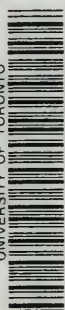

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01075950 4

SYLLOGE
INSCRIPTIONUM GRAECARUM

A
GUILIELMO DITTENBERGERO

CONDITA ET AUCTA

NUNC TERTIUM EDITA

VOLUMEN TERTIUM

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MCMXX

177972
12 | 2 | 23

ON

360

D5-

1915-

V3

PRAEFATIO.

Tertii voluminis titulos reviserunt addiderunt illustraverunt:

Hermannus Diels, cui operis referimus coronam,

Fridericus Hiller de Gaertringen [*Hi*],

Otto Weinreich [*We*], qui ad res sacras explicandas
multa contulit,

Ericus Ziebarth [*Zie*], qui in privatis rebus enarrandis
iuris consulti quoque partes suscepit.

Plagulas tyποθηtarum mendis, quas pro negotii difficultate
paucas levissimasque plerumque fuisse gratis profitemur animis,
et editorum erroribus, si qui illapsi erant, liberaverunt et propria
doctrina auxerunt cum ii quos modo nominavimus tum Ioannes
Kirchner socius atque amicus, qui totum se rursus corpori Attico
redintegrando devoverat, et Guenther Klaffenbach. Quod ope-
rarum preliquo laborem asperis sane temporibus per aliquot
menses interruptum nec tamen abruptum et iam ad finem per-
ductum aspicias, impavido strenuoque debetur ingenio biblio-
polae, qui consilium novae editionis suo animo ceperat, a
capto tot iniquitatibus tumultibusque imperterritus nunquam
destiterat.

Indices iam fere paratos quarto volumine protinus edendos
curabimus, corrigendorum dirae necessitati tardi sane sed ut
ne nostro defuisse videamur officio, simul obtemperaturi.

Dabamus Zephyrii

m. Februario a. MCMXX.

Fridericus Hiller de Gaertringen.

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

TITULI SECUNDUM ARGUMENTA DIGESTI.

I. Res publicae.

	p.
1. Rei publicae forma ac partes, urbis et agri termini. n. 911—938	1—21
2. Civium et peregrinorum iura officia honores privilegia. n. 939—943	21— 25
3. Senatus et magistratus. n. 944—952	25— 32
4. Iudicia. n. 953	32— 38
5. Pecuniarum publicarum administratio. n. 954—955	38— 51
6. Puerorum et epheborum disciplina. n. 956—960	51— 58
7. Res militaris et navalis. n. 961, 962	58— 66
8. Agri publici et sacri. n. 963—968	66— 75
9. Aedificationes. n. 969—973	76— 98
10. commercium similia. n. 974—976	98—104

II. Res sacrae.

1. Templa et delubra, arae, simulacra. n. 977—1001	105—135
2. Sacerdotia aliaque officia ad rem divinam spectantia n. 1002—1023	135—171
3. Sacrificia, pompae, mysteria aliaque caerimoniae. n. 1024—1054	171—208
4. Certamina gymnica, equestria, musica, scaenica. n. 1054—1094	208—246
5. Collegia et sodalitates sacrorum causa institutae. n. 1095—1120	246—285
6. Vota et dedicationes. n. 1121—1156	286—300
7. Oracula. n. 1157—1173	300—333
8. Dirae et imprecationes. n. 1174—1181	333—338

III. Vita privata.

1. Instrumenta iuris privati. Disposuit E. Ziebarth. n. 1182 —1217	339—364
2. Iura sepulchrorum. Disposuit E. Ziebarth. n. 1218—1258	364—385
3. Varia. n. 1259—1268	385—397

Comparatio numerorum	398—402
--------------------------------	---------

I.

Res publicae.

1. Rei publicae forma ac partes, urbis et agri termini.

Adde n. 546 Aetolorum arbitria de Melitaeensibus Xyniensibusque et de Melitaeensibus Perensibusque (cf. 2 425). 647 (cf. II p. 284). Stirien-
sium et Medeoniorum sympolitia (2 426). 524. Praesiorum de Stalitis
decretum (2 427). 261. Argivorum inter Cimolios et Melios arbitrium
(2 428; cf. Mnemos. XLIII 1915, 383; XLIV 1916, 61). 339. Camirensium
de ctoenis lex (2 449). 471. Megarensium de Epidauriis et Corinthiis
arbitrium (2 452). 638. Arbitrium de Mondaensibus et Azoriastis (2 453).
2 457 vide n. 936 not.

Labyadarum legem (2 438) denuo edidit Ziehen Leg. sacr. II 74; reli-
quos titulos Delphicos quos recepimus suo quemque tempore voluminibus
prioribus insertos invenies.

Anni quot hoc volumine indicantur nisi expressis verbis monuimus
nostra aera anteriores habendi sunt.

911. Erechtheidis tribus Atticae decretum, a. 300—250.

Athenis. Fragmenta duo a) ed. Έφ. άρχ. 1905, 224; b) edd. * IG II 564
(Michel 139; Syll. 2 429); coniuncta Wilhelm Έφ. άρχ. 1905, 224 (Bleckmann
I. Staatenk. 10); IG II 2 1165. [Hi]

[-- έ]πεμελ[ήθη -- | ..]σαν αυτον οι φυλε[ται -- διατετ][έλεκεν επιμελό-
5 μενος τω[ν --] | παραλαβών την πρόσοδο[ν -- περι]εποίησεν πλείους
ἦ: XXX: κα--|αι τάς τε θυσίας τῶι Έρεχθε[ι --]α ἔπως ἂν θύωνται
ἐν τοῖς [καθήκουσι χρόνοις -- κα]ῖ ἀγοραί γίνωνται ὑπὸ τ[ῶν φυλε-
τῶν κατὰ μῆνα κατὰ τὰ γεγρα]μμένα καὶ εἰδότες πάν[τες -- ἐν οἷς
10 χρό]νοῖς ἕκαστα τούτων γ[ίγνεται --] | ἐκ τῶν κοινῶν προσόδ[ων --
15 δρα]χμ[ῶν] τέτταρας -- | --να ορο-- | --σημα κα[-- | -- εἰς] τὸν ἅπαντα
[χρόνον -- | --ι]ς σώζωνται [-- συμ]φ[ερόντων] τῇ φυλῇ· ἔγραψε δὲ
καὶ ψήφισμα ἔπως ἂν [Έρεχ]θεῖ δαῖ εἰδῶ[σιν ἅπ]αντες τὰ ἑαυτῶν

Antisthenes Lamptrensis non videtur magistratu aliquo Erechtheidis
tribus functus esse, sed sua sponte tribules consilio et opera iuvisse.

κτῆματα, καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ¹ | οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν βαδί-
 20 ζοντες ἐπὶ τὰ κτῆμα|τα δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπισκοπῶνται τὰ τε χωρία
 εἰ γεωργεῖται κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τοὺς θροῦς εἰ ἐφροσθήκασιν
 κατὰ τὰ αὐτά· καὶ ταῦτα πεποιήκεν οὔτε χάριν οὐδὲ πρὸς ἕνα περὶ
 πλείονος ποιούμενος τῶν συμφερόντων τῇ φυλῇ οὔτε δω|ροδοκούμενος
 25 οὐδ' ὑφ' ἑνός, ἀλλὰ λέγων αἰεὶ καὶ πράττων δια|τετέλεκεν τὰ βέλτιστα
 τῇ φυλῇ, ἀνένκλητον ἑαυτὸν παρσ|χηκῶς πρὸς πάντας τοὺς φυ-
 λέτας, ἀγαθεὶ τύχει, δεδύχθαι τῇ | Ἐρεχθίδι φυλῇ, ἐπαινέσαι
 Ἀντισθένην Νικάνδρου Λαμπρ|έα καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στε-
 φάνῳ κατὰ τὸν νόμον ἀ|ρετῆς ἔνεκα καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχων δια-
 30 τελεῖ περὶ τὴν Ἐρ|εχθίδα φυλὴν· ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει Ἀντισθέναι
 θυγατέρα εἶναι ἐπὶ κληρον ἐκ τῶν νόμων γεγεννημένην, τοὺς ἐπιμελητὰς
 τοὺς αἰεὶ καθισταμένους κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελεῖσθαι Ἀριστομ|άχης τῆς
 Ἀντισθένου θυγατρὸς ἐάν τινος δέχεται, ἐ[μ]φανίζοντας τεῖ φυλῇ ὅταν
 35 ἀγορὰν ποιῶσιν, ὅπως ἂν μη[δ' ὑφ' ἐ]ν[δ]ε[ξ] ἀδικητ[ῶ]ν· τὴν δ' εὐνοίαν
 τὴν παρ' ἐκά[σ]τ[ου] τῶν φυλετῶν καὶ ἰδαί καὶ κ|οινῇ ὑπάρχειν τῇ
 θυγατρὶ τῇ Ἀντισθένης Ἀριστομ|άχῃ δ[ι]ὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀ|νδρα-
 γαθίαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἔχων περὶ² τ[ῶ]ν Ἐρεχθ[ι]δων φυλῇ διατε-
 τέλεκεν³ --] θομ--

1 Curatores fuisse singularum tribuum non singulos, sed plures, etiam alii tituli (cf. IG II² 1139⁸. 1144⁷. 1148¹⁵) docent. De numero non constat, sed ex titulo IG II² 1152⁴⁻⁷, quem Koehlerus probabiliter ad curatores Pandionidis rettulit, ternos fuisse coni. Dttb. 2 Suppl. Dttb. 3 Suppl. Wilamowitz ad IG².

912. Piraeensium demi Attici decretum, a. 300—250. Piraei, nunc Londini. Edd. * CIG 101; Hicks I. Brit. Mus. I, XI (IG II 589; Michel 145; Syll² 430); IG II² 1214.

[Hi]

Διόδωρος Πειραιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Καλλι|δάμας Καλλιμέδοντος Χολ-
 λείδης ἀνὴρ | ἀγαθός ἐστιμ περὶ τε τὸν δῆμον τὸν Ἀθην|αίων καὶ τὸν
 5 δῆμον τὸμ Πειραιέων, καὶ πο|εῖ ἀγαθὸν ὅ,τι δύναται καὶ τὴν εὐνοίαν
 ἐ|νδεδείκται ἐπὶ τῷ καιρῷ, δεδύχθαι Πει|ραιεῦσιν, ἐπαινέσαι
 Καλλιδάμαντα κα|ὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἔνεκα καὶ
 10 δικαιοσύνης τῆς εἰς τὸν δῆμον | τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πει-
 ραιω|ν. καὶ ἔταν θύωσι Πειραιεῖς ἐν τοῖς κοιν|οῖς ἱεροῖς, νέμειν καὶ
 Καλλιδάμαντι με|ρίδα, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις¹ Πειραιεῖσιν, καὶ

στοιγηδόν. Ex scripturae genere Hicksius collegit, priore parte tertii saeculi haec incisa esse (Kirchner). 1 Ex his cave colligas, Callidamanta ipsum Piraeensem factum esse hoc decreto. Neque enim quis-

- 15 συνεστῆσθαι Καλλιδάμαντα μετὰ Πειραιέων ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς, πλὴν | εἴ που αὐτοῖς Πειραιεῦσιν νόμιμόν ἐστιν εἰσιέναι, ἄλλωι δὲ μὴ· κατανεῖμαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τριακάδα² ἢν ἂν αὐτὸς βούληται.
- 20 εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἐν τῷ | θεάτρῳ ὅταμ ποιῶσι Πειραιεῖς τὰ Διονύσια οὗ καὶ αὐτοῖς Πειραιεῦσι κατανέμ|εται, καὶ εἰσαγέτω αὐτὸν ὁ δῆμαρχος εἰς | τὸ θέατρον³ καθάπερ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς
- 25 ἄλλους, οἷς δέδοται ἡ προεδρία παρὰ Πει|ραιέων. τελεῖν δὲ αὐτὸν τὰ αὐτὰ τέλη ἐν | τῷ δήμῳ, ἅπερ ἄγ καὶ Πειραιεῖς, καὶ μὴ ἐ|γγέλειμ παρ' αὐτοῦ τὸν δῆμαρχον τὸ ἐγχι|ητικόν⁴. ἀνειπεῖν δ' ἐν τῷ θεάτρῳ
- 30 τὸν κή|ρυκα τραγωιδῶν τῷ ἀγῶνι, ὅτι στεφανοῦ|σι Πειραιεῖς Καλλιδάμαντα Καλλιμέδο|ντος Χολλείδην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοί|ας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τῶν Πειραιέων, ὅπως ἂν
- 35 εἰδῶσι πάν|τες, ὅτι ἐπί|στανται Πειραιεῖς χάρι|τας ἀξίας ἀποδιδόναι τοῖς φιλοτιμουμέν|οις εἰς αὐτούς. ἀναγράψαι δὲ τῷδε τὸ ψή|φισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἑστίας.

quam duorum simul demorum esse poterat, et v. 15 sqq. Callidamas a Piraeensibus distinguitur. Quare οἱ ἄλλοι Πειραιεῖς minus accurate dictum est ex nota sermonis Graeci consuetudine. Cf. n. 348¹⁷ καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἀτέλειαν εἰσάγουσιν καὶ ἐξάγουσιν, καθάπερ τοῖς ἄλλοις Ἑρετριεῦσιν. ² In epulis sacris demotarum certae societates tricenorum hominum constitutae fuerunt, qui una cenarent. Ut igitur Callidamas suam portionem accipere posset, eiusmodi societati ascribendus fuit. ³ A magistratu demi ei quibus proedria decreta est, in theatrum introducuntur, ut n. 330⁵⁰ singuli nominatim invitantur. ⁴ Vectigal quod pendendum erat eis civibus qui in alio ac cuius ipsi erant demo fundos habebant. Cf. Thumser De civium Atheniensium muneribus 106.

913. Suniensium demi Attici decretum, ante a. 330. Sunii.

Edd. Kordellas Ath. Mitt. XIX 1894, 241; IG II 5, 572^e (Michel 142; Syll.² 431); IG II² 1180. [Hi]

- Θεοί. | Θεόδογλος εἶπεν· ἐψηφί|σθαι Σουνιεῦσιν· τύχη|ι ἀγαθῇ· ἐπειδὴ
- 5 Λεύκιο|ς¹ δίδωσιν ἀγορὰν τοῖς δι|ημόταις ποιήσασθαι, ἐλ|έσθαι αὐτίκα
- 10 μάλα τρε|ῖς ἄνδρας, οἵτινες ὀριο|ῦσιν τὴν ἀγορὰν μετὰ | Λευκίῳ μὴ ἐλάττω τῇ|ι μὲν δυοῖν πλέθροιν, | τῇι δὲ πλέθρου, ὅπως ἂν ᾖ | τῇι εὐρυ-

1 Cf. IG II² 417¹⁶: Λεύκιος Θεοκλέους [Σου]νιεύς, quem titulum complura nomina in tabulis navalibus recurrentia Demosthenae aetatis esse arguunt. Koe. Tunc hominem Graecum nomine Latino uti non posse sponte patet; antiquum igitur et Graecum nomen tenemus, quod sine dubio postea ansam praebuit praenominis quod est *Lucius* Graece per diphthongum eu scribendi. Dttb. Cf. Wilhelm Jahresh. III 1900, 57.

15 χωρία Σουν|εῦσιν ἀγοράζεν καὶ ἀλλ|λοι τῷ βουλομένῳ, |ἐπειδὴ ἡ
 νῦν οὖσα συν|ωικοδομῆται. ἐνοικοδο|μῆν δὲ μὴ ἐξῆναι μῆ|τε δημάρχῳ
 20 μῆτε ἀλλ|λοι μηδενὶ ἐντὸς τῶν |δρων. ἀναγράψαι δὲ τῷ|δε τὸ ψήφισμα
 25 ἐν στήλ|ει λιθίνει τὸν δῆμαρχ|ον μετὰ Λευκίῳ καὶ στῆ|σαι ἐν τῇ ἀγορᾷ.

914. Aexonensium demi Attici decretum ante a. 326. Tabula inscripta in fronte (a) et in latere dextro (b), Aexonae, e regione vici Τράχωνες. Edd. Lolling Ath. Mitt. IV 1879, 199 (W. Hofmann De iurandi ap. Ath. formulis 47; IG II 5, 584 c; Syll.² 432); IG II² 1196. [H²]

a [-- ο]ύντω[ν] Λ. Λ. . οι -- | -- δικαστηρίῳ, τὰς [δ]ὲ παρα-- | --
 ἀζει . . στας -- ει . ν ΛΛ| -- | -- ο καὶ τὸν δῆμαρχον¹ Δωρ[όθεον]² -- |
 5 -- [ερ]οποιοῖς³ ὅτι [. . .] αλῶς ει . ο -- | -- δικάζεσθαι δὲ τὸν δῆ-
 μαρχ[ον]⁴ τοῖς -- | -- οὐκ] ἀποδεωκόσιν⁵ καὶ τῷ τοῦ ἐννο[μ]ίου τὴν
 τι[μ]ὴν οὐκ ἀπο[δεωκότι]· ἐὰν δὲ τινε[ς] τῶν ὀφειλόντων βοῦλωντα[ι]

στοιχηθόν, 57 et 15—16 l. 1 Aexonensium, quorum demum illic situm fuisse, ubi haec tabula reperta est, ex aliis monumentis ibidem erutis didicimus. Milchhoefer Realenc. I 1130. 2 Cf. IG II² 1198₁₃: δοῦναι δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς θυ[σ]ίαν τὸν δῆμαρχον Δωρό[θε]ον καὶ τοὺς ταμίας : Δ : ὀραχμάς ἀπὸ τῆς προσόδου τῶν δημοτῶν. ἀναγράψαι δὲ τῷδε τὸ ψήφισμα τὸν δῆμαρχον Δωρόθεον εἰς στήλην [λ]ιθίνην καὶ στήσαι εἰς τὸ θέατρον. Illud Aexonensium decretum Chremete archonte (326/5) factum esse, neque credibile videri summum demi magistratum bis ab eodem homine gestum esse, ita ut hoc quoque monumentum eidem anno vindicandum esset, adnotavit L., non improbabiler, etsi quae lex de plerisque universi populi magistratibus valebat, utrum eadem etiam ad demos, ex quibus minores certe non nimium hominum ad eiusmodi officium idoneorum numerum habebant, pertinuerit non iniuria dubitaveris. Dttb. At enim litteras tituli nostri iam Lycurgi aevo attribuit Ki. 3 Pascua, quorum de scriptura (ἐννόμιον v. 7. ἐννόμια v. 33) hic dicitur, sacrorum fundorum potius quam profanorum fuisse videntur. L. 4 Eos qui non pependerant, demarchus demi nomine, cui illa debentur, in ius vocat ad magistratum populi Atheniensium, cuius de ea re iurisdictio est; nam de his ut de qualibet alia pecunia debita iudicare heliastarum est. Sed ut in litibus inter privatos arbitri ex compromisso constitui possunt, quorum decreto se staturos neque litem ad iudicium delaturos litigantes spondent, sic hic ut eadem condicione arbitrium demotarum implorare liceat constituitur.

5 Duo genera hominum hic distingui apparet verbis [τοῖς — οὐκ] ἀποδεωκόσιν et τῷ — οὐκ ἀπο[δεωκότι]. Manifesto scripturam ab eis, qui pascua conduxerant, non ipse demus exigebat, sed uni publicano eam exigendam locaverat. Verum huic demus praestare debebat, ut recte penderetur scriptura, quare qui id neglegunt, non ab illo publicano, sed a demarcho in ius vocantur; huc prius membrum enuntiati spectat. Neque vero minus etiam ipse publicanus, si pretium quo scripturam redemit

ἐπιτρέπειν τοῖς δημό[ταις περὶ ὧν ὀφεί]λουσιν, ὁμόσασιν⁶ πρὶν εἰσά-
 10 γεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον | [ποιήσεσθαι τήν] ἐπιτροπὴν καθότι ἂν
 μέλλει ἔσ[ε]σθαι ὡς δικαιολόγη τάς | [πράξεις⁷ ἀναβεβλ]ῆσθαι⁸ αὐτοῖς
 ἕως ἂν δικάζωσιν οἱ δημόται. ὁμόσαι δὲ καὶ | [ἔσαν ἐπιτρέπωσιν]⁹
 ἐμμενεῖν οἷς ἂν ψηφίσωνται οἱ δημόται καὶ ἀποδώσε[ιν - 111 -] ι[.ω]ν
 τῶ[ν ἐ]αυτῶν, ἢ τὰ βέβαια ποί[σ]ειν τοῖς δημόταις¹⁰. ἔσοι | [δὲ ἂν
 αὐτῶν μήτε ἐμμένωσιν μή]τε ἀποδιδῶσιν ἀ ὁ[φ]είλουσιν μήτε τὰ
 15 ἐνέχ[υ]ρα⁸ τὰ αὐτῶν ἀπολαβόντες ἄλλα τοια[ύ]τα ἀνέπ[α]ρα ἀνθυ-
 ποτιθῶσιν, μηδ[ὲ -] περὶ το[ύ]των ἐπιτρέπειν ἐθέλω[σ]ι -]ον καὶ οἱ
 σὺνδικοι¹¹ καὶ | - δῆμαρχος μετὰ τῶν συν[δ]ίκων - τοῖς δημόταις
 20 ἔσου | - ἂν δέ τι τοῦτω[ν -], εἰσαγ[όν]των [εἰς] δι[κ]αστήριον - τῷ
 δημάρχῳ | -]ε. . ετ. | -
 b 25 - | . ἐπὶ [- 101 -], π[α]ρακα[ταθ - 51 - δι]αγῶν[αι 12 - 51 -] καὶ λύ-
 30 [σομαι 13 οὐδὲν]⁸ τοῦτω[ν οὗτ' ἐγὼ⁸ οὕτ]ε τῶν ἐμῶ[ν οὐδεὶς 14 εἰ]-

(τοῦ ἐννομίου τὴν τιμὴν) non pendit, a demarcho conveniendus est.

6 Hoc ad τοῖς δημόταις refert H., ut hic de demotarum qui arbitri futuri sunt, v. 11 sqq. de debitorum qui in ius vocati sunt iureiurando dicatur. At etsi v. 11 demotae δικάζειν dicuntur, tamen verba εἰσάγεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον nullo modo de illorum arbitrio intellegi possunt, sed utique ad iudicium heliastarum spectant. Adde quod τὴν ἐπιτροπὴν ποιεῖσθαι non discrepat significatione ab ἐπιτρέπειν, ut id de reis, non de arbitris dici appareat. Scilicet ne arbitrio demotarum implorando iudicium heliasticum eludant ac deinde illos adire recusent, hoc priore iureiurando cavetur, quod similem vim habet atque ὑπομολογεῖν quibus comitiorum deliberationes ab eis qui γραφὴν παρανόμων instituturi sunt interpellantur. Contra alterum iusiurandum ab eisdem postea in consessu arbitratorum datur, quo se illorum decreto staturos pollicentur. Apparet igitur ὁμόσασιν ad αὐτοῖς (v. 11) potius spectare: Si hoc iuraverint debitores, exactio eorum qua debent differetur dum demotae iudicaverint. 7 Suppl. Dttb. Sane ut numerus litterarum conveniat, Ei unum locum tenuisse sumas. 8 Suppl. Dttb.

9 Sic supplere maluit Dttb. quam cum K. οὐ ἂν ἐπιτρέπωσιν. Neque enim hic demum hi homines iurare iubentur, sed iam priora ad eorundem iusiurandum spectant (not. 6). At tempora recte discernuntur; illic enim iurant se causam demotarum arbitrio commissuros, hic praecipitur quid iurandum sit cum iam ad arbitros res perveniat. 10 Aut solutores se quae deberi arbitri cognovissent aut praedibus praediisve satisdaturus demo iurant. 11 Quae sequuntur iam ad iudicium heliasticum spectare videntur, in quo demarchus actoris vice fungitur sed in eo negotio a syndicis adiuvatur; quos non statuendum est ordinarios demi magistratus esse, sed ad hanc unam litem orandam a demotis electos. 12 Supplevit K. Cuius hic habeatur iusiurandum ambigitur; H. demarchi, K. probabilius scripturarii esse iudicat. 13 De pignoribus aliisve rebus de-

δότος ἐμ[οῦ] 8, ἐάν μὴ ψῆ[ι]σίωνται οἱ [δ]ημότ[αι] ἀποδόσθαι τὰ ἐν-
 35 νόμια. καὶ ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον ἀποφανῶ | τοῖς δημόταις, ἐάν | τινά
 40 τι εἰδῶ ποιου[ν]τα τούτων ἐν τοῖς | [ἀ]γροῖς. ἀλγῆθῃ ταῦτα | [ν]ῆ τὸν
 Δία, νῆ τὸν Πο[σ]ιδῶ, νῆ τὴν Δήμητ[ρ]α. εὐορκοῦντι μέμ[μ]οι[ι]
 45 εἶναι πολλὰ καὶ | [ἀ]γαθ[ά], εἰ δ' ἐπιτορκοῖ[ι] τῇ, τὰ ἐν[αν]τία. τοὺς | [δὲ
 -σι-] τ[ῶν] δ[έ] --]

positis hic dici versus 26 reliquiae arguunt.
 apud H.

14 Suppl. R. Schoell

915. Piraeensium demi Attici pactio, c.a. 360. Fragmenta
 duo: *a* ed. et adiecit Wilhelm Urk. dram. Auff. 235; *b* in Museo Britannico,
 edd. CIG 102; I. Brit. Mus. I, XII IG II 573; Syll.² 433; Michel 143; coniuncta
 Wilhelm L.L.; Kirchner IG II² 1176. [Hi]

a -- | γῆ[ι] -- τῆς μι[κ]ροτάτης [ἐ]πειν· καταβάλλειν δὲ τοὺς
 ἄλλων[τας] θεωρεῖν ἀργύριον τὸ τεταγμένον πλὴν ὅπ[ω]ς οἱ δημόται
 5 προ[ε]δρίαν δεδώκασιν εἰς τὰς θέας· | τούτους δ' ἀπογράψαι τὸν δῆ-
 μαρχον πρὸς τοὺς πριαμέν[ο]νους τὸ θέατρον· εἶν[αι] δὲ προεδρίαν τοῖς
 ἱερῶσιν | καὶ τῷ δῆμαρχῳ κα[ὶ] τοῖς ταμίαις καὶ τῷ κ[α]τ[ὰ] ρυκί καὶ
 εἰ τῷ ἄλλῳ | δεδώκασιν οἱ δημόται | τῇ προεδρίαν· ὅσοι δ[έ] -- |
 10 --] ν[ο]ν --

b -- τοὺς πριαμένους τὸ θέατρον πα[ρ]έ[χ]ειν τοῖς δημόταις ἡδ[ω]ν[ο]ν
 σμένῃν τὴν θέαν [κα]τὰ τὰ πάτρια· ἐάν δὲ μὴ ποιῶσιν κατὰ τὰς
 15 συνθ[ῆ]κας τὰς περὶ τὸ θέατρον, οἰκοδομῆσαι μὲν Πειρ[ο]θέας τὰ δεδ[ω]-
 μένα, τὰ δ' ἀναλώματα τοῖς πριαμένοις | εἶναι. ἐπιτιμητὰς δὲ αἰ-
 ρεῖσθαι Πειραε[ῶ]νταν πα[ρ]αδιδῶσι τὸ θέατρον τρεῖς ἄνδρας ἐκ Πει-
 ραε[ῶ]ν. | ἀναγράψαι δὲ τὸν δῆμαρχον καὶ τοὺς ταμίαις ἀντί[γρα]ψα τῶν
 20 συνθηκῶν εἰς στήλην λιθίνην καὶ στήσ[αι] ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν δημο-
 τῶν· παραγράψαι δὲ καὶ τὸ ὄνομα παρ' ᾧ ἂν κείωνται αἱ συνθηκαί.
 ὠνηται Ἀριστοφάνης Σμικύθο· ΠΗ· Μελησίας Ἀριστοκράτο· ΧΗ |
 Ἀρεθούσιος Ἀριστολέω Πήληξ : Π· Οἰνοφῶν Εὐφιλῆτου Πειραιεύς : |
 25 ΧΗ.

Καλλιάρχης εἶπεν· ἐψηφίσθαι Πειραεῦσι, ἐπειδὴ Θεαῖος¹ | φιλοτιμεῖ-
 ται πρὸς τοὺς δημότας καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ | ἔμπροσθε χρόνῳ, καὶ

Tempus definivit Wilh. Vs. 1—24 legem de theatro locando et no-
 mina conductorum continent; vs. 25—33 decretum demi de Theaei et con-
 ductorum laudibus. 1 Huius opera inter Piraeenses et conductores
 theatri pactum convenisse coniecit Boeckh. Ceterum eum Piraeensem fuisse
 ex v. 26. 30 τοὺς δημότας apparet; nam si ex alio demo fuisset, sine dubio
 Πειραιεύς aut τὸν δῆμον scriberetur. De aedificio cf. Judeich Top. Ath. 397.

πεπόγηκεν τριακοσίαις δρα|χμαῖς πλέον εὔρεῖν τὸ θέατρον, στεφανῶσαι
 30 αὐτ|ὸν θαλλῷ στεφάνῳι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιο|σύνης τῆς εἰς τοὺς
 δημότας, στεφανῶσαι δὲ | καὶ τοὺς πριαμένους τὸ θέατρον, Ἀριστοφά-
 νην | Πειραεά, Μελησίαν Λαμπτρέα, Οἰνοφῶντα | Πειραιέα, Ἀρεθοῦσιον
 Πήλγα.

916. *Epicephisiurum demi Attici decretum saec. IV extr.*
 Athenis prope Dipylum. Edd. Kumanudes Ἀθήν. VIII 1879, 234, 1; IG II 5.
 583 b (Michel 155; Syll.² 434); IG II² 1205. Cf. Milchhoefer Realenc.² VI 113.

[Hi]

ἔδοξεν τοῖς δημόταις¹. Πυθό|δωρος Φιλοκλέους Ἐπικηφί|σιος εἶπεν·
 5 ἐπειδὴ οἱ αἰρεθ|έντες ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατῆ|γοροι Νεοκλέους² κα-
 λῶς καὶ | δικαίως ἐπεμλή|θησαν τοῦ | ἀγῶνος καὶ εἶλον αὐτῶν ἐν τ|[ῶ]ι
 10 δικαστηρίῳ, δεδύ|χθαι τ|[οῖς] δημό|ταις, ἐπαινέσαι αὐ|[τὸς] ἀρετῆς|
 ἕνεκα καὶ δικα|[ιοσύνης] --]

στοιγηδόν. 1 *Epicephisiurum demi decretum esse ex v. 2 apparet.*
 Ea re simul huius demi situs definitur, nam tabulam cum decreto intra
 ipsius demi terminos propositam esse cum per se consentaneum est tum
 reliquis eiusmodi decretis, in quibus quidem de loco ubi inventa sunt
 constat (n. 912. IG II² 1182. 1185. 1198. 1203. 1207), confirmatur. Trittyis
 est urbanae, cui nomen Laciadae, tribus Oeneidis, Cephisus proximus.
 Cf. Milchhoefer *Demenordnung* 27. 2 Quodnam litis genus fuerit, ob-
 scurum est. Coniecieris Neoclem civitate demotarum suffragio abiudicata
 ad iudicium confugisse, sed damnatum esse. At ea res nescio an non tanti
 momenti fuerit, ut propterea accusatoribus praemia decernerentur. Dttb.

917—920. *Atheniensium trittyes saec. V partis prioris.*
 In Piraeo. Cippi (termini) porini. [Hi]

Δ917. Edimus e Wilhelmi epistula; cf. Sundwall Nachtr. Prosop. Att.
 174; Wilhelm Beitr. 29.

918. Edd. IG I 517 et s. p. 52 (Syll.² 435). Cf. Hirschfeld Herm. VII
 1873, 486; Judeich N. Jahrb. 1890, 729; Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 415;
 Wilhelm Beitr. 29, 17.

917. Tetrapolenses Aeantidis tribus trittys paralia demos continebat in
 ora Atticae orientali sitos: Marathonem, Oenoën, Tricorynthem, Rhamnun-
 tem, Psaphidem, Cycala Milchhoefer *Demenordn.* 34; Loeper Ath. Mitt.
 XVII 419. — Cholargenses Acamantidis tribus trittys mesogea demos con-
 tinet Cholargum (inter Cephisum et Aegaleon), Hermum, Iresidas, Cyr-
 tiadas, Porios, Iphistiadas, si Milchhoeferum (p. 23) audimus (cf. Sundwall l.l.).
 Alius lapidis mutili imaginem exhibet Wilhelm Beitr. 30 fig. 11.

918. Piraeenses urbana, Eleusinii paralia Hippothontidis trittys; meso-
 geae, cuius caput Decelea erat, nomen adhuc ignoratur.

919. C. Schaefer Ath. Mitt. V 1880, 85; Kumanudes Ἀθήν. VIII 528, 1; IG I s. p. 121 n. 517 b (Syll.² 436); Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 355³ (Kirchner ad IG II² 1172); cf. Dittenberger Herm. XVI 184, 4; Szanto Herm. XXVII 314.

920. Kumanudes Ἀθήν. VIII 291, 2 (IG I s. p. 120 n. 517 a; Syll.² 437); cf. Szanto Herm. XXVII 312. De omnibus cf. Wachsmuth St. Ath. II 53/4; Judeich Top. Ath. 387; Sundwall l.l.

917 5 δεῦρε Αἰαντῖς | φυλὲ τελευτᾷ, Τ|ετραπολέον δὲ | τριττός· Ἀλαμα|ντῖς δὲ
φυλὲ ἄρ|χεται, Χολαργέ|ον δὲ τριττός.

918 [δεῦρ' Ἐλε]υσινίον [τρ]|ιττός τελ[ε]υτᾷ, Περαι|ὸν δὲ τριτ|τός ἄρχεται.

919 5 [δ]εῦρ[ε] Π[αρν]|ιέον τριτ|τός τελευτᾷ, Θριασ|ίον δὲ ἀρ|χεται τριτ|τός.

920 [δεῦρε Πα|υ]ανίδον τρι|ττός τελ[ε]υτᾷ, ἄρ|χεται δὲ Μυ|ρρινοςί[[ον] τριτ|[τός].

919. Ad rem navalem comparato Demosthene XIV 22 sqq. rettulit Kirchhoff ad IG I 517; nautas et epibatas e demorum ordine conscriptos (Dem. L 6) certa die in navalia convenisse ibique secundum trittyas, quarum loca his lapidibus designabantur, dispositos esse docuit Schaefer. Legit et suppl. Loeper; Ἐπ[ακ|ρ]έον Dttb. ex IG II 1053₈: Ἐπακρέον τριττός[s] (Sundw.). Thriasii Oeneidis tribus trittyis paralia fuerunt; nomen mesogeae trittyis, cuius Acharnae erant demus permagnus, latet, sed aptum esse nomen a Parnethis montis radice Παρν- derivatum patet. Loe.

920. Duae sunt Pandionidis tribus trittyes, Myrrhinusii paralia, Paeanienses mesogea. Tertiae nomen ab littera K incipere indicat IG II 871₆ ubi K[υδανθηναίων] scilicet trittyis urbanae nomen suppl. Koehler.

921. Demotionidarum phratrīae Atticae lex et decreta, a. 396/5 — c. 350. Deceleae. Partem anticam (a) edd. Koehler IG II 841 b; Kumanudes Ἐφ. ἀρχ. 1883, 69; aversam (b) Pantazides Ἐφ. ἀρχ. 1888, 1; Koehler IG II 5, 841 b (Sauppe Phratr. att. II 1890; Michel 961; Inscr. jurid. II 199; Syll.² 439; Ziehen Leg. sacr. II 17 [v. 1—8]; Kirchner IG II² 1237; Bleckmann I. Staatenk. 9 al.). Cf. Schoell SBak. München 1889 II 1; v. Wilamowitz-Moellendorf Aristot. II 260; Haussoullier Rev. crit. 1900 II 24; Francotte La Polis gr. 57¹ al.; de Sanctis Ἀτθίς 2 71; Groh Comm. in hon. I. Kral Praegae 1913, 230. [Hi]

I a Διὸς Φρατρίο 1 | ιερὸς 2 Θεόδωρος Εὐφαντίδο 3 ἀν|έγραψε καὶ ἔστησε

στοιχῆδόν. Vss. 69—73 in rasura. Maxima pars tituli (II II III v. 1—113) uno fere tempore atque ab eodem lapicida incisa est, quarti saeculi initio (not. 9). Postremum decretum (IV v. 114—126) aliquot decenniis recentius est. Nam hic iam constanter (τοὺς v. 117. κόρεον v. 118. δῆμον v. 119. 120. Λητούς v. 125) ου scribitur vocalis simplex producta quae illic etiam tum o est; quae constantia hanc partem vix anno 360 antiquiorem haberi patitur. Cf. Meisterhans Gr.³ 63, 2⁵³⁸. 1 Ante Iovis Phratrīi aram tabulam erigendam esse indicatur v. 66 sq., qua re ipsa deo consecratur, id quod indicat genetivus possessivus; cf. n. 1021 Διὸς ιερὰ (sc. στήλη), 1100 ιερὰ

5 τὴν στῆλην. | ἱερώσυνα τῷ ἱερεῖ διδόναι τ[άδε] 4· ἀπὸ τοῦ μεῖο 5 κωλῆν, πλεῦρον, ὅς, ἀργυρίο III. ἀπὸ τοῦ κορείο 6 κωλῆν, πλεῦρον, ὅς, ἐλατῆρα 7 χοινικαίον, οἶνο ἡμίχον, ἀργυρίο I. |

II 10 τὰδε ἔδοξεν τοῖς φράτερι 8 ἐπὶ | Φορμίωνος ἀρχοντος Ἀθηναίου 9, a. 396/5 φρατρίαρχόντος δὲ Παντακλῆος ἐξ Οἴο 10. |

Διονύσου. 2 Sacerdotem esse Iovis Phratrīi apparet ex v. 25, ubi multas huic deo debitas cogere iubetur. Neque vero ab hoc qui passim per totum titulum nude ἱερεὺς dicitur (v. 2. 4. 19. 25. 35. 50. 56. 59. 66. 107) discrepat ὁ ἱερεὺς τοῦ Δεκελειῶν οἴκου v. 41, quippe cui idem negotium multas phraterum in dei aerarium redigendi mandetur. Cum ara Iovis Phratrīi, in qua Demotionidae rem divinam faciebant, Deceleae sita fuerit (v. 53. 67) et illius corporis quod Δεκελειῶν οἶκος nuncupatur summa auctoritas fuerit in rebus totius phratritiae (not. 25), ex eo Iovis sacerdotem fuisse non mirabimur. 3 Demo Decelensis; cf. not. 25. 4 Cf. v. 65. 5 Tertio Apaturiorum die, qui Κουρεῶτις vocabatur (v. 28), phrateres pro filiis suis duplex sacrorum genus faciebant, quae distinguebantur appellationibus μεῖον et κούρειον; nam scholiastae ad Arist. Ran. 798 observatio τοῦτο δὲ (sc. τὸ μεῖον) κέκληται κούρειον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο et aliis nominibus improbabilis est et hoc titulo redarguitur (Poll. III 53). Iam cum de κούρειου vi ac ratione nulla sit dubitatio (not. 6) restat ut μεῖον a patribus qui infantes proximo anno natos phrateribus ostenderent immolatum statuamus. Sch. Wil. Cum μεῖον aliquo modo cohaerere nomen et a comparatione maioris sacrificii (κούρειου) tractum esse probabile est, sed simpliciter, ut nonnulli voluerunt, neutrum comparativi substantive usurpatum τὸ μεῖον (sc. ἱερεῖον) agnoscere non licet, quoniam genetivus μεῖου est, non μεῖονος. Dttb. [Formam ἐγ θάττου = θάττονος, qua μεῖου = μεῖονος fulciri videbatur, sustulit Wilhelm Att. Stud. II 1916, 8; cf. IG II² p. 666 n. 713₁₂.] 6 Poll. VIII 107 φράτορες· εἰς τούτους τοὺς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσήγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον ἔθουον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Nomen sacrorum a detonsis crinibus, non ut scholiasta Aristophanis (v. not. 5) vult a κούρος repetendum recte iudicant Sch. et Wil. Hoc sacrificio oblato, non cum infantes phrateribus monstrati erant, filii in phratrīam paternam recipiebantur et eius tabulis inscribebantur (v. 117 sqq.).

7 Cf. Arist. Acharn. 246 ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦλατῆρος τουτοῦ cum scholio ἐλατῆρ ἐστὶ πλακουντῶδες πέμμα πλατύ. Eq. 1181: ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτοῦ φαγεῖν ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς cum scholio: ἐλατῆρ δὲ πέμματος εἶδος. τινὲς μὲν ἄζυμα, τινὲς δὲ πεπτῶ, ὧν εἰς καὶ Εὐριπίδης. Callias ap. Athen. II 57 a: ἔτνος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. Hesych. ἐλατῆρ· τὸ πλατὺ πόπανον, ἀπὸ τοῦ ἐληλάσθαι εἰς μέγεθος. ἢ πέμμα.

8 Hic incipit primum decretum phratritiae Demotionidarum (II v. 9—68). Appellatio φράτερες idem significat quod nomen Δημωτιωνίδαι, sicut ὁ δῆμος in populi scitis idem est atque Ἀθηναῖοι. 9 A. 396/5.

10 Oeum Deceleicum. Nec tamen omnes phrateras eius demi fuisse, do-

Ἱεροκλῆς εἶπε· ὁπόσοι μήπω διεδικασ|θησαν¹¹ κατὰ τὸν νόμον¹²
 15 τὸν Δημοτιωνιδ|ῶν¹³, διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τὸς φράτερ|ας αὐτίκα
 μάλα, ὑποσχόμενος πρὸς τὸ Δ|ιὺς τὸ Φρατρίο, φέροντας τὴν ψῆφον
 ἀπ|ὸ τὸ βωμῷ¹⁴. ὃς δ' ἂν δόξει μὴ ὦν φράτηρ ἐτα|χθῆναι, ἐξ-
 20 αλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ ἱερ|εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τὸ γραμ-
 ματεῖ|ο¹⁵ τὸ ἐν Δημοτιωνιδῶν καὶ τὸ ἀντιγράφ|ο¹⁶. ὁ δὲ ἐσαγαγὼν

cent v. 117 sqq.: ἀπογράφεσθαι τῷ πρώτῳ ἔτει ἢ ᾧ ἂν τὸ κούρεον ἄγει τὸ ὄνομα πατρός τε καὶ τοῦ δῆμου. Quid enim attinebat id ascribere, si phrateres ad unum omnes ex Οἴου erant? Adde quod Decelenses in eadem phratritia fuisse apparet ex v. 64. 122.

11 De διαδικασίᾳ litium privatarum genere hic non dici sponte patet. Immo διαδικάζειν idem est atque in demorum rebus διαψηφίζεσθαι, i.e. ius eorum qui pro phrateribus se gerunt singillatim examinare et suffragiis de eo decernere. Ipsum διαψηφίζεσθαι semel occurrit v. 83. Vice versa de eis qui per hanc occasionem eiciuntur hic plerumque ut in demis ἀποψηφίζεσθαι usurpatur (v. 31. 38. 90. 95. 98. 100), sed semel v. 22 τὸν ἀποδικοσθέντα est. Ceterum ipsa verba ὁπόσοι μήπω διεδικασθησαν monstrant, tum non primum institutam esse διαδικασίαν, sed pridem fuisse in lege (not. 12), sed proximis ante hoc decretum temporibus, sine dubio propter belli Peloponnesiaci mala quorum phratritiae quae Deceleae sedem haberet praecipuam sortem obtigisse consentaneum est, id multifariam neglectum esse. Quare primum quidem (v. 14—26) ut in praesentia eorum qui iam phratritiae intersunt iura accurate examinentur praecipitur, deinde (v. 26—68) in reliquum tempus quid quotannis fieri debeat constituitur.

12 Ut aliis corporibus et sodalitatibus, sic gentibus quoque ac phatriis licebat sibi leges scribere, dummodo non violarent legem totius reipublicae. Cf. legem Solonis in Iustiniani Digestis XLVII 22, 4. Eiusmodi leges commemorantur ap. Andoc. I 127 ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Κήρυκες κατὰ τὸν νόμον ὃς ἐστὶν αὐτοῖς, τὸν πατέρα εἰσάγειν, ὁμόσαντα ἢ μὴν υἱὸν ὄντα ἑαυτοῦ εἰσάγειν. Isaeus VII 15. 16 καὶ ἐπειδὴ Θαργῆλια ἦν, ἥρχαί με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτερας. ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ οὗτός, ἐάν τί τινα φύσει γεγονότα εἰσάγῃ τις ἐάν τε ποιητόν, ἐπιτιθέμεναι πίστιν κτλ. Schoell.

13 Demotionidarum non gens, sed ipsa phratritia indicatur. Heroa eponymum Demotiona Wilamowitzius sagacissime indagavit in scholio ad Verg. Aen. VI 21, ubi *demolion cydani* leni corruptela ex Δημοτιῶν Κύδαντος (qui est demi Cydantidarum eponymus) natum probavit.

14 Morem suffragia in ara deponendi aut ex ea tollendi, quo sanctiore religione ei qui decernunt obstringantur, testimonio Reisch illustravit Realenc.² I 1690; Herod. VIII 123; Plat. Legg. VI 753 C; Demosth. XVIII 134; Plut. Them. 17; Per. 32.

15 Dem. XLIV 41: οὐκ εἰσηγμένον δ' εἰς τοὺς φράτερας πω τοὺς Ἀρχιδάου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεγράφη, τηρικαῦτα πείσας ἕνα τινὰ τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον. Infra v. 97 est ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα, ubi pluralis de duplici exemplari (not. 16) intellegendus videtur, adiectivum vero redit apud Isaeum VII 16:

τὸν ἀποδικασθέντα¹⁷ ὀφειλέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ
²⁵ Φρατρίῳ· ἐσπράττεν δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο τὸν ἱερέα¹⁸ καὶ τὸν φρα-
 τρίαρχον, ἣ αὐτὸς ὀφείλεν. τὴν δὲ διαδικασίαν τὸ λοιπὸν¹⁹ εἶναι
 τῷ ὑστέρῳ ἔτι τῷ αἰν τὸ κόρεον θύσσει²⁰, τῇ Κορεώτιδι Ἀπα-
³⁰ τριῶν²¹· φέρεν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ²². εἰάν δέ τις βόληται
 ἐφείναι²³ ἐς Δημοτικῶν ἰδῆς ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται²⁴, ἐξεῖναι αὐτῷ·
 ἐλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρος τὸν Δεκελειῶν οἶκον²⁵ πέντε ἀνδρας

ποιήσαντος δὲ τοῦ εἰσάγοντος ταῦτα, μηδὲν ἤττον διαψήφισσθαι καὶ τοὺς ἄλλους,
 καὶ ὁδῆ, τότε εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἐγγράφειν, πρότερον δὲ μή. § 17 ἐγγρά-
 φουσί με εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ψηφισάμενοι πάντες. Sed illic utrum gentis
 an phratritiae tabulae indicentur, ex narratione non satis dilucide apparet.

16 Ne fraude magistratus tabulae corrumpantur, hoc altero exemplo
 confecto cavebatur. Quod ubinam aut apud quem asservatum sit, hic
 propterea non indicari observat Wil., quia Demotionidae id probe cogni-
 tum habuerint. 17 Cf. not. 11. 18 Cf. not. 2. 19 Hinc (non
 a v. 44, cf. not. 28) incipiunt leges perpetuae et ordinariae de phrateri-
 bus examinandis, quae inde ab a. 396 valiturae sunt. 20 Videmus
 non infantes proximo anno natos, sed adolescentulos qui iam comam
 deposuerunt (not. 6) examinari et inscribi. Annuum spatium intercedit
 inter sacrificium propter crines detonsos Apaturis oblatum et receptio-
 nem; neque enim hoc ita intellegendum esse, ut post κόρεον statim re-
 ceptos et inscriptos, sed annuo demum spatio interiecto examinatos et
 phraterum suffragiis probatos statuamus adolescentes, elucet ex v. 94
 εἰάν δὲ ἀποψηφίσωνται οἱ θιαῶται, ὁ δὲ εἰσάγων ἐγῆι εἰς τοὺς ἅπαντας, τοῖς δὲ
 ἅπασιν ὁδῆ εἶναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα. At aliarum
 phratriarum diversam fuisse legem, ut statim post κόρεον oblatum re-
 ciperentur, observavit Schoell coll. Isae. VI 22. VII 15; Dem. XLIII 13. 82.

21 Cf. not. 5. 22 Cf. not. 14. Ceterum subiectum huius infinitivi non
 Demotionidae sunt, sed domus Decelensium. Id taceri sane mireris, sed si
 reputaveris non de integro hic ordinem probationis et receptionis constitui,
 sed antiquarum legum (not. 12) praecepta partim instaurari, partim augeri
 aut emendari, non incredibile videbitur silentio transmissum esse id quod
 omnes phrateres probe scirent. 23 De verbi significatione cf. n. 64²⁰.
 Distinguendum est prius domus Decelensium iudicium, quae est prae-
 cipua pars phratritiae (not. 25) ab iterata universae phratritiae examina-
 tione; eadem in altero Nicodemi decreto intercedit ratio inter eius qui
 introducitur thiasum et totum phraterum commune. Wil. 24 Cf. not. 11.

25 Partem hanc esse phratritiae apparet, sed non aequo cum reliquis
 partibus iure uti, immo principem locum tenere cum inde cognoscitur,
 quod sacerdos sacrorum phratriacorum (not. 2) ex ea capitur, tum quod
 in omnium phraterum probatione et receptione, etiam eorum qui ipsi non
 sunt domus Decelensium, gravissimae sunt horum partes. Cum demo
 Decelensium huic domui non fortuitam nominis et loci communionem

- 35 ὅπερ τριάκοντα ἔτη γεγονότας, τοῦτος δὲ | ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος
καὶ ὁ ἱερεὺς συνηγορήσεν τὰ δικαιότατα καὶ ὁκ²⁶ | ἐάσεν ὁδὲνα μὴ
ὄντα φράτερα φρατρί²⁷εν. ὅτο δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωνται |
40 Δημοτιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα²⁸χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ Φρατρίῳ,
ἐσπραττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς | τῷ Δεκελείῳ οἴκῳ²⁷, ἣ
αὐτὸς ὀφειλέτω. ἐξῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ τῷ βολομένῳ τῷ φρατέρων
45 ἐσπράττεν τῷ κοινῷ. ταῦ²⁹[[τ]α δ' ἔναι ἀπὸ Φορμίωνος ἄρχοντος²⁸.
ἐπιψηφίζεν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂν διαδιδάξεν δέηι κατὰ
τὸν ἐνιαυτὸν | ἔκαστον· ἐάν δὲ μὴ ἐπιψηφίσῃ, ὀφειλέτω πεντακοσίας
50 δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ | [[τ]ῷ Φρατρίῳ[ι· ἐ]σπράττεν δὲ τὸν ἱερέα |
[x]αὶ ἄλλο[ν τὸν βο]λόμενον τὸ ἀργύριον | [το]ῦτο [τῷ κοινῷ]. τὸ δὲ
λοιπὸν ἄγειν τὰ | [μεῖα καὶ τὰ κύρε]α ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ[ὸν βωμόν]²⁹,

intercedere inde colligas, quod demotarum maxime interesse doceri de Demotionidarum rebus indicant v. 64. 122, qui non possunt non de civibus illius demi intellegi. Commodissime igitur cum Sch. et Wil. Δεκελείῳ οἴκον interpreteris eorum phraterum qui demi Decelensium essent corpus; quos quia Deceleae erat ara communis phratritiae (ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ[ὸν βωμόν] v. 53. πρόσθεν τοῦ βωμοῦ Δεκελείῃσιν v. 67) solos per se quotidiana eius negotia curasse et gravioribus modo de causis reliquos phrateres undique ex Attica convocasse probabile est. Vox οἶκος proprie domum in qua conventus fiant (ὁ Κηρύκων οἶκος Eleusine IG II 834 b²⁴; ὁ ἱερὸς οἶκος ὁ Κλυτιδῶν Chii n. 987²⁴; cf. San Nicolò Aeg. Vereinsw. II 148), deinde lenissima synecdocha ipsum eorum qui convenient corpus significat. Schoell. Adde simillimum exemplum, quod τὸ Βακχεῖον, vox per se sine controversia delubrum Bacchi significans, ad collegium eorum qui deum colunt transfertur Athenis (n. 1109^{7.15.26.38}), Megaris (IG VII 107⁷), Perinthis (Arch. miss. III, III 149, 72^{c11}); Thasi IG XII 8, 387; Poland Vereinsw. 68. Neque diversus est notissimus vocis θέατρον de multitudine spectantium usus. Ceterum quod haec Decelensium domus synegoros eligat, id certissimum esse indicium eam ipsam esse quae cum provocante litiget, i.e. quae in priore iudicio repudiaverit (not. 23) monet Wil. ²⁶ Cf. n. 153¹⁶.

²⁷ Cf. not. 2. ²⁸ Hoc enuntiatum, quo sane careri poterat quoniam hic totus locus ad tempus post a. 396 futurum spectat, eo consilio hic inseri, ut inculcetur nulli phrateri qui illo anno iam esset provocare licere ex hoc praecepto, demonstravit Sch. ²⁹ Si passim ubi quisque habitabat per totam Atticam sacrificia (κούρεια) fierent, sponte patet curatores et sacerdotem phratritiae non facile cavere potuisse ne leges neglegerentur. Quare praecipitur ne usquam alibi ac Deceleae in communi ara fiant; quo praecepto tum temporis potissimum opus fuisse, quia per multos annos in Lacedaemoniorum potestate Decelea fuisset, ut antiquus sacrorum ordo plane in desuetudinem veniret, observavit Sch.

55 ἐάν δὲ μὴ θύσῃ ἐπὶ τῷ βωμῷ, ὁφ[ιλείτω πενήτηκον]α δραχμὰς ἱερὰς
 τῷ[Διὶ τῷ Φρατρίῳ, ἐσ]πραττέτω δὲ ὁ ἱερ[εὺς τὸ ἀργύριον τοῦτο ἧ]
 b αὐτὸς ὁφειλέ[τω, εἰ μὴ λοιμὸς τις ἔσται ἡ πόλις]30· | ἐάν δέ τι
 60 τούτων διακωλύῃ, ὅποι ἂν ὁ ἱερεὺς προγράψῃ, ἐνθαῦθα ἄγαν τὰ
 μετ[α] καὶ τὰ κύρεια. προγράψαν δὲ πρόπεμπ[τα τῆς Δορπίας]31 ἐν
 πινακίῳ λελευκωμένῳ μὴ λαττον ἢ σπιθαμιαίῳ ὅπο ἂν Δ[εκελειῆς]
 65 προσφοιτῶσιν]32 ἐν ἄστει. τὸ ὅ[ς] ψήφισμα τόδε]33 καὶ τὰ ἱερωσύνα]34
 ἀναγ[ράφαι τὸν ἱερεῖα ἐν στήλῃ λιθίνῃ πρ[όσθεν τῷ βωμῷ Δεκελείας]ιν
 τέλεσι τοῖς ἑαυτοῦ.

III Νικόδημος εἶπε]35· τὰ μὲν ἄλλα κατ[ὰ τὰ πρότερα ψήφισματα]36, ἃ

30 Hic quoque recentem belli Peloponnesiaci memoriam legislatoris animo obversatam esse consentaneum est. 31 Primus Apaturiorum dies. Sane cum Κουρεῶτιν (v. 28) tertium esse constet inter scriptores, de primo et altero vacillat memoria, cum alii (Schol. Platon. Tim. 21 B. Proclus ad Pl. Tim. ibid. Etym. M. p. 533, 47) Ἀνάρρυσιν primo, Δορπίαν altero loco ponant, alii (Hesych. Ἀπατούρια. Simplicius ad Ar. Phys. IV p. 708 Diels, Poll. VI 102. Suid. Ἀπατούρια. Schol. Arist. Acharn. 146) vice versa. Illorum opinionem probat A. Mommsen Feste 336. At hic titulus contrarium docet; nam si quis a feriis quibusdam retro numerat dies, facere non potest quin ab ipso earum initio proficiscatur. 32 Lys. XXXIII 3: ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κουρεῖον τὸ παρὰ τοὺς Ἑρμᾶς, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν, ἡρώτων, οὓς τε ἐξευρίσκοιμι Δεκελέων ἐπυνθανόμην εἶ τινα γιγνώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Παγκλέωνα. Inde apparet in hac formula Δεκελειῆς nihil significare nisi cives qui sunt demi Decelensium (not. 25). 33 Vs. 13—68.

34 Vss. 2—12. Ordine inverso haec incisa sunt, sine dubio quia sacerdotis intererat ἱερωσύωνων recensum loco maxime conspicuo ponere.

35 Hic incipit alterum decretum phratritiae Demotionidarum (III v. 68—113), rogatum a Nicodemo, quem Decelensem fuisse cognomines eius demi homines IG II 1982. 1983. 1984. 4213 probant. Wil. Quo decreto permulta tolli ex eis quae Hierocles tulerat, praecipue omnia quae ad illam Decelensium domus ut ita dicam praerogativam spectent, manifestum est. Ac Wil. quidem in eodem etiamtunc conventu Nicodemum rogationi Hieroclis hoc adiecisse addidamentum maxime probabile existimat; cui opinioni id sane magnopere favet quod eadem manu haec incisa sunt. Sed recte Schoellius observat, formulam initialem nequiquam eiusmodi additamentum indicare. Neque mihi probatur, quod Wil. dicit, ne potuisse quidem Nicodemum scribere τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Ἱεροκλῆς; immo si hoc additamentum esset in eodem conventu rogatum, necessario sic scribere debuit. In alio igitur conventu, sed utique non multo post Hieroclis rogationem, haec a Nicodemo lata est. Dttb. 36 Etiam alia fuisse, eo quod Hierocles rogaverat antiquiora, confirmat v. 71 οὓς εἴρηται -- παρέχεται. Nam in illo de his tribus testibus nihil scriptum est.

- 70 κῆται περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παίδων³⁷ καὶ τῆς διαδ|ικασίας· τὸς
 δὲ μάρτυρας τρεῖς, δς εἴρη|ται ἐπὶ τῇ ἀνακρίσει παρέ|χεσθαι ἐκ τῶν
 ἑαυτοῦ θιασωτῶν³⁸ μαρτυρῶντας τὰ ὑπερωτώμε(να)³⁹ καὶ ἐπομνύντας
 75 τὸν Δία τὸν Φράτριον· | μαρτυρῶν δὲ τὸς μάρτυρας καὶ ἐπομνύ|ναι
 ἐχομένοις τὸ βωμῷ⁴⁰· ἐάν δὲ μὴ ὥσι ἐν τῷ(ι) θιάσῳι τότε τοσούτοι
 τὸν ἀριθμόν, ἐ|κ τῶν ἄλλων φρατέρων παρε|χέσθω. ὅταν | δὲ ἦι ἡ
 80 διαδικασία, ὁ φρατρίαρχος μὴ π|ρότερον διδύτω τὴν ψῆφον περὶ
 τῶν παίδων τοῖς ἅπασι φράτερσι, πρὶν ἂν οἱ αὐ|τὸ τὸ εἰσαγομένο
 θιασῶται κρύβδην ἀ|πὸ τὸ βωμῷ φέροντες τὴν ψῆφον διαψηφίσωνται.
 85 καὶ τὰς ψῆφος τὰς τότεων ἐναν|τίον τῶν ἀπάντων φρατέρων τῶν πα-
 ρόν|των ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁ φρατρίαρχος διαρ|ιθμησάτω καὶ ἀναγορευέτω
 ὁπότερ' ἂν | ψηφίσωνται. ἐάν δὲ ψηφισαμένων τῶν θιασωτῶν ἔναι
 90 αὐτοῖς φράτερα οἱ ἄλλοι φράτερες ἀποψηφίσωνται, ὀφειλόν|των ἑκατὸν
 δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ Φ|ρατρίῳ οἱ θιασῶται, πλὴν ὅσοι ἂν
 τῶν | θιασωτῶν κατήγοροι ἦ ἐναντιόμενοι | φαίνωνται ἐν τῇ διαδι-
 95 κασίᾳ⁴¹. ἐάν δὲ | ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσά|γων ἐφῆι
 εἰς τὸς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασ|ι δόξει ἔναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς
 τὰ κοινὰ γραμματεῖα⁴². ἐάν δὲ ἀποψηφίσω|νται οἱ ἅπαντες, ὀφει-
 100 λέτω ἑκατὸν δρα|χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ Φρατρίῳ. ἐάν δὲ | ἀποψη-
 φισαμένων τῶν θιασωτῶν μὴ ἐφῆ|ι εἰς τὸς ἅπαντας, κυρία ἔστω ἡ
 ἀποψή|φισις ἢ τῶν θιασωτῶν. οἱ δὲ θιασῶται με|τὰ τῶν ἄλλων
 105 φρατέρων μὴ φερόντων τὴν | ψῆφον περὶ τῶν παίδων τῶν ἐκ τὸ θιάσο |
 τὸ ἑαυτῶν. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε προσαναγ|ραψάτω⁴³ ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν
 στήλην τὴν λι|θίνην. Ἔρκος μαρτύρων ἐπὶ τῇ εἰσαγω|γεῖ τῶν παίδων·
 110 μαρτυρῶ ὃν εἰσά|γει ἐσ|οῦτῳ ὅν ἔναι τὸτον γνήσιον ἐγ γαμετ|ῆς· ἀληθῆ

37 Non infantes anno proxime superiore nati intellegendi sunt, sed adulescentuli qui comam deposuerunt et pro quibus κούρειον oblatum est (not. 20). 38 Sodalitates (θίασοι) sine dubio iam ante fuerant in phratritia Demotionidarum, sed in negotio examinandi eos qui introducerentur nullae ad id tempus fuerant earum partes. Thiasi cuiusque homines universae phratritiae opponuntur. Cf. n. 1035 a; Poland Vereinsw. 18 de phraterum thiasis. 39 ΥΠΕΡΩΤΩΜΕ. 40 Cf. Reich Realenc.² I 1690, Demosth. LIX 78 ὅταν ἐξορκοὶ τὰς γεγραμὰς -- πρὸς τῶν βωμῶν. Aristot. Ἀθ. πόλ. 55, 5: πρὸς τὸν λίθον, ἐφ' ο[ῦ] τὰ τόμῳ ἔστιν, -- ἀναβάντες δ' ἐπὶ τοῦτον ὀμνύουσιν. Nr. 685₂₇: ἀναβάντες ἐπὶ τὸν βωμόν -- σφραγισθέντος ἱερέως ὠμόσαμεν. 41 Vocem διαδικασία de omnibus quae de recipiendo aut repudiando phratere aguntur intellegendam esse apparet. Iam cum suffragia clandestina sint, de orationibus modo ante ipsam suffragationem habitis haec intellegenda sunt. Wil. 42 Cf. not. 15. 43 Sc. πρὸς τὸ ψήφισμα τὸ ἱεροκλέους.

ταῦτα νῆ τὸν Δία τὸν Φράτριον· εὐορχῶ(ν)τι⁴⁴ μὲν μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐν|αι, εἰ δ' ἐπιορχοίην, τάναντία.|

- IV 115 Μενέξενος εἶπεν⁴⁵. δεδόχθαι τοῖς φράτεροι περὶ | τῆς εἰσαγωγῆς τῶμ a.c. 350
 παίδων τὰ μὲν ἄλλα κα|τὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα, ὅπως δ' ἂν εἰδῶσι
 οἱ | φράτερες τοὺς μέλλοντας εἰσάγεσθαι, ἀπο|γράφεσθαι τῷ πρώτῳ⁴⁶
 ἔτει ἧ ᾧ ἂν τὸ κούρειον ἄγει τὸ ὄνομα πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου⁴⁷
 120 καὶ τῆ|ς μητρὸς πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὸν | φρατρίαρχον, τὸν
 δὲ φρατρί|αρχον ἀπογραφῇ|αμένων ἀναγράφαντα ἐκ|τιθέναι ὅπου ἂν
 Δεκ|ελεές προσφοιτῶσι⁴⁸, ἐκτιθ[έναι δὲ καὶ τὸν ἱερέα] | ἀναγράφαντα
 125 ἐν σανιδί[ωι λευκῷ ἐν τῷ ἱερῷ] τῆς Ἀθητοῦς⁴⁹. τὸ δὲ ψ[ήφισμα
 τόδε ἀναγράφαι | εἰς τὴν] στήλην --

44 EYOPKOTI. 45 Tertium phratritiae Demotionidarum decretum (IV v. 113—126) anno 360 non antiquius esse othographia prodit (v. supra). 46 Receptio in phratrīam fiat aut primo anno infantis aut quo κούρειον offertur. Wil. Ki. 47 Cf. not. 10. 48 Cf. not. 32. 49 In singulis phratritiis et gentibus praeter deos quorum in tutela omnis gentilitatis necessitudo erat (Ζεὺς Φράτριος, Ἀπόλλων πατρώος), pecuniaria quaedam sacra fuerunt, veluti apud Zacyadas (n. 925) Τριτο-πατρώων. Eaedem partes in Demotionidarum phratritia fuisse videntur Latoniae, cuius delubrum ubi situm fuerit ignoramus.

922—930. Gentium phratritiarum similium termini et dedicationes. [H]

922. In insula Co. Ed. Paton et Hicks Inscr. Cos 150 (SGDI 3675; Michel 797; Syll.² 440).

[Δ]ιὸς Φατρίο¹, | Ἀθαναία² | Εὐρυανакτ[ι]δᾶν³.

1 I.e. Φρατρίου (n. 921₁); cf. φατρία et φάτρα in titulis Teniis IG XII 5, 816₁₆. 798₃). Iniuria H. et D. cum φατρία, quae est nominis φρατρία forma fastidio litterae ρω repetitae orta, confuderunt Doricum πατρία (Syll.² 438_{26.61}) vel πάτρα non phratrīam, sed gentem significans. 2 Athenis quoque Iuppiter et Minerva θεοὶ φράτριοι erant. Cf. Plat. Euthyd. 302 D Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρώος μὲν οὐ καλεῖται, ἔρκειος δὲ καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία.

3 Idem nomen in titulo Melio IG XII 3, 1103 fortasse gentem significat, hic vero sine dubio phratrīam (cf. not. 1).

923. Ceratiae in Attica. Ex Fourmonti schedis edd. CIG 463 (IG II 1653; Michel 749; Syll.² 441). Cf. v. Wilamowitz Aristot. II 268¹⁰.

5 [ἰ]ερόν | [Α]πόλλωνος | Ἐβδόμηιο¹ | φρατρίας | Ἀχνιαδῶν².

1 Septimum Thargelionis mensis diem Apollinis natalem ideoque omnium mensium septimos dies ei sacros fuisse notum est. Qua de causa hic Ἐβδόμηιος dicitur ut alibi Ἐβδομαγενής aut Ἐβδομαγέτης. Cf. Milesiorum Ἐβδομείοισι n. 57⁷. 2 IG II 5, 1074 f: ἕρος φρατρίας Ἀχνιαδῶν.

924. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. II 1877, 186; IG II 1652 (Michel 750; Syll.² 442). Cf. Buermann Jahrb. Phil. Suppl. IX 646; v. Wilamowitz Aristot. II 268⁹; R. Schoell SB Ak. Muenchen 1889 II 25¹.

5 [ι]ε[ρ]ὸ[ν] Ἀπ[ο]λλων[ος] πατ[ρ]ώ[ι]ου 1 φ[ρατρί]α; Θερρική[λι]δῶν 2.

1 Demosth. XVIII 141 τὸν Ἀπόλλω τὸν Πόθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. v. Wilamowitz Aristot. II 44. 2 Suppl. Wil. Ceterum praeter eas quas hic n. 922/4 habemus phratritias Atticas una etiam Δυαλέων nota est ex IG II² 1241.

925. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. IV 1879, 287 et IG II 1062 (Michel 741; Syll.² 443). Cf. Toepffer Att. Gen. 313; v. Wilamowitz Aristot. II 268¹¹; Lippold Ath. Mitt. XXXVI 1911, 106.

Ἰρος ἐ[ρ]ὸ Τριτοπατρίων 1 | Ζαυαδῶν 2.

Saec. IV partis prioris. 1 Suid. Τριτοπάτορες docet vere Atticam nominis formam, quam hic titulus exhibet, etiam apud Philochorum existisse, de natura vero eorum summam dissensionem inter scriptores antiquos fuisse. Phanodemus eis ab Atheniensibus sacra facta narrat ὑπὲρ γενέσεως παίδων. K. 2 Aut gentem [ita Lipp.] aut phratrīam [Wil.] esse, sed hoc quidem maiorem probabilitatem habere, statuunt K. Dttb. Eorum fanum ante Dipylum in Ceramico situm. Παρ. 1910, 103: ἡ ὁρος: ἡ ἐρὸ Τριτοπατρίων ἡ βία (a. 450—400). Nomen Hesychii glossa explicat τριτοκούρη -- τινὲς δὲ γνησία παρθένος. Li. Hinc Ἀμψιτρίτη ea quae πατρὸς θεν καὶ μητρὸς θεν (cf. ἀμψιπλάτης) γνησία est.

926. Prope Cephisiam Atticae. Edd. Buck Class. Rev. III 1889 (IG II 5, 1074 e; Michel 746; Syll.² 444). Cf. Toepffer Rhein. Mus. XLV 383.

[δ]ρος τεμένους | Ἀπόλλωνος | Πατρώιο Ἐλασιδῶν 1.

Medii fere saeculi IV. 1 Num horum eponymus fuerit Polygnoti ille in Cnidiorum lescha pictus (Paus. X 26, 4) κατ' εὐθὺς δὲ τοῦ παρὰ τῷ Νέστορι Νεοπόλεμος ἀπεκτονώς ἐστιν Ἐλασον, ὅστις δὲ ὁ Ἐλασος (Toe.), ignoramus. Ceterum recte gentem, non phratrīam Elasis interpretari videtur T., etsi Apollinis Patroi sacra utrique communionis generi accommodata sunt (cf. n. 924¹).

927. Tei. Edd. Pottier et Hauvette-Besnault Bull. Hell. IV 1880, 168 (Michel 807; Syll.² 445).

Ἀπόλλωνος | Κουρέου 1 | Πολλιδῶν | καὶ Φαινιαδῶν 2.

1 Appellatio dei derivata a sacrificio Apaturiorum quod vocabatur κούρειον (n. 921⁶, 28. 53. 61. 118). 2 ΟΑΝΙΑΔΩΝ lapis; em. Dttb.

928. Lapis (Coo) Patmum translatus. Ed. Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. 1862, 262, 231 (Syll.² 446).

Πασθ[ε]μ[ι]α[ρ]ῶν¹ | καὶ Νοσσιδῶν | Ἀπόλλωνος Καρν[ε]ο[υ]² | --].

Patmum non esse origine lapidem Dorica dialectus prodit; ex insula Co eum illuc delatum confirmatur eorundem nominum manifestis reliquiis quas infra n. 1025₇prehendit Dttb. 1 Suppl. Dttb., hoc patronymicum a Πασιθ[ε]μ[ι]ς (Amorgi IG XII 7, 327; cf. Bechtel Herm. XXXIV 406 Πασι- et IG V 2, 113, ubi Πασιτιμίδαις contra Bannierum Rh. Mus. LXX 393 retinemus) deductum ratus; syncope sane mira, neque tamen de lapididae aut transscribentis lapsu cogitare licet propter duorum titulorum in hac scriptura consensum. 2 Sine dubio hic ut n. 927 duarum gentium coniuncta sacra tenemus, quae gentes fortasse una phratria continebantur, ut Deli Θεστιάδαι et Ὀκυνεῖδαι unum communem τρικύραρον habebant (Syll.² 588₁₉). 3 Apollinis Carnei sacra, ut apud plerosque Dorienses, sic etiam apud Coos fuisse docet 1025_{11, 15, 32}, necnon mensis Carneus.

929. In insula Co. Edd. * Paton-Hicks Inscr. Cos 149 (SGDI 3674; Michel 796; Syll.² 447).

Διὸς Ἰχασίου | Σιμωνιδῶν.

Similia alibi inventa sunt, velut Therae IG XII 3, 372: Ἀπόλλωνος Μαλεάτα Χαριπιδῶν; Erythris (v. Wilamowitz-Jacobsthal Nordion Steine 16, 2): ἱερὸν Ἀπόλλωνος Νεφελιδέων, Chii (ibid. 16, 3) ἱερὸν Ἀγελώτιου Πρεσβάνων, ubi incertum esse adnotatur, sintne γλιατύων an γενῶν.

930. *Divaliaki* (Ath. Mitt. XII 307) inter Marathona Atticae demum et mare. Edd. Lampros Παρνασσός II 727; Lolling Ath. Mitt. III 1878, 261; IG II 1324 (Syll.² 448; Michel 1036).

Τετραπολεῖς¹ τῶι Διο|νύσωι² ἀνέθεσαν· Λυσανίας Καλλίου Τρικ|ο-
5 ρύσιος ἤρχεν³. | ἱεροποιοί· Φανόδωρος Μαραθώνιος, | Μελά[ρ]ω-
πος Τρικορύσιος, | Φ[ρ]υ|νοκλῆς⁴ Οἰναῖος, | Ἀντικράτης Προβαλίσιος⁵.

Scriptura medii saec. IV. Lolling, Ki. Cf. not. 5. 1 Cf. n. 541¹. 711 D¹. 917. 2 Antiquissima in Tetrapoli sunt sacra Herculis et Apollinis. Sed Bacchi cultum etiam decretum Tetrapolensium IG II² 1243 testatur. L. 3 Archon est non Atheniensium, sed Tetrapolensium, qui sacrorum administrationi praeerat. Tales archontes etiam singuli demi habebant, ut IG II² 1199₂₅ est archon Aexonensium, probe distinguendus a demarcho, qui civilibus negotiis fungebatur. L. Cf. Lex. Cantabrig. p. 342₄ Nauck ἐπιδήμιος ἄρχων· ὁ δῆμου τινὸς τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἄρχων.

4 Suppl. Dttb. coll. tessera iudiciaria IG II 884 Φρυνοκλῆς Θράσιος PA 15023/4. 5 Anticrates Lysaniae f. Probalisus Cephisophonte archonte (329/8) thesmotheta fuit; cf. IG II 1186; PA 1087.

931. Lindiorum pagus et gens, Rhodiorum respublica saec. II in. (Netteae). In vico Ἀπολλωνιά insulae Rhodi. Edd. Newton Journ. Hell. stud. II 1881, 354; IG XII 1, 890 (Michel 432; Syll.² 450; SGDI 4225). Cf. Schumacher De rep. Rhod. 20; Swoboda Gr. Volksbeschl. 21. 297. [Hi]

- 12 [— στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλε]ωνύμου Νεττίδαν¹ θαλλοῦ στεφά- I
 15 [νω]ι, κυρ[ω]θέντο[ς] δὲ τοῦδε τοῦ ψαφί[σματος]² οἱ ἐπισ[τά]ται καὶ
 οἱ κ[ά]ρυκες ἐπιμ[ε]ληθέντω τᾶς | στεφανώ[σιος] καὶ ἀναγο[ρεύσιος] ἐν τῷ
 ἔπε[ι]τ[α] συλλόγῳ. [ἔ]πως δὲ κ[α]ὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα | χρόνον φανερ[ά]
 20 σά[μ]θω τὰν βουλὰν κα[ὶ] τῶν δᾶμον δεδόσθαι Εὐ[θα]λίδαις ἐπαινέσαι
 κ[α]ὶ στεφανῶσαι Σωσικρά[τη] | Κλεωνύμου Νεττ[ί]δαν, καὶ ἀναγράφας
 τόδ[ε] | τὸ ψάφισμα εἰστάλαν λιθίναν ἀναθέτω ἐ[ν] | Νεττεῖαι ἐν τῷ
 25 ἱερῷ τῷ τοῦ Διὸς τοῦ[ο] | Πατρώιου, εἴ κα Εὐθαλίδαι ἀποδεξίνωντο[ι] |
 ὁ δὲ ἱεροταμίας τελεσάτω εἰς τὰ ἔργα μ[ε]τ[α] | πλεῖον δραχμῶν πεντή-
 κοντα. ἀιρέθ[η] | Εὐφράνωρ Δαρδάνου Νεττίδας.
 30 ἐπ' ἱερέως Ἀγαστράτου⁴, Καρνείου ἐ[β]δόμαι ἐξ ἰκά[δ]ος, ἔδοξε τᾷ II
 βουλῶ[ι] | καὶ τῷ δάμῳ, Εὐφράνωρ Δαρδάνου Ν[ετ]τίδας εἶπε· δε-
 δόσθαι Εὐφράνωρι Δαρδάν[ου] | Νεττίδαι καὶ Εὐθαλιδᾶν τῷ κοινῷ
 35 ἐπ[α]ν[έ]σαι καὶ στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλε]ωνύμου Νεττίδαν θαλ-
 λοῦ στεφάνω[ι] | ἀναθέμειν⁵ δὲ καὶ στάλαν ἐν Νεττεῖ[αι] | ἐν τῷ ἱερῷ
 τοῦ Διὸς | τοῦ Πατρώ[ι]ο[υ].

Prisca Rhodiorum oppida Lindus (n. 1104. 340. 765⁵⁶), Camirus (n. 339), Ialysus (n. 338); de universa Rhodiorum republica et urbe Rhodo cf. ad n. 110. Vss. 1—28 gentis Euthalidarum decretum est, vss. 29—37 universae reipublicae Rhodiorum. 1 Νέττεια (v. 24) pagus est civitatis Lindiorum.

2 δὲ inseruit Wilhelm Goett. GA 1898, 233. Verbum κυροῦν Sw. demonstravit non modo de decreto quod aliorum hominum consensu confirmandum esset, sed etiam de rogatione quae populi aliusve corporis suffragiis comprobaretur usurpari (Thuc. V 45, 4: σειςμοῦ δὲ γενομένου πρὶν τι ἐπικυρωθῆναι ἢ ἐκκλησίᾳ αὐτῇ ἀνεβλήθη). Apparet igitur hic ut saepe verba ipsa rogationis, vel ea quae in populiscitum perfectum non quadrarent, transscripta esse (cf. n. 62⁵). Formula eadem aut persimilis etiam alibi invenitur, veluti Syri (IG XII 5, 653⁵³); Mytilenis (IG XII 2, 638); ἐπεὶ κα τὸ ψάφισμα κυρωθή[η] Aegosthenis (IG VII 208²³); ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα Oropi (IG VII 303¹¹); ἐπεὶ δὲ κα δόξη Aegosthenis (IG VII 223¹⁸); ἦσαν τ[ὸ]δε τὸ ψήφισμα χειροτονηθῆ Chii (n. 402²⁸). 3 Hinc apparet licuisse quidem gentibus etiam suo arbitrio laudes et praemia decernere, sed publice inscriptas eas modo esse, quae universi Rhodiorum populi assensu comprobatae essent. 4 Solis. Bleckmann Klio XII 252, 3: c. a. 220—180. 5 Cf. n. 942⁴.

932. Amyclaeenses oba Spartana ephoros laudant saec. II/I. Amyclis, nunc Spartae. Tabula deae sedentis et trium virorum qui adorant anaglypho ornata. Edd. Loeschke Ath. Mitt. III 1878, 16 (SGDI 4516; Michel 182; Syll.² 451; Pareti Rend. Acc. Linc. 1910, 461); Tod-Wace Cat. Sparta Museum 441 fig. 54; Kolbe IG V 1, 26. Cf. Wide Lak. Kulte 34. [H]

δογματογράφων¹ Λυσίνικου τοῦ Σωτηρίδα, Νηκλέος | τοῦ Ἀριστοκρά-
 τεος, Πασικράτεος τοῦ Πασικλέος· | τὸ δοχθὲν ὑπὸ Ἀμυκλαίων². |
 ἐπεὶ κα[τ]ασταθέντες ἔφοροι εἰς τὸν ἐπὶ Νικέα³ ἐνιαυτὸν Πασιτέ-
 5 λης | Τετάρτου, Εὐθύμου Λυσικράτεος, Δαμιάδας Δαμιάδα ἀξίως | ἀνε-
 στρέψαν⁴ αὐτῶν τε καὶ τὰς ἐνχειρισθείσας αὐτοῖς πίσ[τ]εως, ἐμ πᾶσιν
 ἀκερῶς καὶ ἡμέρως τὸν ἐνιαυτὸν διεξα[γα]γόντες, δεδόχθαι τοῖς
 Ἀμυκλαίοις, ἐπαινέσαι ἐφόρους τοὺς περὶ Πασιτέλη ἐπὶ τῷ καλῶς
 10 τὰν ἀρχάν διεξαγνηκέναι⁵. | ποιούντω δὲ αὐτοῖς καὶ ἐπὶ ταῖ προστρο-
 πῇ⁶ ἀεὶ μερίδα, ἕως ἂν ζῶσι, ὅπως ἀε[ί] ἡ ὠβὰ μναμονεύουσα τῶν
 γεγο[ν]ότων φι[λ]ανθρώπων εἰς αὐτὰν ἀποδιδοῦσα φαίνεται τὰς κατα-
 ξίους | τιμάς. ἐγδόμεν δὲ τοῦς κατασταθέντας στάλαν λιθίναν, | εἰς ἂν
 15 ἀναγραφῇσεται τὸ δόγμα, καὶ σῆσαι εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Ἀλεξάνδρας·⁷
 τὰν δὲ εἰς ταύταν δαπάναν δότω ἡ ὠβὰ καὶ λόγον | ἐνεγκόντω περὶ
 τᾶς γεγενημένας δαπάνας τοὺς ἐπὶ ταῦτα | κατασταθέντας. ἐπαινέσαι
 δὲ καὶ τὸν γραμματέα αὐτῶν | Καλλικλῆ.

1 Magistratus non Lacedaemoniorum reipublicae sed Amyclaeensium, sicut ephori. Duo dogmatographorum genera, magistratus et testes, distincti Swoboda Gr. Volksbeschl. 214. 2 Oba fuerunt (vss. 11. 15). Cum vero Amyclaeenses inter sex (s. quinque) Lacedaemoniorum tribus fuisse constaret, quarum reliqua nomina Κονοουρεῖς, Λιμναεῖς, Μεσοῦται, Πιτιναῖται, Νεοπολίται (hi a Cleomene demum instituti?) traduntur (Ko. l. l. ad n. 674—688 et in indice geogr.), obas a tribubus non diversas fuisse sequitur. Par., Ko. Nec minus constat, antea obas tribuum partem fuisse; cf. rhetram Lycurgeam Plut. Lyc. 6: φυλάς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα. 3 Princeps patronomorum, totius Lacedaemoniorum reipublicae eponymus. Nominum indicem dedit Ko. p. 342. 4 Littera ε pro legitima α ex aoristo primo invasit. 5 Nr. 629². 6 Nomen feriarum a precibus repetitum, quae gravissimam caerimoniarum partem efficiebant. Cf. Delphorum menses Ποιτρόπιος (Dec.-Jan.) et Ἐνδυς-ποιτρόπιος (Apr.-Mai). 7 Paus. III 19, 6 Ἀμύκλαι δὲ ἀνάστατος ὑπὸ Δωριέων γενομένη καὶ ἀπ' ἐκείνου κόμη διαμένουσα θέας παρῆιγετο ἄξιον ἱερὸν Ἀλεξάνδρας καὶ ἄγαλμα· τὴν δὲ Ἀλεξάνδραν οἱ Ἀμυκλαεῖς Κασσάνδραν τὴν Πριάμου φασὶν εἶναι. (Sosibius ap.) Hes. Κασσάνδρα· Ἀλεξάνδρα ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Lycophro Alexandram vocavit Cassandram. Cf. v. Wilamowitz Hom. Unters. 156⁴⁸.

933. Inter Acraephiam (Karditza) et Copas (Topolia), e regione insulae Trélo-Ioannis promunturium saxosum est (Cap Phtelio). Hic iuxta viam ingens lapis cubi figura titulum habet. Ed. Jamot Bull. Hell. XIII 1889, 407 (IG VII 2792; Syll.² 454). Cf. E. Meyer Theopomps Hellenika 1909, 96; Wilhelm N. Beitr. I 1911, 13; Tod Internat. arb. 15 XVII. [Ht]

ῥρια Κ[ω]πήων | ποτ' Ἀκρηφιῆα[ς], | ὀριττ[ά]ντων¹ Βοιω[τῶν]².

Litterae saec. IV exeuntis, paullo post Thebas a Cassandro restitutas (n. 337). Tertio saeculo tribuit Tod, qui l.l. XVIII—XX Acraephiensium instrumenta collegit. 1 Aoristum suppl. Dtlb., cum neque praesens tempus sententiae aptum neque Boeotos ὀρίττω pro ὀρίδω (ὀρίζω) dixisse credibile esset. Cf. terminum a Wilhelmo l.l. 16 restitutum: [ῥρια Ἑλικωνιάδος γὰς | πόλι Λεβα]δείῳ ποτὶ | [Κορωνήας ὡς] Βοιωτοὶ ὀριτταν | - α. 101 - ν ἐς τὰμ πα- γάων | - α. 91 - ὡς τὰ ἄκρα ὡς ὕ[δωρ ῥέει ἐπὶ τ]ὸμ βοιών τῷ Δι[ὸς τῷ Ἑλικωνί]ω s. Λαφυστί]ω. 2 Discimus hinc, ut apud Achaeos (n. 471₄), sic etiam apud Boeotos arbitrium de controversiis singularum civitatum, quae erant de finibus agrorum, penes commune gentis concilium fuisse.

934. Cippus inventus in colle sito horae intervallo a sinistra Hermi fluminis ripa e regione Temni. Versus 1. 2 in ea lapidis parte, quae ad montem Sipylum conversa est, 3. 4 in contraria, Temnum et flumen Hermum versus. Ed. Ramsay Journ. Hell. stud. II 1881, 296, cf. Hist. Geogr. Asia M. 12. 109 (Syll.² 455); cf. H. Kiepert Form. Orbis IX 4; J. Keil-v. Premerstein Denkschr. Ak. Wien LIII 1908, II 95; Buerchner Realenc.² VIII 430, 13; 431; J. Keil Jahresh. XVI 1913 Anz. 163. [H¹]

ῥρια Με|λανπαγιτῶν¹ | Ἑρακλεω[τῶν]².

Litterae saec. V exeuntis. Ke. 1 Duarum horarum spatio ab hoc termino ad Sipylum magnum saxum nigrum (μέλας πάγος) est, cuius in clivo moenia invenit Ke. 2 Huius oppiduli situs inter aliquos locos parietinis distinctos situs ab hoc lapide septentrionem versus in planicie Hermi fluminis prope stationem Emir Alem eligendus erit. Ke.

935. Lacedaemoniorum et Messeniorum termini. In monte Taygeto. Descripserunt Ross Reisen im Pelop. 3; Foucart-LeBas II 167 b; Leake Pelop. 181 (Syll.² 456; Pernice Ath. Mitt. XIX 1894, 351; auxit Kolbe SBak. Berl. 1905, 61; Ath. Mitt. XXIX 1904, 373; IG V 1, 1372 cf. 1371. [H¹]

ῥρος | Λακεδαί|μονι πρὸς | Μεσσηνῆν.

Ad terminos a Tiberio Caesare a. 25 p. Chr. constitutos (Tac. ann. IV 43), quibus longinquis Lacedaemoniorum et Messeniorum altercationibus (cf. n. 683) finis impositus est, rettulerunt F. et P. Vespasiano demum imperante cum Achaia provincia restituta termini restituerentur tribuit Kolbe ad IG V 1, 1431; quamquam enim subscriptio v. 40 Τ. Φλαούιος Σεβαστοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀπελευθερὸς Μονόμιτος χωρομέτρης τοὺς προγεγραμμένους ὁρους ἀντιβαλὼν ὑπέγραψα Δέκμῳ Ἰουνίῳ Πρείσῳ, Λ. Καϊσιονίῳ Κομόδῳ ὑπάτοις πρὸ θ' Ἑκατὼν Ἰανουαρίων ἐν Πάτραις (a. 78) partem inscriptionum antiquiorem esse testatur, tamen de plurimis terminis diserte traditur ἐνεκόπη, ἐνεκολάφη, προσεγράφη, ἐπεγράφη. Commemorantur ibi vs. 7 terminus supra scriptus alique, in his ii quos invenis IG V 1, 1371 a b c. Similem revisionem habes I. Priene 42.

936. Nisyri in muro et turri oppidi veteris. Ed. Ross Inscr. ined. II 165 (SGDI 3496; Syll.² 458); IG XII 3, 458 (Syll.² II p. 820); Dawkins-Wace Ann. Brit. School XII 1905/6, 166/7 fig. 11. 12. [Hi]

δαμύσιον τὸ χωρίον πέντε πόδι[ς]¹ ἀπὸ τῷ τείχε[ος].

πόδες et τείχεος ut integra exhibent D-W. πόδες Dttb. propter titulum Parium Syll.² 457 = IG XII 5, 115, ubi [κυκλόθεν? περ]ὶ Φωρὸς | [ὄρμον ἔστων τὸ] χωρίον | [δημόσιον πό]δες τρεῖς suppl. Hi. Titulum Ephesi ad Ἀστυάγου πάγον in turri incisum conferunt D-W (SGDI 5597): [μισθ]οῦμεν τήν γῆν τήν δημ[οσί]αν, ἥτις ἦν τῶν παίδων τῶν Κλει[τοφῶ]ντος, καθ' ἅσσα ἐν[έ]μοντο. ἐξαιρούμεθα παρὰ θάλασσαν ὁδὸν πόδας [εἴ]κοσι ἀποτέμνοντες ἀπὸ τῆς γῆς, πλάτος πόδας εἴκοσι εἰς τὸ τεῖχος διὰ τῆς γῆς τῆς Κλειτ[ο]φ[ών]τος, καὶ παραστάσεις τῷ τείχει, ἐκ τῆς μὲν ἔσω μοίρης πόδας τεσσα[ρ]άκοντα, ἐκ τῆς δὲ ἔξω πόδας πεντήκοντα, καὶ κατὰ τῶν πύργων τὰς ἐγθέσεις πόδας πεντήκοντα, καὶ τὸν Ἀστυάγου πάγον, ὡς ὁ στεφὼν περιφέρει κύκλῳ, πάντα ἐξαιρούμεθα, καὶ ἐὰν τεῖχος δέμωμεν ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Ἀστυάγου πάγου τὸ κατὰ τὸ Ἑρμαῖον καὶ ἀνακάμπωμεν ἄνω, ὅσα διὰ τῆς γῆς ταύτης, τὰς παρ[α]στάσεις τῷ τείχει κατὰ τὰ προειρημένα.

937/8. Piraei. Edd. 937 Kumanudes Ἀθ. VII 337; IG I s. p. 121, 521 b (Syll.² 459); 938 Hauvette et Foucart Bull. Hell. V 1881, 324 (IG I.1. 521 a; Syll.² 460). Cf. Judeich Top. Ath. 379; Foucart Journ. Sav. 1907, 179. [Hi]

937 ἄχρι τῆ[ς] | ἡοδὸ τῆ|σδε τὸ ἄ|στὺ τῆ|δε γενέ|μεται.

938 [ἀ]π[ὸ] τῆ[ς] | ἡοδὸ τὸ | πρὸς τὸ | [λ]ιμέν[ο]||² πᾶν δ[ε]μύσ[ι]όν ἐσ[τ]ι.

Forma ζ; saec. V partis prioris. Dttb. Anno fere 457 quo moenia longa condita essent, attribuit Fou. Similis cippus inventus est ad viam quae Athenis Piraeum fert IG I s. 521 c. Non Piraei oppidum, ut Ku., sed Athenarum urbem intellegit Dttb., ita ut illic, ubi hi termini constituti erant, urbis et Piraei confinia fuerint. Cf. IG I s. 122, 521 d: [ἀ]χρι τ[ῆ]σδε τῆς | ἡοδὸ τῆ|δε he M|ονυχία; ἐστὶ νέ|μησις, ubi H Ionicum in tam vetusto titulo notavit Kirchhoff. 1 Athenarum; cf. Judeich I.1. 576. 2 Suppl. Dttb.

2. Civium et peregrinorum iura officia honores privilegia.

Pleraque iam absolvimus; iurairanda Chersonasitarum n. 360 (2461), Itaniorum n. 526 (2462), Dreriorum n. 527 (2463); honores a Cyzicenis n. 4 (2464), Tegeatis n. 533 (2465), Delphis n. 437 (2466). Atheniensibus n. 496 (2467) tributos; Dymaeorum legem de civitate n. 531 (2468); Trozeniorum honores n. 162 (2473); Olbiopolitarum n. 219 (474); Abydenorum n. 187 (2475); Tegeatarum n. 501 (2476); Stratiorum n. 121 (2478); Iliensium n. 355 (2479); Atheniensium n. 475 (2481); Acarnanum n. 669 (2482); Delphorum n. 548 (2484); 480 (2485); Epidauriorum n. 357 (2486); Calareatarum n. 359 (2487); Delphorum n. 404 (2488); Atheniensium n. 335 (2489).

Milesiorum cives novos κατ' εὐεργεσίαν factos (2469) non repetimus, cum novam copiam uberrimam praebuerit Rehm Milet 173, 33 sqq. Ephesiorum quoque (cf. 2470) πολιτείας exempla dedimus n. 353. 354. 363. Medicorum honores cf. in lemmate n. 943. Omisimus Amorginorum honores (2472, cf. IG XII 7, 392).

939. Nesiotarum civitas, c.a. 280. Deli. Ed. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VII 1883, 7, 2 (Syll.² 471); auxit Roussel IG XI 4, 1039. [Hi]
 [-- ἐπαινέσαι -- ἀρετῆς ἕνεκα] καὶ εὐ[νοίας | ἦν ἔχων δια|τελεῖ] περὶ
 τοὺς Νησιώτας¹, καὶ εἶναι [αὐτὸν πρό]ξενον καὶ εὐεργέτην τῶν Νη-
 5 σιωτῶν· δε[δό]σθαι δὲ καὶ πολιτείαν αὐτῶι καὶ ἐγγόνις ἐ[ν] | πάσαις
 ταῖς νήσοις², ὅσαι μετέχουσιν | τοῦ συνεδρίου, καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς
 ἀγῶ|σιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν | δῆμον, εἰάν του·δέων-
 10 ται, πρῶτοις μετὰ τὰ ἐσ|ρά. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι κοινῇ
 μὲν τοῖς συνεδρῶσι εἰς στήλην λιθίνην καὶ ἀνα|θεῖναι ἐν Δήλῳ εἰς
 τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος | τοῦ Δηλίου, ἰδῆαι δὲ τὴν πόλιν ἐκάστην ἐν |
 15 τοῖς ἱεροῖς, ἐν οἷς ἔθας ἐστὶν ἀναγράφειν τὰς | εὐεργεσίας. τὸ δὲ ἀνά-
 λωμα τὸ εἰς τὴν | στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι ἀπὸ | τοῦ περι-
 ούντος³ ἀργυρίου τῶι συνεδρῶσι.

In eadem tabula aliud Nesiotarum decretum fuisse docuit R, quo Baccho (n. 390¹. 620¹³. 2 Memorabile est legibus foederis adeo constrictam fuisse singularum civitatum libertatem, ut vel civitas peregrino invito populo sociorum decreto donari posset. 3 Insolita forma nata illa quidem ex Ionica περιέοντος cui adhibita est lex contractionis Attica. Cf. οὔντι n. 955²⁹.

940. Praedia Cretensium proxenis data. Lapis ex insula Creta Venetiam translatus. Ed. Muratori II 588, 1, qui Corcyraeum existimabat (Boeckh CIG 1840; Blass SGDI 3198; IG IX 1, 693). Ex codice Ambrosiano R 124 p. 85 veram originem indicavit et emendavit Ziebarth IG IX 1 p. 212, Ath. Mitt. XXII 1897, 218. Simul Creticam originem perspexit Th. Reinach Rev. ét. Gr. X 1897, 138 (Michel 664; Syll.² 477); cf. Hoeck Kreta III 418; Wilhelm Beitr. III 1913, 4. 43. [Hi]

ἀγαθᾶι τύχαι. | τάδε ἐπρίατο ἅ πόλεις¹ τοῖς προξένοις | καρπεύειν² ἃς³
 κα ἐπιτάδσειοι ὄντι·

1 Non Corcyram sed Creticam civitatem intellegendam esse cum R. ex argumento sagaciter collegit, tum Z. testimonio codicis Ambrosiani probavit. Ac Cydoniam potissimum designari ex Minoae mentione (not. 10) collegit Z. Exules eo venisse proxenos suspicatur Wi. 2 Manent igitur praedia publica civitatis Cydoniatarum, sed hospitibus publicis fructus eorum conceditur. 3 I.e. ἔω, cf. iam Aristoph. Lys. 173.

- 5 Λυγδά|μι Φεΐδωνος Κνωσίων⁴ ἐμ Μολοχᾶντι⁵ ἀν|πέλων πέλεθρα
 δέκα, ἐν τῷ πεδίῳ | ἀνπέλων τετραπελεθρίαν. |
 Ἑρμωνι Τυλισίῳ⁶ ἀνπέλων τετραπλε|θρίαν ἐν τῷ πεδίῳ. |
 10 Ἀτάρ[β]ῳ⁷ Ἀπταραίῳ⁸ ἀνπέλων πλέθρα | εἴκατι ἐν τῷ πεδίῳ
 κατὰ Βάθειαν⁹. |
 Σιριτῖαι εὐεργέται ἀνπέλων πλέθρα εἴκα|τι δύο ἐν Μινώιαι¹⁰ ποί
 τῶ[ι] πόρῳ ἐσχάτω[ι]¹¹. |
 Φαισιτῖοι Θαμυκλεῖ¹² καὶ Φαινοκλεῖ ἀν|πέλων τετραπλεθρίαν ἐν
 15 τῇ νάσῳ¹³, | ἐπὶ Λιπάραι¹³ ἀνπέλων τετραπλεθρίαν. |
 Ἀρχαγόραι Δελφῶι οἰκίαν ἐν τῇ Ἡραΐδι, ψ|ιλᾶς πλέθρα ἐξ ποί
 τῇ Κωμικοῦ, ἀνπέ|λων τετραπλεθρίαν ἐν τῷ πεδίῳ. |
 20 Μισγόλαι Ἀρχάδι¹⁴ ἀνπέλων τετραπλε|θρίαν ἐν τῷ πεδίῳ· ἄλ-
 λαν ἀνπέλων δι|πλεθρίαν ἐν τῷ πεδίῳ· ἄλλαν ἀνπέ|λων διπλεθρίαν
 ἐν Σχινόρι¹⁵ οἰκίαν | [ἐ]ν τῇ Λαχανίαι¹⁶ κ[ώ]μαι¹⁷.

4 Sic Ambr. congruenter cum nummorum usu constanti (Z.) et cum titulis n. 627₃. 712; Κνωσίων Mur. 5 Descendit nomen sine dubio α μολόχη.

6 Cf. n. 56. 7 ΑΤΑΡΡΩΙ Ambr. Emendavit Z. Cf. n. 85₁. 8 Cf. n. 627₄.

9 Nomen intellexit Wilhelm; cf. hodiernos Euboeae vicos Ἄνω et Κάτω Βάθεια IG XII 9 p. 30 tab. V. 10 Duas esse Cretae insulae Minoas, alteram prope Istrona oppidum, quae in regione montuosa nec vitium culturae idonea sita hic in censum non veniret, alteram e regione Apterae ad sinum maris, cui et πόρος (v. 12) et insula (not. 13) optime conveniret, monuit Z. Si hanc intellegeremus, oppidum non posse non Cydoniatarum esse.

11 ΤΩΓΙΟΡΩΙΔΣΚΑΤΩ Ambr., ΠΟΤΩΓΟΡΩΕΣΚΑΤΩ Mur. 12 Sic Ambr., Θαμυλεῖ Mur. 13 E regione Minoae (not. 9) tres sunt insulae exiguae, quae antiquitus Λευκαί vocabantur (Bursian Geogr. Griech. II 512). Ex eis una nomine appellativo νᾶτος, altera Λιπάραι significata videtur. Z.

14 Civis urbis Creticae (n. 299. 627₅), non Peloponnesius. 15 Sic Mur. ΣΚΙΝΟΥΠΙ Ambr. 16 ΑΛΧΑΝΙΑΙ Ambr., ΑΛΛΑΝΙΑΙ Mur. Λαχανίδι Dttb. Hodieque Rhodi vicus exstat Λαχανιά. S. Picenardi Itin. dans l'île de Rhodes 190/2. Ἀλλαρίδι coniecit Z. 17 ΚΟΜΑΙ apographum utrumque.

941. Magnetes Phocaeensibus iura decernunt, III s. a. Chr. Magnesiae ad M. Edd. Kern I. Magn. 7 b (Syll.² 480; Bleckmann I. gr. Staatenk. 37); cf. Kern Ind. schol. Rostoch. 1901/2, 7; Wilhelm Jahresh. Beibl. IV 23 et Beitr. 209. [Hi]

[τάδε 1] ἔδωκαν Μάγνητες Φωκαιεῦσιν, ἀ[τέ]λειαν εἶναι Φωκαιεῦσιν ἐμ Μαγνησίαι ἀπ[άντων] ἐξάγοντας² ὅσα ἂν εἴ[ς] τὸν ἴδιον | οἶκον

1 Desiderat Wi., vacuum K. 2 Synesis non ita dura pro ἐξάγουσι tamquam si antea ἀτελεῖς εἶναι scriptum esset.

5 [ἐ]ξάγωσιν³· εἶναι δὲ καὶ εἰσαγωγῇ[ν] | καὶ ἐξαγωγῇ[ν] Φωκαιεῦσιν εἰς
 Μαγνησί[αν] καὶ ἐμ πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀ[σ]υ[λ]εῖ καὶ ἀσπονδεῖ
 καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὸ κοι[νὸν] πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά, ἐπάγ[ειν] δ' αὐ-
 10 τοὺς τοὺς προέδρους | [ε]ῖς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσκηρύσσει[ν] δὲ καὶ ἐν
 τοῖς ἀγῶσιν εἰς | [πρ]οεδρίαν. ἐάν δέ τις Φωκα[ι]έων ἐ[ν]οικῇ ἐμ Μα-
 15 γνησί[αι], εἶναι | ἀδ[ελφ]ῶν γῆς καὶ οἰκίας ἐ[κ]ατ[η]σιν | χ[ι] καὶ τῶν ἄλλων ἀδ[ελφ]ῶν
 [τῶν] μετεῖναι | π[α]ντων ὧν καὶ τ[οῖς] Μά[γ]νησιν⁴, τέλη τελοῦ[ν]τι⁵ ὅσα
 ὁ | Μ[α]γνης τελεῖ.

3 Cavetur ne quis immunitatis privilegio abusus mercaturam faciat
 eaque re ipsis civibus damnum det. Cf. n. 332₃₁ διδῶσι δὲ καὶ ἀτέλειαν
 -- τῶν ἐπὶ κτήρει. 4 Sine dubio hoc non refertur nisi ad ius priva-
 tum; suffragiorum et honorum iure illi ut omnes peregrini carent. 5 I.e.
 ἰσοτελεῖς sunt, quicunque Phocaeensium Magnesiae domicilium habent.

942. Molossi Acragantinis proxeniam tribuunt, post a. 338.
 Tabula ahenea, inventa Dodonae. Litterae punctis expressae. Ed. Kara-
 panos Dodone p. 52, tab. XXVIII 2 (Fick SGDI 1340. 1456; Michel 316;
 Syll.² 483). Cf. Nilsson Stud. Gesch. alt. Epirus, Lund 1909, 60; Swoboda
 Staatsalt. 312². [Hi]

[θεός, τ]όχα ἀγαθά· | [ἐπὶ] π[ρ]οστάτα Λευ[χ]άρου¹, ἀφικομένῳ | Ἰπ-
 5 ποσιένεος, Τε[λ]ε[σ]ιο[ς]², Ἑρμῶνος, Σε[λ]ίνιος, ἔδοξε τοῖς | Μολοσσοῖς³
 10 πρ[ο]ξενία[ν] δόμειν⁴ | τοῖς Ἀκραγαντι[ν]οῖς⁵.

Decretum illis annis tribuerunt Nils. et Sw., quibus totius Epiri res
 penes Molossorum commune erant, i.e. post a. 342 et ante a. 317. Agri-
 gentum a Carthaginiensibus a. 405 captum, post victoriam ad Crimissum
 a. 338 reportatam a Timoleonte restitutum est (Plut. Timol. 35; Realenc. I²
 1190). Hinc ad annos 338—317 deducimur. 1 Suppl. F. Ceterum πρ[ο]-
 στάτας est annuus magistrātus (cf. SGDI 1350₃). 2 Suppl. Fick.

3 Cf. 669⁷. 4 Tales infinitivi praeterea non inveniuntur nisi in
 titulis Rhodi vicinarumque insularum. Cf. n. 339₃ al. 5 Privilegia quae
 plerumque singulis hominibus peregrinis propter insignia eorum de civi-
 tate merita tribui solebant interdum etiam integris populis decreta esse
 complura exempla docent: de proxenia praeter hunc titulum cf. 548, de
 immunitate 7. 359, de promantia Delphica 7. 17 (haec iam saec. VI et V).

943. Medicorum honores. Cf. Pohl De Graecorum medicis publi-
 cis Berol. 1905; Oehler Epigr. Beitr. zur Gesch. des Ärztestandes Wien 1906/7;
 supra n. 528. 620; Syll.² 491 (Μηγόκριτος Μηνοδώρου Σάμιος a Brycantiis,
 Carpathiis laudatus).

Coorum decretum saec. III. In insula Co. Ed. Hauvette-Besnault et
 Dubois Bull. Hell. V 1881, 201, 1; Paton-Hicks Inscr. Cos 5 (SGDI 3618;
 Syll.² 490). [Hi]

Πραξιμένης¹ εἶπε· ἐπειδὴ [Ξενότιμος Τι]μοξέ|νου ἔν τε τοῖς πρότερον
 χρόνοις ἐ[πιμέλ]ειαν | ἐποιεῖτο τῶν πολιτῶν κατὰ τὰν τέ[χ]ναν τὰν |
 5 ἱατρικάν, παρέχων αὐτοσαυ[τὸ]ν π[ρ]ό[θ]υμον εἰς | τὰν σωτηρίαν τῶν
 νοσούντων, καὶ [νῶ]ν ἐνπετό[ν]των πολλῶν ἄ[ν]θρωπων ἀ[ρρω]-
 στή[μα]των | καὶ τῶν ἱατρῶν τῶν [θα]μ[ο]σ[ισ]τῶν ἐν τῇ πόλει ἀρ-
 ρωστησάντων [διὰ] τὰς [χ]α[ρ]α[κ]αθίας² τὰς | γενομένας περὶ αὐτοῦς
 10 διὰ τὰν ἐπιμέλειαν ἀν[θ]ρωπίνου τῶν καμνόντων, Ξενότιμος αὐ-
 τε[π]α[ρ]αγγελοῦς ἀεὶ τοῖς θεομένοις παρείχετο τὰν | βο[θ]ήθειαν, φ[ι]λ[αν]θ[ρ]ωπ[ι]ν
 προαιρεῦμενος τοῖς ἀρρωστέουσιν πᾶσι τὰν | ἄ[ν]θρωπον, οὐδεμίαν δὲ
 15 προσημασιν³ | πο[ρ]εύμενος, ἀλλ' ὁμοίως περὶ πάντα[ς] τῶν πολί[τ]ων
 [σπουδ]άζων διέσωσε πολλούς, [θε]ο[φ]ο[ρ]οῦμαι | τῷ δάμωι, ἐπαινεῖσαι
 Ξενότιμον Τιμοξένου καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι εὐνοίας ἔνεκεν |
 καὶ ἐπιμελείας ἀμ ποιεῦμενος διατελεῖ τῶν πολιτῶν· ὁ δὲ ἱεροκᾶρῶς
 20 τοῖς Διονυσίοις ἀναγγεῖλάτω, ὅτι ὁ δᾶμος στεφανοῖ Ξενότιμον Τιμο-
 ξένου ἀπὸ ἀργυρίου οὗ ἐκ τῶν νόμων πλείστου | [χ]υρ[ή]ν ἐστὶ ἀ ἐκ-
 κλησία χειροτονία μεγίστην | [δ]ωρ[ή]ν δόμεν εὐνοίας ἔνεκεν καὶ ἐπι-
 25 μελείας (ἄς) | ἐ[π]οιεῖτο κατὰ τὰν ἱατρικάν τέχνην τῶν ἐν | τῇ
 πόλει c. 15 ιων⁴, ὅπως εἰδῶντι | πάντες ὅτι ὁ δᾶμος [το]ύς χρησί-
 μους ὄντας καὶ | εὖνους τῶν πολιτῶν καταξίως τ[ι]μαῖ --]

1 Cognomines Coos habet Herzog Koische Forsch. 20. 2 N. 547g.

3 NAΞIN Suppl. P.; dubitanter repetivit Dttb.

4 . ὧςι.....ο

...()ων P, sed ea ut incerta.

3. Senatus et magistratus.

Addē n. 227 Atheniensium senatus et populi decreta de Phanodemo et de Minervae Volcanique cultu (2495); decreta Atheniensium in honorem praetorum n. 468. 719 (2498. 497), basim trierarchorum n. 716 (2499), laudes agoranomorum n. 313 (2500); decreta Iliensium foederis et Mesembrianorum in honorem agoranomorum n. 596. 899 (2503. 504).

944. Aegēidis tribus Atticae prytanes, a. 341/O. Athenis. Edd. A. Hauvette-Besnault Bull. Hell. V 1881, 361; Gollob Wiener Stud. III 209; IG II 872 (Michel 648; Syll.² 496). Cf. Koehler Ath. Mitt. VII 1882, 102; Loeper ibid. XVII 350. 364. [Hv]

A Αἰγῆδοι¹ πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ Νικομάχου ἄρχοντος | στεφανω-
 θέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἀρετῆς ἕνεκα | καὶ δικαιοσύνης.

1 Inter demos hic enumeratos trittyi urbanae attribuentur sunt: Κολωνός (Ἰππιοί), Κολλυτός, Διόμεια, Ἀγκυλή (καθόπερθεν et ὑπένερθεν), Ἑστίανα,

Ἐρχιεῖς·	Ἰκαριεῖς·	Ἀλαιοῖς·
5 Θαρρίας Θαρριάδου	Τιμόκριτος Τιμοκράτους	Λυσιμαχίδης Λυσιπόλιδος
Κυδίας Λυσικράτους	Ἀριστοφάνης Εὐκλείδου	Εὐβίος Ἀδοσθένους
Χαιρέας Παραμύθου	Ἀρχεναύτης Ἀρχεναύτου	Ἀπολλοδώρος Ἀρχίου
[Φ]ύλαρχος Παραμύθου	Ἑσάτων Ἐρατίωνος	Εὐνοστίδης Θεοφάντου
Ξενο[χ]λήτης Καλλιᾶδου	[Α]ρίγνωτος Βαβυρίου	Καλλιμήδης Ἀρχεμάχου
10 Πολυκλείδ[η]ς Καλλιστράτου	Ἑστιαεῖς·	Τειθράσιοι·
Γα[ρ γ]ήττιοι·	Ποσειδίππος Καλλικράτους	Δημοσθένης Δημοφῶντος[ς]
Διόδωρος Φιλοκλέους	Βατεῖς·	Δημόφιλος Δημοκλείος
Μεξίας Ἡγησίου	Λυσίστρατος Πολυεύκτου ³	Κα[λ]κίστρατος
Σμικρίας Φιλοκλέους	ἐκ Κολωνοῦ·	Προκλείδης Προξενίδου
15 Ἀρ[ε]σίας Πυσίου	Κολλιφάνης Καλλικλέους	Φηγαιοῖς·
Φιλᾶιδαι·	Θεάγης	Ἀκήρατος Ἀρχεδήμου
Διονύσιος Ἡφαιστίωνος ²	Κολλυτεῖες ⁴ ·	Θεόμνηστος
Εὐθυκλῆς Ἀμεινίου	Χαιρεφῶν Θράσωνος	Θεόδωρος Θεογνίδος
Εὐθύδικος Ἀμεινίου	Ἄλεξις Σωσιάδου	Ἀραφήνιοι·
20 [Κ]υδαντίδαι·	Φερεκράτης Φιλοκράτους	Ἑλπίνος Σωσιγένης
Πυθίων Αἰσχρωνίδου	Πλωθεῖς·	Καλλίμαχος Μνησιθείου
Δημόστρατος [Δ]ημοστ[ρά]του	Χαιρίας Χαιρίου	ἐγ Μυρρινούττης·
Ἰωνίδαι·	Ὀτρυνεῖς·	Θεόφιλος
[Μ]ηλιεύς Ἰλ[ι]ονέως ⁵	Φιλίνος Θεοδώρου	Ἀγκυλῆθεν ⁶ ·
25	Ἐρικεῖς·	Εὐβίος Εὐβότου
	Ἐπαμεινών Ἐπαινέτου	Διομειεῖς·
		Δωρόθεος Θεοδώρου
		[Ἀ]γκυλῆθεν ⁶ ·
		Μελήσιππος Μελησίου
- 30 [Θ]αρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς φυλέταις⁷, ἐπειδὴ Ποσειδίππος Ἑστιαίοθεν ὁ ταμίας | [τῆ]ς φυλῆς καλῶς [χ]α[ί] δικαί[ως] ἐτα-

Βατή; mesogaeae (Ἐπακρέων IG II 1053) a media Pentelici parte meridiem versus porrectae Γαργητὸς, Ἐρχιά, Ἰκαριά, Πλωθεία, Τειθράσιοι? Κυδαντίδαι? Ἐρικεῖα? Μυρρινούττα?; paraliae Ἀλαῖ Ἀραφηνίδες, Φιλᾶιδαι, Φηγαιά, Ἀραφήν, Ὀτρυνή, inter mesogeam et oram maris orientalem. Cf. Loeperi tabulam l.l. XII; Kiepertii formas Orb. XIV. 2 Idem est in alio prytanum Aegeidis laterculo IG II 870₃. 3 Polyuctum Lysistrati f. Batensem, qui Olbio archonte (c.a. 251/0) a Mesogeis corona aurea ornatus sit (IG II² 1245₁₂), inter huius prytanis posteros fuisse apparet. Stemma ad IG II² 776. Ki. 4 De hac scriptura cf. Herm. XVII 40; Meisterhans³ 46. 140, 8. 5 Cum undequingenta modo prytanum nomina exsistent, quinquagesimum nomen versu proxime insequente periisse coniecit H.-B. (cf. Sundwall Epigr. Beitr. 824). Sed G. testatur, illic nihil scriptum fuisse. Quare unius prytanis nomen omnino omissum videri, ut plura in tit. IG II² 678. 6 Duplex fuit Ancylen-sium demus (καθόπερθεν et ὑπένερθεν, v. supra) etsi mireris nihil addi, quo alter ab altero distinguatur (cf. Herm. IX 409). 7 Non τῇ φυλῇ, nam eorum quinquaginta modo tribulum Aegeidis, qui tum in senatu erant, hoc

μίευσε τ[ο]ί[ς] φ[υ]λ[έ]τ[αις], καὶ τὰ ἱερὰ ἀπέθυσσε ὑπὲρ τῶν πρυτάνε[ων], |
 ὅσα ἔδει τυθῆναι⁸, ἐπαιν[έσαι] αὐ[τὸν] ἀ[ρετῆ]ς ἔνεκα καὶ δι[κ]αι[ο]σύνης
 τῆς περὶ τοὺς πρυτάνες | [καὶ στε]φ[ανῶ]ναι θα[λλοῦ] σ[τ]ε[φ]άν[ω]ι.

B Ἀριστοφάνης Ἰκαριεὺς εἶπεν· ἐψήφισθα[ι] τ[ο]ῖς φυ[λ]έ[ταις], ἐπαινέσαι⁹,
 35 ἐπειδὴ καλῶς κ[αὶ] δ[ι]κ[αί]ω[ς] | ἐπεμελήθησαν τῆς συλλογῆς τοῦ δήμου¹⁰
 καὶ τῆς δ[ι]αδόσεως τῶν συνβόλων¹¹ καὶ ἐπόησαν τὴν ὠρεῖ[αν]¹² |
 τοῖς φυλῆταις, ἐπαινέσαι αὐτοὺς ἀρετῆς ἔνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς
 τοὺς φυλῆτας, καὶ στεφανῶσαι | αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς
 ἔνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν φυλὴν, | Διόδωρον Φιλοκλέος Γαργή-
 τιον, Τιμόκριτον Τιμοκράτου Ἰκαριέα, Θαρρίαν Θαρριάδου Ἐρχιέα.
 Θαρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐπαινέσαι τοὺς ἱεροποιοὺς¹³ τοὺς τὰ μυστή-

decretum est. 8 Huic quaestori ante initium comitiorum sacra facienda
 erant. IG II² 917³². 9 Structura turbata est; omnino tales prytanum

inscriptiones quia non auctoritate publica confectae essent, multo minore
 cura exaratas esse observavit Koe. 10 Populum ad comitia convo-
 cant. Propter quod negotium bene peractum frequenter laudantur pry-
 tanes (ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς συλλογῆς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου IG II² 917¹²;
 eodem spectat nomen συλλογεῖς τοῦ δήμου, quod exstat in tribus titulis IG
 II 741 a¹⁹ b¹³. IG II² 1257 B³. II¹ 1174¹). Adde Pollucem VIII 104: ληξιαρχοὶ
 ἕξ καθίσταντο τῶν πολιτῶν ἐγγεγραμμένων ἐν λευκώματι, καὶ τριάκοντα ἀνδρῶν
 αὐτοῖς προσαιρεθέντων τοὺς μὴ ἐκκλησιάζοντας ἐζημίου καὶ τοὺς ἐκκλησιάζοντας
 ἐξήταζον. At his omnibus locis praeter lexiarchos unus modo magistratus
 designatur. Koe. Quotannis ex senatu triceni homines, terni ex unaquaque
 tribu eligebantur qui comitia convocanda curarent. Hi sunt συλλογεῖς τοῦ
 δήμου, hi item triginta illi a quibus lexiarchos adiutos refert Pollux. Una-
 quaque prytania ii tres, qui ex prytanum-numero erant, collegio prae-
 sidebant; qui hic a tribulibus collaudantur. 11 ΔΟΣΕΟΣ. Tesserae
 intellegendae sunt quas cives qui comitiis intererant accipiebant, ut mer-
 ces (μισθὸς ἐκκλησιαστικός) eis solveretur. In eadem re vocabulo σύμβολον
 utitur Aristoph. Eccl. 297. G. 12 Coronam auream conficiendam curave-
 runt. G. 13 Quattuor fuerunt Athenis hieropoeorum genera: 1) Sin-
 gula templa, maiora certe, suos quodque hieropoeos habebant (cf. n. 91¹³),
 quo ex genere sunt οἱ ἱεροποιοὶ οἱ Ἐλευσινόθεν n. 83⁹. ἱεροποιοὶ Ἐλευσίνι
 IG I s. p. 174 n. 225 k⁸. 14. 2) Decem quotannis hieropoei sorte consti-
 tuti ad sacrificia quae oraculi iussu fiebant peragenda: Ar. Ἀθ. πολ. 54: 7:
 κληροῖ δὲ καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκ θύματα καλούμενους, [οἱ] τὰ τε
 [μαν]τευτὰ ἱερὰ θύουσιν, καὶ τι καλλιεργῆσαι θέη, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων.
 3) Annui hieropoei (ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτόν n. 109⁸). Ar. Ἀθ. πολ. 54, 7: κληροῖ
 δὲ καὶ ἐτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτόν καλούμενους, οἱ θυσίας τέ τινας θύουσι
 [καὶ] τὰς πεντετηρίδας ἀπάσας διοικοῦσιν πλὴν Παναθηναίων. Cf. Syll.² 587²²⁶. 256.
 4) Quartum genus eorum est quos senatus ex suo numero ad curanda
 feriarum publicarum sacrificia deligit, ἱεροποιοὶ ἐγ βουλῆς (Syll.² 587²³⁵ sqq.).

40 ρια ἱεροποιήσαντας Ἐλευσῖν[ι] καὶ στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοῦ[ς] φυλέτας, Ποσειδίππον Ἑστιαίοθεν, Τιμόκριτον Ἰκαριᾶ, Ἀριστοφάνην Ἰκαριέα, Χαίριαν Πλωθισῶ, Καλλίστρατον Τειθράσιον, Πυθίωνα Κυδαντίδην, Εὐβιον Ἀγκυλῆθεν, Θεόμνηστον Φηγγαίέα, Θεόφιλον ἐγ Μυρρινούττης, Μηλιά Ἰωνίδην.

in corona: ὁ δῆμος *in corona:* ἡ βουλὴ

C 45 [Διοδώρος Γ]αργήτιος εἶπεν· ἐπαινέσαι Ἀριστο[φ]άνην Εὐκλείδ[ο]ν Ἰκαριέα ὁ[ικαιοσύ]νης ἕνεκ[α] τῆς εἰς τὴν Α[ι]γεῖδα φυλὴν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ.

corona.

Hi item deni sunt, neque vero annui, sed in unaquaqueque sacra alia constituantur. Hic rursus id cernitur discriminis, ut nonnullae quidem feriae hieropoeos habeant ex toto senatu, singulos ex singulis tribubus creatos (n. 289₂₇), cum in aliis omnes decem ex prytanibus, quorum in prytaniam festi dies incidunt, capiantur, id quod hic de mysteriis usu venire videmus. Ceterum L. Ziehen Rh. Mus. LI 223 coniecit quarto saeculo illos antiquos hieropoeos Eleusinos sublato eorumque negotia commissae esse collegio ex prytanibus ad sacra mysteriorum peragenda delecto. Quod Aegeidis potissimum hieropoei mysteriorum sacra curant, inde eam illo anno tertiam habuisse prytaniam colligitur.

945. Assiorum pondera, saec. IV. Assi. Edd. Allen Amer. Journ. philol. III 463, 12; Sterret Papers Amer. school Ath. I 1882, 3, 4. III (O. Hoffmann Gr. Dial. II 100, 135; Syll.² 501); cf. Bechtel Aeolica 81; Wilhelm N. Beitr. IV 41. [Hⁱ]

[τ]ᾶ 1 σκεύεᾶ ἐσσὶ 2 δαμόσια 3 ἐπὶ | ἀγορανόμῳ Μεγιστῷ Σωγνεῖ | ω ·
5 ἡμιμέδιμνοι χάλκιοι τρεῖς, | ἡμίεκτα ἐννέα : διχοίνικα δέ[ι]α : χοίνικες

1 Suppl. St. *hae sunt mensurae publicae*. Eandem vim articuli in decretis Eliacis esse, quae ab α *φράτρα* inciperent, probavi I. Olymp. p. 23. Dttb. 2 I.q. εἰσι Dttb. (cf. O. Hoffmann Gr. Dial. II 475. 569); errorem sumpserunt G. Meyer Gr. Gr.³ 56, Becht. 3 Et haec vox et nomen agoranomi subiunctum publicas esse has mensuras demonstrant, non sacras, ut Sterreto videbatur, qui eas ad templum Minervae Poliadis pertinuisse suspicabatur. Pondera a magistratibus dedicata: Tegeae IG V 2, 125, cf. Kubitschek Jahresh. X 133: Πο. Μέμμιος Ἀγαθοκλῆς ἀγορανομήσας ἀνέθηκεν --; Athenis Wilhelm Beitr. 83, 68: -- ἀτυνομήσαντες ἀνέθηκαν. Deli Bull. Hell. III 1879, 374, 15 (Syll.² 508) ... η[μ]ος Διοδότου | Μαραθῶνιος, ἐπιμελητῆς | Δήλου γενόμενος, σήκωμα | σιτηροῦ ἡμεδύμου Ἀπόλλωνι. Atheniensium de mensuris et ponderibus legem IG II² 1013 c. add. explicuit Viedebant Herm. LI 1916, 120. Alia conguessit Wilhelm I.1.

ἑπτὰ : τρίχρα | [χ]άλκια τέσσαρα : ἡμίχορον : ἄλ[λο ἡμί]χορον χώναν
 ἔχον : στα[θμὰ χ]άλκια· τάλαντα τρι[α, -ο-21-|-91- π]εντάμναον :
 10 -ο-31-] | -ε-

946. Astypalaeenses agoranomum laudant, saec. III/II. Astypalaeae. Ex Villoisoni schedis edd. Osann Syll. 392. Boeckh CIG 2484 (Michel 415; Syll.² 502; IG XII 3, 169; cf. SGDI 3460). [Hi]

ἔδοξε (ταῖ) βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ, Ξ(ε)νο|τέλης Φιλονίκου ἐπεστάτει,
 γνῶμαι | πρυτανίων· ἐπειδὴ Δημοτέλης Καλ|λίππου αἰρεθεὶς ἀγορα-
 5 νόμος ἐπεμ|λήθη τοῦ δάμου μετὰ πάσας φιλοτι|μίας τῶν τε κατὰ τὴν
 ἀγορὰν πάντων | ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα | καὶ δικαιοῦτα
 10 πωλῆται, καὶ σῖτον δις|τέλει προωνύμενος τῷ δάμῳ, | ἐπαινέσαι τε
 αὐτὸν καὶ διαψαφί|σασθαι τὴν βουλὰν καὶ τὴν ἐκκλησίαν | κατὰ τὸν νό-
 μον, ἥ¹ δοκεῖ αὐτὸν στεφ|ανῶνι θαλλοῦ στεφάνῳ. αἱ δὲ κα δό|ξει,
 15 τοὶ πρυτάνεις τοὶ πρυτανεύον|τες [μ]ῆνα Ἰοβά|χχιον² στεφανώσαν|τω
 αὐτὸν τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ | ἀγῶνι τῶν τραγιδι|ῶν, ὁ δὲ κᾶρυ|ξ |
 20 ἀναγορευσάτω ὅτι ὁ δᾶμος στε|φανῶνι³ Δημοτέλῃ Καλλί|ππου | ἀρετᾶς
 ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας ἀν ἐνε|δείξατο ἐς τὸν δᾶμον, ἀγορανο|μήσαντα
 καλῶς καὶ φιλοτίμῳς τῷ [δάμῳ --]

1 Boeckhius αὐτὸν emendandum putavit. Sed etiam in altero titulo Vil-
 loisonus H exhibet, quem utrobique erasse eo minus probabile est, quia
 ἡ in enuntiativis interrogativis pendentibus etiam in oraculis Dodonaeis in-
 venit (n. 1160₃. 1162 al.). 2 ΑΗΝΑΙΟΒΑΚΧΙΟΝ Vill. Em. Dttb. D. Litt. Z.
 1891, 701, coll. tit. IG XII 7, 67₃: Ἀσ[τυπα]λαιεῖς ἐδάνεισαν ταῖ πόλει ταῖ Ἀρκεσι-
 νέων -- ἔστε μῆνα Ἰοβά|χχιον· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν Ἀρκεσινεῖς ἐν μηνὶ Ἰοβα|
 χίῳ κτλ. 3 στεφανῶνι retinendum, cf. IG XII 3, 170 ubi finis decreti si-
 milis in Arcesilae Moeragenis f. agoranomi honorem facti servatur: ἐξέστω
 δὲ αὐτῷ καὶ ἀνάθημα ἀναθέμε[ν] ὅπα κα χορή|ζῃ τὰς ἀγορὰς ἐ[πὶ] τᾷ στωιᾷ[ς] τὰς
 παρὰ τὸ πρυτανεῖον· τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀναγράψαι ἐς τὴν φιλίαν τοῦ ἀγοραν[ο]-
 μίου, ἀνὴρα δὲ ἐλέσθαι ὅστις ἐπιμεληθῇ[ς] τᾷς ἀναγραφᾶς· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τοῖ]
 ταμίαι δόντω. ἔδοξε στεφ|ανῶν· αἰρέθη ἀναγράψαι Φίλαρχος Ἀριστοκλεῖς
 (idem qui ἐπεσπάται).

947. Quaestorum rei frumentariae scriba a militibus Athe-
 niensibus laudatur, a. 283/2. Eleusine. Edd. Philios Έφ. ἀρχ. 1887,
 187, 37; IG II 5, 614^c (Syll.² 505; Michel 1522); IG II² 1272. [Hi]

[Λ]υσίας Θεσβίων[ος] Ἐλευσίνιος εἶπεν· [ἐ]πειδὴ Δίων¹ ἔχ [τε] τῶν
 ἔμπροσθεν χρόνων | γραμματεῶν τ[ο]ῖς ταμίαις τῶν σιτων[ι]κῶν² καὶ

στοιχῶν. 1 Hominem qui etiam infra v. 16 sine patris demive signi-
 ficatione nominatus erat, peregrinum aut servum publicum fuisse monet
 Koe. 2 Pluralis non collegium significat, sed singulos annuos magi-

- δ τοῖς ἐπ[ι] τεῖ διοικήσει³ διατε[λ]εῖ εὐνοὺς ὧν Ἀθ[η]ναίων τοῖς τε-
ταγμέν[ο]ις Ἐλευσῖνι κα[ι] χρεῖαν παρεχόμενοι καὶ κοινεῖ καὶ ἱ[δ]ίαι
φανερὰν αὐτοῦ ποιῶν τὴν εὐνοίαν [?]ν ἔχει πρὸς αὐτούς, καὶ νῦν
10 γραμματέων τῷ ταμίᾳ τῶν σιτω[ν]ικῶν τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Μενε-
κλέου⁴ ἄρχοντος πο[λ]λὴν σπουδὴν πεποιῆται | περὶ τὴν τοῦ σ[ι]του
δόσιν καὶ τῶν ἐκκλη[σ]ιαστικῶν⁵ τῶ[ν] διδομένων ἐπὶ τὸν σῖτο[ν].
15 ἀ]γαθεῖ τύχ[ε]ι, δεδόχθαι Ἀθηναίοις τ[οῖς] τεταγμέν[ο]ις Ἐλευσῖνι,
ἐπαιν[έ]σαι Δίωνα καὶ στ[ε]φανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ σ[τ]εφάνωι εἰ-
νο[ί]ας [ε]νεκα καὶ φιλοτιμί[ας] τῆς πρὸς αὐτούς· εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ
20 εἰς τὰ λοιπὰ φιλοτιμηθέντι εὐρέσθαι ἀ]γαθὸν ὅτου ἂν δοκ[ε]ῖ ἄξιος
εἶναι. τὸ δὲ | [ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι] ἐν στήλει λιθ[ι]νῇ --]

stratus qui se exceperunt. Cf. v. 9. 3 Hi sane iam proximis ante Meneclem archonta (not. 4) annis plures erant. Cf. n. 370⁵⁵. 371⁶⁰ (289/8). 374¹ (c. 287/6). 385³⁴ (c. 282/1); quare utrum unius quadriennii magistratui operam suam praestiterit Dio an pluribus deinceps in medio relinquendum est. 4 A. 283/2; cf. n. 386¹. 5 Dividebantur militibus tesserae (σύμβολα), quibus redditis frumentum accipiebant. Quod institutum quia a mercedis ecclesiasticae distributione (cf. n. 944¹⁴) ad cibaria militibus danda translatum erat, mansit his tesseras ἐκκλησιαστικῶν nomen. Koe.

948—950. Gymnasiarchorum opera.

[Hi]

948. In insula Cytheris. Ed. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 25 (SGDI 4553; Michel 1079; Syll.² 506; IG V 1, 938).

Ὀνασίπολις γυμνα[σ]ιαρχήσας τὸ πυρ[ι]ατῆριον¹ καὶ τὸ κόνισμα² Ἐρμῆ.

Saec. III a. Chr. 1 Sudatorium; cf. 949¹. 2 Idem significare videtur vox ceteroquin ignota, quod κόνιστρα aut κονιστήριον. Kum. Cf. n. 950¹ [ἐ]γκόνισμα.

Δ949. Therae ad epheborum gymnasium, c.a. 200—150. Ed. IG XII 3 s. 1314.

Προκλείδας Εὐα[γ]όρας¹ | γυμνασιαρχήσας καὶ Ἀ[λ]χιμέδων | Προκλείδα²
ὕπογυμνασι[αρχήσας] | τὸ ἀλειπτῆριον³ Ἐρμῆ καὶ Ἡρακλ[ε]ῖ.

1 Cum patre (Εὐαγόρας Προκλείδα) commemoratur in Epictetae testamento (c.a. 195: IG XII 3, 330^{83, 84}). Eius basis ibid. 490. 2 Pater in eodem documento (330⁸³) est Προκλείδας Ἀλχιμέδοντος. 3 Huius usum explicat lex n. 736 § XXII; cf. Hiller Thera III 116.

950. In insula Peparetho. Edd. Girard Bull. Hell. III 1879, 181 (Syll.² 507; Michel 1140; IG XII 8, 642).

Εὐκρατίδης Καλλικράτου | γυμνασιαρχήσας | ἀνέθηκέν τὸν λουτρῶνα¹.

Litterae saec. III a. Chr. 1 Balineorum a gymnasiarchis dedica-

torum haud infrequens est in titulis memoria. Praeter n. 949 cf. Or. 339₃₃ = I. Brit. Mus. IV 2, 1000 (Sesti): κατεσκευάσεν δὲ τὸν τε λουτρῶνα καὶ τὸν ἐγ[ε]ῖς οἶκον. IG IX 2, 31 (Hypatae): Εὐάνδρος Ἀγαθοκλῆος γυ[μνασιαρ]χῆρας τὰν ἐξέδραν, τὸν οἶκον, τὸν λουτρῶνα καὶ τὸ ἐγ[κ]όνιμα Ἑρμῆ καὶ ταῖ πόλει[ε]. Vitruvius (V 11) enim *exedras* plures, *conisterium* cui ἐγκόνιμα respondet, quod ex verbo ἐγκονίσθαι (Xen. conv. 3, 8) derivavit Ross, *laconicum et caldam lavationem palaestris destinavit*.

951. Limenophylaces Carystiorum. Carysti. Edd. Bursian Arch. Anz. 1856, 267*. Boeckh Epigr.-chronol. Studien 176; Girard Bull. Hell. II 1878, 275, 1 (Michel 658; Syll.² 509); IG XII 9, 8. [Zi]

ἄρχοντος Εὐαϊνέτου | λιμενοφύλακες¹ · | Καλλίας Ἀριστοδήμου, |
 5 Κτησιππίδης Κράτωνος, | Νικοσθένης Κτησικλέου, | Εὐτέλης Κλεαρίστου, |
 Ναυσίας Ἐπισθένου, | Χαιρέας Ἀριστομήδου, | Αἰσχίνης Τηλεμάχου. |
 10 γραμματεὺς · | Ἀρμόδιος Θεάνδρου. | σιτώνης · | Ἀντιλείδης²
 15 Ἐπικράτου. | τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι · | ΗΗΗΠ ΔΔΔΙΙΙ |
 κῆρυξ · Ἀρίστων Ἀριστ--

Litterae saec. II a. Chr. 1 λιμενοφύλακες Carystiorum etiam XII 9, 9.
 2 Ἀντιλείδης: patronymicum est a nomine Ἀντίλειος; derivatum ut Στησίλειδης, item hominis Ionis insulani nomen (n. 962₂₀₅), a Στησίλειος; (Syll.² 588₁₁₂).

952. Pentecostologi Cyparissiensium, saec. IV s. III. Cyparissiae, nunc Athenis. Edd. Colin Bull. Hell. XXI 1897, 574 Phlori apographo usus qui pleniorum lapidem viderat (Syll.² 936; Inscr. iur. II 340, XXXIV; Bleckmann I. gr. Staatenk. 57); Kolbe IG V 2, 1421. [Hi]

[θε]ός. | [ε]ἵ τις κα ἐξάγῃ εἰς τὰν τῶν Κυπαρισσιέ[[ω]ν] χώραν, ἐπεὶ
 5 κα ἐξέλγεται τὰ ἐμπόρια, ἀπ[ο]γραψάσθω ποτὶ τοὺς πεντηχοστολόγ[ου]ς
 καὶ καταβαλέτω τὰμ πεντηχοστάν¹ π[ρὶ]ν ἀνάγειν τι ἢ πωλεῖν· εἰ
 δὲ μὴ, ἀποτεισάτω δεκαπλῶαν. ὅ,τι δὲ τις κα ἐξάγῃ κατὰ | θάλασσαν,
 10 ἀπογραψάμενος ποτὶ τοὺς | πεντηχοστολόγους καὶ καταβαλὼν τὰν πεν-
 τηχοστάν ἀντιθέσθω², παρακαλέσας τὸμ πεντηχοστολόγον, πρόσθεν |
 δὲ μὴ ἀντιθέσθω· εἰ δὲ μὴ, ἀποτεισάτω | δεκαπλῶαν τὰν πεντηχοστάν
 15 κατὰ τ[ῶ]ν σύγγραφον. εἰ δὲ τις κα ὀλιγοτιμάσῃ³, | [ἐπ]ικαθιξέσται⁴
 ὁ πεντηχοστολόγος | ὥς⁵ κα χρεῖζῃ κατὰ τὰν σύγγραφ[ον].

Litterae saeculi IV s. III (Ko.), quamquam iota mutum post eta semper neglectum monet, ne remotioris antiquitatis esse statuamus titulum.

1 Cf. Boeckh Staatshaush. I³ 382; Michel 595₁₂ (Halicarnassi), I. iur.

2 In navem imponat. Neque enim aoristum verbi ἀντι-τίθῃμι, sed praesens verbi ἀν(α)-τίθῃμι esse perspexit C. 3 Si iusto minus pretium apud coactores quinquagesimae professus erit, quo minorem pecuniam vectigalis nomine pendat. 4 Non ad ἐπικαθίζομαι sed ad ἐπικαθικνεῖσθαι

rettulit Dttb. ab eodem verbo descendere ratus glossam Hesychii καθίσεσθε· καθάψεσθε, κρατήσετε (nam sic pro καθάψασθε, κρατήσατε scribendum videri). Lapidis Halicarnassii n. 46¹¹ ὧν ἔχεται conferunt I. iur. 5 Suppl. Dttb. ὧν C, Ko. Sed illud feriendi, i.e. poena afficiendi notioni quae est in ἐπικαθίσταται (not. 3) accommodatius videtur.

4. Iudicia.

De iudiciis et arbitriis post priorum (Sonnii Bérardi aliorum) curas egerunt A. Raeder L'arbitrage international chez les Hellènes, Christiania 1912; M. N. Tod International arbitration amongst the Greeks, Oxford 1913.

Videas n. 364 Ephesiorum legem de iudiciis (2510). 530 Dymaeorum arbitrium de nummorum falsariis (2513). 712. Gnosiorum apud Latios Olontiosque arbitria (n. 2514) et permulta alia exterorum arbitrorum et arbitria (velut Amphictyonum illa n. 826/7) et laudes voluminibus I II inserta.

Omisimus Arcesinensium decretum (2511), cuius supplementa et interpretatio nimis dubia esse viderentur; cf. Delamarre IG XII 7, 3.

953. Cnidiorum inter Calymniorum urbem et homines Coos arbitrium, saec. II. Calymnae, nunc Londini. Stela utrimque inscripta. Ed. Newton I. Brit. Mus. II, CCXCIX (Inscr. jur. I 158, X; SGDI 3591; Syll.² 512; Michel 1340). Cf. Dareste Bull. Hell. X 1886, 235; Sonne De arbitris 49, LXI; Raeder L'arbitrage LXXIX, Tod Intern. Arbitr. LXXXV. [Hē] [-- ο]ἱ δὲ τὸ ἐπικαλέσμε[νον] -- οὐ[δ]ὲ ἔλασσαν τοῦτου. ἐξορκά[ντω] I

Nota voces saepe contra syllabarum leges divolsas. 1 Spectant hae litterae omnes ad litem liberorum Diagorae Coi (v. 86) impuberum, quorum causam agit tutor Philinus Dioclis f. Cois (v. 87), contra civitatem Calymniorum; quae lis a Cnidiis (v. 56), quorum ad arbitrium utrique provocaverunt, diiudicatur. De causa ex superstitionibus tituli partibus haec enucleata sunt a N. et Dar.: Calymniorum populus pecunias mutuas acceperat a Pausimacho et Hippocrate Cois (v. 58). Per satis magnum temporis spatium de reddendis illis pecuniis nihil actum est. Hippocrate defuncto in eius locum successit Cleumedes filius (v. 60. 63. 64. 65. 69. 80), post huius obitum Cleuphantus nepos (v. 80). Interea Pausimachus quoque mortuus erat, et ius eius in Diagoram transierat, quem Pausimachi filium fuisse nusquam quidem enuntiatur, sed temporum ratione reputata perquam probabile est. Is filiis impuberibus relictis diem supremum obiit. Iam cum pro eis Philinus tutor debita repeteret, Calymnii se quicquam illis etiam debere negaverunt. Etenim talentum illius antiqui aeris alieni a Pausimacho et Cleumede sibi remissum esse (v. 59. 60), aliam summae debitaе partem pignoribus et hypothecis quae ipsi dedissent venditis creditores recuperasse (v. 60. 61); tum pactos cum

δὲ τοὶ στραταγοὶ τοῦ]ς δικαστὰς τοὺς δικάζοντας² [—, ὁ δὲ ὄρκος II
ἔστω ὁ]ς· ναὶ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Λύκιον καὶ τὰν Γᾶν³,

Pausimacho et Cleumede pensiones complures fecisse (id quod Cleumedis heredes quidem negabant, 64. 65), denique Cleumedi et eius filio Cleuphanto reliqua omnia reddidisse (v. 66—76). Iam Cleumedis heredum contra Calymnios lis (v. 65. 66) hic in censum non venit; Diagorae vero filii, qui manifesto Pausimachi heredes sunt, ex illis postremis pensionibus, quas distincte Cleumedi Hippocratis filio et Cleuphanto Cleumedis filio modo factas scribitur v. 80. 81, nihil ad se pervenisse dicebant ideoque ex his Pausimachi portionem, quam triginta talentorum esse aestimabant, a Calymniis repetebant. Cnidi secundum Calymnios iudicabant (v. 83). Cuius sententiae rationes etsi hic non perscriptae sunt, tamen maxime probabile est Calymnios iudicibus probasse Cleumedem et Cleuphantum etiam Diagorae nomine ac mandatis illas pecunias ab ipsis accepisse, ut si re vera non ad illum pervenisset pars summae Pausimacho quondam debita, non Calymniorum civitas, sed Cleumedis heredes a Diagorae liberis conveniendi essent. Ordo litterarum huius litis hic est: I. Decretum Cnidiorum de arbitrio, quod Calymnii et Diagorae filii petiverant, constituendo (v. 1. 2). Hoc sic restituere conatur So.: [ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δήμῳ, γινώμει προστατᾶν· τοὺς στραταγοὺς ἐλέσθαι δικαστὰς διακοσίους τέτορας, οἱ δικασσέοντι τὰν δίκαν ἂν δικάζεται τὰ Διαγόρα παιδίᾳ τᾷ πόλει τᾷ Καλυμνίων, τῶν μὲν φαιμένων ὀφείλεσθαι αὐτοῖς ὑπὸ τᾶς πόλιος τᾶς Καλυμνίων τάλαντα τριάκοντα, τῶν δὲ φαιμένων ὀφείλειν οὐδὲν οἷδὲ τὸ ἐπικαλεῖμενον ὑπὸ τῶν Διαγόρα παιδίων οἷδὲ ἔλασσον τούτου. In quibus etsi sunt quae offensione non careant, maxime particularum οὐδὲ — οὐδὲ pro οὔτε — οὔτε usus, tamen in universum decreti sententiam et tenorem recte assecutus videtur. II. Lex de ordine iudicii (v. 2—52), quem singillatim praescribi opus erat, quia hoc non legitimum et ordinarium iudicium erat, sed in hanc solam causam petentibus eis inter quos litigabatur constitutum. Sane ad exemplum legis quae Cnidi in ordinariis iudiciis valebat hic ordo constitutus videtur, siquidem perquam accurate concinit cum Atheniensium institutis (cf. not. 4. 5. 11 sqq.; Dikaïomata Graecae Halensis 33). III. Actio filiorum Diagorae (v. 53—82). IV. Iudicium (v. 83—90). Ad eandem litem spectat fragmentum SGDI 3592.

2 Non modo ubique per totam Graeciam iudices iureiurando obstringi solebant, sed etiam ipsae formulae haud dissimiles erant inter se. Cf. titulum Eresium IG XII 2, 526 c ἔμνην δὲ τοῖς πολιτ[αῖς] τοῖς δικάζοντας· [ν]αὶ δικάσω τὰν [δίκαν, ὅ]σα μὲν ἐν τοῖς [νόμ]οις ἐνι, κατ[ὰ] τοῖς [νόμ]οις, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ [φιλοπ]ονίας (?) ὡς ἄριστα κα[ὶ] ὀικαίτατα, καὶ τιμὰ[ς], αἷ κε καταγνώ, ὀρθῶ[ς] καὶ δι(καί)ως· οὔτω πῶ[ς] ναὶ μά Δία καὶ Ἄλιον et iusiurandum heliastarum Atheniensium apud Demosthenem XXIV 149—151, cuius etsi de fide dubitatur [quam iure suo defendit Drerup Jahrb. Phil. Suppl. XXIV 1898, 256], tamen memorabile est partem eius quae vel maxime falsarium prodere visa sit hominibus doctis, hic ad verbum redire (not. 5).

3 Supplevit N., qui monet Cereris nomini, quod Athenis hoc loco in iurandi formulis collocari solet, spatium non sufficere. Cf. n. 360₁.

- 5 δικασσέω περὶ] ὧν τοὶ ἀντιδικοὶ ἀντῳόμοσαν⁴ κατὰ γ[νώμαν τὰν δι-
 καιοτάτα]ν, καὶ οὐ δικασσέω κατὰ μάρτυρα, εἴ κα μὴ [δοκῇ ἀλαθέα
 μαρτ]υρεῖν, οὐδὲ δῶρα ἔλαβον τὰς δίκας ταύτας ἕνεκα παρ' οὐδενός |
 ο]ὔτε αὐτὸς ἐγὼ οὔτε ἄλ(λ)ος οὔτε ἄλλα ἐμὶν⁵ [τέχνη οὐδὲ μαχαναῖ
 οὐδ']εμιαῖ· εὐορκεῦντι μέμ μοι εὐ εἴμεν, ἐπιορκεῦντι δὲ τὰ ἐναντία]. |
 10 τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ εἴ τι κα ἄλλο δέ[ον⁶ ἐγ
 δα]μολογίου φέρεται, τιθέσθων ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὶ ἀν[τίδικοι ἐκ]ά-
 τεροι ἐσφραγισμένα τῇ δημοσίᾳ σφραγίδι πόλιος ἐκατ[έρας⁷], | καθά
 κα ἐκατέρω ἀ πόλις ψαφίζεται, καὶ παραδόντω τοῖς στρατ[αγοῖς⁸, τοῖ
 15 δὲ στραταγοῖ λύσαντες ἐγδιδόντω ἐς τὸ δικαστήριον πάντα τὰ γράμ-
 ματα ἀμφοτέροις τοῖς ἀντιδικοῖς. τιθέσθων δὲ κα[ὶ] τὰς μαρτυρίας
 ἐκατέροι πρὶν οὐ⁹ λέγεσθαι τὰν δίκαν. λεγέσθω δὲ | τὰς δίκας ὁ μὲν
 πρῶτος λόγος ἐκατέροις ποτὶ χάς δεκαοκτώ, ὁ δὲ | δευτέρος ποτὶ χάς
 δέκα· συναγόρους δὲ ἐξέστω ἐκατέροις | παρέχεσθαι τέτορας¹⁰, ἐξέστω
 20 δὲ καὶ μαρτυρὲν τοῖς συναγόροις¹¹. | τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προ-

4 Harp. ἀντῳοσίᾳ· γράμματα τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἱ
 τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν (χ)ῆ ἡ δίκη· καλεῖται δὲ
 οὕτως, ἐπειδὴ ἀντῳόμου οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγο-
 ρήσιν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσονται. Lipsius Att. Recht 830. 5 Cf. formu-
 lam apud Demosth. XXIV 150: οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα οὐτ' αὐτὸς
 ἐγὼ οὐτ' ἄλλος ἐμοὶ οὐτ' ἄλλη εἰδότης ἐμοῦ, οὔτε τέχνη οὔτε μηχανῇ οὐδεμιά.
 Aristoteles Ἀθ. πολ. 55, 5: ἀναβάντες δ' (οἱ ἐννέα ἄρχοντες) ἐπὶ τοῦτον (τὸν λίθον)
 ὁμνύουσιν δικαίως ἄρξιν καὶ κατὰ τοὺς νόμους καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι τῆς ἀρχῆς
 ἕνεκα. Pollux VIII 86: ὁμνύουν δ' οὗτοι — συμφυλάξιν τοὺς νόμους καὶ μὴ δωρο-
 δοκῆσιν. Nr. 145¹²: μὴδὲ δῶρα δεξέσθαι. Cf. Ziebarth Χάρτες f. Leo 1911, 402.

6 Suppl. N. Accusativus absolutus est: „cum eo opus sit“. 7 Coorum
 et Calymniorum. Sane horum modo est causa publica, cum adversarii eorum
 privati aliquot homines Coi sint. Quod et hic et infra (v. 70. 71) ipsius rei-
 publicae Coae aliquas partes in hoc negotio esse videmus, id N. et Dar.
 bene eo rettulerunt, quod Hippocrates et Pausimachus, qui argentarii
 fuisse videntur, non de suo pecunias illas Calymniis mutuas dedissent,
 sed a multis civibus Cois collectas, ita ut totius populi interesset eas non
 perire. 8 Praetores Cnidiorum ἡγεμονίαν δικαστηρίου habuisse in illo
 extraordinario iudicio et hinc et aliunde (v. 44. 48. 52) apparet. 9 Cum
 πρὶν cum genetivo non Atticum quidem sit, sed tamen antiquum (Pindar.
 Pyth. IV 76 πρὶν ὥρας), ne attractio quidem πρὶν οἷ c. inf. quicquam offen-
 sionis habet. N. Cf. ἐφ' ᾧτε item cum infinitivo coniunctum. 10 Hoc
 beneficio utrique non usi sunt nisi ex parte, nam actores quidem unum
 omnino συνάγορον habebant eumque necessarium quia ipsi impuberes
 erant, tutorem Philinum (v. 86 sq.), Calymnii vero tribus contenti erant
 (v. 88 sqq.). 11 Isaeus XII 4: ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐμέ γε οὐδεὶς ἀνθρώπων οὕτω
 τελῶς ἂν ἄφρονα ὑπολάβοι, ὥστε τούτῳ (Euphileto fratri, pro quo verba facit)

κλήσις¹² καὶ τὰν γραφὰν τὰς δίκας καὶ εἴ τί κ|α ἄλλο ἐγ δαμοσίου
 φέρεται ἀναγινωσχέτω ὁ γραμματεὺς, ὃν κα ἐκάτεροι παρέχονται,
 καὶ τὰς μαρτυρίας ἄνευ ὕδατος¹³. ὁ δὲ μάρτυρ, ὁ μὲν δυνατὸς ἐὼν
 παρῆμεν μαρτυρεῖτω παρῶν ἐπὶ τοῦ δικα|στηρίου, τοὶ δὲ ἀδύν[α]τοι
 25 τῶμ μαρτύρων παραγενέσθαι ἐπὶ τὸ δικ|αστήριον ἐγμαρτυρησάντω¹⁴
 ἐπὶ τῶν προστατῶν¹⁵ ἐν ἐκατέρᾳ[ι] | τᾷ πόλι τετάρται ἐξ ἰκάδος μη-
 νὸς Βατρομίου¹⁶ ὃν Καλύμνιοι ἄγοντ[ι], | Κῶιοι δὲ Καφίσιον, παρῶν-
 των τῶν ἀντιδίκων εἴ κα χρεῖζοντι παρῆ|μεν· τοὶ δὲ μάρτυρες π[ο]τ-
 ομνύντω¹⁷ τὸν νόμιμον ὄρχον ἐπὶ τῶν μ|αρτυριᾶν, ἀλαθῆα μαρτυρεῖν
 30 καὶ μὴ δυνατοὶ ἦμεν παραγενέσθαι ἐπὶ [τὸ] | δικαστήριον· τοὶ δὲ προ-
 στάται τὰς μαρτυ[ρί]ας τὰς ἐγμαρτυρηθείσας ἐπ' αὐτῶν ἐπισαμινέσθω
 τᾷ δαμοσί[αι σφρ]αγίδι, παρασαμινέσθω δὲ | καὶ τῶν ἀντιδίκων ὁ
 χρεῖζων¹⁸, ἀντίγραφα [ὁ] ἐξ δίδοντω τοὶ προστάται ταυτᾶν τὰν μαρ-

μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ, ὥπως τὰ πατρῷα διὰ πλείονων διανείμωμαι. *ibid.*: εἰ νῦν
 μὲν -- μαρτυρῶ ὥς ἔστιν ἀδελφὸς ἡμέτερος *item* § 5 μεμαρτυρηκέαι, ἐμαρτύ-
 ρουν κτλ. Aeschines II 170: καὶ καλεῖ τὸν Τερμενίδην καὶ τοὺς συνεστρατευμέ-
 νους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας καὶ Φωκίωνα τὸν στρατηγόν, μήπω συν-
 ἡγορον, ἂν τοῦτοις συνδοκῇ, ἀλλ ὑπεύθυνον τῇ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψευδῆται.

12 Si quis adversarium provocaverat sive ad iusiurandum sive ad ser-
 vos qui torquerentur aliamve quamlibet rem exhibendam, haec provo-
 catio litteris consignata magistratui cuius iurisdictio erat tradebatur.
 Idem Athenis moris fuisse Lipsius Att. Recht 898,9 collatis Demosthenis
 locis XLIX 65 et LV 27 comprobant. 13 Athenis quoque dum eius-
 modi litterae recitabantur, aquae cursus inhiberi solebat, ne temporis
 iacturam facerent oratores. Cf. Demosth. XLV 8. LIV 36. LVII 21: ἐπιλαβε
 τὸ ὕδωρ. 14 Harpocr. ἐγμαρτυρία· διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρ-
 τυρία τῶν παρόντων ἐστίν, ἡ δ' ἐγμαρτυρία τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τού-
 των διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῇ κατὰ Στεφάνου (XLVI 7) καὶ Δειναρχος ἐν
 τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου. Lipsius Att. Recht 887; Dikaiomata 62.

15 Praesides comitiorum. Cf. titulos Coos Paton-Hicks n.29. 13₂₃: γνῶμα
 προστατῶν. 27₁₉: [συνέγραψ]αν τοὶ προστάται. Apud Calymnios formulam γνῶμα
 προστατῶν habes Brit. Mus. II, CCXXXII₂. CCXXXIII₂. CCXXXV₂ et in multis
 aliis decretis quae illic componuntur p. 55 sqq. 16 Batromius quintus,
 Caphisius quartus anni Calymniorum et Coorum, qui ab aequinoctio autum-
 nali incipit, mensis. Bischoff Realenc. Kalender § 50. 17 Iurisiurandi
 mentio fit in ἐγμαρτυρίᾳ, in μαρτυρίᾳ (v. 22—24) non item. Hoc in tanti accu-
 rate descripto iudicii ordine sufficit ad demonstrandum, eos qui praesentes
 testimonium dicerent non iurasse. Iam cum haec praecepta vel in levissima
 quaque re accurate consentiant cum Atticorum more (not. 1), ne Athenis
 quidem testimonia iureiurando confirmari solita colligendum est; cf. Lipsius
 Att. Recht 884; Dikaiomata 130. 18 Cf. n. 204₃₉: ὁ δὲ ἐπιστάτης [τῶ]μ
 πρυτάνεων κατασημη[ν]άσθω [τῇ] δ[ημ]οσίαι σφραγίδι, παρασημη[ν]άσθω δὲ καὶ
 3*

- τυριᾶν παραχρῆμα τοῖς ἀντιδίκους. ἀποστειλάντω δὲ | τοὶ προστάται
 35 τᾶν [μ]ὲν ἐν Κῶι μαρτυρηθεισᾶν μαρτυριᾶν πασᾶν ἀν[τ]ίγραφα, τὰ
 μὲν ἐσ[φρ]αγισμένα τῇ δαμοσίᾳ σφραγίδι, τὰ δὲ ἀσφράγισ[τα], ἐπὶ
 τοὺς προσ[τ]άτας τοὺς ἐν Καλύμναι ἐν ἀμέραις ἕκατι ἀφ' οὗ κα ἐγ-
 μαρ[τορ]ηθῇ· ἀποστειλάντω δὲ καὶ τοὶ προστάται τοὶ ἐν Καλύμναι
 τᾶν μ[αρ]τυριᾶν τᾶν ἐγμαρτυρηθε[ι]σᾶν ἐφ' αὐτοῖς ἀντίγραφα πασᾶν,
 τὰ μὲν ἐσφραγισμένα τῇ δαμοσίᾳ σφραγίδι, τὰ δὲ ἀσφ(ρ)άγιστα,
 40 ποτὶ τοὺς προστά[τ]ας τοὺς ἐν Κῶι ἐν ἀμέραις ἕκατι ἀφ' οὗ κα
 ἐγμαρτυρηθῇ, καὶ τὰ ἄλλα [πάντα] | ποιούντω τοὶ προστάται περὶ τᾶν
 ἐγμαρτυριᾶν καθάπερ καὶ τοὺς ἐ[ν] Κῶι προστάτας γέγραπται ποιεῖν·
 τοῖς δὲ παραγενομένοις Καλυμνίων εἰς Κῶν ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τᾶν
 μαρτυριᾶν ἀσφάλειαν¹⁹ δότ[ω] ἐν Κῶι Φιλίνος²⁰. διδόντω δὲ καὶ
 45 ἀνάκρισιν τοὶ σ[τρατα]γοὶ τῶν μαρ[τορ]ύων ἑκατέροις κ[α]θ' ἕνα μετὰ
 τοὺς πράτους [λόγους τᾶς δίκας]· ἀνακρινάντω δὲ καὶ το[ῖς] μάρτυρας
 ἑκατέροι ὅ[σα τᾶς δίκας] ἐκνεῖται²¹, ἄλλο δὲ μηδέν, καὶ τὸ ἔρωτα-
 θέν ὑπὸ τ[οῦ] μάρτυρος ἀνα[γ]καζόντω²² τοὺς ἀντιδίκους τοὶ στρατα-
 γ[οὶ] εἰπεῖν, εἴ κα μὴ συνῇ²² τὸ ἐ[ρω]τωμένον, ἐπερωτῇ δὲ ὑπὲρ
 50 αὐτοῦ τ[οῦ]το τοὺς ἀντιδίκους²³. εἰ δὲ κα τοῖς | λόγοις μὴ συντελέων-
 ται παρ' ἀνφοτέρ[ω]ν ποτὶ τὰν τήρησιν τοῦ ὕδατος²⁴, [λ]εγόντω ἕς ὃ
 κα τὸ ὕδωρ ἐ[γ]ρυᾷ²⁵, συντελε[σ]θέντων δὲ τῶν λόγ[ω]ν διδόντω τοὶ
 στρατα[γοὶ] τὰς ψάφους αὐτίκα μάλα.
 55 -- σιος πον[η] -- Ἀριστόδαμον Ἀγ[γ]λοστράτου²⁶ -- παιδία ποτὶ τοὺς III

τῶν [ἄ]λλ[ω]ν [Ἀ]θ[ηναί]ων ὁ βου[λ]όμενος. Pro diversa causarum natura
 illic unicuique ex populo id permittitur, hic eis qui litigant solis.

19 Praestare debet Philinus (not. 19) ne occasione adventus illorum
 in insulam Con abutatur ad eos retinendos, ut pignoris loco sint pro
 pecuniis quas Calymniorum civitas ipsius pupillis debebat. Dttb. Cf.
 iam Mitteis Reichsrecht 419/20. 20 Dioclis f. Cous, tutor liberorum
 Diagorae, pro quibus verba fecit in iudicio (v. 86 sqq.). 21 Cf. n. 46⁶⁷:
 [οἶδε ἐπρίναντο τοὺς ὀφείλοντας τοῖς θεοῖς] -- καὶ αὐτοὺς κ[α]ὶ ὧν ἐκνεόνται. 69:
 [Ἵ]σσωλδος [τοῦ δεῖνος Λε]οντίσκον Ἀρδυβέ[ρο καὶ] ὧν ἐκνεῖται N. 22 Suppl.
 Dttb. 23 Suppl. idem. Litigantium enim est interrogare (ἀνακρίνειν),
 testium respondere. Quare in universum quidem iure meritoque illi, si
 vice versa testis ex ipsis quidpiam quaerat, recusabunt ne respondeant.
 At si eo modo consilio requirat testis, ut dilucidior fiat responso litigan-
 tium interrogatio quam ille parum intellexerit, necessario respondere de-
 bebunt, et si obstinate refragabuntur, cogendi sunt a magistratu penes
 quem iurisdictio est. 24 Suppl. inscr. jur. ex n. 683⁶⁰. 25 Indicativus
 ἐξεργᾷ n. 1169³. Becht. 26 Supplevit Becht. ex fragmento Calymnio
 apud Rossium Inscr. ined. II 182⁸: [Ἀριστ]όδαμος Ἀγλαστ[ράτου].

γεγ[.|-]το παρά τοὺς Κνιδίων²⁷ στρ[ατ]αγούς --] ἐπὶ δαμιοργῶ²⁸
 Ἀλκιμάχου ἀργυρί[ου] -- τοῦ τ]ε ἀμῖν ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ χρέως²⁹
 τοῦ Πaus[ι]μάχου καὶ Ἱπποκράτους³⁰ τὰς τε ἀφείσις τοῦ ταλάντου
 60 ὃ φαν[τι] ἀφεῖσθαι Καλύμνιοι ὑπὸ Πausiμάχου καὶ Κλευμήδους καὶ
 τ[ᾶν] φιαλᾶν³¹ καὶ τῶν ἀλσέων³² καὶ τᾶν πεμπτᾶν³³ ἀφαιρεθεισᾶν
 τᾶν ἀπαδοσίων ἃς φαντι ἀποδεδώκεν³⁴ Καλύμνιοι Πausiμάχῳ καὶ
 Κλευμήδῃ καὶ ὁμολογίαν ἄμ φαντι ποιήσασθαι | Καλύμνιοι ποτὶ Παυ-
 65 σίμαχον καὶ Κλευμήδῃ, περὶ ὧν πάντων ἀμφισβαστεύοντι αὐτοῖς τοῖς
 Κλευμήδους κληρονόμοι³⁵· τοῦτων πάντων ἀφαιρεθέντος τοῦ μέρους,
 ὃ ἐδρίσκομεν ἐπιπίπτον ἐπὶ τὸ χρέος τὸ Ἱπποκράτει δφειλόμενον,
 ἀφαιρεθέντος δὲ καὶ τούτου πλέονος ἀργυρίου, ὃ φαντι Καλύμνιοι
 70 ἀποδεδώκεν Κλευμήδῃ, καὶ τᾶν ἀλλᾶν ἀπαδοσίων ἀφαιρεθεισᾶν πα-
 σᾶν, ἃς ἐν ταῖ ἀποκρίσει ἀν ἔδωκε ὁ δᾶμος ὁ Κώϊων τῷ Καλυ-
 μνίων δάμῳ ἀνέλαβον ἄγγελοι παρ[α]γενόμενοι ἐς Κῶν Ἐξάκιστος³⁶,
 Χαρικλίδας, Ἀρατ[ί]φαντος³⁷, Ἀρατίδας, Εὐξίφαντος, γράψαντες ἀν-
 75 γνίκα[μ]ες³⁸ ἔχοντας τὸς Ἱπποκράτους κληρονόμους ἐς τὸ χρέος ὃ

27 Cf. not. 1. 28 Damiorgus eponymus Cnidiorum magistratus fuit.
 Realenc. IV²2860. 29 Attica formatitulo Dorico inserta, id quod inferiore
 aetate neutiquam insolitum est. 30 Cf. not. 1. 31 Phialas pignori
 oppositas vendiderant creditores. Dar. 32 Haec nemora Calymniorum
 publica hypothecae data erant creditoribus et ab eis cum aes alienum
 non redderetur venumdata. Dar. 33 De vectigali nescio quo hoc
 interpretatur N., cum Dar. pecuniam, quam civitas Calymniorum mutuam
 acceperat, ex quinta modo parte Hippocratis, ex reliquis quattuor Pausi-
 machi fuisse statueret. Detrahi igitur hic de eis quae repeterentur par-
 tem quae non Pausimachi, sed Hippocratis heredibus deberetur. At neque
 ipsa verba hanc interpretationem commendant, neque si tam exiguae
 fuissent partes Hippocratis in hoc negotio, facilem explicationem haberent
 quae v. 78—81 Coi dixisse feruntur de omni aere alieno illius filio et ne-
 poti reddito. Ac tamen ficticia haec esse non videntur, quandoquidem
 iudicibus Cnidiis de eorum veritate persuaserunt. 34 Cf. n. 572³.

35 Cf. not. 1. 36 Alcini f. (v. 89). 37 Aristolae f. (v. 90).

38 Simplex vocalis iota pro diphthongo ει in hac voce etiam apud Troze-
 nios (SGDI 3364₁₁ sqq.) et Delphos (239 B₄) invenitur. Cf. Boeotorum ἐνιζα-
 (n. 201₂₄), quod sane ex lege dialecti necessario ι pro ει habet. 39 Enun-
 tiati conexio haec est: τᾶν ἀλλᾶν ἀπαδοσίων πασᾶν, ἃς (acc. obiecti) ἔχοντας
 τοὺς Ἱπποκράτους κληρονόμους (acc. subiecti) ἀνέλαβον ἄγγελοι κτλ. Nempe
 nuntii a Calymniis Con missi inde in litteris, quibus Coi ad Calymniorum
 epistolam responderent, notitiam de pecuniis domum reportaverunt quas
 acceptas tulerant Hippocratis heredes reipublicae Calymniorum. Verba
 ἔχειν, ἀπέχειν solennia sunt ubi quis pecunias accepisse se fatetur.

ὥφειλον Καλύμνιοι Ἱπποκράτει, ᾧ ἄρχει Καψί|ιος ἐπὶ Ἑρμώνακτος⁴⁰·
 ἀπαιτεύντων δὲ ἀμῶν τὰ ὑ|πόλοιπα τῶν χρημάτων τούτων, ἃ γίνεται
 σὺν τ[ὲ]|κῳι, τὰ μέρη τὰ ἀμὰ οὐκ ἀποδιδόντι Καλύμνιοι φά|μενοι ἀπο-
 80 δεδῶκεν αὐτὰ καὶ τοὺς τόκους τοὺς | γινομένους Κλευμήδει τῷ Ἱππο-
 κράτει καὶ Κλε|υφάντῳ τῷ Κλευμήδεος. τίμαμα τῶν χρημά|των
 ὧν δικαζόμεθα τάλαντα τριάκοντα. |
 ἀπεδικάσθη παρόντων⁴¹. τῶν ψάφων ταὶ καταδικά|ζουσαι ἐβδομή-
 85 κοντα ὀκτώ, ταὶ δὲ ἀποδικάζου|σαι ἑκατὸν ἑκατὶ ἑξ⁴². Ἐλαφρίου⁴³
 ἐβδόμῃ ἐπὶ δέκα, [ἐ]|πὶ δαμιοργῶ²⁸ Ἀλκιμάχου· συναγόρησε τοῖς
 π[αι]|δίῳις τοῖς Διαγόρα⁴⁴ Φιλῖνος Διοκλεῦς Κῳιος²⁰, τῷ | δὲ Κα-
 λυμνίων [π]όλι Ἑκατόνυμος Πρυτάν|ις Μιλήσιος, Ἐξάκεστος Ἀλκίνου
 90 Καλύμνιος, | Ἀριστόφαντος Ἀριστόλα Καλύμνιος⁴⁵.

40 Hermonax Coorum monarchus est. Ab eius magistratus tertio mense incipiebant usurae pecuniae ab Hippocrate Calymniis creditae. 41 Distinxit Wilhelm AEMOest. XX 80³⁴, de ἀποδικάζειν cum genetivo provocans ad Diog. Laërt. I 71: τὸν δὲ ψῖλον πείσειεν ἀποδικάζαι αὐτοῦ. Quod definite additur, reos praesentes in iudicio absolutos esse, cum eo conferri iubet IG II 778 B₂ οὗτος ἀπέφυγεν παρὼν καὶ ἀπολογούμενος et Vit. decem orat. p. 834 A: προδοσίας ὥφειλον Ἀρχεπτόλεμος Ἱπποδάμου Ἀγρωλῆθεν παρὼν, Ἀντιφῶν Σωφίλου Ῥαμνούσιος παρὼν. 42 Cf. 6389. 43 Mensis Cnidiorum ceteroqui ignotus. 44 ΔΙΑΓΟΡΑ. 45 Principem inter oratores locum tenebat homo Milesius (cf. n. 720³), quem sine dubio propter iuris scientiae, sagacitatis, facundiae famam mercede acciverant patronum Calymnii; cui adiutores dati duo cives propter peritiam rerum domesticarum.

5. Pecuniarum publicarum administratio.

Adde n. 544 Oropiorum res (2516) et 236—253 copiosa Delphicae administrationis documenta.

954. Fasti Tauromenitani, a.c. 100. Tauromenii; nunc Mes-sanae in universitate. Edd. Franz Ann. Inst. X 1838, 66; CIG 5610; Bormann IG XIV 423 (Syll.² 515; SGDI 5221). Cf. Boeckh Metrol. Unters. 294. 342 et Opuscula IV 534; Rizzo Riv. stor. ant. IV 1899, 573; V 1900, 74. 290; Willers Rh. Mus. LX 1905, 321; Cuntz Klio VI 1906, 467/8. [Hi]

Litterae ΕΖΘΖΠCΩ. Compluria exstant genera litterarum publica-rum Tauromenitanarum: a. Catalogi praetorum IG XIV 421. b. Catalogi gymnasiarchorum IG XIV 422. c. Rationes hieropoeorum, quaestorum, sitophylacum; cuius generis praeter hanc tabulam septem (IG XIV 424—430) aetatem tulerunt, multo magis mutilatae. Has omnes litteras et foedere quod Hiero anno 263 a. Chr. fecit cum Romanis, in quo Tauromenitano-

α ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου¹. Ἄρτεμ[ι-
 σίου²]. | πρ³. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἄσιν⁴.
 ἱερομναμόνοις⁵ ἔξοδος | τεσσαράκοντα λίτραι ἑπτὰ ὀγδο-
 ῆκοντα ὀκταχόσια τέλαντα⁶ | 887 t. 401.
 ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἑννέα τεσσαράκοντα τρια- —349 t. 401.
⁵ χόσια | τέλαντα
 λοιπὸν ὀκτὼ τριάκοντα πενταχόσια τέλαντα⁷. | 538 t.

rum quoque civitas ei permissa est (Diodor. XXIII 4, 1), recentiores et colonia Romana illuc deducta a. 21 a. Chr. (Cassius Dio LIV 7, 1 — annum 36 praetulit Willers) antiquiores iudicat Borm., recte sine dubio. Ac ni plane fallimur cum rationes magistratuum tum magnam partem reliquarum litterarum saeculis alteri exeunti et primo a. Chr. n. vindicant litterarum formae, praecipue Z et Z (cf. n. 708 cum adn.). Nova tabula inter annos 70, quo foederata erat civitas Tauromenitana (Cic. in Verr. III 13. V 56), sed antequam colonia deduceretur, a municipio Tauromenitano quod tunc constitutum esset perscripta esse videbatur Willersio (l.l. 340). Annis 42—36 quibus S. Pompeius in Sicilia dominabatur attribuit Cuntz, propterea quod Iulii nomen nusquam occurrit. 1 In omnibus titulis Tauromenitanis anni significantur praepositione ἐπὶ cum genetivo nominis proprii, nulla usquam addita magistratus appellatione; videntur hi archontes eponymi esse. Ceterum in fastis praetorum quattuor anni ἐπὶ Ἀπολλοδώρου inscripti sunt, tres (vigesimus quartus, undetrigesimus, quadragesimus) in maximo fragmento (IG XIV 421 I) quod nonaginta octo annorum continua serie magistratus recenset, quartus ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Νεμηνίου in fragmento II. Sed quintus, diversus ab illis, est harum rationum annus, quippe quem a quarto quidem distinguat paternum nomen, a tribus reliquis vero praecedentium annorum significationes ἐπὶ Εὐκλείδα, ἐπὶ Λυκίσκου, ἐπὶ Σίμου. Nam ante hunc Apollodorum archon fuit Ariston (not. 10). Qui scribae praetorum officio functus est archonte Damatrio Philonis filio (IG XIV 421 II₁₆) nescio an idem sit qui hic archon recensetur. 2 Primus hic est fastorum Tauromenitanorum mensis, secundus Dionysius (v. 44). Ex reliquis eiusdem generis tabulis una 428₂₁ Dionysium mensem habet. Cum mensis Apellaeus, qui duplicabatur annis intercalariis (Απελλαῖον δευτέρου 429₉), primum semestre clausisset et ante ipsum solstitium aestivum locum habuisse videatur, sequitur ut annus civilis Tauromenii a bruma initium ceperit. 3 Hae litterae ligatae (TP) menstruos πρυτάνεις senatus significare videntur. 4 Compendia nominibus, praecipue prythanum, addita pagos civitatis Tauromenitanae significant unde quisque oriundus erat. 5 Hieromnemonas sacrorum curam habuisse F. ex ipso nomine collegit. Eiusdem generis hieromnemonas Calchedone (CIG 3794₂) et Segestae (IG 291₁) fuisse adnotat Gilbert Gr. Staatsalterth. II 334⁴. Alia testimonia dubia sunt, nam fuisse etiam aliud hieromnemonum genus docet Aristot. Pol. VII 8 p. 1321 b₃₄ ἑτέρα δ' ἀρχή, πρὸς τὴν ἀναγράφεσθαι δεῖ τὰ τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων· παρὰ

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ⁸ Πausανία Πausανία Ἀρεθ.⁹ τεσσαράχοντα λίτραι ἐν ἐβδομήχοντα τάλαντα
καὶ παρὰ | ἱερομνημόνιοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος¹⁰ λοιπὸν
τέσσαρες | ἐνενήχοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισ-
10 χίλια μύρια | τάλαντα.

δὲ τοῖς αὐτοῖς τοῖτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς. ἐνιαχοῦ μὲν οὖν μερίζουσι καὶ ταύτην εἰς πλείους, ἔτι δὲ (οὐ) μία κυρία τούτων πάντων· καλοῦνται δὲ ἱερομνημόνες καὶ ἐπιστάται καὶ μνημόνες καὶ τούτοις ἄλλα ὀνόματα σύνεγγυς. Hi neque aerarium habebant neque pecunias erogabant, ut appareat eis nihil nisi nomen commune fuisse cum illis Tauromenitanis. Dttb. Adde Hepding Realenc.² VIII 1490. 6 Ordo numerorum, quo ascenditur a minore ad maiorem, Siculorum proprius erat, id quod praeter reliquas eiusdem generis rationes cum gymnasiarchorum Tauromenitanorum tabulae docent (IG XIV 422₇ sqq.) tum versus epigrammatis quod anathemati filiorum Dinomenis inscriptum erat ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήχοντα τάλαντων (Syll. I³ p. 38 n. 35⁶). De aere haec intellegenda esse inde apparet, quod in sitophylacum rationibus plerumque pecuniae a frugibus distinguuntur praemisso genetivo χαλκοῦ (v. 29. 64. 98, multo rarius χρυσμάτων (IG XIV 430₂₁. χρῆμα τὸ θανειζόμενον ibid. 422 III₁₄₅). Non aliter igitur tum χαλκός de pecunia in universum usurpabatur Tauromenii, atque Athenis et alibi ἀργύριον. Libram (λίτραν) dimidiam minae, centesimam et vigesimam talenti partem esse B. comprobavit cum horum titulorum ope, tum scriptorum testimoniis. Etenim priorum opinionem, qui libram et minam idem pondus existimabant, redarguunt loci cum epigrammatis supra allati tum harum rationum, qui iuxta talentorum numerum plus quam sexaginta minas usque ad 119 (IG XIV 430₇) separatim enotant. Ipsum vero centum viginti numerum monstravit locus Vitruvi X 21, 7: *gubernabant eam (machinam) homines C habentem pondus talentum quattuor milium, quod fit CCCCLXXX pondo* (4000. 120 = 480000). Idem apparet ex compluribus harum tabularum nominibus, veluti v. 49 sqq. ubi ex 2672 tal. 91 librarum summa expensis 2269 talentis et 107 libris restant 2 talenta et 104 librae. Cf. etiam Hesych. μνᾶ· λίτραι δύο (III p. 1501 Schmidt) et Schol. Ven. A ad Hom. Ψ 269 τὸ δὲ τάλανταν νῦν μὲν ρά' δραχμὰς (errore pro λίτρας) ἔχει. 7 Haec ratio et aliae quas in margine indicavimus accurate conveniunt. At aliis haud paucis locis rationes aut omissio uno vel altero ex illis tribus numeris mancae sunt (not. 25) aut erroribus qui in numeris incidendis commissi erant turbatae (not. 20). 8 Pars pecuniae, quae restabat, Pausaniae, quem argentarium fuisse Franzii coniectura est perquam probabilis, asservanda tradebatur dum ea opus esset ad sumptus reipublicae. Cf. Francotte Finances cités gr. 139². 9 Ἀρεθ(ούσιος) F., non de nobilissimo fonte Syracusano intellegens, sed de loco ceteroqui ignoto agri Tauromenitani. Cf. n. 269 K Ἐρεθουσίωι Μακεδόνι, Ziebarth IG XII 9 p. 148₁₆₅. 10 Archon proximi ante Apollodorum Apollodori f. anni (not. 1).

- τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Πausανία Πausανία Ἀρεθ. | ὀγδο-
 ἕκοντα λίτραι, ὀγδοῦντα τετρακῶσια τάλαντα. |
 ταμίαις 11 ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι ἑπτὰ εἴκοσι ἐξακό- 7627 t. 110 l.
 σι|α ἑπτακισχίλια τάλαντα
 ἔσοδος ἐβδομήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοῦντα τρια-
 15 κῶσια ἑπτακισχίλια | τάλαντα —7384 t. 70 l.
 λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκον[τ]α | δια-
 κῶσια τάλαντα 243 t. 40 l.
 καὶ ἐν ἐπ(ι)μονᾷ 12 Πausανία Πausανία | Ἀρεθ. τεσσα-
 ράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακῶσι|α τάλαντα
 καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος 13 | λοιπὸν ὀκτώ
 20 ὀγδοῦντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενή|κοντα διακῶσια
 τετρακισχίλια ἕξ δέκα μυριάδες | τάλαντων.
 τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Πausανία Πausανία Ἀρεθ. τρι-
 ἀκοντα ἑπτακῶσια τάλαντα
 καὶ ἐν ἀνδο|κείᾳ 14 Ζωπτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδο-
 ἕκοντα λί|τραι, ἕξ ἐξήκοντα ἐξακῶσια χίλια τάλαντα. |
 25 σιτοφυλάκοις 15· κυάμων 16 ἔσοδος ἑνδεκα ἡμίεκτα, | 768 m. 11 h.
 ὀκτώ ἐ[ξ]ήκοντα ἑπτακῶσιοι μέδιμνοι
 ἔσοδος | ἑπτὰ ἡμίεκτα 7 h.
 λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτώ | ἐξήκοντα ἑπτακῶσιοι 768 m. 4 h.
 μέδιμνοι

11 Quaestorum (ταμιῶν) collegium annuum omnes reditus et expensas ci-
 vitatis curasse videtur praeter eas quae ad rem divinam et quae ad annonam
 spectarent. Nam ἱερομνήμονας et σιτοφύλακας plane separatas a quaestori-
 bus rationes habuisse hae tabulae docent. 12 ΕΠΜΟΝΑ. 13 Cf.
 not. 10. 14 Quid inter ἐπιμονὴν et ἀνδοκείαν intersit se ignorare fatetur
 Fr. Redit eadem vox in rationibus gymnasiarchorum IG 422 III₁₅₀: ἐν ἀνδο-
 κείᾳ[ς], nullo addito nomine, sed statim subiuncta pecuniae summa, quia
 plura eiusmodi negotia comprehenduntur. Vox ἀνδοκεία non ab ἀναδορχή
 descendit, sed manifesto a nomine derivato ἀνδοκέας (ἀναδοχεύς). Cf. Hesych.
 ἀνάδοχος· καὶ ἀναδοχεύς· ὀγκῶς ἐλέγετο. s. v. ἀνδοκέας· ἀναδοχος. Hoc nomen
 vero constat praedem significare. Quare residuas pecunias a magistra-
 tibus partim in mensa argentaria Pausimachi (not. 8) depositas, partim
 hominibus privatis, qui praedibus reipublicae satisdarent, mutuas datas
 existimamus. Cf. Partsch Gr. Bürgschaftsr. 353. 1174. 307. 15 Sum-
 mam annonae curam habebant σιτοφύλακες, qui frumentum publice com-
 paratum et asservabant, qua ex re nomen traxerant, et civibus dividen-
 debant. Perveniebant autem ad eos frumentum partim a sitonis (not. 20),
 qui id publica pecunia coëmebant, partim ab agertis (not. 19), qui mer-

- καὶ παρὰ σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον¹⁷
 30 χαλκοῦ¹⁸ λοιπὸν τέσσαρες | δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα
 πενταχόσια πενταχισχίλια | τάλαντα·
 τούτου ἐν ἐπιμονῇ Πausanίᾳ Πausanία εἴκοσι | ἑπτα-
 χόσια τάλαντα.
 κυάμων λοιπὸν [π]χρά μὲν σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότε-
 ρον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι,
 35 καὶ ἡμέδιμνος ἑκδεκα | μέδιμνοι μελίνας,
 παρὰ δὲ ἀγέρταις¹⁹ | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν
 δκτὼ δέκα | μέδιμνοι.
 σιτωνίῳ²⁰ Φρύνιῳ²¹ ἔσοδος ὀγδοή|κοντα λίτραι, ἐν
 ἑβδομήκοντα ἑνακόσια χίλια τάλαντα
 40 ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἐν ἑβδομήκοντα | ἑνακόσια
 χίλια τάλαντα
 καὶ λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λί|τραι, ἑνδεκα ἑνακόσια
 χίλια τάλαντα.
 σ[ι]τωνίῳ Εὐκλείδῃ | λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε
 ἑνεκήκοντα ἑξακόσια | τρισχίλια τάλαντα.

cedem fundorum publicorum a conductoribus exigebant. Utrumque magistratum sitophylacibus subiunctum fuisse et eorum iussu egisse ex his tabulis apparet, quippe quae omnes rei frumentariae rationes ad unos sitophylacas referant. 16 Fabam principale Tauromenitanorum nutrimentum fuisse merito ex his rationibus collegit F. Medimnus dividitur in duodecim ἡμίεκτα. Sex ἡμίεκτα voce ἡμέδιμνος significari solent. F.

17 Cf. v. 8. 18. 18 Cf. not. 6. 19 In tabulis Heracleensibus (IG XIV 645 I₁₀₂. 110. 177) καταγέρται sunt, qui fruges a conductoribus agrorum publicorum et sacrorum colligunt. Idem officium ἀγερτῶν apud Tauromenitanos fuisse videtur. F. 20 Duo σιτώνια, quibus praeerant Phrynīs et Euclidas, publica auctoritate et pecuniis ex aerario erogatis constituta fuisse videntur. Quibus quod in aliis eiusdem generis rationibus (IG XIV 427 I₅. 20. 35. II₁₅. 31. 428₁₈. 429 I₈. 16. 25. 33. II₁₁. 430 I₂₁. II₈. 22 (tertium accedit σιτώνιον παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων, id per annonae caritatem privata civium munificentia constitutum videtur. Cf. n. 495₆₄ sqq.: διαγωνιάσαντος τοῦ ὀλήμου καὶ οἰομένου δεῖν σιτωνῆσαι, εἰς δὲ ταῦτα χρείας παρασχέσθαι τοὺς εὐπορουμένους, πρῶτος συνελθούσης ἐκκλησίας ἐπηγγέιλαιτο εἰς τὴν σιτωνίαν χρυσοῦς χιλίους. Luculentum est Samiorum exemplum n. 976 (Zi). Ceterum quod hic, etsi redituum et expensarum plane eadem est summa, tamen 1910 t. 53 l. superesse dicuntur, id F. ita interpretatur, ut ex anno proxime superiore haec restare sumat. Ac sane, nisi graviter errasse lapicidam existimabimus (not. 7) ei assentiendum erit. 21 Nomen Φρῶνις Tauromenii non infrequens fuit. Cf. IG XIV 421 I₁₂. 31. 36 al.

- δ Διονυσίου²²· πρ. Ἡράκλητος Ἀπολλοδώρου²³ Οἶτ. Τίρκ. |
 45 ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἐξήκοντα λίτραι, ἐν | ἐβδομή- 2071 t. 60 l.
 κοντα δισχίλια τάλαντα
 ἔξοδος εἴκοσι λίτραι, | δισχίλια τάλαντα — 2000 t. 20 l.
 λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἐν ἐβδομή|κοντα τάλαντα, 71 t. 40 l.
 ἐν ἐπιμονᾷ Πausανία Πausανία Ἀρεθ. |
 50 ταμίαις ἔσοδος μία ἐνενήκοντα λίτραι, δύο ἐβδομήκον|τα
 ἐνακόσια δισχίλια τάλαντα 2972 t. 91 l.
 ἔξοδος ἐπτὰ ἑκατὸν λίτραι, | ἐννέα ἐξήκοντα ἐνακόσια — 2969 t. 107 l.
 δισχίλια τάλαντα
 λοιπὸν τέσσα|ρες ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα 2 t. 104 l.
 καὶ ἐν ἐπιμονᾷ Πausανία | Πausανία Ἀρεθ. τεσσαρά-
 κοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα δια|κόσια τάλαντα
 55 καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τω|νος²⁴ λοι-
 πὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν | τετρα-
 κισχίλια μύρια τάλαντα.
 τοῦτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυ[σ]α|νία Πausανία Ἀρεθ. ὀγδο-
 ήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκον|τα τετρακόσια τά-
 λαντα /
 καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστω|νος λοιπὸν ὀκτώ
 60 ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνε|νήκοντα διακόσια τε-
 τρακισχίλια ἑξ̄ δέκα μυριάδες | τάλαντων·
 τοῦτου ἐν ἐπιμονᾷ Πausανία Πausανία Ἀρ[εθ.] | τριά-
 κοντα ἑπτακόσια τάλαντα καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτι|κοῦ
 Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἑξ̄ ἐξήκοντα |
 ἐξακόσια χίλια τάλαντα
 65 σιτοφυλάκοις· χαλκοῦ ἔσοδος | ὀγδοήκοντα λίτραι, ἑξ̄ 1066 t. 80 l.
 ἐξήκοντα χίλια τάλαντα | — 1066 t. 80 t.
 ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἑξ̄ ἐξήκοντα χίλια | τάλαντα (— —)
 κυάμων ἔξοδος²⁵ ἐπτὰ ἡμίεκτα διακόσιοι | μέδιμνοι. (768 m. 4 h.)
 λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, ἐπτὰ ἐξήκον|τα πεντακόσιοι μέ- 200 m. 7 h.
 διμνοι 567 m. 9 h.
 70 καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις | τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν
 τέσσαρες δέκα λί|τραι, ἐπτὰ τριάκοντα πεντακόσια
 πεντακισ|χίλια τάλαντα.

22 Cf. not. 2.

23 Idem homo archon eponymus est IG XIV 422 III⁴³.

24 ΑΡΙΤΩ|ΠΟC. Cf. not. 10.

25 Lapidariae negligentia ommissa est ἔσο-
 dos, quae si reliqui duo numeri recte exarati sunt 768 med. 4 hem. fuit.

- τούτου ἐν ἑ[πι]μονᾷ Παισα|νία [Πα]υσανία Ἀρε(θ). εἴ-
κοσι ἑπτακόσια τάλαν[τα].
- 75 κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλά|κοις τοῖς πρότε-
ρον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι,
καὶ ἡμέδιμνος ἔνδε|κα μέδιμνοι μελίνας,
παρὰ δὲ ἀγέρταις | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ
δέκα μέ[δ]ι|μνοι.
- 80 σιτωνίῳ Φρόνιος ἔσοδος χίλια τάλαντα | τὸ θησαυ-
ρισθέν²⁶, καὶ λοιπὸν²⁷ τρεῖς πε[ντ]ήκοντα λίτραι, |
ἐνδεκα ἑνακόσια τάλαντα.
- σιτωνίῳ Εὐκλείδα [ἔξοδος²⁸ ἐννέα ὀγδομήκοντα (v.42:3695 t.401.)
c τριακόσια] | δισχ[ίλια τάλαντα] — 2379 t.
λοιπὸν τεσσαράκοντα [λίτραι, | ἕξ δέκα τριακόσια
χί]λια τάλαντα. 1316 t. 401.
- [-- πρ. --] Ἀλκ.
ἱερομναμόνο[ις ἔσοδος | -- λίτραι, -- ὀγδ]οήκοντα χίλια
τάλα[ντα] |
- 85 ἔξοδος -- λίτραι, ἐ|ννέα ὀγδοήκοντα ἐν[ακόσια τά]]λαντα
[λοιπὸν --] λίτραι, ἐν ἑκατὸν τάλα[ντα]. |
- ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι, τρία τριάκοντα θ[ιακό]σια 5233 t. 51.
πεντακισχίλια τάλαντα
ἔξοδος ἑπτὰ ἐνενήκον[τα λίτραι, ὀκτὼ ἑνακόσια τετρα- — 4908 t. 971.
κισχίλια τάλαντα
- 90 λοιπὸν | ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τριακόσια 324 t. 281.
τάλαντα |
- καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν |
τέσσαρες δέκα λίτραι, ἕξ εἴκοσι ἑξακόσια τρισχίλια
μύρια | τάλαντα
- καὶ παρὰ ταμίαι[ς] τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τωνος²⁹ λοιπὸν | ὀκτὼ
τεσσαράκοντα λίτραι, ἐν τριάκοντα ἑξακόσια ὀκτα-
95 κισχίλια πέντε δέκα μυριάδες ταλάντων.

²⁶ Quia tum ipsum non opus erat frumentum coëmi, haec mille ta-
lenta in praesentia asservata sunt. ²⁷ Non ex illis mille talentis haec
reliqua fuerunt; neque enim ulla ἔξοδος hic perscripta est et definite enun-
tiatur illa non expensa esse. Immo haec ex pecuniis quas iam ante in
manibus habuerant sitoni supererant; cf. v. 42. 110. 111. ²⁸ Nulla hic
recensetur ἔσοδος, ita ut ἔξοδος detrahenda sit de illis 3695 t. 401., quas pro-
ximo mense superfuisset scribitur v. 42. 43. Inde expensarum numerum
supplevit F. ²⁹ ΑΡΙΤΩΝΟC.

	τούτου ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδᾳ δγδοήκοντα λίτραι, ἐξ ἐξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα.	
	σιτοφυλάκοις· χαλκοῦ ἔσοδος δγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα.	1702t. 80l. 1702t. 80l.
100	ἔσοδος δγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια τάλαντα κυάμων ἔσοδος ³⁰ ἑπτὰ ἡμίεκτα, δύο πεντήκοντα (v. 68: 567 m. 9 h.) τριακόσιοι μέδιμνοι	— — 352 m. 7 h.
	λοιπὸν δύο ἡμίεκτα, πέντε δέκα διακόσιοι μέδιμνοι καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, τρία δγδοήκοντα ἑξακό- σια τε τραπεζισχίλια τάλαντα.	215 m. 2 h.
105	κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, δγδοήκοντα τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἔνδεκα μέδιμνοι μελίνας. παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι.	
110	σιτωνίῳ Φρόνιος λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, ἔν- δεκα ἑνακόσια τάλαντα παρὰ σιτώναις τοῖς ἐπὶ Θεο- δώρου ³¹ . σιτωνίῳ Εὐκλείδᾳ λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἐξ δέκα τριακόσια χίλια τάλαντα παρὰ ἀγέρταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας ³² .	

³⁰ Ne hic quidem illo mense ulli fuerunt reditus (cf. not. 28), ut de residuis superioris mensis (v. 68. 69) facta sit expensa; haec ratio accurate convenit.

³¹ Non proxime superioris anni hic fuit eponymus; nam cum uno modo loco hic commemoretur, Aristo vero sexiens₄ (v. 8. 18. 54. 58. 91. 93), probabile est Theodorum, Aristona, Apollodorum Apollodori f. hoc ordine se excepisse, etsi mirum est sitonas magistratu finito etiam per plus quam annum tempus pecunias publicas in manibus habuisse. ³² Obscurum hoc; non pecuniae ἀπὸ σιτωνίας esse dicuntur, sed ἀγέρται. Hoc vix aliam habet explicationem atque eosdem homines primum σιτώννας, deinde ἀγέρτας, fuisse. Sed si id tum casu accidit, non perspicitur quo consilio in tabulis publicis commemoretur; sin lege constitutum erat, cur hoc solo loco scriptum sit obscurum est.

955. Arcesinensium cum Praxicle Naxio pactum, saec. IV/III. Arcesinae Amorgi. Edd. Kumanudes Bull. Hell. VIII 1884 23 (Wachsmuth Rh. Mus. XL 1885, 287; Inscr. jurid. Gr. I 313, XV A; Syll.² 517; Delamarre IG XII 7, 67 B). Cf. Dareste Bull. Hell. VIII 373; Szanto Wien. Stud. VII 232; Sonne De arbitris LVII. LVIII. CXXVI. [Hi]

[τό]χ[η] ἀ[γαθή]¹. μ[η]νός Ἐχ[ατομ]βαιῶνος ἐν Νάξωι² αἰσυμνών[των]³ § 1
 ...].ένους καὶ Σωστράτου, ἐν Ἀρκεσίνῃ δὲ μ[η]νός Μιλτοφοριῶνος⁴,
 [ἄρ]χ[οντος] Κτησιφῶντος, Πραξικλῆς Πολυμνήστου⁵ ἐδάνεισεν τ[ῆ]ι
 πό[λει] τ[ῆ]ι Ἀρκεσινέων⁶ ἀργυρίου Ἀττικοῦ⁷ τρία τάλαντα ἀκίνδονοι
 5 πα[ρ]ε[χ]όμενος⁸ κινδύνου Πραξικλεῖ ἐπ[ὶ] τόκωι πέντ' ὀβολοῖς τῆμ μνᾶν
 ἐκάστην τοῦ | μ[η]ν[ος] ἐκάστου⁹, δανειστών¹⁰ ὀφεισάντων Πρω-

Litteraturam Kum. saeculo II. Del. IV aut III tribuit. 1 .. ΝΑ.....
 K., i.e. ΧΗΑ (Dtthb.). 2 Naxiorum Hecatombaeon quin Attico respondeat
 vix dubium erit. Cf. Bischoff De fastis Gr. 394 et Realenc.² Kalender § 50.
 Ceterum fastorum Naxiorum propterea hic ratio habetur, quia creditor illinc
 oriundus est (not. 5). 3 Eponymus Naxiorum magistratus; cf. IG XII
 9, 223₅. Similis est αἰσυμνήτης Teiorum (n. 38₃) et Milesiorum (n. 57) et
 Cymaeorum (Aristot. fr. 481 p. 1557 a 2), at plane diversa cum illa αἰσυμνητεία
 quam Aristoteles Pol. III 14 p. 1285 b 25 αἰρετὴν τυραννίδα interpretatur,
 tum αἰσιμνᾶται Megarensium et colonorum, qui senatus praesides sunt (cf.
 n. 641₁. 709₅₆). 4 Miltophorionis nomen W. refert ad fucum sive algam
 marinam qua tingi solebant nobilissimae illae vestes Amorginae, collatis
 qui de hoc vestium genere afferuntur a Bursiano Geogr. II 312³ scripto-
 rum locis. At ex his nemo coloris mentionem facit nisi schol. Aristo-
 phanis Lysistr. 150 οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου
 Ἀμόργου τοὺς Ἀμοργίνους χιτῶνας ὡς τὰ Θηραῖα ἀπὸ Θήρας νήσου. Hinc lubri-
 cum esse de coloris genere quo Amorgii usi essent quicquam colligere
 sponte patet. Neque omnino μίλτος unumquemque colorem rubrum signi-
 ficat, ut W. putare videtur, sed rubricam sive terram Sinopida cf. (n. 972⁶⁵).
 Ceorum μίλτος tractatur IG II² 1123. 5 Naxium fuisse praeter praescripta
 (not. 2) docent v. 13. 19. 6 Praeter hoc alia exstant documenta de
 pecuniis quas mutuas sumpserat Arcesinensium civitas (IG XII 7, 68—70).
 Haec omnia syngraphae formam et naturam habent (hoc instrumentum
 identidem ἡ συγγραφὴ vocatur, cf. v. 41. 44. 45. 47. 50), quae propterea in
 eiusmodi negotiis perfrequens est, quia creditori optimam facultatem sua
 recuperandi praebebat. 7 Suppl. W. 8 I.e. 10% per annum ex
 nostro significandi more. Non nimiae sunt hae usurae pro illius aetatis
 consuetudine. Ex reliquis instrumentis Amorgiis (not. 6) unum maiorem
 usuram (12%), aliud minorem (8 1/6 %) habet. Sacrae Apollinis Delii pe-
 cuniae per saecula a. Chr. n. tertium et alterum eadem quam hic habemus
 usura mutuae dabantur (Bull. Hell. VI 63 sq.). Idem eadem fere aetate
 (CIG 3599₁₃) in pecuniis Minervae Iliadis factum est. W. Cf. Billeter Gesch.
 des Zinsfußes 66. 9 Non magistratus sunt, sed homines ad hoc unum
 negotium perficiendum a populo electi, ut αἰτῶναι n. 493₉ et ἱεροποιοί
 n. 1052₃. Item si quando pecuniae publicae aut sacrae mutuae dandae
 sunt, ἐκδανεισταὶ suffragiis senatus aut populi creati solent (n. 742₃₉. IG
 IX 1, 694₈). Apud Delios qui commemorantur προδανεισταὶ (Bull. Hell. VI 69;
 IG XI 203 A 78¹. XIV 439) ei idem negotium syngraphae conscribendae et
 pecuniae accipiendae habent ac δανεισταὶ Arcesinensium, sed praeterea

τομάχου καὶ Διο[...ους, κατ[ἀ] τὸ ψήφισμα δ εἶπε Στ[ητα]γόρας.
 ὑπέθετο δὲ Πραξιλαῖος τὰ τ[ε] | κ[οινὰ] τὰ τ[ῆς] πόλεως ἄπαντ[α] 11 καὶ § 2
 τ[ῆς] ἰδίας τὰ Ἀρκεσινέων 12 καὶ τῶν οἰκούν[των] ἐν Ἀρκεσίνῃ 13 ὑπάρ-
 10 [χοντα] 14 ἔγγαια καὶ ὑπερπόντια 15. ἀποδῶσουσιν τὸν | μὲν τόκον § 3
 καθ' ἐνιαυτὸν 16 ἕκαστον οἱ [τ]αμίαι οἱ τὰς προσόδους ἐγγέγοντες | τὰς
 Ἀρκεσινέων· ἐάν δὲ μὴ ἀποδῶσιμ 17, πρακτοὶ ἔστωμ 18 Πραξιλαῖε οἱ
 μὴ | ἀποδόντες 19 ἡμίσιον 20 τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν ἰδίων πράξει πά-

etiam suam fidem pro aere alieno a civitate contracto interponunt, cuius rei hic nulla est mentio, sine dubio quia omnes Arcesinenses singillatim obligantur (not. 12). Cf. Rehm Milet I n. 138 p. 297. 10 Neme ἐς Νάξον. Item usuras Naxi pendere iubentur Arcesinenses (v. 19). Etiam in instrumento de Nicaretæ Thespiensis cum populo Orchomeniorum negotiis pecunia Thespiis numerata est (IG VII 3172₂₀. Inscr. jur. I 298).

11 Cf. n. 647₉. Iam Demosthenis ætate Oritarum civitatem redditus publicos pignori oppoq̄suisse refert Aesch. III 104, Memnona Rhodium Lampsaci idem fecisse legitur in altero Oeconomicorum libro qui perperam Aristoteli tribuitur 2, 29 p. 1351 b 7. De aedificiis publicis hypothecæ datis cf. Strabo XIII 622. Athen. XI 508 f.; pascua oppignerantur IG VII 3171₃₇. W. Cf. Hitzig Gr. Pfandrecht 19. 12 Praeter civitatem igitur omnes cives singillatim debitores sunt. Iure W. monuit, iam non tam immania et inaudita videri posse quæ Iosephus Ant. Iud. XVI 343 de syngrapha a Sylla Herodi data referret: τὸ δάνειον εἰπὼν (Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός) τῶν πεντακοσίων ταλάντων καὶ τὴν συγγραφὴν, ἐν ᾗ καὶ τοῦτο ἦν προσγεγραμμένον, ἐξεῖναι τῆς προθεσμίας παρελθούσης ῥύσια λαμβάνειν ἐξ ἀπάσης τῆς χώρας, τὴν μὲν στρατείαν οὐ στρατείαν ἔλεγεν, ἀλλ' ἐπὶ δικαίαν(?) τῶν ἰδίων ἀπαίτησιν χρημάτων. 13 Etiam inquilinorum (μετοίκων) bona creditori occupare licere sane mireris; sed eiusdem inconstantiae est, qua Athenis hi etsi cives non sunt tamen milites conscribuntur. 14 Suppl. W., qui monet solenniter totam rem familiarem τὰ ὑπάρχοντα vocari. Cf. IG VII 3172₃₃.

15 Dem. XXXV 12 ἐκ τῶν τούτων ἀπάντων καὶ ἐγγείων καὶ ναυτικῶν comparant W. et editores Inscr. jur. Atqui ὑπερπόντιος non est marinus vel navalis, sed transmarinus, ita ut in insula exigua fere ad idem redeat atque ὑπερήριος. Necessario igitur et quæ Amorgi sunt et quæ peregre bona intellegenda sunt. 16 Eadem aspiratio est in testamento Epictetæ IG XII 3, 330₂₀₄. W. 17 Hoc quoque tralatitium esse in eiusmodi contractibus observavit W. allatis Dem. LVI 38. IG VII 3172₂₇.

18 Cf. IG XII 3, 330₂₁₈ al. 19 Quaestores, qui pendere debebant v. 15. Probe igitur distinguenda sunt, quæ praecipiantur si in numerandis usuris et si in ipso capite reddendo mora intercedat. Illic soli magistratus conveniuntur a creditoribus, hic multa duplicis summae civitati infligitur, quam creditori a singulis civibus exigere licet (v. 23—29). Inscr. Gr. jur.

20 De hac multa summa sesquialterius cf. n. 963_{4, 50} et exempla allata ad I. Olymp. 16.

σῆι²¹ καθάπερ | ἐγ δίκης τέλος ἐχούσης²² κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Να-
ξίων x]αὶ Ἀρκεσινέων²³, | [x]αὶ μὴ ἐ[σ]τω ὑπόλογος²⁴ τῇ πόλει τοῦτο
15 τὸ ἀργύριον εἰς τὸ δάνειον, ἀλλ' ἀποβῶτω ἡ πόλις τὸν τόκον. ἐὰν δὲ
μὴ ἀποδῶι, ἔστω ὁ τόκος, ὃν ἂμ μὴ ἀποδῶσιν, | ἐνεργὸς²⁵ Πραξικλεῖ
μετὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἴσου τόκου²⁶ καθ' ἐνιαυτὸν ἕκασ[το]ν.

21 Eandem vim habet atque illud τρόπῳ ᾧ ἂν ἐπίστωνται v. 27, etsi illic (cf. v. 25) utraque formula coniunctim ponitur. 22 In universum πράττειν non licet nisi quae actori adiudicata sunt; sed quo facilius creditores sua recuperent, Arcesinenses permittunt, ut creditor sic agat, tamquam si res iudicata sit. Similiter in altera syngrapha (IG XII 7, 69¹⁵) fuisse videtur [καθάπερ δίκην ὡφ]ηκότες ἐξούλ[η]ς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὄντες ὑπερήμεροι] et ap. Demosth. XXXV 12 ἔστω ἡ πράξις -- καθάπερ δίκην ὡφληκότων καὶ ὄντων ὑπερημέρων. 23 Hinc necessario colligitur Praxiclem Naxium esse. Ceterum συμβόλων notione non modo pacta de litibus inter cives diversarum civitatum, sed etiam de commercio, navigatione, vectigalibus contineri non recte ex Ar. Polit. III 1280 a³⁶ καὶ γὰρ ἂν Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι (καὶ πάντες οἷς ἐστὶ σύμβολα πρὸς ἀλλήλους) ὡς μιᾶς ἂν πολιταὶ πόλεως ἦσαν. εἰς γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσπραγμάτων καὶ σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικοῦν καὶ γραφαὶ περὶ συμμάχιας. Nam in postremo enuntiato manifesto σύμβολα distinguuntur a duabus reliquis pactionum generibus, et συμμάχιας ab illis distinguendas esse ipsi edd. inscr. jur. concedunt; non magis igitur συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσπραγμάτων eis continentur. Priore enuntiato vero, quod manifesto parenthesis locum tenet, quia αὐτοῖς non potest non ad Etruscos et Carthaginenses referri, nihil enuntiatur nisi, qui vel hoc uno pactorum genere contineantur, ex eorum quos scriptor impugnat sententia unius civitatis cives habendos esse. Neque magis συμβόλων argumento continentur ipsarum civitatum de iure publico controversiae, sed ad causas privatas inter utriusque cives pertinent (cf. 464⁴). 24 W. recte statuit, ὑπόλογος substantivum esse. Quare ne levissimam quidem offensionem habet v. 30. 31: μὴ εἶναι Ἀρκεσιν[εῦσιν] ὑπόλογον τοῦτων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. Pro quo genetivo quod et hic et v. 38 accusativus τοῦτο τὸ ἀργύριον, ταῦτα τὰ χρήματα legitur, manifesto, substantivum verbale verbi structuram sequitur: nam ἔστω ὑπόλογος idem significat atque ἔστω ὑπόλογίζεσθαι. 25 I.e. usurarum residuarum usuras debet civitas. Cf. Isocr. VII 35: ἅμα γὰρ τοὺς τε πολῖτας ὀφείλουσι καὶ τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐνεργὰ καθίστασαν. Dem. XXVII 7: δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκούσαι τὰ τ' ἐνεργὰ αὐτῶν (τῶν χρημάτων) καὶ ὅσ' ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἀξί' ἕκαστα. 10: καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὥς καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογῆσουσιν ὧν γίγνεται τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφάλαιον τέτταρα τάλαντα καὶ πεντακισχίλια, τὸ δ' ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα μναὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστον. W. 26 In syngrapha Amorgia IG XII 7, 67⁷ (cf. not. 6) non praecipitur, ut usurarum residuarum usurae pendantur, sed illic ipsa usura augetur (10% pro 8¹/₆%). Inscr. iur.

τὸ δὲ ἀρχαῖον ἀργύριον ἀποδώσουσιν ἐν ἑξ μηνσίν²⁷ ἀφ' οὗ ἂν ἀπαι- § 4
 τήσῃ[ι] | Πρα[ξι]κλή[ς] ἢ ὃν ἂν πέμψῃ Πραξικλή²⁸ ἀπαιτήσονται.
 ἔταν δὲ ἀποδιῶσιν | [τ]ὸν τόχον ἢ τὸ ἀρχαῖον, ἀποδώσουσιν ἐν Νάξῳ § 5
 20 Πραξικλεῖ ἢ ὧι ἂν [χ]ελεύ[ῃ] ²⁹ Πραξικλή³⁰ Ἀττικόν ἢ Ἀλσεάνδρειον³⁰
 νόμισμα ὧι [ή] πόλις χρῆται [ἀ]κίνδον³¹ ὄλοσχερές, ὁόκιμον, ἄ[σ]υ-
 λον, ἀνέπαφον, ἀτελές πάντων, [δ] | πο[υ]³² ἂν κελεύει Πραξικλή³².
 ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν τὸ ἀργύριον κατὰ τὰ γε[γραμμένα], ὠμολόγησα § 6
 καὶ διέθεντο Ἀρκεσινεῖς ὑφείλειμ Πραξι[χ]λεῖ ἑξ τάλαντα³³· καὶ ἐξ-

27 Frequenter certum tempus praefinitur, quo elapso utique reddatur pecunia credita. Sic Deli a 314—166 omnes pecuniae sacrae in quin-quennium mutuae dabantur (Bull. Hell. XIV 453). Arcesinae id in uno in-strumento IG XII 7, 67₆ fit, ubi proximo mense Iobacchio (cf. n. 946²) cre-ditori solvenda est pecunia. Hic vero quolibet tempore Praxieli reposcere licet ea condicione ut intra proximos sex menses reddat civitas. In syn-grapha IG XII 7, 69₁₉ eadem condicione trium mensium tempus definitur.

28 Cf. not. 29. 29 Cf. v. 19: Πραξικλεῖ ἢ ὧι ἂν [χ]ελεύ[ῃ] Πραξικλή³². v. 32: καὶ ἐάν τινες ἄλλοι πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξικλέους. IG VII 3172₃₅: ἡ δὲ συγγραφὴ κυρία ἔστω κἂν ἄλλος ἐπιφέρῃ ὑπὲρ Νικαρέτας. IG XII 7, 69₄₉: ἀλλ' εἶναι τὴν συγγραφὴν κυρίαν οὗ ἂν ἐπιφέρῃ ὁ δανείσας ἢ οἱ πράττοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. Haec omnia sic ab editoribus intelleguntur, ut ei qui hanc syngrapham obtulerit utique pecunia debita numeranda sit, non examinato illius iure (*la clause au porteur* Inscr. jur. I 338). At hoc institutum, hodie latissime patens, a veterum tam Graecorum quam Romanorum iure alienum fuisse videtur. Etenim nullo pacto neglegen-dum est nusquam abesse tale additamentum, qualia sunt ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπὲρ Νικαρέτας, κελεύοντος Πραξικλέους. Nulli igitur debetur nisi illi principali creditori; at huic non opus est praesenti ius suum exsequi, sed permit-titur ut alius id illius iussu vel mandatu faciat. Cf. Wenger Stellver-tretung im Rechte der Papyri 1906 pass.; Ziebarth Gr. Schulw.² 12. 20; de hoc loco et similibus Freundt Wertpapiere im ant. u. frühmittelalterl. Rechte 2, 1910, 13. 30 Utrumque nomen idem significat. Mommsen Gesch. röm. Münzw. 26; Hultsch Gr. Metrol.² 244; Babelon Traité I 483.

31 Suppl. W., ex v. 4, sane non sine violentia. Nam Kum. . . ΑΤΤ . . ΟΝ exhibet. 32 Ita ectypum; [ἀπο]δώσου[σι] δὲ ὅπου ἂν κελεύωσιν οἱ δανεί-σ[αν]τες habet similis titulus IG XII 7, 68₁₀. 33 Ei qui non solvit quod debet duplicari debitum (cf. n. 963₄₅, IG IX 1, 333₈ διπλήν θωήστω. Dem. LIII 10: καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς εἴη τριάκονθ' ἡμερῶν αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ διπλά-σιον ὑφείλειν. LVI 38: ἀλλ' ἐὰν μὴ ἀποδῶς τὸ δάνειον καὶ τοὺς τόκους, ἢ μί, παράσχῃ τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῇ καὶ ἀνέπαφα, ἢ ἄλλο τι παρὰ τὴν συγγραφὴν ποιήσῃ, ἀποτίνειν κελεύει σε διπλάσια τὰ χρήματα. Inscr. jur. I 293) apud omnes (ita Dttb.; negat Zie.) Graecos legitimum fuisse videtur. At hic illa poena dupli sic exaggeratur ut exactis illis sex talentis maneat antiquum trium talentorum aes alienum.

- 25 ἔστω πράξασθαι Πραξιλαεῖ ταῦτα τὰ χρήματ[α] | πράξει πάσῃ ἔ[χ] τε τῷ κοινῶν τ[ῶ]ν Ἀρχ[ε]σινέων πάντων καὶ ἐκ τῶν | [ἰ]δίῳ των Ἀρχεσινέωγ χ[α]ί ἔ[χ] των οἰκούντων ἐν Ἀρχεσίνῃ³⁴, καὶ ἐξ ἐνὸς | [ἐ]κάστου ἅπαν τὸ ἀργύριον [χ]αί ἐξ ἀπάντων³⁵, τρόπων ὧν ἂν ἐπίστηται³⁶, | καθάπερ δίκην ὠφληκότων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ³⁷ κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Ναξ[ί]ων καὶ Ἀρχεσινέων τέλος ἐχούσῃ³⁸ ἀζημίωι οὖντι³⁹
- 30 πάσης ζημίας. | [χ]αί ὅ,τι ἂν ἐνεχυράσῃται ἢ εἰσπράξῃται Πραξιλαεῖ, μὴ εἶναι Ἀρχεσιν[ε]ῶν ὑπόλογον τούτων⁴⁰ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῷ χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. | [ἀ]ζημίους δὲ ἀφ᾽ ἑκατὸ καὶ ἀν[υ]ποδίδους Ἀρχεσινεῖς, καὶ ἐάν τινες ἄλλοι | πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξιλαεῖ⁴¹. ἐάν δέ τις Ἀρχ[ε]σιν[ε]ῶν ἀφο[ρ]ῇται ἢ τῶν οἰκούντων ἐν Ἀρχεσίνῃ τοὺς πράττοντας ἢ ἐνίσ[τ]ηται τῇ πράξει⁴² τρόπων ἢ παρευρέσει ἡτιν[ι] οὖν, ἀποτε[ί]σάτω Πραξι[λ]αεῖ τ[ά]λ[α]ντον⁴³ ἀργυρίου [χα]ί π[ρακτ]ὸς ἔ[στω] τοῦτο τὸ ἀργύριον [καθάπερ] | ὧφληκῶ[ς]

34 Cf. v. 11—13 cum adnotationibus.

35 IG VII 3172²⁹ [ἡ] δὲ πράξις ἔστω ἐκ τε αὐτῶν τῶν δανεισμένων καὶ ἐκ τῶν ἐγγύων, καὶ ἐξ ἐνὸς καὶ ἐκ πλειόνων καὶ ἐκ πάντων.

36 IG VII 3172³⁴ πραττούσῃ ὅν ἂν τρόπον βούληται. Plerumque sine ulla cuiusquam magistratus publici opera ipsum creditorem suum ius persecutum esse ita ut bonis debitoris potiretur (quae vocabatur ἐμβάτευσις) monuerunt editores Inscr. jur.

37 Sc. πόλις 173⁴⁹. 344²⁹. 464¹². Articulus duplicem habet explicationem. Aut enim una

eademque civitas in symbolis Naxiorum et Arcesinensium nominatim designata erat in qua omnes inter utriusque populi homines lites diiudicarentur (Inscr. jur.), aut articulus eadem ratione de qualibet eiusdem generis re usurpatur ut apud Arist. Av. 1035 ἐάν δ' ὁ Νεφέλοκοκχυεὺς τὸν Ἀθηναίων ἀδικῇ. Ambigua est res; etiam in titulo Attico n. 464¹² dubitaveris utrum in ipsis symbolis generatim una ἐκκλητος πόλις definita fuerit necne, etsi verbis σύμβολον ποιησαμένων πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐλομένων ἐκκλητ[ον] τὴν Λαμίων πόλιν distingui potius videtur electio civitatis a symbolorum conclusione, quam comprehendi illa.

38 Manifesto errore sic incisum est pro ἐχούσαν, nam hoc utique ad δίκην (cf. v. 13), non ad ἐκκλησίαν spectat. De τέλος ἔχειν cf. n. 157³. Ex legibus opus erat δίκην ἐξούλης, priusquam creditor bonis debitoris potiri posset, quare hic definitur ita agendum esse tanquam si creditor talem actionem ipstituisset et secundum eam iudicatum esset. Genus litis ipsum nominatur in simili formula syngraphae Arcesinensis (not. 6) IG XII 7, 69¹⁵ [καθάπερ δίκην ὠφληκότες ἐξ οὗλ[ης] ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὄντες ὑπερέμεροι].

39 Ionicum ἐόντι Attica contractione in οὖντι abiit, quod in titulo vulgari dialecto in civitate Ionicae originis composito non incredibile existimaverim. Geminum exemplum τοῦ περιούντος habes n. 939¹⁶.

40 Cf. not. 24. 41 Cf. not. 29. 42 Haec est quae Attice ἐξαγωγή vocatur (Lipsius Att. Recht 668). W. 43 Tertia pars talenti est IG XII 7, 69³⁹.

δίχηνμ Πραξιικλεῖ ἐν τῇ [ἐκκλ]ήτῳι [κ]ατά τὸ σύμβολον τέλος | ἐχού-
 σι, 44, καὶ τῇ πύλῳι [μὴ ὕ]πόλογος ἐ[στω] ταῦτα τὰ χρήματα 45 εἰς
 τὴν ἀ[πό]δοσιν τ[οῦ] δανείου. καὶ ἐάν τι βλάβος ἢ ἀνάλωμα γένηται
 40 εἰς τὴν εἴσπρα[ξι]ν τῶν χρη[μ]άτων, εἶναι τ[ῇ] [π]ύλῳι τῇ Ἀρκεσι-
 νέωγ, καὶ ἀποδύτω καὶ | τοῦτο τὸ ἀργύριον μετὰ τ[οῦ] ἄλλ[ου] δα-
 νείου. τῆς δὲ συγγραφῆς τῆςδε 46 | [ὡ]μολόγησαν Ἀρχ[εσιν]εῖς μη- § 7
 δὲν εἶναι κυριώτερον, μήτε νόμον μήτε ψή[φ]ισμα μήτε ὀ[β]γ[μ]α [μ]ήτε
 στρατηγὸν μήτε ἀρχὴν ἄλλα κρίνου[σ]αν ἢ τὰ ἐν τῇ[ν] συγγ[ρ]αφῇ
 45 γεγ[ρ]αμμένα 47 μήτε ἄλλο μηδὲν μήτε τέχ[ν]ηι μήτε πα[ρ]ε[υ]ρέσει
 μηδεμίᾳ, ἀλλ' εἶναι τὴν συγγραφὴν κυρίαν. | [οἱ] ἄν[θρωποι] ἐπιφέρει 48 ὁ δα-
 νείσας ἢ οἱ πρᾶ[σ]οντες ὑπὲρ αὐτοῦ. ὡμολόγησαν | δὲ Ἀρκεσινεῖς § 8
 ἀναγεγραμμένην [π]αρέχει[ν] τήνδε τῇ[ν] συγγραφὴν | ἐν Ἀρκεσίνῃ |
 ἐν τε τ[ῇ] δὴμ[ο]σ[ι]ᾷ καὶ (ἐν?) τῷ ἐ[ρ]ῳι τῆς Ἡ[ρ]ας 49 ἐστῆλη
 λ[ι]θίνῃ | ἡμερῶν ἐξήκοντα ἀφ' ἧς ἂν ἐπα[γ]έλωσιν οἱ δ[ι]ανεισταί,
 50 εἰ δὲ μ[ὴ], | ὀφείλειν [κ]ατὰ το. τ. 101 - Λ . . . κατὰ τὴν συγγ[ρ]α-
 φὴν τὴν [κ]ατὰ μ[ὴν] παρ' Εὐρυκλεῖ [καὶ] 50 Πραξιικλεῖ (?). | μάρ-
 τυρες· Εὐρυκλῆς, Ἀττισίδης, | . ΟΕΝΗΝ . ΓΟΤΩΝΛΕΝΟΗ § 9
 - 111 - ΕΩΣΕΥΣΜΙ | [Α]ντίπαππος, Θ[έων], Ἀριστόδημος, Νικοσθ[έ]-
 νης,, Εὐαλχ[ίδης], Θ[έο]πομπος, Ἀν - σι - μος, Εἰ με[τ]ὰ [α],
 55 Θώραξ, Κυ, | . . νομ[έ]νης, Ἀντ . . ο . . . ος, - σι - Ἡρακλῆδης.

44 Cf. not. 38. 45 Cf. not. 24. 46 Cf. not. 6. 47 Cf. Dem.
 XXXV 39: ἡ μὲν γὰρ συγγραφὴ οὐδὲν κυριώτερον ἐᾷ εἶναι τῶν ἐγγεγραμμένων
 οὐδὲ προσερεῖν οὔτε νόμον οὔτε ψήφισμα οὔτ' ἄλλ' οὐδ' ὅτιον πρὸς τὴν συγ-
 γραφὴν. Haec ipsa verbotenus in syngrapha scripta fuisse, id quod iam
 per se perquam probabile erat, eruta syngrapha Arcesinensi omnium
 certissimum habendum est. Quod vero in ipsa formula Demosthenis ora-
 tionis inserta (XXXV 13) nihil legitur nisi κυριώτερον δὲ περὶ τούτων ἄλλο μηδὲν
 εἶναι τῆς συγγραφῆς, id certissimum fraudis indicium existimant W. et Sz.
 At quidni inde mutilatam potius colligamus syngrapham traditam, quam
 ficticiam? 48 Cf. not. 32 et locum syngraphae Orchomeniae allatum
 not. 29. 49 Suppl. Wilhelm IG I.1. De Iunonis templo cf. IG XII 7, 6₁₄. 15. 16.
 50 Suppl. Dttb.

6. Puerorum et epheborum disciplina.

Partem tractavit E. Ziebarth Aus dem griechischen Schulwesen² 1914.

Adde n. 385. 717 de Atheniensium ephebis c.a. 282/1 et 100/99 (= 520/1);
 577 Milesiorum et n. 578 Teiorum (= 523) de eruditione leges.

956. Eleusinii Dercylum praetorem laudant, c.a. 350.

Eleusine. Tabula anaglypho Cereris Proserpinaeque et viri adorantis (Kern Ath. Mitt. XVII 130, 6; ornata. Edd. Foucart Bull. Hell. III 1879, 120; IG II 5, 574 c (Michel 147; Syll.² 518); IG II² 1187. Cf. Giraud l'éducation Athénienne 1889, 51; Rubensohn Mysterienheiligtümer 202. [Hⁱ])

Φίλιππος εἶπεν· ἐπειδὴ Δερκύλος¹ ὁ στρατηγός² φιλοτιμεῖται περὶ
 5 τὸν δῆμον τὸν Ἐλευσινίων τε³ ἄλλα καὶ ὅπως ἂν οἱ παῖδες παι-
 δεύονται οἱ ἐν τῷ δήμῳ, δεδύχθαι Ἐλευσινίοις, ἐπαινέσαι Δερκύλον
 Αὐτοκλέους Ἀγνούσιον καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ Π
 10 δραχμῶν, καὶ ἀναισθεῖν τὸν στέφανον Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ τρα-
 γωιδῶν τῷ ἀγῶνι, ὅτι στεφανῶι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσινί(ν)ίων³ Δερ-
 15 κύλον Αὐτοκλέους Ἀγνούσιον ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς
 τὸν δῆμον τὸν Ἐλευσινίων· εἶναι δὲ αὐτῷ ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν
 ἐν τῷ δήμῳ | τῷ Ἐλευσινίων, καὶ καλεῖται αὐτὸν ὁ δῆμαρχος ὁ αἰ
 20 δημαρχῶν εἰς τὴν προεδρίαν⁴. νέμειν δὲ αὐτῷ καὶ μερίδα ἐκ τῶν
 ἱερῶν, καθάπερ Ἐλευσινίοις, τὸν δῆμαρχον | τὸν αἰ δημαρχῶντα.
 25 ἀναγράφαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι παρὰ
 τὰ προπύλαια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης· ἐπιμελεθῆναι δὲ
 τῆς ἀναγραφῆς τοὺς πατέρας τῶν παίδων μετὰ τοῦ δημάρχου.

στοιχηδόν.

1 Dercylus a. 346 legationi ad Philippum missae inter-
 fuit (Dem. XIX 60. 175. Aesch. II 47. 140. 155). Idem ἐγγυητής τριτῶν re-
 censetur in tabula navali anni 334/3 (n. 962₁₈₀). PA 3249. 2 Apparet
 Dercylum non privatim de puerorum Eleusiniarum educatione bene me-
 ruisse, sed quia praeturam ἐπὶ τὴν χώραν gerebat, quae paullo ante me-
 dium saeculum III demum in duas, ἐπὶ τὴν χώραν τὴν ἐπ' Ἐλευσίνος et ἐπὶ
 τὴν χώραν τὴν παραλίαν, divisa est (cf. n. 468¹). 3 Cum litteras IN errore
 bis incidisset quadratarius, altero loco ipse delevit. 4 Cf. n. 330₅₀. 912₁₉.

957. Cecropidis epheborum donarium, a. 334/3 a. In arce
 Athenarum. Edd. Foucart Bull. Hell. XIII 1889, 253; Lolling Δελτίον ἀρχ.
 1889, 10; IG II 5, 563 b (Michel 603; Syll.² 519); IG II² 1156. Cf. v. Wilamowitz
 Aristot. I 193; Beloch Klio V 1905, 351; Sundwall De instit. 22. [Hⁱ]

Duae columnae nominum. Superior pars defracta.

a 15 nomina epheborum aut demoticorum deleta. | -- μοκρίτου, | [-- κ]ρά-
 20 τους, | (demoticum) | -- σι-νος Φυρομάχου, | [Χαιρέστ]ρατος Χαιρίωνος, |
 ... οτος Δημητρίου, | ... γένης Σάβωνος, | [Α]ντισθένης Ἀντιφά-
 25 τους, | Δαιδάλιδαι· | Φιλόξενος Φιλονόμου, |
 b 30 -- ου, | -- ους, | -- νίππου, | -- ἀδ[ο]υ, | -- Μνησιθέου, | [-- Ἡ]γησιφάνους, |
 [...] μ]αχος Γλαυκέτου, | [Στεφ?]ανόδωρος Λυσιστράτου, | [Κα]λλίας Καλ-
 35 λιάδους, | Ἀντιφῶν Ἐπιτρόπου, | Χρέμης Σμικύθου, | Αἰξωνῆς· |

- Εὐκλῆς Εὐκλείδου, | Μελάνθιος [Α]ριστίδου, | Θεότιμος Θεοπόμπου, |
 40 Ἀμφίστρατος Φιλημονίδου, | Δημοκλείδης Δημέου, | Θεόδοτος Αἵτρω-
 45 νος, | Ἐπικράτης Εὐκράτους, | Ξυπεταίονες· | Νικίας Εὐκταίου, |
 Ξενοφῶν Μνησιάδου, | Πιθῆς· | Τεισαμενός Κίρου, | Αὐτοκλῆς
 Χαρίππου. |
 50 Καλλικράτης Αἰξωνεύς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκρ[οπ]ίδος II
 οἱ ἐπ[ὶ Κτῆ]σ[ι] κλέους ἄρχοντες¹ εὐτακτοῦσιν καὶ π[ο]ιοῦσιν | πάντα
 ὅ[σα αὐτ]οῖς οἱ νόμοι προστάττουσιν, καὶ [τῶι σωφρ]ον[ι]σ[τ]εῖ περὶ [αρ-
 55 χ]οῦσιν τῶι χειροτονθέντι ὑπὸ τοῦ ὀ[ή]μου², ἐπ[α]ν[ι]ν[έ]σ[αι] αὐτ[οὺς κα]

στοιχῶδόν. Basin hanc esse doni a Cecropidis ephebis cum sophronista dedicati ex v. 43. 50. 62 colligitur. In summa igitur lapidis parte formula dedicationis perit, cui subiuncta erant nomina epheborum quae ex parte quidem aetatem tulerunt. Sequuntur quattuor decreta tribus Cecropidis (II), senatus (III), pagi Eleusiniorum (IV), pagi Athmonensium (V) de honoribus epheborum eorumque sophronistae. In epheborum recensu demi Ἀλαιέων, Μελητέων, Φιλιέων, Ἀθμονέων et parvorum Στεπαλιτέων, Τρινημιέων, Ἐπεισιτιδῶν desiderantur. Omnes Cecropidis epheboi fere 45 (41—50) fuisse, populi circa 450, ex aliis catalogis numerum fere 500 computari posse qui uno anno fuerint monet Bel. (cf. Su.). De Cecropidis deus cf. Milchhoefer Demeordnung 29; Loeper Ath. Mitt. XVII 414. 1 A. 34/3. Epheborum disciplinam magistratusque, quibus eorum cura mandata erat, non multo ante instituta esse multis eisque certissimis argumentis demonstravit Wil. Ex quibus id maximi momenti videtur quod neque Plato neque Isocrates haec noverunt, sed potius ut talia ad id tempus inaudita instituuntur desiderant, neque quae Aeschines in Timarchum et Demosthenes XIX 285 (a. 343) de honestate et pudicitia adolescentium custodienda dicunt, sic scripta esse possent, si tum proprium magistratus cuiusdam negotium hoc fuisset. Ne ipse Aristoteles quidem, qui in libro de republica Atheniensium haec accurate descripsit (not. 2), ea cognita habuisse videtur cum Politicorum eas partes conscriberet, in quibus γυναικονόμων, παιδονόμων, γυμνασιάρχων mentionem facit. Quod quoniam apud Harpocrationem Ἐπικράτης legitur ἕτερος -- οὗ μνημονεύει Λυκούργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως λόγῳ ὡς χαλκοῦς ἐστάθῃ διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων, huius hominis lege Lycurgi auspiciis per proxima post cladem Chaeronensem tempora lata ephebiae ordo qualem Aristoteles describit institutus videtur. Neque improbabilius Wil. inde, quod duo teneamus eiusdem anni decreta laudatoria de duarum tribuum ephebis, hoc de Cecropide et IG II² 1189 de Hippothontide, praeterea vero illius aetatis nullum, collegit ipsum Ctesiclis annum primum totius instituti fuisse, ut non solitae et tralaticiae sint hae laudationes, sed laetitiam de novo eodemque saluberrimo instituto testentur. 2 Cf. Arist. Αθ. πολ. 42, 2: ἐπὶ δὲ δοκιμασθῶσιν οἱ ἔφηβοι, συλλεγόντες οἱ πατέρες αὐτῶν κατὰ φυλάς, ὁμόσαντες αἰροῦνται τρεῖς ἐκ τῶν φυ-

στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπ[ὸ] ΓΗ δραχ[μ]ῶν | κοσμι[ύτ]η[τος] ἕνεκα
καὶ εὐταξίας· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σω[φ]ρονιστὴν [Ἄδ]ειστον Ἀντι-
μάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι χρυ[σ]ῶι | στεφάνωι ἀπὸ ΓΗ δραχμῶν,
ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελή[θη] | τῶν ἐφῆβων τῆς Κεκροπίδος
60 φυλῆς· ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψή[φ]ι[σμα] ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στή-
σαι ἐν τῷ τοῦ Κέκροπος ἱε[ρ]ῶι³. |

Ἡγέμαχος Χαιρήμονος Περιουίδης εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ | τῆς III
Κεκροπίδος ταχθέντες Ἐλευσῖνι⁴ καλῶς καὶ φιλοτίμ[ω]ς ἐπ[ι]μελοῦνται
ὧν αὐτοῖς ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος προστάττει, κα[ὶ] εὐτ[ι]άκτους αὐτοὺς
65 παρέχουσιν, ἐπαινέσαι αὐτοὺς κοσμι[ύτ]η[τος] | ἕνεκα καὶ εὐταξίας καὶ
στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἑ[κ]αστον | αὐτῶν. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν
σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἀδειστον Ἀντι[μ]άχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι
θαλλοῦ στεφάνωι ἐπε[ὶ]θὰν τὰ]]ς εὐθύνας δῶι. ἐπιγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψή-
φισμα ἐπὶ τὸ ἀ[νάθημα]. | ὁ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος. |

70 Πρωτίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ καλ[ῶς] καὶ φι[λο]τι- IV
μίμως ἐπιμελοῦνται τῆς φυλακῆς Ἐλευσίνιος οἱ | τῆς Κεκροπί[δ]ος
ἔφηβοι καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν Ἀδειστος [Ἀν]τι[μ]ά[χ]ου Ἀθμο[ν]εύς,
ἐπαι[ν]νέσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι ἑκαστον αὐτῶν θαλλοῦ | στεφά-
75 νωι. ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἀνάθημα, [ὁ ἀνα]τιθέασιν
οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος οἱ ἐπὶ Κτησικλέ[ου]ς | ἄρχοντος. |

Εὐφρόνιος εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ οἱ ἔφ[η]βοι | οἱ ἐπὶ V
Κτησικλέος ἄρχοντος ἐνγραφέντες εὐτακτοῦσιν [καὶ] | ποιοῦσιν πάντα
80 ὅσα οἱ νόμοι αὐτοῖς προστάττουσιν, καὶ ὁ [σω]φρονιστὴς ὁ ὑπὸ τοῦ

λετῶν τῶν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότων, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι καὶ
ἐπιτηδαιοτάτους ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐφῆβων, ἐκ δὲ τούτων ὁ δῆμος ἕνα τῆς φυλῆς
ἐκάστης χειροτονεῖ σωφρονιστὴν, καὶ κοσμητὴν ἐκ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπὶ πάντας.

3 Etiam Pandionidis decreta complura in delubro Pandionis, quod item
in arce erat, inscripta sunt (n. 1091 g. IG II² 1144 g. 1148₁₃ al.), Hippothon-
tidis in Hippothoontis (IG II² 1163₂₂: ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα τοὺς ἐπι-
μελητάς τῆς φυλῆς ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στήσαι τὴν μὲν ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ,
τὴν δὲ ἐν τῷ Ἰπποθωντίῳ) proponebantur. 4 Militaria epheborum offi-
cia iam Aeschines II 167 tangit: ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγείς (a. 372) περί-
πολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δὲ ἔτη, καὶ τούτων ὑμῖν τοὺς συνεφέβους καὶ
τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν μάρτυρας παρέξομαι. Sed ephebos certis locis in prae-
sidio fuisse primus commemorat Aristoteles Ath. πολ. 42, 3: συλλαβόντες
δ' οὗτοι (cosmeta et sophronistae) τοὺς ἐφέβους πρῶτον μὲν τὰ ἱερὰ περιηλ-
θον, εἴτ' εἰς Πειραιέα πορεύοντες, καὶ φρουροῦσιν οἱ μὲν τὴν Μουνιχίαν, οἱ δὲ τὴν
Ἀκτὴν. Qui quod ita loquitur, quasi omnes ephebi Munichiae et Actae prae-
sidio fuerint, id huius tituli testimonio refutatur.

δήμου χειροτονηθεὶς ἀποφαίνει αὐτοῦς | πειθαρχῶντας⁵ καὶ τὰλλα
 πάντα ποιοῦντας φιλοτίμως, ἐπ[αι]νέσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυ-
 σῶι στεφάνῳ ἀπὸ Π[ρ]οδρα[χμῶ]ν κοσμιότητος εἴνεκα καὶ εὐταξίας·
 ἐπαινέσαι δὲ καὶ τί[ν] | σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἀδαιστον Ἀντιμάχου Ἀθμο-
 85 νέα, καὶ στεφ[ανῶ]σαι χρυσῶι στεφάνῳ ἀπὸ Π[ρ]οδραχμῶν, ὅτι καλῶς
 καὶ φιλοτίμως ἐπε[μελήθη] τῶν τε δημῶν (καὶ τῶν)⁷ ἄλλων ἀπάντων
 τῶν τῆς Κεκροπίδος | φυλῆς. ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ
 ἀνάθημα, ὃ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος καὶ ὁ σωφρονιστής.
 ἡ φυλή. ἡ βουλὴ. Ἐλευσίνοι. Ἀθμονῆς.

5 ΠΕΙΘΑΡΧΟΝΙΑΣ. 6 Hic rasura est. Lapidem quae perperam
 scripserat delevit, sed vera reponere aut supersedit aut colore modo usus
 est, fortasse quia spatium non sufficiebat, quod undecim modo litterarum
 est. 7 Manifesto errore haec omisit quadratarius.

958. Coressiorum lex, saec. III in. Iulide in insula Ceo; nunc
 Athenis. Edd. CIG 2360; Rangabé Ant. Hell. 821; Lebas II 1775 (Michel 402;
 Syll.² 522); IG XII 5, 647; Ziehen Leg. sacr. 94). Cf. Pridik De Cei rebus
 137. 167, 66; Ziebarth Schulw.² 41. [Hi]
 . μ - ε. 191 - εἰς εἰσιν¹. τὸν δὲ νόμο² - 101 - | . ο - 101 - πάλης³ Πολυ-
 πείδης· τοὺς [δὲ προβού]λους⁴ τ[ὴν ἐστίασιν]⁵ ἐγ[ο]υδύναμι ἐν τῷ Μαι-
 μακτηρ[ι]ῶνι μ[η]νί τῇ μ[η]σι⁶ [. . . ἐν]άττῃ ἀπιδόντος⁷, καὶ διδόναι
 5 τῷ ἐγλ[αβόν]τι εἰς ἱερεῖα Η[ρ]ακλ[ε]ῖος· τὸν δ' ἐγλαβόντα ἔγρυον
 καταστ[ῆ]σαι ὃν ἄν δέχωνται οἱ πρόβουλοι ἐστίασιν κατὰ τὸν νό[μ]ον·
 θύειν δὲ τὸ μ[ὲν] βοῦν βεβληκότα⁸, τὴν δὲ οἷν βεβληκυῖαν. | ἄν δέ τι
 καὶ ὑαμινόν⁹ θύῃ, μὴ πρεσβύτερον ἐνιαυσίου καὶ ἐγμ[ύ]νου· ἐστίαν
 10 δὲ τοὺς τε πολίτας καὶ οὓς ἡ πόλις κέκληκεν¹⁰ | καὶ τοὺς μετοίκους
 καὶ τοὺς ἀπελευθέρους ὅσοι τὰ τέλη | φέρουσιν εἰς Κορησίαν¹¹. παρ-

Litterae saeculi III. 1 Z. comparat n. 1218 οἷδε νόμοι περὶ τῶν κατα-
 φθιμένων. An unus litterae ἐκθέσει sumpta: [νό]μ[οι] οἷδε -]εις εἰσιν? An
 εἴσεσιν coll. v. 34 τοὺς προβούλους τοὺς ἐξιδόντας? 2 τὸν δὲ νόμο[ν] εἰσὶν ἐγχα-
 ν. συνέγραψαν Prott-Z., τὸν δὲ νόμο[ν] λῦσαι ὃν ἐ[θ]ηκε περὶ τῆς] πάλης Πολυπεί-
 958. Hi. voluerat. 3 Nomina propria in -πάλης non habet Bechtel
 Hist. PN 356. 4 Suppl. Pr. 5 Suppl. Z.; τοὺς αἰεὶ ὄντας Hi.

6 μ[η]λε, i.e. potius μ[η]σε quam μ[η]δε Pr.; μ[η]σι (velut τὴν ἐστίασιν τῇ μ[η]σι
 Μ[η]σι[ε]ρ[ου] Hi. Non erat μ[η]ν[ι]αίαν. 7 Ad ordinem verborum cf. Thuc.
 II 15 ὅτ[ι] τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μ[η]νὶ Ἀνθεστηριῶνι. Pr.

8 Sc. τοὺς ὀδόντας. Cf. Ar. hist. an. II 2, 501 b 5. B. 9 Adiectivum
 ὑαμινός, quod suillum significare videtur, alibi non legitur. Cf. ὕειον
 n. 338²⁶. Z. 10 Qui honoris causa a civitate invitati sunt.

11 Inde recte collegit Rang., Coresiorum legem esse, cum Boeckhius

ἔχειν δὲ καὶ δεῖπνον καὶ οἶνον καὶ | τρωγάλια καὶ τᾶλλα πάντα κα-
 λῶς καὶ χρῶν σαθιμὸν κατὰ | τὸν ἄνδρα ὡμὰ ἰσάντα μὴ ἔλαττον:
 MM 12, καὶ ἐκ τῶν ἐγκοι|λίων 13 ὅσα ἂν ἔχη τὰ ἱερεῖα. δοκιμάζειν
 15 δὲ τὰ ἱερεῖα τοὺς προβούλους | καὶ τὸν ταμίαν καὶ τὸ γ κήρυκα καὶ
 ἀφίστασθαι τὰ κρέα καὶ τῶν ἱερῶν προϊστασθαι. ἀποδιδόναι δὲ τὸ
 δεῖπνον δέκα ποδῶν 14, καὶ οἶνο[ν] | παρέχειν ἄρεστον μέχρις ἂν ἥλιος
 δύῃ. ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἐ[σ]τίσις, ἀποδοῦναι τῇ ὑστεραίᾳ τὸ ἀρ-
 γύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν οὐ ἂν ἐγλάβῃ 15. ἂν δὲ μή, ἀπεῖναι
 20 αὐτῷ τῆς ἐγλαβῆς τὸ πέμ|πτον μέρος. τιθέναι δὲ καὶ ἀγῶνα τῇ
 ἑορτῇ τοὺς προβούλους ἀπ[ὸ] | δραχμῶν ΠΔΠ. αἰρεῖσθαι δὲ καὶ
 γυμνασιάρχον ἅμα ταῖς ἄλλαις | ἀρχαῖς μὴ νεώτερον τριάκοντα ἐτῶν.
 τοῦτον δὲ ποιεῖν λαμπάδα | τῶν νεωτέρων τῇ ἑορτῇ καὶ τᾶλλα ἐπι-
 μέλεισθαι τὰ κατὰ τὸ γυ|μνάσιον, καὶ ἐξάγειν εἰς μελέτην ἀκοντισμοῦ
 25 καὶ τοξικῆς καὶ | καταπαλταφείας 16 τρεῖς τοῦ μηνός. ὃς δ' ἂμ μὴ
 παρῇ τῶν νεω|τέρων δυνατός ὢν, κύριος ἔστω αὐτὸν ζημιῶν μέχρι
 δραχμῆς. | διδόναι δὲ τοὺς προβούλους τοῖς νικῶσιν τοξότην ἄνδρὶ
 τῷ|ον, φαρέτραν τοξευμάτων, ΔΠ. δευτερεῖον τόξον, ΠΓΓ. ἀκοντι-
 30 στήνι ἄνδρὶ λόγχας τρεῖς, περικεφαλαίαν, ΠΓΓΓ. δευτερεῖον λόγ|χας
 τρεῖς, ΓΓΓΓ. καταπαλταφέτην ἄνδρὶ περικεφαλαίαν, κόντον, | ΠΓΓΓ.
 τῷ δευτέρῳ κόντο[ν] 17, ΓΓ. λαμπαδόρχῳ τῷ νικῶντι ἀσπίδα, ΔΔ. |
 τιθέναι δὲ καὶ παῖδων ἀγῶνα καὶ διδόναι ἄθλα παιδὶ τοξότην | χρῶν
 μερίδα, ἀκοντιστῇ παιδὶ μερίδα. τὰ δὲ ἑπτα παρασκευάζειν τοὺς προ-
 35 βούλους τοὺς ἐξιόντας καὶ παραδιδόναι τοῖς | ἐφισταμένοις, τὸν δὲ τα-
 μίαν τὴν τιμὴν διδόναι. διδόναι δὲ καὶ ῥα|ψωιδῶν χρῶν μερίδα.
 καταλείπειν δὲ καὶ καταπάλην τοὺς | προβούλους τοὺς ἀεὶ ὄντας καὶ
 βέλη τριακόσια, ἄχρις ἂν ἐπ|καιρον δοκῇ εἶναι τῇ βουλῇ. μὴ ἐξεῖναι

Iulidi tribuisset. Sane B. Coresiam tum iam civitatem non fuisse statuit
 sed Iulietarum portum. At hic non portum, sed ipsam civitatem nomi-
 nandam fuisse apparet. Dttb. Oppidum iam exeunte saeculo III cum Iulide
 coniunctum fuisse n. 562 subscriptio docet. Civis Coresius laudatur IG
 XII 5, 531 (Carthaeae). 12 I.e. δοῦν μὲν. 13 Sc. παρέχειν δεῖπνον.
 Iubetur igitur is qui sacra fecit, intestinis victimarum mactatarum omni-
 bus ad epulas apparandas uti. 14 Cum umbra gnomonis decem pe-
 des longa erit. Cf. ὅταν ἡ δεκάπουρον τὸ στοιχεῖον Arist. Eccl. 652. δωδεκάπο-
 ρος (σκιᾶς) Athen. VI 243 a. Boeckh. 15 Redemptor certo pretio sacra
 facienda et cenam instruendam conduxit (ἐξέλαβε). Cuius pretii pars ei
 ex aerario in antecessum datur, id quod restat postridie cenam ei per-
 solvitur a quaestore, si cena probata est. Sin minus, quinta totius sum-
 mae pars retinetur. R. 16 Cf. 3294. 17 KONTOΣ.

δὲ ἀποδόσθαι τὰ ἄθλα | ἂν λάβῃ, τοὺς δὲ στρατηγούς ἐν τῇ ἔξο-
 40 πλασίαι¹⁸ ἐξετάζειν· | ἀναγράφειν δὲ εἰς λεύκωμα ἐξῆς τοὺς αἰετι-
 κῶντας τὸν γρα[μ]ματέα. ἂν δὲ δόξει ὁ νόμος, ἀναγράψαι εἰς στήλην
 καὶ στῆσαι | εἰς τὸ τέμενος.

18 Cf. 410³.

959. Chiorum victores. Olim Chii, nunc Graziae. Edd. Boeckh
 CIG 2214 (Syll.² 524; Michel 898); Wilhelm et Gurlitt ap. Dittenbergerum
 Syll.² II p. 821. Cf. Ziebarth Schulw.² 88. 139. [Hi]

[ἐ]πὶ πρυ[τά]νεως Ἀθ[η]ν[ο]ῦ[ρ]ου, γυμνασι[α]ρχούντων Ἐρμησίλειω τοῦ
 Ἡρόδο[τ]ου, Δί[ω]νος τοῦ Ἐλίου, Νικίου τοῦ Μητρωνο[ς], οἵδε | ἐνίκων
 5 τῶν τε παίδων καὶ τῶν ἐφύβω[ν] καὶ τῶν | νέων¹ τοὺς τιθεμένους
 ἄγωνας² καὶ [ἐ]θυσαν³ | ταῖς τε Μούσαις καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ τῆς
 π[ρο]σόδ[ου] τῆς δεδομένης κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Υ[πο]τευς⁴ τοῦ Λυ-
 10 τιάδης Διονυσίου. | ψαλμοῦ⁵. Ἐξων Τιμοκλεῦς. κιθαρισμοῦ. Κλε[ο]-
 κύδης Διονυσίου. παίδων δόλιχον. Ἀσκληπιάδης | [Πρ]ωτογένου.
 ἐφύβων νεωτέρων δόλιχον. Δι[ο]νύσιος Καλλιπράτου. μέσων
 15 δόλιχον. Π[ρ]ωτοκλεῦς Τιμοκλεῦς. πρεσβυτέρων δόλιχο[ν]. | Μο-
 σχίων Μοσχίωνος. ἀνδρῶν δόλιχον. Αἰσχρ[ί]ων Αἰσχρίωνος. παί-
 δων στάδιον. Ἀθηνικῶν Θεοφάνου. ἐφύβων νεωτέρων στά-
 διον. Ἐστιαῖος | Μεγήνορος. μέσων στάδιον. Ἀπολλώνιος Ἀπολ-
 20 λωνίου. πρεσβυτέρων στάδιον. Ἀρτέμων [Ἀρ]τέμωνος. ἀνδρῶν
 στάδιον. Μητροδωρος Πά[τρ]ωνος. παίδων δίαυλον. Ἀθηνικῶν
 Θεοφάνου. ἐ[φ]ύβων νεωτέρων δίαυλον. Ὑβριστος Παταΐκου. |
 [μ]έσων δίαυλον. Μελάντης Ἀντιγόνου. πρεσβυτέρων δίαυλον.
 25 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου. | [ἀ]νδρῶν δίαυλον. Μῆνις Ἀδράστου. παί-
 δων πάλην. Ἀθηνικῶν Θεοφάνου. ἐφύβων νεωτέρων πάλην. |
 Δημήτριος Μάκρωνος. μέσων πάλην. Μόσχος Μό[σ]χου. πρεσβυ-

1 Hi manifesto sunt, qui infra in indice victorum ἄνδρες vocantur.
 Cf. 831₈.

2 Intra gymnasium haec certamina peracta esse iure existi-
 mat B. Quare cum potius ad demonstrandum quid in arte musica et
 exercitationibus gymnasticis profecerint adulescentes (ἀπόδειξις cf. 717₄₂, 90.
 578₃₂), quam ad cultum deorum spectent, hic titulum collocaudum duxi-
 mus.

3 Suppl. Dttb.

4 Cf. Dttb. Herm. XVI 191.

5 Discrimen
 κιθαρισμοῦ et ψαλμοῦ notum est: Illud de eo qui plectro utitur, hoc de eo
 qui ipsis digitis chordas pulsat dicitur. Cf. Ath. XIV 635 b: τὴν μάγαδιν καὶ
 τὴν πηκτίδα χωρὶς πλῆκτρον διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρεῖαν.

τέρων πάλην· Θεόδοτος Θεοδότου. [ἀνδρῶν πάλην· Ἀπελλᾶς
30 Κλεινομάχου. παίδων πυγμῆν·] Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου]. ἐφ' ἡ-
βων νεωτέρων [πυγμῆν·] (*vestigia litterarum*) --

960. Puerorum victorum catalogus, saec. II. Magnesia ad Maeandrum. Edd. Simitopulos ap. Kontoleonem Μικρασ. Ἐπιγρ. I 17; Kern I. Magn. 107 (Syll.² 525). Cf. Ziebarth Gr. Schulw.² 141. [Hi]

[-- Ἀρ]εμιδώρου | --] Αἰσχυλῆ[νου | --] γῆμος Ἀναξικ[ράτου] | [*nomen?*
-- με]λογραφίαι¹ |

5 κιθαρ[ισμῶι]. | Μανδροκλῆς --, | Ἀρίστων Ἀν--, | Λυκομήδης Χα[ρι-
10 χίου]². | κιθαρωιδίαι· | Διονύσιος Ἀπολλοδώ[ρου], | Κτέατος Μο-
ρίμου, | Πυθαγόρας Ἀπολλοφάνου. | ζωγραφίαι· | Ἀπολλώνιος
15 Ἀπολλωνίου, | Καλλίστρατος Ζωπύρου, | Ἄλκις Ζωπύρου. | ἀριθ-
μητικῇ· | Νεοπτόλεμος Ἀδμήτου, | Δημήτριος Ἀναξικράτου.

Vss. 1—4 a solo Semitelo lecti; 1—3 (an 1—4?) super duabus columnis scripti. Columnae sinistrae reliquias hic omisimus. Columnam dextram, v. 5(4?)—19 repetimus. Ad puerorum examen spectare titulum apparet.

1 Comprobatur catalogo Teio CIG 3088 (Ziebarth l.l. 140), quo victores recensentur: 1) [πρεσβυτέρως ἡλικίας· --] ὑποβολῆς ἀναποδόσεως, ἀναγνώσεως, 2) μέσης ἡλικίας· ὑποβολῆς, ἀναγνώσεως, πολυμαθίας, ζωγραφίας, 3) νεωτέρως ἡλικίας· ὑποβολῆς, ἀναγνώσεως, καλλιγραφίας, λαμπάδος, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, κιθαρωιδίας, ῥυθμογραφίας, κωμωιδίας, τραγωιδίας, μελογραφίας. Pauca redeunt in fragmento Erythraeo (v. Wilamowitz Nordion. Steine 1909, 59, 14).

2 Λυκομήδης Χαρισίου aut idem aut cognominis (avus?) ad Boeotos, Phocenses, Athenienses, Chalcidenses, Eretrienses legatus ivit (I. Magn. 25 b. 34. 37. 47. 48; Kern Herm. XXXVI 1901, 500 IV).

7. Res militaris et navalis.

Adde n. 220 operis militaris testimonium (² 527). 356. Eleusiniarum de peripolarcho decretum (² 526). 731. De Tomitarum moenibus custodibusque (² 529). 495 B. De Olbiopolitarum moenibus (² 226).

961. Smyrnae in colle Pago. Ed. Perrot (ex Martini apographo) Rev. arch. XXXII 1876, 41 II (Syll.² 528); cf. Wilhelm Beitr. 186. [Hi]

τοὺς ἐν τῷ ἀν[φράδωι]¹ τετά[χθαι ἀπὸ τοῦ] πύργου τοῦ τῇς Ἀγαθῆς
5 Τύ[χης]² ἕως τοῦ] τῆς Εὐετηρί[ας]³.

1 Vox hic manifesto partem oppidi domibus inter se contingentibus exaedificatam significat, quae undique viis circumdatur (ita Dttb.; immo vias [et domus contiguas] intelligunt Wilcken Ostraka I 432, Wilhelm Beitr. 184/7 Zie.). Secundum haec ἀμφοδὰ cives in certos numeros militares

discripti erant, quibus singulis singulae partes moenium defendendae ob-
venerant. Eiusdem institutionis mentio fit apud Philonem Byzantium Me-
chanicorum V 92, 42 τοῖς ἀμφοδοῖς ἐκατέρωθεν πύλας κατασκευαστέον. 93, 1
δημοσίᾳ τε εἰς ἕκαστον ἀμφοδὸν δοτέον ἐστὶ λιθοβόλον ἕκκα μνῶν καὶ καταπάλτας
δύο. Unicuique ex his numeris suum fuisse praefectum et per se patet et
confirmatur testimonio Philonis V 93, 8 τοῖς ἀμφοδόρχαις συνθήματα καὶ ὑπο-
συνθήματα παρὰ τῶν στρατηγῶν δίδοσθαι δεῖ. Cf. legem Stratoniceae (Wilhelm
I. I. 187: δεύτερος πύργος. (συναθροίζεσθαι πύρι) τῶι Ἡρακλείῳ καὶ τῶι ἐχόμενῳ
φυλακείῳ. ἀμφοῶν τὸ Σαμοθράκιον καὶ τὸ ἐχόμενον ἕως τοῦ ποταμοῦ. ἐπίσημον
ῥόπαλον) et Pergamenam Or. 483^{80, 82}. 2 Propria nomina habuisse sin-
gulas moenium turres etiam n. 495^{143, 144, 155} videmus. Sed illic ea ab homi-
nibus repetuntur, hic a numinibus. De Bonae fortunae cultu cf. Syll.² 755:
ἀνέθηκ[ε] τοῖς Δώδεκα θεοῖς καὶ τῇ Ἀγαθῇ Τύχῃ. SGDI 3650: [Φ]ίλιππος
Αὐτοφόντος τὸ ὠρολόγιον Τύχῃ Ἀγαθῇ καὶ Ἀγαθῶι δαίμονι καὶ τῷ δάμῳ, nec
non mirum illud donarium Atticum saec. IV (Blinkenberg Bull. Ac. Danem.
1916, 204): Ἀριστομάχῃ, Ὀλυμπιόδωρος, Θεωρίς: ἀνέθηκαν Διὶ Ἐπιτελείῳ Φιλίῳ
καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ θεοῦ Φιλίᾳ καὶ Τύχῃ Ἀγαθῇ τοῦ θεοῦ γυναικί, ubi Matrem
Iovis cognomine Philiam intellexit C. Robert. 3 Frequenter nomen ap-
pellativum εὐετηρία cum ὑγίεια coniunctum usurpatur ut omnibus nominibus
bona ac salutaris civitatis cuiuspiam condicio significetur (ὑγίεια ἦν καὶ
εὐετηρία) in titulis choregicis Deliorum IG XI 105, 1 al. Sed deae Εὐετηρίας
sacra rarissime commemorantur; cf. IG IV 203¹⁹ (in Corinthiorum Isthmo):
καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτώνειον καὶ τὰς ἀναβάσεις
καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν. Cf.
B. Keil Eirήνη 1916, 431.

962. Traditiones triremium Atticarum, a. 333. Fragmenta
duo (A B) tabulae lapidis Hymettii inventa in Piraeo. Praescripta (v. 1—5)
totam lapidis latitudinem explebant continuis versibus, reliqua per octo
columnas disposita fuisse videntur, ex quibus duae modo (a b), scilicet
septima et octava, exstant. Edd. Koehler Ath. Mitt. IV 1879, 79; IG II 804
(Michel 602; Syll.² 530). Cf. Kolbe Ath. Mitt. XXVI 1901, 377. [H²]

A [τάδε παρέδοσαν¹ ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων οἱ ἐπὶ Κτησιχλέους ἄρχοντος², a. 334/3

1 Traditionum tabula est, quales haud paucae exstant; atque hic
quidem quae supersunt omnia ad naves armamentaque spectant quae
cives ex trierarchiis annorum antecedentium reipublicae debeant.

2 Nomen archontis probabiliter reposuit K. Nam priorem utique quam
a. 334/3 tabulam non esse, quia antecedentis anni archon Euaenetus com-
memoraretur v. 286, neque post a. 331/0 inscriptam, quia insequentis anni
traditionum laterculus exstaret (IG II 807), in eoque complura reddita rei-
publicae scriberentur, quae hic etiamtum deberentur (v. not. 53. 63). Ac
cum utroque loco in illo titulo heredes debitoris defuncti ea persolverisse
dicantur, tempus quo haec incisa essent propius ad annum 334/3 quam
ad 331/0 accedere. Quare Ctesiclis qui 334/3 summo magistratu functus
est nomen restituit.

- , --] Φηγαί³: Ὀρσιμένης Εὐκτῆ[μονος | --, --, --, --, --] Φιλο-
κτῆμονος Ἀθμονεύς, | --, --, --μων Σιμωνίδου Ἀλωπεκ: νεω[ρίων |
ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος⁴, --, --, --]ήμου Παιανι: *a. 333/2*
⁵ Ἀρχίνωι Ἀρχίνου Δ[εῖραδιώτηι, | --, --, --, --]μωι Ἀριστοκλείδους
Οἰναί: Δημοκ--, --. |
- A a* -- | ταύτην ὠμολόγησεν | ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου | καινήν ἀποδώσεν⁵ τῇ |
¹⁰ πόλει Εὐξένηππος | Ἐθελοκράτους Λαμπτρ(εύς), | τὴν δὲ παλαιάν δια-
λύσειν καὶ τὸν ἔμβολον | ἀποδώσειν⁶ εἰς τὰ νεώρια.
- ¹⁵ ἱππαγωγός⁷ | Λυσιστράτου(ς) ἔργον, | τριήραρ: Λυσικλῆς | Λυσίππου
²⁰ Ἀθμονεύς, | Ἀρχικλῆς Ἀρχεστράτο | Γαργή⁸: ἦν παρέλαβον | παρ' Ἀρι-
στήιδου τοῦ | Εὐφιλῆτου Κηφισιώ⁹ | καὶ παρὰ Κλεομένδοντος | τοῦ Διο-
²⁵ γείτονος Λαμπ(τρέως) | καὶ παρὰ Μνησιθέου | τοῦ Ταχυβούλου Μυρρι-
(νουςίου)· | ταύτην τὴν ναῦν ὠμολόγησεν παρειληφέναι | ἐπὶ τοῦ δικα-
³⁰ στηρίου | Φαίᾱξ Λεωδάμαντος | Ἀχαρν¹⁰: καὶ ἀποδώσειν | καινήν, τὴν
δὲ παλαιάν | διαλύσειν καὶ τὸν ἔμβολον ἀποδώσειν εἰς | τὰ νεώρια.
- ³⁵ εἰς Σκιάθον¹¹ μετὰ | Κηφισοφῶντος Ἀφιδναί(ου)¹² | στρα- *c.a. 340*

3 Decem fuerunt curatores, singuli ex singulis tribubus, quarum ex ordine legitimo hic nomina disposita erant. Exstant ex priore collegio reliquiae nominum alterius curatoris, qui fuit tribus Aegeidis, tertii (Pandionidis), septimi (Cecropidis), decimi (Antiochidis), ex altero tertii (Pandionidis), quarti (Leontidis), octavi (Hippothonidis), noni (Aean- tidis). **4** A. 333/2. Cf. not. 2. **5** Trierarchi nisi navem talem

qualem acceperant reddebant, novam aedificare et veteris rostrum civi- tati reddere debebant, nisi si in pugna aut in procella afflicta erat navis. Quod factum esse qui excusabant (σκήψασθαι κατὰ χειμῶνα), si in iudicio causa cadebant, novam promittere cogeantur. Hoc est ὠμολόγησεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου καινήν ἀποδῶσειν. K. **6** IG II 809 d¹⁰⁵ (cf. 811 b¹⁵⁸): οὔτε τῶν τριηράρχων ὀφείλουσιν τοὺς ἐμβόλους τῶν τὰς καινὰς ὁμολογησάντων ἐν τῷ δικαστηρίῳ. K. **7** ἱππηγός est IG II 808 e⁸⁵. 809 d²²³. Utroque loco re- fertur, Nicomacho archonte (a. 341/0) Phaeacem a Lysicle hanc navem

acceperat; prius etiam hic et Archicles Aristidi eiusque sociis in trierarchia successerant. Cum navis afflicta esset, Phaeax novam se exstructurum promiserat, quam a. 334/3 etiamtum debebat. Postea debitum duplicatum est. **8** Frater huius Φανόστρατος Ἀρχεστράτου Γαργήτιος est PA 14100, pater PA 2422. **9** Cf. Aesch. II 155. **10** Filius Leodamantis ora- toris nobilissimi, qui definite Acharnensis dicitur apud Aesch. III 138.

Dem. XX 146. Boeckh Seurk. 252. PA 9077. 13922. **11** Schaefer Dem. II² 423². Kirchhoff Abh. A. Berl. 1867, 10. K. Fredrich IG XII 8 p. 167.

12 Κηφισοφῶν Κεφαλῶνος Ἀφιδναῖος ἐπὶ τὸ θεωρικὸν est 227³⁸. Eum in insula Paro laudavit ὁ δῆμος ὁ Παρίων καὶ Θασίων IG XII 5, 114; Rubensohn Ath. Mitt. XXVII 285/6; Fredrich IG XII 8 p. 79 sub a. 340/39.

40 τηγοῦ τριήραρχοι) | Δημαίνετος Τιμασιθέου ἐκ Κεραμέων) 13, | Πο-
λύφιλος Ἐπιχαρίδου | Σκαμβω : σκεύη ἔχουσι 14 | ἃ ἔλαβον ἐπὶ τῇν |
45 Ἀμφιτρίτην Λυσικλείδου ἔργον ξύλινα | ἐντελῇ, κρεμαστὰ ἐντελῇ, |
ἰστίον τῶν λεπτῶν | ταῦτα Μενεσθεὺς | Ἰφικράτους Ῥαμ(ν)ούσι(ος) 15 |
ἔχει. |

50 τριηρά(ρχου) Θεοδώρου τοῦ | Εὐδημίδου Μελιτέως | κληρονόμος Θεό-
55 δωρος | Θεοδώρου Μελιτέως | σκευῶν δ' προσώφειλεν | τὸ καθ' αὐτόν ἐπὶ
τῇν | Ἐρύθειαν Λυσικλείδου ἔργον : ΗΔΤΤ : τούτου | ὥφλεν τῇν διπλα-
σίαν 16 · | ΗΗΔΔΤΤΤΤ |

60 Εὐπολις Προνάπους | Αἰξω 17 : τῶν σκευῶν | προσώφειλεν ὧν ἔλαβε |
65 ἐπὶ τὴν Σάλπιγγα Ἀριστομάχου ἔργον | ΑΔΠΤΤΤΤ : τοῦτο ἀνα|δεξά-
μενος Φιλόμηλος | Μενεκλέους Χολαργ(εύς) 18 | ἀποδώσειν καὶ εἰς|αχθεῖς
70 εἰς τὸ δικαστή|ριον ὥφλεν διπλοῦν | ΗΔΔΔΠΤΤΤ |

[τ]ριήραρχ : Κτήσιππος | [Χ]αβρίου Αἰξωνεύς 19 | [σ]κεύη ἔχει κρε-
75 μαστὰ | [ἐ]ντελῇ, ξύλινα ἐντελῇ | [ἀ]πὸ τῆς Ὀρθείας | [Ῥ]επιδόμου ἔργον, |
80 [ἀ]παρέλαβεν παρὰ | [Φ]ιλίππου τοῦ Πολυεύχτου Λαμπτρέ 20 : καὶ συν-
τριηράρχων. |

[Σ]υμμαχία Ἀγνο[δῆμου] | ἔργον· τριήρ[αρχος] | Δίων Διαίτο[υ Φρε-
85 ἀρριος 21] | σκεύη ἔχει [ξύλινα] | ἐντ[ελῇ] -- |

δ -- οὗτοι εἰσαχθέντε[ς] | εἰς τὸ δικαστήριον | ὥφλον τῇν διπλασ[ίαν] |
90 ΠΑΠΠΙΙC |

13 Τιμησίθεος ἐκ Κεραμέων est IG II 811 d_{63, 68}, filius sine dubio Demaeneti.
14 Acceperunt, sed non iam habent, quia infra scriptum est, Menestheo
ea tradita esse. V. 35—46 immutati ex antecedentium annorum tradi-
tionibus transscripti esse videntur. Koe. 15 Filius Iphicratis impe-
ratoris clarissimi, qui ipse quoque Atheniensium exercitibus non sine laude
praefuit. Isocr. XV 129. Dem. XVII 20. Ante annum 325/4 mortuus est,
nam eo anno eius heredes pro armamentis illis, quae etiamtum debe-
bantur, pretium reipublicae persolverunt (IG II 809 c₁₂). K. 16 Debito-
ribus aerarii qui non solvebant summa debita in iudicio duplicabatur.
Cf. v. 69 sq. 17 Cf. Isaeus VII 18 κατέλιπε γὰρ Εὐπολις θυγατέρας δύο,
ταύτην τε ἣ νῦν ἀμφισβητεῖ καὶ Προνάπει συνοικεῖ, καὶ ἄλλην. 39. 43. Etsi
nunquam demoticum additur, tamen quin Eupolis apud Isaeum avus ma-
ternus, Pronapes pater sit Eupolidis huius non est dubium. PA 5935.

18 Philomelus Cholargensis commemoratur apud Lycurgum Leoctr. 24.
19 Filius Chabriae imperatoris clarissimi, pro quo Demosthenes ora-
tionem Leptineam habuit. PA 8885. 20 Pater Polyuctus Lamptrensis
trierarchus recensetur IG II 793 f₁₅ (a. 357/6). Idem esse videtur II 9617.

21 Pater Diaetus Dionis f. nonnunquam commemoratur in tabulis na-
valibus (IG II 809 d₁₁₆. 811 b_{138, 165}), avus Dio apud Dem. XVIII 129.

- Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδης δ ὥφειλεν τὸ | καθ' αὐτόν :
 95 ΗΗΠΔΔΔΤCT | εἰσαχθεῖς ἐς τὸ δικαστήριον ὥφλεν τὴν | διπλασίαν :
 ΠΔΔΔΔΤΤ[ΤC] |
- 100 Εὐχαρπία Ἐπιγένους | ἔργον, τριήραρχος | Διόδοτος Φιλίνου | Ἀμα-
 ξαντ : Κηφισόδοτος Πραξιτέλους Συβρίδης 22, | Ἀγνόδημος Ἀγνώ-
 105 νος | Ἀχαρ : Ἀρχιππος Φορμίωνος Πειραιεύς 23, | Χαρίας Νεοπτολέ-
 μ[ου] | Αὐρίδ : οὗτος προσοφείλει τῶν σκευῶν | τοῦ διαγράμματος 24 |
- 110 ΗΗΠΤΤΤC : καὶ εἰσαχθεῖς εἰς τὸ δικαστήριον ὥφλεν ὑπὲρ τοῦ-
 των | τὴν διπλασίαν : ΠΠΤΤ, | τὴν δὲ τριήρην ταύτην | εἰσαχθεῖς εἰς
 115 τὸ δικαστήριον Διοδότου | τοῦ Φιλίνου Ἀμαξάν(τέως) | κληρονόμος Διο-
 120 μένης Ἀμαξαντ : ὡμολόγησεν καινὴν μίαν | ἀποδώσειν τῇ πόλει, | τὴν
 δὲ παλαιὰν διαλύσειν καὶ τὴν ἔμβολον | ἀποδώσειν εἰς τὰ νεώρ(α). |
- 125 Δηλιάς Τιμοκλέους ἔργ(ον), | τριήραρ : Κρατῖνος | Σμικύθου Λου-
 σιεύς, | Μένιος Διφίλου Προσπά(λτιος), | Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδ :
 130 ταύτην ὡμολόγησαν ἐπὶ τοῦ [δικασ]τηρίου καινὴν ἀποδώσειν τῇ
 135 πόλει | Κόνων Ἀναφλύστιος 25, | Ὀνήτωρ Μελιτεύς 26, | Εὐβοῖος Κρα-
 τιστόλεω | Ἀναγυρά 27 : τῶν δὲ σκευῶν ὁφείλει τοῦ διαγράμματος
 140 Κρατῖνος | Σμικύθου Λουσιεύς | ΠΔΔΔΤΤΤΠΠ : τούτου | εἰσαχθεῖς [εἰς
 τὸ δικαστήριον ὥφλε τὴν] διπλασίαν : ΧΔΔ[ΔΔΠΤΤ] |
- 145 Ἐπίδειξις [Α]ρ[ιστ]ράτο | ἔργον, τρι[ήρ]αρχ[ος] | Πausανίας Φ[ιλ]ή-
 150 μωνος Ἀγρυλλῆθ : οὗτος | εἰσαχθεῖς εἰς τὸ δικαστήριον ὥφλεν | δύο τρι-
 ῆρεις καινὰς | ἀποδοῦναι τῇ πόλει | κατὰ : Π : τοῦ διαγράμματος.

22 Aliae eiusdem hominis trierarchiae in insequentium annorum laterculis commemorantur IG II 808 a₅₇. 809 c₂₀₀. Fortasse maternam originem repetebat ab ea familia demi Eresidarum, cuius erant Praxiteles et Cephisodotus statuarii nobilissimi. Stemma PA ad n. 12172. 23 Phormio Piraeensis trierarchus est IG II 803 d₄₁ a. 342/1, mortuus IG II 809 c₁₇₃ a. 325/4. Phormionem Piraeensem commemorat Dem. XXXV 13, 14, Phormionem trierarchum idem XXI 157. Boeckh Seeurk. 254. PA 14959. 24 De huius vocis vi cf. Boeckh l. l. 204. Hic intelleguntur laterculi armamentorum quos habebant curatores navalium, quibuscum armamenta reddita conferebant, ut viderent num quid deesset. 25 Filius Timothei imperatoris, cuius perfrequens est mentio in tabulis navalibus. Boeckh p. 241.

26 Idem Onetor Onetoris f. Melitensis, qui v. 158 recensetur. Frater est Philonides Onetoris f. (v. 183), pater Onetor Philonidis f. contra quem Demosthenes duas orationes habuit. Stemma PA 11473. 27 Hi tres cum quarto socio Phaeace Leodamantis f. Acharnensi illam navem acceperant Chaeronda archonte a. 338/7, neque quod debebant persolutum est ante Chremetis annum 326/5. IG II 808 c₅₈. 809 d₁₉₄. Cur Phaeacis nomen hic omittatur, non liquet.

155 τούτωι συν|τρίηραρχον: οί στρα|τηγοί καὶ οί εἵκοσιν | κατέστησαν κατὰ |
 160 μὲν τοῦ διαγράμμ[α]τος Ὀνήτορα | Ὀν[ή]το[ρος] Με|λιτέ[α] | ο -- |
B a -- θεο -- | . . ἐγγυηταὶ τ[ούτω]ν 28 | [Κ]λεοχάρης Γλαυκέτο | Κηφισιεύς 29,
 165 Πρύξενος | Ἀρμοδίου Ἀφιδναῖος 30, | Ἐλπίνης Ἐπινίκου | Ἀλαίε 31: Δη-
 170 μοσθένης | Δημοσθένους Παιανι(εύς) 32, | Δημοχάρης Πυθέου | Κηφι-
 σι(εύς), Εὐφράνωρ | Φώκου Ὀῤῥθεν, | Ἀρκεσίλας Θεοξένο | Εὐωνυμοι:
 175 Προκλῆς | Πρωτοκλέους Πλωθε(ύς), | Φαῖδρος Καλλίου | Σφίττι 33: Κό-
 νων | Τιμοθέου Ἀναφλύστ(ιός) 34, | Ἀρρενγίδης [Χ]ρη|κλέους Παιανιεύς, |
 180 Δερκύλος Αὐτοκλέους | Ἀγνούσι 35: Καλλίας | Αὐτοκλέους Ἀγνούσι(ος), |
 185 Φιλωνίδης Ὀνήτορος | Μελιτε 36: Φιλόδημος | Αὐτοκλέους Ἐροι-
 άδ(ης) 37, | Ἡγή[σ]ιππος Ἡγησίου | Σουνι 38: Σώφιλος | Θηρικλέους
 190 Φλυεύς 39, | Δημάδης Δημέου | Παιανι 40: Διόφαντος | [Φ]ρασιελίδου
 Μυρρι(νούσιος), | [Κ]ρίτων Ἀστυόχου | Κυθαθῆ 41: Ἀνάσχετος | Δημοτέ-

28 Eadem syntrierarchia commemoratur in tabula aliquot annis recentiore IG II 809 c₂₆: παρὰ Ὀνήτορος τοῦ Ὀνήτορος Μελιτέως τῆς τριήρους κατὰ μὲν τοῦ διαγράμματος, οὗ συνεπιτηράχει Πausanias Ἀγρυλῆθεν, ἧς ὠμολόγησ[α]ν κανὴν ἀποδώσειν, ἧι ὄνομα Ἐπίδειξις Λυσιστράτου ἐργ(ον), ἀπελάβομεν sqq. Verba κατὰ μὲν τοῦ διαγράμματος Boeckhii Seeurk. 209 sic interpretatur: Cum quantus futurus esset sumptus trierarchiae accurate praevideri non posset, in syntrierarchiis tabula (διάγραμμα) conficiebatur quae indicaret quot drachmae in unamquamque minam totius summae sociorum unusquisque conferret; τοὺς εἵκοσι Koe. monuit principes viginti symmoriarum trierarchiarum (Schaefer Dem. II² 492), pro eisq[ue] fideiussores se obligaverant quorum nomina sequuntur. 325/4 plebiscito, quod rogaverat Demades Demeae f. Paeaniensis, coacti sunt debitum reipublicae persolvere (IG II 809 c₄₂: παρὰ τῶν ἐγγυητῶν τῶν τριήρων, ὧν οἱ Χαλκιδῆς ἔλαβον, ἀπελάβομεν κατὰ ψήφισμα δῆμου ὁ Δημάδης Παιανι[εύς] εἶπε). K. 29 Glaucetes Cephisiensis est in testimonio apud Dem. LIX 40, cuius de testimonii fide cf. n. 205⁴. 30 Pater huius Proxeni sine dubio est Ἀρμόδιος ὁ Προξένου apud Isaeum V 11. Proxenus ipse nonnullis aliis locis in tabulis navalibus commemoratur (Boeckh 250). Sine dubio hi homines ex familia Harmodii tyrannicidae erant, qui ipse quoque Aphidnaeus fuit. Stemma PA 2232. 31 Elpines, Proxenus, Demochares, Euphranor, Diotimus intra annorum 334/3 et 325/4 spatium mortui sunt, quia eorum heredes hoc anno debita persolverunt (cf. not. 29). 32 Orator nobilissimus. 33 Cf. n. 205⁶, 409¹. 34 Cf. not. 25. 35 Cf. n. 956¹. 36 Cf. not. 26. 37 Is a. 322/1 etiam tum superstes fuit (IG II 812 a₁). 38 Cf. 191¹, 259⁵. 39 Δημοχάρτης Σωφίλου Φλυεύς legatus est in plebiscito manifeste supposito apud Dem. XVIII 187. Quod quoniam ad merum casum referre vix licet, falsarium nomen ex litteris nescio quibus genuinis illius aetatis petivisse putaverim. Dttb. Cf. Drerup Jahrb. Phil. Suppl. XXIV 1898, 357/8. 40 Orator notissimus. 41 Cf. Aesch. I 156.

195 λους Ἀλαιο(ύς)42, | Διότιμος Διοπίθους | Εὐωνομε43: Καλλικράτης |
 200 Σατύρου Δαιδαλίδης· | οὔτοι προσοφείλουσι | τῶν σκευῶν τῆς | τιμῆς·
 ΠΗΗΗΔΔΔΔΓ |

μετὰ στρατηγοῦ | Διοτίμου44· | Εὐφραίνουσα Ἀρχένεω | ἔργον,
 205 τριήραρχος | Στησιλείδης | Καλλαίσχρου Σίφνι(ος)45, | ἦν ἀπέδωκεν ἐπι-
 210 σκευάσας Κλεομέδων Διογείτονος | Λαμπρε: ταύτην | ἔλαβε κατὰ ψή-
 φισμα | βουλῆς, ὃ Διόφαντος | εἶπεν Μυρρινούσι(ος), | τριήραρχ: Ἰερῶ-
 215 νυ|μος Ἰέρωνος Ἀχαρν(εύς)· | τῶν σκευῶν ὀφείλει | τοῦ διαγράμματος |
 220 ΠΗΗΤΤΤΤΠΠΠ | Δημόνικος δὲ Ἀψεύδους Μυρρινούσι(ος)46 | εἰσαχθεὶς
 εἰς τὸ | δικαστήριον ὥφλε | τὴν διπλασίαν | ΧΧΔΔΓΤΤΤΠΠ | ἐπὶ τὴν |
 225 Ὑγίειαν Ἀρχενίκο ἔργ(ον). |

ταμίας παράλου47 Ὑψίμος | Διογνήτου Ὑβιάδης· | τριήρη(ς): Ἴπποδρο-
 230 μία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον), | Ὀόκιμος, ἦν ἀπ[έ]τισε48 | Δίφιλος Φ[ε]ιδ-
 ίππου | Πίθε: ἦν [εἰ]χεν τῶν | εἰς πλ[οῦ]ν λαβόντων | Ἀντισθένης Ἀν-
 235 τιφά|τους Κυθήρρ: ταύτην | ὡμολόγησεν παρει|ληφέ(ναι): Ἴππολοχίδης |
 Ἴππολοχίδου Λουσι(εύς). |

240 τριήρε[ς] αἷδε ἐξέ|πλευσαν μετὰ στρα[τη]γοῦ Φαίδρου49
 κατὰ | [ψήφ]ισμα δέ|μου, | [δ --] εἶπεν | [ἐπὶ -- ᾗ]ρχοντ(ος) |
 245 -- ππος | --

δ Νεμεᾶς Λυσικλείδου | ἔργον, τριήραρ: Φορ|μίων Κτησιφῶντος | Πει-
 250 ραιε50: καὶ συντριή|ραρχοι Ἀντίμαχος | Ἀντίνου Ἀχαρνεύς, | Στησιλεί-
 255 δης Καλλαί|σχρου Σίφνι: Φεῖδιπ|πος Φαῦλλου Πιθέύς, | ἦν εἶχεν τῶν
 εἰς πλοῦ[ν] | λαβόν(των): Εὐθυκράτης | Εὐθυκράτους Ἀμφιτρο(πῆθεν), |

42 Ἀρχεβιάδης Δημοτέλους Ἀλαιοῦς est ap. Dem. LIV 31. 43 Ut hominem ditissimum commemorat Dem. XXI 208. 215, de eius munificentia erga populum dicit idem XVIII 114. 44 Hunc imperatorem, qui etiam alibi

commemoratur (cf. Boeckh Seeurk. 236), Boeckhiius eundem putat cum Diopithis f. Euonymensi (not. 44). Quae sententia non satis certis argumentis inniti videtur. 45 Perpauci peregrini trierarchi in tabulis Atheniensium

navalibus inveniuntur (praeter hunc Leodicus Siphnius IG II 811 b₁₈₆. Mido Samius IG II 808 e₂₈. 809 d₁₆₆). De nomine cf. 951². 46 Boeckh Seeurk. 235. 47 Cf. 205⁵. Hypsimus, qui antea trierarchus fuerat, eo

anno quo haec incisa sunt, quaestoris Parali munere functus est. K.

48 Cum Diphilus trierarchus in iudicio coactus esset novam triremem promittere (ὡμολόγησε κατὰ νόμον ἀποδώσειν) hoc promisso stetisse videtur. Ceterum primum Antisthenem trierarchiam gessisse, ab eo Hypsimum, ab hoc denique Hippolochidem navem accepisse monuit Koehler; Hypsimum vero tum cum haec inciderentur quaestorem Parali fuisse. 49 Cf. not. 38. 50 Cf. not. 23.

260 Διότιμος Εὐωνοῦ: ταύτην ὠμολόγη(σεν): παρειληφ(έναι) | Διδῶρος Σ(ι-
μου Παια(νιεύς). |

Δύναμις Χαιρεστράτο | ἔργον, τριήραρχος | Φιλόμελος Φιλιππίδου
265 Παιανιεύς⁵¹: ἣν εἶχε | τῶν εἰς πλοῦν λαβόντων Ἀρχέστρατος | Εὐθυ-

270 κράτους Ἀμφιτρ(οπήθεν)· | ταύτην ἔχει ἄσκευον | τριήραρχος Στησίλει-
δης Καλλιίσχρου | Σίφνι: σκεύη ἔχει | ξύλινα ἐντελῆ, κρεμαστά ἐν-

275 τελῆ, ἱστίον τῶν λεπτῶν, ἃ εἶχε | ἐπὶ τὴν Ἰασὼ Λυσικράτους ἔργον⁵². |
τριήρεις αἷδε ἐξέπλ(ευσαν μετὰ στρατηγῷ | Διοτίμου ἐπὶ

280 τὴν | φυλακὴν τῶν λεισ(τῶν)⁵³ κατὰ ψήφισμα | δῆμου δ εἶπεν
285 Λυκοῦργος Βουτά: καὶ Ἀριστόνικος Μαραθῶ(νιος)⁵⁴ | ταχυ-

ναυτοῦσαι ἐπὶ | Εὐαρινέτου ἄρχοντος⁵⁵. |

a. 335 4

Ἰοῦσα Ἀρχένεω ἔργον, | τῶν ἐπὶ Πυθοδόλου⁵⁶ | ναυπηγηθεισῶν, |
290 καινή, δόκιμος, | τριήραρχος Αἰσχραῖος | Ἀναγυρά⁵⁷: καὶ συντριή(ραρ-
χος) | Ἀπολλόδωρος Γαργή(τιος)· | ταύτην ἔλαβον ἄσκευον⁵⁸. |

295 Δελφίς Ἐπιγένους ἔργ(ον), | τῶν ἐπὶ Φρυγίχου⁵⁹ | ναυπηγηθεισῶν, |
300 καινή: δόκιμος, | τριήραρχ: Ξενοκλ(ῆς Σφήττ: καὶ συν|τριήραρχ: Ἄρ-
χιππος | Πειραι: ταύτην ἔλαβον ἄσκευον· ταύτην | ὠμολόγησαν πρὸς |

305 τὴν ἀρχὴν παρειληφ(έναι) Λυσικλῆδης | Πασικλέους Γαργή(τιος), | Πάν-
θηρ Ἀθμονίκου | Λακιάδης⁶⁰. |

310 οἷδε [τ]ῶν τριηράρχων | τῶν ἐπιδόντων τὰς | τριήρεις σκεύη
ἔχου(ς) κατὰ ψήφισμα | δῆμου δ Ναυσικλῆς⁶¹ εἶπ[ε]· |

315 Φιλόμηλος Χολαργ(εύς) | σκεύη ἔχει ξύλινα ἐντελῆ, κρεμαστά | ἐν-
320 τελῆ, ἱστίον τῶν | λεπτῶν, ἃ ἔλαβεν ἐπὶ | τὴν Παραλίαν Ἄγγο|δῆμου ἔργον.

τριήραρχος Χαρίδη|μος Ἀχαρνες: σκευῶν | λοιπὸν ὀφείλει: | ΠΔΔΔΔ, |
325 ὧν ἔλαβεν ἐπὶ τὴν | Αὔραν Λυσικλείδω ἔργ(ον)⁶². ||

51 Cf. 362³. 52 Iam a. 330/29 Stesilides mortuus erat, nam quae hic etiamtum ipse debere dicitur, in illius anni tabula (IG II 807 a₁₈₈) eius heredi Callaescho ascribuntur. K. 53 ἡ φυλακὴ τῶν ληστῶν dicitur

eodem genetivi usu atque in Hyperidis orationis inscriptione φυλακὴ τῶν Τυρρηγῶν (305¹). 54 Al rogaionem Lycurgi accessit additamentum

Aristonici, qua de causa, id quod perraro fit, duorum hominum nominibus plebiscitum indicatur. K. Aristonicus fortasse idem est qui ut Demosthenes aurea corona ornaretur ad populum tulit (Dem. XVII 83. 223), quem sane scriptor vitarum decem oratorum p. 848 C Nicophanis f. Anagyrasium dicit. 55 A. 335/4. 56 A. 336/5. 57 Idem videtur qui choregus

tripoda argentatum supra theatrum statuit Philoch. ap. Harpocr. κατατομή. K. 58 Postea insertum. 59 A. 337/6. 60 Cf. Boeckh Seeurk. 248. 61 Nausicles Ὁμήεν in tabulis navalibus plus semel recensitus, praetor a Demosthene XVII 114 et huius tit. v. 330 commemoratus. PA 10352. 62 Cf. IG II 807 b₁₈ Χαριδήμου Ἀχαρνέως κληρονόμος Τρωίλος

- 330 τριήρη(ς) Δημοκρατία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον) | καινή: δόκιμος· | στρα-
τηγὸς Ναυσι|κλῆς Οἰζῆθεν ταύ[της ἔχει] | σκεύη (ξ)ύλινα⁶³ ἐ[ντελῆ, |
κ]ρημαστὰ ἐντ[ελῆ, | ι]σ[τίον τῶν λε[πτῶν]. |
- 335 [Φιλὸ]δημος Ἑρ[οιάδης --]

Ἀχαρνεὺς τὸ καθ' αὐτόν, ὃ προσέφειλεν ἀπὸ τῆς Αὔρας Λυσικλείδου ἔργ(ον).
Tum igitur (a. 330/29) Charidemus iam mortuus erat. K. PA 15380.

63 ΣΥΛΛΙΝΑ.

8. Agri publici et sacri.

Adde n. 533 Thisbeorum.

963. Ager sacer Arcesinensium saec. IV. Amorgi ante ec-
clesiam Ὁσίου Ὁνουφρίου. Edd. Weir Ath. Mitt. I 1876, 343, 11; Homolle Bull.
Hell. XVI 1892, 276 VI (Inscr. jur. I 504; Syll.² 531); Delamarre Rev. phil.
XXV 1901, 166 (SGDI 5371) et IG XII 7, 62. Cf. Ziebarth Herm. XXXII 1897,
614; Lattermann Ath. Mitt. XXXIV 369; Patsch Gr. Bûrgschaftsrecht 327;
Guiraud Propriété fonc. en Grèce 472 al.

[Hi]

.. δι[- 121 - ὅ] μισθωσάμενος¹ - 101 - | ... ρ[... ἐγγυητὰς κατασ]τήσει I
τοῖς νεωποῖσ[ι]· ἀ[ξί]ο[χ]ρεως | - 51 -]ει ... ἀνα ... χο - 51 - ο ... ηται παν-
τὸς το[ῦ] μισθώματος, | καὶ τὸ μίσθ[ωμα] ἀπ[ο]δῶσει ἐμ[ὴ] μηνί Θαρρη-
5 λιῶν² καθ' [ἐκ]α[στή] τ[ον] τὸν [ἐνιαυ]τόν³ ἀτελὲς π[άντων]· εἰάν δὲ μὴ
[ἀ]ποδῶι, πρ[ὸ] αὐτὸς ἔ[σ]τ[ω] τοῖς νεωποῖσ[ι] το[ῦ] ἡμιολίου⁴ καὶ αὐτ[ὸ]ς
καὶ οἱ ἐγγ[υη]ταί. τῇ γ γ[ὰ]ρ ἀρόσε]ι ἐναλλάξ⁵ καὶ οὐκ [ἀ]μφ[ι]- II
ε[σ]τε]⁶· εἰ νεὸν ἀροῖ, τρι[πλ]α[σ]ίους ἀρότους⁷. ἀμπέλους δ[ὲ] σ[κ]ήψε

Litterae et infinitivi in -εν quarti saeculi esse videntur. Textum con-
stituit et explicuit Del., ectypum vidit Hi. 1 Locatio est terrae sacrae
Iovis Temenitae (v. 37), qui colebatur apud Arcesinenses insulae Amorgi.
Sententiae interdum punctis binis distinguuntur. 2 Amorginorum men-
ses: 1. Μελτοφοριῶν = Ἑκατομβρυῶν (n. 955_{1, 2}) = Iulius. 2. [Μεταγειντιῶν].
3. Βοηδρομιῶν. 4? Κρονιῶν. 5. Ἀπατοριῶν. 6? Εἰραφιῶν. 7. [Ληναίων] =
Ianuarius. 8. Ἀνθεστηριῶν. 9. Ἀρτεμισιῶν. 10. Ταυρεῶν. 11. Θαρρη-
λιῶν. 12. Πάνημος. Bischoff Realenc. s. Kalender § 73 β. 3 Mercedem
fundorum locatorum modo semel per annum (n. 966₈) modo binis pen-
sionibus sex mensibus inter se distantibus (n. 965₁₃, IG II² 1241₂₃) nume-
rari consuevisse adnotavit Hom. 4 Cf. n. 955₁₂. 5 Unoquoque
anno dimidia pars agri arabitur, dimidia inculta iacebit, secundum mo-
rem pervolgatum apud Graecos (Buechsenschuetz Besitz und Erwerb 301.
Hermann-Bluemner Gr. Privalt. 1026). Hom. 6 Suid. ἀμφὶ ἔτει (immo
ἀμφιετεί) ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Moeris ἀμφίετες Ἀττικοί· τὸ γοῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἀμ-

- 10 δις τὸμ πρ[ω]τὸν μ]ηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, τ[ὸν] | δεύτερον σκαφ[τ]ὸν
[μηνὸς] Ταυρεῖωνος πρὸ εἰκάδ[ος]· | συκᾶς ἄπαξ. τούτων δ[ι]τ[ι]· ἂν μὴ
[ἐργ]άσῃται⁸ κατὰ τ[ὴν] | συγγρ[α]φὴν, ἀποτείσσει τ[ῆς] ἀμ[π]έλου
ἐκ[α]στῆς καὶ συκῆ[ς] | ὀβολόν, ἀρότου ἐκάστου ζυγοῦ⁹ τρεῖς δρα-
χμάς. οἱ δ' ἐγγυηταὶ ἐγγυάσθω[σ]τ[ιν] π[ρὸ] τ[ὸ] τοῦ μισθώματο[ς] | III
15 καὶ τῶν ἐπέργων¹⁰ ἀπάντων [ἀπ]ὸ τ[ε]ί[α]μα, εἰάμ μὲν βούλῃται ἔχεν
ὁ μισθωτάμεν[ος]· [ε]ἰ [δ]ὲ μὴ, οἱ νεωποῖται [μ]ισθούντων. τειχία IV
τὰ πίπτοντα ἀφ' αὐτοῦ¹¹ ἀνορθώσ[ει]· | εἰδὼν δὲ μὴ ἀνορθώσῃ, ὀφει-
λέτω ἐκάστης ὀρ[γ]υῖα¹² | δραχμήν. φράξῃ τὰ ἐφ' ὁδοῦ τειχία¹² ἅπαντα
20 καὶ περρ[α] | γμ[έν]α [κα]ταλείψει ἀπιών· | κοπροφοράς ἐμβάλει V
ἐκά[σ]του ἐνιαυτοῦ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν μετρητίδα[ς]¹³ | ἀρσίχ[ω]ι
χ[ω]ρούσῃ μέδ[ι]μον τέσσαρα ἡμίεκτα¹⁴. ἐὰν | δὲ μὴ ἐμβάλῃ, ἀπο-
τείσσει ἐκάστης ἀρσίχου τριώβολο[ν]· | πίπτειν δὲ ποιήσῃ¹⁵ πρὸς τοῦς
25 νεωποίας, ἥ μὴν ἐμβεβλή[κ]εναι τῇ[ν] κ[ό]προν κατὰ τὴν συγγρα-
φὴν· | τέγγῃ¹⁶ στεγνὰ | παρέξει κα[τὰ] | καταλείψας¹⁷ παραδώσει. VI
τάς. ἀμπέλους τὰς | ἐκκοπτομένας ἀποδιδώσασ[α]ν¹⁸ οἱ νεωποῖται: VII

φίετες λέγουσιν, ὡς ἀμφημερινὸν τὸ κοθημερινόν. τὸ δὲ κατ' ἔτος Ἑλλήνας. Suppl. B. Keil ad IG I.1. 7 Ita Hi. ectypo usus ad IG. Del.: εἰ νέον ἀροῖ το[ῖς] ἀλίου ἀρότους, *s'il laboure de nouveau les champs en friche* (i.e. agros novales). Quae vis num epicae voci ἄλιος unquam fuerit, dubitamus. Cf. Geopon. III 2, 4 τὴν δὲ γῆν -- νῦν ἀρόσαι τὸ δεύτερον. 10, 9 ἀρόσει δις. 11, 8 εἰς νεῖδον δὲ ἀρόσομεν τὴν στερεάν καὶ βαρεῖαν καὶ πλείραν γῆν. — νεῖδός est ager novalis; frequentior inde ab Homero Ionica forma νεῖδός, sed νεῖδός habes apud Xenophontem Oecon. 16, 10. 13. 15; 17, 1. 8 Suppl. Dttb.

9 ζυγὸν hic primum mensurae vim habet, quae in agrorum commen-
tariis saeculis plus quam sex recentioribus (n. 968 not.) reedit. Del.

10 ἔπεργα non multae sunt sed nova ἔργα prioribus ἔργοις a redemptore
susceptis imposita. „Ersatzleistungen“ Latt. p. 372. 11 Accurate hic

distinctio servatur, ex qua τείχος dicitur de moenibus urbis, τοῖχος de pa-
rietibus domus, τειχίον de maceriis quae agros vineas hortos aliave loca
sub divo sita cingant. 12 Ex altera parte via publica terminabatur.

Iovis Temenitae ager. Hic quoque maceria erat, sed ea quidem non plane
corruebat, ut illa altera. Quare illa de integro aedificanda est (ἀνορθώσαι),
haec reficienda. Quod sane inusitate verbo φράττειν, quod alias saepiendi
vim habet, indicatur; hic est in eam condicionem redigere ut iam φραγμῶς
vice fungatur, i.e. ut homines introitu arceat. 13 Lectio certa (Del.),
quamquam mensura ipsa voce ἀρσίχῳ indicatur. 14 Cf. n. 954²⁵ al.

15 Iurisiurandi fidem intelligendam esse indicant particulae ἥ μὴν.

16 Cf. n. 344⁸. 17 Ad ἀλείφω, non ad λείπω referas tectaque plana,
qualibus nunc Graeci plerumque utuntur, non declivia sumas (Del.).

18 Venumdandi notionem hic in verbo inesse, de qua re dubitanter

τὰς τράφα[ς] 19 | ὀρύξει ἐμ μηνί Εἰραφιῶνι 20, ὅπου ἂν σταθμῶσυν- VIII
 ται οἱ νε[ω]ποιαι, τετράποδας καὶ τρίποδας, καὶ τὰ φυτὰ ἐμβαλεῖ |
 30 παρόντων τῶν νεωποίων, ἀμπέλους εἴκοσιν δι' ὀπόσου 21 | ἂν κελεύ-
 ωσιν οἱ νεωποῖαι, συκᾶς δέκα, καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν, καὶ ἐποι-
 κοδομήσει τειχίον ὑπὲρ γῆς 22: πῖθω[ν] 23 | ἐγγύην ἔξει, ἐὰμ μὴ IX
 τειχίον γίνηται· ὁ δὲ μισθωσάμενο[ς] | πίστιν ἐπιθήσει πρὸς τοὺς νεω-
 35 ποίας: ἐὰν δὲ μὴ ἐμφυτε[ύ]σῃ τὰ φυτὰ, ἀποτεισάτω ἑκάστου X
 δραχμὴν: πρόβατα δ[έ] | μὴ ἐξέστω ἐμβιβάσκειν 24 εἰς τὸ τέμενος XI
 μηδενί· εἰδὼν δ' [ἐμ]βιβά[σ]κει, ἔστω [τὰ] πρόβατα ἱερά τοῦ Διὸς τοῦ
 Τεμενίου 25. [ἐν]δεκνύεν] ἐξέστω τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τῷ ἡμίσει 26
 εἰς τὴν | [βουλήν]. εἰδὼν βούλωνται οἱ νεωποῖαι προσθέτας 27 συ- XII
 40 κᾶς [φυ]τ[εύ]σιν ε... ατρ., ἐξέστω αὐτοῖς. ὅταν δὲ ἀπίη ὁ XIII
 γεωρ[γ]ός, κ) αταλεῖψάτω κο) προφοράς ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ | [παρ]α-
 μετρησάτω τοῖς νεωποῖαις ἀρσίχῳ χωρούσῃ | [μ]εδιμνο[ν] τέσσα[ρα]
 ἡμίεκα· ἐὰν δὲ μὴ παραμετρήσῃ, | [ἀπ]οτεισάτω ἑκάστ[ης] ἀρσίχου
 45 δραχμὴν· εἰσπραξάντων | [δὲ] οἱ νεω[ποῖα]ι ἢ αὐτ[οῖ] δ) φειλόντων διπλά-
 σιον 28. παρασκά[ψ]ει τὴν γῆν ν[ε]ϊάν· εἰδὼν δὲ μὴ παρασκάψῃ, XIV
 ἀποτινέτω: κ'. | [τὰς ζημίας] ἀπάσας ἀποδιδ[ό]τω ἅμα τῷ XV
 μισθώματι. ἀποδ[ί]δ[ω]τω [τὸ τέλος] 29, ὅσον ἂν τ[ο]ῦ [ἐ]νιαυτοῦ,

loquitur Hom., certissimum est propter medium verbi genus. Ceterum quae hic scripta sunt aliter intellegi nequeunt nisi ut pretium arborum in dei aerarium redigatur. Item n. 966₄₀ olearum venditarum pretium demo Aexoniensium cedit, sed usurae conductori de mercede agri deminuuntur.

19 I.e. τάρρους. Traiectionem consonarum etiam apud Heracleotas Italiae habes (τράφως IG XIV 645 I₁₃₀), terminationem a communi usu abhorrentem apud Herodotum IV 201 νεκτὸς τάρρην ὀρύζας. Hae fossae arboribus et vitibus serendis inserviunt. 20 Cf. Dttb. Realenc. V 2118; Jessen ibid. 2119: Bacchi cognomen Εἰραφιῶτης. 21 Quanto spatio intermisso. 22 Maceriam sine calce ex lapidibus collecticiis compositam, quae tueatur teneras arbores. Inscr. jur. 23 De πῖθῳ; cf. IG XII 5, 572 παρέλαβεν πῖθους ὑγίεις -- σκηνούς. 872₈₂ (ἐπρίατο) πῖθους ἐπτά, nec non amphoras antiquissimas Gnosi in regia Minoia effossas. 24 Cf. n. 986₂ [ἐν] τοῖς ἀλσεσιν μ[ὴ] ποιμαίνεν μηδὲ κοπρ[εύ]ειν· ἦν δὲ ποιμαίνῃ [ἢ] ὑποβῇ [ἢ] βοκολῇ, [ὁ] ἰδὼν κτεπέατω. Sane illic non de fundis locatis dici videtur. 25 Idem cognomen Neptuni apud Myconios est n. 1024₅, qui est τεμενοῦχος Athenis Kern Herm. LI 1916, 480. Ἑστία Τεμενία n. 1014_{9, 59}. Apollo Τεμενίτας Casi in insula colebatur Bull. Hell. XXIV 227. Dei intelligendi videntur, quorum τεμένη erant sine templis. 26 Pretii ovium. Hom.

27 Quae accedant ad eas, quas conductor severit. 28 Cf. n. 955₃₃.

29 De vectigali dici videtur, quod ex qualibet agri locatione respública exigebat.

χωρίς τοῦ μισθώμ[ατος] | το[ῖς ταμίαις] ἐμ μηνί Θαρρηγλιῶνι· εἰάν δὲ
 50 μὴ ἀποδ[ῶν], | πρακτὸς ἔστω τοῦ ἡμιολίου³⁰ τοῖς [τα]μίαις. δσα XVI
 δ' ἂν ἀμφισβ[ατα] | ἦι³¹, ἅμα τῷ [γεωργ]ῶνι³² πωλούντων ταῦτα οἱ
 νεωποῖται ἐν τ[ῇ] ἀγορᾷ τῷ τῷ πλεῖστον ποιοῦντι³³, ἢ αὐτοὶ ἀπο-
 τινόντων [δι]πλάσιον³⁴. τῷ βο[υ]λομένῳ ἔστω ἐπὶ τῷ ἡμίσει ἐν-
 δεικνύ[εν] | τοῦτους πρὸς τοὺς³⁵ μαστ[ῆ]ρας³⁶. ἂν φυτεύη καὶ XVII
 55 ὑπάγ[η]³⁷, .. | - 101 -³⁸. εἰ δὲ μή, ἀποτείσει ἐκάστης ὄργυ[ι]ας |
 - 111 -³⁹ vacat.

30 Cf. not. 4. 31 Suid. ἀμφισβᾶτα τὰ ἀμφισβητήσιμα Ἑλλάνικος FHG I 69, 177 (ms. ἀμφίσματα, corr. ex Hesychio aliisque), scilicet ἀμφισβᾶτα. In vetusta lege Eretriensium IG XII 9, 1273/4 III₇ legitur ἡά σφιν ἄ[ν] ἀναφίβειτ' ἔει i.e. ἀναμφισβητα ἔει. Delamarrii ἀμφισβ[ητ]ῆ syllabarum divisionem ceteroquin observatam neglegit. An ἀμφισβητ' ἦι? 32 Aut ita (coll. v. 41), quamquam 4 litterarum spatium indicatur, aut [κοιν]ῶν suppl. Hi., coll. IG XII 7, 241₁₂ τῷ κοινῶν τῶν ἱερουργῶν Minoëtarum et not. 33, ubi μετὰ pro ἅμα est. 33 Restituit Del., coll. n. 966₃₄ ἐλέσθαι ἄνδρας, οἵτινες μετὰ τοῦ δημόρου καὶ τῶν ταμιῶν καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδίδονται τὰς ἐλάας τῷ τῷ πλεῖστον διδόντι. 34 Cf. v. 45. 35 Plat. Leg. 937 C ἐνδεικνύτω μὲν πρὸς τὴν ἀρχὴν ὁ βουλευόμενος αὐτόν. 36 Harp. μαστῆρες· Ὑπερίδης ἐν τῇ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχὴ τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τῷ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητῆται (Atheniensium) καὶ οἱ ἐν Ἑλλάτῃ μαστροί, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Περὶ Ἑλληνέων πολιτείας. Del. 37 Si severit et discesserit, non sicut v. 40 ἀπῆλθι, sed per aliquantulum temporis. 38 Exempli gratia [ἀποστεγέτω τὰ φυτά], cf. Theophr. caus. plant. III 5, 5 ἀποστεγούσι τὰς τομάς ὅπως μὴ ἥλιος ἢ ὕδωρ λάβῃ.

964. Agrorum termini, c.a. 400. Poeessae in insula Cea. A Edd. Halbherr Mus. It. I 1884/5, 191 (Inscr. jur. I 253 XIII; Bechtel Inscr. ion. Dial. 47; Syll.² 532; Michel 1352; IG XII 5, 568 (SGDI 5399). B Graindor-Hiller IG XII 5, 1100. [Hi]

A 5 [Θε]οί. | Ποιασσίων¹ ἢ γῆ· | [τ]ὸν ἐνοικοῦντα² | [ἀ]ποδιδόναι με[ν]δός

Litterae Ionicae volgares, B στοιχηδόν dispositae. Tituli priore quarti a. Chr. saeculi parte Dittenbergero, Hillero et Graindorio fortasse quinto exeunte incisi videntur; sed et litterarum indoles et scripturae rationes parum certam praebent ansam. 1 Attica vocalis (cf. Ἀλλιάται, Πριανήσι sim. in tributorum laterculis) Be. Dttb. Postea rursus Ποιήσσι s. Ποιήσσι appelluntur IG XII 5, 571; num τὰ ἐμ [Π]οήσσι Carthaeae urbis, quacum postea erat coniuncta, huc referre liceat, dubitare licet. 2 Contractio Attica est. B. Ceterum ὁ ἐνοικῶν de eo qui agrum colendum conducet non minus apte dicitur quam n. 302₁₀ ἐποιάζει de cultura agri usurpatur. Non pactum perfectae locationis hoc esse, sed condiciones modo praescribi, quibus quispiam conducere possit agrum, monent edd. inscr. iur.

Βακχιῶνος³ | δεκάτηι : ΔΔΔ, | ἂν δὲ μὴ ἀποδῶι, | ἀπιέναι ἐκ τῶν |
10 χωρίων⁴. φόρους | φέρειν ἐς Ποιᾶσσα|ν· οἰκίην ὀρθήν κα[ι] | στέγουσαν⁵
παρέ|χεν· δένδρα ξυμ|ρα μὴ κόπτεν⁶.

ΔΒ Ποιασσίων ἡ γῆ· τὸν ἐν[οι]κοῦντα τίμημα κατα[β]άλεν τριάκοντα
5 δρομ[ι]ν[ι] μᾶς τὸ ἐνιαυτὸ μηνύ[ς] Β||ακχιῶνος δεκάται· εἰδ[ι]ν δὲ μὴ κατα-
βαλει, ἀπιέναι ἐκ τῶν χωρίων κ[α]τ[ι]δ[ι] | τήν στήλην τή(ν) ἐμ Πυ-
θ[ι]ω|ι Ποιᾶσσο[ι]ς [κ]ειμένην.

3 Mensem haud male cum Anthesterione compositum esse fastorum Amorginorum (n. 963²) comparatio demonstrare videtur. 4 Cf. n. 1216₁₇: ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μισθωσιν κατὰ τὰ γεγραμμένα --, ὑφείκειν αὐτὸν τὸ διπλάσιον καὶ ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μηθένα λόγον λέγοντα.

5 Cf. n. 963₂₆: τέγη στεγνὰ παρέξει. n. 965₂₂ sqq.: τὴν οἰκίαν τή(ν) ἐν τῇ Ἀλμυρίδι στέγουσαν παραλαβὼν κατὰ τ[αὐτὰ] ἀποδώσει. 6 Cf. IG XIV 645 I₁₃₅: οὐ κοψεῖ δὲ τῶν δένδρων οὐδὲ θραυσεῖ οὐδὲ πριωσεῖ οὐδὲ ἤς οὐδὲ ἐν οὐδὲ ἄλλως τήνωι. Cf. praeterea n. 984₅.

965. Piraeensium locatio, a. 321/0. Londini. Edd. ex Chandlero Boeckh CIG 103; Hicks Inscr. Brit. Mus. I, XIII (IG II 1059; Inscr. jurid. I 235 XIII; Syll.² 534; Michel 1351). Cf. Hitzig Gr. Pfandrecht 39. [Hi]

ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος¹, Φρυνίωνος δημαρχοῦ[ν]τος. [κ]ατὰ
τάδε μισθοῦσιν Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἀλμυρί[[δ]α² καὶ τὸ Θησεῖον³
καὶ τᾶλλα τεμένη ἅπαντα· τοὺς μισθω[τ]αμένους ὑπὲρ : Δ : δραχμὰς
5 καθιστάναι ἀποτίμημα⁴ τῆς μ[[ι]σθώσεως ἀξιοχρεων· τοὺς δὲ ἐν τῷ
Δ δραχμ[ῶ]ν⁵ ἐγγυητῇ[ν] ἀποδιδόμενον⁶ τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως.
ἐπὶ τοῖσδε μ[[ι]σθούσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελεῖ⁷· ἐὰν δὲ τις εἰσφορὰ

στοιχῇδόν. 1 A. 321/0. Koe. 2 Hesych. ἀλμυρίδες· ἀλγυαλοί· καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλον. Quocum loco num idem sit illud fundi nomen, dubitavit Dttb. Ad Piraei demi agrum revocavit v. Wilamowitz SBak. Berl. 1907, 6. Ki. 3 Theseum inter longos muros situm intellegit Boe. Sed spatium, quo muri illi distinentur, Piraeensium fuisse non videtur. Cf. n. 937 cum adn. 4 Fundum pignori dare iubentur conductores. Cf. IG II² 117¹₁₈: ὅσο[ν] δὲ κατ' ἐνιαυτὸν δανείζε-ται δανείζ[ον]τας ὅσους ἂν πλείστον τόκον διδῶι, ὅς ἂν περὶ[θ]η τὸς δανείζοντας ἄρχοντα[ς] τιμ[ῇ]ματι ἢ ἐγγυητῇ. Perfrequens usus verbi ἀποτιμᾶν et nominis ἀποτίμημα de agris oppigneratis est in cippis hypothecariis. 5 ΔΡΑΧΜΑΝ.

6 Verbum nullam nisi vendendi notionem hic habere posse iure statuunt editores inscr. jur., ideoque ad πράσιν ἐπὶ λύσει rettulerunt quae a pignoris constitutione re et usu non magnopere differebat. Dttb. At Hitzig et Lipsius (Att. Recht 756) verius de praede cogitant, qui omnia sua pro mercede pacta conductoribus dare paratus sit. Zie. 7 Cf. IG II² 1241_{4,13}: κατὰ τάδε ἐμισθωσαν τὸ χωρί[ον] -- ἀτ[ε]λές καὶ ἀνεπιτίμητον.

γ[ι]γνεται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας ε[ι]σφέρειν⁸.
 10 τὴν δὲ [ι]λ[υ]ν⁹ καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν το[ύ]ς μισθωσαμέ-
 νους μήτε ἐκ τοῦ Θησείου μήτε ἐκ τῶν ἄλλων τεμενῶν μηδὲ τὴν
 ὕλην ἄλλοσ' ἢ τῷ χωρίῳ¹⁰. οἱ μισ[θω]σάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ
 τὸ τοῦ Σχοινοῦντος¹¹ καὶ [τ]ᾶλλα¹² ἐννόμια τὴν μίσθω[σ]ιν κατα-
 θήσουσι τῆμ μὲν ἡμίσεαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμίσεαν ἐν
 15 τῷ Ποσειδεῶνι¹³. οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἀλμυρίδα καὶ τὸ
 Θη[σε]ϊον καὶ τᾶλλα εἴ ποῦ τί ἐστιν, ὅσα οὖν τε καὶ θεμιτόν | ἐστιν
 ἐργάσιμα ποεῖν, κατὰ τὰδε ἐργάζονται· τὰ μὲν ἐννέα ἔτη ὅπως ἂν
 βούλωνται, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτη¹⁴ τὴν ἡμίσεαν¹⁵ ἀροῦν καὶ μὴ
 20 πλε[ω]ν¹⁶, ὅπως ἂν τῷ μισθωσαμένῳ | μετὰ ταῦτα ἐξῆς ὑπεργάζεσθαι
 ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκ[α] τοῦ Ἀνθεστηριῶνος· ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσει ἢ
 τὴν ἡμίσεαν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰκίαν τῇ[ν] |
 ἐν τῇ Ἀλμυρ[ί]δι στέγουσαν παραλαβὼν¹⁷ καὶ ὀρθὴν κατὰ τ[α]ύτῃ
 ἀποδώσει --]ον ὀρθαί. | --

IG II 5¹ 1059 b₁: [κα]τὰ τὰδε ἐμίσθωσεν ὁ δῆμος ὁ Π[ρα]σιέων τὸ χωρίον τὸ
 Θεοδώρει[ον] -- ἀ[τ]ελε[ς] καὶ ἀνεπιτίμητον εἰσφορ[ᾶς καὶ] τῶν ἄλλων ἀπάντων.

8 Quae in Prasiensium locatione (not. 7) cum reliquis vectigalibus com-
 prehenditur εἰσφορά, ea hic propterea separatim commemorari videtur,
 quia priora ad ea τέλη spectant, quae demus ipse exigit. Ea omnia se
 remissuros promittunt Piraeenses, εἰσφορὰν vero, quam civitas Athenien-
 sium imponat, demum ipsum soluturum. Idem vides n. 966₂₄. Alibi non-
 nunquam haec ita distinguuntur, ut reliquorum vectigalium quidem im-
 munitas concedatur, sed εἰσφορὰι conductori iniungantur. Cf. n. 1216_{12, 25}:
 (ἐμίσθωσαν) -- ἀτελε[ς] ἀπάντων. v. 25 sqq.: ἐὰν δὲ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται ἢ ἄλλο
 τι ἀπ[ό]τ[ι]σμα τρόπον ὅπως, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ τὸ τίμημα καθ' ἑπτά μνᾶς.
 Inscr. jur. Francotte Finances des cités gr. 37. 9 ΥΛΙΝ. Em. inscr.
 jur. coll. n. 966₂₂. 10 Cf. n. 93₂₇. τῷ χωρίῳ dativus commodi esse
 videtur; non licet privari fundum conductum utilitate quam terra effossa
 ei praebere potest. 11 ,Qui Thesmophorium et scripturam (ἐννόμιον)
 Schoenuntis aliorumque pascuorum conduxerint.' 12 ΣΑΛΛΑ.

13 Cf. n. 963³.

14 Cf. n. 164⁴.

15 Cf. n. 963⁶.

16 ΓΛΕΙΑ.

17 Cf. n. 963₂₅.

966. Aexonensium locatio, a. 346/5. Lugduni Batavorum.
 Edd. CIG 93 (cf. Add. I p. 899); Janssen Musei Lugduno-Batavi Inscr. Gf.
 et Lat. tab. I (IG II 1055; Inscr. jurid. I, XIII bis; Syll.² 535; Michel 1354).
 Cf. Boeckh ad CIG 214; K. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 621; B. Keil Herm.
 XXIX 363¹. [H¹]

κατάδε¹ ἐμίσθωσαν Αἰξωνεῖς τὴν Φιλλεῖδα² | Αὐτοκλεῖ Αὐτέου καὶ

Aexone paraliae Cecropidis trittyis demus est inter Hymetti partem
 meridionalem et mare situs. 1 Ita lapis. 2 ΤΙΝΗΛΛΕΙΔΑ Janssen,

Αὐτέαι Αὐτοκλέους τετ|ταράκοντα ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν ὀρ|α-
 5 χμῶν ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὧ(ι)τε καὶ φυτε|ύοντα(ς)³ καὶ ἄλλον
 τρόπον ὃν ἂν βούλωνται· τὴν δὲ μίσθωσιν ἀποδιδόναι τοῦ Ἑκατομ-
 βαιῶνος μη|νός⁴· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶσιν, εἶναι ἐνεχυρασίαν Αἰ|ξω-
 νεῦσιν καὶ ἐκ τῶν ὠραίων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ|ἐκ τῶν ἄλλων
 10 ἀπάντων τοῦ μὴ ἀποδιδόντος⁵. μὴ ἐ|ξεῖναι δὲ Αἰξωνεῦσιν μήτε ἀπο-
 δόσθαι μήτε μισ|θῶσαι μηδενὶ ἄλλωι, ἕως ἂν τὰ τετταράκοντα ἔτ|η
 ἐξέλθῃ. ἐὰν δὲ πολέμιοι ἐξείργωσι ἢ διαφθείρ|ωσί τι, εἶναι Αἰξωνεῦσιν
 τῶν γενομένων ἐν τῷ χ|ωρίωι τὰ ἡμίσεα. ἐπειδὴν δὲ τὰ τετταρά-
 15 κοντα ἔτ|η| ἐξέλθῃ, παραδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμ|ίσεαν τῆς
 γῆς χειρρὸν⁶ καὶ τὰ δένδρα ὅσ' ἂν εἴ ἐν τῷ χ|ωρίωι· ἀμπελουργὸν
 δ' ἐπάγειν Αἰξωνέας τοῖς ἔτεσ|ι τοῖς τελευταίοις πέντε. χρόνος ἄρχει
 τῆς μισθώ(σεως)|τοῦ Δημητρίου καρποῦ Εὐ|βουλος ἄρχων⁷, τοῦ δὲ
 20 ξυλίν|ρου ὁ μετ' Εὐβουλον. τὴν δὲ μίσθωσιν ἀναγράφαντας εἰ|ς τῆς
 λιθίνας τοὺς ταμίας τοὺς ἐπὶ Δημοσθένους|δημάρχου στήσαι τὴν μὲν
 ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἡ|βης⁸ ἐν|δον, τὴν δ' ἐν τεῖ λέσχει, καὶ ὅρους ἐπὶ
 τῷ χωρίωι μὴ ἔ|λαττον ἢ τρίποδας ἑκατέρωθεν δύο. καὶ ἐὰν τις
 25 εἰσ|φορὰ ὑπὲρ τοῦ χωρίου γίνηται εἰς τὴν πόλιν, Αἰξωνέ|ας εἰσφέ-
 ρειν⁹· ἐὰν δὲ οἱ μισθωταὶ εἰσενέγκωσι, ὑπολο|γίζεσθαι εἰς τὴν μίσθω-
 σιν. τὴν δὲ γῆν τὴν ἐκ τῆς γεω|ρυχίας μὴ ἐξεῖναι ἐξάγειν μηδενὶ
 ἀλλ' ἢ ἐς αὐτὸ τὸ χ|ωρίον¹⁰. ἐὰν δὲ τις εἴπει ἢ ἐπιψήφισαι παρὰ
 30 τὰςδε τὰς σ|υνθήκας πρὶν τὰ ἔτη ἐξελθεῖν τὰ τετταράκοντα, εἶναι
 ὑπόδικον τοῖς μισθωταῖς τῆς βλάβης.

Ἔτεοκλῆς|Σκάωνος Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ μισθωταὶ τῆς Φιλ-
 λεῖδος Αὐτοκλῆς καὶ Αὐτέας συνχωροῦσιν ὥστε ἐκκό|ψαι τὰς ἐλάδας

ΦΕΛΛΕΙΔΑ Boeckhii auctor. Item v. 32 ΦΙΛΛΕΙΔΟΣ Janssen, ΦΕΛΛΕΙΔΟΣ
 Boeckhii auctores. Nomen agri derivatur non a sterili et saxosa loci natura
 (γῆ φελλῆς Poll. I 227, φελλεύς, Sauppe Ausg. Schr. 117), sed a nomine pro-
 prio viri Φύλλης s. Φύλλεας appellati derivatum. Dttb. 3 ΦΥΤΕΥΟΝΤΑ.

4 Cf. n. 963². 5 Memorabile est hic non ut n. 965⁴ sqq. et alibi prae-
 diis pignori oppositis aut praedibus constitutis satisfacere, sed simpliciter ex
 re familiari conductoris demum debita exigere iuberi. Similia sunt quae
 leguntur IG II² 1241³³ ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν ἐν|ι τοῖς χρόνοις τοῖς
 γεγραμμένοις ἢ μὴ ἐ|ργάζηται τὸ χωρίον κατὰ τὰ γεγραμμέ[ν]α, ἐξεῖναι τοῖς φρα-
 τριάρχοις καὶ Δυνα[λέ]ουσιν ἐνεχυράζειν πρὸ δίκης. 6 Cf. n. 963⁵, 965¹⁴.

7 A. 345/4. 8 Cf. IG II² 1199¹ Φιλαῖος Χρέμητος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ λαχόντες
 ἱεροποιοὶ εἰς τὸ τῆς Ἡ|βης ἱερὸν δικαίως καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῇ
 Ἡ|βῃ. v. 28 ἀναγράφαι δὲ τὸςδε τὸ ψήφισμα ἐστῆ|ληι λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ
 τῆς Ἡ|βης. Decretum Aexonensium demi est, inventum eodem loco et tem-
 pore cum eo quem hic habes titulo. 9 Cf. n. 965⁸. 10 Cf. n. 965¹⁰.

35 Αἰζωνεῦσιν, ἐλέσθαι ἄνδρας, οἵτινες | μετὰ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν τα-
 μιῶν καὶ τὸ μισθωτὸ ἀπ[ο]δῶσονται τὰς ἐλάας τῷ τὸ πλεῖστον διδόντι,
 τοῦ δὲ | εὐρόντος¹¹ ἀργυρίου λογισάμενοι ἐπὶ ὀραχμεῖ τὸν τόχον τὸν
 ἡμυσον ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς μισθώσεως, καὶ ἐνγ[ρά]ψαι ἐν ταῖς στήλαις
 40 τοσοῦτωι ἐλάττω τὴν μίσθωσιν· | τοῦ δὲ ἀργυρίου τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν
 λαμβάνειν Αἰζων[έ]ας τὸν τόχον· τὸν δὲ περιάμενον τὰς ἐλάας ἐκκόψαι
 ἐ[π]ειδὼν Ἀνθίας¹² τὸν καρπὸν κομίζεται τὸν μετ' Ἀρχία[ν] ἄρχοντα¹³
 45 πρὸ τὸ ἀρότο, καὶ μύκητας¹⁴ καταλιπεῖν μὴ | ἔλαττον ἢ [π]αλα[σ]τι-
 αίου¹⁵ ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν¹⁶, ἕ[π]ως ἂν αἱ ἐλάαι ὡς κάλλιπται
 καὶ μέγισται γίγνωνται | ἐν τοῦτοις τοῖς ἔτεσι. οἷδε ἡμεῖς θησαν ἀπο-
 δέσθαι τὰς ἐλάας· Ἐρεοκλήης, Ναύτων, Ἀγνόθεος.

11 Res vendita vel locata εὐρίσκειν dicitur pretium apud Atticos, eadem vi qua antiquitus ἀλφεῖν dici consueverat (Hom. Φ 79 ἐκατόμβοισιν δέ τοι ἤλφον, et supra n. 93₁₄: ὁπ[ό]στην δ' ἂν ἄλφῃ μίς[θ]ωσιν τὸ τέμενος). Itaque expectaveris pretii notioni passivum adiungi participium (εὐρισκόμενον, εὐρεθέν), sed usus activum praetulit; cf. Aeschines I 96: καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλεόν οὐδὲ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλὰ τοῦ ἥδη εὐρίσκοντος ἀπεδίδοτο. Xenoph. Mem. II 5, 5: ὅταν τις οἰκίτην πονηρὸν πωλῇ, ἀποδίδεται τοῦ εὐρόντος. Boe. Cf. Billeter Zinsfuß 15. 12 Conductor agri. 13 A. 346/5. 14 Vox proprie fungum significans variis modis ad res figura aliquatenus fungorum similes transfertur. De olivis aliquoties usurpatur ut vitium quoddam quo arbores laborent indicetur (Theophr. Hist. pl. IV 14, 3. Nicander Georg. fr. 78₃. Schneider ap. Athen. II 60 f. Hesychius μύκης, Latine *fungus* Plin. n. h. XVII 223). Hic tamen truncum (πρέμνον) interpretatus est Boeckhii arboris excisae. 15 ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ lapis; neque vero pondus stipitum, qui etiam cum radicibus terrae infixi haerebant, definiri poterat, sed altitudo. Em. Boeckh. 16 Scrobem, in qua olea plantata erat, testarum fictilium terrae inmissarum orbe a reliquo agro divisam fuisse coniecit Boeckh. Similiter n. 963₃₂ scrobes, in quibus vites et ficus seruntur, exiguis maceris circumdantur.

967. Acharnis (prope Menidi), nunc Athenis. Edd. Conze Philol. XII 568; IG II 1060 (Syll.² 536). [Hi]

5 - - - - - | - σι - νοι θ . . | - ιοι - νου καὶ . | - σι - ἐνου οι . | - σι - οκλείους
 Ἀχ[α]ρ[ε]ῖ[ω]ς, ἐφ' ὧτις τῇ[ν] .] νναίαν¹ τὴν ἐκ² τ[ο]ῦ χωρίου ἄπαν-
 10 τοις | ἑαυτῶν εἶναι· καὶ ἐ[ξ]εῖναι αὐτοῖς ἄγε[ιν] ὑπονόμους διὰ τοῦ χω-

στοιχηδόν. 1 Vox ignota. De aqua (ὕδατος τὸ ἐγ Διός n. 93₃₄) agi coni. Hi. Sive ἐ]νναίαν legendum sit (Ναία fons Paus. III 25, 4, Ζεὺς Νάιος Dodonae, Ναῖδης) sive cum Kirchnero .ΧΝΑΙΑΝ (quod ad ἀλὸς ἄχνην Δ 426 referre veremur). 2 Nr. 374¹⁷.

- 15 ρίου, ὁποῖαι³ ἄν βούλωνται καὶ ὁπ[ό]σους ἄν βούλωνται(ι)⁴, | καὶ βάθος
τῶν ὑπο[ό]μων ὑπόσον ἄν βο[ό]λονται.

3 I.e. qua regione, quam in partem. 4 Cf. Koehler Herm. XXIII 392
= IG I Suppl. p. 177. 277₁₉, διανόμου i.e., *Abzugsgraben*.

Δ 968. Agrorum commentarii Mytilenaeorum, saec. III.
Ed. Fabricius Ath. Mitt. IX 1884, 88, 4 cum imagine (Meister Stud. Nicolitana 1884, 3; Hoffmann Gr. Dial. II 66, 90); Paton IG XII 2, 74; cf. Bechtel Aeolica 16, 16. [Hē]

- I ἐπὶ προτάνιος Ξενοκλῆ σὺν τάλα¹ παρ' Οἰσεῖσια², Ἀριστία Τιμαρχ[εῖω] | ἀμπέλων μύροι πέντε, καὶ ἐπὶ Καίτω μύροι τρεῖς, καὶ Κρινία Τιμαρχεῖω | ἐπὶ Καίτω μύρον.
II ἐπὶ προτάνιος Ἀντιάνορος Ζωῆς Πανκρέ[τειος] | ἐν Μαλόεντι³ μύρον. |
III ἐπὶ προτάνιος Ποσειδαίω, ἐν τῷ συμπεδίω⁴ ἐγ | Γραδανορέεσσι ἀπογράφεται Κλεινός συ[κ]ίαν φυτὰ πλέα τῶν ΓΔΔ καὶ ἀμπέλων μύρον.
IV ἐπὶ Δαμοκρέτω Θεόδωρος Βιττώνεος [ἐγ] | Ξαναρέδα ἐν τῷ αἰχέρω⁵ ἀμπέλων ἡμ[ι]μύριον?).
V ἐπὶ προτάνιος Δονάκω Ελλανοκράτεια Ἀντ[ι]γον[εῖα] ἀμπέ[λ]ων μύροις ἐν Δρομαεῖ δύο. |
VI ἐπὶ προτάνιος Θεογένῃ Μικίων Ἀντιφάν[ειος] ἐν --[ι]γαεῖ ἐν τῷ χωρίῳ τῷ ἐπάνω τὰ σκιλλάω[ν] καὶ σκορ[ό]δω(ν) φυτὰ θ.
VII ἐπὶ προτάνιος Ἑρμαγόρα Νηλιδεῖω Κάϊκος Ἀ-- | ἐμ Μαλεία ἀμπέλων μύρον. |

Singulae notae variis manibus prout quisque agri horti vineae mensuram reipublicae constituendorum vectigalium causa indicabat, scriptae sunt litteris variis, interdum adhibitis formis ΜΠCΩ, sed etiam ΠΠΞ aliis, sollemnibus scilicet et vulgaribus ita permixtis, ut usus cottidiani qualis priore tertii saeculi parte fuerit reminiscaris. A sinistro margine paucae litterae ex aliis inscriptionibus lapidi vicino iniectis supersunt, quas hic negleximus. Dialectum Aeolicam, patronymica, nomina geographica illustraverunt commentarii supra citati. Numerus E (VIII) i.q. ἑκατόν.

1 Vox ignota; desperat Be., cum σάλλα στήλη confert Herwerden Lex.² τάλα, τάλη. 2 Nomen agri indicat δς οἶσει ζεῖαν. Fick. 3 Septentrionalis Mytilenaeorum portus. Arist. ἀνέμων θέσεις 973₁₁. Καϊτίας· οὗτος ἐν μὲν Λέσβῳ καλεῖται Θηζάνας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ Θήβης· πεδίου τοῦ ὑπὲρ τὸν Ἐλαιατικὸν κόλπον τῆς Μυρσίης, ἐνοχλεῖ δὲ τὸν Μυτιληναίων λιμένα, μάλιστα δὲ τὸν Μαλόεντα. Ho. 4 I.e. ubi duo πεδία conveniunt, cf. συνάγκεια = μισγάγκεια. 5 Appellativum? 6 Ita Hoffmann; σκιλλάω[ν] ἐπὶ τὰ] ὁδῷ Fabr.; litteras οῶ φυτὰ ad notam aliam refert Pat. litterarum varia specie nisis.

- VIII ἐπὶ προτάνιος Ἱππωνος Διονύσιος Πρωταγόραος [ἀμπέλων] | φυτὰ
XXXXEEEE ἐν Ἀχερδαεῖ⁷ τῷ μεγάλῳ.
- IX ἐπὶ προτάνιος Ἀντιφάνη Ἀλεξ-- | Ἀριστέα ἀμπέλων φυτὰ X τάλα¹ |
νέρθε⁸.
- X ἐπὶ Δονάκῳ Γλαῦκος Ἀντωνόμειος | ἐν Σελαισιείῳ⁹ ἀμπέλων μύροις
τ[ρεῖς].

7 Cf. Atheniensium demus Ἀχερδοῦς. 8 Cf. Homeri γῆς νέρθε.

9 Oppidi Laconici forma melior Σελασία, non Σελλασία fuisse videtur. Hes. Σελασία Ἄρτεμις. Σελασία τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰδὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν (contrarium probabilis est). Dindorf Thesaur. s. v.

Postquam a. 289 p. Chr. Diocletianus indictiones decimo quinto anno renovandas instituit, agrorum mensurae et indoles, servi, pecora, alia census gratia lapidibus inscribebantur. Exstant catalogi in insulis Astypalaea IG XII 3, 180, 2 cum add., Therae ibid. 343, 9, Co Herzog Koische Forsch. 55, 14, Lesbo Mytilenae, ubi antiquior n. 968 (IG XII 2, 76—80), porro in Asiae urbibus Magnesia ad Maeandrum Kern I. Magn. 122, Trallibus Bull. Hell. IV 1880, 336, Hypaepis Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 68. 85 inventi. Rem ipsam et rationem explicuere Herzog Keil-v. Pr. qui libros priorum collegerunt (Seeck Realenc. III 1516; Wilcken Papyrusk. I 1, 222. 226 al.). Exempli gratia e lapide Theraeo partem afferimus (IG XII 3, 343, 9-18).

δεσποτίας Παρηγόριου γεν(ο)μένων κληρονόμων ἐξ ἀπογρ[α]φῆς Σκεπτικίου·

Εὐπορία, Παρηγόριος, Σωφρόνιος.

χω. Λεάβατον γῆς io. ξ' ἀμπέλ. io. ν' ἐλεῶν γῦ. ρμ.γ'. κζ' ἡμε.

χω. Πολιτικὴ γῆς io. κς' ἀμπέλ. io. η' ἐλεῶν γῦ. ιη'.

χω. Ὀφραγόρεα γῆς io. ρλη' ἀμπέλ. io. λ' ἐλεῶν γῦ. σς'.

χω. Τοπάριον γῆς io. ς'

χω. Ἀγρός γῆς io. ο' ἀμπέλ. io. ι' ἰά' >>><<< 1 ἐλεῶν γῦ. ς'

καὶ δοῦλους ἐπὶ τῇ(ς) χώρας Εὐτυχέα ἐ[τῶν] ξ',

Πολυχρόνιον ἐτ(ῶν) μ', βοῦν α', ὄνον α', πρόβατα ε' >>>-,

πάροιχοι· Θεοδ... ος χω(ρίου) Πολιτικῆς ἐτ(ῶν) λ'.

Ubi χω(ρίον), io(ύγερα), ἀμπέ(λων) intellegas.

1 Numerus dubius. Alibi fractiones inveniuntur, quae plerumque numerorum 28800 sive 144000, pedum quadratorum aut ζυγῶν aut iugeris, partes efficiunt. Singula persequendi hic non est locus. Haud parvi momenti ducas agrorum nomina, velut Magnesiae antiquioris urbis, ubi Themistocles fuerat, ineunte saeculo IV a. Chr. Lacedaemoniis suadentibus relictæ memoria exstat: I. Magn. 122 d₁₄: ἀγρ(ός) Βουλή πρὸς παλαιᾷ π(όλει), cf. Strab. XIV 647. Diod. XIV 36. Partem collegit Knackstedt De praeiorum et mansionum appellationibus Graecis Marp. 1913.

9. Aedificationes.

Libros adeas: E. Fabricius De architectura Graeca commentationes epigraphicae 1881; A. Choisy Études épigraphiques sur l'architecture grecque Paris 1894; H. Lattermann Griechische Bauinschriften Straßburg 1908; O. Viedebant (IG XII 2, 11) Hermes LV 1915, 34.

Adde n. 86. Atheniensium pontem (2 541). 799 II. Cyzicenorū portum (2 543). 784. Ephesiorū murum (2 544). 707. Byzantium moenia (2 545).

969. Lex de sceuothea Piraei aedificanda, a. 347/6. In Piraeo. Edd. Meletopulos ή σκευοθήκη τοῦ Φίλωνος 1882 (Ἀθήναιον X 1881, 557); Foucart Bull. Hell. VI 1882, 540; IG II 1054 (Michel 579; Syll.² 537). Cf. Bohn Centralbl. Bauverwaltung II 295; Fabricius Herm. XVII 1882, 551; Choisy L'Arsenal du Pirée 1883; Doerpfeld Ath. Mitt. VIII 1883, 147; B. Keil Herm. XIX 1884, 149; Judeich Topogr. Ath. 388¹⁵; Caskey Amer. Journ. Arch. IX 1905, 147 V; Studniczka Abh. Sächs. Ges. XXX 1914 II, 184 s. v. Skeuotheke. [H²]

[θ]εο[ι]. |[σ]υνγραφαί 1 τῆς σκευοθήκης τῆς λιθίνης 2 τοῦς κρε-

1 Non pactum ipsum hic lapis continet, sed leges quae scribuntur eis qui singulas operis partes efficiendas conducent. Dttb. Formae non verbis descriptae, sed παραδείγματι (v. 95) illustratae erant (Benndorf Jahresh. V 187). Nobis quoque satis habendum erit ad commentarios imaginesque supra citatos relegere eos, qui non tam sermonis quam rerum gratia haec pertractare cupient.

2 Etiam antiquius armamentarium (ή ἀρχαία σκευοθήκη IG II 807 b₁₅₃) sine dubio lapideum erat, sed cum eius spatium non amplius sufficeret, in praesentia aliquot armamentaria lignea (σκευοθήκαι ξύλιναί σκεύεσιν τριήρων IG II 807 c₂₆) exstructa erant, sed deinde decretum est ut novum et multo amplius antiquo illo ex lapide fieret, ad quod hic titulus spectat. Pecuniae in navalium et armamentarii aedificationem inde a Themistocle archonte (a. 347/6) usque ad Cephisodorum (a. 323/2) collectae sunt (n. 346₁₈), ipso igitur Themistoclis anno comitia in Piraeo habita, quibus περί τῶν ἐν τοῖς νεωρτοῖς deliberabatur (Demosth. XIX 60), Philo ipse orationem habuit (Cic. de orat. I 14, 62; Val. Max. VIII 12, 2). Eubulo navalia et armamentarium tribuit Aesch. III 25. Opus inchoatum confecit Lycurgus (n. 326₁₈ cf. Plut. vit. X or. 852 a: πρὸς δὲ τοῦτοις ἡμίεργα παραλαβὼν τοὺς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξήργασατο); iam a. 330/29 tectum erat perfectum (IG II 807 b₈₈: ἤλων οὐδ' ἔργων τῶν ἀπὸ τῆς σκευοθήκης περιγενομένων μὲν καὶ νῦν). Pensiones igitur post Lycurgi mortem (a. 325/4 exeunte, PA 9251) usque ad a. 323/2 (cf. supra) factae sunt, ut summae ex aliis publicis sacrisve pecuniis erogatae restituerentur. Fouc. Capita distinxit Fouc.: I fundamenta; II parietes externi; III simae; IV tectum; V adornatio partis interioris.

μαστοῖς σκεύεσιν³ | Εὐθυδόμου Δημητρίου Μελιτέως⁴, Φί-
λωνος Ἐξηκεστίδου Ἐλευσινίου⁵. |

5 σκευοθήκηκιν οἰκοδομήσαι τοῖς κρεμαστοῖς σκεύεσιν ἐν Ζεαῖς⁶ ἀρξάμενον
ἀπὸ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐξ ἀγορᾶς προσιόντι ἐκ τοῦ ὀπισθεν τῶν νῆω-
σοίκων τῶν ὁμοτεγῶν⁷, μήκος τεττάρων πλέθρων, πλάτος πεντήκοντα
π|οδῶν καὶ πέντε σὺν τοῖς τοίχοις. κατατεμὼν τοῦ χωρίου βάθος |
ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας, τὸ ἄλλο ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ
στέρφι⁸ στρωματιεῖ καὶ ἀναλήψεται ἴσον κατὰ κεφαλὴν ἅπαν ὀρθὸν
10 πρὸς τὸν διαβήτην⁹, στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίονσιν ἀπολείπων ἀπὸ
τοῦ τοίχου ἑκατέρου πέντε κ[αὶ δέκ]α πόδας σὺν τῷ πάχει τοῦ κίονος·
ἀριθμὸς | τῶν κίωνων ἑκατέρου τοῦ στοίχου πέντε καὶ τριάκοντα, δια-
λείπων δ[ι]οδὸν τῷ δήμῳ διὰ μέσης τῆς σκευοθήκης, πλάτος τὸ
μεταξὺ τῶν κίωνων εἴκοσι ποδῶν, πάχος [δ]ὲ ποιήσει τὸ στῶμα τετρά-
15 πουν, τιθεῖς τοὺς | λίθους ἐναλλάξ φορ[μ]ῶν¹⁰ καὶ παρὰ μήκος.

3 Ubique in titulis navalibus distinguuntur σκεύη κρεμαστὰ ἐξ ὧν α
(n. 962₄₄ sqq.) Haec in ipsis navibus asservari solebant, illis custo-
diendis inserviebat armamentarium. Boeckh Seurk. 68. 4 Euthy-
domus Demetrii f. Melitensis IG II 1177₇ (ante a.c. 350). PA 3573.

5 Philo Eleusinius trierarchus est IG II 803_{e135} (a. 342/1). Eum eundem
fuisse cum architecto nobilissimo (Cicero et Val. Max. l.l. Strab. IX 395.
Vitr. VII 8. Plin. n. h. VII 125. Plut. Sull. 14. Appian. Mithr. 41) nunc intel-
ligitur. Fouc. Ceterum IG II² 463₃₅ item nomina quaedam genetivo casu
inscripta fuerunt, quae curatorum (ἐπιστατῶν) et architecti a populo creati
esse coniecit Koehler. Idem de hoc titulo statuit Fouc. Ac cum Philo
procul dubio architectus sit, Euthydomum epistatam fuisse conieceris,
sed cum semper collegio talium aedificiorum cura mandata esse videatur,
non intelligitur, cur hic unus modo curator recenseatur. Fabr. eum una
cum Philone hanc legem operis faciendi elaborasse coniecit. Cum nullum
praemittatur populiscitum, has condiciones lapidi non incisas esse nisi
privato horum duumvirorum consilio, qua de causa etiam nomina eorum
mero genetivo praemittantur, idem existimat. 6 De hac Piraei parte
cf. Bekk. Anecd. 261₃. 311₁₇. Phot. Hesych. s. v. De εἰ pro solito εἰ ante
vocales scribi solito cf. n. 216⁴. 7 Zeae erant centum nonaginta sex
e numero trecentorum septuaginta duorum navalium, quae respublica
Atheniensium quarto saeculo habebat (Boeckh Seurk. 68. 414). Atque
eorum pars ita exstructa erat, ut unum continuum tectum haberent
(νέωσοικοὶ ὁμοτεγεῖς). 8 Solum purgandum est dum ad solidum saxum
perveniatur. 9 Libella. Cf. Fabricius De architectura Graeca 1881, 72.
Ceterum hoc στῶμα non omni aedificiū planicie imponi, sed parietum
modo fundamenta intellegenda esse, cum ex separata columnarum men-
tione (στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίονσιν) tum ex constanti architectorum usu
collegit Fabr. in Herma. 10 Alterni lapidum ordines in longitudinem

οικοδομήσει δὲ τοὺς τοίχους τῆς σκευοθήκης [ς κ]αὶ τοὺς κίονας Ἀκτί- II
του λίθου 11, θεῖς εὐθυνητρίαν 12 τοῖς τοίχοις, [π]λάτος τριῶν ποδῶν,
πάχος τριῶν ἡμιποδίων, μῆκος τετραπόδων τῶν λ[ίθ]ων, ἐπὶ δὲ ταῖς
γωνίαις τετραπόδων καὶ τριῶν παλ[ασ]τῶν, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθυνητρίας
20 ἐπιθήσει ὀρθοστάτας 13 περὶ μέσῃ τῇ εὐθυνητρίᾳ [ι], μῆκος τετράπο-
δας, πάχος πένθ' ἡμιποδίων καὶ δακτύλου, ὕψος τρίποδας, τοὺς δ'
ἐπὶ ταῖς γωνίαις μῆκος ἕκ τοῦ μέτρου τῶν τριγλῶφων, διαλείπων θυ-
ραίας κατὰ τὸ πλάτος τῆς σκευοθήκης δύο ἐκ[α]τέρωθεν, πλάτος ἐννέα
ποδῶν. καὶ οἰκοδομήσει μέτωπον 14 ἐκατέρωθε[ν] | ἐν τῷ μετα[ξί] τῶν
25 θυρῶν, πλάτος δίπουν, εἰς δὲ τὸ εἶσω δεκάπουν, καὶ π[ε]ρικάμψει τὸν
τοῖχον 15 μέχρι τῶν πρώτων κίωνων πρὸς ὃν ἀνοίξεται ἡ | θύρα ἐκα-
τέρα. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρθοστάτου πλινθίσιν 16 οἰκοδομήσει τοὺς τοίχους,
μῆκος τετράποσιν, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ἐπὶ δὲ ταῖς γωνίαις μῆκος
ἕκ τοῦ μέτρου τῶν τριγλῶφων, πάχος τριημιποδίοις· ὕψος δὲ ποιήσει
30 τῶν τοίχων ἀπὸ τῆς εὐθυνητρίας ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ποδῶν σὺν τῇ
τριγλῶφῳ ὑπὸ τὸ γεῖσον, τὰς δὲ θυραίας ὕψος πέντε καὶ δέκα ποδῶν
καὶ ἡμιποδίου. καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόνια 17 λίθου Πεντελικοῦ, III
μῆκος δώδεκα ποδῶν, πλάτος ἴσα τοῖς τοίχοις, ὕψος δίστοιχα 18, παρα-

(παρὰ μῆκος) et transversi collocantur. Cf. Thuc. II 75, 2. 11 Quem
volgo Piraicum vocant. Nam paeninsula Piraei Ἀκτὴ appellabatur. Cf.
Arist. Αθ. πολ. 61, 1 δύο δὲ (χειροτονοῦσι στρατηγούς) ἐπὶ τὸν Πειραιέα, τὸν μὲν
εἰς τὴν Μουνιχίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν Ἀκτὴν. Multas lapicidinas antiquas in
hac Piraei parte etiamnunc conspicuas esse adnotat Fabr. 12 Cf.
Hesych. εὐθυνητρία τὸ ἐν τῇ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων. Sic
540₁₀₅ sqq. ὑπευθυνητρία significat rudus calculosum quo solum integritur ad
efficiendam aequam planiciem cui deinde imponuntur lapides pavimenti
(Fabricius De archit. p. 73). At hic fundamentum muri ex lapidibus sectis
constructum intelligi apparet. 13 Ima pars muri lapidibus tres pedes
altis exstruitur cum superiora e lateribus lapideis fiant (not. 16). ὀρθο-
στάται vocantur lapides, quia angustissimum latus εὐθυνητρία imponitur,
ita ut stelarum instar erectae stare, non iacere videantur. Cf. IG I 322₆₀.
324 c I₆₀. Conze Reisen Lesbos Tab. 6 c, 6. Fabr. 14 Paries qui decem
pedes introrsus pertinens duas portas eiusdem lateris dirimit. 15 Paries
ab utraque portarum parte e regione μετώπου recto angulo introrsus re-
ducitur usque ad primam columnam. Tamen exiguum spatium inter mu-
rum et columnam relinqui probabile est. Fabr. 16 Lapidēs tenues
et lati, eadem forma qua sunt lateres. Deminutivum sic alibi non usur-
patur praeter Callixeni locum ap. Athenaeum V p. 206 c, cum πλινθοὶ sic
iam IG I 322₁₀ inveniatur. Fabr. 17 Limina superiora portarum. Poll.
VII 122: τὰ δὲ ὑπέρθυρα ὑπερτόνια. IG II² 463₅₆ καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόνια ξύλινα
(illic quidem de fenestris dicitur). 18 I.e. duos ordines laterum lapi-

στάδ|ας στήσας λίθου Πεντελῆτικοῦ ἢ Ὑμητίου, ὁδοὺς ὑποθεῖς Ὑμη-
 35 τίους, | καὶ γείσον ἐπιθήσει ἐπὶ τῶν ὑπερτοναίων, ὑπερέχον τρία ἡμι-
 πόδια. | καὶ ποιήσει θυρίδας κύκλῳ ἐν ἅπασιν τοῖς τοίχοις, καθ'
 ἕκαστον τὸ | μετακινῶν, ἐν δὲ τῷ πλατεῖ 19 τρεῖς ἐκατέρωθεν 20,
 ὕψος τριῶν ποδῶν, π|λάτος δυοῖν ποδοῖν, καὶ ἐναρμόσαι 21 εἰς ἐκάστην
 τὴν θυρίδα χαλκᾶς θ|υρίδας ἀρμοστούσας. καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς IV
 40 τοίχους γείσα κύκλῳ, καὶ τοὺς αἰετοὺς οἰκοδομήσει καὶ γείσα ἐπι-
 θήσει καταίετια. καὶ στήξει τοὺς κίονας, ὑποθεῖς στυλοβάτην κατὰ
 κεφαλὴν ἴσον τῇ εὐθυνητῇ, πάχος τριῶν ἡμιποδίων, πλάτος δὲ
 τριῶν ποδῶν καὶ παλαστῆς, | μῆκος τεττάρων ποδῶν 22. πάχος τῶν
 κίωνων κάτωθεν δυοῖν ποδοῖν καὶ τριῶν παλαστῶν, μῆκος σὺν τῷ
 ἐπικράνῳ τριάκοντα ποδῶν 23, σφονδύλῳ 24 ἕκαστον ἑπτὰ, μῆκος
 45 τετραπόδων, τοῦ δὲ πρώτου πεντέποδος. τὰ δὲ ἐπ' ἱκανὰ ἐπι- V
 θήσει ἐπὶ τοὺς κίονας λίθου Πεντελῆτικοῦ. καὶ ἐπιθήσει | ἐπιστύλια
 ξύλινα, ἐπὶ τοὺς κίονας κολλήσας, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ὕψος ἐν-
 νέα παλαστῶν ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου, ἀριθμὸς δεκαοκτὼ ἐφ' ἐκάτερον τὸν
 τόνον. καὶ μεσόμνας 25 ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς διόδου,
 50 πλάτος καὶ ὕψος ἴσα τοῖς ἐπιστυλίοις. καὶ ἐπιθήσει κορυφαῖα 26 | πλά-

deorum (not. 16) altitudine aequantia. Cf. IG II² 463₅₅: ὕψος ποιῶν τοῦ μ[έ]ν[ος]
 ἐπαλξίου τρεῖς πόδας, τ[ῆς] δὲ θυρίδος δέκα στοίχους. v. 57: ὑπερτόναια -- πάχος
 στο[ι]χιαῖα. 19 Ita Koe. B. R., non πλατεῖ. 20 Adverbium ἐκατέρω-
 θεν de fronte et aversa parte aedificii interpretatur F. Media igitur ex
 tribus utrobique supra portam erat. 21 Infinitivus aoristi (cf. iam v. 4
 οἰκοδομῆσαι) iuxta futurum indicativi per socordiam adhibetur. Hi.

22 Fouc. singulis columnis singulos stylobatas supponi opinatur,
 quorum dimensiones hic describantur. At Fabr. hoc pugnare observat
 cum constanti veterum usu, qui uni continuo stylobatae omnes eiusdem
 ordinis columnas imposuissent. Quare id etiam hic statuendum, longi-
 tudinem quattuor pedum vero ad singulos lapides referendam, τῶν
 λίθων additamento post μῆκος omissio quia supervacaneum videretur.

23 Multo graciliores sunt columnae quam templorum, quia contabulatio
 tecti, quam sustinent, tota ex ligno facta est. Fouc. 24 Nomen a
 similitudine vertebrarum ex quibus spina dorsalis componitur repetitum
 etiam Callixenus ap. Athen. V p. 206 a et Athenaeus mechanicus de
 machin. p. 11, 9 habent. Fabr. Cf. praeterea n. 970₂₀. 971₂. 25 Tigna
 quae supra mediam aedificii partem columnas inter se respondentes
 utriusque ordinis coniungunt, cum epistylia ab unaquaque columna ad
 proximam eiusdem ordinis pertineant. Alibi μεσόμνη legitur, ex qua forma
 manifesto a δέμῳ derivata haec Attica nata videtur assimilatione (μεσόνμνη)
 et metathesi. 26 Mediis μεσόμναις imponuntur ὑποθήματα eisque traves
 quae per totam aedificii longitudinem pertinentes summum tecti culmen

τος ἐπὶ τὰ παλαστῶν, ὕψος δὲ πέντε παλαστῶν καὶ δυοῖν δακτύλων |
 ἄνευ τῆς καταφορᾶς²⁷, ὑποθεῖς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσομένης, μῆκος
 τριῶν | ποδῶν, πλάτος τριῶν ἡμιποδίων, καὶ διαρμόζει τὰ κορυφαῖα
 κερκίσι²⁸ ἐπὶ τῶν μεσομένων, καὶ ἐπιθήσει σφρηγίσκου²⁹ πάχος δέκα
 δακτύλων, πλάτος τριῶν παλαστῶν καὶ τριῶν δακτύλων, διαλείποντας
 55 ἀπ' ἀλλήλων πέντε παλαστᾶς. καὶ ἐπιθεῖς ἱμάντας³⁰ πλάτος ἡμιποδίου,
 πάχος δυοῖν δακτύλων, διαλείποντας ἀπ' ἀλλήλων τέτταρας δακτύλους,
 καὶ ἐπιθεῖς καλύμματα³¹, πάχος δακτύλου, πλάτος ἕξ δακτύλων, καθη-
 λώσας ἥλοις σιδηροῖς³², δορώσας³³ κεραμώζει Κορινθίῳ κεράμῳι ἀρ-
 μόττοντι πρὸς ἄλληλον. καὶ ἐπιθή[σ]ει ὑπὲρ τῶν θυρῶν ἐπὶ τὰ μέτωπα³⁴
 60 ἐκ τοῦ ἐντὸς | ὀροφῇ λιθίνην λίθου Ἰμπτίου. καὶ θύρας ἐπιθήσει
 τῇ σκευοθήκῃ ἀρμοττούσας εἰς τὰς θυραίας³⁵ χαλκᾶς ἔξωθεν ποι-
 ῆσας. καὶ συνστρώσει τὸ ἔδαφος λίθοις τὸ ἐντὸς ἅπαν συναρμόττουσι
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπεργάσσεται ὀρθὸν καὶ ὁμαλὲς ἄνωθεν. καὶ δια-
 φράξει τὸ μεταστύλιον ἕκαστον ὀρθοστάταις δυοῖν λιθίνοις³⁶, ὕψος
 65 τριῶν ποδῶν, καὶ ἐν | τῷ μεταξὺ κινκλῖδα ἐπιθήσει[τ] κλειομένην.

efficiunt. Sic haec, quae Fouc. aliter interpretatur, intelligenda esse cum alia docent, tum ipsa vocis origo. ²⁷ Superficies κορυφαίων utrimque oblique praecisa erat ut canterii (not. 29) firmiter ei imponi possent. Quod hac praecisione de altitudine et latitudine trabis deminuitur, non in censum venit. ²⁸ Fibula ferrea, qua μεσόμνη, ὑπόθημα, κορυφαῖον transfixa erant, tota contignatio continebatur. ²⁹ Canterii (*Dachsparren*), qui obliqui a pariete exteriori ad summum tecti fastigium (κορυφαῖον not. 26) currunt, et media sui parte epistyllis imponuntur. ³⁰ Asseres horizontali positura canteriis (not. 29) impositi. Fabr. ³¹ Tabulae lignae. In his non ut in canteriis et asserebus additur mensura intervalli, quia nullum erat, sed inter se contingentes tabulae perpetuam planiciem efficiebant, cui imponebantur tegulae. ³² Cf. not. 2.

³³ IG II² 463¹⁸: καὶ [ἐ]πιβαλὼν [χ]άλαιμον λελαμμένον, ὑποβαλ[ὼν] λοβ[ὸν] ἢ καλαμον δο[ρ]ώσ[ε]ι πηλῷ ἡχυρωμένῳι, πάχος τριδακτύλοι. [χ]αὶ κεραμώζει Λακων[ι]κ[ῶν] κερ[ά]μῳι -- [τ]ιθεῖς ἕλας ἐν πηλῷ ὀρ[θ]ὰ παρὰ πλευ[ρ]άν. Fouc. Vox a δορά descendere videtur, quia illud integumentum haud inepte cum cute comparatur. ³⁴ Hic latius patere videtur huius vocis vis, ut praeter eum parietem, qui inter duas portas situs supra solus μέτωπον vocatus est (v. 23), etiam partes muri exterioris introrsum reductas, quae e regione illius sunt, comprehendat. Dttb. Cf. n. 282²⁰ ἐν τῷι ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸ [τοῦ] μετῳπίου τοῦ ναοῦ. Aliter Keil 159/61. ³⁵ Cf. IG II 807^e₄₈ θύραν καίνην μονό[θ]υρον τῇ ἀπὸ τῆς [σ]κευοθήκης ἀφαρθεῖσαν. Improbata quia non satis accurate elaborata erat. Unde tum (a. 330/29) iam valvas portis immissas fuisse apparet (cf. not. 2). ³⁶ Hi lapides inter columnas collocantur ita, ut media pars aedificii, qua transitus patet populo, dirimatur ab intercolumniis.

ποιήσει δὲ καὶ τὰς ὀροφὰς τὰς διὰ μέσου, ἐφ' ὧν τὰ σκεύη κείσ- VI
 ται, τὸ ἐντὸς τῶν κίωνων ἐκατέρωθεν μέχρι τοῦ τοίχου διαρμόσας
 καθ' ἑκάστον τὸν κίονα καὶ παρὰ τὸν τοίχον ἐκατέρωθεν διερείσματος³⁷,
 πλάτος πέντε παλαστῶν, ὕψος ποδῖαιώι, ἐπιβάλλοντι ἐπὶ μὲν τὸν τοί-
 70 χον τρεῖς παλαστὰς, παρὰ δὲ τὸν κίονα παραστάδια στήζει λίθινα.
 καὶ ἐπὶ τῶν διερείσμάτων ἐπιθήσει σφηκίσκους³⁸ ἐπὶ τὰ ἐκάστην
 τὴν χώραν, συμπληρῶν μέχρι τῶν κίωνων, πλάτος τριῶν παλαστῶν,
 πάχος ἡμιποδίου, καὶ συνστρώσει πίναν | ἅπαν τὸ χωρίον, συμβαλὼν
 καὶ κολλήσας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖν δακτύλων. ποιήσει δὲ
 75 κ|αὶ μεσόμνας³⁹, ἐφ' ὧν κείσεται τὰ ὑποζώματα⁴⁰ κ|αὶ τᾶλλα σκεύη,
 παρ' ἑκάτερον τὸν τοίχον, διπλᾶς τὸ ὕψος⁴¹. καὶ ἐπικάμψει⁴² παρὰ
 τοὺς πλ[α]γίους τοίχους, καὶ κατὰ τοὺς κίονας ἐπικάμψει καθ' ἑκά-
 στην τὴν χώραν. ὕψος δὲ ποιήσει ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τεττάρων ποδῶν,
 τὴν δὲ ἐπάνω μεσόμνην ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἀπέχουσιν πέντε πόδας.
 ἰκριωτῆρα στήσας ἀπὸ τῆς κάτω ὀροφῆς μέχρι τῆς ἄνω ὀροφῆς⁴³,
 80 πλάτος ἡμιποδίου, πάχος ἑξ δακτύλων, διερείσας διερείσματα εἰς τοὺς
 ἰκριωτῆρας τὸ αὐτὸ πάχος, θράνους ἐπιθήσει διανεκτεῖς, ἕνα ἐκατέ-
 ρωθεν, πάχος | ἑξ δακτύλων πανταχῇ, καὶ ἐπὶ τούτων ἐπιθήσει πί-
 νακας συνκολλήσας, μῆκος τετράποδας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖν
 δακτύλων, καὶ [κ]αθελώσει συναρμόζοντας ἑξ ἴσου τοῖς θράνοις⁴⁴.

37 Trabs magna a pariete, cui immittitur in longitudinem trium palmarum, pertinet usque ad columnam, iuxta quam pila lapidea constituitur eique extrema pars trabis imponitur. 38 Hae traves media sui parte transversae imponuntur διερείσματος et deinde tabulis ligneis contabulantur.

39 Vocι μεσόμνη .Schafft' B. K. cum Doerpfeldio aliam atque μεσόμνας ,Böden' notionem inesse docuit. 40 De hoc armamentorum genere subtilissime disputavit Boeckh Seeurk. 133 sqq. Funes sunt crassi, quibus ,navis a puppi ad proram continetur' (Vitruv. X 15, 6). 41 Duo tabulatorum ordines faciendi sunt, alter supra alterum. 42 Eadem latitudine qua utraque μεσόμνη, parietes laterales sequitur, etiam angulo recto introrsum flexa non modo parietes anticum et posticum usque ad portam comitatur, sed etiam ad columnas pertinet, ita ut ab infima ὀροφῇ ea modo re discrepet. quod in unoquoque intercolumnio medius locus vacuus relinquitur, a tribus partibus μεσόμνη circumdatus. 43 Cf. not. 39 de μεσόμνας.

44 Describitur μεσομνῶν constructio. Trabes recta regione e muro prominentes (διερείσματα) quarum altera pars muro immittitur, altera ἰκριωτῆρι imponitur, sustinent alias trabes (θράνους), quae parallelae sunt parieti, altera ipsi apposita, altera e regione eius interiorem contabulationis terminum efficit. Huc spectat ἐκατέρωθεν v. 81, non ad duas totius aedificii partes medio transitu divisas. Hae trabes rursus tabulis ligneis (πίνακι) integuntur quae continentem planiciem (ὀροφῇ) efficiunt. Fabr.

85 καὶ κλίμακας ποιή|ρει ξυλίνας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς μεσόμνας. ποιήσει
 δὲ καὶ κιβωτοὺς | τοῖς ἱστίοις καὶ τοῖς παραρρύμασιν τοῖς λευκοῖς 45
 ἀριθμὸν ἑκατὸν | τριάκοντα τέτταρας, πρὸς τὸ παράδειγμα ποιήσας,
 καὶ θήσει κατὰ τὴν κίονα ἕκαστον καὶ μίαν εἰς τὸ καταντροκὺ 46
 χωρίον, καὶ ποιήσει ἀνο|ιγνυμένας τῶμ μὲν πρὸς τῶι τοίχῳ κειμένων
 90 τὸμ πρόσθιον τοῖχον, τῶν δὲ κατὰ τοὺς κίονας κειμένων ἀμφοτέρους
 τοὺς πλαγίους τοίχους, ὥπως ἂν ᾗ ὅρῳ ἅπαντα τὰ σκευὴ διεξιούσιν,
 ὁπόσ' ἂν ᾗ ἐν τῇ σκευο|θήκῃ. ὥπως δ' ἂν καὶ ψῶχος ᾗ ἐν τῇ VII
 σκευοθήκῃ, ὅταν οἰκοδομῇ τοῖς τοίχοις τῆς σκευοθήκης, διαλείψει
 τῶν πλινθίδων ἐν τοῖς ἀρμοῖς ἡ| ἂν κελεύῃ ὁ ἀρχιτέκτων. ταῦτα
 95 ἅπαντα ἐξεργάζονται οἱ μισθωτάμ|νοι κατὰ τὰς συγγραφὰς καὶ πρὸς
 τὰ μέτρα καὶ πρὸς τὸ παράδειγμα ὃ | ἂν φράζῃ ὁ ἀρχιτέκτων. καὶ
 ἐν τοῖς χρόνοις ἀποδώσουσιν, οἷς ἂν μισ|θώσωνται ἕκαστα τῶν ἔργων.

45 In traditionum tabulis identidem commemorantur παραρρύματα λευκά
 (quae videntur lintea fuisse) et τρίχινα, et ita quidem ut intellegatur uni-
 cuique navi quattuor fuisse, bina utriusque generis. Eis navis cum a
 fluctibus maris tum a telis hostium defenditur. Boeckh Seeurk. 159.

46 Cf. IG II 834 b I₂₅ ἅπαντροκὺ. Usitatam scripturam ἀντικρυ nusquam
 occurrere in inscriptionibus Atticis monuit Meisterhans Gramm.³ 81⁶⁸⁹.

970. Pactum de porticu Eleusinia, a. 288 vere. Eleusine.
 Edd. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 179 (IG II 5, 1054 d; Michel 578; Syll.² 533;
 Lattermann Klio VI 1906, 140 cum imaginibus); cf. id. Gr. Bauinschr. 57;
 Skias Προκτ. 1895, 174; Ferguson Hell. Athens 145⁴. [Hi]

θεοί. | τὰδὲ ἐμισθώθη ἐπὶ Διοτίμου ἄρχοντος¹, Μουνιχιῶνος τετράδι |
 ἱσταμένου. Ἐλευσῖνι ἐν τῶι ἱερῶι παρὰ τὸ νότιον τεῖχος τὸ τοῦ |
 5 ἱεροῦ², ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἐστρωμένου, ὃ τοῖς κίοσιν ἐστρωται | τοῖς

Ordo plerumque στοιχιδόν. 1 Non de priore Diotimo anni 354/3
 (ut Koehler, Dttb.) sed de recentiore anni 289/8 agi Phi. La. F. docuerunt.
 De Eleusine iamtum (a. 289) a Macedonum dominio liberata cf. F., La.
 p. 167; supra n. 370¹. 374²⁰. 2 Muri quo peribolus delubri cingebatur
 partem meridionalem, non ipsius aedis parietem intellegi apparet. Disting-
 uendum igitur utique hoc aedificium, etsi ipsum quoque columnarum or-
 dinem habebat, a porticu Philonis (n. 969¹). Neque vero de integro aedi-
 ficatur, sed imperfectum et ex parte collapsum instauratur et ad finem
 perducitur. Iam bis infra (v. 13. 19) commemoratur στοά, ipso nomine
 satis accurate distincta a templi porticu, quae ubique in titulis (n. 971³)
 προστώιον vocatur. Quam stoam ipsum esse illud antiquum aedificium
 incohatum, de quo perficiendo hic agitur, coniecit Dttb., negat La.
 p. 159.

προσθίοις³, τάφρον ὀρύξαι πλάτος ὁκτώ ποδῶν, μῆκος τριάκοντα ποδῶν, βάθος μέχρι τοῦ στερίφου⁴, καὶ ἐκφορήσαντα τὴν γλῆν ἔξω τοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ θέατρον⁵ τὸ ἐπὶ τοῦ σταδίου⁶ τιθέναι τοῖς λίθους τῆς μαλακῆς πέτρας, προσεπιτέμνοντα οὐ ἂν ᾔη πέτρα⁷, συντιθέντα τοὺς

3 Stylobata ordinis antici iam perfectus erat, columnae vero (v. 18 sqq.) nondum impositae. Ceterum cum additamentum τοῖς προσθίοις prodāt etiam alias fuisse columnas, necessario statuendum est porticum utrimque apertam et columnis cinctam fuisse; a postica vero parte sine dubio muro periboli (v. 2) terminabatur stoa. 4 Fossa stylobatae alterius lateris struendo inserviebat. Etenim initium capiebat a stylobata frontis (not. 3); neque muri fundamenta in hac fossa collocari inde apparet, quod duo modo ordines lapidum, primum λίθοι τῆς μαλακῆς πέτρας (v. 8), deinde καταληπτῆρες (v. 12) ponendi locantur, cum tamen hanc structuram integram esse inde appareat quod v. 18 ab ea statim transitur ad columnas erigendas. Alterius lateris angusti stylobata propterea non commemoratur, quia is ut ille anticae partis iam perfectus fuisse videtur. Patebat igitur porticus inter murum et anticum columnarum ordinem pedes triginta.

5 Duo igitur theatra Eleusine fuerunt (Phi.). Hoc enim theatrum, etsi extra peribolum erat, tamen ut stadium cum eo coniunctum ad certamina et caerimonias mysteriorum et Eleusiniorum destinatum ideoque non minus quam ipsum delubrum in tutela populi Atheniensium fuit, cuius illa erant ἱερὰ δημοτελῆ. Quomodo enim, si aliter res se habuisset, populus terram effossam illuc transferri iubere poterat? Verum demum Eleusiniorum item suum habuisse theatrum, in quo Διονύσια τὰ κατ' ἀγρούς, demi non civitatis feriae, peragerentur, docent demotarum decreta n. 956¹⁰: Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδῶν τῷ ἀγωνί. 1094⁸: Διονύσια [α] ποιοῦντων Ἐλευσινίων. v. 20: Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσίνι τοῖς τραγωδοῖς. v. 31: ὅπως ἂν ἀναγραφῇ τὸδε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διονυσίῳ. Neque recte O. Rubensohn Die Mysterienheiligtümer 121 illud quod n. 1094²¹ sqq. Damasias Thebanus choros duos Cereri et Proserpinae et Baccho obtulisse dicitur, ad scaenicos ludos per Eleusiniorum ferias habitos refert. Immo demi sacra illic indicari luce clarius est. Illud vero theatrum, quod hic habemus, redit Syll.² 587⁴⁵ τὴν γοῦν ἀπο[φ]ο[ρή]σασιν εἰς τὸ θέατρον, eius scaena commemoratur ibid. v. 304. Nullas dum theatri reliquias Eleusine effossas esse adnotat Phi.

6 In Eleusiniorum certaminibus stadio opus fuisse sponte patet, etsi ne huius quidem ulla adhuc vestigia reperta sunt. Cf. Syll.² 587²⁵⁸: εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων εἰς τὸν γυμνακὸν ἀγῶνα καὶ τῆς ἵπποδρομίας καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς --, v. 262: εἰς τὴν ἵπποδρομίαν τὴν προστεθεῖσαν κατὰ ψήφισμα ἀθλῶν. 7 In universum quidem usque ad vivum saxum (μέχρι τοῦ στερίφου v. 6, cf. n. 969⁸ ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον. 2587⁴⁶ τῷ ἀνελόντι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον) terra removetur illique lapides imponuntur. Sed si quo loco infra ipsam soli superficiem statim saxum invenietur, eius tanta pars praecidenda est ut lapides substructionis commode imponi possint.

- 10 ἀρμόυς στερίφους, ἀρμόττοντας πανταχῇ, | μῆκος τετράποδας, πλάτος δίποδας, πάχος τριημιποδίους, καὶ | ἐπεργάζεσθαι κατὰ τὸν στοῖχον ἕκαστον διανεκῇ. ἐπὶ δὲ τούτῳ τιθέναι καταληπτῆρας⁸ μῆκος τετράποδας, πλάτος πενθημιποδίους, πάχος πεντεπαλάστος, τῶν ἐκ τῆς στοᾶς⁹ καθαιρουμένων, ἐξεργασάμενο[ν]¹⁰ ὀρθοὺς καὶ εὐγωνίους παν-
 15 ταχῇ, καὶ τοὺς ἀρμούς ποιήσαντα ἐπὶ ἡμιπόδιον συντιθέναι ἀθραύστους καὶ | ἀρμόττοντας πανταχῇ καὶ ἐπεργασάμενον ὀρθὰ καὶ εὐτενῇ. | μισθωτής· Ἀντίμαχος Νεοκλείδου Κηφισιεύς : ΠΙΙΙ : ΗΗΗΗ¹¹ | ἐγγυητής· Νικόστρατος Ἀρεσίου Πειραιεύς. στήσαι τοὺς κίονας τοὺς λι-
 20 θίνους¹² τοὺς νῦν ὑποκειμένους ὑπὸ τῇ στοᾷ κατὰ ταῦτά, προσεξεργασαμένους σφόνδυλον¹³ ἑκάστωι τῷ κίονι τὸν [ἐκ βάσ]εως¹⁴, ὕψος δίποδα, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν τῷ κίονι : ΔΠ¹⁵ : μισθωτής . . .] ἡς Παμφίλου [- ιε ι - · ἐγ]γυητής Ἐπι[ράτης Κράτης¹⁶ Λε]υκονοιεύς --

8 Lapides ii significantur, qui summam partem stylobatae efficiunt ita ut in ipsis iam columnae erigantur; qui cum inferiori substructioni impositi sint, nescio an recte illam quasi continere et comprimere dicantur, quae vi καταλαμβάνειν nonnunquam usurpatur (Dttb., cf. La. 156). Ceterum eos non ut illa inferiora ex lapidibus mollibus, sed ex marmore factos consentaneum est. 9 Cf. not. 2. 10 ΜΕΝΟΣ. 11 Fossa 8 × 30 = 240 pedum quadratorum est, pedis quadrati pretium sunt 1½ drachmae; omnium igitur 240 pedum pretium 360 drachmae. Quod si τὸ ἐπιθέκτον opere demum confecto conductori solutum est, hoc quoque addito efficiuntur 360 + 40 = 400 drachmae. La. Cf. Haussoullier Rev. phil. XXII 1898, 362¹.

12 Omnes et ordinis antiqui et duorum laterum columnae significari videntur. 13 Cf. n. 969²⁴. 14 Suppl. Dttb. Singuli cuiusque columnae sphondyli nondum elaborati erant; quos sumpsit infimos fuisse, qui ipsi basi imponerentur. Nam praepositionem ἐκ de re usurpari cui quid impositum stet notum est (ὠρθῶς ὁ τέλειων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν ὀφρων Soph. El. 742).

15 Numerus columnarum. Ph. La. p. 149 fig. V. 16 Suppl. La. ex tit. Eleusinio Ἐφ. ἀρχ. 1899, 184.

971. Pactum de prostoo Eleusinio, c. a. 347/6. Eleusine. Edd. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 184 (IG II 5 p. 236, 1054 f; Syl.² 539). Cf. Caskey Amer. Journ. Arch. IX 1905, 147 V; Lattermann Gr. Bauinschr. 59, 9. [Hi] θεο[ί]. | εἰς τὸ ἱερόν Ἐλευσινάδης 1 τοῖς σφονδύλοις 2 τῶν κίωνων τοῦ

στοιχίδου. 1 Una cum hac tabula aliae tres inventae sunt aetatis et argumenti necessitudine arctissime cum ea conexas. Quae omnes manifesto spectant ad eam aedificationem quam inde ab a. 347/6 in delubro Eleusinio effecit Philo architectus nobilissimus (Vitr. VII, 17, cf. n. 969⁵). Tum porticus quae fronti sacrarii praeposita erat, exstructa est; atque amplissimae quidem duae ex illis inscriptionibus (IG II 5 p. 227,

5 προστώϊου³ εἰς τοῖς ἀρμούς πόλους⁴ ποῆσαι καὶ ἐμπόλια | χαλκῶ⁵,
 δύο εἰς ἑκαστον τὸν ἀρμόν ἐμπό|λια καὶ ἕνα πόλον, τὰ μὲν κάτω τὰ
 πρῶτα | ἐγδόακτυλα πανταχῇ, τετράγωνα, τὰ δὲ | ἀνωτάτω πεντεδά-
 10 κτυλα πανταχῇ, τὰ δὲ | ἄλλα ἀμειβόμενα τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ μεγίστου
 εἰς τὸ ἐλάχιστον⁶, τοὺς δὲ πόλους| στρογγύλους, τοὺς⁷ μὲν κάτω
 μῆκος πεν|τεδακτύλους, πᾶχος δὲ διδακτύλους, τ|οὺς δὲ ἄνω μῆκος
 15 μὲν παλαστιάϊους, πᾶ|χος δὲ δακτύλου καὶ ἡμίσεος δακτύλου, | τοὺς δὲ
 ἄλλους ἀμειβομένους τῷ μῆ|κει καὶ τῷ πᾶχει τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ με-
 γίστου εἰς τὸν ἐλάχιστον⁸. χαλκοῦ δὲ ἐργά|σεται Μαρτίως⁹ κερρα-
 20 μένου τὴν δωδεκάτ|ην, τὰ ἑνδεκα μέρη χαλκοῦ, τὸ δὲ δωδέκα|τον
 καττιτέρου¹⁰. καὶ ἀποδώσει τὰ μὲν ἐ|μπόλια ὀρθὰ καὶ ἀστραφῆ¹¹
 καὶ εὐγώνια, | τοὺς δὲ πόλους τορνεύσει στρογγύλο|υς πρὸς τὸ παρὰ-
 25 δεῖγμα καὶ ἑναρμόσει | εἰς τὰ ἐμπόλια ἀρμύττοντας καὶ ὀρθοῖς καὶ
 ἐντόρνους πανταχῇ, ὥπως ἂν τὸ | αὐτὸ ποιῶσιν περιαγόμενοι¹². μι-

1054 b = Lattermann l. l. 1; p. 231, 1054 e), satis mutilae illae quidem, vari-
 arum eius structurae partium mentionem faciunt, reliquae duae, haec quam
 edimus et IG II 5 p. 235, 1054 e, ad solas columnas spectant, ita ut hic
 quidem de vinctis ahenis, quibus singulae columnae partes (σφόνδυλοι)
 inter se colligandae sunt praecipitur, illic de capitibus columnarum; cf.
 v. 1 sqq. τὰ ἐπίκρανα τῶν κίωνων τῶν εἰς τὸ προστώϊο[ν] τὸ Ἐλευσῖνι τετταρα-
 καίδεκα ἀγαγεῖν Π[ερ]ιτελῆθεν Ἐλευσινάδε. 2 Cf. n. 969²⁴. 3 Ut hic,
 ita etiam IG II 5 p. 233, 1054 e₅₂. p. 235, 1054 e₁ προστώϊον vocatur porticus
 a Philone exstructa. K. Cf. not. 1. 4 Vincula (Dübel) ahenae cylindri
 figura, quibus immissis singulis bini sphondyli columnae inter se colli-
 gantur. Cf. Hesychius ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο. Phil. 5 Non ipsi lapi-
 dibus immittebantur πόλοι, sed in utriusque planicie aes cubi figura (ἐμ-
 πόλιον) ita insertum erat, ut planicies superior plane aequaretur circum-
 danti lapidis superficiei. Haec aera, quae bina in singulos πόλους fuisse
 apparet, media habebant foramina rotunda quae accuratissime elaborata
 erant ad vinculum illud recipiendum. 6 Discrimen mensurae inter
 primum et alterum ἐμπόλιον pro portione idem erat atque inter alterum et
 tertium, inter tertium et quartum et sic usque ad summum. 7 TOYMEN.

8 Idem hic de vinctis ipsis praecipitur quod supra (not. 6) de eorum
 receptaculis dictum erat. 9 Aes Cyprium per omnes antiquitatis Grae-
 cae et Romanae aetates prae aliis nobile fuit. Cf. Bluemner Technol.
 IV 60. Marium oppidum aliquotiens in litteris commemoratur (Steph. Byz.
 s. v. Diodor. XIX 79, 4 cum Wesselingii nota); de metallis cf. Oberhummer
 Cypern I 177. 181³. 10 Duodecima pars (8½ p. c.) stanni medium fere
 locum tenet inter eas mixturae rationes quae nummis ahenis Graecis exa-
 minatis inventae sunt (2—17%, cf. Bluemner Realenc. III² 896). 11 Cf.
 n. 972⁴¹. 12 Si in orbem vertuntur vincula, unoquoque huius cursus
 loco aequae bene et accurate quadrare debent in foramina receptaculorum.

σθώσεται δὲ κατὰ μὲν καὶ ἀποστήσει¹³ τῷ ἀεὶ παρόντι τῶν ἐπι-
 30 στατῶν¹⁴ ἢ τῷ δημοσίῳ ἢ τῷ ἀρχιτέκτονι· ἀποδώσει δὲ τὰ ἐργα
 μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους | τοὺς κίονας¹⁵. ἐμισθώθη ἡ μῶν :
 ΠΙΠΠΟ. μισθωτής· Βλεπαῖος Σω[κλ]έους Λαμπρεύς : ἐ[γ]γυητής·
 Κηφισ[οφ]ῶν Κεφαλίωνος Ἀφιδναῖος¹⁶.

¹³ Appendel. ¹⁴ Sine dubio οἱ ἐπιστάται οἱ Ἐλευσινῶθεν et Syll.² 587₃
 et IG II 5 p. 227, 1054 b₂ (ἐπιστάται τοῦ Ἐλευσινίου) intelligendi sunt.

¹⁵ Cf. n. 972₃₄. ¹⁶ PA 8410 : ,sub idem tempus' i.e. c. a. 349 s. 348.
 Cf. n. 962¹².

972. Lebadensium templum, a. 175—172. Lebadeae. Edd.
 Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 369 (Fabricius De architectura Gr. 1881);
 Dittenberger IG VII 3073 (Michel 589; Syll.² 540); cf. Lattermann Gr. Bau-
 inschr. 81; Swoboda Staatsalt. 281. [H]

[... τῶν ἐργῶν¹ τὸ ἐπίπεμπτον² ἀποταίσει | ὁ ἐργώνης· τοῦτο δὲ κ]αὶ

Scriptura in lapide per duas paginas sive columnas sic divisa, ut
 utraque nonagenos quaternos versus habeat. Tituli duae partes sunt,
 vacuo spatio dimidii fere versus (v. 89) inter se separatae: Prior (v. 1—89),
 initio mutila, ad titulos conficiendos, altera (v. 89—188) ad saxa quibus
 pavementum templi consternitur collocanda spectat. Templum ipsum Iovis
 Regis est (not. 35) a communi Boeotorum exstructum (not. 66). Fabricius
 p. 15 pecunias Boeotis ab Antiocho IV Epiphane (175—164) ad hanc aedi-
 ficationem donatas esse coniecit, quam sententiam litteratura et sermone
 tituli confirmari observavit Wilhelm Ath. Mitt. XXII 1897, 181; itaque neque
 ante a. 175, quo Antiochus rerum potitus, neque post 171, quo foedus
 Boeotorum dissolutum est, incisum esse posse. Ceterum post hunc titu-
 lum aliorum ad idem opus spectantium fragmenta ibidem eruta sunt;
 cf. IG VII 3074. 3075. 3076; Bull. Hell. XX 1896, 318 (Lattermann Gr. Bau-
 inschr. 81 IV); Ath. Mitt. XXII 1897, 179. In hoc quod postremo loco com-
 memoravi v. 10 Andronici Boeotorum archontis mentio fit; sed eius annus
 ignoratur. Leges, quas curatores (ναποιοὶ) redemptoribus (ἐργῶναις) scri-
 bunt, admodum similes sunt earum quas tituli alii paris argumenti,
 inprimis Tegeaticus saeculi quarti (IG V 2; 6) et Deliaci duo CIG 2266
 (Fabricius Herm. XVII 1 et Ἀθηναῖος IV 454) continent. 1 V. 1—3 suppl.
 Fabricius, qui perspexit hic praecipi, quid faciendum esset si redemptor
 opus susceptum deseruisset. Utique ante ea quae nunc exstant scriptum
 fuit, eum pecunias quas iam accepisset, reddere debere; accedit multa
 quintae partis totius pecuniae qua opus faciendum conduxit, et si maiore
 pretio alteri locat civitas, quam ipse conduxerat, etiam quod interest inter
 hoc et illud, reipublicae reddendum est ab eo (not. 3). 2 Quinta pars.
 Cf. Harpocr. ἐπιδέκατον et ἐπίπεμπτον, ubi Lysias et Plato (comicus) huius
 significationis testes laudantur. F. Eodem redit vocabulorum ἐπιδέκατος

τὸ ὑπερεῦρεμα³, καὶ ἐάν τι ἄλλο | [ἀργύριον ἐκ τῶν] ἐπιτιμίων προσ-
 γένηται αὐτῷ, ἀπαν|τα πράξ[ουσιν] οἱ ναοποιοί⁴ τὸν ἐργῶνῃν καὶ
 5 τοὺς ἐγγύους· | ἐάν δὲ μὴ δύνωνται, εἰς τὸ λεύκωμα ἐκγράψουσιν⁵.
 ἐγ[ιδίδομεν]⁶ δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν⁷, τὰς μὲν στῆ|λας⁸ καὶ
 τοὺς θριγκοὺς⁹ πρὸς λίθον ἐφ' ὠμαλίαν¹⁰ ἔ,τι ἂν εὔ[ρωσιν]¹¹, τοὺς
 δ' ὑποβατῆρας ἐν προσέρχῳ¹² ποιήσει, τῶν | δὲ πῶρων¹³ ὑποτίμη-
 10 μα¹⁴ λήψεται τοῦ λίθου ἐκάστου δρα|χμὰς πέντε ὅσους ἂν παρίσχη,

τόκος similitumque usus. Sane praeterea τὸ ἐπίπεμπτον etiam ipsum caput addita quinta parte significat. 3 I.e. ὅσῳ ἂν πλέον εὐρίσκη (cf. v. 7. 76)

τὸ ἔργον πάλιν πωλούμενον. 4 Boeotorum foederis, non Lebadiensium Swob. Cf. n. 67. Magistratus ordinarius fuisse videtur; certe eiusdem nominis formae pro dialecti ratione paullulum discrepantes (νεωποιοί, νεωποῖται, ναποῖται) tales magistratus significant in titulis aliarum civitatum Graecarum. Contra in titulo Tegeatico qui opera locant ἐδοτῆρες, curatores extraordinarii fuisse videntur, ut Athenis ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων. 5 I.e. in laterculum debitorum aerarii referetur. Cf.

Lys. IX 6 ἐπιβαλόντες δὲ τὸ ἀργύριον πράξασθαι μὲν οὐκ ἐπεχείρησαν, ἐξιοῦσης δὲ τῆς ἀρχῆς γράψαντες εἰς λεύκωμα τοῖς ταμίαις παρέδωκαν. Praepositio sane minus apta cuiuspiam videatur; sed aut error ex ambiguitate scripturae ἐγγράφειν natus (n. 742⁶) subest, aut ἐκγράφειν eadem breviloquentia pro γεγραμμένον ἐκτιθέναι dicitur atque illud usitatissimum προγράφειν pro γεγραμμένον προτιθέναι. 6 Ipsi ναοποιοί et architectus hic loquuntur.

7 Fabricius haec sic interpretatur ut opus ex aere et ex lapide faciendum (ἔργον πρὸς χαλκόν -- πρὸς λίθον) distinguantur. At primum quidem enuntiat conformatio id potius suadet, ut universum opus, de quo primo loco dicitur, deinde dividi statuamus in duas partes (τὰς μὲν στῆλας καὶ τοὺς λίθους -- τοὺς δ' ὑποβατῆρας). Quare τὸ ἔργον ὅλον minime ad opera ex aere facienda spectare potest. Accedit quod in hac verborum collocatione ne licet quidem πρὸς χαλκόν ad τὸ ἔργον referre, sed necessario ad ἐγιδίδομεν referendum est. Atqui πρὸς χαλκόν ἐκδιδόναι nihil aliud significat quam ,ea condicione locare, ut pretium aere (non auro aut argento) persolvatur'. Desideraveris sane merum genitivum χαλκοῦ. At cf. 495¹⁴ sqq.: τῶν τε ἀρχόντων θέντων τὰ ἱερὰ ποτήρια εἰς τὴν τῆς πόλεως χρεῖαν -- πρὸς χρυσοῦς ἐκατόν. 8 Tabulae quibus tituli inscribuntur. 9 Coronae quae tabulis imponuntur. 10 Aequabili in singulos lapides (πρὸς λίθον) pretio. ὠμαλίαν ad nominis compositi ἀνωμαλία similitudinem soloece fictum esse monuit F. 11 I.e. quanti conducentur haec opera, quantum pretium inter redemptores et magistratus conveniet. 12 Quae πρόσεργα vocantur, eorum pretium effectis demum operibus et probatis a magistratu persolvitur (v. 63). F. 13 Ex quibus substructiones fiunt. Contra lapides ex quibus tabulae ipsae et coronae sculpebantur, a magistratibus datos consentaneum est, cum in eis opera modo (ἔργον) redemptoribus locetur. F.

14 Pretium lapidum et litterarum a curatoribus in antecessum con-

- τῶν δὲ γραμμάτων | τῆς ἐγκολάψεως καὶ [τῆς] ἐγκαύσεως στατήρα καὶ |
 τριώβολον τῶν χιλίων γραμμάτων 15· ἐργᾶται 16 δὲ συνελχῶς μετὰ τὸ
 τὴν δόσιν 17 λαβεῖν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα, | ἐνεργῶν τεχνίταις ἱκανοῖς
 15 κατὰ τὴν τέχνην, μὴ ἔλαττον ἢ πέντε, ἂν δέ τι μὴ πείθεται τῶν
 κατὰ τὴν | συγγραφὴν γεγραμμένων ἢ κακοτεχνῶν τι ἐξελέγχῃται, ζη-
 μιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναοποιῶν καθ' ὅτι ἂν φαίνεται ἄξιος εἶναι μὴ
 ποιῶν τῶν κατὰ τὴν συγγραφὴν γεγραμμένων, καὶ ἂν τις ἄλλος τῶν
 20 συνεργαζομένων ἐξελέγχῃται τι κακοτεχνῶν, ἐξαλυνέσθω ἐκ τοῦ ἔρ-
 γου καὶ | [μ]ηκέτι συνεργάζεσθω 18· ἂν δὲ μὴ πείθεται, ζημιωθήσε-
 ται καὶ οὗτος μετὰ τοῦ ἐργῶνου· ἂν δὲ που παρὰ τὸ ἔργον συν-
 φέρητι τινὲ μέτρῳ τῷ γεγραμμένων προσλιπεῖν ἢ συνελεῖν 19, ποιήσει
 25 ὥς ἂν κελεύωμεν, μηδὲ ἀπολεῖ | λύσθωσαν ἀπὸ τῆς ἐργωνίας οἱ ἐξ ἀρ-
 χῆς ἔγγραφοι καὶ ὁ ἐργῶνης, ἄχρι ἂν ὁ ἐπαναπριάμενος τὰ παλινπωλα 20
 τοὺς | ἐγγύους ἀξιόχρεους καταστήσῃ· περὶ δὲ τῶν προπεποιτημένων
 οἱ ἐξ ἀρχῆς ἔγγραφοι ἔστωσαν ἕως τῆς ἐσχάτης δοκιμασίας· μηδὲ κα-
 30 ταβλαπτέτω μηθὲν τῶν ὑπαρχόντων ἔργων ἐν τῷ ἱερῷ ὁ ἐργῶνης·
 ἂν δέ τι καταβλάψῃ, ἀκείσθω τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν δοκίμως ἐγ-
 χρόνῳ | ὅσῳ ἂν οἱ ναοποιοὶ τάξωσιν· καὶ ἂν τινα ὑγιῇ λίθον δια-
 φθεῖρη κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ τῆς θέσεως ἐργῶνης, ἔτερον ἀποκατα-
 35 στήσῃ δόκιμον τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν, οὐθὲν ἐπικωλύοντα 21 τὸ ἔρ-
 γον, τὸν δὲ διαφθαρέντα λίθον ἐξάξει ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐντὸς ἡμερῶν
 πέντε, εἰ ὃς μὴ, ἱερὸς ὁ λίθος | ἔσται· ἂν δὲ μὴ ἀποκαθιστῇ ἢ μὴ

stituitur. Cf. [Arist.] Oecon. II 35, 1353 a₁₀ τὸν μὲν ἐπιμελητὴν κατὰ χώραν
 εἶα, τοὺς δὲ φόρους πράσσειναι ἐκέλευεν ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο. F.

15 Stater Boeoticus et tres oboli valent drachmas atticas 3, 47, marcas
 Germanicas 2, 71. Inde efficitur, hanc quae exstat tabulam inscribendam
 triginta fere drachmis Atticis constitisse. F. 16 Cf. n. 495₁₂₆, 1106₁₁₃.
 Herm. XVI 172. 17 Pensio pretii qua redemptor opus licitus est. F.

18 Praeter hoc coercionis ius curatorum officium non spectat ad ope-
 rarios, sed hi a redemptoribus conducuntur ab iisque mercedem accipiunt.

19 Addendi et demendi notiones in his verbis inesse apparet; ac recte F.
 προσλιπεῖν proprie, *aliquantum ultra mensuram relinquere i.e. non scul-*
pendo praecidere significare monet.

20 Qui ea, quae prior redemptor
 imperfecta reliquerit, perficienda conduxerit. Pollux VII 12 τὸ δὲ δεῦτερόν
 τι πιπράσκειν ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσιν -- καὶ τὰ δεῦτερον πιπρα-
 σκόμενα ἀναπωλούμενα -- ἢ παλινπωλα. F.

21 Sic errore lapicidae pro
 ἐπικωλύων exaratum coniecit F. non improbabiliter, etsi fortasse accusa-
 tivus defendi potest ad lapidem relatus, qui dum collocatur non impedi-
 at reliqua opera. De hoc condicionis genere cf. n. 971₂₈: ἀποδώσει δὲ τὰ ἔργα
 μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους τοὺς κίονας.

ἀκῆται τὸ καταβλα|φθέν, καὶ τοῦτο ἐπεγδῶσουσιν οἱ ναοποιοί· ὅτι δ' ἂν εὐρηγῇ, | τοῦτο αὐτὸ καὶ ἡμιόλιον²² ἀποτεῖσει ὁ ἐργώνης καὶ οἱ
 40 ἐγ|γυοί· ἐάν δὲ κατὰ φουάν διαφθαρήι τις τῶν λίθων, ἀζήμιος ἔσ|τω
 κατὰ τοῦτον ὁ τῆς θέσεως ἐργώνης. ἐάν δὲ πρὸς αὐ|τοὺς ἀντιλέγωσιν
 οἱ ἐργῶναι²³ περὶ τίνος τῶν γεγραμμέ|νων, διακρινούσιν οἱ ναοποιοὶ
 45 ὁμύσαντες ἐπὶ τῶν ἔργων, πλεῖ|ονες ὄντες τῶν ἡμισέων²⁴· τὰ δὲ ἐπι-
 κριθέντα κύρια ἔστω²⁵. | ἐάν δέ τι ἐπικωλύσωσιν οἱ ναοποιοὶ τὸν ἐρ-
 γῶνῃν κατὰ | τὴν παροχὴν τῶν λίθων²⁶, τὸν χρόνον ἀποδῶσουσιν
 ὅσον ἂν | ἐπικωλύσωσιν. ἐγγύους δὲ καταστήσας ὁ ἐργώνης κατὰ | τὸν
 νόμον λήψεται τὴν πρώτην δόσιν ὅπου ἂν ἐργωνή|σῃ πασῶν τῶν
 50 στηλῶν καὶ τῶν θριγκῶν τῶν ἐπὶ ταύτας | τιθεμένων, ὑπολιπόμενος
 παντὸς τὸ ἐπιδέκατον, ὅταν δὲ | ἀποδείξῃ πάσας εἰργασμένας καὶ ὀρ-
 θὰς πάντῃ καὶ τέλος | [ἐ]χούσας κατὰ τὴν συγγραφὴν καὶ μεμολυβδο-
 χοημένας ἀ|ρεστῶς τοῖς ναοποιοῖς καὶ τῷ ἀρχιτέκτονι, λήψεται τὴν |
 55 δευτέραν δόσιν πάντων τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς | ἐκ τοῦ ὑπο-
 τιμήματος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τὸν ἐκ τῶν ἀντι|γράφων ἐγλογισθέντα,
 ὑπολιπόμενος καὶ τούτου τὸ ἐπιδέ|κατον, καὶ συντελέσας ὅλον τὸ ἐρ-
 γον, ὅταν δοκιμασθῇ, κομι|σάσθω τὸ ἐπιδέκατον τὸ ὑπολειφθὲν καὶ
 τῶν πώρων τὸ ὑπο|τίμημα ὅσους ἂν θῇ, καὶ ὅσα ἂν γράμματα ἐπι-
 60 γράφῃ | μετὰ τὸ τὴν δόσιν λαβεῖν, κομισάσθω καὶ τούτων, ὅταν καὶ
 τὸ ἐ|πιδέκατον λαμβάνῃ, ἐάν μὴ τι εἰς τὰ ἐπιτίμια ὑπολογισθῇ ἀ|β-
 τῶι· ἐάν δέ τι πρότερον ὀ|γῃ²⁷ γενέσθαι συμφέρον τῷ ἔργῳ, | ποι-
 ῇσιν ἐκ τοῦ ἴσου λόγου καὶ προσκομιεῖται τὸ γινόμενον αὐτῷ, | ἀπο-
 65 δεῖξας δόκιμον· ἐάν δὲ ὁ τόπος ἀνακαθαιρόμενος μα|λακὸς εὐρίσκηται,
 προσστρώσει πώροις ὅσοις ἂν χρεία ᾖ καὶ | προσκομιεῖται καὶ τούτου
 τὸ γινόμενον αὐτῷ μετὰ τοῦ | ἐπιδδεκάτου· ἐπιθήσει δὲ καὶ ἐπὶ τὰς
 στήλας τὰς ὑπαρχού|σας²⁸ θριγκοὺς ἐνδεκα, προσπ|έχσας τὰς στήλας

22 Ipsum pretium quo locabitur et dimidium intellexit F. At sic καὶ abesse debebat. Immo praeter pretium, quod reipublicae restituendum est, sesquialterum tantum multae loco penditur. 23 Cf. 578₃₁. 24 Cf. Mytilenaeorum et Phocaeensium pactum de nummis cudendis IG XII 2, 1₆; διχ[ασταῖς δὲ ἐμ]μεναι τῷ μὲν ἐμ Mytilήναι [κέρναντι] ταῖς ἀρχαῖς παῖσαι ταῖς ἐμ M[υτιλ.]ναι πλέας τῶν αἰμισέων, ἐμ Φωκαῖ δ[ὲ] τ[αῖς] ἀρχαῖς παῖσ[α]ι[ς] ταῖς ἐμ Φωκαῖ πλ[έ]ας τῶν αἰμισέων[v]. 25 Haec paene ad verbum in titulis Tegeatico et altero ex Deliacis redire monuit F. 26 Cf. not. 13. Quot diebus post quam debebant lapides dederint curatores, tot accedent tem-pori redemptoribus concesso ad opus perficiendum. 27 Cf. n. 283⁵. 344⁵. 973₃₂. 28 Non modo hae tabulae collocatae erant, sed etiam litterae incisae, ut nihil restaret nisi ut coronae imponerentur. F.

ἐπιλαβὼν | ὅσον ἂν κελεύωμεν πρὸς τὴν περιτένειαν τὴν δοθεῖσαν **29**· |
 70 ἐξελεῖ δὲ καὶ τὰ δέματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν ταῖς στήλαις ὅσα | ἂν
 ὑπερέχῃ καὶ κωλύῃ αὐτὸν ἐν τῇ ἐπικοπῇ καὶ τρήσας βα|θύτερα
 καθαρμῶσει καὶ περιμολυβδοχοήσῃ δοκίμως, ἐμβαλεῖ | δὲ καὶ εἰς
 τοῦ(του)ς γόμφους δέματα καὶ περιμολυβδοχοήσῃ καὶ ἐρ|[γᾶ]ται πάντα
 75 καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γέγραπται· ἐκγῶ(ι)δομεν **30** δὲ | καὶ τού-
 τους τοὺς θριγκοὺς, τοὺς μὲν ἐκπέδους καὶ πενταπέδους | τοῦ ἴσου,
 ὅσον ἂν καὶ οἱ λοιποὶ **31** εὔρωσιν, τοὺς δὲ τριπέδους τοὺς | τέτταρας
 σύνδου εἰς τὸν θριγκὸν ἀπομετρησόμεθα. <λήψεται δὲ καὶ τούτων τῶν
 θριγκῶν τὴν δόσιν> ὅταν [δὲ] **32** ἐπιδείξῃ | τὰς στήλας ἐργασμένας
 80 καὶ κειμένας καὶ μεμολυβδοχοη|μένας καὶ τοὺς θριγκοὺς τοὺς ἐπὶ ταύ-
 τας τιθεμένους δε|δεμένους κατὰ κεφαλὴν, λήψεται καὶ τούτων τὴν
 δόσιν, ὑπολι|πόμενος τὸ ἐπιδέκατον, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γ[ε]-
 γραπται· | ὅταν δὲ συνθῇ τοὺς θριγκοὺς καὶ ἀποδείξῃ κειμένους, |
 85 μεμολυβδοχοημένους, τέλος ἔχοντας, δεδεμένους κατὰ | κεφαλὴν, συμ-
 φωνοῦντας πρὸς ἀλλήλους δοκίμως, ἔπειτεν | ἐγνιτρώσει **33** τὰς στήλας
 καὶ ἀποδώσει τὰ γράμματα καθαρὰ | καὶ ἐκπλυνεῖ ἕως ἂν κελεύωμεν·
 τὰ δὲ ἄλλα ὅσα μὴ ἐν τῇ | συγγραφῇ γέγραπται, κατὰ τὸν κατοπτι-
 κὸν **34** νόμον καὶ νο|μοῖκόν ἔστω.
 90 εἰς τὸν ναὸν τοῦ | Διὸς τοῦ Βασιλέως **35** εἰς τὴν ἔξω περί-

29 Nondum ita sculptae et laevigatae erant tabulae, ut coronae eis imponi possent, praeter certam quandam superficiei partem, qua in reliquis sculpendis documento uti debebant. Haec est ἡ περιτένεια ἡ δοθεῖσα. Cf. Fabricius p. 46. 59 sq. **30** Cf. n. 135₁₆ ἐκγ Μακεδονίης.

31 Quae novis tabulis imponendae sunt. **32** Cum duae litterae desint, [δὲ] supplevit Kum. Quod ferri non posse dixit F., qui haec antecedenti enuntiato adnectit, infra vero v. 81 post κατὰ κεφαλὴν puncto distinguit. At sic illo loco post λήψεται, ubi nulla est lacuna, particula desideraretur. Atque utique quod semel enuntiandum fuit, bis dictum est; nam utroque loco eadem δόσις intellegitur. Quare enuntiatum λήψεται δὲ -- τὴν δόσιν v. 77. 78 errore vel negligentia perperam insertum puto. Quo sublato omnia recte se habent. **33** ἐκνιτροῦν, 'natri ope abluerē' Alexis habet ap. Ath. VI 230 b (Meineke F. C. III 383) ἐκπώματα ἐκνενιτρωμένα. In rationibus Corcyraeis IG IX 1, 691₁₂ est ἐς τὸν βωμὸν νίτρου. F., coll. de natri usu Bluemner Terminol. u. Technol. I 162. **34** κατόπται magistratus Boeotorum proprii, qui in rebus pecuniariis potissimum aderant magistratibus et cavebant, ne quid inique ageretur. Locationibus operum publicorum interesse solebant IG VII 303₂₂. Boeckh CIG I p. 730. Fabricius p. 45.

35 Paus. IX 39, 4: ἀναβᾶσι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ αὐτόθεν ἰοῦσιν ἐς τὸ πρόσω τοῦ ὕρου Κόρης ἐστὶ καλουμένη θήρα καὶ Διὸς βασιλέως ναός. τοῦτον μὲν δὴ διὰ τὸ μέγθος ἢ καὶ τῶν πολέμων τὸ ἀλλεπάλληλον ἀφείκασιν ἡμίεργον. Eius aedi-

στασιν³⁶ τοῦ σηκοῦ | τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν κατα-
 στρωτήρων³⁷ ἐργα|τία καὶ σύνθεσις. ὁ ἐργωνήσας παρὰ τῶν
 ναοποιῶν | εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἔξω περι|στασιν
 95 τοῦ σηκοῦ τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν τοῦ | (τοῦ) τόπου τοῦ πρὸς
 μεσημβρίαν βλέποντος καταστρω|τήρων πέ||τρας τῆς σκληρᾶς τῆς Λε-
 βαδεικῆς τὴν ἐργασίαν κα|ὶ σύνθε||σιν, πληθος δεκατρεῖς, μέτρα δὲ
 τούτων ἔσται μῆκος [καὶ] | πλάτος καὶ πάχος ἀλόλουθοι τοῖς κειμένοις
 καὶ τέλος ἔ|χουσιν ἐν τῇ μακρᾷ πλευρᾷ³⁸, πρὸς οὓς οὗτοι τίθενται.
 100 παρα|λαβὼν³⁹ δὲ ὁ ἐργώνης τοὺς λίθους παρὰ τὸν ναόν, οὗ καὶ [ἐδο-
 κ]ιμᾶσθησαν, ὕγιεις, τὰ μέτρα ἔχοντας, ἐκποιούντας πρὸς | τὰ μεγέθη
 τὰ γεγραμμένα, πρῶτον μὲν ἐργᾶται τῶν λίθων | πάντων τὰς βάσεις⁴⁰
 ὀρθάς, ἀστραβεῖς⁴¹, ἀρραγεῖς⁴², συμμῖλους⁴³ | ἀπὸ ξοῖδος χαρακτῆς,
 105 πυκνῆς, ἐπηκονημένης⁴⁴ τὰ ἐπιβαί|νοντα πάντα ἐπὶ τοὺς κρατευτάς⁴⁵

ficii reliquiae, quae manifesto produnt id nunquam ad finem perductum
 esse, etiam nunc exstant. Ulrichs Reisen u. Forsch. I 168. Stephani Reise
 nördl. Griechenl. 68 sqq. Schliemann Orchomenos 9 sqq. F. 36 Ea stylo-
 batae pars, quae inter columnas et parietem cellae sita est. Et hic qui-
 dem non dicitur nisi de longo latere meridiano. F. 37 Tabulae lapi-
 deae quibus commissis efficitur pavementum. F. 38 Tredecim lapides
 in illa parte meridiana iam collocati sunt (v. 133 sqq.), alteri tredecim ad-
 huc desiderantur. Atque illi quidem propter ipsum cellae parietem iacent,
 hi ante eos columnas versus ponendi sunt. Duo eiusmodi lapidum ordi-
 nes etiam in Parthenone aliisque templis sunt. F. 39 A curatoribus
 dantur, ut tabulae quibus tituli inscribuntur cum coronis (not. 13).

40 Planiciem inferiorem, quae substructionibus imponitur. 41 Vox
 α στρέφειν derivata n. 971₂₁ ἀστραφῆς scribitur. Eadem inconstantia cum
 in hac voce apud scriptores quoque observatur, tum alia haud pauca
 sunt manifesto ad verbi στρέφω radicem referenda, quae tamen β pro φ
 habeant, veluti στράβος, στρεβλός, στρόβος, στρόβιλος, στρόμβος. De vocis usu
 ac significatione ad Plut. ad principem ineruditum c. 2 p. 780 B (ὥσπερ ὁ
 κανὼν, αὐτὸς ἀστραβῆς γενόμενος καὶ ἀδιάστροφος, οὕτως ἀπευθύνει τὰ λοιπὰ
 τῇ πρὸς αὐτὸν ἐναρμογῇ καὶ παραθέσει) provocat F. 42 Theophr. Hist.
 pl. V 3, 7 (τῶν ἐλαίνων ῥιζῶν, ἀρραγεῖς γὰρ αὗται). 43 Regula (κανόνι) ru-
 brica infecta examinatur lapis (id est μιλτολογεῖν); qui quo perfectius laevi-
 gatus est, eo minor pars eius regula rubricata per totam planiciem per-
 ducta rubricam non recipit. Qui igitur tam planus ac laevis est, ut
 totus rubrica inducatur, σύμμιλος vocatur. F. 44 ξοῖς χαρακτῆς est
 scalprum dentatum (Zahneisen). Duo genera sunt ex quibus alterum
 (πυκνὴ ἐπηκονημένη) dentes plures et acutiores, alterum (τραχεῖα) pauciores
 et obtusiores habet. Illud eis lapidum partibus adhibetur, quae accura-
 tius laevigandae sunt. F. 45 Substructiones quibus pavimenti tabulae
 imponuntur sic comparatae sunt, ut certis intervallis lapides formae

- καὶ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντη[ρι]αν μὴ ἔλαττον ἢ ἐπὶ δύο πόδας ἐκ τοῦ
 προσιόντος ἀρμοῦ⁴⁶, τὰ δὲ μέσα συνψάδοντα ἀπὸ ξοῖδος χαρακτῆς
 τραχείας, ποιῶν ὀρθὰ πάντα πρὸς κανόνα διηγενηὴ μὴ ἐλάττω τοῦ
 110 ἐνβεργουμένου λίθου, πλάτος μὴ στενότερον δακτύλων ἑξ, ὕψος ἡμι-
 ποδίου· ὑποτεμεῖ⁴⁷ δὲ τῶν καταστροφῶν πάντων ἐγ βάσεως τὸ ἐπὶ
 τὴν ὑπευθυντηρίαν ἐπιβαῖνον ἐκ τοῦ ἀπιόντος ἀρμοῦ πλάτος καὶ βάθος
 τὸ δειχθέν, ἐργαζόμενος τὰς ὑποτομάς, καθὼς καὶ περὶ τῶν βάσεων |
 115 γέγραπται, χάλασμα ποιῶν ἐν τῇ ὑποτομῇ τῇ παρὰ τῇ[ν] | ὑπε-
 θυνηρίαν μὴ πλεον δακτυλίσκου· ἐργᾶται δὲ καὶ τοὺς ἀρμούς πάν-
 τας τοὺς ἀπιόντας τῶν καταστροφῶν συμμίλτους, ὀρθοῦς, ἀστρα-
 βεῖς, ἀρραγεῖς, καθέτο(υ)ς⁴⁸, εὐγωνίους⁴⁹ πρὸς τὸ προσαγωγεῖον⁵⁰,
 στερεοῦς, κύκλωι τὰ τρία μέρη⁵¹ μὴ ἔλαττον δακτύλων ἑννέα ἀπὸ
 120 λειστρίου λείου⁵² ἐπηχονημένου μιτολογῶν δοκίμω, τὰ δὲ μέσα

oblongae (κρατευταί) transversi a cellae pariete columnas versus currant, medium vero inter eos spatium rudere calculoso expleatur (ὑπευθυντηρία). Atque semper quidem commissurae tabularum pavimenti supra ipsam mediam crateutarum partem sunt. Sic fit, ut margines dexter et sinister uniuscuiusque lapidis crateutis imponantur. Haec igitur pars planicie inferioris accuratius laevigatur, item anterior pars duos pedes a margine. Reliqua pars planicie inferioris (τὰ μέσα συνψάδοντα) minus accurate elaboratur, quia postea excavanda est (not. 46). F. 46 ἀρμοί, latera quattuor tabularum, opponuntur superficiei et planicie inferiori. Atque ὁ προσιών ἀρμός anticum latus est, ὁ ἀπιών ἀρμός v. 112 manifesto de postico latere dicitur, at in eis quae sequuntur v. 116 sqq. plurali οἱ ἀρμοὶ οἱ ἀπιόντες tria reliqua praeter anticum latera comprehendi videntur; aliter enim de marginibus dextro et sinistro elaborandis omnino nihil diceretur.

47 Si unus lapis alteri adaptandus erat, Graeci eam modo planicie partem, quae margini proprius erat, accurate laevigatam sic committebant, ut nihil intervalli esset; contra mediam planiciem paullulum excavabant, ut spatium (γάλασμα) relinqueretur. Hoc est ὑποτεμένειν. F.

48 ΚΑΘΕΤΟΣ. Emendavit F., perpendicularia interpretatus. 49 Ut rectos angulos habeant. F. 50 Inter instrumenta quibus in aedificando utuntur προσαγωγεῖον commemorat Plato Phileb. 56 C, ubi scholiasta adnotat τεκτονικὸν ἐστὶν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλά ἔδρα. In titulo normam (Winkel) designari manifestum est. F. 51 I.e. marginem cuiusque lateris dextrum, superiorem, sinistrum. Inferior cum media parte lateris minus accurate laevigatur ut in planicie inferiore media pars usque ad posticum marginem (not. 45), atque eadem quidem de causa.

52 λίστρον instrumentum quo lapides laevigantur ex Homero γ, 455 et Hesychio s. λίστρον et λίστρωτόν notum erat, λειστρίον hic primum comparet. „Apparet autem ex titulo nostro λειστρίον scalprum esse quo lapidarii subtilissimam assequebantur laevigationem. nam hoc instrumento

συνψαύοντα ἀπὸ ξοῖδος χαρακτῆς τραχείας, καὶ ἀναθυρώ[τε] 53 τοὺς
 ἄρμους πάντας τοὺς ἀπιόντας κανόν[ι λιθί]νῳι μιλιτολογῶν δοκίμως,
 ἀναξέων τοὺς καν[όν]ας | πάντας, ὑτάκις ἄν κελεῖωμεν, πρὸς τὸν κα-
 125 νό[α τὸν λίθινον] | τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχοντα δοκίμως. ἀποξέσσει
 δὲ πρὸς 54 | τοὺς ἄρμους τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιόντας τοὺς 55 |
 τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων, πρὸς οὓς μ[έλλει αὐτοὺς] | τιθέναι,
 ἐκτείνας τὴν λινέην κατὰ κεφαλῇ[ν - 8-101 -] νείου ἐν ὀρθῷ [ἀρι]στε-
 130 ραχόθεν καὶ τοῦ προδόμ[ου τῆς] | μακρᾶς πλευρᾶς καὶ γραμμᾶς κατα-
 γραψάμε[νος παρόν]τος τοῦ ἀρχιτέκτονος ἀφελέτω τὸ πρόσεργον 56 [τὸ
 ὑπάρχ]ον(?) ἀπὸ κολαπτήρος, πλάτος ποιῶν τὸ δοθέν, ποι[ῶν πάντα] |
 ὀρθά, ὀξύωρια 57· καὶ μιλιτολογησάτω τὴν ἄκραν πάν[των τῶν] | λίθων
 135 τῶν κειμένων τῶ[ν] τρεισκαίδεκα πρὸς κ[ανόνα] | μακρόν μὴ ἐλάττονα
 ποδῶν εἴκοσι, πάχος ἕξ δα[κτύλων], | ὕψος ἡμιποδίου, μιλιτολογῶν ἀπὸ
 λειστρίου λείου ἐ[πηχρονη]μένου, ποιῶν ὀρθά, ἀρραγῆ, σύμμικτα, βρά-
 θος μὴ ἑλατ[τον ἐννέα] | δακτύλους, πρῶτον διαξέσας σημείας 58 παρὰ

utuntur ad sculpendos laterum margines qui propter subtilem commis-
 suram diligentissime omnium erant perpoliendi. cum vero λειστρίον dicatur
 λεῖον ἐπηχρονημένον, i.e. leve (non dentatum) et acutum, haud dissimile fuisse
 videtur ei scalpro quod hodierni lapididae „Scharireisen“ vocant. F.

53 In formam portae aut fenestrae mediam planiciei partem aliquan-
 tum exsecabit (cf. not. 46). 54 Suppl. Dttb. 55 Suppl. idem. Ku-
 manudes v. 125 sqq. sic constituit τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχοντα, δοκίμως ἀπο-
 ξέσ[ας πάντας] | τοὺς ἄρμους τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιόντας, καθὼς | τῶν]
 κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. At hic de lapidum qui iam collocati essent
 lateribus laevigandis dici monuit F. Is igitur legit τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρ-
 χοντα δοκίμως. ἀποξέσσει δὲ καὶ | τοὺς ἄρμους τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιόν-
 τας | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. Quo in supplemento vehementissime
 offendit τοὺς ἀπιόντας; nam posterioris ordinis lapidum, qui iam collocatus
 est, non postica, sed antica latera laeviganda eisque novos prioris
 ordinis lapides adaptandos esse apparet. Cf. v. 144 ubi manifesto οἱ ἀπι-
 όντες ἄρμοι opponuntur iis, de quibus hic dicitur. Quare sic supplēvi ut
 sententia sit: „Ad exemplum posticorum laterum novorum lapidum antica
 eorum qui iam collocati sunt latera, quibuscum illa committenda sunt, laevi-
 gabit“. Dttb. 56 Partem lapidis quae ultra lineas ductas prominet. F.

57 I.e. ὀξὺν ὄρον ἔχοντα (scharfkantig). 58 Sic (aut σημεῖα, σημεῖα) hoc
 verbum non modo in Polybii codicibus antiquissimis, sed etiam in omni-
 bus paullo antiquioribus titulis (veluti in monumento Ancyrano) scribitur,
 ut mero eius temporis quo iam ε et α idem sonabant errori tribuenda
 sit scriptura quae adhuc sola in scriptorum editionibus exprimitur σημεῖα.
 Ceterum hoc femininum, quod alibi signum militare indicat, hic pro vulgari
 σημεῖον scriptum est.

τοὺς ἀρμούς] 59 | καθ' ἕκαστον τῶν λίθων ἐν ὀρθῶι πρὸς τὸ προσα[γω-
 140 γεῖον] | καὶ τὴν γραμμὴν τὴν καταγραφεῖσαν, πρὸς ἣν [παραξέ]σει τὴν
 παραξοήν 60, παραξέσει δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ προ[οδύμωι γραμμ]ὴν ὡσαύ-
 τως, ἔπειτεν ἀναθυρῶσαι τοὺς ἀρμούς [πρὸς τὸν] | κανόνα τὸν λίθινον
 τῶν κειμένων καταστρωτ[ήρων, πρὸς] | οὗς μέλλει τιθέναι, καθὼς καὶ
 145 περὶ τῶν ἀπιόντων [ἀρμῶν] | γέγραπται 61. ὅταν δὲ μέλλῃ τιθέναι
 τοὺς λίθους, προ[οεπικύψει] | τοὺς κρατευτάς κατὰ κεφαλὴν καὶ τὴν
 ὑπευθυντ[ρίαν, τοὺς] | μὲν κρατευτάς ἀπὸ ξοῖδος πυκνῆς, χαρακτῆς,
 ἐπ[ιχονημέ]νης, τὴν δὲ ὑπευθυντ[ρίαν ἀπὸ ξοῖδος ἀρτιστόμο]υ 62, ἀκο-
 150 λού]θως τοῖς κειμένοις καὶ τέλος ἔχουσιν, καὶ ἀποδείξ[ει ἐπικε]κομ-
 μένα δοκίμως, εἴτεν θήσῃ τοὺς καταστρωτῆρας, ἐργα]ζόμενος καθὼς
 γέγραπται, ἀρχόμενος τῆς θέσεω[ς ἀριστε]ραχούεν, ὡς ἂν αὐτῶι δεξι-
 χθῆι, ἕνα ἀμφ' ἀρμόν 63, ἐμ[βαλὼν . . .] φος ἐπιτεφηνον 64, κατὰ κε-
 φαλὴν δὲ στοιχοῦντα 65 τ[οῖς κειμένοις] | καὶ τέλος ἔχουσιν· καὶ ἐλαίωι
 155 δὲ καθαρῶι πρὸς πάν[τας τοὺς καλ]λόνας χρήζεται καὶ μίλτωι Σινω-
 πίδι 66, ἐὰν δὲ μὴ χ[ρῆται μίλ]τωι Σινωπίδι ἢ ἐλαίωι καθαρῶι,
 ζημιωθήσεται ὑπ[ὸ τῶν ναο]ποιῶν καὶ βοιωταρχῶν 67, καὶ οὐ πρό-
 τερον αὐτῶι λί[θος οὐδεὶς] | κατακλεισθήσεται ἕως ἂν ἐπιδεδίχηι τοῖς
 ναοπο[ιοῖς χρησά]μενος μίλτωι Σινωπίδι δοκίμωι ἢ ἐλαίωι καθαρῶι·
 160 ἐπιδεδί]ξει δὲ τὴν μὲν ἐργασίαν καὶ τὴν σύνθεσιν τῷ ἀρχιτέκ[τονι,
 τῷ δ' ὅ] παραχτέκτονι τῶν λίθων πάντων τοὺς ἀρμούς καὶ τ[ὰς βά]-
 σεις, ἀμα τριμματολογεῖν 68 τὰς μὲν βάσεις ἐκ χλόης ἐλ[αίας] 69 |

59 Suppl. Dttb. 60 Praecisio (*Schnittfläche*) quae alibi κατατομή vocatur (Harpocr. s. κατατομή). F. 61 V. 121 sqq. 62 Scalprum

quod planam, i.e. obtusam, neque dentatam neque acutam cuspidem habet. F. 63 Ut unus lapis semper unus ex iis qui iam collocati

sunt latus tangat, neque vero prioris ordinis binorum lapidum commissurae mediis posterioris ordinis lapidibus singulis respondeant et vice versa. Ad ἕνα videtur supplendum lapidem, et ἀμφ' ἀρμόν dici pro ἀμφ' ἕκαστον ἀρμόν. F. Cf. εἰς ἀπὸ φυλῆς similesque locutiones. 64 De ligno cuneiformi, quod dum lapides collocantur inter eos intericitur, ne detri-

mentum capiant, interpretatur F. Adlerum et Doerpfeldium secutus. Substantivum in -φος cadens quale fuerit non magis assequor quam Fabricius. Dttb. An ex adiectivo γαμψός neutrum (τὸ) γάμψος fingamus? Hi.

65 Ut superficies duorum lapidum accuratissime inter se coniungantur et unam quasi planiciem efficiant. 66 De rubrica Sinopensi cf. Strab. XII 540. Vit. VII 7, 2. Plin. N. h. XXXV 31. Boeckh Staatshaush. II 354; Robinson Amer. Journ. Phil. XXVII 1906, 141. 67 Hinc apparet, non a Lebadeusium civitate, sed a communi Boeotorum templum exstructum esse.

68 τριμματολογεῖν, tritu perpolire interpretatur F. Nam qui

ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις βεβηκότας⁷⁰ ὅλους ἀσχάτους⁷¹, ἀνε[ρχλῆ]-
 165 τους, ἀνυποπάστους, ὁμοτριβοῦντας, διακρούων τὰ θ[ιάρχε]||να(?)⁷² τῶν
 τριμμάτων, τὰ μὲν εἰς τοὺς κρατευτάς ἀπὸ ξοῖθ[ος χα]||ρακτῆς, πυκνῆς,
 ἐπηκονημένης, τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὑπευθυν[τηρί]||αν ἀπὸ ξοῖδος ἀριστιτόμου,
 τοὺς δὲ ἄρμους ἐξ ἐλαίου κ. . . . |βόλου⁷³ ἀπὸ λειστρίου λείου, ἐπη-
 κονημένου· ὅταν δὲ συντε[λέσῃ] | τὸν ἄρμόν, ἐγνιτρώσας καὶ ἐκπλύνας
 170 ὕδατι καθαρώι, ἔπ[ειτεν]|| κατακλειέτω· τὴν δὲ ἐμβολὴν τῶν γόμφων
 καὶ τῶν ὀ[ξεμάτων]|| καὶ τῶν π[ε]λ[ε]κάνων⁷⁴ καὶ τὸν σταθμόν τοῦτων
 καὶ τὴν μ[ολυβδο]||χρῶαν πθ[σ]αν⁷⁵ τοῖς ναοποιοῖς παρὼν αὐτὸς ὁ ἐρ-
 γώνης, ἀ[νεπι]||θεῖκετον [θ]ῆ μηδὲν κατακλειέτω· ἐάν δέ τι κατακλειέτ[η],
 πάλιν|| τε ἐξ ἀρχῆς ἄρας ποιήσῃ καὶ ζημιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναο-
 175 π[οιῶν]|| καὶ βοιωταρχῶν καθ' ὅ,τι ἂν φαίνεται ἄξιος εἶναι μὴ ποιῶν
 [τῶν ἐν]|| τῇ συγγραφῇ γεγραμμένων· καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν συ[ν]-
 εργα]||ζομένων ἐξελέγχῃται τι κακοτεχνῶν, ἐξελαυνέσθω ἐ[κ τοῦ]|| ἔργου
 καὶ μηκέτι συνεργαζέσθω· ἐάν δὲ μὴ πε[ρ]ι[θ]ῇται, ζη[μιωθῇ]||σεται καὶ
 180 οὗτος μετὰ τοῦ ἐργώνου, καὶ οὐ πρότερον οὐδὲν[α μο]||λυβδοχοήσῃ
 λίθον, ἕως ἂν ποιήσῃ τὰ γεγραμμένα· ἐάν δέ π[ου παρὰ]|| τὸ ἔργον
 συμφέρει τινὶ μέτρῳ τῶν γεγραμμένων προσλ[ιπέιν ἦ]|| συνελεῖν, ποή-
 σει ὡς ἂν κελεύωμεν· ὅταν δὲ συνθῇ π[άντας]|| τοὺς καταστρωτῆρας,

lapides scalpro laevigati fuissent, eos apud antiquos, ut etiamnum fieret, terendo ita poliri solitos esse, ut quam accuratissime alter alteri adaptari posset.

69 Supplevit F., sucum subviridem olivae sive oleum nondum perpuratum intelligens, quam in rem affert Geopon. X 21, 12: τῇ γλῶσῃ -- ἐπάλειψε.

70 Haec et sequentia de lapidibus intelligenda esse apparet, etsi in eis quae proxime antecedunt eorum mentio non facta est. F.

71 In titulo Oropio n. 973¹⁴ ἀσκάτους est, scriptura accommodatiore origini vocis, quam a σκάζειν (cf. illic not. 8), non a σκάζειν descendere significatio docet. Antecedens sibila aspirationi ansam dedit ut in Αἰγύπτιον pro Αἰγύστιον (n. 331⁴). Thespiensium n. pr. Ἀκαταστόδαμος IG VII 1906. Bechtel Hist. Personennamen 85.

72 Haec et proxima obscura sunt.

73 κ[α]ὶ διὰ ῥα||βόλου Kum., cui supplemento spatium non sufficit. κ[α]||[(θαρ)οῦ Fabr. emendare conatus est, sed Lollingius Kumanudem recte legisse affirmat testis oculus. Nescio an vox ceteroquin ignota certum olei genus significans hic fuerit. Dttb.

74 δέμασι, ansis, crateutarum lapides fortasse inter se iuncti erant, γόμφοις, vinctulis planis, καταστρωτῆρες cum subiectis crateutis conligati. Praeter γόμφοις et δέματα, quae lapidibus ita facile inmitti potuerunt, ut in facie exteriori non apparerent, πελεκάνοι quoque (securiculae, cf. Bluemner Termin. u. Techn. II 306) hoc loco commemorantur, quibus lapides in superficie ni fallor conligari solebant. F. p. 84.

75 Hic ἐπιθεῖται lapicidae errore intercidit. F.

ἐπικοψάτω κατὰ κεφαλὴν ἀκολούθ[ως τοῖς] | κειμένοις καὶ τέλους
 185 ἔχουσιν, καὶ μιλολογησάτω ἀπὸ ξοῖτ[ος χαρᾶ] | κτῆς δοκίμως τῷ μα-
 κρῷ κανόνι, διακολαπητρίζων 76 τοῦ[τους] | κύκλῳ πάντας, διαβητι-
 ζόμενος κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὑ[παρχού] | τῆς περιτενείας 77 τῶν κα-
 ταστρωτῆρων, κύβους 78 κατασκευ[ασάμε] | νος ξύλων ξηρῶν ἀγριελαίνων
 καὶ ἀποδείξας ὀρθὰ καὶ σύμ[μιλτα].

76 κολαπήρ (v. 132) est dolabra, qua lapides dolantur priusquam
 scalpro laevigentur. F. 77 Cf. not. 29. Hic superficies lapidum iam
 collocatorum efficit περιτένειαν. 78 Duo cubi aequales in lapidum
 parte complanata ita disponebantur, ut superimposita eis regula cum
 libella posset examinari, quantum de parte aspera scalpendo et laevi-
 gando demendum esset. Doerpfeld apud F.

973. Pactum de canali in Amphiarai fano Oropio faciendo,
 a. 338—322. In Amphiarai Oropiorum. Edd. Leonardos *Ec. ἀρχ.*
 1891, 71, 34 (IG VII 4255; Michel 586; Syll.² 542); cf. Bethe *Realenc.*² I 1896;
 Lattermann *Ath. Mitt.* XXXIII 1908, 76; XXXV 1910, 81. [H*ic*]

θεοί. | ἐν Ἀμφιαράου ἐκ τοῦ λουτρῶνος¹ τοῦ <αν> ἀνδρείου | ὅπως ἂν
 τὸ ὕδωρ μὴ κωλύηται ῥεῖν ὑπὸ τῆς χ|αράδρας ε[τ]αν ῥεῖ², ἀλλ' εἰ
 5 χρήσιμος ὁ λουτρῶν ε[τ]αν χειμάζει ὁ θεός, ὀχετὸν ποῆσαι λίθινον
 κρυπτόν³, τὸ μὲν μήκος, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ στρώματος τοῦ τῆς γε-
 φύρας μέχρι τῆς καταβάσ|ειω[ς]⁴ τῆς παρὰ τὸν γυναικείον λουτρῶνα
 10 τά|φρον δρύξαντα μήκος μὲν τὸ γεγ[ρα]μμένον⁵, πλ|άτος δὲ ἀπὸ τοῦ
 ἀναλήμματος⁶ τοῦ τῆς χαρά|δρας τεττάρων ποδῶν, βά|θος δὲ τρίπουν
 θή|ρει λί|θους τοὺς μὲν ἐν τῷ ἐδά|φει φορμηδὸν⁷ συντιθ|εῖς πρὸς ἀλ-
 λήλους ἀρμόζοντας καὶ εἰς ἔδραν | ἀγκάστους⁸, κατακρούων τὸν λίθινον

Litterae cum quarto saeculo vindicent inscriptionem, ea quae v. 36. 37
 de conductore et praede leguntur haec tum incisa arguunt, cum Oropus
 Atheniensium esset. At hoc tribus diversis illius aetatis spatius a. 400—387,
 377—366, 338—322 usu venit. Iam cum hic constanter ei pro ηι scribatur,
 de temporibus anno 366 prioribus omnino cogitare non licet, ut appareat
 tituli inscriptionem nec proelio Chaeronensi priorem neque calamitate anni 322
 recentiore esse. Adde, quod a. 333/2 Pytheas Atheniensis ἀιρεθεῖς ἐπὶ
 τὰς κρήνας -- τὴν ἐν Ἀμφιαράου κρήνην κατασκεύαζεν καὶ τῆς τοῦ ὕδατος
 ἀγωγῆς καὶ τῶν ὑπονόμων ἐπιμεμέληται αὐτόθι (n. 281₁₂). 1 Scriptio o
 pro ou vel in tabula anni 325 (IG II 809) occurrit. Meisterhans *Gr.*³ 26²⁰.

2 *ῥε* Dttb. contra lapidem (L), ceteroquin probabiliter. 3 Hic cana-
 lis nondum inventus est L. 4 Cf. n. 216⁴. 5 ΓΕΓΑΡΜΜΕΝΟΝ.

6 Cf. n. 813 A⁴. 7 Cf. n. 969¹⁰. 8 Sic hic et infra scribitur ex vera
 vocis origine. Nam quin αγκάζειν repetenda sit, quod de aedificiis usurpa-
 tum labandi notionem habet (Anth. Pal. I 2₃ δόμον σάζοντα νοήσας) non est

15 ἕκαστον | μολύβδῳ ἢ λίθῳ, ἐπικόψας δὲ κατὰ κεφαλὴν καὶ συνομα-
 λίσας πρὸς τὴν καταφοράν⁹, ὅπως ἂν εἰ | εὖρον¹⁰, ἐπιθήσει ἐπὶ τού-
 των ἐξεργασμένους | τῶν λίθων τὰς ἑδρας ὀρθὰς καὶ ἀστραφεῖς¹¹ καὶ
 20 τῶν ἀρμῶν ὁλοῦς¹². τὰ δὲ μέτωπα¹³ ἀναπελεσχῆ|σει εὐτενῇ· θήσει
 δὲ τοὺς λίθους ὀρθοὺς ἐπὶ τὰ τριημιπόδια, διαλείπων διάρρουν πλάτος
 ποδός, | θήσει δὲ εἰς ἑδραν ἀσκάστους κ[αί] πρὸς ἀλλήλους ἀρμόττον-
 τας, συμβά[λλων] τοὺς ἀρμούς | ὁλοῦς¹⁴. ἐπικόψας δὲ [κ]ατὰ¹⁵ κεφα-
 25 λὴν εὐτενῇ συ|νστ[ρώ]σει¹⁶ λίθοις, συντιθεῖς πρὸς ἀλλήλους ἀρμότ-
 τοντας καὶ εἰς ἑδραν ἀσκάστους τιθεῖς, | ἀρτιλιθίαν¹⁷ μηδαμοῦ ποιῶν.
 παρατάξει δὲ τοῖς λίθους ἅπαντας γαῖ τῇ ἐκ τῆς τάφρου· λίθοις | δὲ
 30 χρήζεται τοῖς ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ κατὰ τὸ[μ] βωμόν¹⁸, προσαγόμενος
 αὐτὸς αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον· ἐὰν δὲ μὴ ἵκανοὶ ᾖσιν, παρέξουσιν | ὧσιν ἂν
 προσδεῖ¹⁹ οἱ ἐπιμεληταὶ πρὸς τῷ ἔργῳ. ἀναιρήσεται δὲ τὸ ἔργον κατὰ
 35 τετραποδίαν, καί | ἀποδώσει τέλος ἔχον²⁰ εἴκοσι ἡμερῶν ἂν ᾗ | λά-
 βει τὸ ἀργύριον. ἐμιθώσατο τὴν τετραποδίαν ΠΤ²¹ μισθωτῆς Φρυῶνος
 Ἀλωπεκῆσι οἰκῶν. ἐγγυητῆς Τελεσίας Τελλίου Εὐωνυμεύς²². -- | --

dubium. De forma aspirata ἄσκαστος cf. n. 972⁷¹. 9 Ita coniungat lapides ut planicies tota aequabilem inclinationem habeat, per quam aqua sine ullo impedimento deorsum feratur. 10 Cf. not. 1. 11 Cf. n. 972⁴¹.

12 Hoc item ad ἐξεργασμένους rettulerim. Ea planicies qua unusquisque lapis cum proximo committitur, tota laeviganda est; id definite enuntiatur, quia haud raro (cf. n. 972⁴⁷) ea modo pars, quae undique margini proxima erat, accurate dolabratur, cum media paullulum excavarentur.

13 Superficies ea, quae non alii lapidi committitur, sed aperta manet.

14 Totā planicies proximo lapidi committitur, non margines modo, quia tota accurate laevigata est (not. 12). 15 ΤΑΤΑ L. 16 ΣΤΩΡΞΕΙ.

17 ἀρτιλιθία manifesto id structurae genus vocatur, quo cuiusque ordinis singuli lapides singulis proxime inferioris imponuntur, ita ut commissurae per omnes ordines recta linea continuentur. Id firmitatis causa stultissime vitandum esse sponte patet. 18 Cavea theatri aram Amphiarai ex parte cingens reperta est; eam huius tituli aetate haud exiguo temporis spatio antiquam fuisse neque sub finem saeculi quarti etiam ludis scaenicis inservisse, hinc apparet, siquidem lapidibus illinc avolsis redemptor in alia aedificatione uti iubetur. Leon. (Dttb.). Nam altero demum saeculo theatrum ita restitutum esse, tituli docent (IG VII 423 c. add. p. 745; Doerpfeld-Reisch Theater 105/8; fig. 42: [Νίκων Νικωνος? ἱερὸς γενόμενος τὴν σκηνὴν καὶ τὰ θηρώματα Ἀμφιαράν] et -- ἀγωνοθετήρας τὸ προσκήνιον καὶ τοὺς πίνακας ἀνέθηκε]. 19 Cf. n. 283⁵. 20 Cf. n. 157³. 21 L, cf. iam Gr. Bauinschr. 63. 22 Tellias Telesiae pater Euonymensis compositis Wilhelmi (Beitr. 216, 200) et Wilamowitzii (Sappho u. Simonides 107) disputationibus ab eo Tellia vix diversus erit habendus, qui quarto saeculo

Hermam Mercurio dedicavit inscripto carmine in Anth. Pal. VI 346 temere Anacreonti tributo: Τελλίᾳ ἡμερόνεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ, ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος. ὅς δέ μιν εὐθιυδίζων Εὐωνομέων ἐνὶ δῆμῳ ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν. Sequitur Telliam ἐν Εὐωνομέων οἰκοῦντα primo inquilini ius, deinde aut ipsum aut filium civitatem Atticam adeptum esse.

10. commercium similia.

Adde n. 218. Olbiopolitarum legem (2546). 354. Eleusiniorum frumentationem (2518). Omisimus Oropiorum decretum (2547).

974. Rhodiorum lex de oleo distribuendo, saec. I p. Chr. Rhodi in urbe. Ed. Collignon Bull. Hell. VII 1883, 96 (IG XII 1, 3 et p. 206; SGD1 3755; Syll.² 549). [H2]

[ἔδοξεν τῶι ὀ]άμῳ ἐν τᾷ ἐκκλησίᾳ ἐν τῶι Ἀρταμιτίῳ μηνί· τῶν | ἀνδρῶν, οἵτ'ινες θηρεῦντι καὶ πωλησεῦντι τὸ ἔλαιον ἰς τ[ὸ] | γυμνάσιον ἀ]φ' ὁνόμῳ καὶ ἀνεπιχωλύτως ποιούμενοι τὰν θέσιν, | [ἀναγράφαι ὁ]π[ό]σας¹ κα ἕκαστοι λάχωντι ἀμέρας ἀρξαμένο[υ]ς | ἀφ' ἃς² κα ὁ ἱερεὺς ὁ] μετὰ Εὐκράτῃ³ ἱερατεύῃ μέχρι Θεοδοφορίου τρίτ[ας], | ἔπως τὸ λοιπ[ὸν] ἐπὶ τοῖς προγεγραμμένοις γείνηται ἡ θέσις κ[αὶ] ἡ πώλ[η]σις παρὰ τῶν | λαχόντων καὶ προγεγραμμένων ἀνδρῶν ἧ ὑπ' αὐ[τῶν] | ταχθέντων· τ[ῶν] δὲ λαχόντων τὰ ὀνόματα ὁ γραμματεὺς [ἀνα]γραφάτω, 10 καὶ | ποτιγράψας ἑκάστῳ τὰς ἀμέρας ἃς κα ἑκάστου λάχῃ ὀνομ[α] | ἐκ τοῦ ... τι]μάματος⁴, συναρῶσάτω καὶ ἀναγραφάτω κατὰ ταῦτά· ὁ δὲ [ἱερεὺς⁵ | γράψας⁵ τῶ]ς τὸ ψάφισμα ἐστάλα λιθί[ν]ῃ θέτω πρὸ τοῦ ἀγορανομ[ί]ου | ποτιγράψας κ[αὶ] μῆνα καὶ ἀμέραν ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα κα ἕκαστος [εἰδῇ | κατὰ μῆνας καὶ ἀ]μέρας τὸν ἐνιαυτόν⁶.

1 -ΩΣΑΣ. Suppl. Hi. 2 Kaibel IG XII 1. 3 Eponymus Solis sacerdos, utrum idem fuerit atque ille apud Nilssonium l.l. 423₂₀₇ an homonymus, dubitatur. 4 Pro censu alii maiorem alii minorem dierum fungendi muneris numerum assignatum esse hinc cognoscitur. Etiam in fastis (not 6) nonnulla nomina repetita inveniuntur. 5 Suppl. Dttb.

6 Decretum saeculo tertio (scilicet a. Chr.) non antiquius esse indicat C.; iota nisi versu 1 subscriptum non esse videtur; scriptio ἰς, γείνηται aevō seriori convenit. Sermone Dorico Rhodii etiamtum utebantur, cum libertatem reddidit Titus imperator (cf. n. 819 not. in.). Quare comparata insuper scriptura ΘΠ nulla est idonea causa, cur huc non referamus fastorum fragmenta IG XII 1, 4 (cf. I. Brit. Mus. IV 2, 966), quorum singulis diebus adscripta sunt singula nomina. Mensium nomina ibi exhibet columna II Σμ(ινθιος), cui sextum et Ἀρ(αμίτιος) cui septimum locum tribuas

ποτα[ν]α[γ]ραψάτω δὲ καὶ τὰ πλε[ονά]ζοντα δνόματα 7, εἴ κα χ[ρ]εία
 15 γέινηται, [μὴ τὰν δα]πάναν ἄγῃ ὁ δᾶμος . . . | - c 281 - καταβαλ-
 λέσθων γράμματα 8 | - c 111 - εἰ δέ κα ὁ ἱερεὺς μὴ ἀνα[γ]ράφ[η] τι τοῦ-
 τ[ων] [ῆ] μ[η] ποιῇ τὰ π[ρ]ο[γεγραμμένα, ἀποτεισάτω - -

col. III Ὑακίνθιος) et Π(άνημος) α', cui nonum et decimum; col. IV. Π(άνα-
 μος) β' i.e. intercalarius, cui tertium decimum, ac praeterea incerto loco
 Ἀγρ(ιάνιος), cui ex coniectura octavum in tertia columna dedimus. Et his
 et aliis de causis (cf. n. 644 II) mensium Rhodiorum seriem ita constituit
 Nilsson Bull. Ac. Danemark 1909, 132):

semestre hibernum:

- I. Θεσμοφόριος (Πυανοψιδών)
- II. Διόσθιος (Μαυμακτηριών)
- III. Θεωδαίσιος (Ποσιδεών)
- IV. Πεταγείτνιος (Γαμηλιών)
- V. Βαδρόμιος (Ανθεστηριών)
- VI. Σμίνθιος (Ελαφηβολιών)

semestre aestivum:

- VII. Ασταμίτιος (Μουνιχιών)
- VIII. Αγριάνιος (Θαργηλιών)
- IX. Ὑακίνθιος (Σκιροφοριών)
- X. Πάναμος (Ἐκατομβαιών)
- XI. Καρνεῖος (Μεταγειτινιών)
- XII. Δάλιος (Βοτηδρομιών)

intercalarius: XIII. Πάναμος β'.

Sminthius propter Bacchi Sminthii cultum (IG XII 1, 763) cum ludis scae-
 nicis coniunctum apte componitur cum Elaphebolione, quo mense magna
 Dionysia Athenis celebrabantur; plurimum enim apud Rhodios valebant
 exempla Attica. Quodsi tota haec ratiocinatio praescripto illo Nesiotarum
 (n. 620₃₂) everti videtur, quo Samiorum Ἀπατουριών — Athenis Apaturia
 Pyanopsione agebantur — cum Rhodiorum Sminthio comparabantur, huic
 potius conclusioni (Bischoff Realenc. IX Kalender § 51) quam probabili
 monumenti Rhodii interpretationi diffidat Hi. 7 Suppl. Hi. 8 Cf.
 Tloiorum Lyciorum decretum (Wilhelm Bull. Hell. XXV 100): μετουσία ἱερῶν
 κ[αὶ] τ[ῆς] συναγωγίας καὶ τῶν ἄλλων τ[ῶν] τὰ γράμματα καταβαλλομένων εἰς κι-
 βώτιον. Supplementa incerta eiecimus.

Δ975. Deliorum lex de carbonibus, c. 250 Stela marmorea
 integra. posita et reperta Deli loco ubi postea porticus Philippi exstructa est.
 Edd. et commentati sunt Schulhof et Huvelin Bull. Hell. XXXI 1907, 46;
 cf. Holleaux CR Ac. Inscr. 1905, 799; Wilhelm NBeitr. IV 1915, 27. [Zie]

ἄνθρακας μὴδὲ ῥυμοὺς¹ μὴ ἐξέ ξύλα ὅς ἂν μὴ χρῆ[ι]ται τοῖς σταθμοῖς²
 τοῖς ξυληροῖ[ς], μὴ πωλεῖν. μὴ] | πριάμενον ἐν Δήλῳ πωλεῖν, μὴδὲ ὄν[τα]

Priore parte legis (v. 1—32) agitur de ceteris venditoribus carbo-
 num et lignorum, eorumque condicionibus vendendi, posteriore parte
 (v. 33—44) de immunibus. 1 Ligna rotunda quae foco imponebantur
 secundum edd. cf. ad IG XI 2, 154 A 18 — v. 1—3 suppl. Wilhelm contra
 edd. qui sibi persuaserant initium legis in alio lapide scriptum fuisse
 atque ante v. 1 supplendum esse [μὴδὲ ἐξέστω πωλεῖν]. 2 Mensuras
 publicas in agoranomio dici (cf. v. 38) apparet ex IG XI 2, 287 B₁₄₂ ταῦτα
 ἐστῆσαν ἐν τῷ ζυγῷ τῷ ἐλάττονι τῷ ἐν ἀγορανομίῳ.

5 ἐν τῷ] | πλοίῳ τούτ[ω]ν μὴθὲν πριάμενον³. εἰς αὐτό[ν] | τὴν ἀπο-
 γραφὴν⁴ ποιησάμενον πωλεῖν· μὴδὲ | ἐπικηρυσσόμενα καθιστάμενον⁵
 πωλεῖν, μὴδὲ τὰ ἀλλότρια ξύλα μὴδὲ ῥυμούς μὴδὲ ἄν[θ]ρακας· μὴδὲ
 ἐξέστω πωλεῖν ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς | εἰσάγουσιν, μὴδὲ πλείονος⁶ πωλεῖν ἢ
 10 ὅσου ἂν | ἀπογράφωνται πρὸς τοὺς πεντηχοστολό[γους]⁷ μὴδὲ ἐλάσσονος·
 ἀπογραφέσθωσαν | δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἀγορανόμους οἱ εἰσαγαγόν[τες] πρὸ
 τοῦ πωλεῖν ὅσου ἂν ἀπογράφωνται | πρὸς τοὺς πεντηχοστ[ο]λόγους· ἐάν
 15 δὲ τις | παρὰ τὰ γεγραμμένα πωλεῖ, πεντήχοντα | δραχμὰς ὀφειλέτω,
 καὶ ἐξέστω εἰσαγγέλ[λ]ειν τῷ βουλομένῳ τῷμ πολιτῶν πρὸς τοὺς ἀγο-
 ρανόμους· οἱ δὲ ἀγορανόμοι εἰσα[γόντων]⁸ τὰς εἰσαγγελίας ταῦτα⁹
 20 εἰς τοὺς | τριάχοντα καὶ ἑνα⁹ ἐν τῷ μηνὶ ἐν ᾧ ἂν εἰσαγγεληθεῖ· τὸν
 δὲ μισθὸν τῷ δικαστηρίῳ παρα[βαλλέσθω]¹⁰ ὁ εἰσαγγέλ[ας]· ἐάν δὲ
 ὀφλεῖ, | τὸν τε μισθὸν ἀποτείσάτω τῷ παραβαλομένῳ καὶ τοῦ γε-
 25 γραμμένου ἐπιτιμίου τὰ δύο | μέρη¹¹, τὸ δὲ τρίτον μέρος τῷ δημο-
 σίῳ, καὶ οἱ ἀγ[ο]ρανόμοι πραξάτωσαν αὐτὸν δέκα ἡμερῶν ἀφ' ἧς |

3 ,Der Händler soll nicht verkaufen, wenn er (Kohlen und Holz) erst in Delos gekauft hat, und auch nicht, wenn er an Bord seines Schiffes befindlich (im Hafen von Delos liegend) irgendeine dieser Waren gekauft hat.' Wilh.

4 Bis venditor pretium rerum venalium suo nomine non alterius ut domini navis profiteri debet primum apud coactores quinquagesimae. Cf. n. 952²: εἰ τίς κα ἐτάγη εἰς τὰν τῶν Κυπριασιέων χώραν, ἐπεὶ κα ἐξέλγεται τὰ ἐμπόρια, ἀπογραφάσθω ποτὶ τοὺς πεντηχοστολόγους καὶ καταβαλέτω τὰμ πεντηχοστὰν π[ρὶ]ν ἀνάγειν τι ἢ πωλεῖν, deinde apud agoranomos (v. 11).

5 Edd. recte provocant ad Hesych. s. v. ἐκαθίστατο: Ἀττικοί· ὅταν τις ὠνούμενός τι τῶν ὑπὸ κήρυκι (πι)πρασκομένων, παραχρῆμα αὐτὸ μὴ ἀπάγη, ἵνα ὅη κυρία αὐτῷ μένη ἡ ὠνή atque locum sane difficilem sic interpretantur: vetantur vendere per praeconem (ὑπὸ κήρυκος Deli XI 2, 199 D 42) res emptas in foro relinquentes.

6 Cf. Platonis Leges XI p. 917 B ὁ πωλὼν ὅτιοῦν ἐν ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἴπη τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ, ἀπλὴν δὲ εἰπὼν, ἂν μὴ τυγχάνῃ ταύτης, ἀποφέρειν ὀρθῶς ἂν ἀποφέρει πάλιν καὶ ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμῇ πλείονος μὴδὲ ἐλάττονος.

7 De vectigalis quinquagesimae invecis et evectis mercibus impositae coactoribus cf. ad IG XI 2,

161 A₂₆, πεντηχοστολόγιον 154 A₃₈, πεντηχοστὴ ἡ ἀστία 287 A₉.

8 Ut bis occurrunt imperativi antiquiores in -των desinentes (εἰσαγόντων 18 et προσθέντων 28), cum ceteris locis occurrat -τωσαν et -σθωσαν, ita -ει pro -ηι

occurrit quater in 3. pers. conjunct. (15. 21. 22. 27), unde edd. recte aetatem tituli statuerunt paulo post a. 250 a. Chr.

9 De iudiciis Deliorum (ἡλιαία) cf. ad XI 203 A₆₂.

10 Haec est παρακαταβολή iuris Attici (Lipsius Att. Recht u. Rechtsverfahren 933 sq.), quae reddit Corcyrae (Laum Stiftungen 2, 1 114).

11 De praemio delatoris cf. Ziebarth Herm. XXXII 609 sq. Wilhelm Jahresh. XII 128 sq.

ἄν ὄφλει ἀνεύθυνον¹² ὄντες· ἐ[ά]ν δὲ μὴ δύνωνται, | ἐξομόσαντες¹³
 προσθέντων αὐτὸν καὶ τὰ αὐ[τοῦ] τῷ εἰσαγγέλαντι, καὶ ἀναγράψαντες
 30 εἰς τὴν σανίδα¹⁴ οὗ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα παραδίδ[ε]σαν εἰς τὸ
 δημόσιον τῇ βουλῇ.
 οἱ δὲ ἀτελεῖς¹⁵ ὄντες εἰσάγουσιν ξύλα ἢ ῥυμοῦ[ς] | ἢ ἄνθρακας τὰ
 πωλούμενα τῷ ξυληρῷ σταθμῷ, ἀπογραφέσθωσαν πρὸς τοὺς ἀγορα-
 35 νόμους πρὸ τοῦ πωλεῖν ὅσου ἂν μέλλωσι πωλεῖν, | καὶ μὴ ἐξέστω
 αὐτοῖς μήτε πλείονος μήτε ἐλάσσονος πωλεῖν ἢ ὅσου ἀπεγράψαντο·
 ἐὰν δὲ τιγες μὴ πειθαρχῶσιν τοῖς γεγραμμένοις, οἱ ἀγορανόμοι αὐ-
 40 τοῖς μὴ διδόντωσαν μήτε τὰ ζυγὰ μήτε | τὰ μέτρα τὰ ἀνθρακῆρά, καὶ
 τοῦ τόπου¹⁶ οὗ ἂν αὐ[τοῖς] κείμενα ᾗ τὰ ξύλα ἢ οἱ ἄνθρακες ἢ οἱ
 ῥυμοὶ | φερέτωσαν τῇ πόλει μισθὸν τῆς ἡμέρας ὀρα[χμὴν] ἕως ἂν ἄρω-
 σιν, καὶ οἱ ἀγορανόμοι παραξάτω[σαν] αὐτούς, ἀνεύθυνον ὄντες.

12 Edd. recte conferunt p. 83 tit. Delium CIG 2266¹¹ ἐξέστω τοῖς ἐπι-
 στάταις εἰσπᾶσαι τὸν ἐργόνην καὶ τὸν ἐν[γυτήν] -- ἐὰν | προγινώσκωσιν, ἀζη-
 μίοις οὖσι καὶ ἀνυποδίκτοις et similiter supra n. 731¹⁹⁻²². Cf. praeterea Wilhelm
 Jahresh. XII 1909, 129 sq. 13 Cf. v. 36—37 legis quae dicitur ἐρὰ συγ-
 γραφή allatae ab edd. p. 91 εἰάν δὲ μὴ δύνωνται πρᾶ[ξα]ι, ἐξομόσαντες --
 [ἀ]δύνατοι εἶναι [πρᾶ]ξαι, ἀναγραφόντων αὐτοὺς εἰς τὴν στήλην πατρώθεν ὀφεί-
 λοντας τῷ θεῷ καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐγγυητάς. 14 De tabulis ligneis
 magistratum cf. Wilhelm Beitr. 240 sq. 15 ἀτέλεια vel ἀτέλεια πάν-
 των vel ἄ. ἐν Δήλῳ πάντων una cum proxenia saepissime saec. IV et III
 donabatur neque tamen nominatur Deli post tit. XI 4, 692 anno fere 230
 conscriptum, quocum optime congruunt quae de aetate tituli huius dixi-
 mus. 16 Cf. legem Andan. n. 736¹⁰¹ μηδὲ πρᾶσσετω μηθείς τοὺς πωλοῦν-
 τας τοῦ τόπου μηθέν. Inschr. Magn. 239 τόπος ὑπηρετῶν οἰκοδόμων simil. 237.

Δ976. Samiorum lex frumentaria, saec. II. Sami in urbe.
 Edd. v. Wilamowitz SBak. Berl. 1904, 917 (Thalheim Herm. XXXIX, 604;
 Bleckmann I. Gr. Staatenk. 59); cf. Wilhelm Wien. Eranos 1909, 125. [Hi]

I -- | .ν τῷ[ν εὐπ]ορωτάτων. τὴν δὲ ἀπόδειξιν ποιεῖσθω[σαν] | τοῦ μηνός
 τοῦ Κρονιῶνος¹ ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν ἐκ[κλησι]ῶν. συναγέτωσαν δὲ

Et litterae et scripturae inconstantia saeculo II conveniunt. Quod
 Samii Anaeitidis fertiles agros tenent, tempus anno 188 recentius indicat,
 quo Manlius Volso Samiis favit (n. 688 not. init.). Ante annum 188 agri
 huius pars Magnetum fuerit, cum decretum I. Magn. 94 inter Anaeam et
 Panionium inventum Magnesiae fuisse nominum ratione certo demon-
 straretur (cf. n. 685⁴, contra Wil. p. 927²), pars Priensium (n. 599), qui
 a. 196 victoria simul parta pacem cum Milesiis fecerant (n. 588). 1 Κρονιῶν
 i. q. atticus Σκιροφοριῶν ultimus, Πελευσιῶν (v. 56) i. q. Ἐκατομβαιῶν primus,

- τὴν ἐκκλησίαν οἱ πρυτάνει[ς ἐν τῷ] | θεάτρῳ καὶ κελευέτωσαν τοὺς
 5 ἐκκλησιάζοντα[ς κα] | τὰ χιλιαστὸν² καθίζειν, σημεία ποιήσαντες καὶ
 τ[όπον] | διορίσαντες ἐκάστη τῶν χιλιαστῶν· ὃς δ' ἂν ἀπειθῇ καὶ
 μὴ καθίῃ ἐν τῇ ἐαυτοῦ χιλιαστῷ, ζημιούτω[σαν στατῆρι πατρίῳ]³.
 ἐὰν δὲ ἀδίκως ἐζημιῶσθαι φῇ, | παραγραφάσθω⁴, καὶ ἡ κρίσις γι-
 10 νέσθω ἐν τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ⁵ ἐν ἡμέραις εἴκοσι. γινέσθω
 δὲ καὶ ἡ προβολή⁶ | καὶ ἡ χειροτονία ὑπ' αὐτῶν τῶν χιλιαστήρων.
 II ἐν ταύτῃ | δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ δοκιμαζέτωσαν αἱ χιλιαστές καὶ τὰ |
 ὑποθήματα καὶ τοὺς ἐγγύους⁷. ἃ δ' ἂν δοκιμάσωσιν ὑποθέματα καὶ
 15 οὓς ἂν δοκιμάσωσιν ἐγγύους καταγραφέτωσαν οἱ πρυτάνεις εἰς τὰ δη-
 μύσια γράμματα. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἀποδειχθέντας μελεδωνοὺς⁸
 κατα|χωρίζετωσαν εἰς τὰ δημόσια γράμματα. ὅταν δὲ [ἡ] | χειροτονία
 μέλλῃ γίνεσθαι, ὁ τῆς πόλεως κῆρυξ ἐπε[υ]ξάσθω, τοῖς χειροτονητέοις
 20 οὓς νομίζουσιν βέλτεστα | προστήσεσθαι τῶν χρημάτων ἄμεινον εἶναι.
 III οἱ δὲ ἀποδειχθέντες εἰσπραστέωσαν τὸν τόκον παρὰ τῶν δεδανει-
 σμένων καὶ διαγραφέτωσαν τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου κε|χειροτονημένοις ἀν-
 δράσι. ἐκεῖνοι δὲ ἀγοραζέτωσαν | σίτον τὸν ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς⁹ ἀπο-
 25 μετρούμενον | τῆς ἐξ Ἀναίων¹⁰, διδόντες τῇ θεῷ τιμὴν μὴ ἐλάσσονα |
 ἢς πρότερον ὁ δῆμος τέταχεν [δραχμὰς]¹¹ πέντε καὶ δύο ὀβολούς. τὸ
 δὲ ὑπεραῖρον ἀργύριον, ἅμ μὲν μὴ ὀόξῃ τῷ δῆμῳ σιτωνεῖν, τηρεῖ-
 τωσαν αὐτοὶ μέχρι ὅτου ἕτεροι ἀποδει|χθῶσιν ἐπὶ τοῦ σίτου· εἴτεν
 30 διαγραφέτωσαν ἐκεῖνοι. ἐὰν δὲ | ὀόξῃ σιτωνεῖν, ἀποδιαγραφέτωσαν¹²
 IV παραχρῆμα τῷ κε|χειροτονημένῳ σιτώνῃ. ἐκεῖνος δὲ ἀγοραζέτω

Ἀρτεμισίων (v. 37) i.q. Ἑλαφτοβολίων nonus anni Samii mensis. Bischoff Realenc.² s.v. Kalender § 73. 2 N. 312⁶. 3 De didrachmis priscae Samiorum et aliis recentioris normae cf. Head HN² 603/5. 4 Lipsius Att. Recht III 848. Alium verbi usum illustrat Wilhelm Herm. XLIV 51. 5 De δικαστηρίοις πολιτικοῖς et ἀστικοῖς, quibus opposita erant ξενικά, cf. n. 364²⁴.

6 Iota abundat, ut saepe in titulis saeculi primi. Plat. Leg. VI 765 b καὶ τὴν προβολὴν δὴ τὸν αἰρούμενον ἐκ τῶν ἐμπεύρων ποιητέον. Differt actio π., de qua Lipsius l.l. (not. 4 211. 7 Partsch Gr. Bürgschaftsrecht 268/9.

8 Vox ionica a verbo ionico Favre Thes. 255) μελεδαίνειν (n 2 B) i.e. curare derivata. 9 Vigesima ex terris sacris Iunoni (τῇ θεῷ) debita.

10 De Anaeis cf. not. init. Samii dicebant se ex Ionum arbitris accepisse a Milesiis Ἄνα καὶ Θήβας καὶ Μαραθήσιον, a Colophonis autem Ἄνα (I. Priene 37⁵⁸). De Samiis exulibus qui belli Peloponnesiaci temporibus locum tenebant Thuc. III 19. 32; de Samiorum peraea Ps. Scyl. 98 (c. a. 347).

11 Spatium vacuum relictum erat; an quia compendium non intellexit quadratarius? Wil. Pretium quin μέτρον (not. 17) s. medimni sit, nemo dubitabit. 12 Cf. papyrus saec. II Mayser Gramm. 498.

τὸν σῖτον ἐκ τῆς Ἀναιεΐτιδος 13 χώρας ὃν τρόπον ἂν νομίζῃ | λυσιτε-
 35 λέστατα καταστήσειεν τῇ πόλει, ἑὰμ μὴ ποθὲν ἄλλοθεν λυσιτελέστερον
 τῷ δήμῳ. προτιθέτ[ω]σαν δὲ περ[ι] | τούτου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν
 οἱ πρυτάν[εις] οἳ τὸν μῆνα τὸν | Ἀρτεμισιῶνα πρυτανεύοντες, ποιησά-
 V μνοι προγραφῇ. ἀποδεικνύτω δὲ ὁ δῆμος καθ' ἕκαστον ἐνιαυ-
 τὸν ἐν τῇ πρώτῃ | τῶν ἀρχαιρεσιῶν 14 μετὰ τὸ καταστήσασθαι τὰς χειρο-
 40 τονητάς | ἀρχάς ἀνδρας δύο, ἐξ ἑκατέρας φυλῆς 15 ἓνα, τοὺς ἐσομένους
 ἐπὶ τοῦ σίτου, μὴ ἐλάσσονα οὐσίαν ἔχοντα ἑκάτερον | ταλάντων τριῶν.
 οὗτοι δὲ παραλαβόντες τὸν τόκον παρὰ | τῶν μελεδωνῶν διδόντωσαν
 τὴν τιμὴν τοῦ σίτου καὶ ἐάν τι ἄλλο δαπάνημα γίνηται, παραμετρεΐ-
 45 σθωσαν δὲ | καὶ τὸν σῖτον. ἀποδεικνύτω δὲ καὶ σιτώνην ὁ δῆμος ἐν |
 τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, μὴ ἐλάσσονα οὐσίαν ἔχοντα ταλάντων δύο.
 VI γινέσθω δέ, ἐάν ὀξέῃ, καὶ μίσθωσις τοῦ ἀργυρίου τοῦ ἐκ τοῦ τόκου,
 ἐάν τινες βούλωνται ὑποθέματ[α] δόντες ἀξιώχρεα καὶ διεγγυήσαν-
 50 τες 16 προλαβεῖν 17 | καὶ λυσιτελέστερον καταστήσασθαι τὸν σῖτον. τὴν
 δὲ δι[ε]γγύησιν ποιείσθωσαν οἱ ἄνδρες οἱ χειροτονηθέντες ἐπ[ι] | τοῦ
 VII σίτου κινδύν[ω]ι τῷ ἑαυτῶν. τὸν δὲ συναγορασθέντ[α] πάντα
 διαμετρεΐτωσαν τοῖς πολίταις κατὰ χιλιάστων τοῖς ἐπιδημοῦσιν, με-
 55 τροῦντες ἑκάστῳι τὸμ μῆνα δωρεάν μέτρα 18 δύο. ἀρχέσθωσαν δὲ
 τῆς διαμετρήσε[ω]ς μηνὸς Πελοπιῶνος καὶ μετρεΐτωσαν ἐξῆς ἐφ'

13 Pro Ἀναιεΐτιδος. Sed cf. γῆς δένδρεΐτιδος I. Priene 12₂₃ (paullo post a. 300), quod forma δένδρεον defenditur. 14 De ἀρχαιρεσίαις cf. Swoboda Volksbeschl. 117¹. Duae quotannis fieri debebant, ubi sicut Teni magistratus semestres, tres, ubi sicut Erythris in quaternorum mensium tempus eligendi erant. 15 Duas tribus fuisse tradit Themistagoras ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ (Et. M. Ἀστυπαλαία FHG IV 512, 1), (Σ)Χησίαν et Ἀστυπαλαίαν, cf. schol. Nicand. Alex. 161 Χησιεῖς πρῶτον κατήχρησαν ἐν Σάμῳ, εἴτα Ἀστυπαλαίαις. Ex his Χησιεῖς partem insulae occidentalem circa Κερκέτιον ὄρος tenuisse Nicander Al. 148 cum scholiis docet. Ἀστυπαλαίαις igitur orientalem partem, Iunonis templum, urbem ipsam tenebant. Contra Herodoti (III 26) φυλὴ Αἰσχρινῶνα non tribus erat, sed gens sive πάτρα. Wil. p. 931. 16 Cf. Deli a. 249 ἀνεμισθώσασθαι -- τὸ χωρίον ὃ καλεῖται Ῥάμνοι, οὗ καθιστάντος Ξενομήδους τοὺς ἐγγύους κατὰ τὴν ἱερὰν συγγραφὴν ὅτε ἦσαν αἱ διεγγυήσεις IG XI 2, 287 A₁₃₆; Partsch Bürgschaftsr. 113². 17 Non τὸ ἀργύριον, sed intransitive, 'zuworkommen'. Wil. 18 μέτρον hoc certa est mensura, a medimno vix diversa; cf. Homeri et Hesiodi μέτρα ἀλφειῶν, οἶνου al. Hultsch Metr.² 499. Multo minus est Tauromenitarum ἐλαίου μέτρον: Hultsch 157/9, Nissen Handb. Altertums. I² 884 (= $\frac{1}{8}$ μέδιμνος s. $\frac{1}{2}$ μετρητής).

- ὄρους| ἄν ἐκποιῇ 19 μῆνας· ἕτεροι δὲ ὑπὲρ ἐτέρου 20 μὴ μετρεῖτωσ[αν],
 ἐ[ἀμ] μὴ τις ἀρρωσθῇ· ποιείσθωσαν δὲ τὴν μέτρησιν ἀπὸ | νομηγίας
 60 ἕως δεκάτης, τοῖς δὲ ἀποδημοῦσιν ἐάν ἔλθω|σιν ἕως τριακάδος. ἀπο-
 διδύτωσαν δὲ λόγον καθ' ἕκαστον | μῆνα τῶμ μετρησαμένων ἐπὶ τὸ
 ἐξεταστήριον γράφοντες | κατὰ χιλιαστὸν καὶ προστιθέντες τὰ δνόματα
 VIII τῶν μετρη|σαμένων. ἐξουσία δὲ ἔστω τοῖς χιλιαστῆρσιν τὸν αὐτὸν
 IX με|λεδωνὸν ἀποδεικνύειν ἐφεξῆς ἐφ' ἔτη πέντε. ἐάν δέ τις τῶν |
 65 δανεισαμένων μὴ ἀποδιδοῖ 21 τὸ ἀργύριον ἢ πᾶν ἢ μέρος τι, τὸ
 ὑ|πόθεμα ἀποδύσθω ἢ χιλιαστὺς, καὶ ἐάν τις ὑπεροχὴ γένηται[ι], | ἀπο-
 δότω τῷ τὸ ὑπόθεμα δόντι. ἐάν δέ τι ἐνλίπη, τὴν πρᾶξιν | ποιήσασθω
 ἐκ τοῦ ἐγγύου. τὸν δὲ τόκον διδύτω τὸν ἐπιβάλλο[ν]τα ἢ χιλιαστὺς
 70 τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθεῖσιν. ἐάν δέ μὴ | δοῖ, μὴ διαμετρεῖ-
 σθωσαν οἱ χιλιαστῆρες τὸν ἐπιβάλλοντα σῖτον μέχρι ποιήσωσιν τὰ
 δίκαια. ἐάν δέ τις τῶν χειροτο|νηθέντων μελεδωνῶν λαβάν τὸ ἀρ-
 γύριον δ δεῖ αὐτὸν δα|νεῖσαι μὴ δανείσῃ ἀλλ' αὐτὸς κατὰσχῃ ἐπ'
 75 τόκον μὴ | ἀποδοῖ τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθεῖσιν ἀνδράσιν ὀφειλέτω
 τὸ ἴσον πρῶστιμον, καὶ ἀναγραφάτωσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν | οἱ ἐξεταστὰι
 τῇ χιλιαστῷ πρὸς τὸ ἀργύριον δ καθῆκον ἦν αὐ|τὸν ἀποδοῦναι· πρὸς
 δὲ τὸ πρῶστιμον ἀναγραφάτωσαν ἄτιμον, | καὶ ἔστω ἕως καταβάλλῃ
 80 ἄτιμος. μὴ διαμετρεῖσθωσαν δὲ μηδ[ε] | οἱ χιλιαστῆρες τὸν ἐπιβάλ-
 λοντα σῖτον οἱ ἀποδείξαντες τὸν με|λεδωνὸν τὸν μὴ καταβαλόντα τὰ
 χρήματα. ἐάν δέ βούλωνται [οἱ] | χιλιαστῆρες καταβαλεῖν τὰ χρήματα
 ἢ πάντες ἢ τινες αὐτῶ[ν] | πρὸς μέρος, α ὁ μελεδωνὸς οὐκ ἀπέδωκεν
 τῇ πόλει ἢ ὁ δανεισάμ[ε]νος, ἐξουσία αὐτοῖς ἔστω, καὶ ὡς ἂν κατα-
 X 85 βάλωσιν διαμετρεῖσθ[ω]σαν τὸν σῖτον ἀφ' οὗ ἂν καταβάλωσιν. μὴ
 ἐξουσία δὲ ἔστω μνηθεὶ εἰς μνηθὲν ἄλλο χρήσασθαι τοῖς χρήμασιν
 τούτοις | μηδὲ τῷ πίπτοντι ἀφ' αὐτῶν ἀλλ' εἰς τὸν δωρεὰν διαμετρού-
 μ[ε]νον σῖτον. ἐάν δέ τις ἢ πρῶτανις προθῇ ἢ ῥήτωρ εἴπηι ἢ ἐπι-
 στάτῃ[ς] | ἐπιψηφίσῃ, ὡς δεῖ προχρήσασθαι εἰς ἄλλο τι ἢ μετενεγ-
 90 κεῖν, ἀπο|τι[ν]έτω ἕκαστος δραχμὰς μυρίας. ὁμοίως δὲ καὶ ἐάν ταμίαις
 ἢ με|λεδωνὸς ἢ τῶν ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθέντων ἢ σιτώνης δῶ|σιν
 ἢ προχρήσωσιν εἰς ἄλλο τι καὶ μὴ εἰς τὸν δωρεὰν διαμε|τρούμενον 22.

19 Poll. IX 154 ἀρχεῖ -- ἐπὶ τούτου τὸ ἐκποιεῖ εἴρηχεν ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλεί-
 ου φόνου Λυσίας. Herwerden Lex.² 461. 20 Debebat ἕτεροι (s. -ος) ὑπὲρ
 ἐτέρων (s. -ου). 21 I. q. ἀποδιδοῖ, cf. n. 1109¹⁰². 22 Sequuntur no-
 mina civium (vss. 128) qui pro semet ipsi et filiis pecuniam dederunt.
 Numeri exstant πεντήκοντα, ἑκατόν, διακοσίας, τριακοσίας, πεντακοσίας, χιλίας

II.

Res sacrae.

Conferas libros: Leges Graecorum sacrae e titulis collectae. I Fasti sacri, ed. I. de Protz 1896 [= v. Protz]. II 1 Leges Graeciae et insularum, ed. L. Ziehen 1906 [= Ziehen].

1. Templa et delubra, arae, simulacra.

Adde n. 93. Decretum Atticum de sacello Codri, Nelei, Basilae (2550).
280. Decretum Atticum de sacello Veneris Citiensibus constituendo (2551). 695. Magnetum decretum de Dianae Leucophryenae templo consecrando (2552). 589. Magnetum legem de Iove Sosipolide (2553).
375. Decretum Atticum de delubro Veneris Παρθένου lustrando (2556).
635. Amphictionum de asyilia fani Ptoii decretum (2557; cf. illa de Magnetum asyilia II 554—562, de Teiorum asyilia II 563/6 alia). 756. Decretum Atticum de sacello Aesculapii restaurando (2558). 338. Ialysiorum legem sacram (2560). 281. Atheniensium decretum de fontibus sacris (2580).

Omisimus Magnetum decreta de Sarapide (2554; cf. n. 663 Sarapei Delii res). Trimetrum Delium (2564; cf. 3999⁷, Croenert Goett. GA 1908, 1023; IG XII 4, 1300). Legem Pariam mutilam (2569; Ziehen 107). Terminum Trallianum (2573), cf. lemma n. 167—170, sed etiam Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 103. 154. Titulum Epidaurium (2581; substitutum n. 995). Rationes quaestorum Minervae et aliorum deorum Atticas (2586); rationes praefectorum et quaestorum dearum Eleusinarum a. 329/8 (2587); rationes hieropoeorum Apollinis Delii anni 180 (2588), summi illas quidem momenti ad res publicas sacras privatas cognoscendas, sed quae melius una cum similibus iisque plurimis et copiosis simis monumentis, quae corporis Attici et Deliaci editiones novae partim dederunt partim emendata et aucta proponunt tractabuntur.

977. Anaphaeorum decretum de Veneris templo condendo saec. II. Anaphae in Apollinis Aegolatae fano, nunc Athenis. Edd. CIG 2477; Ross Arch. Aufs. II 495 (IG II p. 1091); Rangabé Ant. Hell. 820; Bechtel SGDI 3430; IG XII 3, 248 (Michel 853, Syll.² 555; Ziehen 122). Cf. Wilhelm Goett. GA 1900, 102. [Hi]

- I [—συντε|λε]σθέντος δὲ [τοῦ ναοῦ ἔστω δαμόσι]οις¹ [κα]θότι καὶ ὁ
θεὸς ἔ[χρ]ησε[γ· τ]ῆς δ' ἐπερωτάς[ε]ως καὶ τοῦ χρησμοῦ ἀντίγραφά
ἔστι τάδε²·
- II 5 ἔδοξε τῷ βουλῇ καὶ τῷ δάμῳ, ἀρχόντων Ξενο|μνάστου, Ἀριστο-
μάχου, Σωσιπλεῦς καὶ βουλᾶς γνώμα· | ὑπὲρ τᾶς ἐφόδου³, ἥς ἐποι-
ήσατο Τιμ[ό]θεος Σωσιπ|λεῦς, κατὰ δὲ ὑποθεσίαν Ἰσοπόλιος, ἀξιώς(ας)⁴
αὐτῷ δοθῆ|μεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀσγελάτα⁵ τό|πον,
10 ὡς[τε ναό]ν Ἀφροδίτας οἰκοδομῆσαι ὕλαι καὶ λίθους καὶ χοῖ [χ]ρῶ-
μενος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὧν κα χρεῖαν ἔχῃ | ἐν τῷ τόπῳ, ἐν τῇ αἵμασι, ἔ-
πει ἅ ἐλαία ἅ ποτὶ τὸν | Εὐδῶρειον οἶκον⁶ καὶ τὸν Μειδίλειον· τὸν
δὲ τόπον, | [ε]πει ὁ βωμὸς τοῦ Κτησίου καὶ τὸ ξοάνιον, τὸν τοῖχον |
15 λύσαντα τὰν πάροδον ποιῆσαι ἐς τὸν ναὸν | ταῦται, καὶ οἰκοδομηθέν-
τος τοῦ τοίχου τὸν βωμὸν | καὶ τὸ ξοάνιον καταστᾶσαι πάλιν ἐς τὸν
τοῖ|χον, τὰς δὲ στάλας τὰς οὐσας ἐν τῷ τοίχῳ | καὶ τὸν ἀπόρανθρον⁷,
εἰσας μὲν κα δυνατὸν ἦι, | αὐτεῖ καταστᾶσαι, εἰσας δὲ [κα] μὴ ἦι
20 τόπος, ἔπει κα | δοκῇ χρησίμῳ ἦμεν. συντελεσθέντος δὲ | τοῦ ναοῦ
ἦμεν δαμόσιον, καθά καὶ ὁ θεὸς ἔχρησε, | τᾶς δὲ ἐπερωτάσις καὶ
τοῦ χρησμοῦ ἀντίγραφόν | ἔστιν τὰ ὑπογεγραμμένα·
- III 25 ἐπερωτᾷ Τιμόθεος [τό]ν θεόν, πρότερον | αὐτῷ λῶιν καὶ ἄμειγνόν
ἔστιν αἰτήσασθαι | τὰν πόλιν ἐν τῷ ἐπινοεῖ τόπῳ ἐν τῷ τοῦ | Ἀπόλ-

Distinguenda sunt: I Rogatio Timothei (ἐφοδος v. 6. 33). Ex hac v. 1—3
restant. II Decretum senatus populiue Anaphaeorum (v. 4—23 et 33—36).
III Huic media interposita sunt questio (ἐπερωτάσις), quam oraculo propo-
suerat Timotheus, et oraculi responsum (v. 24—33). Cf. not. 2. 1 Suppl.
Wilamowitz. 2 In litteris, quas Timotheus senatui tradiderat, hic
subiunctum erat exemplum eorum quae infra v. 24—33 leguntur, quo se-
natui fidem faceret se dei iussu cum eo agere. At ne plane eadem sine
ulla utilitate bis lapidi inciderentur, ea hic praecisa et infra in tenore
decreti modo repetita sunt. Wil. 3 Apud Athenienses πρόσοδος vocatur
et ius cum senatu populove agendi et ipsa actio; eadem vi alibi ἐφοδος
usurpatum esse tituli docent. Cf. n. 941₆: καὶ ἐφοδὸν ἐπὶ τὸ κοι[νόν]ν πρώτοις
μετὰ τὰ ἱερά. 4 ΑΞΙΩΣ lapis. ἀξιῶν Ross, aut hoc aut ἀξιῶσας Wilh.

5 Anaphae colebatur Ἀπόλλων Αἰγλήτης (Ap. Rhod. IV 1694; Hiller Thera
I 351/7. Realenc. I 975), quem eundem esse atque Ἀσγελάταν recte statuunt
cum huius tituli editores tum v. Wilamowitz Isyllos 93. 6 Hoc de (ἱεροῖς)
οἴκοις dici censet Zieh., heroibus Eudoro et Midylo (Pind. Pyth. VIII 55
πάτραν Μειδυλιδᾶν cum schol. de Aegina) sacris. Probabilius de privatorum
hominum casis vicinis cogites. 7 Cum omnia huius generis nomina
neutra sint, Be. TON errore pro TO incisum coniecit Dttb. Cf. I. Priene
158a: [ἀπορρ]άνθρωποι.

λωνος τοῦ Ἀσγελάτα, ὥστε ναὸν τᾶς | Ἀφροδίτας οἰκοῦ[ο]μῆσαι, καὶ
 30 ἤμεν θαμνοσίον, | ἥ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀ[σ]κλαπιοῦ ἐν ᾧ ἐπινοεῖ |
 λεσθέντος δὲ τοῦ ναοῦ ἀνα[γ]ραφῆμεν τό τε ψάφισμα καὶ τὸν χρησμόν |
 καὶ τὰν ἔφοδον ἐστᾶσαν λιθίναν.

II 35 περὶ δὴ | τούτων δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ, δεδόσθαι | αὐτῷ καθάπερ
 αἰτεῖται, εἴ κα [δó]ξι | τᾷ ἐκκλησίαι.

977^a. Donarium Delium, a. 112/1. Deli. Ed. Hauvette Bull. Hell. VI
 1882, 318, 4 (Syll.² 559; Michel 1166). Cf. Rusch De Serapide 42. [H²]

Θεόφιλος Θεοφίλου | Ἀντιοχεὺς μελανηφόρος¹ | τὴν κονίασιν² | τοῦ πα-
 5 στοφορίου³ | καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε | τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς² | καὶ
 τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν | καὶ τοὺς προμύχθους⁴ | τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις |
 10 καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σανίδας | ἀνέθηκεν Σαράπιδι, Ἰσιδι, | Ἀνούβιδι, Ἀρ-
 ποκρατεί⁵, | ἐπὶ ἱερέως Σελεύκου | τοῦ Ἀνδρονίκου Ῥαμνουσίου⁶.

Plane geminus titulus est CIG 2297. 1 Hi etiam in aliis titulis De-
 liacis ad deorum Aegyptiorum sacra spectantibus sunt, velut IG XI 4,
 1250 Ἰσι [Κ]τήσιππος [Κ]τήσιππου Χίος μελανηφόρος et infra n. 1134, homines
 qui nigris vestibus induti deorum Aegyptiorum sacris intererant. ἡ σύνθεσις
 ἢ τῶν μελανηφόρων est in titulo Delio Ἀθηναίου II 134 (Bull. Inst. 1874, 105;
 Poland Vereinsw. 43), cf. XI 4, 1226. 2 Cf. IG XI 4, 1246 [Ἀγ]άθων Νυμφίου
 Πετηλ[ίνος] τὴν ὀρόφωσιν σὺν τῷ κεράμω[ι] καὶ τὴν κονίασιν Σαράπι, Ἰσι, Ἀνούβι,
 κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ. 3 Aedificium intra sacrum peribolum, ubi habi-
 tabant παστοφόροι, de quibus cf. Diod. I 29, 4: τὰ τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς
 ἀρχαιότητας ὡσαύτως ἔχειν Ἀθηναίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους· τοὺς μὲν γὰρ Εὐμολ-
 πίδας ἀπὸ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερέων μετενηγέσθαι, τοὺς δὲ Κήρυκας ἀπὸ τῶν
 παστοφόρων. Manifesto ministri sunt sacerdotibus subditi. Cf. Rusch 55/6.

4 Mutuli, i.e. trabes aut lapides quorum capitibus ex murc prominenti-
 bus imponuntur tabulae (σανίδες). Boe. 5 Haec scriptura, quae etiam
 in aliis inscriptionibus Graecis invenitur (Ἀρποκράτα in titulo Larisaeo
 IG IX 2, 591. Ἀρποκράτει IG XI 4, 1260 al.) proxime accedit ad Aegyptiacam
 Harpechrot (E. Meyer Lex. Myth. I 2, 2746). Sed studio hoc nomen in-
 numeris illis Graecis quae in -κράτης cadunt assimilandi aspiratio aut in
 proximam syllabam translata (Ἀρποκράτης n. 1132₂ al.) aut omnino sub-
 lata est; qua forma (Ἀρποκράτης) etsi in titulis vix multo frequentior est
 illis duabus, scriptorum consuetudinem secuti nos volgo utimur. Dttb.
 De forma Καρποκράτης cf. Sittig Z. vergl. Sprachf. XLV 242. 6 Sacerdos
 fuit a. 112/1. Cf. Bull. Hell. VI 339, 42 Σέλευκος Ἀνδρονίκου Ῥαμνούσιος ἱερεὺς
 γενόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων Ἰσιδι
 Ὑγι[ε]ῖται, cf. ib. XXXII 361; Kirchner PA 12627.

978. Cnidiorum de Bacchi fano lex, c.a. 250. Cnidi, nunc Londini. Edd. Newton Discov. Halicarnassus 753, tab. XCII 36; Bechtel SGDI 3500; G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV, DCCLXXXVI (Michel 450; Syll. 561; Quandt De Baccho 192. 247). Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 234. [Hi]

ἔδοξε Κνιδίοις, γν]ώμα προστατᾶ[ν] 1· | περὶ ὧν τοὶ Βάκ[χοι] 2 | ἐπὶ λ-
5 θον, ἔπω[ς] | ἀγνέσθεται τὸ [ἱερὸν] ν τοῦ Διονύσου τοῦ 5 Βάκχου 3, μὴ
10 ἐξ[ῆ] μ]εν καταλύε[ν] 4 ἐν | τῷ | ἱερῷ τῷ μ [Βάκ]χων μ]ηδένα μ[η]δ' 5
-- μ[η]δ' ἐνα μ[η]δὲ -- | ε]ν 6. εἰ δέ [κα μὴ | ἀγνέ]σθ[η]ται 7 τὸ ἱερόν, --]

1 Cf. n. 1874. 2 Sacerdotes Bacchi interpretatur Hir., sed non video quid impediatur quominus hic vocem vulgari vi de collegio cultorum dei intellegamus. Dttb. 3 Bacchi sacra apud Cnidios testantur nummi principatus tempore cusi (Head HN² 616) et tituli in quibus Dionysiorum principae commemorantur (Bull. Hell. VII 485, 3. Inscr. Brit. Mus. IV DCCLXXXVII^{10. 16}).

4 Vocem intransitive usurpatam divertendi vel commorandi vi apparet: cf. κατάλυμα, 'deversorium' IG V 1, 869 al. 5 Hic infinitivum fuisse patet.

6 ποιμαίνε[ν] Dttb. Cf. n. 986₃. 7 Suppl. Be.

979. Elatensium lex ante a. 400. Inter Elateam et Opuntem Lapis rudis. Edd. Foucart Bull. Hell. VIII 1884, 216 (SGDI 1531; Roberts Introd. I 229 bis); IG IX 1, 129 (Roehl Imag.³ 91, 13; Syll.² 562; Ziehen 79; Michel 703). Cf. Paris Élatée 34. [Hi]

5 ἐν τῷ φα]νακείῳ 1 | θύοντα | σκανὲν 2· | γυναικα 3 | μὲ παρίμε[ν].

Saec. V. 1 Anaces duo multis Graeciae locis culti sunt; quos cave ne cum Cabiris Dioscuris aliisve dis quamvis similibus confundas.

2 De tentoriis quibus Graeci ad sollennia sacra concurrentes utebantur cf. n. 736 VII. VIII. 1000. 3 Sicut Pari IG XII 5, 183 (cf. SGDI IV p. 857, 24): [Ζ]ρος (s. [Δ]ρός?) Ὑπάτο· ἀ[τε]λ[έ]στοι οὐ θέμ[ι]ς οὐδὲ γυναικ[ι].

980. Astypalaeae, c.a. 300. Edd. Dubois Bull. Hell. VII 1883, 477, 1 (Bechtel SGDI 3472; Michel 794); Hiller IG XII 3, 183 et p. 278 (Syll.² 563; Ziehen 123). Cf. Haussoullier Rev. crit. 1900, 28. [Hi]

[ἐ]ς τὸ ἱερόν μὴ ἐσέρπεν 1 ὅς τις μὴ ἀγνός ἐστι, ἦ 2 τελεῖ 3, | ἦ αὐτῷ ἐν νῶϊ ἐσσεῖται.

1 Cf. n. 736₃₆ μ[η]δὲ παρερπέτω μ[η]θεῖς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον. 1168₈₆: ἦρπε ἐς τὸ ἱερόν. 623₅ εἰς φάτρην ἔρπειν. Doriensium igitur et Arcadum sermo cotidianum hunc verbi usum, in reliqua Graecia poetarum proprium, retinebat.

2 Litterae bonae vix cogitare sinunt, graviter peccasse quadratarium, id quod Dttb. sumpsit. Scripsit enim v.d. ὅστις μὴ ἀγνός ἐστι ἢ τέλει(ος), ἦ -- ἐσσεῖται. Immo cavetur, ne quis impurus intret; (si intraverit,) pecuniam deo pendet vel sacrificium nescimus quid lustrandi gratia faciet; quod si non fecerit, ἐνθυμηθήσεται sive αὐτῷ ἐνθυμίον ἔστω, eum paenitebit (Wilamowitz), seu αὐτὸς αὐτὸν αἰτιάσεται (Dttb. ex n. 989). 3 Futurum.

Ad sententiam cf. legem Miliesiam Wiegand VI vorl. Ber. 1908, 23 καὶ ἐάν τις γυνὴ βούληται τελεῖν τῷ Διονύσῳ τῷ Βακχίῳ ἐν τῇ πόλει ἢ ἐν τῇ χώρῃ ἢ ἐν ταῖς νήσοις, [ἀπο]διδόντω τῇ ἱερεῖαι στατήρα κατ' ἐκάστην τριετηρίδα [ἔνα].

981. Arcesinensium lex sacra, saec. IV. Arcesines Amorgi. Edd. Weil Ath. Mitth. I 1876, 342, 10 b (Michel 711; Syll.² 565); Ziehen 96; Delamarre IG XII 7, 2. [Hi]

θεοί. | ἔδοξεν τῇ βο[υλ]ῇ καὶ τῷ δήμῳ. Ἀγῆνω[ρ] | εἶπε· Μελεῖτων ἐπ[εσ]τάται· μὴ ἐξεῖναι κατὰ[γ]εσθαι¹ εἰς τὸ Ἑραῖ[ον] ξένῳι μηδενί², 5 ἐπιμελε[ί]σθαι δὲ τὸν νεωκ[ρο]ν καὶ ἐξείργειν· ἐάν δὲ | μὴ ἐξείργηι, ἀποτ[ί]νειν αὐτὸν τῆς ἡμέρας | ἐκάστης δέκα δρα[χμ]ᾶς ἱερὰς τῇ Ἑραι. ἀναγ[ρά]ψαι δὲ τοῦδε τὸ [ψή]φισμα πρὸ τῶν θυ[ρῶ]ν, ἐπιμελεθῆ[ναι] δὲ τοὺς νεωποίας.

1 Suppl. Zie. 2 Cf. similem legem Argivam, et eam de sacris Iunonis Herodot. VI 81 οὐκ ὄσιον εἶναι ξείνῳ αὐτῷθι θύειν, Atticam saec. VI ap. eundem V 72 (Minervae sacerdos Cleomeni regi dicit): ὃ ξεῖνε Λακεδαιμόνιε, πάλιν χώρῃ μηδὲ εἶσθι ἐς τὸ ἱρόν· οὐ γὰρ θεμετὸν Δωριεῦσι παριέναι ἐνθαῦτα· et Pariam vix multo antiquiorem IG XII 5, 225 cum add. p. 311 (cf. Ziehen 106; Elter Rh. Mus. 1911, 200; Papabasileiu' Ec. 1911, 96; Hiller Berl. ph. W. 1916, 796): γσένῳι Δωριτῇ οὐ θέμις - | οὐδὲ δ[ο(ύ)λ]ωι, ἀ Κόρηι Ἀστῶι ε-- , ubi de supplementis dubitare licet. Supra in eodem lapide alia lex antiquioribus litteris incisa est (Ziehen 95): ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Ὀρθ[ε]σίλεως [εἶπε]ν· πῦρ μηδὲνα καίεν | [ἐν] τῷ Ἑρα[ίῳ] πρὸς τὸ καινὸ οἶκο τῆς γω[υ]ίας καὶ τὸ νε[ῶ] τὸ πρὸς τὸ Λυκεῖο· ἐάν δὲ [τι]ς καίη, ἀποτι[νέτω] δέκα δρα[χμ]ᾶς ἱερὰς | τῇ Ἑρῇ.

982. Pergamenorum lex de Minervae sacris post a. 133. Pergami. Edd. Fraenkel I. Perg. 255 (Michel 730; Syll.² 566). [Hi]

I Διονύσιος Μηνοφί[λου] | ἱερονομήσα(ν)τε¹ τῷ δήμ[ω]. | II ἀγνεύεωσαν δὲ καὶ εἰσέτωσαν εἰς τὸν τῆς θεο[ῦ] ναόν | οἷ τε πο-

1 Litterae NTE consulto deletae. Lapidariae, qui etiam alibi passim peccavit, errorem ab ipso animadversum et emendatum esse statuit F. Qui error eo proclivior erat, quia fuit sane collegium ἱερονόμων (v. 23), ex quo tamen unus modo exacto magistratu hanc stelam erigendam curavit. Neque enim ulla alia huic hieronomo intercedit necessitudo cum his praeceptis, quam quod ea publice proposuit; iniuria primum instrumentum (II v. 1—9) ipsius hieronomi edictum existimat F. Nam praescripta quidem (I v. 1. 2) ad totam stelam spectant, quod vero decreta III (v. 10—17) et IV (v. 18—29) sollennes habent formulas initiales, II non item, id manifesto inde repetendum est, quod hic partem modo ex ampliore lege excerptam tenemus (v. 3 ἀγνεύεωσαν δέ). Quam legem a Dionysio Menophili f. hieronomo latam esse omnino incredibile est. 2 I.e. τῆς Ἀθηναῶς τῆς Νικηφόρου. Cf. v. 11, 19.

δ λῖται καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπὸ μὲν τῆς ἰδίας γυναικὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός αὐθυμερόν, ἀπὸ δὲ ἄλλοτρίας κα[ι] | ἄλλοτρίου³ δευτεραῖοι λουσάμενοι⁴· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπὸ | κήδους⁵ καὶ τεκούσης γυναικὸς⁶ δευτεραῖος· ἀπὸ δὲ τάφου | καὶ ἐκφορᾶς⁷ περιρασάμενοι⁸ καὶ διελθόντες τὴν πύλην, κα[θ'] ἥν τὰ ἀγιστήρια⁹ τίθεται, καθαροὶ ἔστωσαν αὐθυμερόν. |

III 10 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, γνώμη στρατηγῶν· τὰ μ[ε]ν | ἄλλα περὶ τῶν θυόντων τῇ Νι[κ]ήφωρῳ Ἀθηναῖ· γίνεσθαι κατὰ | [τὸν νόμον, [τιθέναι δὲ μετὰ τοῦ προ]ουπ[άρ]χ[οντος]¹⁰ - ει - | ... κ]αὶ

3 Coitu inquinari homines, ita ut loca consecrata introire non liceret eis nisi purgatis, communis erat veterum persuasio. Cf. Hesych. ἀγνεύειν· καθαρεύειν ἀπὸ τε ἀφοροδισίων καὶ ἀπὸ νεκροῦ. Demosth. XXII 78. LIX 78. Qua in re antiquitus inter iustum matrimonium et illicitam Venerem nihil discriminis fuisse consentaneum est, siquidem illae de puritate et lustrationibus caerimoniae origine omnino ad mores et animum neutiquam spectabant. Sed labente tempore id mutatum est (n. 983₃₋₇); atque hic quidem exiguum modo temporis discrimen intercedit inter utrumque mixtionis genitalis genus. Longe severius de hac re iudicium est apud Diog. Laert. VIII 43: φασὶν αὐτὴν (Θεανῶ) ἐρωτηθεῖσαν, ποσὰ γυνὴ ἀπ' ἀνδρός καθαρεύει, φάναι· ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου παραχρημα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλοτρίου οὐδέποτε. F. Cf. n. 985₃₅.

4 Strab. XVI 745 δόξαις δ' ἂν μιγῶσιν ἀλλήλοις, ἐπιθυμιάζοντες ἐξανίστανται ἐκάτερος χωρὶς· ὕθρου δὲ λούονται, πρὶν ἀγγεῖου τινὸς ἄψασθαι· παραπλησίως γάρ, ὡς περ ἀπὸ νεκροῦ τὸ λουτρὸν ἐν ἔθει ἐστίν, οὕτω καὶ ἀπὸ συνουσίας. Quem mireris haec tamquam Babyloniorum propria narrare. Sed tenendum est, Graecis lavacro ita modo utendum fuisse post coitum, si rem divinam facere aut delubrum intrare vellent, apud illos vero priusquam quicquam negotii gererent. Deli (n. 983 not. init.) est: ἀπὸ γυναικὸς τριταῖον, Metropoli (ibid.) ἀπὸ γυναικὸς τῆς [ἰδίας] ἡμέρας δύο, [ἀπὸ] ἐταίρας τρεῖς.

5 Distinguuntur qui ipsi corpus defuncti curant (ἀπὸ κήδους, cf. n. 983₁₃), ab eis qui modo adsunt cum effertur (ἀπὸ τάφου καὶ ἐκφορᾶς). Illis bidui tempus statuitur, quod ipsum corpus attingere necesse habent. Euripides Iph. Taur. 381 ἥ τις (dea Taurica) βροτῶν μὲν ἦν τις ἄψεται φόνου ἧ καὶ λοχείας ἧ νεκροῦ θίγη χειροῖν, βωμῶν ἀπείργει, μυσσάρὼν ὡς ἡγουμένη. 6 Apud Euripidem (not. 5) item λοχεία commemoratur inter eas res, propter quas sacris locis abstinendum sit. Deli (cf. not. 4) ἀπὸ τετυκείας ἐβδόματους. 7 Cf. not. 5.

8 I.e. περιρανάμενοι (n. 983₁₅). Utrum inferioris aetatis flexio barbara sit an merus lapicidae error dubites. 9 Nomen ceteroqui ignotum περιρραντήριον iuxta portam collocatum significare perquam probabiliter coniecit F. collato I. Perg. 336₇ περιρραντήριον πρὸ τοῦ πύλωνος et loco Hippocratis de morbo sacro c. 2 ὕρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι ὡς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνει, εἰ μὴ ἀγνεύει, εἰσιόντες δὲ περιρραινόμεθα.

10 Suppl. partim F. et Dtb., partim Hi.

τῶν εἰς τὸν [θ]ησαυρὸν¹¹ ἐμβαλλομένων εὐχ[αριστηρί]ων¹² σκέλος
 15 δεξιὸν καὶ τὸ δέξιμα· τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ὧν ἐκχ[εῖμε]ν¹³ τετρώ-
 βολον καὶ τῶν ἄλλων ἱερέων = O¹⁴ ἐμ[ύ]λαιν εἰς τὸν θησαυρὸν,
 καθάπερ διατέτακται. εἶναι δ[ὲ] τὸ | ψήφισμα κύριον διὰ παντός,
 ἐὰμ¹⁵ τι ἄλλο δόζηι. |

IV ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, γνώμη στρατηγῶν· ἐπει|δὴ
 20 πρότερον ἦν εἰθισμένον τοὺς θύοντας τῇ Νικηφόρ[ω]ι Ἀ|θηνᾷ μετὰ
 τῶν διατεταγμένων τῇ θεᾷ γερῶν¹⁶ διδ[ό]ναι | κα[ὶ] ἄλλοις τισὶν
 τῶν περὶ τὸ ἱερόν διατριβόντων πλέο|να τρίπλαυρα¹⁷, δεδόχθαι ἀπὸ
 τοῦ νῦν τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν τασ|σομένους ἱερον[ό]μους¹ παραλαμβάνον-
 τας τὰ τιθέμενα δέρι[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων καὶ πωλοῦντας διδόναι
 25 νεωκόρῳ | [ὅ]ς μὲν = 14, προβάτου δὲ ἡμιωβέλιον· ἀλγερῶν καὶ
 ὀλο|λκτριῶν¹⁹ κοινῇ τὸ ἴσον. τῶν δ' ἐν τῇ ἄκρῃ θυομένων²⁰ καὶ
 πυλω|ρῶν τῆς ἄκρας βοῦς μὲν Σ²¹, προβάτου δὲ Σ, τὸ δὲ λοιπὸν |
 τῆς τιμῆς κατατάσσειν εἰς τὰς ἱεράς προσόδους. εἶναι δὲ τὸ | ψήφισμα
 κύριον διὰ παντός, ἐὰν μὴ τι ἄλλο δόζηι.

11 Cf. n. 736 XVIIIal. 12 Fraenkeli supplementum recepit Dttb. etsi non spondebat hanc potissimum vocem fuisse. Cf. v. 23 τὰ τιθέμενα δέρι[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων. Memorabile esse crus dextrum et pellem, quae plerumque inter praemia sacerdotis (ιερωσύνης) sint (n. 1004³⁰, 1007¹⁴, 1010⁵, 1025²² al.), hic deae ipsi donari eorumque pretia inter reditus aerarii sacri esse (v. 28).

13 Suppl. F. coll. Strab. XV 707 τοῖς δ' ὀπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφὴ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται. 14 = duos obolos significare constat (Pollux ap. Hultsch. Metrol. script. I 207 ἡ ἀπερίστειτος ἀπλή γραμμὴ τις οὔσα πλαγία — θελοὶ κατὰ πάντα ὀβολόν, αἱ δὲ δύο ἀπερίστειτοι ἀπλαῖ = δύο ὀβολός), O partem oboli incertum quam. Nam Orchomeni quidem (IG VI 3171²⁴) manifesto ἡμιωβέλιον est, Trozene vero (SGDI 3362^{11, 32, 41, 52}) multo minor oboli pars, aut decima aut duodecima ut quidem videtur. B. Keil apud F. (Tod Ann. Brit. Sch. Ath. XVIII 1911/2, 109/10). Orchomeni quidem O = 1 ob., p. 105 Trozene = $\frac{1}{8}$ ob., p. 120, 50 Pergami = oboli partem esse volebat). 15 I.e.: ἐὰμ (μ)ή. 16 Quae in priore populiscito (III v. 12—16) enumerantur. 17 Vox ignota cuius significationem ne coniectura quidem assequaris. Dttb. Utique ad victimam (Herwerden Lex. τετράπλ.) eiusque costas et carnem vicinam, cuius triplicem portionem sumas, spectare videtur. 18 Cf. not. 14. 19 Consuetudo ὀλολυγῆς in sacrificiis perantiqua est; cf. Homer γ 450; Herodot. IV 189; Eurip. Erechth. 351 (Fr. Tr.² 465) ὀλολύετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἔλθῃ θεὰ χερσὶν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει. Semper mulieres eo officio funguntur: Hesych. ὀλολυγῆ· φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Poll. I 28 τὸ γὰρ ὀλολύει καὶ ὀλολυγῆ χρήσασθαι ἐπὶ γυναικῶν. Sed nomen ὀλολύκτρια nusquam praeterea invenitur. F. 20 Reliqua sacrificia in eo Minervae fano, facta videntur, quod in inferiore oppidi parte erat. F. 21 Priore

loco praeter Σ etiam altera nota fuisse videtur; nam plane eandem utrobique pecuniae summam indicari non est probabile. Partem oboli Σ significat Nemeae (SGDI 3318_{5.6}; Tod p. 103) et Epidauri (SGDI 3325₃₀₂). B. Keil apud F.

983. Lindiorum lex saec. II p. Chr. Lindi. Edd. Foucart (LeBas) II p. 171; IG XII 1, 789 (Michel 723; Syll.² 567; Ziehen 148). Cf. Wilhelm AEMOest. XV 8, V. [Hⁱ]

[ἀγ]ᾱθᾱί τὸ γ[α]. | ἀφ' ὧν¹ χρ[ῆ] πα[ρ]ίν[α].² αἰσίως | ε[ἰ]ς τὸ ἐς[ρ]όν.
 5 πρῶτον μὲν | καὶ τὸ μέγιστον, χεῖρας καὶ | γνῶμην καθαρὰς καὶ ὕγιε[ῖς] |
 ὑπάρχοντας καὶ μηδὲν αὐτοῖς | δεινὸν συνειδόμενος³ | καὶ τὰ ἐκτός· |
 10 ἀπὸ φακῆς ἡμερῶν γ', | ἀπὸ αἰγείου⁴ ἡμε(ρῶν) γ', | ἀπὸ τυροῦ
 ἡμέ(ρας) α', | ἀπὸ φθορείων⁵ ἡμε(ρῶν) μ', | ἀπὸ κήδους⁶
 15 [οἰκ]είου⁷ ἡμε(ρῶν) μ', | ἀπὸ συνουσίας νομίμου⁸ | αὐθημερόν περι-
 ραναμένονος⁹ | καὶ πρότερον χρεισαμένου | ἐλάφω, | ἀπὸ παρθενείας¹⁰.

Litteras apicibus ornatas Hadriani potissimum aetati convenire censuit Hi. Similia habes: Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 103, 154 (Metropoleos Lydiae saec. IV), Roussel Mélanges Holleaux 265 (Deli, saec. II/I).

1 ἀφ' ὧν scil. καθαρῶν, cf. n. 736³⁷. 2 Phrynichus p. 15 Lob.: ἐπίνειν, κατίνειν, προσίνειν, ἐξίνειν, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ εἰ λεγόμενα. γρὴ γὰρ οὐκ ἐπίνειν καὶ ἐξίνειν λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Sane etiam i pro ei scriptum illa aetate inter volgatissimas res est, sed ipsum verbum παρῖναι huic loco multo melius convenire nobis videtur quam παρῖναι. Cf. εἰσέναι Deli l.l., ἐσέσπεν n. 980₁ παρερπέτω n. 736₃₆. Aliter res se habet n. 814₄.

3 Ex philosophorum et poetarum sententiis, qui multo magis animi innocentiam et sanctimoniam deis cordi esse docebant, quam corporis et vestium puritatem (cf. Plato Legg. IV 716 D), inferiore aetate hoc iudicium etiam in sacra publica manavit, a quibus antiquitas alienum erat. Cuius rei praeter hunc titulum memorabile exemplum est inscriptio delubri Epidauri allata a Porphyrio de abst. II 19: ἀγνὸν γρὴ νοστο θυώδες ἐντός ἴοντα ἔμμεναι· ἀγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. 4 Ellipsis paullo insolentior; videtur κρέως supplendum. Cf. χοιρέων n. 1042₃ Deli l.l.: ἀπὸ ὀψαρίου τριταίους· ἀπὸ ὕειου λουσόμενον. 5 Plut. tuendae sanitatis praec. 134 F: καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες, ἐκβολαῖς χρώμεναι καὶ φθοραῖς (immo φθορεῖς). Etiam in titulo simili Aegyptio (Miller Rev. arch. 1883 II 181) ἐκτροσμοῦ mentio fit. Wilhelm AEMOest. XX 83. Cf. n. 1042¹⁰. 985¹⁸. 6 Cf. n. 982⁵; Deli l.l. ἀπὸ διὰφθορᾶς τετραρακοσταίους. 7 Suppl. Wi. 8 I.q. ἀπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς αὐθημερόν n. 982^{1.5}. 9 Cf. n. 1042₄. 10 Desideratur hic dierum numerus, nescio quo pacto. Sine dubio eis quae primum virum expertae erant paullo longius tempus donec fanum intrare liceret praescribatur quam in alia qualibet συνουσία νομίμω usitatum erat. Dttb. improbabiliter. De γυναικεῖς i.e. menstruis mulierum purgationibus Deli l.l. agitur: ἀπὸ γυναικείων ἐναταίους. Sed hoc quoque num idem sit atque illud ambigitur.

984. Edictum sacerdotis Apollinis Erithasei saec. IV fin.

Nunc Athenis (cf. not. init.). Edd. Foucart-Lebas II p. 173; IGA II 841 (Michel 686; Syll.² 568; Ziehen 34); IG II² 1362. [Hi]

- θεοί. | ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐριθασέου¹ π[ρ]οαγορεύει καὶ ἀπαγορεύει ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ | καὶ τῶν δημ[ο]τῶν² καὶ τοῦ δήμου τοῦ
 5 Ἀθηνα[ί]ων μὴ κόπτειν τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, μηδὲ [φ]έρει(ν) ἔβλα μηδὲ κοῦρον³ μηδὲ φρύγανα μηδὲ [ἐ] | φυλλόβολα⁴ ἐκ τοῦ ἱεροῦ. ἂν δὲ τις ληφθῇ [κ]όπτων ἢ φέρων τι τῶν ἀ[π]ειρημένων ἐκ τοῦ
 10 [ί]εροῦ, ἂν μὲν δοῦλος εἴ ὁ ληφθεὶς, μαστιγώ[σ]εται πεντήκοντα πληγὰς⁵ καὶ παραδώσει [α]ὐτόν καὶ τοῦ δεσπότου τοῦνομα ὁ ἱερεὺς [τ]ῷ βασιλεῖ καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισ[μ]α τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. | ἂν δὲ ἐλεύθερος εἴ, θοάσει⁶ αὐτόν ὁ ἱερεὺς |
 15 μετὰ τοῦ δημάρχου πεντήκοντα δραχμαῖς | καὶ παραδώσει τοῦνομα αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ | καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς βου[λ]ῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.

Lapis in vico Καματερό (demi antiqui Εὐπυρίδα s. Πήληκες? Loeper Ath. Mitt. XVII 386; non Acharnis) inventus. Litteras postea adiectas hic non notamus. 1 Hesych. Ἐρισθασεύς (em. Ἐριθασεύς aut Ἐριθασεός) Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ. K. 2 Demi alicuius fuerunt sacra (cf. v. 15), quae tamen ne violarentur etiam ipsa Atheniensium respublica legibus et poenis cavebat. 3 Rami qui etiamnunc folia habent Wilhelm Jahresh. VIII 11. Cf. κοῦρος i.q. iuvenis. 4 Rami qui folia iam amiserunt. Ap. Theophrastum h. pl. I 9, 3 (δένδρα) ἀείφυλλα et φυλλόβολα distinguuntur. 5 Cf. n. 313₄₁; de numero L: Roscher Abh. Sächs. Ges. XXIII 1917, V 91¹⁵⁵, 113.

6 θοάσει pro debito θωάσει incisum, quod cave ne restituas. Cf. Meisterhans ² 66, 10; Ionicum θωαίν n. 58₁₂; Locrorum θοιστο = θωήστω IG IX 1, 333₉.

985. Leges oeci sacri privati saec. I. Stela marmoris albi

inventae Philadelpheiae (*Alaschehir*). Edd. Keil-v. Premerstein III. Reise in Lydien (Denkschr. Ak. Wien LVII 1) 18; Weinreich Sitz. Ber. Akad. Heidelberg. 1919. [We]

- 1 ἀγαθῇ τ[ύ]χῃ. | ἀνεγράφησαν ἐφ' ὕψιαι κα[ὶ] κοινῇ σωτηρίαι | καὶ
 5 δόξῃ τῇ ἀρίστῃ τὰ δοθέντα παράγγελμα | τα Διονυσίω καθ' ὕπνον¹
 5 π[ρ]όδοον διδόν[τ]ε' εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον² ἀνδρά[σι] καὶ γυναιξίν | ἐλευ-

Saec. I a. Chr. titulum attribuunt K.-Pr., de II cogitat Hi. Suppl. K.-Pr. v. 9, 20, 33, 55, 63. We. Conspectus: I dedicationis causa, deorum enumeratio; II praecepta religiosa moralia lustralia; III Agdistis praeceptorum servatrix; IV Iovis imprecatio. 1 Praecepta scilicet a Iove data.

2 Cf. n. 921₂₅.

Dittenberger, Sylloge III.

θέροις καὶ οἰκέταις³· Διὸς [γάρ ἐν τούτῳ] τοῦ Εὐμενοῦς⁴ καὶ Ἑστίας
 τ[ῆς παρῑδίου αὐ]τοῦ⁵ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν Σωτ[ήρων]⁶ καὶ Εὐδαί]-
 10 μονίας⁷ καὶ Πλούτου⁸ καὶ Ἀρετῆς⁹ [καὶ Ὑγείας]¹⁰ | καὶ Τύχης

3 Redit eadem formula v. 15 et 53 cum sollemnitate quadam; Dionysii ergo non nihil intererat omnes fanum suum adire viros feminas servos, cum alibi sacra, praesertim publica, neque mulieribus neque servis paterent, cf. Wächter Reinheitsvorschriften (RGVV IX 1) 123 sqq. et n. 979³. 981².

4 Cognomen notum e nummis Lydiis, Imhoof-Blumer, *Lyd. Stadtmünzen* 169, B. M. C. Lydia CXXXIV. Iuppiter Eumenes sane Divus Eumenes fuisse potest, sicut Eumeni mortuo pompa apud Coos ducta est: Hi, qui etiam θεοῦ βασιλέως Εὐμένους Σωτήρως (Dttb. Or. II p. 610) confert. **5** Vesta saepissime cum Iove coniungitur, cf. Süß Realenc. VIII 1300 sq. Inprimis titulus Theraeus Ἑστίας καὶ Ζητῆος Σωτήρως (IG XII 3, 1357, etiam 424 Ἑστ[ίας καὶ] Διὸς Σωτήρως) suppleri potest) laudandus est propter verba supra sequentia καὶ τῶν ἄλλων θεῶν σωτήρων, cf. v. 60 [Ζεῦ] σωτή[ρ] et initium tituli huius ἐφ' ὑγείαι κα[ὶ] κοινῇ σωτηρίαι. **6** De his egit Hoefer, Roscher Lex. IV 1236 sqq. Voce ἄλλος secundum consuetum linguae Graecae usum deos antea nominatos includi necesse non est, sed fieri potest, cum Iuppiter infra Σωτήρ nominetur.

7 De ea et insequentibus numinibus cf. Waser Realenc. VI 892 et inprimis Deubner, Roscher III s.v. *Personifikationen*, ad cuius indicem p. 2164 relegamus. Εὐδαιμονίαν cum Virtute coniunctam iam Prodicus in notissima illa de Hercule in bivio fabula induxit, Εὐδαιμονία καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ παῖται in Cebetis tabula p. 19, 5 Pr. inveniuntur, vascula picta exhibent Εὐδαιμονίαν iuxta Hygiam. Quae omnia optime conveniunt cum his aris iisdem numinibus dedicatis. Prioribus sane temporibus homines deum vel deam aliquam magnam orabant, ut beatitudinem donaret, velut hymn. Hom. 11, 5 χαῖρε θεά, δόξ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε. Eadem bona etiam Dionysius sibi mystisque coetus sui exoptat, sed id eo modo instituit, ut Fortunae et Beatitudini humana vel potius divina specie indutis aras consecrat, sicut solent homines temporum recentiorum fictas personas religiose colentes. Cf. etiam not. 10.

8 Cf. Hübner De Pluto (Diss. phil. Hal. XXIII 3, 1914) et infra not. 10.

9 Proxime accedunt arae Pergamenae Ἀρετῇ καὶ Σωφροσύνῃ dedicatae, I. Perg. 310, Ath. Mitt. XXXV 1910, 459. Sacerdotes Ἀρετῆς ex Asia minore innotuerunt: CIG II 2786, Ath. Mitt. XXXII 1907, 312. Ἀρ. ἱερὸν Philostrat. vit. sophist. I 25, 11. Quodsi Wernicke Realenc. II 678 putavit Ἀρετῇ pro Virtute (Romana) habendam esse, hoc iam Hepding Ath. Mitt. l. l. refutavit. De statua Ἀρετῆς in bibliotheca Ephesiana inventa cf. Jahresh. VII 1904, Beibl. 53. Virtuti, quam primus ut videtur Bacchylides commemorat XII 176 πασιφανῆς Ἀρετά, cf. B. Keil *Εἱρηγή* Ber. Sächs. Ges. 1916, 4, 38) iam Aristoteles hymnum cecinit, v. Wilamowitz, Arist. u. Athen II 405. Archelai notissimum illud anaglyphum, quo Homeri apotheosis repraesentatur, et Ἀρετῇ exhibet et Μνῆμην, cui Dionysius quoque aram consecrat. Ex ipsa urbe Philadelphia anaglyphum afferendum est, stelam dico Pythagorae illius, qui fabulam Pro-

diceam supra not. 7 commemoratam suum in usum vertit, cf. K.-Pr. I. Reise (Denkschr. Wien LIII) 55. Brinkmann Rh. Mus. LXVI 1911, 616. Plura de Virtute dedimus not. 7 et 10. 10 K.-Pr. supplendum proponunt [καὶ Σωφροσύνης] vel [καὶ Ἀρμονίας]. Desidero Hygiam, quam inter deos Σωτήρας eo minus defuisse putaverim, cum titulus incipiat a verbis ἐφ' ὑγίεται κατὰ κοινῇ σωτηρίᾳ]. Accedit quod cum Pluto saepissime Hygia coniungitur. Cf. Huebner l.l. 257 sqq. 264; B. Keil l.c. 37. 46; Weinreich Sitz. Ber. l.l. Quid enim Plutus prodest sine Valetudine? Telephum audias Euripideum (frg. 714 N.2): τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νόσῳ (βαρύν); σμίχρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων, ἄλπος οἰκίην μᾶλλον ἢ πλοῦτων νοσεῖν. Et in Orphico Hygiae hymno legimus (688): σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελέ· ἀνθρώποισιν· οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν κτλ. Artissima Pluti cum Hygia necessitudo iam ex eo elucet, quod una voce πλουθυγία saepius usi sunt Graeci inde ab Aristophane. Qui Av. 732 sq. πλουθυγίαν et εὐδαιμονίαν coniunxit, haud aliter ac Dionysius Pluto, Eudaemoniae, Hygiae (si recte hoc supplevimus) aras ponit. Ad popolare Boeotorum carmen ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίαν iam Huebner relegat, itemque ad notissimum scolion iam a Platone commemoratum ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ φρὰν καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν δόδλως. In bonorum catalogo Philemoneo (Kock Com. II 496) ordine inverso πλοῦτον, ὑγίαν invenimus nec non Posidonius (Diels Doxogr. 539, 9) censebat τὸ μέγιστον ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον καὶ ὑγίαν. Et Orphici precantur (hymn. 40₂₀) πλοῦτον πολυόλβον, ὁμοῦ δ' ὑγίαν ἀνασσαν (cf. supra). Etiam Ἀγαθὴν Τύχην apte cum Pluto et Hygia coniungi vincitur et genealogia, qua usi Plutum Fortunae filium esse voluerunt ac Τύχην filiolum Plutum tenentem repraesentarunt (Huebner 287), et carmine bubulcorum Siculo (Schol. Theocr. p. 3 Wendel) δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξαι τὰν ὑγίαν. Ne εὐδαιμονία desit, cuius personae aram supra habemus (cf. not. 7), Ariphronis affero hymnum: Ὑγία, πρεσβίστα μακάρων ... πρόφρων σύννοικος εἷης (est ergo, cur Dionysium quoque eam in oeco suo neglexisse minime putaverim). εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἦ -- ἦ -- (sequuntur alia bona) μετὰ σεῖο, μάκαρ Ὑγία, τέθαλε [πάντα] καὶ λάμπει -- σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαιμῶν (ἔξω). Quid quod etiam Teleclides (Kock I 220) πλοῦτον τ' εὐδαιμονίαν coniungit? Ad Plutum accedit Virtus (not. 9), πλούτῳ enim, ut ait Hesiodus (Op. 312), ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ (plura apud Huebn. 244). Sanitatem addit Isyllus Epidaurius cum precat: ἐρατὰν ὑγίαν τὰν καλοκαγαθίαν τ' (quod idem valet atque ἀρετὴ) -- καὶ πλοῦτον ἀμεμφῇ. Sed optimum omnium testimoniorum Crantor philosophus suppeditat (frg. 13 Kayser, Sext. Empir. adv. math. XI 51), qui in ficto certamine Plutum, Voluptatem, Hygiam, Virtutem contententes in scaenam inducit conflictumque ad eum perducit finem, ut τούτων -- ἀκούσαντες οἱ Ἕλληνες τὰ μὲν πρωτεῖα τῇ ἀρετῇ ἀποδώσουσιν, τὰ δὲ δευτερεῖα τῇ ὑγίᾳ, τὰ δὲ τρίτα τῇ ἡδονῇ, τελευταῖον δὲ τάξουσιν τὸν πλοῦτον, cf. v. Wilamowitz Antigone. Car. 293. 'Utrumne divitiis homines an sint virtute beati' quaerit Horatius sat. II 6₇₃. Denique notandum est in hoc titulo Virtutem Plutum Hygiam Iovis ut ita dicam assecles esse, quippe qui potissimum donet et virtutem et divitias et valetudinem; cf. Callim.

ἀγαθῆς¹¹ καὶ Ἀγαθοῦ [δαίμονος¹¹ καὶ Μνήμης¹² καὶ Χαρίτων¹³
 II καὶ Νίκης¹³ εἰσὶν ἰδρυμένοι βωμοί¹⁴. | τοῦτ[ωι] δέδωκεν ὁ Ζεὺς
 παραγγέλματα¹⁵ τοὺς τε ἁγνισμοὺς καὶ τοὺς καθαρμούς κα[ὶ] τὰς

εἰς Δία 94: γαῖρε πάτερ -- εἶδου δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε. οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν οὐτ' ἀρετὴ ἀφένιοι· εἶδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον et hymn. Orph. in Iovem XV 10 sq. εἶδου δ' ὕψιαν ἀμεμψή -- καὶ πλούτου δόξαν ἄμεμπτον.

11 De his et hominum et domus custodibus cf. Wernicke Realenc. I 746; Bluemner ad Pausan. IX 39 p. 513; Wuensch apud Dieterich. Nekyia² p. X. Therae, ubi sicut alibi saepissime, Ἄγ. Τύχ. et Ἄγ. Δαίμ. coniunguntur (IG XII 3, 436 et 1323) etiam titulus Διὸς Σωτήρος καὶ Ἀγαθοῦ Δαίμονος inventus est (1366).

12 Cum [Μνήμης] ara aliunde non innotuisset, fuit cur de [Φήμης] vel [Ὀρμής] cogitarem, quibus Athenienses aras posuisse Pausan. I 17, 1 tradit. Et re vera Athenis arula Ὀρμῆς inventa est, Wilhelm Beitr. 93. Sed magis arridet [Μνήμης], quam iuxta Ἀρετὴν anaglyphum Archelai exhibet (cf. not. 9). Qua de causa Dionysius eiusque symmystae hoc quoque numen coluerint, fortasse explicatur hymno Orph. in Mnemosynam 57g: μύσταις μνήμην ἐπέγειρε εὐτέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε, cf. Dieterich Nekyia 90.

13 Lydorum nummi cultum Gratiarum, Victoriae, Iovis, Vestae, Pluti, Hygiae, Fortunae testantur; cf. Cat. Brit. Mus. Lydia (ind.). 14 Dubitantes suppl. K.-Pr., sed certissimum est supplementum. Neque enim de statu cogitare licet. Erantne duodecim arae (1 Διὸς 2 Ἑστίας 3 Θεῶν Σωτήρων 4 Εὐδαίμονίας 5 Πλούτου 6 Ἀρετῆς 7 Ὑγείας 8 Τύχης Ἀγαθῆς 9 Ἀγαθοῦ Δαίμονος 10 Μνήμης 11 Χαρίτων 12 Νίκης)? Fieri sane potuit, ut suam quisque aram haberet, quamquam arae nonnullae Pergamenorum (cf. not. 9) pluribus deis vel numinibus sacrae sunt. Ut Pergami in fano Cereris ararum collectio extabat circa aram summae deae (Ippel Ath. Mitt. XXXVIII 1912, 292) et Didymis πάνθειον περιβωμισμὸν novimus (Wiegand VII. Bericht 64 = Abh. Ak. Berl. 1911, cf. DLitt. Z 1913, 2958), ita Dionysius in sua domo circa vel iuxta Iovis aram, ut videtur, alias posuit omnium eorum numinum, quae ad vitae conditionem bonae beatae impetrandae quam plurimum valent. Quae bona sibi exoptant homines, eorum numina religiose colunt. Hoc si philosophi est. Dionysium tuo Marte nomines philosophum. Et viguisse quodammodo philosophiam in Lydia popularem moralemque, e Pythagorae illius monumento (cf. not. 9) concludere licebit. 15 Praecepta quae infra sequuntur ad mentis corporisque puritatem sanctitatem spectant ac philosophiam redolent vel potius religionem, ut ita dicamus, popularem ac moralem. Ipsa editorum verba repetere liceat: *Es handelt sich dabei nicht darum, eine Befleckung der heiligen Stätte durch unreine Menschen zu verhüten, wie dies wohl ursprünglich der Sinn der Reinheitsvorschriften für die in die Heiligtümer Eintretenden gewesen sein mag: das angestrebte Ziel ist vielmehr deutlich eine Hebung der Moral durch die Bildung einer Gemeinde, deren Mitglieder sich den strengen sittlichen Geboten des Heiligtums freiwillig unterwerfen, weil sie dadurch der*

θυσίας ἐπι]τελεῖν κατὰ τὰ πάτρια καὶ ὡς νῦν [εἴθισται· πορευ]-
 15 ὅμνοι εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἄνδρες καὶ γυναῖκες] | ἐλευθεροὶ καὶ οἰ-
 κέται 3 τοὺς θεοὺς [πάντας ἑρκούς] θύωσαν δόλον μηθένα 16 μήτε ἀνδρὶ
 μή[τε γυναικὶ εἰδὼς] τες μὴ φάρμακον 17 πονηρὸν πρὸς ἀνθ[ρώπους, μὴ
 20 ἐπι]δάς 17 πονηρὰς μὴτε γινώσκειν μ[ήτε ἐπιτελεῖν, μὴ] | φίλτρον 17,
 μὴ φθορεῖον 18, μὴ [ἀτ]οκεῖον 18, μ[ὴ ἀρπαγμόν, μὴ] | φόνον μὴτε αὐτοὺς
 ἐπιτελεῖν μὴτε [ἐτέρῳ συμβου]λεύειν μηδὲ συνιστορεῖν, ἀποστερ[οῦντες
 δὲ μῆ] δὲν εὐνοεῖν τῷ οἴκῳ τῷδε, καὶ ἐάν τις τοῦτων τι πο[ῖ] ῃ ἢ
 25 ἐπιβο[υλε]ύῃ, μὴτε ἐπιτρέψειν μ[ήτε παρασιω]πήσειν, [ἀλλ' ἐμφαν]εῖν 19
 καὶ ἀμυν[εῖσθ]αι. ἄνδρα παρὰ | τῇν] ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀλλοτριάν ἢ
 [ἐλευθεράν ἢ] | δοῦλῃν ἄνδρα ἔχουσαν μὴ φθερ[ε]ῖν μηδὲ παῖδα μ[η]δὲ
 παρθένον 20 μηδὲ ἐτέρῳ συμβου[λεύειν, ἀλλ' ἂν τι]νι συνιστορήσῃ,
 30 τὸν τοιοῦτον φ[ανερὸν ποιή]σειν | καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ
 μ[ὴ ἀποκρύψειν μῆ] δὲ παρασιωπήσειν 21· γυνὴ καὶ ἀνὴρ, δς ἂν ποῖ-
 τι τῶν προ[γεγραμμένων, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον μ[ὴ εἰσπορευέσθω]· |
 θεοὶ γ[ὰρ] ἐν αὐτῷ ἱδρυνται μεγάλοι 22 καὶ τ[αῦτα ἐπισκοποῦ]σιν 23

*Gnade und der Fürsorge der dort waltenden Götter in bevorzugter Weise
 teilhaftig zu werden hoffen.* 16 Cf. Doctrinae XII Apostolorum cap. II.

K.-Pr. 17 φάρμακον, ἐπωδαί, φίλτρον ad superstitiones resque magicas
 tritissimas spectant, quarum notitia e papyris magicis abunde haurienda
 nemini praesto non erit; cf. Abt Apologie d. Apuleius u. d. antike Zauberei
 (RGVV IV 2 1908) p. 41, 43, 99 (ἐπωδαί); 112, 114 (φάρμακον); 98 sq., 101 (φίλ-
 τρον). 18 Remedia abortum facientia et conceptionem prohibentia.

En habes exemplum vocis φθορεῖον, quod desideraverunt Ilberg et Roscher
 Philol. LXXI 1912, 309; itaque non licet n. 983₁₂ cum Roschero φθορεῖ[ας]
 supplere. De re cf. Ilberg Arch. Rel. Wiss. XIII 1910, 1, Waechter l.l. (supra
 not. 3) 30 et n. 983₅. 1042₁₀. 19 Scilicet iudicibus et deis, ex more

inprimis in Asia minore consueto, cf. Steinleitner Die Beicht im Zu-
 sammenhang mit der sakralen Rechtspflege in der Antike (Lps. 1913).

20 Viro marito ergo extra matrimonium cum femina coire non licet
 nisi cum puella, quae virginitatem iam amiserat. 21 Exemplo sit

titulus Phrygius (Ramsay Cit. a. Bishopr. I 151, 46): Ἀπε[λλ]ας Ἀπολλωνίου
 Μοτελληνός ἐξομολογοῦμε κολασθεῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐπεὶ ἠθέλησα μεῖνε μετὰ
 γυνεὸς· διὰ τοῦτο οὖν παραγγέλω (π)ᾶσιν μ[η]θεῖνα κα(τ)α(φ)ρ[ονεῖ] τῷ θεῷ, ἐπὶ
 ἕξει τῇν σ[τ]ῆλιν ἐξονπλάριον, μετὰ τῆς ἐμῆς γυνεὸς Βαχχίδος. Ad rem cf.
 Fehle Kultische Keuschheit (RGVV VI) 133; Steinleitner l.l. 48, 95 sq.

22 Br. Mueller Μέγας Θεός Hal. XXI 3). 23 τ[αῦτα ἐπ-
 οπτεύου]σιν K. Pr., sed haud scio an praefendum sit ἐπισκοποῦσιν. Est
 enim ἐπισκοπεῖν, ἐπίσκοπος, σκοπεῖν proprie usurpatum in talibus sententiis,
 cf. Critias apud Sext. Empir., adv. dogm. III 54: οἱ παλαιοὶ νομοθεταὶ ἐπίσκο-
 πόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων καὶ ἀμαρτημάτων ἐπλάσαν τὸν θεὸν ὑπὲρ
 τοῦ μηθένα λάθρα τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν.

- 35 καὶ τοὺς παραβαίνοντας τὰ παραγ[γέλματα οὐκ ἀνέ]ξονται. γυναῖκα ἐλευθέραν ἀγὴν εἶν[αι καὶ μὴ γινώσκ]ειν ἄ[λ]λου ἀνδρὸς πλὴν τοῦ ἰδίου εὐνήν[η ἢ συνουσίαν] 24· | ἐ]άν δὲ γινῶι, τὴν τοιαύτην μὴ εἶναι ἀγ[ν]ή[ν, ἀλλὰ μεμιασμέ]νην καὶ μύσο[υ]ς ἐμφυλίου πλῆ[ρ]η καὶ σ[έβε]σθαι ἀναξίαν· | τὸν θεὸν τοῦ[το]ν, [ο]ῦ ταῦτα τὰ ἱερά ἴδρου[ται, μηδὲ
40 θυσίαις] | παρατυγχ[άνει]ν μηδὲ τ... ἀποζήσιον - c. 121 - 25 | προσκύνειν μηδὲ ὄρᾱν ἐπιτελούμ[ενα τὰ μυστήρια· ἐ]άν δὲ ποτὶ τι τούτων, ἀφ' οὗ τὰ παρα[γγέλματα εἰς τήν]δε τὴν ἀναγραφὴν ἤκουσιν, κακὰς [ἀράς παρὰ τῶν] | θεῶν ἔξει [τὰ πα]ραγγέλματα ταῦτα [παρορῶσα· ὁ θεὸς
45 γάρ] | ταῦτα οὕτε βούλεται γίνεσθαι μηθ[αμῶς οὕτε θέλει, ἀλλ'] ἀκατακολουθεῖν. οἱ θεοὶ τοῖς μὲν ἀκολουθοῦσιν ἐ]σονται ἴλεως καὶ δώσουσιν αὐτο[ῖς] ἀεὶ πάντα τὰγα[γ]θήα, ὅσα θεοὶ ἀνθρώποις, οὓς φιλοῦσιν, [διδύσασιν· ἐάν δέ τι]νες παραβ[αί]νωσιν, τοὺς τοιοῦτους [μισή-
III 50 σουσι καὶ με]γάλας αὐτοῖς τιμωρίας περιθήσου[σιν]. τὰ παραγγέλμα[τα] ταῦτα ἐτέθησαν παρὰ Ἀγγῆστιν 26 [τὴν ἀγιωτά-

Eurip. Melan. frg. 506, 4 N.2: οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἀμαρτίας ἐξαρκέσειεν οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν πέμπειν ἐκάστω ζήμιαν κτλ. Eurip. Hec. 488 ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότρε σ' ἀνθρώπους ὄραν; ἡ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτηθῆναι μάτην ψευδῇ δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, τύχην δὲ πάντα τῶν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν; Lucian. Bis accus. 2: Iuppiter τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον sibi esse affirmat ... καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιροχούοντας, τοὺς θύοντας. Plut. Sept. sap. conv. 161 F. ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλατταν. Menedemus, ut tradit Diog. Laert. VI 102 (cf. Mras, Neue Jahrb. XXXIII 1914, 408) Ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήρει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ' ἵχθαι ἐξ Ἀΐδου τῶν ἀμαρτανομένων. Phoinix Colophonius 67 sqq.: ἔστιν γάρ, ἔστιν, ὅς τᾶδε σκοπεῖ δαίμων, ὅς ἐν χρόνῳ τὸ θεῖον οὐ κατασχύνει· νέμει δὲ ἐκάστω τὴν καταισίαν μοῖραν (cf. Gerhardi commentarium Phoinix von Kolophon p. 83). Contra Epicurei incredulique negant μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεοὺς (Lucian., Bis accus. 20); Δῆμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν οὕτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν (Iup. trag. 4). Babrius 114 ἐπίσκοπος δαίμων.

24 Lege severiore, quam quae viris data erat (not. 20), nuptis mulieribus omnino interdictur, ne matrimonium polluant.

25 Incertum est, de quonam interdicto agatur. 26 Dtth. Or. 282; Gruppe Gr. Myth. 1528 n. 1; Hepding Attis (RGVV I) 105. J. Keil Jahresh. XVIII (1915) 76. Notandum est θεοὺς σωτήρας τὴν τε Ἀγγῆστιν coniungi in titulo Phrygio ClG 3993, unde apparet eam aptam custodem ac dominam oeci fuisse, in quo Dionysius deorum Conservatorum aras consecravīt. Contra Agdistis ipsa videtur ara caruisse. De ratione quae intercedit inter eam et reliqua numina velim editores audias: „In Z. 51 ff. wird Agdistis die Herrin und Hüterin des Heiligtums genannt und ihr ein besonderer Einfluß auf die Seelen der Besucher zugeschrieben. Wir dürfen

την] 27 | φύλακα καὶ οἰκοδόσποιναν τοῦδε τοῦ οἴκου 26, ἧτις· ἀγαθὰς |
 διανοίας 28 ποιείτω ἀνδράσι καὶ γυναιξίν [ἐλευθέρους καὶ] | δούλοις 3, ἵνα
 55 κατακολουθῶσι τοῖς ὧδε γ[εγραμμένοις, καὶ ἐν] | ταῖς θυσίαις ταῖς τε
 ἐμύηνοις καὶ ταῖς κατὰ ἐνιαυτὸν 29 ἀ]πτεσθῶσαν 30, ὅσοι πιστεύουσιν
 ἐα[υτοῖς] ἄνδρες τε καὶ | γυνᾶικες, τῆς γραφῆς ταύτης, ἐν [ἡ] τὰ τοῦ
 θεοῦ παραγγέλ[μα]τὰ εἰσιν γεγραμμένα, ἵνα φαν[εροί] γίνωνται οἱ κατα-
 60 κολου]θοῦ[ν]τες τοῖς παραγγέλ[μασιν] καὶ οἱ μὴ κατακολου]θοῦν[τες].

VI [Ζεῦ] σωτή[ρ], τὴν ἀφ[ή]γησιν ταύτην ἰλέως καὶ | εὐμεν[ῶς] προσδέχου καὶ
 προ - c. 181 - | πάρεχ[ε] ἀγαθὰς ἀμοιβὰς, [ὕ]γειαν, σωτηρίαν, εἰρήνην 31,
 ἀσφάλειαν ἐπὶ ᾗ καὶ ἐπὶ θα[λάσσης - c. 181 - | - c. 81 -] μένοις ὁμοίω[ς].

hieraus wohl schließen, daß das heilige Haus des Dionysius ursprünglich ein einheimisches Metroon war, in welchem später die großen hellenischen Götter und Personifikationen segensreicher und sittlicher Mächte Kultstätten erhielten. Religiöse Spekulation, die durch ein Traumgesicht in besondere Bahnen gelenkt wurde, mag dann dem Retter Zeus das Übergewicht gegeben und dem höchsten Gotte der Hellenen die Gebote zugeschrieben haben, deren eigentliche Wurzeln in die tieferen Bedürfnisse orientalischer Religiosität hinabreichen. 27 Hoc exemplum epitheti ἀγιώτατος addas eis, quae De

Dis ignotis 32 sq. (= Arch. Rel. Wiss. XVIII 1915, 32) collegimus. 28 Cum praeceptis antea datis hoc concinit, quae cum ad corporis tum ad mentis puritatem spectant, neque alienum est ab aliorum conventiculorum consuetudine, cf. n. 983₂; Ziehen 91; Steinleitner l. l. 95 sq. Quod Diod. IV 49, 6 in universum dicit γενέσθαι δὲ φασὶ καὶ εὐσεβεστέρους καὶ δικαιοτέρους καὶ κατὰ πᾶν βελτίονας αὐτῶν τοὺς τῶν μυστηρίων κοινωνήσαντας, hoc certe Dionysius suis ut eveniret mysteriorum sociis quam maxime exoptavit, cf. Kern, Reformen d. griech. Religion 1918, 20. 29 [ἐνιαυσίαις] spatio non sufficit; sed etiam de sacris extra ordinem perpetrandis cogitari potest.

30 Stelam praecepta continentem manu tanguito illi, qui facinorum sibi conscii non sunt, pro iure iurando, ut videtur, sicut in iurando τόμια, terra, ara etc. tangi solent. 31 Suppl. Weinr. coll. Or. 332₂₉ sqq.

986. Chiorum lex saec. V/IV. Cardamyli insulae Chii. Partem edd. Blastos *Χιάδα* II p. 226 (CIG II add. 2214 e); totum Zolotas *Ἐφημερίς* 1889, m. Aug. d. 22. 23 (S. Reinach Chron. d'Orient 1890, 638; Haussoullier Rev. ét. Gr. III 1890, 211; Hoffmann Gr. Dial. III 42, 81; Michel 707; Syll.² 570; Ziehen 111; SGDI 5662); Zolota *Ἀθηνᾶ* XX 1908, 187. [Ht]

[ἐπὶ Τ]έλλ[ι]ος προ[υτάν]εος 1, βολῆς γνώμη· ἐν τ[ῷ] οἷς ἄλσσειν μ[ὴ]
 5 ποιμ]αίνεν μηδὲ κοπρ[εῖς] 2· ἦν δὲ ποιμαίνηι [ἡ] ὅ]φορβῇι ἡ βο-

στοιχηδόν. 1 Prytanis eponymus Chiorum magistratus etiam n. 283₁. 959₁ est. 2 I.e. κοπρεῖν; cf. v. 14 et quae de scriptura eo pro eu adnotata sunt n. 168². Cf. n. 145₂₁: [ἐκ] τᾶς ἱερᾶς γᾶς κόπρον μὴ ἄγεν μηδεμίαν; IG IV 557 (Ziehen 51; Croenert Goett. GA 1908, 1026) μηδὲ κόπρον

κολῆτι, [ὁ ἴ]δὼν κατειπάτω πρ[ὸς] | τὸς βασιλέας ἀγ[νῶς] | πρὸς τὸ
 θεῶ 3. τῷ δὲ [πο]ιμαίνοντι ἢ ὑφορβέ[οντι] ἢ βοκολόοντι ἢ μίεκτον 4
 10 ἴθυνα 5 ἔστω | κατὰ κτῆνος ἕκαστο|ν. ἦν δὲ κοπρεῶν ἄλ[ε]πκη-
 ται, πέντε στατῆ[ρ]ας ὀφειλέτω ἀγνῶς | πρὸς τὸ θεῶ 6. ἦν δὲ ὁ ἴδ[ὼν]
 15 μὴ κατεῖπει, πέντε στατῆ[ρ]ας ὀφειλ[έ]τω [ἴ]ερὸς 7 τῷ θεῶι . . . |
 . ΛΩΡΑΝΑ . . N8 τοῖς [ἄλ]σε[σ]ιν .] ΚΕΥΑ ἐκ τὸ ἴ[ε]ρ[ὸς] μ[ὴ]χ[φ]έ-
 20 ρεν 9 τὰ ἱερ[ά]· ἦν δ' ἴ[ε]ρ[ος]φ[έρ]ου, ΑΡΕΣΤΑ | - 10 ι - ν, [τ]ὸν δὲ | -

ἐσ[βαλλεν], suppl. Wilhelm AEMOest. XX 89. 3 I.e. si ipse deum propitium habere neque illius iram in se convertere volet, non licebit celare.

4 Duodecima stateris s. χρυσοῦ pars. Babelon Traité I 440. 5 I.e. multa. Sic εὔθυνα poenae (n. 64₇₁), εὐθύνειν puniendi (n. 83₂₀ et n. 13 add.) vi haud raro usurpatur, antiquiore vocis notione ex qua apud Atticos nata est illa multo minus late patens de magistratuum rationibus.

6 Non habebit deum placatum priusquam multam solverit. 7 Zol. ap. Rein.; αὐτός Aem. Z. 8 Aut quamvis audacter ὁ τὰ | [φρ]ύγανα [τὰ]ν τοῖς [ἄλ]σε[σ]ιν ἐόν[τα] ἐκ, similiter atque Hauss. coll. n. 984₆ aut [τὰ]ν τοῖς [ἄλ]σε[σ]ιν σ[υ]κεύ(ε)α, sumpto lapicidae errore, coll. Zieh. n. 173₂: μηδὲ σεῦρος τῶν τῆς θεοῦ λυμαίνεσθαι μηδὲ ἐκφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Zieh. Alterum ceteroquin placet; sed antecedentia quid significant? 9 Therae IG XII 3 s. 1381 μῆπιβῆν.

987. Clytidae Chii saec. IV. Cardamyli, nunc Chii in Museo. Edd. Surias Ath. Mitt. III 1878, 203; Haussoullier Bull. Hell. III 1879, 47 (Schoell Saturae H. Sauppio obl. 168; Michel 997; Syll.² 571; Ziehen 112). [Hi]

---εστω[- 19 ι - Κλ|υ]τίδαις 1 εἶναι ἐν τῷ | τεμένει [τῶν Κ|λ]υτιδῶν
 5 [ο]ἶκον τεμένιον ἱερὸν ο[ἱ] [κ|ο]δομήσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ [ἐ]κ
 τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν εἰς τὸν κο[ι]ν[ὸν] οἶκον ἐνεργεῖν 2. Θυσιαμένοις

στοιχηδόν. 1 Iniuria ab editoribus hos eosdem existimari cum Clytiadis gente Eliaca (n. 1021₁₂), neque omnino gentem, sed phratrīam esse demonstravit Sch. Alius phratrīae Chiaie nomen idem agnoscit Bull. Hell. III 323 primo versu (legendum est Τοττεῖσαι, cf. Ἀθηνᾶ XX 1908, 206; derivandi a Totte, cf. Nic. Dam. FHG III 388, 54; Kern Beitr. Gesch. Phil. 107), cum deinde subiungantur gentium ex quibus ea phratrīa constiterit nomina Δημογενεῖσαι, Θρακίδαι, οἱ Τηλάγρου, οἱ Ἑρμιοι, οἱ Διονυσιοδώρου καὶ Ποσειδίππου. 2 Gentium patriciarum, quae phratrīam efficiebant, propria fuerant illa sacra. Deinde cum etiam alii cives phratrīis ascripti essent, aliquantis per mansit mos, ut familiae illae patriciae res sacras in suis privatim domibus asservarent, ibique etiam caerimoniae communes peragerentur. Quod privilegium cum aegre ferrent reliqui, deo (Iove Patricio) per sacrificia consulto primo ut communis aedes aedificaretur; quo ex privatis domibus feriarum die res sacrae deferrentur, decreverunt, deinde aliquot annis interiectis, ut perpetuo in illa domo manerent. Similium mutationum exempla ex Cyrenaeorum et Atheniensium republica (Ar. Pol. VI p. 1319 b, 19) attulit Schoell. Cf. inprimis quae Aristoteles in universum de ea re praecipit: φυλαί τε γὰρ ἔτεραι ποιηταί πλείους καὶ φρα-

ἐ[χ|α]λλιέρησεν οἰκοδομήσασθαι καὶ [τ|ἀ] ἱερὰ τὰ κ[οι]νὰ ἐ[κ] τῶν
 10 ἰδιωτικῶν ο[ἱ|κ|ι]ῶν εἰς τὸν [κοιν]όν οἶκον ἐνεργε[ῖ|ν].
 ἐπὶ πρυτάνεω[ς] Φο[ρ]ῖνι[κος], Πλυντη[ρ|ι]ῶνος³ τετράδι[ε] ἔγνωσαν Κ]λυτίδαι
 [θ|ύ]σασθαι περὶ τῶν ἱερῶν] τῶν Κλυτίδ[ω]ν τῶν ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖ[ς]
 15 οἰκίαι[ς] ὅ[ν]των, πότερον δεῖ α[δ]ιτὰ [εἰς] τὸν οἶ[κ|ο]ν ὃν Κλυ[τ]ίδα κατὰ
 μα[ν]τι[σ]αν ὡκ[ο]δομήσαντο φέρεσθαι τῇ ἡμέρᾳ ζ[ι] | γ[ι]νεται ἡ θυσία,
 τὸν δὲ ἄλλον χρόν[ο]ν παρὰ τοῖς ἰδιώται[ς] φυλάσσεσθαι | κ]αθάπερ
 20 καὶ πρότερον, ἢ διὰ παντός [α|δ]ιτὰ κ[εῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ. θυσια-
 μέν[οι]ς ἐκαλλιέρησεν διὰ παντός τὰ ἱε[ρ]ὰ κ]εῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ.
 ἐπὶ πρυτάν[ε]ω[ς] Κλεοκίδου, Ποσιδεωνος⁴ τετάρ[τ|η] ἐξ εἰκάδος,
 25 ἔγνωσαν Κλυτίδαι τ[ω(ι)]⁵ | ἱερῶι οἴκῳ τῷ Κλυτιδῶν, ἐν ᾧ τὰ [π|α]-
 τῶια ἱερὰ κάθεται⁶, καὶ τῷ χώρῳ[ι] | τῶ]ι πρὸς τῷ οἴκῳ χρῆσθαι
 Κλυτίδ[α]ς κοινῇ⁷, φατρίαν δὲ μηδὲ ἰδιώτη[ν] μ]ηθένα τῷ οἴκῳ
 30 τούτῳ χρῆσθαι [μ|η]δὲ ἄλλῳ δοῦναι χρήσασθαι μηθε[ν]ι[τ]. ὃς δ' ἂν
 παρὰ ταῦτα ἢ αὐτὸς χρήσῃτ[α]ι τῷ οἴκῳ ἢ ἐτέρῳ δῶι χρήσα-
 σθα[ι], | ἀ]ποδύτω καθ' ἐκάστην χρῆσιν ἢ δόσ[ι]ν Κ]λυτίδαίς χιλίας
 35 δραχμάς ἱερὰ[ς] | τοῦ Διὸς τοῦ Πατρώιου⁸, καὶ ταῖς ἐκ [τ|ῶν] νόμων
 ἀρᾶς ἔνοχος ἔστω· τοὺς δ' [ἐ]πιμελητὰς⁹ τὰς γενομένας γνώμας
 [π|ε]ρὶ τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἱερῶν καὶ τὰ[ς] | δι]αμαντείας¹⁰ ἀναγράφαν-
 40 τας εἰς σ[τ|ήλ]ην λιθίνην στήσαι παρὰ τὴν εἰσο[ρ]δο[ν] τοῦ οἴκου.

τρία, καὶ τὰ τῶν ἰδίων ἱερῶν συναχτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινά. ³ Nomen
 mensis praeter Chium nisi Pari et Ii non invenitur, sed Πλυντήρια nota
 sunt; quae cum Athenis mense Thargelione acta sint (Mommsen Feste
 Athen 491), Thargelion vero Pari inveniatur, cum Munichione Attico Plyn-
 teriona Chiorum composuit Bischoff Realenc.² Kalender. ⁴ Fere in
 omnium civitatum Ionicarum fastis hic mensis redivit, respondens fere Ro-
 manorum Decembri. ⁵ Cf. 41. ⁶ Huius verbi usus suadet ut ἱερὰ
 potissimum deorum simulacra (ἔδη) intelligamus. Similiter ἱερὰ ἡα quae
 in Eleusiniarum pompa Eleusine Athenas et inde rursus Eleusina porta-
 bantur (86₁₀. 1048₁₅. 540₁₈. 888₅) simulacra dearum Eleusiniarum fuisse
 videntur. ⁷ Cf. n. 1009₇. ⁸ Non recte igitur Plato Euthydem. 302 C
 dicit οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὖτη ἡ ἐπωνυμία (Ζεὺς πατῆρ, Ἰώνων οὐδενὶ
 οὐδ' ὅσοι ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως ἀπωκισμένοι εἰσὶν οὐδ' ἡμῖν, ἀλλὰ Ἀπόλλων
 πατῆρ διὰ τὴν τοῦ Ἰωνος γένεσιν· Ζεὺς δ' ἡμῖν πατῆρ οὐ καλεῖται,
 ἔρκειος δὲ καὶ φάτριος, καὶ Ἀθηναία φάτρια. Cf. n. 991. Sed memorabile
 est, quod hic reliquorum Graecorum Iovi Patricio respondere dicuntur
 Atheniensium ἔρκειος et φάτριος, ut videamus Iovem Patricium non
 gentium familiarumque modo, sed etiam phratrarium deum fuisse. Cf.
 n. 921₁. 924. ⁹ Nr. 37/8 (Tei). Ut Atheniensium tribus (911₁), sic
 Chiorum phratrariae suos quaeque curatores habebant. ¹⁰ Vocabulum
 ceteroquin ignotum restituit Sch.

988—992. Termini sacri.

[Hⁱ]

988. In Amphiaraiō Oropiorum. Ed. Girard Bull. Hell. III 1879, 437; IG VII 422 (Michel 763; Syll.² 572; Ziehen 66).

ὁρος· μὴ τοιχοδομῆν | ἐν τὸς τῶν ὄρων ἰδίω|την.

Saec. IV. Terminum terrae sacrae Amphiarai esse manifestum est. Cf. n. 747. — Epicteta Theraea praecepit IG XII 3, 330₄₈: μηδὲ ἐνοικοδομῆσαι ἐν τῷ τεμένει μηθέν, εἴ κα μὴ τις στοὰν οἰκοδομῆσαι προαιρεῖται.

989. Ephesi, nunc Londini. Edd. Hicks I. Brit. Mus. III 520 (Syll.² 574; Forsch. Ephesos I 280, 26).

τὸ τέμενος τῆς Ἀ[ρτέμιδος¹ ἄσυλον²] | πᾶν, ὅσον ἔσω π[ερὶ βόλου¹.
ὅς δ' ἂν²] | παραβαίνει, αὐτὸς [αὐτὸν αἰτιάσεται³].

Saec. II. 1 Suppl. H. 2 Suppl. Dttb. 3 Suppl. id., cf. n. 980.

990. Venus Stratoniceis, c. a. 244. Smyrnae; tabulae duae cum eodem titulo. Edd. 1. post Chishullum et Pocockium Boeckh CIG 3156; 1 et 2. Kontoleon Ath. Mitt. XVI 1891, 133/4 (Michel 809; Syll.² 575). Tertium exemplar (Fontrier Rev. ét. anc. II 1900, 25) male descriptum nihil docet. Zie.

5 τέμενος | ἱερὸν | Ἀφροδίτης | Στρατονικίδος¹, | [ἐ]ῶ οὐ ἡ δεκάτη καὶ | τὸ
παραπεπραμένον² ἀπὸ τῶν πλεῖθρων³ κατατάσσεται εἰς τὰς ἱεράς |
10 προσόδους.

1 Or. 229₁₂: ἔγραψεν δὲ (Seleucus II Callinicus rex c. a. 244) καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη, ἀξιόστας ἀποδέξασθαι τὸ τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν (Smyrnaeorum) ἱερὰν καὶ ἄσυλον. v. 70 ὁμνῶ -- Ἀφροδίτην Στρατονικίδα. v. 83 [ἀναθ]έτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῷ. Ex eiusdem tituli v. 8 καὶ διὰ τὸ τῷ πατέρα αὐτοῦ (Seleuci), θεὸν Ἀντίοχον, καὶ τὴν μητέρα τὴν τοῦ πατρὸς, θεὰν Στρατονίκην, ἰδρῶσθαι παρ' ἡμῖν τιμωμένους τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλῆθους (publice) καὶ ἰδίαι ὑφ' ἐκάστου τῶν πολιτῶν (private, sicut Arsinoë Philadelphum a privatis cultam esse tot exemplaria tabellarum inventa docent), coll. Delphorum decreto Or. 228 colligitur, a Stratonice regina, Antiochi I uxore repetendum esse deae cognomen. Tac. Ann. III 63: *nam Zmyrnaeos oraculum Apollinis, cuius imperio Stratoniceidi Veneri templum dicaverint -- referre.*

2 Vim vilis vendendi, quam hoc verbum compositum alias habet (n. 731⁹), in hunc locum non cadere recte monuit Wilhelm AEMOest. XX 77. Nescimus an reditus quidam illorum agrorum, qui praeter decimam ante commemoratam locari vel ut Graeci fere loquuntur venire soleant, hic indicentur. 3 Hoc quoque obscurum; nam utique si idem fundus, qui supra τέμενος ἱερὸν appellatur, hic quoque intelligeretur, permira esset verborum variatio. Aut igitur pars modo totius agri intelligitur, aut quod nobis magis placet, τὰ πλεῖθρα dicitur quia huius quidem vectigalis certa in unumquodque agri plethrum summa constituebatur.

991. In vico *Karien* sito inter Pangaeum montem et mare. Edd. Perdrizet Bull. Hell. XVIII 1894, 441, 1 (Michel 774; Syll.² 576).

Διὸς Ἐρκεῖο Πατρῶ|ο 1 : καὶ Διὸς Κτησίο 2.

Litterae Ionicae στοιχηδὸν dispositae utique ante oppida Apolloniam et Galepsum, quorum alterutrum illic situm fuisse constat, a Philippo Amyntae f. diruta (Strabo VII fr. 35 fin.) hunc terminum constitutum esse docent.

1 Coniunguntur hic cognomina Ἐρκεῖος et Πατρῶος, ut apud Platonem (n. 987^s) Ἐρκεῖος et Φράτριος. Atque ille quidem eorum modo communio-nem qui eandem domum una habitant tuetur, Πατρῶος vero familiae aequae ac gentis, phratricae totiusque civitatis est. Cf. 924¹. Iniuria Platonem Διὸς Πατρῶος sacra ab omnibus populis Ionicis aliena iudicare hic quoque titulus docet.

2 Cf. Antiphon I 16 μετὰ ταῦτα ἔτυχε τῷ Φιλόνειφ ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὶ Κτησίῳ. Isaeus VIII 16 τῷ Δί τε θύων τῷ Κτησίῳ, περὶ ἣν μάλιστα ἐκείνος θυσίαν ἐσπούδαζε καὶ οὔτε δοῦλους προσήγεν οὔτε ἑλευθέρους δθνεῖους, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ πάντ' ἐποίει. Oraculum apud Dem. XXI 53 Διὶ Κτησίῳ βοὴν λευκὴν. Harp. Κτησίῳ Διὸς· Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἰδρύνοντο· Μένανδρος Ψευδο-ρακλεῖ (fr. 519 Kock). Cf. IG XII 3 s. 1361 Ζεὺς Κτή(σιος).

992. In arce Athenarum. Edd. IG II 5, 1659 b (Michel 748; Syll.² 577).

Διὸς Κα[τ]αιβάτω[υ] 1 | ἄβατον 2.

Saec. IV. 1 Paullo antiquior est lapis IG II 5, 1659 e: [Διὸς Κα-
ται]βάτο ἄβ[ατον] | ἱερὸν. Saeculi I tertius IG II 5, 1672 b: [Διὸς] Καταιβάτου. Cf. Paus. V 14, 10 τοῦ δὲ Καταιβάτου Διὸς προβέβληται μὲν πανταχόθεν πρὸ τοῦ βωμοῦ φράγμα, ἔστι δὲ (Olympiae in Alti) πρὸς τῷ βωμῷ τῷ ἀπὸ τῆς τέ-
ρας τῷ μεγάλῳ, Pollucem IX 41 τὰ μέντοι ἐνηλύσια οὕτως ὀνομάζετο εἰς ᾧ κατασκήψετε βέλος ἐξ οὐρανοῦ. ὃ καὶ ἐνσκήψαι καὶ ἐγκατασκήψαι καὶ κατελθεῖν ἔλεγον, καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ Καταιβάτην. Cf. Hoefer Myth. Lex. II 1000; lapides Pari IG XII 5, 233 Διὸς Καταιβάτω, Meli in rupe IG XII 3, 1093 et Therae in ara IG XII 3 s. 1360 Διὸς Καταιβάτα, sed ibid. n. 1359 Διὸς Βρον-
τῶντος καὶ Ἀστράπτοντος.

2 Hesych. ἡλύσιον· — ἄλλοι κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα, καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια. Pollux l.l. περιειργθέντα δὲ τὰ ἐνηλύσια (cf. φράγμα apud Paus., not. 1) ἄψαυστα ἀνεῖτο. Ea ipsa re, quod de caelo tactus erat locus, sacer fiebat Iovis Fulguratoris. Sane ἄβατα etiam Theraeorum ἡρώα erant, cf. n. 1223 ἄβατον ἡρώϊσ-
σας Φερεβόλας et lapidem IG XII 3, 455 cui paganus ἄβατον, Christianus inter eas ipsas litteras ἀγγέλου inscripsit.

993. Calaeareatarum decretum saec. III. Calaeareae. Edd. Wide et Kjellberg Ath. Mitt. XX 1895, 287, 2 (Michel 178; Syll.² 578); IG IV 841 (Ziehen 53; Laum Stiftungen II 66, 58); cf. Croenert Goett. GA 1908, 1027.

[H²]

ἐπὶ ταμία Σωφάνεος τοῦ Πολι[-σί-, μη]γνός Γεραιστίου¹, ἔδοξε τοῖς πολ[ίταις]² τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ χωρίου, οὗ ἀνέθη[καν Ἀ]γασικλῆς³ καὶ Νικαγόρα τῷ Ποσειδᾶνι⁴ ἐπ[ιμε]λητάς καταστᾶσαι δύο⁵, οἵτινες τό τε ἀργύριον ἐκδανεισοῦντι κατὰ δραχμὰς τριάκο[ντα]⁶ ἐπ' ἐνγύοις ἢ ὑποθήκαις ἀρεστοῖς τοῖς ἐπιμεληταῖς, καὶ τὸ χωρίον¹⁰ ἐκδωσοῦντι δωτ[ίνας]⁷ μετὰ τὰς ἐκκλησίας κατὰ συγγραφάν, | καὶ πράξαντες τὸ διάφορον τοῦ ἀργυρίου⁸ καὶ τὰ |ν δωτίναν ἐκ τοῦ χωρίου θυσοῦντι τῷ Ποσειδᾶνι ἱερεῖον τέλειον καὶ τῷ Διὶ τῷ Σωτῆ[ρι] ἱερεῖον τέλειον, βωμὸν ἐσάμενοι⁹ πρὸ τῶν εἰζόνων αὐτῶν¹⁰ τῶν

Verba notes saepe male divisa esse. Ante haec vss. 10 mutili; cf. not. 12. 1 Trozenios hoc mense usos esse testatur Athen. XIV 639 c, a Neptuno Geraestio, quem in Euboeae insulae promunturio Geraesto cultum refert scholiasta Pindari Ol. XIII 159. W. et K. Quod quoniam illud promunturium in finibus Dryopum Carystum et Styra incolentium situm erat, Trozeniorum vero proximi vicini Hermionenses item Dryopes ex Euboea oriundi erant, haud improbabiliiter ad illam gentem haec sacra rettuleris. Dttb. Cf. Bischoff Realenc. Kalender § 44. 2 I.e. Calaureatis ipsis, non Trozeniis, quorum sub dicione antea fuerant.

v. Wilamowitz N. Goett. G. 1896, 161. 3 Suppl. W. K. ex titulo IG IV 846: Ἀγασικλῆ Σωσιφάνεος ἁ πόλις ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τὰς εἰς αὐτάν. 4 Plane geminam donationem, nisi quod nihil nisi pecuniae summa dedicatur, testatur titulus eiusdem insulae IG IV 840 (Laum n. 57): ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε Ἀγασιγρατίς [Τ]εῖσι τῷ Ποσειδᾶνι ἀργυρίου δραχμὰς τριακοσίας ὑπὲρ τε αὐσαυτᾶς καὶ τοῦ ἀνδρὸς Σωφάνεος καὶ τοῦ υἱοῦ Σωσιφάνεος [καὶ] τῶν θυγατέρων Νικαγόρας καὶ Ἀριστο[κ]λείας. Vel eiusdem familiae homines esse nomina produnt, etsi parentelarum ratio accuratius definiri nequit.

5 Cf. Corcyraeam Aristomenis et Psyllae donationem IG IX 1, 694₈: ἐλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἐκπαστάς εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἀνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν. De talibus curatoribus egit Laum l. l. I 227. 6 Per singulas summas tricenarum drachmarum Dttb.; minime autem XXX drachmarum fenore constituto (Cr.); cf. Laum I 170. Etiam Aegialae in insula Amorgo caput MM drachmarum per portiones mutuo datur: ἐκδανείζεσθαι δὲ αὐτ[ὸ] | τόκου δε[κα]τού· τοὺς δὲ δανεισομένους διδόναι ὑποθήκην χωρία | [πλείο]νος ἄξια δραχμῶν διοχλίων ἀνεπιδάνειστα ἰδιωτικοῦ θα[λείου, καὶ] λαμβάνειν ἐπὶ τ[ῇ] προδεδηλωμένῃ ὑποθήκῃ μὴ πλείον δρα[χμῶν] διὰ κ[ο]σίων (IG XII 7, 515₁₀ = Laum Stif. II 57, 50).

7 Nomen apud scriptores quod sciamus ubique de dono usurpatum hic pretium quo ager locatur significat. 8 Usuras pecuniarum quae mutuae dabuntur. 9 Volgata forma in hac notione verbi est εἰσασθαι, sed apud Thucydidem III 58, 5 θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσασμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθαι in optimis libris legitur. Hinc in ara Iulietarum saec. IV legas Λάκιος (heros, cf. Timachidam Lindium XXIV) τὸν βωμὸν ἐσ(σ)ατο (IG XII 5, 615). 10 Agasicleis et Nicagorae. Cf. IG IV 840₇: βω[μ]ὸν ἐσασμένων

15 ποί 11 τῷ βουλευτηρίῳ. τὰν | δὲ θυσίαν ποιησοῦντι καθὼς ἐν τῇ
στάλῃ 12 γέγ|ραπται κατ' ἐνιαυτὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελησοῦν|ται ὡς
θ, τι χαριέστατα, καὶ εὐθύνους εἰσοισοῦν|τι 13 τῇ πρᾶται ἀμέραι ἐπὶ
ταῖς σπονδαῖς 14 καὶ λόγ|ον ἀποδωσοῦντι τοῖς αἰρεθεῖσιν εὐθύνους τῇ |
20 ἐπεχῆς 15 ἀμέραι καὶ ποτομοσοῦνται τὸν Δία τὸν Σ|ωτῆρα, εἰ μὲν 16
μηθὲν νοσφίζεσθαι. ἐπὶ δὲ τῶν σπ|ονδῶν 14 αἰρεῖσθωσαν τοὺς ἐπι-
μελητάς εἰς τὸν ἐ|πεχῆς 15 ἐνιαυτὸν τῇ πρᾶται ἀμέραι.

παρὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Σωφάνεος. 11 Etym. M. 678⁴⁴: ποί παρὰ
Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτί, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἴτα συνόδη. Frequentissimum id Tro-
zene et Epidauri, sed ne ab aliis quidem Doriensibus velut Cretensibus
(n. 940₁₇) alienum, ut apud Locros IG IX 1, 333₁₄) et Delphos (cf. mensium
nomina Ποιτρόπιος et Ἐνύσποιτρόπιος) W. K. 12 In litteris donationis,
quae supra hoc decretum in tabula eadem scriptae fuisse videntur, ut IG IX
1, 694 primum locum in lapide tenet Aristomenis et Psyllae dedicatio,
quam excipit populiscitum Corcyraeorum de eis pecuniis administrandis.
Contra in illa altera tabula Calaureatica (not. 4) una donatio scripta est,
decretum alii lapidi incisum periisse videtur. 13 I.e. ferent ad se-
natum populumve de euthynis constituendis, ut εἰσρέειν prope ad vocis
εἰσηγείσθαι notionem accedat. Etenim ipsis duumviris curatoribus hic man-
dari negotium euthynos eligendi incredibile existimamus, quoniam nihil
cogitari potest perversius, quam ei qui pecunias administrat ipsi permitti
ut eligat cui rationem reddat. 14 Convivium solenne cum sacrificio
coniunctum (alibi δεῖπνον, δαμοθονίη, cf. n. 890²). W. et K. 15 I.e. ἐπεχῆς.
Neutrum adiectivi paene ignoti ἐπεχῆς hic ut ἐπάνηκες adverbii vicibus
fungi monuerunt W. et K., cum n. 672¹⁶ ἐπεχῆς sit, i.e. dativus item ad-
verbii loco usurpatus. Wilhelm Beitr. I 40. 16 Cf. n. 736²⁰.

994. Orchomeniorum decretum de fonte faciendo, saec. III
extr. Edd. Clark. Itin. II, III 169 (CIG 1568; Larfeld Syll. Boeot. 36; Meister
SGDI 495 et p. 394; IG VII 3169 (Michel 701; Syll.² 579. Cf. K. Keil Syll. I.
Boeot. p. 31; Dittenberger Ind. schol. Hal. aest. 1888, III. [Hi]

Δαμοθίδας 1 ἄρχοντας, | ἱαρεῖάδδοντος | Ἀντιχαρίδας Ἀ[θ]ανο|δώρω,
ἀ πόλις 2 Διὶ Μελεί|χου 3.]

1 ΔΑΜΟΤΙΔΑΣ. Fick Bezz. Beitr. III 277 not. A Δαμόθινος Boeotorum
more formatum hypocoristicum Δαμότθεις, cuius rursus patronymicum
est Δαμοθίδας. Nomen Lepreaticum Δαμοθίδας (Paus. IV 24, 1) addubitant
v. Wilamowitz Textgesch. Lyr. 106¹, Bechtel Hist. Pers. 124; defendit (Δᾱμό-
θιος ut Δᾱμό-λας) Hiller IG V 2 p. XII₆₄. 2 ΔΡΙΟΝΣ. Em. Osann.

3 ΜΕΙΛΙΑ. Μελεί|χίου legerunt B. et K., quia v. 9 hanc nominis formam
agnoscere sibi videbantur. Atque illic potius Μελείχιον fuit, τεμενιὰ ab illo
nomine derivatum; quare hic Μελείχου restituere maluit Dttb. Utraque scrip-
tura cognominis in variis Graeciae regionibus usitata. In ipsa Boeotia bre-

5 Ἀντιχαρίδας Ἀθανοδώρω ἔλ[ε]ξε· δεδόχθη τῷ δάμῳ, ὅπω[ς] ἔχων|θι⁴
 τῶν πολιτῶν τὸ θύοντες⁵ ἐ[ν]θ[ε] | τῷ Μελιχίῳ οὐδαί⁷ χρεῖεῖσθ⁸
 10 [πο]τίμῳ⁹, κατασκευάττη κ[ράναν]¹⁰ | ἐν τῷ ἱερῷ εἰ πάρ τὸ [ε]αρ[όν]¹¹,
 εἰ κα[ὶ] | δοκῇ ἐ[ν] καλλίστῳ¹² εἶμεν].

violem formam habes Thespiis IG VII 1814 Θυνοκλίδας Διονουσίῳ Διὶ Μιλίχῳ καὶ Μιλίχῃ. 4 EXΩΡ|ΟΙ. Em. Boeckh. 5 ΤΥΟΥΘΝΙΕΣ. 6 Ε|ΧΥΜΕΙΛΙΧΙΥ. Suppl. et em. Dttb. Delubrum Iovis Milichi (not. 3) hic aptissime commemoratur. 7 ΟΧΛΑΤΙ. Em. Dttb. 8 Cf. n. 1009². 9 Suppl. Dttb. Quantum momenti in delubris tribui solitum sit aquae ad bibendi usum idoneae, docet decretum Carthaeensium IG XII 5, 569 (em. Wilhelm Beitr. p. 158): [τὸν] ἐπιμελητήν, [ὅς]τε[ις] ἐπιμελήσ[ε]ται τῆς κρήνης τῆς ἐπ[ὶ] τὸ ἀνωτάτῳ (?), ὅπως ἂν μήτε [λό]γωνται μήτε πλύνωσιν ἐν [ταῖς κρήν]αις, ἀλλὰ καθαρὸν τὸ ὕδωρ εἴσεισιν ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος· ἐὰν δέ τις ἢ λόγεται ἢ πλύνει τι ἐν ταῖς κρήναις, κύριος ἔστω ὁ ἐπιμε[λ]ητῆς τὸν μὲν ἐλεύθερον ζημιῶν ἄχρι δέκα δραχμῶν, τοὺς δὲ π[αῖ]δας τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς οἰκέτας πληγαῖς κολάζων.

10 KE. Suppl. Dttb. Fonte limpido in unoquoque fano opus esse persuasum habebant veteres; cf. Vitruv. I 2, 20: *naturalis autem decor sic erit, si primum omnibus templis saluberrimae regiones aquarumque fontes in his locis idonei eligantur, in quibus fana constituentur*. Quare si quod delubrum antiquitus constitutum ab hac parte laborabat, egregia cura magnisque sumptibus elaborabant ut huic malo mederentur (cf. n. 281. IG VII 3099: [- τὸ περὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὰ [κρα]τηρίδια καὶ λ[ε]οντόκρουνα | καὶ τὰ τὸ περὶ τὴν | κρήνην ἔσω | κατασκευάσμ[α] | πᾶν καὶ τὸ εἰς | αὐτὴν ὕδωρ ἐκ τῶν ἰδίων | τῇ θεῇ καὶ τῇ πόλει. Nr. 813 C: Ἀπόλλωνι Πυθίῳ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητῆς τῶν Ἀμφικτυόνων Τ. Φλαύιος Μεγαλεῖνος τὴν κρήνην καὶ τὸ ὕδραγώγιον καὶ τοὺς τοίχους ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ προσόδων. I. Priene 208: ἀνέθηκε παρ' ἐαυτῆς τ[ὴ] ἐγδόγιον τοῦ [ὑ]δατ[ος] καὶ τὰ ἐν τῇ πόλει[ι] ὕδραγώμα.

11 ΕΙΓΑΡΤΟΛΛΑΡ.. Em. Ahrens Dialect. I 184⁶. εἰ Boeotice pro ἡ scriptum. 12 ΔΟΚΙΕΙ. Em. Dttb. Ad formulam ἐν καλλίστῳ cf. n. 356³⁰. IG VII 303⁴⁶ al. Inconstantia qua hic in -οι cadit dativus, cum supra τῷ δάμῳ, τῷ Μελιχίῳ, ποτίμῳ, τῷ ἱερῷ scriptum sit, nihil habet insoliti (cf. not. 5).

Δ995. Sacerdotes Epidaurii a. 183. 206 p. Chr. Edd. Kabdadias Ἐφ. ἀρχ. 1899, 11, 2. 3 et Ἱερὸν τοῦ Ἀσκλη. 179; Fraenkel IG IV 1547/8. [Hi]

I θεός, ἀγαθὰ τύχα. | σκανά¹ ἱερέως Ἀρχιμήδους τοῦ Ἰλάρου, να-
 5 κόρου Παραμόνης τῆς | Ἀβασκάντου, πυροφόρου² Ἰλάρου τοῦ Ἀρχι-

Litterae CΩ. Cf. Syll.² 581 = IG IV 1549. 1 Cf. n. 736 VII; 1000 (σκανοπαγεῖσθαι; 422⁸). 2 Saepe πυροφο- scribitur in titulis Epidauriis.

μή|δους, ζαχόρου Λανπρο|τόχης, ναυφυλάκων³ | Εὐτόχου @⁴ καὶ Δάφ-
 10 νου | ἱερωσάμενοι ξ' ⁵ ἔτει | τοῖς θεοῖς εὐχαριστοῦ|μεν. |
 II 15 θεός, ἀγαθὰ τύχα, | χαῖρε. σκανὰ ἐ|ρέως Ἰλάρου⁶ τοῦ | Ἀρχιμήδους,
 20 να|χόρου Κερδωνί|δος Διονυσίου, | πυροφόρου Ἰλάρου Εὐ|ύχου. |
 ἔτους π̄ γ̄. ⁷ | εὐτυχῶς.

3 I.e. ναοφυλάκων, ut Pari IG XII 5, 433 Λαυδικεὺς τῆς Συρίας et in dialectis Kuehner-Blass Gr. Gr. I 201, 2. 4 I.q. β' = (τοῦ Εὐτόχου)? F. An ornamentum? 5 Ab Hadriani adventu (a. 123/4) = 183/4. Weber. Hadr. 182. v. Premerstein Jahresh. XV 1912, 213. 6 Patri successerat, v. 2. 7 A. 206/7.

996. Donaria Apollini Cisauloddeno oblata, c. saec. I p. Chr.?
 Smyrnae, nunc Athenis. Edd. Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐ. σχολῆς, 1875, 6 ρεζ' (Syll.² 583). [Hi]
 Ἀπολλώνιος Μητροδώρου Σπάρος¹, | ὁ πατήρ τοῦ γενομένου ἱερέως²
 Ἀπολ|λωνίου τοῦ Ἀπολλωνίου Σπάρου τοῦ | Ἡλείου Ἀπόλλωνος Κισαυ-
 5 λοδδηνου³, | ἀνέθηκεν τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει τὰ κατασκευ|ασθέντα
 ὑπ' αὐτοῦ, λαβὼν κατὰ ψήφισμα τὴν | ἀναγραφὴν ποιήσασθαι αὐτῶν
 ἐν στήλῃ· καὶ | ἔστιν αὐτὸς ὁ θεός ἐπὶ βήματος μαρμαρίνου | καὶ ἡ
 10 παρακειμένη τῷ θεῷ τράπεζα λίθου Λεσβί|ου⁴ ἔχουσα πόδας ἀνα-

1 Cognomina solent quidem formulis ὁ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπικαλούμενος adiungi, at cum alibi nonnunquam, tum Smyrnae haud raro sic nude apponuntur ac tum semper post paternae originis significationem locum habent. Cf. CIG 3194 Μητροδώρον Ἐρμογένους τοῦ Μητροδώρου Ματρέαν. 3266 Ἀλέξανδρος Ἀνταίου τοῦ Βακχίου Σεπύτης. 3299 Μελιτίνη Ἀτάλλου Τρύφαινα. 3300 τῇ μητρὶ Ναννίῳ Εἰσαγόρου Ἀρτεμοῖ. Quare etiam CIG 3190¹⁴ ταμειεύοντος Μηνοφίλου Μητροφάνους Ἀμερίμνου, ἐργεπιστατήσαντος Ἀφροδείσιου Φοιβίωνος Παύλου, quod per se propter articulum τοῦ omissum ambiguum est, de Menophilo Metrophanis filio, cognomine Amerimno, et Aphrodisio Phoebeionis filio, cognomine Paulo intellegere debemus. Ceterum CIG 3235 (Smyrnae) est ὁ δῆμος Ἀπολλώνιον Μητροδώρου, quem titulum tamen in summa utriusque nominis frequentia vix certa ratione huc referri licet.

2 Aut annuo sacerdotio abierat filius aut, si perpetuum illud erat, vita functus erat. Illud praetuleris, quia non additur διὰ βίου. At paene nimia patris munificentia pro annuo filii honore videtur. 3 Eiusdem dei donarium Smyrnae in arce inventum Ath. Mitt. XIV 96, 28: Χρήσιμος Ἀπόλλωνι Κισσαυδηνῶν κατ' ἐπιταγήν. Apollinis cum Sole confusio (cf. not. 10) hic ut ubique inferiorem aetatem prodit. 4 Philostr. vit. soph. II 239: ὁ δὲ (Herodes Atticus) καὶ τὸ σχῆμα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτῇ (Regilla uxore mortua) ὑπὲρλαξε μελαίνων τὰ τῶν οἰκῶν ἄνθη παραπετάσμασι καὶ χρώμασι καὶ λίθῳ Λεσβίῳ· κατηφής δὲ ὁ λίθος καὶ μέλας. Bluemner Technol. III 451.

γλύπτους γρύπας καὶ πρὸ αὐτῆς ἀβάκχον μαρμάρινον πρὸς τὴν
 χρῆσιν τῶν | θυσιαζόντων καὶ θυσιατήριον τετράγωνον κα|τεσκευασμέ-
 νον πέτρας Τήϊας⁵, ἔχον περίπυρον⁶ | σιδηροῦν, καὶ ἄγαλμα μαρ-
 15 μάρινον Ἀρτέμιδος ἐπὶ παραστάδι⁷ μυλίνῃ⁸, καὶ Μηρός⁹ ἄγαλμα
 ἐπὶ βάσει | μαρμαρίνῃ, καὶ τράπεζα ποικίλῃ τετράγωνος, | καὶ βωμὸς
 μαρμάρινος ἔχων ἀετὸν ἐν αὐτῷ¹⁰ | Διός, καὶ ναὸς ἐξυλωμένος καὶ
 20 κεκεραμωμένος | καὶ τεθυρωμένος καὶ κεκλειδωμένος, | ἐν ᾧ καθιέ-
 δρυνται ἄγαλματα Πλούτωνος Ἡλίου καὶ Κούρης Σελήνης¹¹ ἐπὶ βή-
 ματος | ἐμπεφισμένα¹², ἔχοντα καὶ παστῆρον¹³ ξόλινον ναοειδὲς καὶ
 παστὸν¹⁴ λινοῦν, καὶ παρ' ἑκατέρῃ τῶν εἰσόδων βωμὸς Φωκαϊκός¹⁵,
 25 καὶ κλεῖν | κεχρωσμένην καὶ ἐμπεφισμένην¹¹ πρὸς | τὴν λογῆαν¹⁵
 καὶ πομπήν¹⁶ τῶν θεῶν καὶ στεγνά | ἐπίπεδα¹⁷ καὶ ἐπ' αὐτῶν στοάν
 καταφθοδομημένην καὶ κεκεραμωμένην πρὸς τὴν οἴκησιν τῶν | ἱερο-
 30 δούλων καὶ τὸν θεὸν θεραπεύοντων, καὶ | τὴν ἐνδώμησιν¹⁸ τοῦ τεμε-

5 Dio Prus. LXXIX 2 (II p. 220₁₄ Arnim): εἰ γὰρ τὴν ὀφειλὴς τι χαλκοῦ
 -- ἡ Κορινθίων πόλις ἂν εὐδαίμων ἦν --· εἰ δ' αὖ λίθων εὐχρόων καὶ ποι-
 κίλων, ἡ Τήϊων ἢ Καρυστίων καὶ τινῶν Αἰγυπτίων καὶ Φρυγῶν, παρ' οἷς ἐστὶ
 τὰ ὄρη ποικίλα. Bluemner Techn. III 517. 6 Nomen ceteroqui ignotum
 manifesto vas ferreum significat quod medio turibulo marmoreo excavato
 immittitur ad ignem recipiendum. 7 Sic, non ut infra βάζει, dici
 videtur quia antae modo parieti apposita erat haec basis. 8 CIG 3371₄
 σὸν τῇ κριμένῃ σορῶ ἔσω μυλίνῃ, [ἐ]ν ᾗ ἐνεστί μου ἡ γυνή; ubi lapidem eius
 generis, ex quo confici solerent molares, significari monuit Boeckh.

9 Anaglypho in antica parte arae expressa erat aquilae imago. Cf.
 Therae IG XII 3 s. 1345; Ross IG. ined. 172 tab. 10 Memorabile di-
 versorum deorum confusionis exemplum, quo Sol cum Dite Patre, Luna
 cum Proserpina iidem esse existimantur. Gruppe Gr. Myth. 12415.

11 Hinc verbum ἐμπεφισμένον s. ἀμπεφισμένον i q. ἀμπεφισμένον effecit Croenert-Passow
 Wört. I 413a. Forma reduplicata velut a verbo ἐμ-φεῖζω derivata est. Ad
 verbum ἐμ-πιέζω s. ἐμ-πιύζω rettulerat sane dubitans Dith. 12 I.e.
 παστῆρον; nomen ceteroqui ignotum sine dubio arcam in aediculae figuram
 elaboratam significat, in qua παστὸς (not. 13), asservatur. 13 Cf. Pollux
 III 37 τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστὸς. Hic sane aliud veli genus
 significari videtur, quo fortasse simulacra antea commemorata festis
 diebus involvebantur. 14 I.e. λίθου Φωκαϊκός, ut in titulo item Smyr-
 naeo CIG 3268₈ dicitur σορὸς Προκοπνησίαι. 15 λογῆα i.e. λογεία signi-
 ficat collectionem pecuniae (ἀγερεμόν). Sed quis in ea sit clavis usus, non
 perspicimus, nisi λογείαν καὶ πομπήν arcte inter se coniuncta unam caer-
 imoniam efficere statuas. 16 Clavis illa inaurata in pompa gestata
 esse videtur, ut Stratoniceae sollennibus quibusdam nomen κλειδὸς ἀγωγή
 fuit (n. 900₈). 17 Pavimenta accurate constrata significari videntur, etsi
 aliud exemplum nominis ἐπίπεδον sic usurpati novimus nullum. 18 Cf.

νοὺς καὶ θεμελίωσιν ἐν τετραγώνῳ διὰ σπαράγματος¹⁹, ἵνα | ἦν ἐπί-
πεδον ἐν ὁμαλῇ τὸ τέμενος, καὶ ὄπλα | τῷ θεῷ παρακείμενα τοῦ
κόσμου χάριν | σιδηρᾷ ὀκτώ.

Ioann. Apocal. 21¹⁸ καὶ ἡ ἐνδόμησις (ita cod. Sinait. alii) τοῦ τείχους αὐτῆς
ἴσσις; tit. Trallianum Bull. hell. XXVIII 78, 1⁹ πεποιθῆσθαι δὲ παρ' αὐτοῦ καὶ
ἐνδῶ[μ]σιν εἰς τὰ π[αρα]λελειμμέν[α] (?) μέρη. Apud Iosephum, ant. XV 335
cod. Palat. m.² ἐνδόμησις, reliqui ἐνδόμησις habent. Orthographia (pro ἐνδό-
μησις) nova est. Si modo, ut quidem videtur, ἐνδόμησις et θεμελίωσις duas
diversas inter se res indicant, illa vix aliud esse potest atque opus totam
aream muro cingendi. ¹⁹ Hic σπάραγμα, quod plerumque de parte
cuiuslibet rei violenter avolsa usurpatur, collective (cf. πτώμα n. 700⁹) de
frustulis lapidum comminutorum, quibus area sternitur, dictum videtur.

997. Smyrnaeorum lex. Smyrnae. Ed. Μουσεῖον καὶ βιβλ. εὐ.

σχολ. 1873/5, 102, 104 (Michel 728; Syll.² 584). Cf. Gruppe Mythol. 1585.
Lapidem examinavit Walter (vss. 1. 5); nuntiavit Oehler. [H²]

[ἰ]χθὺς ἱεροὺς μὴ ἀδικεῖν | μηδὲ σκευὸς τῶν τῆς | θεοῦ¹ λυμαίνεσθαι,
5 μηδὲ | [ἐ]κφύρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπ[ἰ] | κλοπὴν. ὁ τοῦτων τι ποιῶν | κακὸς
κακῇ ἐξωλεία ἀπόλοιτο, ἰχθυόβρωτος γενόμενος· ἐάν δέ τις τῶν
10 ἰχθυῶν ἀποθάνῃ, καρπούσιω² | αὐθυμερὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· | τοῖς δὲ
συμφυλάσσουσιν | καὶ ἐπαύξουσιν τὰ τῆς | θεοῦ τίμια καὶ τὸ ἰχθυο-
15 τρόφιον αὐτῆς βίου καὶ | ἐργασίας καλῆς γένοιτο | παρὰ τῆς θεοῦ
ῥησις.

¹ Dea sive Atargatis (Athen. VIII 346 d. Strabo XVI 748; — dubitat
Gr.) sive Derceto (Diod. II 4, 2; Ctesias ap. Strabonem XVI 785) est. Nam
illi a Syris sacros pisces alii solitos esse, quos interficere nefas pu-
tarent (Xen. anab. I 4, 9), satis constat. Neque veri dissimile est, Smyrnae
Atergatin templum habuisse, cum cultum eius ex Syria usque ad Graecos
Aegaei maris insulas incolentes velut Delum (Bull. Hell. VI 495, 12) et Asty-
palaeam propagatum esse aliis testimoniis constet. Astypalaeae donarium
inventum est IG XII 3, 188 (Syll.² 768): Ἀντίοχος καὶ Εὐπορος Ἀταργατεῖτι
ἀνέθηκον — de accentu Herodian. p. 761₁ L. — et decretum saec. III
IG XII 3, 178: ἐπὶ ἱερέως Ὀφελίωνος τοῦ Ἐνατίωνος καὶ ἐπ[ἰ]στατοῦντος Σόρου
τοῦ Βιетроῦ ἔδοξε ταῖ θε[ῶ]ι ταῖ Ἀταργάτι καὶ ταῖ κοινῇ τοῦ θιάσου τῶν πα-
τρίων θ[ε]ῶν· ἐπειδὴ Ὀφελίων Ἐνατίωνος ἀποδειγθεὶς ὑπὸ τᾶς θεοῦ διὰ τοῦ
κλάρου ἱερεὺς τῶν πατρίων θεῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγενήθη cett., ubi ad commune
deae et hominum negotium cf. legem Mantiniensem saeculi V: IG V 2, 280₁₄
ὁκέει ἂν χρυστέριον κακρίνει ... ¹⁹ ἐδικάσαμες ἃ τε θεὸς καὶ οἱ δικασταί).

² καρποῦν comburendi notionem habet, proprie de fructibus quae deis
offeruntur [hoc quidem negat Stengel Opferbr. 166/8] usurpatum, sed
translate etiam de qualibet alia re. Dttb.

998. Epidauriorum lex de Aesculapii cultu, ante a. 400.

In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias 'Εφ. ἀρχ. 1899, 1 et tab. 1, et ἱερὸν τοῦ Ἀσκλη. 186; Fraenkel IG IV 914 (Syll.² 938; Solmsen³ 25; Ziehen 54). Cf. R. Meister B. sächs. Ges. 1899, 150. [Hi]

[τ'Ἀπόλλωνι θύεν¹ βδν ἔρσενα καὶ ἡμονάοις βδ|ν ἔρσενα, ἐπὶ τῷ
 5 β[ομοῦ τῷ] | Ἀπόλλο[νο]ς τα[ῦτα] θ[ύεν κ]|αὶ καλαΐδα² τῇ Λατοῖ κα|ι
 τ'Ἀρτάμιτι ἄλλαν, φερν|άν³ τῷ θιδὶ κριθᾶν μέδι|μνον, σφυρδν⁴
 10 ἡεμίδιμ|νον, οἴνου ἡεμίτειαν⁵ κα|ι τὸ σκέλος⁶ τοῦ βοδὸς τοῦ πρά-
 του, τὸ δ' ἄτερον σκέ|λος τοῖ ἱερομυνάμονες | φερρόσθο, τοῦ δευτέρου
 15 β[οδὸς τοῖς ἀοιδοῖς δόντο] | τὸ σκέλος, τὸ δ' ἄτερον σκ|έλος τοῖς φρου-
 ροῖς⁷ δόν|το καὶ τένδοσθίδια⁸.
 20 τῷ Ἀσκληπαδὶ θύεν βδ|ν ἔρσενα καὶ ἡμονάοις⁹ | βδν ἔρσενα καὶ
 ἡμονά|ις¹⁰ βδν θέλειαν, ἐπὶ τοῦ β[ομοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ θύε|ν ταῦτα
 25 καὶ καλαΐδα¹¹. ἀνθ|έντο τῷ Ἀσκληπαδὶ φερν|άν κριθᾶν μέδιμνον,
 σ|φυρδν ἡεμίδιμνον, οἴ|νου ἡεμίτειαν· σκέλος τὸ | πράτου βοδὸς παρ-
 30 θέντο τ[ι]δ[ι] θιδὶ, τὸ δ' ἄτερον τοῖ ἱ[α]ρο|μνάμονες φ[ε]ρ[ε]ρόσθο, τ[ι]οῦ
 δε|υτέρου τοῖς ἀοιδοῖ[ς] δόντο, τὸ δ' ἄτερον το[ι]ς | φρουροῖς δόντο καὶ
 τέν|δοσθίδια].

Litterae Θ (spir. asp.) Ρ, Ε = ε η, Ο ο ω ου. Hanc scripturam quinto saeculo exeunti convenire iudicant Ka., Dttb. 1 V. 1—3 ex altera tituli parte (v. 18—22) suppl. Ka. certissima ratione, quia etiam quae exstant paene omnia ad verbum eadem sunt hic atque illic; Apollinem ut hic sic in omnibus qui utriusque dei mentionem faciant titulis Epidauriis priorem locum tenere, Aesculapium posteriorem observat Ka., qui haec sacrificiorum praecepta non improbabiliiter ad ferias publicas Asclepieorum (n. 106⁴₄. 1076⁴₄. 1077) refert. 2 Gallinam hic, gallum v. 23 intellegit Ka., gallinam utrobique Dttb. De veriloquio dubitatur; cf. Hes. κάλλαια, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες, Aquilonis filius Κάλαϊς, Hes. καλαβοΐδια (i.e. καλαφοΐδια)· ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾄδόμενοι ὕμνοι. Prellwitz Et. Wört.² 205. Est igitur avis canora, *chanteclair*. 3 Idem quod alibi θεομοιρία, θευμορία dicitur. Cf. 1026₂₀. 4 σφυροί etiam in titulis Cois n. 1026₉. 1027₁₁ est. 5 ἡμίτειαν idem quod ἡμίσειαν μοῖραν. 6 Cf. 867.

7 Cf. donarium saeculi VI/V in vico vicino *Ligurio* inventum HE προροὲ ἀνέθεκαν (Kretschmer Jahresh. III 132; IG IV 1611) ubi lectio h[ο]ς i.e. οἱ φρουροὶ reapse commendari videtur. Hi. 8 I.e. intestina (σπλάγχνα). 9 Inter hos sine dubio Telesphorus (n. 1145) fuit, fortasse etiam Mercurius (n. 1040³). 10 Hygiea, Iaso, Aceso, Panacea et fortasse aliae deae ignotae. 11 Gallos gallinaceos Aesculapio immolari solitos esse constat. Cf. Plat. Phaedon. 118 A; Herondas IV 12. 88; Lucian. Bis accus. 5; Artemidor. Oniroc. V 9. Ka.

999. Lycosurae lex sacra saec. II. Lycosurae. Edd. Leonardos 'Εφ. ἀρχ. 1898, 249 et tab. 15 (R. Meister B. sächs. Ges. 1899, 147; Syll.² 939; Ziehen II 63); IG V 2, 514. [H₁]

Δεσποίνας. | < - 11 ι erasae - > 1. μὴ ἐξέστω | παρέρπην 2 ἔχοντας ἐν τὸ
5 ἱερὸν τὰς | Δεσποίνας μὴ χρ[υ]σία 3 ἔσα μὴ ἰν ἀνά|θεμα, μὴδὲ πορ-
φύρεον 4 εἵματισμόν 5 | μὴδὲ ἀνθινόν 6 μὴδὲ [μέλα]να 7, μὴδὲ ὕπο-
δήματα 8 μὴδὲ δακτύλιον. εἰ δ' ἄν τις | παρένθη 9 ἔχων τι τῶν ἁ
10 στάλα [χ]ωλύει, | ἀναθέτω ἐν τὸ ἱερὸν. μὴδὲ τὰς τ[ρὶ]χας ἀμ-
πεπλεγμένας, μὴδὲ κεκαλυμμένους 10. μὴδὲ ἀνθεα παρφόρην· μὴδὲ |
μύεσθαι 11 < - 11 ι erasae - 12 > κυένσαν μὴδὲ θη|λαζομέναν. τὸς δὲ
θύοντας πὸς θύ[η]σιν 13 χρέεσθαι 14 ἐλαίαι, μύρτοι, κηρίσ[ι], |
15 ὀλοαῖς 15 ἀιρολογημέναις 16, ἀγάλματ[ι] 17, | μάκωνσι λευκαῖς, λυχ-

στοιχηδόν, sed syllabae ad prisca exempla bene divisae, cum sermo partem modo coloris antiqui retinuerit. 1 Verba μὴ παρέρπην ἔχοντας

erasa esse videntur. L. 2 N. 736₃₆ μὴδὲ παρερπέτω μῆθεις ἀμύητος et

n. 980₁ ἐς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπειν. L. 3 Cf. n. 736₂₂ μὴ ἐχέτω μῆδεμία

χρυσία. L. 4 Cf. n. 736₂₄. 5 Haec scriptura, origini vocis accom-

modatio illa quidem, habetur etiam n. 736 quinquies, itemque in nomine εἰμάτιον ibidem sexies, al. L. 6 Cf. trimetrum IG XI 4, 13 (Croenert

Goett. GA 1908, 1028) Deli in Serapeo: ἀπ' οἴνου μὴ προσιέναι μὴδὲ ἐν ἀν-
θινοῖς (= Syll.² 564). 7 Cf. n. 736_{13, 16, 24}. 8 Cf. n. 338₂₅. 9 In hac

et nonnullis aliis stirpibus λ ante dentales in ν converti apud Dorienses quidem iam diu notum erat, apud Arcadas vero praeter hoc exemplum unum exstat nominis proprii Φίντων in titulo Tegeatico IG V 2, 116₂. L.

10 I.e. μὴδὲ (παρέρπην τὰς γυναικας) τὰς τρίχας ἀμπεπλεγμένας μὴδὲ (τοὺς ἀνδρας) κεκαλυμμένους. M. Cf. n. 736₂₂ μὴ ἐχέτω δὲ μῆδεμία -- μὴδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας. L. 11 Non ad μύω (μύστης, μυστήριον) hoc referendum

est, sed ut κυένσαν ad illam verborum contractorum flexionem, quae verborum in -μι normam sequitur. Itaque μύεσθαι non Attici λύεσθαι, sed Attici τίθεσθαι, ἔσεσθαι simile habendum est. 12 Vocabulum errore

iteratum. 13 Vocabulum quod ipsum quidem alibi non exstat, sed

similibus θυηλή, θύημα, θυητής, θυητός satis defenditur, reposuit L. monens etiam de θύ[ω]σιν (cf. θύωμα) cogitari posse. 14 Cum Calchedoniorum

χρηεῖσθω, Boeotorum χρεῖεσθῃ, Eleorum χρηῖσται (cf. n. 1009₂) hoc contulerim. Nam Ionum χρέεσθαι etsi omnes litteras easdem habet, tamen huc trahere non licet quia verba contracta apud Arcadas eorum quae in -μι cadunt flexionem sequuntur. 15 I.e. οὐλαῖς, ὀλαῖς. Non ex

ὀλφαί, sed ex ὀλεφαί cuius ε propter prioris syllabae vocalem in ο abiisset, hoc natum esse docuit M. 16 Supplevit L. αἶρα (lolium temulenti-
lentum) ut a frumento quo homines vscerentur diligenter separandum erat ne valitudini eorum noceret (Theophr. hist. plant. VIII 4, 6 σῖτοι κα-
θαροὶ αἰρώων), sic item religio erat hordeo non diligenter expurgato uti in

molae salsae caerimonia. Verbi derivationem et structuram simillimam

νίοις, θυμιά[μασιν, ζιμόρναι, ἀρώμασιν· τὸς δὲ θ[ύ]οντας τᾷ Δεσποίναι
θύματα θύ[γν] | θήλεια λευκ[ά 18 ..]ο...ος καὶ χ.... | --

esse illi δένδρα καρπολογούμενα (Theophrast. de causis plant. I 15, 1) monet L.; participium perfecti (ἀίρο-, non αἰρο-) praetulit Dttb. Cf. n. 748¹⁰. 17 Explicuit Perdrizet Rev. ét. anc. II 1900, 268. 18 Cf. Paus. VIII 37, 8 καὶ τελετήν τε δρῶσιν ἐνταῦθα καὶ τῇ Δεσποίνῃ θύουσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες πολλά τε καὶ ἄφθονα, θύει μὲν δὴ αὐτῶν ἕκαστος ὅ,τι κέκτηται. Videtur minus accurate dicere periegeta; nempe de genere quidem victimarum nihil praescriptum erat, sed omnia arbitrio eorum qui rem divinam facere vellent permissa, de sexu et colore non item.

Δ1000. Lex sacra Coorum de sacrificiis a vectigalium redemptoribus faciendis, saec. I. Coi in vico Kermeti inventa, nunc in museo Constantinopolitano. Edd. Kontoleon Ath. Mitt. XVI 1891, 406; Th. Reinach Rev. Ét. gr. IV, 1891, 359, cf. V 100. 253. Bull. Hell. XVI 1892, 162; Bechtel SGDI 3632; Ziehen 137 (Michel 720); commentario instruxit Toepffer Ath. Mitt. XVI 411. Adnotationes criticas ex ectypo dedit R. Herzog Koische Forsch. 1899, 191, qui et per litteras nos de nonnullis locis edocuit.

[Zie]

,Litterae *xierlich* quarum aetas inter annos 200—170 accuratius indicari non potest.' Herz. Lex sacra continens indicem hominum quibus sacrificia quaedam imperantur, atque primum v. 1—16 enumerantur varia genera eorum, qui vectigalia publica redempta habebant τοὶ ἐωνημένοι (πριάμενοι, ἀγοράζαντες, ἔχοντες) τὰν ὀνάν, qui omnes iubentur θυόντω καὶ σκανοπαγείσθω, ut praecipitur simili lege mutila, quam omisimus, Syll.² 940₆ θυόντωι δὲ καὶ τοὶ ἐργολαβεῦντες τὸ ἱερὸν ἢ δαμόσιον ἔργον καθ' ἕκαστον ἐνια[υτὸν ἄπ]αξ. Quod Zieh. coniecit hunc indicem ut cetera decreta, Leges Graec. sacr. n. 138—140, in quibus plane eodem modo homines sacrificare debentes enumerantur, partem efficere tituli de emptione venditione sacerdotii cuiusdam, hoc comprobatum videtur novo titulo ad Aesculapii templum invento, de quo rettulit He., Arch. Anz. 1903, 197, *ein sehr langes Stück von einer Opferordnung für Aphrodite Pontia und Pandamos, das sich im Inhalt und in der Schrift aufs nächste berührt mit Michel 720*; nec non versus quosdam gravissimos attulit Arch. Religionsw. X 1907, 211.

[-- θ]υέτω δὲ καὶ σκανοπαγείσθω(ν) καὶ ὁ τὰν ὀνάν ἐωνημένος ναύσου¹ ἔξω καὶ τὰν ἐπ' α... | βίου² κατὰ ταυτά· θυόντωι δὲ καὶ τοὶ ἐωνημένοι ὀνάν ναύσου ἄρτων, κάπων³ κατ[ὰ ταύ]τά· θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων παὶ τοὶ ἀγοράζαντες τὰν ὀνάν τᾷς ὀβελίας⁴

1 De ναύσον cf. 47. 2 Legit Herzog, qui cogitavit de ἐπα[μοι]βίου vel ἐπα[γω]γίου aut de nomine magistratus velut ἐπ' Ἀ[ναξί]βίου vel Ἀ[λεξί]-βίου, sub quo vectigal illud novum factum sit. An ἐπα[χω]ρτηρίου? Hi.

3 Syll.² 621₁₀ θυόντω δὲ καὶ τοὶ μεμισθωμένοι τὸς ἱερὸς κα[ὶ] πος καὶ τὸ βλαναῖον. 4 τὰν ὀνάν τᾷς ὀβελίας Toe. et Rein. contulerunt cum vecti-

κατὰ τ[αυτά]· | θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ πριάμενοι
 5 τὰν ὦνάν σίτου κατὰ ταυτά. θυόντωι δὲ [κ]αὶ σκανοπαγείσθων καὶ
 τοὶ πριάμενοι ὦνάν οἴνου ἐπὶ θαλάσσαι, ἑταιρᾶν, ξύλων⁵, ἀλφίτ(ω)ν,
 ἐ[ν]οικίων⁶ κατὰ ταυτά. θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ
 πριάμενοι τὰν ὦνάν τετραπῶ[δ]ων⁷. θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων
 καὶ τοὶ ἀγοράζοντες τὰν ὦνάν ἐν Καλύμναι⁸ οἴνου | ἐξ οἱ[ν]οπέδων⁹,
 ζευγέων, ἐρίων κατὰ ταυτά. θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ
 ἀγορά[ξ]αντες ὦνάν ἀμπελοστα(τ)εύντων¹⁰ καὶ τῶν γυναικείων σω-
 10 μάτων κατὰ ταυτά. θυόντωι δὲ καὶ | σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ ἀγο-
 ράξαντες τὰν ὦνάν σκοπᾶς δαμοσίας¹¹. θυέτω δὲ κ[αὶ] σκανο-
 παγείσθω καὶ ὁ τὰν ἄλ(λ)αν μισθωσάμενος σκοπὴν τὰν ἐπὶ ναυτι-
 λέωι¹². θυέτωι δ[ὲ] κατὰ ταῦ]τὰ καὶ σκανοπαγείσθω καὶ ὁ πριάμενος
 τὰν ὦνάν τᾶν Μουσᾶν κατὰ ταῦ(τ)ά. θυέτωι δὲ κα[ὶ]τὰ ταυτά καὶ
 σκανοπαγείσθω καὶ ὁ πριάμενος τὰν ὦνάν τοῦ Ἀφροδαισίου¹³. θυέτ[ω]
 δὲ καὶ σ[κ]ανοπαγείσθω καὶ ὁ πριάμενος τὰν ὦνάν κύκλου Γᾶς κατὰ
 15 ταυτά. θυόντωι δὲ [κατὰ ταῦ]τὰ καὶ σκανοπαγείσθων τοὶ ἔχοντες
 τὰν ὦνάν λιβανοπωλᾶν, ὀσπρίων, ταρεῖχο[ν]. θυέτωι δὲ κατὰ ταυτά
 καὶ σκανοπαγείσθω καὶ ὁ ἔχων τὰν ὦνάν τοῦ (ἰ)ατρικοῦ¹⁴. θυόντωι
 δὲ [καὶ σ]κανοπαγείσθων τοὶ κωποζύσται¹⁵ τῶι Ποτειδᾶνι καὶ Κῆ

gali panis afferentes Pollucis verba VI 75 ὀβελία δὲ ἄρτοι οὓς εἰς Διόνυσον
 ἔφερον οἱ ὀβελιαφόροι, verisimilius Ziehen de vectigali oboli interpretatur.

5 Ad ὦνάν ξύλων cf. vectigal Teiorum Ath. Mitt. XVI 292, 8₁₂ ὅσα ἐς τὴν
 ξυλοπωλίην τελεῖ. Atque montes Coos usque ad annum fere 1870 silvis
 tectos fuisse nec non adhuc duas parvas silvas exstare monet Herz.

6 De vectigali ἐ[ν]οικίων cf. Deliorum vectigal τῶν ἐνοικίων τῆς δεκάτης
 IG XI 2, 161 A₂₆. 162 A₃₀. 287 A₉ et Francotte Les finances des cités
 grecq. 60.

7 Ad ὦνάν τετραπῶδων, ζευγέων Toe. attulit vectigal equo-
 rum, ἱππωνίην Cyzicenorū n. 47, idem ad ὦνάν ἀμπελοστατεύντων καὶ τῶν
 γυναικείων σωμάτων Cyzicenorū ἀνδραποδωνίην et Teiorum vectigal servorum
 venalium Ath. Mitt. XVI 292, 11.

8 Calymnum demum Coorum fa-
 ctum esse a. 300 a. Chr. Herzog titulo novo a. 1907 reperto cognovit.

9 ΟΙΚΟΡ. 10 ἀμπελος(τ)εύντων teste Herz. 11 σκοπᾶς esse
 θυνοσκοπεῖα vidit Toe., qui locos scriptorum collegit.

12 ναυτιλέωι
 loci ignoti in litore quaerendi nomen esse monuit Toe., contra Bechtel
 cogitat de loco quodam ναυτιλεῖον vocato, in quem ναυτιλοι convenire
 solent.

13 Expectares ἃ πριάμενα τὰν ὦνάν τοῦ Ἀφροδαισίου, si ad
 sacerdotricem Veneris Pontiae et Pandemi spectarent haec verba ut v. 13
 ad Musarum sacerdotium, de cuius munere et donis lex sacra nostrae
 simillima supra allata consulenda erit. Itaque Toe. de alia re, sacri-
 ficio Veneris vel agro sacro cogitavit.

14 ΛΑΤΡΙ — De vectigali
 medicorum, cf. Pohl De Graecorum medicis publicis 1905, 72.

οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριά[κον]τα καὶ Ῥόδωι ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα. θυόντωνι δὲ κα(τά) ταῦτά καὶ ὅσοι κα σκοπὰς μισθο|ποιήσωνται ἢ ἔχοντι ἰδιωτικὰν μεμισθωμένοι Ποτειδᾶνι καὶ Κῶ οἷν ἀπὸ δραχμῶν
 20 τριάκον[τα] καὶ Ῥόδωι ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα ἐς δ κα ἢ συνεστῆ-
 κυῖα ἀ σκοπά. θυόντωνι δὲ κα[τά τ]αὐτά καὶ (τι)οὶ μεταβόλοι τοὶ
 ἐν τοῖς ἰχθύσιν Ποτειδᾶνι καὶ Κῶ οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντ[ε]τα καὶ||
 Ῥόδωι οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα. θυόντωνι δὲ κατὰ ταῦτά καὶ τοὶ
 νεωλκοὶ, λαμβάνον[τες] | ὁμοίως καὶ οὗτοι 16 παρὰ τῶν ταμιῶν δραχ-
 μὰς ἐξήκοντα. θυέτωι δὲ καὶ ὁ ναύαρχος τ[ῶι Πο]τειδᾶνι οἷν ἀπὸ
 δραχμῶν τριάκοντα καὶ Κῶι οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα καὶ Ῥόδωι
 25 ο[ἷ]ν | ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα. διαγραφέσθωι 17 δὲ αὐτῶι παρὰ τῶν
 ταμιῶν δραχμὰς ἐνενή[χο]ντα. θυόντωνι δὲ κατὰ ταῦτά καὶ σκανο-
 παγείσθων ἕκαστος τῶν τριηράρχων, θυόν[τωι] δὲ τῶι Ποτειδᾶνι οἷν
 ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα καὶ Κῶι οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντ[ε]τα καὶ||
 Ῥόδωι οἷν ἀπὸ δραχμῶν τριάκοντα, λαμβανόντωνι δὲ καὶ τοῦτοι παρὰ
 τῶν ταμι[ῶν] | [δρ]αχμὰς ἐνενήκοντα. θυόντωνι δὲ καὶ τοὶ καρπο-
 30 λογεῦντες 18 τῶι Ποτειδᾶνι οἷν ἀ[πὸ] | [δρ]αχμῶν τεσσαράκοντα καὶ
 Κῶι οἷν ἀπὸ δρα[χ]μῶν τεσσαράκοντα καὶ Ῥόδωι οἷν ἀ[πὸ δρ]αχμῶν
 τεσσαράκοντα. θυόντωνι δὲ καὶ τοὶ ὑπηρέται τῶν μακρῶν ναῶν Πο-
 τειδᾶνι καὶ [Κῶι οἷν ἀ]πὸ δραχμῶν τρι[άκοντα] καὶ| Ῥόδωι [οἷν ἀπὸ
 δραχμῶν τριάκ]οντα. θυόντωνι δὲ καὶ τοὶ --[οι ἐκ τῶν ὑπηρε[τικῶν
 πλοίων 19 οἷν ἀπὸ]] δραχμῶν τεσσαράκοντα --]

Theophr. Hist. plant. V 1, 6 ἔστι δὲ καὶ πολύλοπον ἢ ἐλάτῃ καθάπερ καὶ τὸ κρόμμον -- ἀεὶ γὰρ ἔχει τινὰ ὑποκάτω τοῦ φαινομένου καὶ ἐκ τούτων ἢ ὕλη· δι' ὃ καὶ τὰς κώπας ξύοντες ἀφαιρεῖν πειρῶνται καθ' ἑνα καὶ ὁμαλῶς. 16 Non singulis νεωλκοῖς, ut κωποῦσταις et μεταβόλοις τοῖς ἐν τοῖς ἰχθύσιν ut verba καὶ οὗτοι docent, pretium victimarum a quaestoribus datum esse, sed collegiis eorum apparet, de quibus dixi Griech. Vereinswesen 99, frustra obloquente post Francottium Polandio Gesch. d. griech. Vereinswes. 124.

17 Eodem modo recte supplevit Ziehl. Leg. 134 = Syll.² 597: [τοὶ δὲ τα]μίαι προδιαγραφάντων τοῖς προστάταις ἐς τὴν ἐπὶ τῇ τελετῇ τὰς ἐρωσύννας θυσίαν < ῥ. quod enim e lege sacra sacerdotii Veneris cognovimus pecuniam sacram Veneris non per se administratam esse sed ἐπὶ τὴν θαμωσίαν τράπεζαν delatam ἐς τὸν ὑφιστακότα τὰς θεοῦ λόγον i.e. in nomen deae inscriptam esse, idem cadit in pecuniam aliorum deorum, ita ut vel quaestores mensae publicae hanc pecuniam distribuerint vel naopei; cf. Syll.² 621₁₅ διαγραφόντων δὲ τοὶ ναοποῖαι τῶι ἀεὶ πρὶ|αμένωι τὴν ἐρωσύναν ἐν τῶι μηνί [Δαλ]ίωι καὶ ἄλλας δραχμὰς εἵκοσι ὥστε θυέ[ιν τῇ Ἀ]φροδίτῃ αἶγα.

18 Nautas esse putat Herz. qui fructus agri publici aut decumas ex insulis Coorum Calymno, Pserimo, Calydnis Coum ferre solebant. 19 Suppl. Hi.

1001. Atheniensium Minerva Hygiea, a. 429. Athenis in Propylaeis. Commemoravit Pausanias I 23, 4; edd. * IG I 335; Loewy I. Bildh. 53; Lolling-Wolters Κατ. Ἑπιγρ. Μουσ. 96 (Michel 1020; Syll.² 585; Hicks-Hill 55 al.); cf. Wolters Ath. Mitt. XVI 1891, 153; Walters Journ. Hell. stud. XIX 1899, 168; Jahn-Michaëlis Arx Ath.³ p. 47/48 et tab. XVII al. [Hi]

Ἀθηναῖοι τῇ Ἀθηναίᾳ τῇ Ὑγίᾳ 1.

Πύρρος ἐποίησεν ἈθENAῖOS 2.

Paus. l. l. τοῦ δὲ Διειτρέφους πλησίον (22, 8 κατὰ δὲ τὴν ἔσοδον αὐτὴν ἤδη τὴν ἐς ἀκρόπολιν) -- θεῶν ἀγάλματά ἐστιν Ὑγίας τε, ἣν Ἀσκληπιοῦ παῖδα εἶναι λέγουσι, καὶ Ἀθηνᾶς ἐπικλησιν καὶ ταύτης Ὑγίας. 1 Plut. Pericl. 13 τὰ δὲ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἐξεργάσθη μὲν ἐν πενταετίᾳ Μνησικλέους ἀρχιτεκτονούντος· τύχη δὲ θαυμαστὴ συμβᾶσα περὶ τὴν οἰκοδομίαν ἐμήνυσε τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. ὁ γὰρ ἐνεργότατος καὶ προθυμότατος τῶν τεχνιτῶν ἀποσφαλεῖς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεγνωσμένος. ἀθυμοῦντος δὲ τοῦ Περικλέους ἡ θεὸς ὄναρ φανείσα συνέταξε θεραπείαν, ἣ γρώμενος ὁ Περικλῆς ταχὺ καὶ ῥαδίως ἰάσατο τὸν ἄνθρωπον. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τὸ γαλκοῦν ἀγαλμα τῆς Ὑγίας (libri Ὑγίας) Ἀθηνᾶς ἀνεστήσεν ἐν ἀκροπόλει παρὰ τὸν βωμόν, ὃς καὶ πρότερον ἦν, ὡς λέγουσιν. Huic narrationi fidem habendam esse negat Wo. cum quia populus Atheniensium, non Pericles, statuam dedicaverit, tum quia ex ipsius positura appareat, tum demum basin positam esse, cum iam Propylaeorum aedificatio bello Peloponnesiaco interpellata et relicta esset. Qua de causa propter finem funestae illius pestilentiae quae a. 430/29 Atticam vexasset, populum simulacrum dedicasse coniecit idem. Ceterum sacra ipsa Minervae Hygiae antiquiora fuisse Periclis aetate ut testatur Plutarchus ita confirmant titulorum dedicatoriorum saeculi sexti fragmenta quae commemorat Wo. 2 Plin. N. h. XXXIV 80: *Pyrrhus (fecit) Hygiam et Minervam*, ubi num et ante Min. iure suo deleverit Ross Arch. Aufs. I 188, dubitare licet (Wo.).

2. Sacerdotia aliaque officia ad rem divinam spectantia.

Adde n. 289 Atheniensium sacerdotes et hieropoeos (2606). 898. Chalcidensium res (2607). 724. ἀναγραφὴν sacerdotum Apollinis Erethimii (2609); 723. Rhodiorum legem de perscribendis sacerdotiis (2610).

711 D¹. Pythaistas (2611).

Omisimus Coorum legem (2597, cf. 3 1000¹⁷).

Δ**1002. Milesiorum lex de sacerdotibus, c. a. 400.** Ἀκκιδῶν prope Miletum. Edd. Wiegand VI. Ber. Milet, Abh. Berl. Ak. 1908, 20 (SGDI IV 863, 1136, Otto Herm. XLIV 1909, 594); cf. Ziehen Realenc.² VIII 1415 Jahresber. Altertumsw. 1915, III 91; Plassart et Picard Bull. Hell. XXXVII 1913, 224. [Hi]

[ἀ χρὴ πᾶσι οἷ]¹ ἐπρί[α]ν[τ]ο τὰς ἐρε[ω]σύν[α]ς² γίνε[σ]θ[ι]α· τὰ δέρ-
 5 ματα πάντα, [δ]σ' ἂν ἡ πόλις ἔρδ[η]ι, σπ[λ]ά[γ]χ[α]να³ καὶ νεφρόν κα[ι] |
 σ[υ]κολιόν καὶ [ι]ερήμ μο[ρ]ῆ[ν] καὶ τὰς γλάσ[σ]ας⁴ π[ά]σ[α]ς ἀπὸ λόχο,
 10 ἢ σ[κ]έ[λ]η κα[ι] | χρέας καὶ γασ[τ]ρ[ι]όν κ[α]ί | χορδίων· ἦν δὲ [β]δν
 ἔρδ[η]ι, δύο χρέα καὶ χόλικα | κα[ι] αἵματιον καὶ κορυ[φ]αῖα⁵· ἀπὸ
 15 δὲ τῶν ἰδίως⁶ [σ]ύμ[π]αντα γίνεσθαι πλ[ὴ]ν τῶν δερμάτων, ἀπὸ δὲ |
 [τῶν - σι -] γ[ί]ν[ε]σ[θ]αι.

στοιχηδόν. 1 Suppl. Hi. coll. n. 338₁₉ ἀ οὐχ ὅσιον. 2 Antiquis-
 simum adhuc est exemplum moris postea volgati, quo sacerdotia pretio
 oblato venibant; qui mos post Alexandrum demum ortus esse putabatur. O.
 Nec certe minus antiquum est exemplar venditionis Chiaie (Zolotas Ἀθηνᾶ
 XX 1908, 220, 19; Plassart l. l. 224, 31: ἐπ' Ἀμφοτεροῦ πρυτάνιως Δαφναῖος ἐπρίατο
 τὴν ἱερήτην· τῷ ἱεῶνι γίνεσθαι σπλάγχνα τὰ ἐς γόνατα, καὶ γλάσσαι (not. 4),
 καὶ γέρας. 3 Ut ὄργανα, λάχανα, sicut μικρὸς pro μικρὸς ut καθαρὸς,
 λιπαρὸς. v. Wilamowitz Goett. GA 1914, 100; Favre Thesaur. Ion. 364.

4 Legit Wilamowitz, Favre p. 441 Herondam confert. 5 Suppl. Diels.
 ,Capitis partes'. 6 Ex v. 4 suppleas ἐρδομένων.

Δ1003. Priensium lex de Bacchi sacerdotio, saec. II.
 Prienes. Ed. I. Priene 174. Cf. Otto Herm. XLIV 1909, 597; Ashoeck Staatsw.
 Priene 1913, 109/10. [Hē]

διαγραφὴ Διονύσου Φλέου¹. | ἀγ[α]θῇ τύχηι. ἐπὶ τοῖσδε πωλοῦ-
 I μεν τὴν ἐ[ρ]ωσύνην τοῦ Διονύσου τοῦ Φλέου· ὁ πριάμε|νος ἐρήσεται
 5 χρόνον ὅσον ἄμ βιοῖ, ἐρήσε[ι]ται δὲ καὶ τοῦ Διονύσου τοῦ Κατα-
 γωγίου²· | ἀ[τ]ελῆς δὲ ἔσται καὶ τοῦ σώματος³· εἶναι | δὲ αὐτῷ καὶ
 ἐμ πρυτανείῳ καὶ ἐμ Πανιωνίῳ⁴ σίτησιν πάσας τὰς ἡμέρας. λήψε-
 10 ται δὲ ὦν | πόλις θύει σκέλος γλῶσσαν δέρμα, παρὰ βω|μοῦ μοί-
 II ρας⁵. παρέξεται δὲ θύα οὐλὰς λιβανω|τόν ἔλατρα βοῖ μὲν ἐκ
 τεταρτέως, προβάτωι δὲ | ἐξ ἡμιέκτου, γαλαθηνῷ δὲ ἐγ δύο χοινί-

1 De Baccho cultu et feriis conferas legem Miliesiam (Wiegand VI. Ber.
 Milet 22, cf. n. 1002 lemmate), ubi similes feriae et ritus inveniuntur; Nils-
 son Arch. Religionsw. XI 1908, 401¹; Quandt De Baccho 168 al. 2 Cf.
 not. 6 de Καταγωγίῳ. 3 Privilegium saepe a Priensibus tributum;
 cf. Sinopes n. 1017₁₄. Sed vix omnibus locis de militia agitur, immo de
 εἰσφοραῖς nescio quibus velut Atheniensium illis inde a Nausinico archonte
 (Hermann-Thumser Staatsalt. I 751). 4 Strab. XIV 639 ἡ Ἐφεσίων πα-
 ραλία ... πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμε-
 νον τῆς θαλάττης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων, συντελεῖται
 τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι καὶ θυσία· ἱερῶνται δὲ Πριηνεῖς. Honorem σιτήσεως
 ἐμ Πανιωνίῳ Prienses iam primis libertatis annis (332/1 sqq.) tribuunt
 I. Pr. 4₃₈. Leges de venditione sacerdotii Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου I. Pr.
 201/3. 5 Cf. ἱερὴ μοίρη n. 1002₆.

- κων· | εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ἐν τῶι θεάτρῳι ἐμ προσδρῖαι | καθῆσθαι
 III 15 καὶ στολὴν ἔχειν ἣν ἄμ βούλῃται καὶ | στέφανον χρυσοῦ χρυσοῦν.
 θύσει δὲ καὶ τὰς θυρίας τὰς ἐν τῶι θεάτρῳι τῶι Διονύσῳι τῶι Μελ-
 πομένῳι καὶ λιβανωτὸν ἐπιθήσει καὶ σπονδαρχήσει καὶ τὰς εὐχὰς
 εὐξέται ὑπὲρ τῆς πόλεως | τῆς Πριηνέων· ἐχέτω δὲ καὶ στολὴν ἣν
 20 ἄμ βούλῃται καὶ στέφανον χρυσοῦν μῆνα Ἀθηναίων | καὶ Ἀνθεστηρι-
 ῶνα, καὶ ταῖς Καταγωγίαις καθηγήσεται τῶν συγκαταγαγόντων τὸν
 IV Διόνυσον⁶, | στολὴν ἔχων ἣν ἂν θέλῃ καὶ στέφανον χρυσοῦν. ἐὰν
 25 δὲ ὑπὲρ ἐξακισχιλίας δραχμὰς | εὐρητὴ ἢ ἱερωσύνη, καὶ ἀτελὴς ἔσται
 ὁ πριάμενος | λαμπαδαρχίας, ἀγωνοθεσίας, ἵπποτροφίας, ἀρχιθεωρίας,
 γυμνασταρχίας· ἐὰν δὲ ὑπὲρ μυριάς καὶ δισχιλίας δραχμὰς ἀγο-
 ράσῃ, ἀτελὴς ἔσται καὶ τριηραρχίας⁷ καὶ οἰκονομίας καὶ νεωποίας⁸ |
 V 30 καὶ προσισφορᾶς χρημάτων. καταβαλεῖ δὲ ὁ πριάμενος τῶι νεω-
 ποίῳι τὸ μὲν ἐπιδεκάτον παραχρῆμα, τῆς δὲ λοιπῆς τιμῆς τὸ μὲν
 ἥμισυ μὲνός Μεταγεινιῶνος ἔτους τοῦ αὐτοῦ, τὸ δὲ ἥμισυ μὴνός
 VI 35 Ἀνθεστηριῶνος ἐπὶ στεφανηφόρου Κλεομένου. ἐπρίατο Ἀθηγόπολις
 Κυδίμου⁹ δραχμῶν | μυρίων δισχιλίων δύο¹⁰ καὶ τοῦ ἐπιδεκάτου
 δραχμῶν χιλίων διακοσίων, ὀβολοῦ, χαλκῶν | τριῶν¹¹.

6 Καταγωγίαις agitur de Bacchi adventu et receptione. Cf. Milesiorum ferias Wiegand l.l. (not. 1) 22/3₂₁: τοῖς δὲ Καταγωγίαις κατέχειν τὸν Διόνυσον τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας τοῦ [Διονύ]σου τοῦ Βακχίου μετὰ τοῦ [ἱερέως καὶ] τῆς ἱερείας πρὸ τῆς ἡμέρας μέχρι τῶν -- τῆς πόλεως. 7 Haec patet ex lege multo antiquiore translata etiamtum (sicut similia illa privilegia in Cyzicenorum decreto n. 4 enumerata) retineri, cum Priensium portus Maeandri alluvio terra repletus esset. Pugna ad Laden commissa a. 495 naves duodecim praebuerant (Hdt. VI 8); Scylacis qui fertur periplus § 98 portus duos commemorat (c. a. 347). Strabonis ὁ κατὰ Πριήνην αἰγιαλός (XIV 635) iam procul ab urbe aberat. 8 Scilicet οἰκονόμου et νεωποίου munera, quae sumptus magnos exigebant, sicut antea ἀρχιθεωρία, γυμνασταρχία alia. 9 In eiusdem viri locupletis honorem decretum I. Priene 107 factum esse videtur, annis fere 150—130; frater Moschio paullo post a. 130 honoratus est ibid. n. 108. Vel plura genera ἀτελείας enumerat Teiorum decretum, sed ea in decem modo annos hominibus non scimus quibus (an civibus novis?) tributa (Ath. Mitt. XVI 291/5). 10 I.e. 12000 dr. (= 2 talenta) + 2 dr. 11 Ergo aequant: $\frac{2}{10}$ dr. = 1 ob. 3 ch., 2 dr. = 10 ob. 30 ch., 1 dr. = 5 ob. 15 ch. = 6 ob.; 1 ob. = 15 ch. Winnefeld et B. Keil I. Pr. ad h. l.

1004. Oropiorum lex saec. IV. Amphiaratum Oropi. Edd. Leonardos *Ep. arch.* 1885, 93, 1 (v. Wilamowitz Herm. XXI 91); Bechtel I. ion. Dial. 18; B. Keil Anon. Argent. 304; Dittenberger IG VII 235 (Michel 698; Syll.² 589; Ziehen 65; Solmsen³ 57); cf. Wilhelm N. Beitr. IV 6, 26. [Ht]

- θεοί. | τὸν ἱερέα τοῦ Ἀμφιαράου φοιτᾶν εἰς τὸ ἱερόν¹, ἐπειδὴν χει-
 μὼν παρέλθει², μέχρι ἀρότου ὥρης³, μὴ πλεόν διαλείποντα ἢ τρεῖς
 5 ἡμέρας⁴, καὶ | μένειν ἐν τοῖ ἱεροῖ⁵ μὴ ἔλαττον ἢ δέκα ἡμέρας τοῦ
 μηνὸς ἐκάστω : καὶ ἐπαναγκάζειν τὸν νεωκόρον⁶ τοῦ τε ἱεροῦ ἐπι-
 μελεῖσθαι κατὰ τὸν νόμον καὶ τῶν ἀφικνεμένων⁷ εἰς τὸ ἱερόν. | ἂν δέ τις
 10 ἀδικεῖ ἐν τοῖ ἱεροῖ ἢ ξένος ἢ δημότης, ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε
 δραχμῶν | κυρίως καὶ ἐνέχυρα λαμβανέτω τοῦ ἐζημιωμένου· ἂν δ'
 ἐκτίνει τὸ ἀργύριον, παρὲντος τὸ | ἱερέος ἐμβα(λ)λέτω⁸ εἰς τὸν θησαυ-
 15 ρόν : δικάζειν δὲ τὸν ἱερέα, ἂν τις ἰδῇ ἀδικηθεῖ ἢ τῶν ἐξέων ἢ τῶν
 δημοτέων ἐν τοῖ ἱεροῖ, μέχρι τριῶν | δραχμῶν, τὰ δὲ μέζονα ἕχοι⁹

στοιγῆδόν.

1 Lex de sacris Amphiarai manifesto eius aetatis est, qua Oropii neque in Atheniensium neque in Boeotorum potestate, sed plane sui iuris fuerunt, id quod per ea tempora, quibus scriptura et sermo titulum vindicant, his (411—402 et 386—377 a. Chr.) usu venit. Wilam. antiquius ex his duobus temporis spatiis praefert, cum Dittenbergero probabilius videatur, quarti demum saeculi esse (cf. not. 12. 30. 32). Qui tunc Oropum incolebant, origine Ionas Eretrienses fuisse dialectus prodit (cf. not. 11. 15. 17. 24. 26), cui pauca modo ex vicinorum Boeotorum sermone (not. 5. 7. 12. 18), quorum imperio iam ante illud tempus plus semel paruerant, admixta sunt. Sacerdos in oppido habitat, per hiemem omnis delubri cura aedituo relinquitur, eo vero tempore anni, quo per egre homines dei consulendi causa venire solebant, sacerdos ipse ne nimis raro delubrum viseret neve parum diu illic commoraretur cavendum videbatur. 2 Arcturi ortum, sexaginta diebus post brumam (fere 24. Februarii die) finem hiemis esse indicat Hesiodus Op. 564 sqq. Wil.

3 Mense Novembri, sub occasum Pleiadum Hyadum Orionis ex definitione Hesiodi Op. 616. Wil. 4 Interdicitur, ne unquam ab initio veris ad autumnum plus quam tres continuos dies intermittat sacerdos quin in Amphiaraium veniat. 5 Boeotorum more hic omnes dativi (vel locativi) nominum in -ος et -ον exeuntium in -οι cadunt. Sed idem ne ab Eretriensibus quidem alienum fuisse docet foedus eorum cum Histiaeensibus (IG XII 9, 188₁₉ ἐν τοῖ ἱεροῖ [410—390]). Wil. . 6 Hunc in ipso delubro habitasse apparet. Wil. 7 Boeotismus est; nam ἀδικεῖμενος similiaque Boeotorum esse constat. Cf. Aristoph. Ach. 914; IG VII 2858g. Quae neutiquam ad Aeolicum morem verba contracta flexione eorum quae in -μι cadunt accommodandi redeunt, sed ex ἐέμενος contractione nata sunt. Sane ε pro ει scriptum in hoc titulo singulare est. Sed eadem ratione cum ου paene ubique legatur, tamen pauca remanserunt antiquioris usus vestigia, ἐκάστο v. 6. 34. τὸ v. 13. βόληται v. 31. 8 ΕΜΒΑΛΕΤΩ. Em. Wil. 9 Homericum ἕχει deformatum similitudine aut adverbiorum οἷ, ὅποι, πανταχοῖ, ut Wil. et Becht. statuunt, aut locativorum in -οι cadentium ut οἶκοι, Μεγαροῖ, quod mihi propter significationem magis placet.

ἐκάστοις ¹⁰ αἱ δίκαι ἐν τοῖς νόμοις εἰργῆται ¹¹, ἐντὸθα ¹² γινέσθων. |
 προσκαλεῖσθαι δὲ καὶ αὐθημερόν ¹³ περὶ τῶν ἐν τοῖ ἱεροῖ ¹⁴
²⁰ ἀδικίων ¹⁵. ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος μὴ συγχωρεῖ, εἰς τὴν ὑστέρεν ἢ
 δίκην τελεῖσθαι : ἐπαρχὴν ¹⁶ δὲ διδοῦν ¹⁷ τὸμ μέλλοντα θηρα-
 πεύεσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ μὴ ἔλαττον ¹⁸ ἐννεοβόλου δοκίμου ¹⁹ ἀρ-
 γυρίου καὶ ἐμβάλλειν εἰς τὸν θησαυρόν παρεόντος τοῦ νεωκόρου
²⁵ [- 191 -] | [- 91 -] ²⁰ κατεύχεσθαι δὲ τῶν ἱερῶν καὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν
 ἐπιτιθεῖν ²¹, ὅταν παρεῖ, τὸν ἱερέα, | ὅταν δὲ μὴ παρεῖ, τὸν θύοντα ²²,
 καὶ τεῖ θυσίει ²³ αὐτὸν ἑαυτοῖ κατεύχεσθαι ἕκαστον, τῶν δὲ δη-

¹⁰ Non est neutrum, sc. τοῖς ἀδικήμασι (Dttb.), sed masculinum eos qui in ius vocantur indicat. Wil.

¹¹ Pluralem ex εἰρέεται contractum agnovit Wil. monens scripturam novam esse, non pronuntiationem, qua ab Ionibus tales formas contrahi iam ex Anacreontis fragmento 81 Bergk αἱ δὲ μευ φρένες ἔκκενωφέσται constaret.

¹² N errore omissum supra versum adiecit lapicida. O pro genuina diphthongo scriptum per illa ruentignis confusionis tempora non rarum est (n. 153¹⁶), ipsam vero ἐντὸθα formam inter Boeoticae dialecti vestigia numero; non quo ipsa in ullo illius regionis monumento exstet, sed quia unus Boeotorum sermo in pronomine οὗτος diphthongum ου per omnes casus retinet. Cf. Meister Gr. Dial. I 274.

¹³ Id fieri nullo pacto poterat nisi omnia haec iudicia Oropi erant, ut luculentissime hoc testimonio demonstretur civitatem tum sui iuris fuisse. Wil.

¹⁴ I finale supra versum additur.

¹⁵ Editores omnes ἀδικίων. Cum reliqui eiusmodi genetivi hic ex Ionicae dialecti lege contractione careant (δραχμῶν v. 10. 16. δημοτέων v. 15), in hoc antecedentem vocalem ι contractionem flagitare allatis genetivis singularis Πλατῶν similibusque docent Wil. et Becht., per se rectissime. Sed Attice quidem hic sine dubio ἀδικήματα, non ἀδικίαι commemorarentur. Illi vero voci ἀδικίων Ionum respondisse Hdt. V 89 ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτεων ἀδικίου docet; apud Atticos non exstat nisi in sollenni actionis nomine ἀδικίου δίκη (Lipsius Att. Process 424). Quare praestat ἀδικίων scribere.

¹⁶ ἐπαρχὴν et ἀπαρχὴν idem esse titulis Eleusiniis (cf. n. 83) docuit Dttb. Syll.² n. 587¹⁷⁷; cf. n. 1032⁵.

¹⁷ Hoc quoque, ut ἐπιτιθεῖν, luculentissimum est sermonis Ionici vestigium. Wil.

¹⁸ Boeotice pro Ionico ἔλαττον. Wil.

¹⁹ ENNEOBOΛΟΥΔΟΚΙ in rasura rescripta sunt adeo constipatis litteris, ut pristinam scripturam tribus litteris minus habuisse appareat. Unde Wil. collegit, δραχμῆς fuisse, sed non multis annis post hanc legem scriptam mercedem dimidio auctam esse.

²⁰ Eodem tempore, quo superiora mutata sunt (not. 19), praeceptum quod hic locum habebat abrogatum ideoque erasum est. Wil.

²¹ Cf. not. 17.

²² Victimam arae imponere et preces pronuntiare nemini permittitur nisi absente sacerdote, praeter feriarum (not. 23) tempora.

²³ Solenne sacrificium, quod quotannis respublica stato die deo offerebat, hic intellegitur, idem quod v. 34 ὅταν ἢ ἑορτῇ εἴ. Per earum feriarum tempus illud inter-

- 30 μορίων²⁴ τὸν ἱερέα, τῶν δὲ θυομένων ἐν τοῖ ἱεροῖ πάντων τὸ δέρμα
[λαμβάνειν]²⁵. θύειν δὲ ἐξ|εῖν²⁶ ἅπαν θ,τι ἂν βόλῃται ἕκαστος²⁷.
τῶν δὲ κρεῶν μὴ εἶναι ἐκφορὴν ἔξω τοῦ τεμένεος²⁸. τοῖ δὲ | ἱερεῖ
διδοῦν²⁹ τὸς θύοντας ἀπὸ τοῦ ἱερέου³⁰ ἐκ|άστο τὸν ὦμον, πλὴν
35 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἴ· τότε δὲ ἀπὸ τῶν δημορίων λαμβανέτω ὦμον ἀφ'
ἐκάστου | τοῦ ἱερέου. ἐγκαθεύδουσιν δὲ τὸν δεξιόμενον³¹ - 321 er.
40 ναυ - 321 er. ³² πειθόμενον τοῖς νόμοις. τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκαθεύδοντος,
ὅταν ἐμβάλλει τὸ ἀργύριον, γράφεσθαι τὸν νεωκόρον, καὶ αὐτοῦ καὶ
τῆς πόλεως, καὶ ἐκ|τιθεῖν¹⁷ ἐν τοῖ ἱεροῖ γράφοντα ἐν πετεῦροι³³ σ|χο-
πεῖν [τ]οῖ βουλευόμενοι. ἐν δὲ τοῖ κοιμητηρίοι| καθεύδουσιν χωρὶς μὲν τὸς
45 ἄνδρας, χωρὶς | δὲ τὰς γυναῖκας, τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν τοῖ πρὸ ἡ|ὸς
τοῦ βωμοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν τοῖ πρὸ ἡ(ε)σπέ|[ρ]ης³⁴ - 131 - τὸ
κοιμη|τήριον τοὺς ἐν|καθεύδοντας - 131 - λ|όγον³⁵ | --

dictum, ne quis praesente sacerdote ipse rem divinam faceret, teneri non poterat cum quia sacerdos publicis sacris occupatus erat (v. 34), tum quia per illos dies longe maiorem hominum privatorum turbam quam unquam alias cum victimis suis in delubrum confluisse consentaneum est. ²⁴ I.e. δημορίων, scil. victimarum. ²⁵ (λαμβάνειν) Dttb. in rasura; [τὸ θεῶ ἔναι] B. B., Z. ²⁶ N. 135². ²⁷ Cf. IG XII 2, 73 ὃ κε θέλῃ θύῃν ἐπὶ τῷ βωμῷ τὰς Ἀρροδίτας τὰς Πειθῶς καὶ τῷ Ἐρμᾷ, θυέτω ἱρήϊον ὅττι κε θέλῃ καὶ ἔρσεν καὶ θῆλυ πλ[ᾱ]γ χοί[ρω] καὶ ἔρνηθα ὅττι νᾶ κε θέλῃ]. Infra n. 1033 θῆλυ καὶ ἔρσεν ἅμ βούλῃ προσέρδεν, εἴν οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. Vides tamen utrobique non plane tam late patere licentiam quam hic.

²⁸ Nr. 1041¹. ²⁹ Cf. not. 17. ³⁰ η ex ionico ηι, non ex εἰ ortum. ³¹ Cf. 216⁴. ³² Hic praeceptum aliquod fuit, quod paullo post abrogatum ideoque erasum est. Wil. ³³ Tabula quadrata lignea, i.q. σανίς, πινάκιον λελευκωμένον, λεύκωμα. Wil. l. l. 96⁴; Wilhelm Beitr. 242 (Deli). ³⁴ ΗΞΓ hoc remansit ex antiquiore more spiritum asperum una cum vocali. correpta ε una littera exprimendi: Εκαββόλωι Naxiorum IGA 407; Ηρμοκρέ- Therae IG XII 3, 780. ³⁵ [παριέναι(?) δὲ εἰς τὸ κοιμη|τήριον τ. ε., additis deinde condicionibus, quibus cubiculum sacrum intrare liceret coll. Paus. I 34, 5 Zie.

1005. Demonis Atheniensis casa Aesculapio consecrata, c. z. 350. Olim Athenis, nunc Parisiis. Edd. Boeckh CIG 459; Froehner Inscr. Louvre 48; IG II 1654 (Michel 840; Syll.² 590; Kutsch Att. Heilgötter 1913, 35. 114, 225). [H²]

[ὁ] θεός¹ ἔχρησεν τῷ δῆμῳ τῷ Ἀθ[γαίων ἀναθεῖναι] | τὴν οἰκίαν

1 Apollo Pythius designari videtur.

τὴν Δήμωνος² καὶ τὸν κ[ῆπον τὸν προσόντα³] | τῷ Ἀσκληπιῷ, καὶ
αὐτὸν Δήμωνα [ἱερέα εἶναι αὐτοῦ].

δ ἱερεὺς Δήμων Δημομέλους Παιανι[εὺς ἀνέθγκε] | καὶ τὴν οἰκίαν καὶ
τὸν κῆπον, προσ[τάξαντος τοῦ θεοῦ] | καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων
δόν[τος ἱερέα εἶναι] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τὴν μαν[τεῖαν].

2 Demomeles Demonis f. Paeaniensis frater patruelis Demosthenis oratoris fuit, sed natus maior quam ille, quippe qui Demosthenes etiam infante iam domum habuerit (Dem. XXVII 11). Eius filius est Demo. Facile fieri potuit, ut is iam c. a. 350 sacerdos Aesculapii constitueretur. Cf. stemma PA I p. 242/3 et n. 3735; Kirchner Realenc.² V 141. Num Aeschinis (I 125) τὴν ἐν Κολωνῷ συνοικίαν τὴν Δήμωνος, quem Timarchus dixerat Demonis non esse, ad hanc domum referre liceat (Judeich Topogr. Ath. 406), explorari vix poterit.

1006. Coorum lex de Cereris sacerdotibus, saec. III. Antimachiae in insula Co. Edd. Paton-Hicks I. Cos 386 (SGDI 3721; Syll.² 591; Ziehen 132). Cf. Wilhelm AEMOest. XVII 1894, 41 VI. [Hi]

I [κ]ατὰ τὰς ταῖς ἐξ[ρεῖ]αι ἱερώσθω¹ τῇ Δάματρι· ἐξ[ῆ]μ[εν] δὲ τοῖς
κυρίοις καὶ τῶν μὴ παρευσῶν γυναικῶ[ν] | τῷ χρῆζοντι ἐμβάλλεσθαι²,
II αἱ. κα ἐν τῇ χώρῃ | ἔωντι. τὰς δὲ λαχούσας δημοσάσας ἱερω-
III 5 σθαι. ταῖς | δὲ τελευμέναις³ καὶ ταῖς ἐπινομφεομέναις⁴ ἤμεν |
τῇ δηλομέναι, καθάπερ καὶ πρὶν πωλητὰν γενέσθαι[ι] | τὰν ἱερωσύν-
ναν⁵ συνετάχθῃ, πέντ' ὀβολός διδούσαις | ἀπολελύσθαι τῶν ἄλλων
IV ἀναλωμάτων πάντων. | παρασχεύασαι δὲ ταῖς τελευμέναις τὰς
10 ἱερῆς⁶ τὰ νομίζόμενα. ἤμεν δὲ καὶ τῶν γερωῶν τῶν θυομένων ταῖς

Non tenemus nisi supplementum legis de sacerdotii venditione antiquioris. PH. 1 Perfectum verbi ἱερόμαι Bechtel. 2 I.e. sortes in urnam deicere. Cf. n. 1023₉₁ τοὺς ἐπ[ι]βαλλομένους ἐς τὴν [ἱερ]ατεῖαν τὸν κλᾶρον. III Sacerdotes ab iis, qui nuptiarum aut desponsandi causa fanum adibant, non iam γέρη quaedam, victimarum partes vel cibos quoscunque, sed modicam pecuniae vim accipiebant. 3 Non ad quashbet τελετάς, sed ad matrimonium referimus (ut PH), quod Cereris sacerdotem curasse Plutarch. coniug. praec. 1 (μετὰ δὲ τὸν πάτριον θεσμόν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος ἱερεῖα συνειργυμένους ἐφῆρμοςεν) testatur. Cf. Iunonem Τελείαν Plataeensium et Stymphaliorum, τελεῖν γάμον, τέλος γάμοιο. 4 Verbum ex solo Eumathio saeculi XI auctore innotuerat (XI 12, Erot. ed. Hercher p. 593): Ἀπόλλων σοὶ μὲν ἐλευθερίαν χαρίζεται καὶ τὸν -- Ἵσμίναν ἐπινομφεύει σοι. 5 Certum pretium constitutum erat, quo qui emere vellent sacerdotium nomina darent; inter eos sorte designata est sacerdos.

6 Ex ἱερέας contractum.

χρηζο[ύ]σαις 7 ἀποδόμεν τοῦ μὲν ἐτέλου 8 ἡμωβέλιον, τοῦ δὲ τελείου |
V [ὀβελόν]. τ[οῦ] δὲ ἀγερμου 9 κα[ὶ] τῶν . . . Γ[. . . ω]ν καὶ γερωῶν πάν-
των | [- 22 ι - , τὰ δὲ λοιπὰ ἔσ]ται ἱερά ταῖς | [Θεαῖς 10 --

7 ταῖς χρηζούσαις sacra facienda erant, exempli causa vitulus erat offerendus, cuius partem sacerdos ut γέρας accipiebat. Parvum igitur pretium, quod sacerdoti iam ab iis quae hoc praeferunt offertur, non totius vituli est, sed partis sacerdoti debitaе. 8 Cf. tit. Aeolicum (Hoffmann Dial. II, X. 155 a) ἀρνηάδων ἔταλα ἀτέλεα; Graecam vocem ἱταλός, Latinam vitulus, derivatam illam quidem a *Fέτος*. Meister Anz. indog. Spr. I 203; Walde Lat. et. Wört.² 846. 9 N. 1015₂₇. 10 Pars nescio quae sacerdotum esto, reliqua Dearum nempe Cereris et Proserpinae.

1007. Pergamenorum decretum de Aesculapii sacerdotio, a. 130—100. Ed. Fraenkel I. Perg. 251 et Add. p. 511 (Michel 519; Syll.² 592). [Hi]

ἐπὶ πρυτάνεως Καβείρου 1, μὴνός Πανθείου 2 | εἰκάδι, ἔγνω βουλὴ καὶ
δῆμος, γνώμη | στρατηγῶν, περὶ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἀσκληπι[οῦ], |
5 ὅπως ὑπάρχει εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον | Ἀσκληπιάδῃ καὶ τοῖς ἀπο-
γόνις τοῖς Ἀσκληπιάδου· τύχῃ τῇ ἀγαθῇ, δεδόχθαι | τῇ βουλῇ
καὶ τῷ ὀήμῳ, τὴν μὲν ἱερωσύνην | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἄλλων
10 θεῶν τῶν ἐν τῷ | Ἀσκληπείῳ ἰδρυμένον 3 εἶναι Ἀσκληπιάδου | τοῦ

Litterae saeculo II non recentiores. Ex altera parte post a. 133 haec exarata esse F. inde collegit, quod quamdiu regnum mansit, non populi decretis, sed regum nutu sacerdotes instituebantur. Cf. Or. 331₅: βασιλεὺς Ἀτταλὸς Ἀθηναίῳ τῷ ἀνεψιῷ χάριεν· Σωσάνδρο[u] τοῦ συντρόφου ἡμῶν, σοῦ δὲ γαμβροῦ κατασταθέντος ὑπὸ τὰδελοῦ βασιλέως τοῦ Καθηγεμόνος Διονύσου ἱερέως. Singuli versus ut integris vocibus finirentur, partim constipavit litteras, partim distraxit quadratarius. 1 Deus ipse muneris eponymi honorem sumptusque suscepit; cf. n. 272². De Cabirom (patris, matris, filii, sicut in fano apud Thebas Boeotias sito?) cultu apud Pergamēnos cf. Paus. I 4, 6; Thraemer Pergamos 263; Fraenkel I. Perg. adn. 332. 324; CIG 3538₁₇; Kern Realenc.² Kabiren. 2 Idem mensis Antiocheae Persidis, Mytilenae; cf. Πανθεῶν apud Neopolitanos Campaniae IG XIV 759₁₆. 3 In horum numero certe fuerunt Hygiea et Telesphorus. Cf. CIG 6753 Ἀσκληπιῷ Περγαμηνῷ, Ὑγείᾳ, Τελεσφορίωνι. Aristides (II p. 429₁₅ Keil) καθήμεθα οὖν (in Asclepieo Pergamenorum) ἐν Ὑγείᾳ, οὗ δὲ Τελεσφόρος. Panacea accedit ex titulo Pergameno Μουσ. βιβλ. εὐαγγ. σχολῆς 1875/6 πδ' Πανίχ(ε)αν σφύρουσαν Φλ. Νικόμαχος. Sed multo plures etiam in celebribus Aesculapii delubris coli consuevisse συννάους θεοῦ ex versibus Herondae IV 1—11 apparet. F. Cf. donarium Pergamenum Ath. Mitt. XXXII 308, 26, Εὐρωστ[ί]τι Πό. Αἰλ. Θεῶν Ζηνοδότ[ο]ς Ῥόδιος τὸν βωμὸν κατ' ὄναρ. Zie.

Ἀρχίου⁴ καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Ἀσκληπιάδου | εἰς ἅπαν(τ)α [τ]ὸν
 χρόνον, καὶ στεφανηφορεῖν αὐτῶν | ἀεὶ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερωσύνην·
 λαμβάνειν δὲ | καὶ γέρα τῶν θυομένων ἱερείων ἐν τῷ ἱερῷ | πάντων,
 15 σκέλος δεξιὸν καὶ τὰ δέρματα καὶ τὰλλα | τραπεζώματα⁵ πάντα τὰ
 παρατιθέμενα | σ. . κ]αρπεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ ἱερ[ὸν] -- |
 20 -- | - - -] ὑπάρχειν εἰς ἅπαντα τὸν χρό[νον]. | εἶναι δ]ὲ καὶ ἀτέλειαν
 Ἀσκληπιάδῃ πάντων | [ὧν] ἡ πόλις κυρία, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | ἀεὶ τῷ
 τὸν στέφανον⁶ ἔχοντι, ἀναγορεύεσθαι δ[ε] | εἰς προεδρίαν⁷ τὸν ἱερέα
 ἐν ἅπασιν τοῖς ἀγῶσιν. | ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ τῆς εὐκοσμίας τῆς κατὰ
 25 τὸ ἱερ[ὸν] | πάσης τὸν ἱερέα ὡς ἂν αὐτῷ δοκῇ[ι] | καλῶς ἔχειν καὶ
 ὁσίως, κυριεύοντα τῶν ἱερῶν παίδων⁸. | ὅπως δὲ ταῦτα εἰς τὸν ἅπαντα
 χρόνον διαμένῃ | βέβαια Ἀσκληπιάδῃ καὶ τοῖς ἀπογόνοις τοῖς | Ἀσκλη-
 30 πιάδου, ἐπιτελεῖν ὀρκωμόσιον⁹ τὴν πόλιν | ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ τοῦ Διὸς
 τοῦ Σωτῆρος τῷ βωμῷ[ι]¹⁰ | καὶ ὁμῶσαι τὰς τιμουρίας¹¹, ἧ μὲν

4 Suppl. F. Archias sacra Aesculapii Pergamena instituit (Paus. II 26, 8 Ἀρχίας ὁ Ἀριστάρχμου τὸ συμβᾶν σπάσμα θηρεύοντι οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον (prope Pergamum Plin. V 126) ἰαθεὶς ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ τὸν θεὸν ἐπηγάγετο ἐς Πέργαμον), ideoque alicui ex eius posteris hereditarium concessum est sacerdotium. I. Perg. 190 [ὁ δεῖνα Ἀσκληπ]ιάδου | [Ἀρίστα]ρχμον Ἀρχίου [τ]ὸν θεῖον. Tertio etiamtum p. Chr. n. saeculo Archiam quendam, manifesto eiusdem familiae hominem, sacerdotem Aesculapii invenimus I. Perg. 267₃. F.

5 Cf. n. 736₈₈: καὶ ὅσα καὶ οἱ θύοντες ποτὶ τῷ κρᾶναι τραπεζῶντι καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος. 1042₂₀: ἐὰν δὲ τις τράπεζαν πληρῶν τῷ θεῷ, λαμβανέτω τὸ ἥμισυ]. F. 6 I.e. τὴν ἱερωσύνην. Cf. n. 900⁹.

7 Paulo insolentius hoc dictum pro καλεῖσθαι εἰς προεδρίαν (n. 330₅₀) s. εἰσκηρύσσεσθαι (I. Magn. 92_{α6}). 8 Servi sacri (ἱεροδούλοι) Aesculapii.

Alia huius usus vocis παῖς exempla attulit F., qui Boeckhium secutus etiam ἱερός substantive usurpatum servum sacrum designare statuit, in universum sine dubio recte; at n. 736 ἱερούς et ἱεράς liberos homines esse manifestum est. Cf. Kern Herm. XLVI 1911, 302. 9 Cf. Hesych. ὀρκω-

μόσια· θύματα ἐφ' ὧν ὅρκoi γίνονται. Platon. Critiae 120 B ἐπὶ τὰ τῶν ὀρκω-
 μοσίων καύματα χαμαὶ καθίζοντες. Or. 229₈₂ τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ [ὄρ]κωμόσια
 ἐν Σμόρνῃ [δότω ὁ ταμίας Καλ.]λίτιος. F. 10 Iovis Servatoris aram in

unoquoque foro Graeco fuisse, neque alium esse Δία ἀγοραῖον, monuit Robert Herm. XXIII 431; adde Sosipolidis templum Magnesiae consecratum n. 589. Quo minus causae esse, cur illam nobilissimam aram cuius relliquiae Pergami effossae sunt, ab Eumene II rege exstructam, eandem esse putaremus cum illa, quae sine dubio multo antiquior fuisset, ob-

servavit Fraenkel I. Perg. p. 55. 11 I.e. collegia magistratuum, quae alibi συναρχίαι vocantur. Suid. τιμοῦχος· ὁὕτως καλοῦσι τοὺς ἀρχοντας Μεσσήνιοι. F. Reliquis omnibus locis (etiam LeBas III 88₁₂), proprium unius collegii aut corporis nomen est, praecipue Tei (n. 578₆₀, ubi πρὸς τῇ ἀρχῇ non ad magistra-

ἐμμενεῖν ἐν οἷς | ἐψήφισται ἡ πόλις Ἀσκληπιάδῃ καὶ τοῖς ἀπογόνοις |
 τοῖς Ἀσκληπιάδου· τοὺς δὲ στρατηγούς τοὺς ἐπ[ι] | Καβείρου πρυτάνεως
 35 ἐπεμεληθῆναι ὅπως | συντελεσθῇ ὁ ὅρκος καθάπερ γέγραπται. | ἀνα-
 γράψαι δὲ αὐτοὺς καὶ τὸ ψήφισμα τόδ[ε] | εἰς στήλας λιθίνας τρεῖς,
 καὶ στήσαι αὐτῶν | μίαν μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐμ Περ-
 40 γάμῳ, | ἄλλην δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει 12, | τ]ήν
 δὲ τρίτην ἐμ Μυτιλήνῃ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ | [Ἀσκλη]πιοῦ 13. ἐγγράψαι
 δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους | [τοὺς τ]ῆς πόλεως τὸ ψήφισμα τόδε, καὶ |
 [χρῆσθαι]σαν αὐτῷ νόμῳ κυρίῳ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

tus significationem spectat, sed ab ἀναγγελλέτωσαν pendet) et Massiliae (Strabo IV 179). Dttb. Cf. n. 286₅. 282⁴. 12 Distinguitur a nobilissimo Nicephorio quod in inferiore urbis parte erat. F. 13 Cf. I. Perg. 13₁₈. F.

1008. Minervae Poliadis sacerdos, saec. III p. Chr. Eleusine. Edd. Skias Ἐφ. ἀρχ. 1895, 109, 23 (Syll.² 593). [H]i
 ἱέρειαν Πολιάδος Ἀθηνᾶς | καθ' ὑπομνηματισμὸν 1 | τῆς ἐξ Ἀρείου
 5 πάγου βουλῆς | καὶ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς | τῶν φ 2 καὶ τοῦ δήμου
 τὸ γένος τὸ Πραξιεργιδῶν 3 Σαβε|νιανὴν Ἀμιλλῶν 4, εὐσε|βεῖας τῆς
 περὶ τὴν θεὸν | ἔνεκεν.

Litterae ΑΘΞΔΠC. 1 N. 766 B¹¹. 2 Inde ab Hadriani aetate antiquus quingentorum senatorum numerus restitutus mansit certe ultra medium saec. III. Eo ad finem vergente et quarto ineunte alii numeri in titulis occurrunt, septingenti quinquaginta IG III 716₂, trecenti IG III 635₆. 719₃, quorum rationes latent. Dttb., cf. Realenc.² III 1023₄. 3 Cf. Toepffer Att. Gen. 133. Hesych. Πραξιεργίδα· οἱ τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμψιεννύντες. Plut. Alcib. 34 ὁρῶσι δὲ τὰ ὄργια Πραξιεργίδαί Θαρρηλιῶνος ἔκτῃ ψθίνοντος ἀπόρρητα τὸν τε κόσμον καθελόντες καὶ τὸ ἔδος κατακαλύψαντες. Ad Plynteriorum sacra haec spectare pridem intellectum est. Sacerdos Minervae Poliadis (v. 1) non ex Praxiergidarum, sed ex Eteobutadarum gente est (Toepffer 128). Sed ei cum hominibus illius gentis qui munere simulacri purgandi et exornandi fungebantur arctissimam officiorum coniunctionem intercessisse sponte patet. Quare cum IG II² 776₁₈ ἐμέριεν [δὲ καὶ τοῖς Πραξι|ερ]γίδαῖς εἰς τῆ]ν θυσίαν τὴν π[άτριον ἐκ τῶν |]ιδίων ἐκατὸν [ὀρ]αγμάς; sacerdotis erga gentem munificentia praedicatur, tum hic vice versa Praxiergidae sacerdotem honore statuæ afficiunt. Toe.
 4 Kuehner-Blass Gr. I 455.

1009. Chalcædoniorum de Aesculapii sacerdotio lex, c. a. 200. Tabula ex Asia minore Athenas delata, venditor Epheso deportatam esse dicebat. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον VII 207, 2; Latyschew Journ. Minist. Volksaufkl. 1882, 243; Bechtel SGDI 3052 et p. 116 (Michel 732; Syll.² 594 et add. p. 822). Cf. Dittenberger Herm. XVI 164; Bursy Philo-logischesnoje Obosrenije 1898, 117; Wilhelm Goett. GA 1900, 101. [H]i

--σεισιδ-- | --στρατείας καὶ αἱ¹-- | --αν, ἂν κα μὴ αὐτὸς θέ[λ]η-- |
 5 -- τοῦ] ἐπικεφαλαίου τέλους τοῦ ι-- | --γον. στε[φ]αν[α]φ[ο]ρεῖτω δὲ
 τὰς ἐρ[ό]τ[ι]α[ς]^{1a} καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα φοιτήτω τὰ θ[α]μ[ό]σια. χρηεῖσθω
 δὲ καὶ τῷ περὶ τὸ ἐρ[ό]ν[ι] χά[ρ]ωι² τῷ δαμοσίω³ δτι κα θέλῃ, δτι
 10 κα [μῆ] | ἁ πό[λ]ις³ κατασκευάξῃ. ὠνεῖσθω δὲ δς [κα ἤ] | ὀλ[ύ]κλαρος
 καὶ ὦι δαμοσιοργ[ί]ας⁴ μ[έ]τε[στι]. ἐξέστω δὲ καὶ [π]αιδὶ⁵ ὠνεῖσθαι,
 ἄ[λλ]ωι⁶ δὲ μηθενὶ ἐξέστω τὰν ἱερωτε[ί]α⁶ ἢ ἐα[ρ]τ[ω]ῖ⁷. δς δὲ κ[α]
 εἴπη⁸ ἢ προαισιμνάσῃ⁸ [ἢ ἐν βου[λ]ῃ⁹ ἢ ἐν δάμωι ἢ ἄλλει καὶ
 15 χ' ὁπειοῦν¹⁰ [ὡς δεῖ | ἄφ]ε[σ]θαι τὸν πριάμενον τὰν ἱερω[τε]ίαν, [χιλ]ί[α]ς
 δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱερ[ά]ς τοῦ | Ἀσ[κ]λαπιοῦ· τὰς δὲ τιμὰς καταβαλεῖ
 [τὸ μὲν | ἡμι]σσον καὶ ἑκατοστὰν καὶ τριακο[σ]τὰν [ἐν] τῷ Πεταγεῖ-
 0 νῳ¹¹ μὴνὶ πρὸ τὰς δε[κα]τάς, [τὸ δ]᾽ ἡμισσον ἐν τῷ Διονυσίῳ⁷
 πρὸ [τὰς δε]κά[τας]. ἐπ[εὶ δ]᾽ ἐκ⁷ τὰν τιμὰν πᾶσαν κα[τα]βάλλῃ⁷,
 ἀντεθῆγεῖται¹². τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐς | τὰ]ν ἄνθεσιν παρεξεί αὐτὸς

Chalcedonium esse lapidem demonstravit Dttb., praeter dialectum doricam inprimis vocibus ἱερωτεία (not. 6) et προαισιμᾶν (not. 8) et mensis nomine Διονύσιος (not. 11) usus. Proponuntur condiciones, quibus veneat sacerdotium Aesculapii. 1 An ἔστω δὲ καὶ ἀτελής καὶ στρατείας καὶ αἰσιμνατείας καὶ τὰν ἀλλᾶν ἀρχ]ᾶν sim., coll. n. 1017¹⁴. 1^a Suppl. Kum. Sane ἔροτις in scholiis Homericis (E 299, Eust.) Aeolicum dicitur; sed ab Euripide El. 625 in dialogo adhibetur. Cf. Herwerden Lex.² s.v. Accusativum temporis similiter usurpatum habes n. 374⁴³ πάντας τοὺς ἀγῶνας. 2 Suppl. Dttb. Cum flexione χρηεῖσθω R. Meister Phil. Woch. 1885, 1450 aptissime confert Eliacam χρηῖσθ[αι] I. Olymp. 13 et Boeoticam χρειεῖσθῃ supra n. 994⁸. 3 Suppl. Dttb. , nisi si qua parte eius loci civitas sive ad aedificium publicum exstruendum sive alio consilio utetur. 4 Ius magistratibus aliisque reipublicae honoribus fungendi. 5 Suppl. Dttb. Pendet dativus ab ὠνεῖσθαι, non ab ἐξέστω. Patri licet filio emere, praeterea vero nemini permittitur, ut alii emat sacerdotium ac sibi ipsi. 6 Forma huius nominis propria Chalcedoniorum (cf. n. 1010², 1011 ter). 7 Suppl. Dttb. 8 Et scriptura αἰσιμᾶν et ea vis huius vocabuli, qua de praesidibus senatus usurpatum respondet Attico προτανεύειν, Megarensium colonorumque propria est (cf. 642². 709²⁹). 9 Cf. n. 1011¹⁰. La. 10 I.e. ἢ ἀλλοθι κἂν ὁπουοῦν. 11 Menses Chalcedonios habemus 1. Ἀπελλαῖος = Πυανοφ., 2. Μαχανεῖος = Μαῖμ., 3. Πεταγεῖντιος = Ποσ., 4. Διονύσιος = Γαρ. L.; Bischoff Realenc.² Kalender § 39. 12 ἀνατιθέναι, ἀνθεσις de sacerdote inaugurando dicitur. Cf. 1011¹² ἀναθέ[τω] δὲ σ]β[τ]ὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ κα τὰν τιμὰν ὀψ, τὸ δὲ ἀνάλωμα ὁωρεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτεῖαν. Vocabuli usus inde fortasse repetendus, quod sacerdos sellae cuidam in delubro positae imponebatur similiter atque in episcoporum inauguratione fieri solet. Neque veri dissimile est, ad tales sacerdotum institutiones pertinere ἐν-θρονισμούς, quorum inter Pindari carmina mentio fit, sive θρονισμούς Μη-

ἐαυτ[ῶι. ἀνοί[γεν] 13 δὲ τὸν ἱερῇ τὸν ναὸν κατ' ἁμέ[ραν. ἐμι[μέ]-
 λεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τὰς στοιᾶ[ς τὰς | πό]τ τῶι 14 Ἀσκληπιεῖω δπως
 καθαρά[ν ἤι. | τᾶ]ς δὲ ποθόδου 15 ἀρξεῖ μεις Μαχάνε[ις 16. | τιμ]ά
 ἱερωτείας σὺν ἑκατοστᾷ καὶ τρια[κο]στᾷ δραχμαὶ πενταχιχίλαι
 25 [καὶ τριῖ[κον]τα 17 ὀκτώ, τέτορες ὀβολοί. ἐπρία[το | Μᾶ]ρις 13
 Μηνίου.

τρώους καὶ Βακχικά Orphei (Lobeck Aglaoph. 368). Ceterum in universum
 30 quidem Dorienses futuro passivi terminationes activas tribuunt (cf. n. 570₂₂
 ἀναγραφῆσει), sed in titulo Callatiano AEMOest. X 200₃₈ ἀνατεθησεῖται legitur.

13 Suppl. Wi. 14 Suppl. L. 15 Reditus cum sacerdotio con-
 iuncti significantur; cf. n. 1011_{17, 18}. Singularis numerus etiam alibi in-
 venit, velut n. 959₆; Dem. XXIII 110. XXVII 29; Isaeus XI 43; IG II² 1247₂₇:
 εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δότω ὁ ἄρχων Ἀδείμαντος Δ δραχμάς ἐκ τῆς
 κοινῆς προσόδου τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων καὶ εἰς θυσίαν ΔΠ δραχμάς.
 Mensium Machanei, Petagitnii et decem primorum Dionysii dierum re-
 ditus asservantur ut deinde sacerdos recens institutus eos accipiat.

16 Suppl. L. ex n. 1011₇. 17 Suppl. Bu. Nam 5038 dr. 4 obolos
 accurate respondere pretio quinque milium addita centesima et trigesima
 parte (v. 18), quod vectigal venditionis (ἐπώνιον) esse apparet.

1010. Chalcedoniorum lex de sacerdotio. Prope ἱερὸν Chalce-
 doniorum (hodie *Madscher-Tabiassi*); nunc Constantinopoli apud Mordt-
 mannum. Edd. E. Curtius MBAk. Berl. 1887, 475; Bechtel SGD I 3051 (Michel
 1008; Syll.² 595). [H]

Νικομάχου τοῦ 1 Θυ[... | τό]χαι ἄγ]αθᾶι. ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτῆ[σαν 2
 τῶν θεῶ]ν τῶν δωδέκα 3 ἱερωτευσεῖ ἐ[πὶ | ζωᾶς 4 λα]ζόμενος 5 τῶν
 5 θυομένων πᾶν[των | τὰ] δέρματα καὶ τὰς κωλέας, ὅσα κα τ[οι] | θια]-
 σῶται θύωντι τοῖς δωδέκα θεοῖς ἐν τ[ῶι | κοι]νῶι τῶι Νικομαχεῖω 6.

1 Nomen Nicomachi genetivo praemisum indicat eum de sacerdotio
 et thiaso a se condito has quae sequuntur normas sanxisse. Dttb. No-
 lumus enim de eponymo cogitare, sicut H. Merle Gesch. d. Städte By-
 zantion u. Kalch. Kiel 1916, 84. 2 N. 1009₆. 3 Polyb. IV 39, 6:
 τὸ καλούμενον Ἱερὸν, ἐφ' οὗ τόπου φασὶ κατὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἀνακομιδὴν Ἰάσονα
 θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς. 4 Suppl. Cu. ex n. 1015₈. 5 Suppl. B.
 ex n. 1011₁₈. 6 Thiasus nomen accepit ab eo qui eum condiderat,
 quae res frequens est apud Rhodios (cf. n. 1114, ὑπὸ Ἀλιαστᾶν Ἀθαναστᾶν
 Ἑρμαῖστᾶν Ἀριστειδεῖων IG XII 1, 163, Ἀπολλωνιαστᾶν Θεαιδητεῖων Ἀστμηδεῖων
 (Blinkenberg et Kinch Bull. Ac. Danem. 1905, 69). Cf. ibidem Εὐφρανόριοι,
 Λυσιστράτειοι, Πολύχλειοι, Φιλώνειοι alia; Poland Vereinsw. 75).

ποταγόντω δὲ το[ι] [ἐρ[ο]ί 7 τὸ] ἐκαστάκι γινόμενοι τὰ ἱερῆα ᾧ κα
10 [δέξι | θυσιάζει] 8 ποτὶ τὸν βωμὸν τὸν τῶν θε[ῶν] | τῶν] δωδέκα καὶ
ποιούντω τὰν θυσίαν | -- αἱ δὲ μὴ ποτάγ[ωντι, --]

7 Suppl. Dttb. ex n. 736. Certe non de sacerdote, sed de quibusdam eius adiutoribus, quo officio ἱεροί funguntur in titulo Andaniensi (n. 736), hic dici docet numerus pluralis. 8 Suppl. B.

1011. Chalcedoniorum lex saec. III/II. Chalcedone. Edd. Latyschew in eph. institutionis publ. Russ. 1885 (Bechtel SGDI 3052a; Michel 733; Syll.² 596). Cf. Tod Journ. Hell. Stud. XXXIII 1913, 28/9. [H]i
-- τὰν δημοσιο[ργίαν] 1 -- | ἐκάστωι 2 τῶν ἱερῶν 3 ἐν τῷ | αὐτῷ |
χρόνῳ | ἱερῇ | -- ἀπὸ τῆς μνᾶς T · ἱερῇ Ἑρμᾶ ἀπὸ τῆς μνᾶς
5 [T · | ἱερῇ Ἀ]μμωνος ἀπὸ τῆς μνᾶς T · ἱερῇ Ἡρακλεῖος | [ἀπὸ τῆς
μνᾶς CII :: ἱερῇ θεῶν Σαμοθραικίων | [ἀπὸ τῆς μνᾶς CCCII · ἱερῇ
Διὸς Βουλαίου ἀπὸ τῆς | [ἱερῇ] εἰας 4 CCTI. τοῦ δὲ λοιποῦ τὸ ἡμι-
σον τοῦ Μα[χανε]ίου 5, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ Ἀπελλαίου τοῦ ἐπὶ Ὀλυμ-
10 π[ι] [οδώρου] 6. ἀφελῆσθαι δὲ μηθὲν ἐξεῖμεν τὰν ἱερῶν 7. | [ὅς δέ
κ]α εἴπη ἡ προαισινάσῃ ἡ ἐν [β]ουλῇ ἡ ἐν δάμῳ 8, δ[φ]ριλέτω
δραχμὰς M ἱερὰς τοῦ Ἡρακλεῖος, καὶ τὰ | [προαισ]ιναθέντα ἡ ῥη-
θέντα ἄκυρα ἔστω. ἀναθέ[τω] 9 δὲ α]ὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ κα τὰν
τιμὰν δῶι, τὸ δὲ | [ἀνάλω]μα ὁωσεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερῶν 10.

Numeri Attici praeter Ψ = 50 (not. 15), C = 1 dr., porro T = 3 ob., I = 1 ob.; punctum = 1 chalcus. Tod. Cf. Ziehen Leg. 140 (Syll.² 940): ἐργολαβέοντες τὸ ἱερὸν ἡ δαμόσιον ἔργον. 1 Suppl. L. ex n. 1009₁₀.

2 Suppl. Dttb. 3 I.e. ἱερῶν. Cf. 216⁴ et infra v. 4. 11 Ἡρακλεῖος. Hic in universum de eis partibus pretii, quae aliis sacerdotibus dandae sunt ac deinde singillatim enumerantur, dictum fuisse apparet. 4 Supplevit L. Non iniuria miratur B. reliquis sacerdotibus haud exiguas summas pendi, siquidem eius pretii quod postea re vera numeratum est 7500 drachmarum (v. 20) terni oboli ex mina efficiunt drachmas 37 et dimidiam, singulae drachmae bini oboli et dimidius (v. 5) ex mina drachmas 106 et quartam partem, ternae drachmae bini oboli (v. 6) drachmas 250, Iovis Bulaei vero sacerdotem ex toto pretio non plus quam duas drachmas quattuor obolos accipere. Sed cum harum pensionum causa et ratio omnino lateat, non est quod eiusmodi inaequalitatem locum habere potuisse negemus. Dttb., sed calculis a Klaffenbachio emendatis.

5 Cf. n. 1009₂₇. 6 Suppl. L. Etenim et hic et n. 1009 condiciones tenemus quae certo quodam tempore de una sacerdotii venditione propositae sunt. Cf. not. 14. Significatur igitur tempus magistratus eponymi et mensis nominibus. 7 Cf. 1009⁶. 8 Cf. 1009₁₃. 9 Cf. 1009¹².

10 Cf. 1009₂₂.

- 15 γρά[ψαι δὲ κ]αὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα.¹¹ καὶ ε[ι]στάλαν | [καὶ
στασα]ι τὰν μὲν στάλαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ, τὰν δὲ σα[νίδα εἰς] τὸ βου-
λεῖον.¹² ἀρξεῖ δὲ αὐτῷ τᾶς ποθοῦδος | [ἀφ' οὗ ὁ πρ]ότερον ἱερεὺς
οὐκ ἐλάττωτο.¹³ |
- 20 [ἐπρία]το.¹⁴ τὰν ἱερωτείαν Μενέμ[αχος | --]λου δραχμῶν Π X [X Π · |
τριαχο]στά. Η Η Ψ.¹⁵ δυοκαεβδόμη[χοστὰ καὶ | μυρ]ιασταὶ τρεῖς.
Η Π C [| 11 16 -- | --] καρύκειον.¹⁷ C C T --

11 I.e. non atramento picta, sed insculpta. Dttb. Cf. Wilhelm Beitr. 268.

12 Vox recentioris aetatis pro βουλευτήριον. Cf. ἀρξεῖον. 13 Cf. n. 1010₄. Hinc apparet me n. 1009₂₇ πόθοδον recte interpretatum esse reditus sacerdotii. Dttb. 14 Hinc alia incipit manus et maiore litterarum modulo et forma novicia Π pro Γ et interpunctionibus quibus numerorum notae a reliquo tituli tenore separantur ab illa priore discrepans. Etenim illa ante venditionem promulgata sunt, haec postea adiecta (not. 6).

15 Ut Chersonesi Tauricae in colonia Heracleae Ponticae, coloniae a Megarensibus deductae (IOPEux. IV 80), ita Chalcedone in colonia Megarica $\Psi = 50$, non $= 10$ esse docuit Tod. $250 \times 30 = 7500$. 16 $7\frac{1}{2} + 10\frac{3}{100} = 104\frac{1}{6} + 2\frac{1}{2} = 106\frac{1}{2}$. Tod. Quo signo dimidium oboli expressum fuerit, idem dubitat. 17 Mercedem praeconis cuius opera civitas in vendendo sacerdotio usa erat significare videtur.

1012. Coorum lex de Bacchi sacerdotio, saec. II/I. Partem ed. Dubois Bull. Hell. VII 1883, 478, 1, totam Paton et Hicks l. 27 Cos (SGDI 3627; Syll.² 598; Ziehen 133); cf. Ziehen ap. Wiegand. VI. Bericht Milet Abh. Berl. Ak. 1908, 23.

[H]

[ἐπὶ μὲν] ἀρχου¹ Ν[- τ ι -, μ]η[νὸς] Βατρομίου | [δουω]δεκάτ², ἀγ[ορᾶ]
κυρία· τάδ³ ε³ συνέγραψαν | [στρα]ταγός⁴ Νίκαν[δρος . . . ο]υ, Ἀγ[ησις]
5 Ἐπι[χο]ύρου, . . . ἑδάμ[ος . . .]ου, Εὐ[ά]ρατος Εὐκάρ[που, Φο]ρμίων]
Εὐδ[ά]μ[ου, οἷς ἐγρα]μμάτ⁵ευ | Εὐάρατος Διοκλεῦς· τοὶ [τ]α[μῖ]α[ι]
ἀποδόσθω[ν] | τὰν ἱερωσύναν τοῦ Διονύσου τ[οῦ] [Θ]υλλοφόρου⁵ |
μηνός Βατρομίου ἐκκαίδεκάται· ἅ δὲ πριαμένα | ἔστωι ὑγιής καὶ

ΑΞΕΠΣ, saeculi II/I. ωι pro ω. 1 Eponymus Coorum magistratus. 2 Suppl. Hi.; sequitur dies XVI. Cf. Zi. 3 Suppl. Hi., coll. formula Attica ἐκκλησία κυρία (velut n. 374₄); dativum postulat Kirchner coll. IG II² 1141. 1314₂. 4 ΤΑΓΟ Pa., Σ legerat Du. Collegium ex uno praetore et quattuor aliis civibus compositum, cui sextus accedat scriba, hic haberi statuunt P. et H. Quominus [στρα]ταγο[ι] emendetur, impedire numerum praetorum, qui Coi non quinque, sed tres fuerunt. Confitendum tamen est, hanc coniunctionem unius magistratus cum quattuor privatis in uno collegio, quod nullam communem appellationem habeat, ceteroqui inauditam esse apud Graecos. 5 Hesych. θύλλα· κλάδους ἢ ψύλλα.

10 ὁλ[ύ]χλα[ρος] 6 καὶ [μ]ῆ νεωτέρα | ἐτῶν δέκα· ἱεράς[ετ]αι δὲ [διὰ β]ίου.
καταβολὰς | δὲ ποιήσεται τοῦ εὐ[ρ]έματος 7 [δ]ύο, τὰν μὲν | πρῶταν ἐν
μηνί Βατρο[μ]ίω[ι] τῷ ἐπὶ τοῦ ἐν[εσ]τῶτος μονάρχου μέχρι τῆς τρια-
15 κάδος, τῇ[ν] | δὲ δευτέραν μέχρι τῆς [τε]σσαρεσκαίδεκά[ας] | τοῦ Γε-
ραστίου μηνός [τοῦ] ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος | μονάρχου, ἐπὶ τε τ[ρο]ύτου
ἐνοχος? ἔ[σ]ται 8 ζαμίας, αἵ | [κ]α μὴ καταβάλλῃ τὰν κατα[βολ]άν [ἐν]
τῷ [χ]ρόνῳ | τῷ γεγραμμένῳ· ἀπ[ο]γραφῇ[ν] τῷ [δ] 9 αὐτ[ῶν] τοῖ |
20 προστάται 10 καὶ τοῖ ταμίαι, τῇ[ν] δὲ ζαμίαν τάξ[α]σθ[α]ι διπλασίαν.
τὰν δὲ ἱέρειαν [τελέσει] 11 ἡ π[ρ]ό[σ]τις, | τὸ δ' ἀνάλωμα τελεσά[ν]τω τοῖ
ταμίαι· ὅπως δ[ὲ] | τελεσθῇ ἡ ἱέρεια [κα]τὰ τὰ νομι[σ]θέν[α] μενα, τοῖ
πωλ[η]ταὶ ἀπομισθωσάντω 12· [ἐξ]έ[σ]τω[ι] δὲ ταῖς ἱεραῖαι ὑφίε[ρ]ειαν
25 ἀποδεῖξαι πολίτ[ῃ]ν 13· μὴ ἐξέ[σ]τωι δὲ ἄλλαν [ἢ] ἐρασθαι μηδὲ τε[λ]εῖν
τῷ Θυλλοφόρῳ 14· Διονύσωι | [π]λάνῃ ἢ ἄν κα ἱερ[ε]α[ν]· αἱ δὲ τίς κα
παρα[νο]μήν τι εἰς 15 τὰν ἱέρειαν 16, | ἐξέστω [τ]ῷ κυρίῳ τῆς ἱερέ[ας],
αἱ δὲ μή, ἄλλω[ι] τῷ [χ]ρόνῳ[ι], ἐσαγγέλλειν ἐς τὰν [βου]λ[αν] τὴν
30 τὰν τε[λ]εῦσαν [ἀ]δικεῦσαν 17 -- | ἀδικεῖν τελεῦσα[ν] -- (*versuum 43
reliquiae; nota v. 59*): τέλ[ε]στρα σ[υ]ν... ἱ[ε]ραῖαι δὲ τὰ δε[-τα]ῖς τε-
λεσθ[ῆ]σομε[ν] ναις πάντα παρέ[χ]ειν --) τῷ Θυλλοφόρῳ Διονύσῳ --]

6 Cf. n. 1009¹⁰. 7 I.e. τὰς τιμὰς ἂν ἂν εὔρη (n. 972⁷) ἡ ἱερωσύνα πω-
λευμένα. Cf. compositi ὑπερέρεμα usum n. 972². 8 Suppl. Hi., quam-
quam dativum regit adiectivum ἐνοχος. 9 Suppl. Z. 10 N. 953¹⁵.

11 Cf. v. 22 et Syll.² 597⁶.

12 Cf. n. 1011⁷.

13 Cf. n. 1011⁴.

14 Suppl. Z.

15 Suppl. Dttb.

16 Suppl. P. H.

17 Sic P. H.

Concedendum est ἀδικεῖν inauditum esse; at ἀρχεῖν, ceteroquin non
minus singulare, apud Coos item invenitur; cf. infra n. 1023^{87. 110} al. Gra-
viores scrupulum movet quod proximo statim versu volgare ἀδικεῖν le-
gitur, quare mero errore ἀδικεῦσαντα pro ἀδικήσαντα incisum esse suspicatus
est Dttb.

1013. Chiorum de sacerdotio lex saec. IV. Chii. Edd. Pas-
patis Χιακὸν γλωσσάριον 404, 9; Studniczka Ath. Mitt. XIII 1888, 166, 4 (Michel
708; Syll.² 599; Ziehen 113); Latyschew Zapiski Imp. Russk. arch. obštš.
IV 7, 3 (Bechtel SGDI 5663). [H]

τῷ ἱερεῖ τοῦ Ἑρακλέος | διδόνθαι, ὅταν τὸ γένος | θύῃ 1,
5 γλώσσας καὶ σπλάγχνα τὰ εἰς χεῖρας 2 καὶ μερίδα δι-

1 De iota diphthongorum ηι et ωι iam antiquitus in dialecto Ionica
passim evanescente cf. n. 126¹. 2 Haec non aliter intellegi possunt
ac de caerimonia quadam, qua non solum sacerdos, sed etiam sacri-
ficantes partem extorum victimae modo mactatae manibus tenent. Quod
non solum iurisiurandi causa (Lyc. Leocr. 20 ἢ λαβόντας τὰ ἱερά κατὰ τὸν

- κρεων³ καὶ τὰ δέσματ[α, θ']|ταν⁴ δὲ ἰδιώτης θύῃ, δίδο[σθ]αι τῷ
 ἱερεῖ γλώσσας καὶ [σπ|λ]άγγνα τὰ εἰς χεῖρας κα[ι μ]|ερίδα δίκρεων.
 10 ἐπαγγειλ[άτω]5 | δὲ ὁ θύων τῷ ἱερεῖ. ἐάν δ[ὲ ὁ] | ἱερέος⁶ μὴ παρῇ,
 προῖση[τε]7 τίς ὦν αἱ λόγγαι⁸ εἰσ[ί]ν, τὰ | δὲ γιν[ό]μενα ἀπο-
 15 διδόν[αι τὸ]ν θύοντα τῷ ἱερεῖ. γίνεσ[θαι] | δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἱερε[ῶ]σι,
 θ']σοι ἱεργτείας ἐώνη[νται, κατ']|ὰ ταῦτά.

νόμον ἐξομόσασθαι. Aesch. I 114 λαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα τὰ ἱερά, καὶ ὁμῶς μὴ λαβεῖν δῶρα μηδὲ λήψεσθαι) factum esse (Dttb.), pluribus exemplis demonstravit Stengel Opferbr. 77/8 et Zie. Immo iusiurandum in censum venire negat Friedlaender Herakles 158⁶. Cf. Aristoph. Av. 518 ἴν' ὅταν θύοντις ἔπειτ' αὐτοῖς αἰς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστί, τὰ σπλάγγνα διδῶν, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγγνα λάβωσιν. 3 Titulo Coö 1025^{53, 54} κρέας simplicem, δίκρεας duplicem portionem (ῥυμοῖραν) carnis victimarum significat. 4 ΤΑΝ non ἐάν! 5 ,Sine sacerdote nefas sacrificare aut si is abest, homine opus est, qui pro eo officio sacerdotali fungitur'. Zie. 6 Cf. n. 168². Non confundenda haec scriptura cum flexione ἱερεως, ἱερεω Milesiorum colonorumque propria (n. 495⁸). 7 Hoc si idem valet atque προθυέτω, videas n. 548⁶. 8 Hesych. λόγχη· λῆξις, μερίς· καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος et λόγγαι· ἀπολαύσεις (videntur μερίδες epularum sacrarum intellegi); idem εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν. Etym. M. 569³⁴ λόγχας τὰς μερίδας Ἰωνες λέγουσιν. Ἰων ἐν Χίῳ κτίσει ἕκ τῆς Τέω λόγχη; λόγχας ποιεῖν'. Studn. Adde perfectum ἐλόγηχα, Democriti (Diels Vorsokr.³ 166) εὐλόγηχων τυχεῖν εὐδῶλων i.e. 'glückbedeutender Bilder'. Be. Sine dubio intelliguntur ei οἱ μέγιστοι τῶν ἱερῶν τοῦ Ἡρακλέους (cf. n. 1023³⁻¹⁷), quorum ex numero capitur sacerdos, sed eo absente etiam cuilibet alii ex eis rem divinam facere licet.

1014. Erythraeorum sacerdotia c. a. 250. Erythris, nunc Smyrnae in schola Homerea. Lapis a tribus partibus inscriptus. Edd. Fontrier et Earinos, Μουσ. βιβλ. εὐ. σχολ. I 1875; Rayet Rev. arch. XXXIV 1887, 107; Bechtel I. ion. Dial. 206 (Michel 839; Syll.² 600); Bechtel SGDI 5692. Cf. Herbrecht De sacerdotii emtione venditione, Argentor. 1885, 10; Bruchmann Philol. Anz. 1886, 435; B. Lehmann Quaest. sacerdotales, Regimonti 1888, 21; Gaebler Erythrae 61; Bischoff Rh. Mus. LIV 9; Partsch Gr. Bürgschaftsrecht 324/5; J. Keil Tätigkeitsber. Ver. kl. Phil. Wien 1909, 10 lapide reviso et multiferiam emendato (SGDI IV p. 899) al. [H²]

Aetas Hegesagorae (v. 158) et Apaturii (v. 94. 99) praetorum nominibus, qui c. a. 274 decreto n. 410 collaudati sunt, definita est. Dttb. Herm. XV 609. Quo ordine temporis *a b c* se excipiant, dissentitur, sed maxime probabilis est Gaebleri sententia, antiquissimum esse partis anticae titulum *b*, proximum lateris sinistri *a*, recentissimum dextri *c* (Dttb., K.). Bechtolii numeros uncis inclusos adiecimus.

a. *Latus sinistrum* (= b *Be. Keil*).

I -- ογέ[ν]ης | [-- | -- Πυθ]οχρήστου¹· H -- | -- Ἐρμησίεως Μέντο[ρος,
 5 ἐγγυ]λητῆς Δημή[τριος Ἀπελλίου. Ἀφροδ]ίτης Πυθ[οχρήστου]²
 ΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ³ Ἀ[ριστομέ]νης Μητροδ[ώρου]², ἐγγυλητῆς Βακ-
 χύλος [Μη]τροδ[ώρου]². Διοσκ[όρων ΗΗΗΗΗ], ἐπώνι[ον· Δ-, |
 Ἡνίοχος]² Ἡνιόχου, ἐγγυλητῆς Μητρ[ᾶς Μ][-- | --. ζδ]ε ἐπεπράθη⁴·
 10 Ἐστίας Τεμενίας⁵ [-- | -- ἐπ]ώνιον· Δ, Ἀντίπατρος Ἀπολλοδώ[ρου -- |

1 Dei alicuius, cuius sacra oraculi Delphici iussu instituta sunt. Cuius generis cum complura exempla in hoc indice sint (Ἀφροδίτη Πυθόχρηστος v. 74. 160. Δημήτηρ καὶ Κόρη v. 89. Διώνυσος v. 145), quod potissimum nomen hoc loco restituendum sit non liquet. 2 Suppl. Gae. 3 Eponia hic aliter computantur atque apud Athenienses (n. 96 sqq.). Si pretium est inter quinquaginta et centum, duae, si inter centum et ducentas, quinque, denique si inter ducentas et mille, decem drachmae persolvuntur. R. Pretiorum quae mille drachmarum summam excedant iniuria R. p. 125 init. duo modo exempla exstare dicit. Immo quinque sunt, 1300 dr. (v. 64), 1921 dr. (v. 86), 2400 dr. (v. 43), 4600 dr. (v. 102), 4610 dr. (v. 92). Primo loco viginti, reliquis omnibus praeter v. 86, ubi omnino nulla eponii mentio fit, quadragenae drachmae eponii loco numeratae scribuntur. Quare videtur pretio 1000—2000 drachmarum eponium viginti, pretio 2000—10000 eponium quadraginta drachmarum constitutum fuisse. Quae proportio etsi per se admodum mira est, tamen accurate respondet ei quae inter 100—200 et 200—1000 drachmarum eponia intercedit. 4 Hucusque ἱερατεῖαι πραθεῖσαι enumeratae fuerunt, sequuntur ἐπιπραθεῖσαι. Quid inter utrumque genus venditionis intersit, expedit Bruchm. profectus ab eis locis ubi ἐπαγοράζειν (v. 17. 41) et ἀγοράζειν (v. 97. 156) usurpantur, manifesto illa quidem respondentia illis πωλεῖν (v. 107) et ἐπιπωλεῖν (v. 85. 107), πραθῆναι et ἐπιπραθῆναι, πρᾶσις et ἐπίπρασις. Nempe cum verbo ἐπαγοράζειν praepositio ἐπὶ cum dativo nominis proprii adiungatur, id manifesto enuntiari, superstite etiamtum sacerdote spem successionis emi, cum contra simplicia ἀγοράζειν, πωλεῖν, πραθῆναι, πρᾶσις de eis quae morte sacerdotis vacua facta essent emendis vendendisque usurpetur. Quae interpretatio cum ea re confirmatur, quod eorundem sacerdotiorum pretia minora sunt in ἐπιπράσει quam in πράσει (cf. tabulam apud Bruchmannum p. 144) tum ipsa praepositionis vi; quo nomine eis quae Br. affert etiam aptior ad eius sententiam confirmandam mihi videtur notus verbi ἐπιλαγχάνειν in re publica Atheniensium usus (Aeschin. III 62). Sequitur, ut sacerdotia Erythris ad vitae tempus gesta esse, sed non hereditaria fuisse statuamus; sed id etiam aliis argumentis comprobatur. Nam aliter quomodo exiguu temporis spatio in mediocri civitate tot sacerdotia venire potuerint non perspicitur. Bruchmanni sententiam a Lehmanni (p. 42 sqq.) reprehensione vindicavit Bischoff p. 13 sqq. Dttb.

5 Cf. n. 963₃₇: τοῦ Διὸς τοῦ Τεμενίτου.

--] Πρηξᾶς Εὐβούλου, καὶ ἐπεπράθη -- | -- ἐπώνιον· Γ· Ἡράκλειος 6
 II Ἀντιπάτρου, | ἐγγυητῆς Ἐπίκουρος Στεφάνου. διασυστάσεις 7
 15 ἰερητῶν ἐφ' ἱεροποιοῦ Φανοτίμου | μὴνός -- ὦνος· Δαμα-
 σίστρατος Ἐκατωνόμου | [Ἐκατωνόμῳ Δαμασιστράτου διασυνέσ[τησεν
 τὴν ἰερητείαν ἦν ἐπηγοράζει ἐπὶ Δ-- | -- Βάχωνος ἐφ' ἱεροποιοῦ
 20 Πυθοκρίτου | [Ἀκόλλωνος Καυκασέως 8 καὶ Ἀρτέμιδος Καυ[χασίδος
 καὶ Ἀπόλλωνος Λυκείου καὶ Ἀπόλλ[λωνος Δηλίου καὶ ποταμοῦ Ἀλέ-
 οντος 9 | [HH] [ΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητῆς Ἐπιγέ[νυη] 9a Καλλι-
 III στράτου. ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἑρμο[χλ]εῖτου, μὴνός Δηγαιῶνος 10,
 25 αἶδε ἐπεπρά[θησ]αν ἰερητεῖαι ἐπ' ἐξεταστῶν 11 τῶμ μ[ε]τὰ Ἰ[ψικλ]εῖους
 τοῦ Θεωδότου· Ζηνός | [Φη]μίτου καὶ Ἀθηνᾶς Φημίας· ΗΔΔΔΔ,
 ἐπ[ώ]νιον· Γ, Πολυπεῖθης Φαννοθέμιδος, ἐ[γ]γυητῆς Κρίτος Θεου-
 30 κρίτου. Ἀθηνᾶς Νίκη[ς] | Η[ΔΔΔ, ἐπώνιον· Π, Δημήτριος Ἀριστάρ-
 χου, | ἐγγυητῆς Τηλέμαχος Ἀθηνογένου. Ἀθ[ηνᾶς --]ας [ΔΔΔ,
 ἐπώνιον· ΗΗ, Πυθοκλῆς | [Ἀκέσ]τευ 12, ἐγγυητῆς Ἱεροίτας Ἱερογέ-
 35 νου. | [Ενυ]οῦς καὶ Ἐνυαλίου [ΔΔΔ, ἐπώνιον· ΗΗ, | [Πυθ]οκλῆς 13
 IV Ἀκέστευ, ἐγγυητῆς Ἱεροίτας Ἱερ[ο]γέ[ν]ου. διασυστάσεις ἰερη-
 τῶν ἐφ' ἱεροπο[ι]οῦ Φανοτίμου, μὴνός Ἀνθεστηριῶνος | [τρίτη
 ἐξιόντος· Ἰατροκλῆς Ἡρακλεώτου | [Ἀρ]ιστείδη Ἰατροκλεῖους διασυν-

6 Ἡράκλειος (i.e. Ἡράκλειος) hac eadem scriptura reedit in nummis Erythraeorum. Cat. Brit. Mus. Ionia 140 1, 211. 219. Herb. 7 Non hereditaria erant sacerdotia (not. 4). Sed ut superstite sacerdote cuilibet alii civi licebat spem successionis emere (ἐπαγοράζειν) sic, quamdiu id factum non erat, sacerdos suum heredem soluto pretio successorē constituere poterat. Haec est διαύστασις, quae semel (v. 150 sqq.) defuncti sacerdotis testamento efficitur, praeterea semper ab ipso etiam-tum superstite. De hac vocis interpretatione nomina hominum, quae semper inter patrem et filium hoc negotium actum esse produnt, dubitari vetant. 8 Κεύκασα portus insulae Chii est, quo Megabates a. 501 naves appulit; Herodot. V 33. R.; sed de Erythrarum loco cogitare satius est (nomen Caeae reedit: IG XII 5, 1078 ἐγ Κευκάσει. Ab Ionibus igitur ad Phasim usque translatus est). Ceterum in deorum cultu multa Erythraeos cum Chiis communia habuisse non mirum est, cum idem de dialecto testetur Herodotus I 142, neque desint in titulis vestigia quibus eius testimonium confirmetur. 9 Plin. n. h. V 117: iuxta eas (Erythras) fuerunt oppida --, nunc est Aleon fluvius. XXXI 14: Erythris Aleon (libri Aleos aut Alios) amnis pilos gignit in corporibus. R.

10 Erythris ut apud omnes Ionas respondebat Gamelioni Atheniensium, Romanorum Ianuario aut Febuario. 11 Cf. 284₁₀, 285₂ al. 12 Suppl. Dttb. ex v. 35. 13 Suppl. Dttb. ex v. 32.

40 ἔσθη[[σε] τὴν ἱερωσύνην Ἀφροδίτης τῆς ἐν | Ἐμβ]άτῳ¹⁴ ἣν ἐπη-
γοράζει ἐπὶ Κηφισίῳ¹⁵ [τοῦ | δεῖνος] ἐφ' ἱεροποιοῦ Μήτρωος,
XXΔΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· ΔΔΔΔ, ἐγγυητῆς Ἰατροκλῆς | [Ἡρα]κλεώ-
V 45 του. ἱερητεῖται αἱ ἐπιπωλῆ[[θεῖς]αι ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἐρ-
μοστράτου, | [μηνὸς] Ποσιδεῶνος ὀγδόῃ ἐξέιν[τος· Δήμ]ητρος ἐγ
Κολωναῖς¹⁶ ἐξ[χο]σίῳν], ἐπώνιον δέκα, Μητρὸδ[ωρος Διοφάντου¹⁷.
ἐ]γγυητῆς [ὁ δεῖνα---]

b. Latus adversum (= a Be., Keil).

- I 50 (1) [αἷ]δε ἐπράθησαν¹⁸ ἱερ[η]τεῖ[αι | ἐφ' ἱεροποιοῦ τοῦ δεῖνος--]
Ἀχιλλέως, Θέ[[τιδος, Νηριεῖδων -- ἐπώνιον --, --]αῖος Ἀλκιμάχου, |
[ἐγγυητῆς Πολυπεῖθης Φαννο]θέμιδος¹⁹. αἷδε ἐπεπράθησαν· |
I 55 (6) --, ἐπώνιον· Ε, Ἀριστε[ῆς] Ἀριστεῦ, | ἐγγυητῆς Θεόπομπος Δ[η]μώ-
[ν]α[κ]τος. Γῆς Δ, ἐπώνιον· [Ε, | Πολυπεῖθης Φαννο]θέμιδος¹⁹,
ἐγ[γυη]τῆς Ἀναξίπολις | [Διονυσίου²⁰. Ἀφρ]οδίτης Πανδήμου ΗΗ,
ἐπώνιον· [Δ, | Ἀριστε]ῆς Ἀριστεῦ, ἐγγυητῆς Α[δύ]σανδρος | [-τι-
60 (11) Ἐστ]ί[ας Τεμενίας⁵ ΗΓ, ἐπώνιον· Γ, Ἱερο[γένης Ἱέρω]νος, ἐγγυητῆς Δη-
μήτριος Ἀριστάρχου. | [Πλούτωνος] Ἐπιμάχου²¹ ΗΗ, ἐπώνιον· Δ,
III Ξενοφίλος | --, ἐγγυητῆς Φιλιστῆς Ἐρμώνακτος. αἷδε [ἐπωλῆθη]-
σαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἐπιγόνου· Δήμητρος ἐγ Κ[ολ]ωναῖς ΧΗΗΗ,
65 (16) ἐπώνιον· ΔΔ, Τρέφων Σίμου, ἐγγυη[τῆς] Ζῆνις Φιλίσκου. Ἐστῆς
Βουλαῖης ΠΗΗΗΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· Δ, Δημήτριος Ἀπελλίου, ἐγ-
γυητῆς Ἀπολλών[ιος] Ζωπύρου. Ἀβλαβιῶν²² ΗΗΗΗ, ἐπώνιον·
Δ, Φιλίσκος | [Π]υθίωνος, ἐγγυητῆς Ζηνόδοτος Μύτωνος. Διός |
70 (21) Ἀποτροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Αποτροπαίας Γ[Γ]Ε, ἐπώνιον· Ε[Ε], | Ἀριστε]ῆς

¹⁴ Εμβατον locus in agro Erythraeo situs. Thucyd. III 29², 32, 1, Polyae. III 9, 29, Steph. Byz. s.v., qui provocat ad Theopompi Hellenica. Suppl. Ray., addubitavit K, cum ante ατωι littera l esse videretur.

¹⁵ Cf. not. 4. ¹⁶ Strabo XIII 589 Ἀναξιμένης δὲ καὶ ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ φησὶ λέγεσθαι Κολωνάς. ¹⁷ Suppl. Gae. ex v. 136. ¹⁸ αἷδε ἐπράθησαν καὶ ἐπεπράθησαν Lehm. p. 29, quod recte improbat Gae. p. 83. Nam quod illi offensionis fuit, id solenne est in eiusmodi indicibus, pluralem praescribi sive unum nomen sequatur sive plura. At πράσεις et ἐπιπράσεις hic plerumque separatim recensentur. ¹⁹ Suppl. Gae. ex v. 28. ²⁰ Suppl. Gae. coll. 33. 35. 111. ²¹ Suppl. Kern Ath. Mitt. XVI 7 not. (G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV 811) ex donario Cnidio Σώστρατος Λαχάρτου Δάματρι, Κούραι, Πλούτωνι Ἐπιμάχῳ, Ἐρμῇ.

²² Euphemismum quendam in hoc nomine inesse iure adnotavit R., neque dissimile veri esse Erinyas significari, quae Athenis simili euphemismo Εὐμενίδες dicuntur.

- Ἀριστεῦ, ἐγγυητῆς Θεόπομπος Δημόνακτος[ς]. | Δήμητρος καὶ Δήμητρος Κόρης²³ ΗΓΔΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ, | Ἐκατόνυμος Χρυσίππου, ἐγγυητῆς Ἐκατᾶς Γνώτου²⁴. | Διονύσου ΓΔΔΔ, ἐπώνιον· Η, Θεύξενος Θρασυμ[ά]χου, ἐγγυητῆς Πρύτανις Εἰρηγόδου²⁵. Ἄφρο-
 75 (23) δίτης Πυθοχρήστου ΗΗΗ, ἐπώνιον· Δ, Ἡρακλέωτης Η[ρο]τῶντος. Ἀχιλλέως, Θέτιδος, Νηριεΐδων ΓΔΔΔ, ἐπ[ώ]νιον· Η[Η], Κ[τη]σι-
 κράτης Ἐπιγένου, ἐγγυητῆς Ἀθή[ναιος]² Ζωपुरίωτος. Ἀπόλλωνος ἐγ Κοίλοις²⁶ ΓΗΗΗΔ, ἐπ[ώ]νιον· Δ, Πύθερμος Ἀριστάρχου,
 80 (31) ἐγγυητῆς Ἡρόδο[τος] Εὐπαθίδου. Ποσειδῶνος Φουτα(ι)λμίου²⁷ ΗΔΔΔΠΗ, | ἐπώνιον· Γ, | Ἐπίγονος Ἀστοκράτεω, ἐγγυητῆς Κρ[α]σί-
 δημος Παρμενιδᾶδος. Κόρης Σωτείρης ΗΗΗΗ, | ἐπώνιον· Δ, Χάρης Χάρητος. Μητρὸς Μεγάλης | ΗΗΗΗΓΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ,
 IV 85 (36) Μολίων Διονυσίου, ἐγγυητῆς Φανόπολις Μενεκλείους. αἷδε ἐπε-
 πωλήθησαν | [ἐ]π' Αὐτοκλείους· Ἡρακλέους ΧΓΗΗΗΗΗΔΔΗ, |
 [Θ]εόφρων Δημητρίου, ἐγγυητῆς Ἑρμῆσιος Ἑρμησιάνακτος. | Ἀγ-
 αθῆς Τύχης Η, [Ε]πλήνωρ Ἀπολλωνίου, ἐγγυητῆς Πατρεὺς Ἀπολ-
 90 (41) λωνίου. Δήμητρος καὶ Κόρης | [Πυ]θοχρήστου ΗΗΔ, Ἐκατόνυμος Χρυσίππου, ἐγγυητῆς Ἐκατᾶς Γνώτου. ἥδε ἐπεπράθη ἐπὶ Θεου-
 δώρου τοῦ | [Μ]ήτρωνος· Ἑρμοῦ Ἀγοραίου ΧΧΧΧΓΗΗΔ, ἐπώνιον· ΔΔΔΔ, Μολίω[ν] Δι[ονυσίου], ἐγγυητῆς Ἄρατος Μητροδώρου. |
 αἷδε ἱερωτεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου²⁸

²³ Nomine Δημήτηρ Κόρη confirmari, quod Gerhard (Auserl. Vasenb. I tab. 54. II tab. 77. 131) ex quibusdam vasorum fictilium picturis demonstrasset, nonnunquam Proserpinam eandem haberi cum Cerere, adnotavit R. At hic non Δημήτηρ Κόρη commemorari videtur, sed Δήμητρος κόρη. Sic vocatur Proserpina, ut Castor et Pollux Δύσκαροι audiunt. Atqui ubi coniunctim mater et filia recensentur, genetivo non opus est, ut plerumque Δημήτηρ καὶ κόρη 'Ceres cum filia' dicatur, qua ex coniunctione demum is usus natus est, ex quo Proserpina etiam sola voce Κόρη, quae plane in nominis proprii naturam abiit, significatur. ²⁴ Praeter anno Hegesagorae hieropoei (410_{6, 27}). ²⁵ Cf. 364³³. ²⁶ Hdt. VI 26: καὶ Χίων φρουρῇ οὐ προσιεμένη μιν συνέβαλε ἐν Κοίλοις καλεομένοισι τῆς Χίτης χώρας.

²⁷ Neptunus Phytalmius Trozene templum habuit (Paus. II 32, 8); Athenis (IG III 269), Rhodi (n. 1030) aliis locis cultus est. ²⁸ Paullo post annum 278, cf. 410¹. Inter Theudorum et Apaturium desideratur Hegesagorae sacerdotium, quem proximo ante Apaturium anno fuisse ex n. 410⁴ scimus. Neque vero hoc eo referri licet, quod illo anno forte fortuna nulla eiusmodi negotia gesta sint; cf. v. 156 sqq. ἦν ἡγόρασεν — ἐπὶ ἱεροποιοῦ Ἡγησαγόρου]. Quare negligentia hic aliquid turbatum esse manifestum est, sed non est cur cum Bruchmanno multorum annorum lacunam statuamus. Cf. Lehmann p. 23.

- 95 (46) μηνός Αη|ναιῶνος· Κορυβάντων Εὐφρονείων καὶ Θαλείων²⁹ ἐπι-
θαλεώσεως Ε[|v]εκεν τὴν γυναικείαν ἡγόρασεν³⁰ Ἀντίπατρος Ἀγασι-
κλείους³¹ ΠΗΗ, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητής | Ἡρόδοτος Ἀρχέοντος. τῶν
Ἀνδρείων³² ἡγόρασεν Ἀριστοκλῆς Ἀδε[|]μάντου δραχμῶν ΗΓΔΔΔ,
VII ἐπώνιον· Γ, ἐγγυητής Σώσιμος | Ἀριστοκλείους. αἶδε ἐπεπρά-
100 (51) θησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου, μηνός | Αηναιῶνος· Ἀπόλ-
λωνος Ἐναγωνίου ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, | Σῆμος Ἀπολλωνίου³³, ἐγ-
γυητής Βαχχύλος Μητροδώρου. Ἑρμοῦ | Ἀγοραίου XXXXΠΗ,
ἐπώνιον· ΔΔΔΔ, Μολίων Διονυσίου, ἐγγυητής Φανόπολις Μενε-
κλείους. Ἀπόλλωνος ἐν Σαβηρίδαις ΗΓΔ, | ἐπώνιον· Γ, Φαναγόρας
105 (56) Ἀπολλοδότου, ἐγγυητής Ἀπολλύδοτος | Φαναγόρου. Κορυβάντων
Θαλείων, Ἀνδρείων³⁴ ΗΓΔΔΔ, ἐπώνιον· [Γ], | Ἡνίοχος Ἡνιόχου,
ἐγγυητής Μητροδώρος Μητροδώρου. Διὸς Ἐλε[|v]θρίου, εἰ μὲν
ἔστιν ἱερός, ἐπιπωλεῖται, εἰ δὲ μὴ ἔστιμ, πωλεῖται³⁵ | --, ἐπώνιον·
VIII ΔΔ, Βαχχύλος Μητροδώρου, ἐγγυητής Σῆμος Ἀπολλωνίου | [αἶδε
|] ἐρηγτεῖται ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ζηνοδότου, μηνός Αη-
110 (61) ν[|]αιῶνος· Διὸς Βασιλέως ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, Μέδων Μέ[|]δον]-
τος, ἐγ[|]υητής Ἰερογένης Ἡροδώρου. βασιλέως Ἀλεξάν[|]δρου³⁶ --, |
ἐπώνιον· --] ΔΔ· Θεοφάνης Ἡροδότου, ἐγγυητής --]

29 Cognomina deorum aliter atque Rhodiorum illorum collegia ab hominibus conditoribus denominata (quae citavit Foucartus, cf. n. 1114₂) explicanda esse Keil et Wilamowitz (Nordion. Steine 34, cf. Poerner De Curet et Coryb. Hal. 1913, 306) docuerunt; lectiones falsas submovit Keil. Εὐφρονείων Keil (qui litteras ι fortasse erasas esse indicavit, ut Εὐφρονίων restaret) -νείων priores et Wilamowitz. Θαλείων nomen et ἐπιθαλεώσεως sacrimoniam, nec non Θάλειαν Corybantum ex Apolline matrem (Apl. I 18) coniungenda esse patet (cf. R., Wil.). 30 τὴν γυναικείαν scil. ἱερητείαν K. 31 Ἀγαστικλῆς Ἀντίπατρος est in nummo Erythraeo Cat. Brit. Mus. Ionia 129, 104. 32 Nempe Κορυβάντων. Cf. v. 105. 33 Praetor Hegesagorae hieropoei anno (410_{4.25}). 34 Cf. not. 32. 35 Ignoratur in praesentia, utrum sit sacerdos necne, id quod propter illorum annorum bella turbasque (cf. n. 410) neutiquam mirandum est. Quare, si superstes est, spes succedendi, sin minus, ipsum sacerdotium venit. Cf. not. 7. 36 Magnam Alexandro gratiam debebant, quia instituerat fossa per isthmum paeninsulae in qua urbs sita erat ducta insulam efficere, quod opus sane nunquam perfectum est (Paus. II 1, 5. Plin. n. h. V 116). Summam huius sacerdotii dignitatem fuisse ex pretii magnitudine, usque ad imperatorum Flaviorum aetatem Alexandri cultum mansisse ex titulo apud Le Bas-Wadd. III 57 cernimus. R.

c. *Latus dextrum.*

- I. II 115 (3) --ω[-- | Διόφαν]τος³⁷ Κτησιγράτου. Διός | Ἀποτ]ροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἀποτ]ροπαί]ας Η[Α], ἐπωνίου Γ, Καλλίας [Καλ]λί]ου νεώτερος, ἐγγυητῆς Μη[τρόδ]ωρος Διοφάντου.
- III 120 (8) αἶθε ἱερητεῖαι ἐπεπράθησαν ἐπὶ | [ἰε]ροποιοῦ Ἡρακλεώτου, μηνός Αθνα[ἰώ]νος· Διοσκόρων Ἀσύνου Εὐθύ[νου]³⁸ καὶ ἐπίτροπος Νοσσοῦ Σίμου καὶ χύριος | Ν]οσσοῦς Θεόφρων Δημητρίου³⁹· Η[Η... |
- IV 125 (13) ἐπ'ώνιον· Δ, ἐγγυητῆς Θεόφρων^{39a} Δη[μη]τρίου. ἱερατεῖαι αἱ πραθεῖσ[αι] | καὶ ἐπιπραθεῖσ[αι] ἐπὶ ἱερο[ποιοῦ] | Πυθέου· Ἡρας Τελείας Η[Η... | ἐπώ(νιον)· Δ, Διονυσόδωρος Ἀριστομ[ένου], ἐγγυ(ητῆς)
- 130 (18) Διονύσιος Ἀριστομέν[ου]. | Θεῶν Προκυκλίων⁴⁰ ΗΗΗΗ, ἐπώ(νιον)· [Δ], | Μενεχλῆς Φανοπόλιδος, ἐγγυ(ητῆς) Καλλίας[ς] | Κ]αλλίου. τῶν ἐπιπραθεισῶν· | [Ἡ]ρας Τελείας ΗΗ[Α]Ι, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Φύ]λαρχος
- 135 (23) Αὐτονόμου, ἐγγυ(ητῆς) Καλλίω[ν] | Φ]υλάρχου. Θεῶν Προκυκλίων ΗΠ, | [ἐ]πώ(νιον)· Γ, Μητρόδωρος Διοφάντου, | [ἐ]γγυ(ητῆς) Καλλίας Καλλίου. | [Α]ρτέμιδ(ωρ)ος Φωσφόρου [Α] [... | ἐπώ(νιον) ...],
- 140 (28) Ζωπᾶς Ζωπᾶδος, ἐγγυ(ητῆς) Καλλίω[ν] | Φυ]λάρχου. Εἰρήνης Η, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Διο]νύσιος Ἀριστομένου, | [ἐ]γγυ(ητῆς) Διονυσόδωρος Ἀριστομέν[ου]. | Ἐρ]μού Πυλίου Ἀρματέως ΗΗ[Α]ΔΔ, ἐπώ(νιον)·
- 145 (33) Δ, | Φύ]λαρχος Καλλίωνος, ἐγγυ(ητῆς) Καλλίω[ν] | Φ]υλάρχου. Διονύσου Πυθορχήστου⁴¹ ΗΠ, | ἐπώ(νιον)· Γ, Ἡγέμων Μητροφάνου, ἐγγυ(ητῆς) | Παρμενίσκος Πυθεῦ. Διονύσου | Βαχχέως Η, ἐπώ(νιον)· Π, Ἀγασικλῆς | Ζωπύρου, ἐγγυ(ητῆς) Ἀριστοκλῆς Ἀδ(ει)μά[ν-
- 150 (38) του]⁴² Ἀρισταγόρη Διονυσόδωρου με[τὰ τοῦ] | παιδὸς Διονυσο-

³⁷ Suppl. Gae. ex nummis tempore supparibus Erythraeorum (Cat. Brit. Mus. Ionia 137, 172).

³⁸ Nummi Erythraei apud Leakium Num. hell. AG 59 cum inscriptione Ἀσύνου Εὐθύ[νου] Ἐρ. mentionem facit Be. (Cat. Brit. Mus. Ionia 136, 165).

³⁹ Pro filio impubere mulier, in cuius tutela est, emit, sed haec ipsa propter sexum id facere non potest nisi assentiente Theophrone, qui eius est κύριος. R. Tutelam a muliere geri ab Atheniensium quidem legibus alienum esse, sed civitatum Asianarum leges omnino multo maiora iura tribuisse feminis, quam Atticas, monuit Darestes apud R.

^{39a} Fuerat Θεόφρων, sed ι (sive υ?) erasum est K. ⁴⁰ Dei ceteroquin ignoti; sed mensis Προκύκλιος est apud Aetolos (SGDI 1844₂ al.). Ex Hesychii glossa προκυκλῖς ἡ προμνήστρια colligas, deos nuptiales esse. R. Dttb. Herondae carmen I exstat προκυκλῖς ἡ μαστροπός. Contra ad urbis κύκλον refert Hoefer Myth. Lex. III 3027/8, ut sint iidem atque προαστιανοὶ s. πρὸ πόλεως δι, quicunque ita appellantur.

⁴¹ Cf. τὸ κοινὸν τοῦ Ἀντιστήρος τοῦ Πυθορχήστου IG XII 3, 329.

⁴² Ἀδ(ει)μά R. Ad¹ Lehm., qui suppl. ex v. 97.

δώρου τοῦ Ἀρισ[το]μένου, κληρονόμος οὖσα τ[ῶν] | Ἀριστομένου τοῦ
 155 (43) Μητροδ[ῶ]43 | ρου κατὰ διαθήκην διασυνίστησιν44 ἱερητείαν ἦν ἡγό-
 ρα|zen Ἀριστομένης Μητρο[δῶ]ρου ἐπὶ ἱεροποιῶ Ἑγησαγόρ[ου]45 |
 160 (48) μὴνός Ληναῖωνος τριακάδι, | Ἀφροδείτης46 Πυθορχήστο[υ], | δ]ραχμῶν
 ΗΔΔΔ καὶ ἐπωνίου [Γ, | Ἀ]πολλωνίωι Ἀριστομένου, | [ἐγ]γυητῆς Ἀπολ-
 165 (53) λωνίου | [Δι]ονυσόδωρος Ἀριστομένο[υ]. | ἐγγύη47 ἱερητεῖῶν
 τῶμ πραθεισ[ῶν].

43 Hoc loco litterae εκεν τήγ γυναικείαν ἡγορα ad supplendum verum columnae antea incisae b₉₆ adiectae editores fefellerant. K. 44 Cf. not. 7. 45 Cf. not. in. 46 Nota scriptionem ει pro ι. 47 Quia decretum erat ut praeter emptiones venditiones sacerdotiorum ἐγγύαι quoque lapidi inciderentur, hunc titulum scripsit quidem quadratarius, sed quia in unoquoque sacerdotio ἐγγύη statim addita erat, nihil subiunxit. Plane geminum exemplum habes n. 64²². Singularis ἐγγύη sane sic quoque aliquid insoliti habet.

1015. Halicarnassiorum lex de sacerdotio. Halicarnassi, nunc Londini. Edd. Boeckh CIG 2656; G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV, 1, 895 (Michel 453; Syll.² 601). Cf. K. Keil Zur Syll. Inscr. Boeot. 618; Dittenberger Herm. XVI 171; Anthes De emtione venditione Graecorum, Hal. 1885; Herbrecht (l.l. n. 1014 lemm.); Lehmann (ibid.) p. 10; Wilhelm AEMOest. XX 71 et Jahresh. XI 1908, 57. [H₂]

[ἐπὶ ν]εωποίου Χαρυβόλου τοῦ Διαγόρου, μὴνός Ἡρακλείου¹, | πρυτανείας τῆς μετὰ Μενελεῦς τοῦ Φορμίωνος, | [γρ]αμματεύοντος Διοδότου τοῦ Φιλόνικου², ἔδοξεν | [τῇ βουλ]ῇ καὶ τῶι δήμῳ, γνώμη πρυτάνεων·
 5 [ὁ] πριάμε[ς][νο]ς³ [τῇ]ν ἱερητείαν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Περγαίας⁴ πα-
 [ρῆ]ξεται ἱέρειαν ἀστὴν ἐξ ἀστῶν ἀμφοτέρων ἐπὶ | [τρῆ]ϊς γενεάς γεγε-

Litterae volgares praeter ΞΣ, sed v. 1 ΜΗΝΟC, v. 2 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑC legitur; ζῆτα semel (v. 8) Ϝ est, semel (v. 17) Ϝ. Interdum Δ et Λ, Α et Λ mutata sunt.

1 Reliqua mensium nomina apud Halicarnassenses Ionico more in -ίων cadunt (Ἀνθεστηριών, Ἀπολλωνιών, Ἀρτεμισιών, Ἐλευθεριών, Ἑρμιαίων, Ποσειδών; cf. Bischoff Realenc. s. Kalender § 78); hic unus Doricam terminationem -ιος habet. Sedes eius in fastis omnino incerta.

2 Idem Diodotus Philonici f. in decreto honorario Class. Rev. 1894, 217. Wi.

3 Cum v. 8 ἡ δὲ πριάμενη, non ἡ δὲ κατασταθεῖσα (sc. ὑπὸ τοῦ πριαμένου) scriptum sit, apparet haec sic accipienda esse: Si vir emet, is (ὁ πριάμενος) mulierem civem instituet sacerdotem, si mulier emet, ea (ἡ πριάμενη) ipsa sacerdotio fungetur ad vitae tempus.

4 Praeter Pergam Pamphyliæ (cf. Therae IG XII 3 s. 1350), unde eius cultus originem cepit, et Halicarnassum etiam Rhodi colebatur. Wernicke Realenc. II 1397.

νημένην χ[αί] πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς | [μη]τρὸς⁵. ἡ δὲ πριαμένη ἱε-
 ράσεται ἐπὶ ζωῆς τῆς αὐτῆς | καὶ θύσει τὰ ἱερά τὰ δημό[σ]ια καὶ
 10 τὰ ἰδιωτικά, καὶ λήψεται τῶν θυομένων δημοσίων ἀφ' ἐκάστου ἱερείου
 κωλῆν καὶ τὰ ἐπὶ κωλῆι νεμόμενα καὶ τεταρτημορίδα σπλάγγων
 καὶ τὰ δέρματα, τῶν δὲ ἰδιωτικῶν λήψεται κωλῆν καὶ τὰ ἐπὶ κωλῆ
 15 νεμόμενα | καὶ τεταρτημορίδα σπλάγγων. τοὺς δὲ ταμίας διδόναι
 ταῖς πρυτάνεσιν εἰς τὴν θυσίαν | τῆς Ἀρτέμιδος ἐντελε(ῖ)ς⁶ δραχμὰς
 τριάκοντα. παρασκευάζειν δὲ τὴν θυσίαν τὰς γυναῖκας | τὰς τῶν πρυ-
 τάνεων, λαβούσας τὸ ἐκ τῆς πό[λ]εως⁷ | διδόμενον, τῶν πρυτανεύον-
 20 των τὸ μὲν μῆνα τὸν | Ἡράκλειον. τὴν δὲ θυσίαν συντελεῖται μηνὸς Ἡρα-
 κλείου ὠδοεκάτη. ἔστω δὲ ἡ ἱέρεια ἰσόμοιρος ἐ[ν]⁸ | ταῖς γυναῖξιν
 τῶν πρυτάνεων τῶν θυομένων⁹ | δημοσίων. ποιεῖσθαι δὲ ἡ ἱέρεια καθ'
 25 ἐκάστην νομηνίαν ἐπικουρίαν¹⁰ ὑπὲρ πόλεως, λαμβάνουσα | δραχμὴν
 παρὰ τῆς πόλεως. ἐν ᾧ [δ]¹¹ μηνὶ ἡ θυσία | [σ]υντελεῖται ἡ δη-
 μοτελής, ἀγειρέτω παρὰ τῆς¹² θυ[σ]ί[ας] ἡμέρας τρεῖς ἐπ' οἰκίαν μὴ
 πορηγυμένη· ὁ δὲ ἀγερμὸς ἔστω τῆς ἱερείας. κατ[α]σκευάζεται¹³ δὲ ἡ
 30 ἱέρεια [χ]αί¹⁴ τὸ ἱερὸν οὗ ἂν βούληται. κατασκευασάτω | δὲ καὶ
 θησαυρὸν τῇ θεῷ¹⁵, ἐνβαλλέτωσαν δὲ οἱ | θύοντες ἐπὶ μὲν τῷ¹⁶
 τελεῖωι ὀβολοὺς δύο, ἐπὶ | δὲ γαλαθινῷ ὀβολόν· ἀνοιγόντων δὲ οἱ
 ἐξε[τ]ραστὰ κατ' ἐνιαυτ[ὸ]ν¹⁷ τὸν θησαυρὸν καὶ δι[δ]ο[ν]των¹⁸ τῇ
 35 ἱερείᾳ εἷς τε τὴν ἐπικουρίαν (χ[α]ί εἰς¹⁹ | [ἰ]ματισμόν)²⁰ καὶ εἰς
 ἱματισμόν καὶ εἰς σ--²¹

5 Similiter Athenis lege cautum erat, ut archontes essent Ἀθηναῖοι
 ἐκατέρωθεν ἐκ τριγώνιας. Poll. VIII 85. 6 ENTEΛΕΣ. Em. Keil coll.
 Thuc. VIII 29, 1 ἐβούλετο τριώβολον διδόναι --· τὴν δὲ κελεύη, δώσειν ἔφη
 ἐντελῇ τὴν δραχμὴν. 45, 6 ἐντελῇ -- ἀποδώσειν τὸν μισθόν. 7 T articuli
 ex E correctum, deinde B pro H exaratum, tum ΠΟΚΕΩΣ. 8 El lapis;
 ἐ[ν] dubitanter Dttb. sic enuntiarī posse ratus quod manifesto significan-
 dum esset, sacerdotem cum prytanum uxoribus tamquam si una ex eis
 esset parem portionem accipere. 9 Neutrum est, pendens ab adiectivo
 ἰσόμοιρος. 10 Supplicationem. B. 11 ME. 12 ΝΗΣ, littera N
 in T mutata. 13 De contractis verborum in -άζω futuris cf. n. 495²⁷.

14 ΗΛΙ. 15 Littera initialis primo K fuit, deinde in Θ mutata vide-
 tur. 16 ΤΩΡ. 17 ΤΗΝ. Ceterum ex tali exetastarum functione
 nummi Erythraeorum cusi esse videntur quibus ἐξεταστέων inscriptum est
 (aliter Bechtel Namenstudien 22). ΗΙ. 18 ΔΙΖΟ. 19 ΚΣΙΕΙΣ.

20 Suppl. Dttb., hic nihil aliud scriptum fuisse ratus ac quod postea
 sequitur, sed propter foedos errores deinde a quadratario iteratum.

21 Vestigia unius versus.

1016. Iasensium lex de sacerdotio saec. IV. Iasi nunc Londini. Edd. Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCXL (Michel 724; Syll.² 602; SGDI 5517). [H]

κατὰ τὰδε ἱεράσθω ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Μεγίστου¹. λαμβανέτω
 δὲ² τῶν θυομένων | σκέλος ἓν, ὁποῖον ἂν θέλῃ, σὺν [ῥι] δσφύϊ, ὥς
 ἐκ[τέμν]εται ἡ δσ[φ]ύς³, εἰάν τε πολλὰ ἐξά[γγι]⁴ ἱερέα⁵ εἰάν τε ἓν,
 καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας [καί] σπλ[άγγων] τέταρτον μέρος· τῶν δὲ |
 ἐνθρόπτων⁶ λαμβανέτω ἐν ἀπὸ πλεχτ[ο]ῦ⁷ τῷ θεῷ [π]α[ρ]ά τῶν
 5 ἀστῶν, κατὰ ταῦτά δὲ καὶ πα[ρ]ά τῶν μετοίκων· παρὰ δὲ τῶν ξένων
 [τ]ὰ μὲν ἄλλα καθά καὶ πα[ρ]ά τῶν ἀστῶν, λαμβανέτω δὲ καὶ τὰ
 δέρματα. ἦν δὲ μὴ [χ]ατὰ τὰ γεγραμμένα ποι[ῇ], μὴ ἐ[ρ]άσθω καὶ
 τοῦ | ἱερῷ ἐργέσθω⁸. ἦν δέ τις [τὴν στήλιν] ἀφαν[ί]ζῃ ἢ τὰ γράμ-
 ματα, πασχέτω | ὥς ἱερόσυλος. τῶν δὲ ἀναθ[η]μάτων ὅσα μὲν ἀργ[ύ]-
 ριον ἔστιν αὐ[τῶν]⁹, ἔστω τοῦ ἱέρεω¹⁰, | τὰ δὲ ἄλλα ἀναθήματα τοῦ
 10 θεοῦ ἔστω. ἐπιμέ[λ]εσθαι δὲ τῶν ἀναθημάτων | τοὺς νεωπαίας κατὰ
 τὸν νόμον.

1 Cognomen Iovis cum alibi usitatum, tum Iasi, ubi n. 169₁₄ habemus undecim sacerdotes Iovis Optimi Maximi, i.e. unum antistitem cum decem collegis minoribus (ita Dttb.; an decem ἱερατευκότες? Hi.). Hic aut solum antistitem significari, aut mutatum ordinem sacerdotii, ita ut iam unus modo sit, statuit Hicks. Hoc sine dubio praeferendum est; nam ipsa praecepta non talia sunt, qualia exspectaremus, si sacerdotum collegii praesidi haec lex scriberetur. Dttb.

2 Sicut n. 591₂. 3 Ex usu et consuetudine tum obtinente definitur, quo modo coxae amputatione peragenda sit, i.e. quantum una cum crure resecandum, quantum relinquendum sit.

4 Exspectes θύῃ, sed verbum ad pompam sollemnem, qua victima ad aram deducitur, spectat. Ex praepositione colligas, delubrum extra urbem situm fuisse. Dttb. Re vera terminus SGDI 5518: οὔροι [ε]μένους Διὸς Μεγίστου inventus est 'ἀντικρὺ τῆς Ἰασοῦ'. 5 I.e. ἱερεῖα. Cf. n. 112¹¹.

6 Dem. XVIII 260: ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων (Αἰσχίνης) διὰ τῶν ὁδῶν -- ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κίττοφόρος καὶ λιανοφόρος καὶ τοιαῦθ' ὑπὸ τῶν γρηθίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἐνθροῦπα καὶ στρεπτοὺς καὶ νεύματα et alios scriptorum locos, quorum maxima pars sane manifesto a Demosthene pendet (Lobeck Aglaoph. II 1073). De interpretatione iam veteres grammatici dissentiebant, sed maxime probabile et cum Polluce VI 77 et Hesychio s.v. Ἀτταλίδες placetae genus intellegendum esse.

7 Corbulam interpretatur H., monens πλέκος sic usurpari (Aristoph. Ach. 454; Suid. πλέκος· τὸ πλέγμα, τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον). Ex singulis corbibus singulas placetas demere licebat sacerdoti, ut εἰς ἀπὸ φυλῆς, ἓνα ἀμφ' ἀρμόν n. 972 dicebatur. 8 Non modo sacerdotio se abdicare cogetur, sed etiam aditu delubri arcebitur.

9 Suppl. H.

10 Cf. n. 495⁸.

1017. Sinopensium de Neptuni sacerdotio decretum, saec. III. Sinopae. Edd. Mordtmann Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλόλ. σύλλογος, παράρτ. 1880/1; Doublet Bull. Hell. XIII 1889, 299, 2 (Michel 734; Syll.² 603 et p. 822). Cf. Holleaux Rev. ét. anc. I 11; Nilsson Gr. Feste 79; SGDI 5534. [H²]

ἀγαθῇ τύχῃ. ἐπὶ τοῖς[δε ἱεράσσεται] | Ποσειδῶνος Ἑλικωνίου¹ ὁ
 συν[σταθεῖς]² | μέχρι βίου, λαμβάνωμ π[άντων]³ τὸ | μεμερισμένον,
 5 παρῑζει [δὲ θύειν τοῖς]⁴ | θεμοσίοις⁵ πάντα, καὶ λήψ[εται τῶμ μὲν] |
 θεμοσίαι θυομένων δεξιὸν σκέλος], | πρότμησιγ⁶, γλώσσαν, τῶν δὲ
 [ἰδιωτικῶν] | πρότμησιν ἧ ὠμοπλάτην καὶ στ[ῆθος·] θεμόσια δὲ⁷ | ἀπό
 10 ὁδεκάτης τοῦ Ταυρεῶνος⁸ ἕω[ς εἰκοστῆς] | καὶ ἐν τῷ Ποσειδεῶνι⁹

1 In didrachmis Sinopensium argenteis inde ab a. 220 vel iam antea cuspis, a qua aetate etiam hic titulus utique non magno intervallo distat, Neptunus sedens, delphinum et tridentem gestans conspicitur (Head HN² 508). Neptuni Heliconii sacra Ionum Asianorum communia fuisse in vulgus notum est. Praeter Panionium prope promunturium Mycalen situm (Hdt. I 148. Strab. XIV 639) etiam in singulis oppidis eum templa et sacerdotia habuisse constat, veluti Mileti et Tei (Paus. VII 24, 5), Sami (n. 1043₁), accedunt Milesiorum coloniae Sinope et Tomis (Κωνστ. φιλ. συλλ. IV 105). Panionii sacerdotium penes Prienenses erat; horum venditiones legesque extant quamvis mutilae I. Priene 201/3. 2 Suppl. Dttb. Cum διασυνιστάναι, διασύστασις n. 1014₁₃, 36, 155 usurpetur de eo qui in alius locum sacerdos constituitur, nudum συνιστάναι de sacerdotio ad aliquem deferendo usnrpari potuisse consentaneum est, praesertim cum hic verbi pro vulgari καθιστάναι usus etiam alibi non inauditus sit. Cf. Ps. Plut. Vit. X or. p. 840 E ἀπεδείχθη μὲν γὰρ (Αἰσχίνης) ἐπὶ τῇ κρίσει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεῖς συνήγορος.

3 Suppl. Dttb., sc. τῶν θυομένων. 4 Suppl. Dttb. coll. n. 1003₃₀ θύειν δὲ ἐξείν ἅπαν ὅτι ἂν βούληται. 5 Nudus dativus temporis est, ut μυστηρίοις. Neutro τὰ θεμόσια significantur sacra publica civitatis bis per annum (not. 8. 9, peragenda, ut n. 1003₂₇ τεῖ θυσίαι. 34 ὅταν ἡ ἐορτὴ εἴ. Per eam occasionem non modo populi nomine immolantur victimae (τὰ θεμοσία θυόμενα) sed etiam a privatis multo frequentiora quam alias sacrificia (τὰ ἰδιωτικά) per feriarum dies offeruntur. 6 Coxam (ὀσφύν) hic indicari collato Pollucis loco II 179 τῇν δὲ ὀσφύν καὶ πρότμησιν ἐκάλουν, cui sane obloquatur Et. M. p. 691₁₈ ἐνιοὶ δὲ κακῶς πρότμησιν τῇν ὀσφύν ἀποδεδώκασιν, statuit Dou. 7 Suppl. Dttb. Hic non ut n. 1003₄ sqq. definiri tempora, per quae omnino sacerdos in delubro versari et officio suo fungi debeat, sponte patet. Etenim non plus quam duodecim quotannis dies indicantur. Ei videntur sacrorum publicorum v. 5. 6 commemoratorum esse. Neque casu factum est, ut utrumque mensis nomen origine et notione cum Neptuni sacris coniunctum sit. Immo ab ipsis illis feriis publicis haec nomina repetita sunt. 8 Idem mensis Mileti et in aliis Milesiorum coloniis, Ephesi, Prienae, Sami, Amorgi fuit. Bischoff Realenc.² Kalender. 9 Paene in omnibus fastis Ionicis redit hic mensis,

μηνί ἀπό δω[δεκάτης | ξω] τεσσαρεσκαίδεκάτης. ὑπάρξει δὲ αὐτῷ |
καὶ ἀ|γνιδὸς¹⁰ στέφανος ἐν ἅπασ[ι] τοῖς ἀγῶσιν | [καθό]τι¹¹ καὶ ταῖς
τιμουχίαι[ς]¹². ἔσται δὲ κα[ὶ] | στρατε]ίας ἀτελῆς σῶ[μα]τι τῷ ἐαυ-
15 τοῦ· | [πωλή]σει δὲ καὶ τὰ συν[ε]ιλ[ε]γμέν[α] ἐκ τοῦ | [μ]ερισμοῦ¹³, ἧ
ὁποχω[ρή]σει - c. 101 - | - c. 81 -'. εἰ δὲ [τις παρὰ ταῦτα προθεῖη]¹⁴,
ἐνοχος | ἔστω ἐ]ροσυλ[ί]αι - -]

idem sine dubio atque Athenis, ubi ultimus est prioris anni semenstris,
Decembri fere aut Ianuario fastorum Iulianorum respondens. 10 Suppl.
Dttb. 11 Suppl. Holl. 12 Ubicunque omnes qui honoribus sive

sacerdotiis funguntur (cf. n. 1007¹¹) sollenniter ornati in publicum produnt.

13 Ex distributione victimarum deo oblatarum; cf. v. 3. 4 λαμβάνωμ
π[άντων τὸ] μεμερισμένον. 14 Cf. I. Priene l. 1. 201₁₈: [εἰ (non ἐάν) δέ τις],

παρὰ ταῦτα προθεῖη καὶ τι τῶν δεδογμένων λύοι, ἐξώλης εἴη | καὶ τὰ ἐκείνου πάντα.

1018. Pergamenorum regis de sacerdotio epistula, saec. III.

Pergami. Ed. Fraenkel I. Perg. 40 (Michel 729; Syll.² 604; Laum Stift.
II 79, 69). [H]

[-- | ὁ δ' ἀε]ῖ λαχὼν¹ φορεῖτω | [χ]λαμύδα λευκὴν² καὶ στ[έ]φανον
5 ἐλάας³ μετὰ ταινι|δίου φοινικιοῦ, καὶ λαμβά|νέτω τῶν θυομένων
γέ|ρα τὸ δέρμα καὶ κωλέαν | καὶ τῶν ἐργαστηρίων ὧν | ἀνατέθηκα⁴
10 τὴν πρόσο|δον· μισθοῦτω δ' ἀεὶ ὁ λα|χὼν, ἐπεσκευασμένα | δὲ παρα-
δοῖτω ὁ ἐξ|ών⁵, ἧ ἀποτινέτω τὸ γε|νόμενον εἰς τὴν ἐπι|σκευὴν θα-

Aut Attali I regno aut etiam paullo ante incisum iudicat F. 1 Sacer-
dotium annuum (not. 5), dei non deae (v. 19), quem Iovem esse ex corona
oleaginea (not. 3) collegit F. Iam cum hanc epistulam esse constet (v. 22),
probabile est Attalus I regem haec Iovis sacra si non condidisse, at
multo maiore splendore exornasse, ideoque leges de sacerdotio litteris
ad aliquem magistratum regium datis constituisset. 2 Plat. Leg.

XII 956 A χρώματα δὲ λευκὰ πρόποντ' ἂν θεοῖς εἴη. Cf. n. 736₁₅ οἱ τελούμενοι
τὰ μυστήρια ἀνυπόδετοι ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν εἰματισμὸν λευκόν. 3 Cum
Olympiae Iovis simulacrum coronam oleagineam habuerit (Paus. V 11, 1),
hic quoque de Iovis sacris dici eo probabilis videtur Fraenkelio, quia
Attalus I priore regni sui parte quaecunque propter victorias deis con-
secrabat uni Minervae obtulerit, cum in posterioribus eiusdem itemque
in successorum dedicationibus illi adiungatur Iuppiter. Quod facillimam
habet explicationem, si ille interiecto temporis spatio huius dei sacra
aut de integro condiderat aut certe regia munificentia amplificaverat et
exornaverat. 4 Memorabile est Pergami ut Athenis antiquiore aetate

τέθηκα repperiri, cum in epistula regia saeculi spatio fere recentiore
I. Perg. 248²³ περιτεθείκαμεν sit. Schweizer Gr. perg. Inschr. 184; Meister-
hans³ 189₁₅₅₆. 5 Hinc apparet non ad vitae tempus sacerdotes in

15 πάνημα. | ἀφείσθω δὲ καὶ τῶν λη|τουργιῶν⁶ πασῶν, ὃν ἂν | χρόνον
20 ἔχῃ τὸν στέ|φανον⁷. τὰ δὲ ἀργυρώμα|τα τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἄλ|λα
ἀναθέματα τηρή|σας τῷ εἰσιόντι παρα|διδόντω. ἔρρωσο.

munere fuisse. Quod quoniam praeter perpetua sacerdotia antiquitas Graeca vix alia noverat atque annua, huius quoque honorem anni civilis terminis circumscriptum fuisse probabile est. ⁶ Apud Graecos Asianos in hac voce i diphthongi ηι (nam ει recentioris Atticismi est) mature obmutuisse etiam n. 344^{67. 70. 72} probant. Schweizer l.l. 66. Rem ipsam illustrat n. 1003²⁵. ⁷ Cf. n. 900⁹. 1007⁶.

1019. Ceryces et Eumolpidae hierophantam laudant c.a. 275/4. Eleusine. Edd. Philios'Eφ. ἀργ. 1883, 81; IG II 5, 597^e (Michel 964; Syll.² 605); IG II² 1235. Cf. Toepffer Att. Gen. 44; Boesch Herm. LI 1917, 136/7. [Hi]

Θρασυφῶν | ἱεροκλείδου Ξυπεταιῶν¹ εἶπεν· | ἐπειδὴ ὁ ἱεροφάντης Χα-
ρήτιος² εὐνοὺς ὦν δι|ατελεῖ τῷ γενεῖ τῷ τε Κηρύκων καὶ Εὐμολ|-
5 πιδῶν³ καὶ λέγει καὶ πράττει ὅ,τι ἂν δύνῃται | ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτῶν,
καὶ τοῖς ἀποδημοῦσιν ἐ|πὶ τὰς σπονδοφορίας διατελεῖ μετ' εὐνοίας |
ἀπογράφων τὴν ἐπαγγελίαν⁴, ἀναστρέφεται | δὲ καὶ ἐν ταῖ ἀρχαῖς τῆς
ἱερωσύνης εὐχχημύ|ως ἀνέγκλητον ἑαυτὸν παρασκευάζων· ὅπω[ς] |
10 ἂν οὖν καὶ τὰ γένη φαίνεται τιμῶντες τοὺς | ὄντας εὐνοὺς τε καὶ
ἀξίους ἑαυτῶν, ἀγαθῇ | τύχῃ, δεδύχαί Κήρουξ καὶ Εὐμολπίδαις⁵,

¹ Idem homo rogavit plebiscitum (IG II² 683) quo curatores mysteriorum qui Polyeucto archonte (c.a. 275/4? cf. n. 408¹) fuerunt collaudantur.

² Hinc apparet illam quam dicunt ἱερωνυμίαν sacerdotum Eleusiniorum inventum aetatis Romanae esse. Quod nonnunquam solum sacerdotii vocabulum ponitur (n. 1022¹ τοῦσδε ἐπιώψ[ατ]ο ὁ ἱεροφάντης), nihil ad rem. Nam id semper licuisse sponte patet; quaeritur num religio fuerit nomine palam uti, id quod non ita esse hic titulus docet.

³ Ambigue hic singularis τῷ γενεῖ usurpatur, sed cum ex τῷ τε tum ex v. 16 τὰ γένη. v. 24 τῶν γενῶν. v. 20 ἐξ ἐκατέρου τοῦ γένους apparet, hic ut ubique duas separatas gentes indicari.

⁴ Chaeretus litteris ad civitates externas datis eos studiose et benigniter commendasse illorum magistratibus et senatibus videtur. Dttb. De spondophoris cf. Aeschin. II 133: τοῖς σπ. τοῖς τὰς μυστηριώτικας σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι. Sacrae indutiae a medio m. Magagitnionie ad diem X Pyanopsionis pertinebant (n. 42⁵⁹). Gonnis in Thesalia inventum est decretum quod Atheniensium senatusconsultum refert (Arbanitopullos Ἀργ. 'Εφ. 1914, 168) medio fere saec. III τοὺς σπονδοφόρους τοὺς ἐπαγγέλλ(λ)οντας τὰ τε Ἑλευσίνια καὶ τὰ Παναθήναια καὶ Μυστήρια (v. 35). Cf. Boesch l.l.

⁵ Duae sunt gentes (not. 3), sed coniunctim hic consultant et decernunt ut IG II² 1236.

ἐπαινέσαι τὸν ἱεροφάντην Χαιρήτιον Προφήτου Ἐλευσίνιον⁶ καὶ στε-
 15 φανῶσαι μυρρίνης στεφάνῳ | δι | πάτριόν ἐστιν αὐτῷ εὐνοίας ἔνεκεν
 ἦν ἔχων | διατελεῖ εἰς τὰ γένη· καὶ ἀναγορεύειν τοῦτον | τὸν στέφανον
 Διονυσίων τῷ πατρίῳ ἀγῶνι⁷ | Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ· τῆς δὲ
 20 ἀναγορεύσεως | τοῦ στεφάνου ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας | τοὺς ἀεὶ
 καθισταμένους ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους· | ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψή-
 φισμα ἐν στήλει λιθίνει | καὶ στήσαι Ἐλευσῖνι ἐν ταῖς ἀλλεῖ τοῦ ἱεροῦ·
 τῆς | δὲ ποιήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναθέσεως ἐπιμελεθῆναι τοὺς
 ἄρχοντας τῶν γενῶν. |
 25 *in corona*: Κήρυκες | καὶ Εὐμολπίδαι | τὸν ἱεροφάντην Χαιρήτιον | Ἐλευ-
 σίνιον.

6 Cf. not. 2. Eleusinium esse hierophantam memorabile est, non quo demi ullae fuerint partes, sed quia gentem Eumolpidarum aut certe primariam eius familiam, ex qua hierophanta constituebatur, certe usque ad Clisthenis aetatem Eleusine domicilium habuisse inde ab illis antiquissimis temporibus, quibus Eleusiniorum civitas etiam ab Atheniensibus separata erat, hinc merito colligas. Longe aliter res se habebat in Cerycae gente (Dttb. Herm. XX 9); Romanorum aetate sane etiam hierophantae ex demis in alia Atticae parte sitis oriundi inveniuntur, ut IG III 1282, *ἱεροφάντης Γαργήτιος ὁ ποτὲ Φέρμος*. 7 Dionysia sunt agrestia demi Eleusiniorum (n. 956₁₀. 1094₆. 20. 34), quibuscum hierophantae et gentibus sacerdotalibus nihil intercedit necessitudinis, sed propter frequentiam hominum ad ludos scaenicos confluentium illic, ut Athenis in magnorum Dionysiorum panegyri, honores a quolibet corpore aut collegio decretos pronuntiare moris fuit. Cf. Demosth. XVIII 120. Aesch. III 41.

1020. Halicarnassiorum sacerdotes, saec. I. Halicarnassi postea Liverpool (Wilhelm). Edd. Boeckh CIG 2655 ex Broendstedio et Duboisio, qui Werninckii exemplar expresserant (Michel 877; Syll.² 608; Wilhelm Jahresh. XI 1908, 64). Cf. v. Gutschmid kl. Schr. IV 293; Beloch Rh. Mus. XLV 1890, 573; E. Meyer Forsch. I 173; Larfeld Handb. Epigr. I 1907, 174. [Hi]

[-- Ἀ]ριστοκλέους¹ μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας | σ]τήλης² τῆς παρεστῶσης τοῖς ἀγά[λμασι τοῖς | τ]οῦ Ποσειδῶνος τοῦ (Ἰ)σθ-

Litterarum formae ΖΠ suadent, ut de tempore a. 100 a. Chr. vix antiquiore cogitemus; tunc Rhodii quoque talium ἀναγραφῶν studiosi erant (n. 723/5). Cf. ad B 1. 1 γραμματεύοντος (aut εἰπόντος) τοῦ δεῖνος τοῦ Ἀριστοκλέους B. 2 ,Antiqua illa columna certe non post ultimi qui in ea recensetur sacerdotis aetatem erecta est. Quod quoniam omnium sacerdotum tempora summam annorum quingentorum quattuor efficerent, Antham vero Alcyonei f. qui nonagesimo post initium huius laterculi

μίου³ τοὺς γεγ[ενημένους] | ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος⁴ ἱερεῖς τοῦ
 5 Πο[σειδῶ]νος τοῦ κατιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τῆν ἀποικι[αν ἐκ] | Τροι[ζ]ῆ-
 νος⁵ ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλω[νι]⁶· | εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῇ ἱερεῖς
 τοῦ Ποσειδῶνος οἷδε·

Α 1. Τελαμῶν Ποσειδῶνος ἔτη	ιβ'	B 1. Ἀθήνιππος (Ἀθηνίππου τοῦ
Ἀντίδιος Τελαμῶνος	κζ'	Ἀθηνίππου τοῦ) Ἀνδρο-
Ἰπέρης Τελαμῶνος	θ'	σθένουσ
		ν

munus suscepisset anno fere 1104 id iniisse probabile esset, initium ad annum 1194, finem ad 691 a. Chr. rettulit Boeckh. At nequaquam constat, Antham qui coloniam Trozeniorum Halicarnassum deduxisse fertur (Callimachus apud Steph. Byz. Ἀλικαρνασός. Strabo VIII 374. XIV 656), hunc Alcýonei f. esse, etsi certe eiusdem familiae fuit, neque omnino hae temporum rationes ex Eratosthenis calculis diiudicandae sunt. Tam antiquum igitur, quam Boeckhius vult, exemplar illud unde hic index exscriptus est vix putaverim. Ipse titulus quem tenemus altero aut primo a. Chr. n. saeculo incisus videtur.⁴ Dttb. Cum igitur prior columnae sinistrae pars, nomina sex (Boe.) aut decem aut plura, aut memoriae vere fabularis aut temere ficta, altera vero eiusdem columnae pars, addito magno certe sacerdotum numero quem lacuna hausit, et columna dextra usque ad tempus ab aera Christiana exiguo spatio remotum transferenda sit, cogitari potest sacerdotes inde demum ab aliqua aera, sive a bellis Persicis sive ab Alexandri adventu (a. 334) in antiquiorem tabulam relatos, fabulares postea in capite additos esse. Utut res se habet, integram et genuinam seriem quae a Troia capta initium habeat non tenemus. — Exempla titulorum vetustorum denuo inscriptorum habes legem Milesiam n. 57; oraculum Magnetibus de Bacchi cultu datum I. Magn. 215. 3 ΤΟΥΣΘΜΙΟΥ Bröndst. ΤΟΙΣΘΜΙΟΝ Dub.

4 Sacerdotia gentilitia non omnia quidem hereditaria sunt, quia nonnunquam ex tota gente suffragiis gentilium sacerdos eligebatur. Sed hic hereditarium sacerdotium intellegendum esse apparet ex necessitudinis rationibus, quae inter sacerdotes intercedunt; neque vero stirpium, sed aetatum ordinem hereditas sequebatur, ut Telamonem gentis auctorem sequerentur filii omnes deinceps, deinde nepotes, deinde pronepotes. In unaquaque aetate autem ad maiorem fratrem perveniebat ante minorem et ad maioris fratris posteros ante eos qui a minore originem petebant. B. Quod nonnulli homines hic patres sacerdotum recensentur, quorum nomina in ipso sacerdotum laterculo desiderantur, id nequaquam Boeckhii rationi adversatur; nempe mortui sunt priusquam in sua aetate hereditas ad eos perveniret. 5 ΤΡΟΙΣΗΝΟΣ. 6 ΑΠΟΛΛΟ. ΑΙ Nusquam praeterea commemoratur, sed Antham Neptuni et Alcýones f. (Paus. II 30, 8) huius fratrem germanum esse eo verisimilius est, quod Telamonis filio Alcýoneus nomen fuit (A 6) B. Notas numerales eiusdem generis iam in antiqua illa tabula fuisse censuit B. Keil Herm. XXIX 273

	Ἀλκυονεύς Τελαμῶνος	ιβ'	2. Πολεΐτης Ἀνδρο-	
5	Τελαμῶ(ν) 10 Ἀντιδίου	ιβ'	σθένους	ε'
	Υριεύς 11 Ἀντιδίου	ιβ'	3. Εὐαίων	
	Ἀνθας Ἀλκυονέως	ιβ'		
	Νησιώτης Υριέως	ιβ'		
	Ἰππαρχος Αἰθαλέως	ιβ'	Πολεΐτου	ιβ'
10	2-σι-ρνεύς 8. [Ἀλκυο]νεύς Ἀνθα	ιβ'	4. Πολεΐτης	
	[Πο]λύκριτος Νησιώτου	ιβ'		
	[Φυ]λεύς Ἰππάρχου	ιβ'	Εὐαίωνος καθ' οὐ(οθεσίαν δὲ)	
	Ἀνδρων Φυλέως	ιβ'	Ἀπολλωνίδου	ιβ'
	Ἀλθ]ηφός 13 Ἰέρωνος	ιβ'		
15	[Πο]σειδώνιος 14 Ἀριστεά	ιβ'		
	Ἀνδ]ροσθένης Ἀνδρωνος	ιβ'		
	Ἰππαρχος Φυλέως	ιβ'		
	Δημήτριος Διοσκουρίδου	ιβ'		
	Φίλιστος Δημητρίου	ιβ'		
20	[Ε]ὐανδρος Ἀνδρωνος	ιβ'		
	[Δ]ημόφιλος Θεοδώρου	ιβ'		
	[Εδκ]ράτης Κρατίνου	ιβ'		
	... ις ΠΛΟ.Ο.Χ	ιβ'		

Pars maior defracta esse videtur 19.

provocans ad titulum n. 46²⁰, qui eas Halicarnassi iam sub finem quinti saeculi usitatas fuisse probat. Sane miri sunt numeri priores, velut 12, 27, 9, 12, 22; 8, 19, 29; 7, 17, 25, 19, 25, 14, 21. 3 Homonymus Ὑπέρητος

τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Paus. II 31, 8 Ὑπερείας i.e. Calauraeae insulae antea ita appellatae (Aristot. ap. Plut. qu. gr. 19) eponymi. 5 ΤΕΛΑΜΩ.

6 Nomen e genealogia Boeotica translatus, ubi Hyrieus Neptuni et Alcyonis filius est. Wilh. 10 - 2-σι-PNEYΣ, dubitanter retinemus Boeckhii supplementum. [Ο]ρνεύς Wilh. 14 Suppl. O. Hoefer Progr.

Wett. Gymn. Dresden 1910, 33. Ἀλθ]ητιά eadem quae Trozen Paus. II 30, 5, Aristot. ap. Ath. I 31 c ἄμπελος Ἀλθ]ητιάς ἀπὸ Ἀλθ]ητίου τινός; locus Trozenius ἐν Ἀλθ]ήφω IG IV 757 B₂₆. 15 Nomen Ποσ., sicut (18) Δημήτριος

aevi recentioris documentum dicit Bel; sane habemus Ποσειδώνιον Σπαρτιήτην, natum post a. 508 Hdt. IX 71. 85; Δημήτριον Κολλυτέα γραμματέα 423/2 PA 3413.

16 Vide nomen primum columnae II et Wilhelmii (Beitr. 70) de Androne Halicarnassio (IG II 5, 2773 b) eodem fortasse atque Athidis auctore coniecturas. 17 Sic (IC) Bröndst.; 12 Dub. 19 C Dub.

20 IB Dub. Pater Ἀνδρων filius Ἀνδροσθένους τοῦ Ἀνδρωνος (decimi sexti) fuerit. 23 [Ἀνδροσθέν]ης [Πο]λεΐτου B., propter II 1; reiecit Wilh.

I.	1. Τελαμών I. (12)	3. Ὑπέρις (9)	4. Ἀλκυονεύς I. (12)	(12)
II.	2. Ἀντίοχος (27)	Αἰθαλεύς	7. Ἀνθας (19)	(48)
III.	5. Τελαμών II. (22)	6. Ὑπέρης (8)	10. [Ἀλκυονεύς II. (17) s. . . (?) πνέως?	(49)
IV.	8. Νηριώτης (29)	9. Ἰπταρχος (7)	14. [Ἀλὺ] ἥφος (14)	(53)
V.	11. Πολύχρητος (25)	12. Φωλεύς (19)	15. Ποσειδώνιος (21)	(44)
VI.	13. Ἀνδρόων (25)	17. Ἰπταρχος (4)	18. Δημήτριος (9)	(60)
VII.	16. Ἀνδροθένης (23)	20. Ἰδανότρος (22)	19. Φίλιππος (17)	(36)
VIII.	21. Δημήτριος (7)	22. Εὐχράτης (17)	395 ?	(17)
IX.	23. dubium nomen [30 ?]			(46)
X.				(30)

(Lacuna aliquot saeculorum)

B. Saeculorum II./I.

III.	Ἀθρήνιος II.	50
IV.	1. Ἀθρήνιος III. (50).	5
V.	2. Πολείτης I. (5)	28
	3. Εὐδαίων (28)	27
	4. Πολείτης II. (27)	110

Deinde lacunam indicat Wi., quae num tanta fuerit, quanta complurium saeculorum sacerdotes caperet, dubitamus. B 1 Hic longo ab ultimo qui nunc in columna I nominatur temporis intervallo divisus est. Quae traduntur Ἀθήνιππος ΑΤΟΥΑΤ| Ἀνδροσθένους explicuit Wilh., coll. Bull. Hell. XIV 105; I. Brit. Mus. IV 1 p. 62. 75; Α = ὁ αὐτός. 2 Idem est in stipum catalogo saeculi II s. I: Wilhelm Jahresh. XI 1908, 63 ἐπὶ ἱερέως Πολεΐτου τοῦ Ἀνδροσθένους τοῦ τὸ δεῦτερον νεωποιοῦντος οἷδε ἐπηγγείλαντο εἰς τὴν τοῦ φρέατος ὀρυχὴν καὶ ἐνοικοδομίαν, Theangelis in oppido Halicarnassiorum invento (cf. I. l. p. 64). Cuius mortem si circa annum 100 fuisse sumimus, Polites II (II 4) circa annum 40 demum decessit. 4 KN Dub. Notum ex titulis Rhodiis compendium ΚΑΘ.

1021. Ministri sacri Olympici, a. 24. Olympiae. Tegula marmoris Parii detracta de templo Iovis Olympii. Edd. Dittenberger Inschr. Ol. 64 (Syll.² 612). [Hi]

Διὸς ἱερά 1. |

μετεκεχέρου 2 τοῦ πρὸ τῆς ρπθ' | Ὀλυμπιάδος 3 | θεοκόλοι 4 | Εὐ-
5 δαμος Εὐθυμένους K. 5, | Σόφων Λύκου N., | Ἀφροδείσιος Εὐπόρου Γ. |
10 σπονδοφόροι. | Ἀντίοχος Ἀντιόχου, | Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου, | Λυ-

Litterae ΑΕΖΘΜΞΠΩ. 1 Sc. στήλη. Cf. n. 1100₁ ἱερὰ Διονύσου. Inschr. Ol. 2₉ ὁ πῖναξ ἱερὸς Ὀλυμπίᾳ. Wilhelm AEMOest. XX 91. Tabulae huius generis permultae exstant inde ab a. 36 a. Chr. (I. Ol. 59) usque ad a. 265 p. Chr. (ibid. 122). Quae omnes, etsi singillatim haud pauca mutata sunt (not. 6. 7. 8), in univsum tamen eadem munera recensent, nempe eorum qui sacrificiis Olympiae intersunt praeter sacerdotes singulorum deorum templorumque. Plerosque Pausanias commemorat ubi de sacris menstruis quae Olympiae fiebant disserit V 15, 10: ἐκάστου δὲ ἀπαξ τοῦ μηνὸς θύουσιν ἐπὶ πάντων Ἑλλήτοι τῶν κατελευγμένων βομῶν· θύουσι δὲ ἀρχαῖόν τινα τρόπον· λιβανωτὸν γὰρ ὁμοῦ πυροῖς μεμαγμένοις μέλιτι θυμῶσιν ἐπὶ τῶν βομῶν· — μέλει δὲ τὰ ἐς θυσίας τῷ θεγκόλῳ τε ὅς ἐπὶ μηνὶ ἐκάστῳ τὴν τιμὴν ἔχει, καὶ μάντεσι καὶ σπονδοφόροις, ἔτι δὲ ἐξηγητῇ τε καὶ αὐλητῇ καὶ τῷ ξυλεῖ. Sed non sola illa menstrua sacra in his tabulis respici manifestum est (not. 11. 13). 2 Vocabulum praeter has tabulas, ubi genetivus vulgaris μετεκεχέρου et Eleus μετεκεχέρῳ, rarius μετεκεχέρῳ aut μετεκεχέρου occurrit, nusquam repertum sine dubio spatium inter duas ἐκεχειρίας Olympicas significat. 3 A. 24 a. Chr. 4 Sic constanter scribitur praeter Inschr. Ol. 123₂ ubi θεγκόλοι est ut apud Pausaniam. Omnibus temporibus terni sunt; quod periegeta unius modo mentionem facit, id ipse explicat significans per singulos menses officium sacra perpetrandi in orbem iisse inter collegas. 5 Siglae nominibus appositae incertas quasdam populi Eleorum divisiones (non tribus, quorum numerus tunc decem fuerit, cum quattuordecim siglae inveniantur: Szanto Ausg. Abh. 248⁷⁷) significant.

- κίδας Λυκίδα. | μάντεις⁶· | Κάλλιτος Ἀντία Κλυτιάδης Π., |
 15 Πausανίας Διογένης Ἰαμίδης Ν. | κλειδοῦχοι· | Ἀρχεσος Ἀρ-
 μοδίου Τ., Καλλίας Πausανίου Χ., | Ἰππίας Χάροπος Φ., Μοσχίων
 Δαμέα Δ., | Πausανίας Διογένης Ν. | αὐλητής⁷· | Ἀρίσταρχος
 20 Ἀριστοκλέους Με. | ἐξηγητής⁸· | Πολυχάρης Ἀριστοκράτους Μ. |
 καθημεροθύτης⁹· | Ζώπυρος Ὀλυμπίχου. | γραμματεὺς· |
 25 Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου Π. | οἰνοχόος¹⁰· | Ἀλεξᾶς Σόφωνος
 Δου. | ἐπισπονδορχησταί¹¹· | Ἐπίκτητος Ἡρακλείδου Δου.,
 30 Ἰλαρος Ἀντίχου Δου., | Ἐπίκτητος Ἀφροδείσιου Δου. | ξυλεύς¹²· |
 Εὐθυμος Σωτίωνος Με. | στεγανόμος καὶ μάγειρος¹³· | Ἀλεξᾶς
 Λύκου Δου.

6 Modo ut hic duo sunt, modo quattuor, bini ex utraque gente.

7 Inde ab anno fere 90 p. Chr. ut quidem videtur (Inscr. Ol. 86₁₂) aut certe inde ab 113 p. Chr. (Inscr. Ol. 91₁₆) hic constanter vocatur σπονδαύλης. Unus fuit certe usque ad annum 145 p. Chr. (ibid. 95₁₄), terni in omnibus tabulis inde ab 181, nisi quod bis (ibid. 117₁₈, 122₂₀) bini modo recensentur. De numero igitur Pausaniam (not. 1) non discrepare a sui temporis usu probabile est, in appellatione eum volgare αὐλητής pro σπονδαύλης tum sane iampridem usitato posuisse non est mirum.

8 Hic quoque in numero convenit Pausaniae cum titulis usque ad med. saec. II p. Chr. (ibid. 95₁₂). Postea semper bini sunt. Quater (ibid. 77₉, 83₂, 110₁₇, 120₁₀) περιηγητής occurrit pro ἐξηγητής ceteroque in omnium aetatum titulis constanter scripto. 9 Paus. V 13, 10: θύεται δὲ τῷ Διὶ καὶ ἄνευ τῆς πανηγύρεως ὑπὸ τε ἰδιωτῶν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑπὸ Ἡλείων. Ceterum hic sacrificulus iam in antiquioribus laterculis non semper commemoratur, in eis qui saeculi II/III sunt omnino nunquam.

10 Libationes vini cum sacris menstruis coniunctae commemorantur a Pausania (not. 1). Ne pincernae quidem nomen in inferiorum saeculorum catalogis invenitur, etsi ipsum negotium procul dubio mansit.

11 In uno antiquissimo recensu ibid. 59 hi nondum sunt, inde a 61₈ nusquam desiderantur. Numerus initio varius erat (hic tres sunt, ibid. 62₁₈ quattuor, 66₆ unus), sed inde a fine saeculi I p. Chr. ternarius constanter servatur. Nomen bis (ibid. 80₁₁, 122₁₆) ὑποσπονδορχησταί est, semel (121₁₉) manifesto errore ὑποσπονδορόροι. 12 Ut omnes inferioris ordinis ministri (not. 7. 10. 11) hic quoque in universum in antiquioribus modo lapidibus occurrit. Sed redit medio saeculo III p. Chr. (ibid. 121₂₇, 122₂₃). Quo clarius perspicitur, semper mansisse officium, sed morem modo haec humiliora negotia in tabulis recensendi abolitum esse, ut ξυλεύς mentio ap. Pausaniam (not. 1) nequitiam probet eum aliam ac suae aetatis condicionem describere.

13 Huius officii significatio maxime variat (μάγειρος ibid. 66₈, 74₁₂, 87₃, στεγανόμος καὶ μάγειρος hic. μάγειρος καὶ ἀρτοκόπος 78₆, ἀρχιμάγειρος 62₁₇). Ut alia primo p. Chr. saeculo

ad finem vergente evanescit, sed post longam intercapedinem recurrit 107¹⁷, ubi duo recensentur μάγριοι. Ceterum hoc quoque nomen indicio est non modo eos qui menstrua sacra facienda curent (not. 1) hic recenseri. Etenim in illis nullae caedebantur victimae, ut *οινογός* quidem in eis locum haberet, μάγριοι non item.

1022. Hierophanta Eleusinius saec. IV extr. In arce Athenarum. Edd. Koehler Herm. VI 1871, 106 (IG II 948; Michel 857; Syll.² 613). Cf. Mommsen Feste d. St. Athén 254² p. 258⁵. [Hi]

τούσδε ἐπιώψ[ατ]ο¹ ὁ ἱεροφάντης² [τὴν κλίνην στρῶ]σαι³ τῷ Πλούτων[ι] καὶ τὴν τράπ[εζαν κοσμήσαι] | κατὰ τὴν μα[ν]τείαν τοῦ [θεοῦ]· |
 5 Κριτόδημον [Ε]νδίου Λαμπ[ρέα], | Ἐπικράτην [Πε]σιάννατος --, |
 Θράσυλλον [Θ]ρασύλλου [Δε]κελῆς, | Ἀντιγένης⁴ Ξε[ν]οκλέους [Ο]ἵ-
 [θεν], | Πόρρος Πυθοδώρου [Α]χερῶ[ούσιος], | Βούλαρχος [Β]ουλάρ[χου]
 10 Φ[λυεύς], | Ἀπολλόδωρον Ἀπολλοδώ[ρου] --, | Ἐτεοκλῆς Χρῆμωνίδου
 Αἰθαλίδης⁵, | Φιλότιμος [Α]κ[ε]τοθέμι[δος] --, | Ἀριστε[ίω]ν Ἀριστο-
 δῆμος[ο] --]

1 Suid. ἐπιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν· ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, οἷον κατέλεξεν, ἐξελέξατο· Πλάτων ἐν Νόμοις (XII 947 C ἔωθεν δ' εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτὴν μὲν τὴν κλίνην ἑκατὸν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, οὓς ἂν οἱ προσήκοντες ἐπιόψωνται). Lemma Suidae non ex hoc Platonis loco desumptum est, sed ex enuntiato ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους. Cf. IG II 949 [ἱεροφάντης Νουφράδου (?) Περιθοίδης ἀνέγραψεν] τοὺς ἐπιωψθ[έντας τὴν τε] κλίνην στρῶσαι τῷ [Πλούτωνι καὶ τὴν] τράπεζαν κοσμήσαι κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θε[οῦ], coll. IG II 950 et Toepfferi Att. Gen. 56.

2 Pluto una cum Eumenidibus in Areopago colebatur. Paus. I 28, 6. Huic deorum chthoniorum cultui necessitudinem aliquam intercessisse cum sacris Eleusiniis, in quibus item Πλούτων nomen fuit regis inferorum, inde apparet quod ab hierophanta eliguntur qui lectisternium apparare debent. 3 Suppl. ex IG II 949²; cf. not. 2. 4 Neglegentia in eiusmodi catalogis consueta (n. 171⁴) accusativos inde ab hoc nomine excipiunt nominativi, quibus unus modo accusativus (v. 10) interponitur.

5 Pater Glauconis (n. 365²) et Chremonidis (n. 434/5²).

1023. Coorum lex de perscribendis sacrorum participibus, c. a. 200. Halasarnae, nunc Antimachiae, in insula Co. Caput columnae octagonum. Titulus per octo partes columnae dispositus. Edd. Dubois Bull. Hell. VI 1882, 249. Paton-Hicks Inscr. Cos 367 (SGDI 3705; Michel 1003; Syll.² 614; Ziehen 130); cf. Herzog Koische Forsch. 183 et SBak. Berl. 1901, 479. [Hi]

α ἐπὶ μονάρχ[ου]¹ Πραξι[μ]ένε[υ]ς², μὴνός Ἰακινθ[ίου]³· ἔδα[τε]

1 Cf. n. 805³. 2 Zieh. p. 322¹. 3 Mensium Coorum et Calymniorum ordinem post tot conamina nondum restitui posse censuit Bischoff Realenc.² Kalender § 50.

5 ταῖς φυλαῖς, αἷς | μέτεστι τῶν ἱερῶν Ἀ|πόλλωνος καὶ Ἡρακλεῦς | ἐν
 Ἀλασάρναι⁴. Εὐφύλη|τος Παρμενίσκου τοῦ | Φιλόφρονος εἶπε· ἐπεὶ δὴ
 10 συμβαίνει δυσπε|γνώστος ἦμεν τὸς ἀ|ναγεγραμμένος τῶι θε|ῶι διὰ
 15 τὸν χρόνον, θ|πως οὖν ἐπιγνωσθῶν|τι τοῖς τε ὑποδεχομέ|νοις εὐπαρα-
 b κολουῖ|τον ὑπάρχει⁵ τὸ πλ[ῆθος] | τῶν μετεχόντων τοῦ ἱε|ροῦ, δε-
 20 δόχθαι, κυρω|θέντος τοῦδε τοῦ ψα|φίσματος ἀπογράφε|σθαι τὸς μετ-
 έχοντας | τοῦ ἱεροῦ, τὸς μὲν ἐνδά|μος ἀρξάμενος ἀπὸ τᾶς | τρίτας τοῦ
 25 Ὑακινθίου³ | ἔστε καὶ τὰν τριακά|δα τοῦ Ἀλσειοῦ³, τὸς δὲ ἀπο-
 c 30 δάμος ἀπογραφόν|τω τοὶ ἐπίτροποι, εἰ δὲ | μή, ἀπογραφέσθων αὐ|τοὶ
 ἐπεὶ κα παραγένων|ται ἐν τρίμηνω τὸ ὄνο|μα πατριαστὶ ποτὶ τὸς |
 35 ναποίας, ἐξαγεύμε|νος⁶ καὶ τὰν φυλὰν καὶ | τὰς ματρὸς τὸ ὄνομα |
 καὶ τίνος τῶν πολιτᾶν | θυγάτηρ ὑπάρχει⁷. οἷς | (δὲ)⁸ δέδοται ἡ πο-
 40 λιτεία, κα|τὰ τῆν νόμον ἢ δόγμα | κοινὸν τοῦ παντὸς δά|μου· ποτα-
 πογραφέσθων δὲ καὶ τὰν πατρίδα | καὶ τίνος θυ|γάτηρ⁹ καὶ | ἡ
 d 45 μάτη[ρ] (γένον)¹⁰. ὅπως | δὲ μηθὲν λάθῃ ἡ ἀπο|γραφὰ, τοὶ ναποῖαι
 τοῖς | Ἡρακλείοις ἐπεὶ κα μέλ|λωντι κλείνεσθαι¹¹ τοὶ | φυλέται προκα-
 50 ρυσσόν|τω ἀπογράφεσθαι κα|τὰ τὰ προγεγραμμένα, | καὶ ἐν τῷ συλ-
 55 λόγῳ τὸ | αὐτὸ ποιεύντω· κα|τὰ ταῦτά δὲ καὶ ἐν | τῷ Δαλίῳ μηνί

4 N. 793. 5 Nusquam per totum titulum personae tertiae singu-
 laris numeri coniunctivorum ἴωτα ascribi monuit Becht. 6 Exspecta-
 veris ἐξαγεύμενοι, sed subintellegi videtur ἕκαστος. 7 Recensus ex
 his praeceptis compositus item aetatem tulit (Paton-Hicks 368). Ex quo
 facili negotio multa huius generis exempla promas, ut I 31 Ἀρίσταρχμος
 Ἀρισταίχμου, ματρὸς δὲ Θεμιστίου τᾶς Νικάνδρου. Sed ubique ex eis quae
 hoc decretum incidi iubet desideratur tribus designatio. At cum in
 illo indice omnium octo laterum superior pars interciderit, proclive est
 suspicari nomina secundum tribus disposita fuisse earumque appel-
 lationes praescriptas habuisse. Ex altera parte nonnunquam illic ac-
 cedit additamentum, quod hic non postulatur, ut col. I v. 22. Ἀριστό-
 βουλος Ἀριστο[β]ούλου, ματρὸς δὲ [Α]ναξιπόλης τᾶς Σατύρου· μέτεστι δὲ μοι ἀπὸ
 τᾶς μαίας Ἀνκλ[α]πιάδος τᾶς Νικαγόρα το[ῦ] Νικοστράτου. 8 Particulam
 omissam supplevit Pa. 9 Cf. Herzog ap. Ziehl. p. 325¹⁴. THE in THP
 correctum. 10 Suppl. SGDI; vox fere tota omissa erat. Eiusmodi inscrip-
 tiones perpaucae exstant in catalogo Pat.-H. 368 VIII³⁹ Νικ[ό]μαχος Νικο-
 μάχου· μέτεστι δὲ μοι κατὰ τὸ ψάφισμα τὸ γραφὲν ἐπὶ Λ[α]έρτα Ὑακινθίου. v. 73
 Δ[α]μοκλ[η]ῆς [Καλλ.]γένης[ος]· μέτεστι δὲ μοι κατὰ τ[ᾶς] θε[ῶ]νείας τιμ[ᾶς] ... Quod
 non legitur avi materni nomen, eo cave existimes supplementum refelli.
 Nam etiam alia, quae hic definite adici iubentur, veluti matris ipsius
 nomen et patriae designatio, illic non magis comparent. 11 Verbi κλεί-
 νεσθαι vis dubia; itacismus (i.e. κλίνεσθαι) videtur Ziebartho collatis publico
 τρικλειναρχίας munere, πανδήμοις κατακλίσεσιν similibus (Gr. Schulw.² 158).

ἀρεά|μενοι ἀπὸ τᾶς τετρά|δος ἐς ὃ κα συντελεσ[ι]ωντι τ|αὶ πανα-
 e 60 γύ[ριε]ς | προκαρυσσόντω καὶ | ἀπογραφόντω· ἐχόν|τω δὲ καὶ ἐμ πόλει
 65 ἐκ|χθέματα κατὰ τὰν ἀ|γοράν, ὅπερ κα αὐτοῖς | δοκῇ ἐπιτάδειον ᾗ|μεν·
 ἐν δὲ τῷ δάμωι | τὸ ψάφισμα τόδε ἀνα|γράψαντες εἰς λεύκω|μα ἐκτι-
 70 θέντω πᾶσαν | ἀμέραν φανερόν σκο|πεῖν τῷ χρή|ζοντι ἑμ|περ χρόνον
 f καὶ ἅ ἀπο|γραφὰ ὑπάρχει· καὶ τὸς | ἀπογραψαμένος κα|ταχρηματι-
 75 ζόντω 12 | καθότι καὶ τᾶλλα | γράμματα χρη|ματίζοντι· ἐχόντω δὲ |
 80 καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν λευ|κώματι κατὰ γράμ|μα | ἀναγεγραμμένος ἔ|ξιν 13
 ἀπὸ τοῦ ἄλφα, | καὶ παραδιδόντω | τοῖς μεθ' αὐτῶ[ς] γ[ε]νο[μένοις], καὶ
 g 85 τὸς ἀπο|γραφόμενος ἀεὶ π[οτα]|ναγραφόντω. τοῖ δὲ | ἀρχεύοντες 14
 90 καὶ τοὶ ἐπι|μήνιοι διδόντω τὰς με|ρίδας ἀντεφορῶντες | ἐκ τοῦ λευκώ-
 ματος, | καὶ τοὶ ναποῖαι τὸς ἐπ[ι]|βαλλομένους ἐς τὰν [ε]ρ|ατείαν τὸν
 95 κλᾶρον 15 ἐ|χόντω ἀντεφορῶντες | ἐκ τοῦ λευκώματος. | ὅπως δὲ καὶ
 εὐσαμοτέ[ρ]α ὑπάρ|χῃ ἢ ἀναγραφά, τοὶ | ναποῖαι ἀναγραφάντω | [μὲ]ν
 h 100 τόδε τὸ ψάφισμα ἐ[ς] | στή|θην καὶ τὸς [τ]ῶς 16 [πο]|ταναγραφομένους,
 καθότι | αὐτοῖς καὶ ἐς τὸ λεύκω|μα ἀ|[ναγ]ρ[άφ]εν ἐπιτέτακται. | τὰν
 105 δὲ γ[ε]νομένην δαπά|[ναν ἐς] τὰν ἀναγραφάν τ[ε]λεσάντων 17 τοὶ να-
 ποῖαι ἀπὸ [τῶν ὑπα]ρχόντων τοῖς θε[ο]ῖς χρη|μάτων καὶ ἀπολογ[ι]σά-
 110 σθων | μετὰ τᾶς ἄλλας ὁ[π]άναν[τες]. αἱ δὲ καὶ τις τῶν ἀ[ρχ]εούων τῶν
 ἀπειθῶν, πεντακατίας | δραχμὰς ἀποτεισάτω ἐς [ρὰς τοῦ Ἀ]πόλλωνος.

12 Cf. SGDI 3624 a₂₀ τῶν δὲ χειροτονηθέντων τὰ ὀνόματα ἀν[α]γραφάντω
 [εἰς] τὰς στάλας, καταχρημα[τι]ζάντων δὲ κα[ὶ] εἰ κ[αὶ] τινων ἀποχειροτονηθῇ ἢ
 ἐπαγγελία. 13 Cf. n. 723⁴. 14 Cf. Paton-Hicks 441 τοῖδε ἐστέφανώθη
 ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια ταῖς Νύμφαις καὶ δεξάμενοι
 τὸς φυλέτας ἀξίως τᾶν θεῶν. *ibid.* 384₂ [ἐδ]οξε τοῖς φυλέταις· ἐπε[ὶ] [δὲ] Περικλῆς
 Νικάρχου αὐ[τὸς] ὑπ[ο]μ[ν]εῖν ἀρχεῦσαι τὰς τε θυσίας ἐξέθυσσε τοῖς θεοῖς μεγαλο-
 μερῶς καὶ ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ τῶν φυλετῶν κτλ. Unde apparet fuisse magi-
 stratus tribuum sacrorum causa constitutos. 15 Cf. n. 1006².

16 ὙΣ. ὙΠ Pa. τέως in titulum Doricum ex vulgari sermone in-
 ferioris aetatis irrepsit. 17 Suppl. Zie.

3. Sacrificia, pompae, mysteria aliaeque caerimoniae.

Adde: 271. Decretum Atticum de Panathenaeis c.a. 335/4 (2634).

466. Athenienses agonotheam laudant c.a. 246/5 et 244/3 (2635).

388. Athenienses archonta epimeletasque Dionysiorum laudant c.a. 282/1
 (2636). 287. Phanodemi Atheniensis in fanum Amphiarai studia a. 332/1

(2638). 298. Athenienses Amphiaraiorum Oropiorum epimeletas laudant
 a. 329/8 (2639). 661. Demarchi Eleusini honores c.a. 165/4 (2640).

42. Decretum Atticum de feriis Eleusiniis c.a. 460 (2646). 384. Athenienses epimeletas mysteriorum laudant c.a. 283/2 (2649). 540. Athenienses epimeletas mysteriorum laudant a. 215 4 (2650). 885. Eleusiniorum sacra c.a. 220 p. (2652). 736. Messeniorum lex de mysteriis Andaniae a. 92 (2653). 820. Ephesiorum mysteria a. 83/4 p. (2655). 867. Propraetoris de Diana Ephesia edictum (2656). 450. Delphi Cleocharem Atheniensem melicum laudant (2662). 703. Delphi fratres Pheneatas musicos honorant (2663). 718. Virgines Minervae Ἐργάνης ab Atheniensibus laudantur (2664). 723 I. Amphicrates Atheniensis tripodophorus honoratur (2665). 907. Monumentum taurobolicum Atticum a. 387 p. (2907).

Omisimus: Legem Coam de emptione venditione sacerdotii (2621; Ziehen 138); cf. n. 1000³. Legem Milesiam de Dianae Βουληφόρου Σκιδος ἀγέρει c.a. 200 (2660; cf. Haussoullier Milet 216; Mezger I. Miles. 6).

Legem Phigalensium (2661; cf. IG V 2, 422). Samiorum decretum de Isidis ἀγερωμῶ (2666).

1024. Fastorum Myconiorum additamentum, c.a. 200.

Myconi, nunc Athenis. In altera parte n. 1215. Edd. LeBas II 2058; Kumanudes Ἀθήναιον II 237; Latyschew Bull. Hell. XII 1888, 459; v. Prott (-Koerte) Leg. sacr. I 4 (Michel 714; Syll.² 615; SGDI 5416. Cf. Haussoullier Rev. ét. gr. II 195; Wilhelm AEMOest. XVII 41, VI; Sboronos Bull. Hell. XVII 1893, 455. 487 al. [H²]

Θεοὶ τόχῃ ἀγαθῇ. | ἐπ' ἀρχόντων Κρατίνου, Πολυζήλου, Φιλόζωνος,
 δεῖτε | συνωκίσθησαν αἱ πόλεις 1, τάδε ἔδοξεν Μυκονίαις ἐερ[ά] | θύειν
 5 πρὸς τοῖς πρότερον καὶ ἐπηγορθώθη περὶ τῶν προτέ[ρων]. Ποσει-
 δεῶνος 2 θυωδεκάτει 3 Ποσειδῶνι Τεμενίτῃ 4 | κριὸς καλλιστεῶν
 λευκὸς ἐνόρχης· ὁ κριὸς εἰς πόλιν [ο]β[λ] εἰσάγεται 5· νῶτογ καὶ
 πλάτῃ 6 κόπτεται· ἡ πλάτῃ σπένδεται· τῷ ἱερεῖ γλώσσα καὶ βραχίων.
 τῇ αὐτῇ ἡμέραι Ποσειδῶνι Φυκίῳ ἀμνὸς λευκὸς ἐνόρχης· γυ-

1 Scylax peripl. 58 habet Μύκονος· αὕτη δίπολις (cf. Ross Reisen I² 26), cum Ptolemaeus III 14, 24 unum modo oppidum noverit. Utrumque recte rettulisse hic titulus docet. Eodem saeculo (III) Ceae insulae oppida quattuor in duo contracta sunt. Myconi prope portum Panormum παλαιό-
 καστρον medii aevi est (Philippson Petermanns Geogr. Mitt. Erg. H. 134, tab. 2). Moenia antiqua descripsit Sbor. p. 491/2. 2 De mensibus cf. Bischoff Realenc.² Kalender § 60; Bacchion Anthesterioni respondere videtur. Et mensium delectus et notarum indoles addendis conveniunt (v. 4 ἐπηγορθώθη). 3 Eodem die etiam Smyrnae Neptuni ferias fuisse Pr. collegit ex Aristid. XXIII p. 274 sq. (non Myconiorum sed Deliorum Ποσειδαια commemorantur apud Rangabéum Ant. Hell. 899₁₆; cf. Homolle Bull. Hell. VI 3). 4 Cf. n. 963²⁵. 5 Non in urbem infertur ut inde pompa sollenni in delubrum extra oppidum situm deducatur, sed statim sine caerimonia in fanum deportatur. Pr. 6 Alibi ὠμοπλάτῃ.

10 ναικί οὐ θέμις· καὶ 7 | ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ἰχθ[ύ]ων βουλὴ πριαμένη
 ἱερεῖα 8 εἴκο[σι] δραχμῶν διδόντω. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Δήμετρι Χλόη
 ὕς | δύο καλλιτεύουσai, ἡ ἑτέρα ἐγκύμ[ων]· νῶτογ κόπτετα[ι] | τῆς
 ἐγκύμονος. τὰς ὕς β[ουλ]ῇ κ[ρινέ]τ[ω] 9· μα[γν]ῖρωι 10 ἄρχοντες | διδόν-
 15 των δαφνὺν καὶ κωλῆν τῆς ὕς τῆς ἐτέρης, ἀλφίτω[ν] | δύο χοίνικας,
 οἶνον τρεῖς κοτύλ[α]ς. Ἀθηναῖωνος δεκάτη | ἐπὶ ᾧδῃ 11 ὑπὲρ
 καρποῦ Δήμετρι ὅν ἐγκύμονα πρωτοτόκον, | Κόρη κάπρον τέλεον, Διὶ
 Βουλεῖ 12 χοῖρον· ταῦτα διδόντων ἱεροποιοὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου,
 καὶ ξύλα διδόντων καὶ ὀλάς. | ἐπιμελέσθων δὲ τῶν ἱερῶν ὅπως καλὰ
 20 ᾄῃ ἄρχοντες καὶ ἱερεῖς· ἐάν δέ τι δέῃ καλλιρεῖν, ἱεροποιοὶ διδόν-
 [τ]ων· εἰς δὲ | τὴν ἑορτὴν π[ε]λ[α]ζέτω 13 Μυκονιάδων ἢ βουλο[μ]έ[ν]η
 κ[αὶ] τῶν οἰκουσῶν ἐμ Μυκ[ό]ν[ω]ι ὅσαι ἐπὶ Δήμετρα τετέλ[η]νται 14.
 ἐν | δεκάτῃ 15 ἐπὶ τὸ τα. . ληθος 16 Σεμέλῃ ἐτήσιον 17· τοῦτο ἐνα-
 25 τεύεται 18. [δ]ωδεκάτει Διονύσωι Ἀθηνεῖ ἐτήσιον· ὑπὲρ[ρ] | κα[ρ]-

7 Hoc καὶ novum supplementum inducit. 8 Oves; cf. n. 1039³. Sacrificatur unus agnus; reliquae oves epulis modo destinatae sunt. De piscaturae vectigali ad sacrorum sumptus destinato Phot. Κύνειος· -- τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ θυννεῖον Ἀθησιν· καὶ γίνεται πρόσδοδος μεγάλῃ· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννεῖω. P. 9 Suppl. Hauss. 10 MN. 121. Suppl. Wilhelm. 11 Hymnus inter sacrificium cantatur. Cf. Orphicum XL.

12 Athenis Ζεὺς Βουλαῖος est (Antiphon VI 45; IG III 272. 683. 1025¹⁶), in aliis civitatibus Ζεὺς Εὐβουλεύς, sed Βουλεύς quantum sciam praeterea nusquam. Hic, ubi cum Cerere et Proserpina coniungitur, non tam ille senatus deliberationum patronus Iuppiter intellegitur quam rex inferorum, qui haud raro Εὐβουλεύς appellatur (cf. Roscher Lex. Myth. I 1, 1397⁴). Dttb. Jessen Realenc.² VI 861 Eubuleus. 13 θυέτω Kum.,

... ἌϋΕΤΩ Lat., qui supplevit. P. ΟἰϋΕΤΩ Koe. 14 τετέλεσται Kum., TETEΛ. ΝΤΑΙ Lat., η reposuit Dttb. 15 Cum undecimo die Semelae,

duodecimo Baccho Leneo sacra fiant, haec esse Myconiorum Lenaeae, a quibus mensis nomen accepit, apparet. Pr. Duodecimum diem feriis Bachicis destinatum fuisse, ut Anthesterionis mensis Anthesteriis apud omnes Ionas (Thuc. II 15, 4), Elaphebolionis Dionysiis magnis apud Athenienses observavit idem. 16 ἐπὶ ΤΟΤΑΓΛΗ? θος Kuman., ΕΡΙΤΟΤ- . ΛΗΘΟΣ Lat., ΕΡΙΤ. . ΓΛΗΘΟΣ Koe., ἐπὶ Τοταπλήθους Pr., qui hoc nomen proprium (fortasse loci) putare videtur, improbabilius. Dttb. An ἐπὶ τὸ

τ[ῶ] πληθος i.e. τοῦ Ὀπληθους (σῆμα?) cf. n. 55² Ὀπλήθων. Hi. 17 Sc. ἱερεῖον (ovem). 18 Stengel, Festschr. Friedländer 420 nonam partem cremari statuit Semelae, quia ea inter deos inferos habeatur, reliquas octo ut in aliis sacrificiis comedi ab eis qui sacrificio intersint. Apposite comparat notissimam verbi δεκατεῦειν notionem, et monet similem victimae divisionem, sane in septem partes, iam apud Homerum § 434 sqq. occurrere. Thasi in Herculis sacris praescribitur οὐ[χ] ἐνατεύεται.

πῶν 19 Διὶ Χθονίῳ Γῇ Χθονίῃ 20 δερτὰ 21 μέλανα ἐτήσι[α]· |
 ξένῳ οὐ θέμις 22. δαινύσθων αὐτοῦ 23. Βακχιῶνος δε[κρά] | τη-
 ἐν Δειράδ[ι] 24 Διονύσῳ Βακχεῖ 25 χίμαρος καλλιστεύω[ν]· | τὴν τιμὴν
 ἱεροποιοὶ διδόντων καὶ συνεστιάσθων, δ[αι]νύσθων δὲ αὐτοῦ. Ἐκα-
 30 τομβαιῶνος ἐβδόμῃ ἰσταμέ[ν]ου Ἀπόλλωνι Ἐκατομβίῳ ταῦρος
 καὶ δέκα ἄρνες 26· νῶτον | τοῦ ταύρου κόπτεται· τῷ ἱερεῖ τοῦ ταύρου
 δίδοται γλώσ[σα] καὶ βραχίον· τῶν ἀρ[ν]ῶν 27 ὧν οἱ παῖδες θύουσιν,
 ἱερεῖ γλώσ[σα] καὶ τῷ παιδὶ γλώσσα ἑκατέρω· ὧν οἱ νομφοὶ θυ[ου]-
 σιν | τῶν ἀρ[ν]ῶν 27 τῷ ἱερεῖ καὶ τῷ νομφίῳ γλώσσα ἑκατέρω.
 35 [τῇ] | αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀχελώϊῳ 28 τέλειον καὶ δέκα [ἄρ]νες· τοῦτω[ν]
 τρ[ί]α, τέλειον καὶ ἑτέρα δύο, πρὸς τῷ β[ωμ]ῶνι σ[φά]ττε[ται] 29, τὰ
 [δὲ] ἄλλα ἐς τὸν ποταμόν 30. ὁ ἐργαζόμενος τὸ χωρ[ὶ]ον τὸ ἐν
 Σα-1-21- | τοῦ Ἀχελώϊου 31 μίσθωμα ἀποδιδ[ό]τω [αὐτοῦ 31 τῷ]
 Ἀχ[ελώϊ]ω 31 --, | καὶ 32 τοῦτο καταθύεσθω [εἰς] [τὸν] θησαυ-
 ρόν]. πέμπτη ἐπ[ὶ] δέκ[α] Ἀρχηγέτῃ 33 ἐτήσιο[ν] -- | -- δαι-
 νύσθων -- | -- β[ασιλ]εῖ 34 -- | vv. 43-53 - | -- καὶ σκελ -- | - v. 55/7 -
 . οἱ[... Ἀ]πόλλωνι [κ]αὶ -- | vv. fere 34.

Picard-Avezon C. R. Ac. inscr. 1914, 304. 19 KAMΠΩΝ. 20 Cf. Hesiod. Op. 465, ubi sane pro Tellure Ceres nominatur. Pr. 21 Alibi deorum inferorum hostiae totae cremantur. Hic vero pelles detrahuntur, unde δερτὰ (ἱερεῖα, i.e. oves) vocantur, ut κανός 1025₃₁ est de victima quae comburitur. Cf. Hom. Ψ 169 δρατὰ σώματα νήει; Hesych. δρατὰ· δαρτὰ, ἐκ-δεδαρμένα θύματα; Etym. M. 287₉. Mirum sane est, quod de numero ovium nihil praecipitur. 22 Cf. 5487. 23 Cf. 10414. 24 Nomen in Attica, Creta, Argis redit. 25 Idem cognomen Naxi (Athen. III 78 c), Erythris (n. 1014₁₄₇), Ilii (Philologus Suppl. II 1863, 620) usitatum erat. Pr. 26 Manifesto hae undecim victimae hecatombae instar sunt, a quae dei cognomen et mensis nomen repetita sunt. Cf. ἐκατόμβῃ βούρωρος n. 604₉. Pr. 27 ἀρ[ν]ῶν. 28 Acheloum unum e fluviis ab omnibus Graecis cultum esse testatur Ephorus FHG I 239, 27 ap. Macrobius Sat. V 18, 6. Pr. 29 Suppl. Pr. 30 Fluvius et θυσίαι offeruntur ut deis et ἐναγίσματα ut heroibus (Stengel Gr. Kultusaltert.² 120 § 77). Pr. 31 Intellegendum ἱερῶ. Cf. Dem. XIX 249 πρὸς τῷ τοῦ ἥρω τοῦ λατροῦ. Simili modo colonus Parii fluvii Nesti agrum et numen colebat. IG XII 5, 243. 32 Suppl. Dttb. 33 Hippocles Nelei f. dicitur a Zenobio V 17; cf. schol. Dion. P. 525. 34 Magistratus, sinon dei alicuius cognomen.

1025—1028. Fastorum Coorum specimina. Coi in urbe. N. 1025/7 c. a. 300, n. 1028 ante a. 133. [Hē]

1025. Edd. Hicks Journ. Hell. stud. IX 332; Paton-Hicks Inscr. Cos 37 (Prott I 5); Muellensiefen-Bechtel SGD I 3636 (Michel 716; Syll.² 616; Solmsen³ 36; Buck Dial. 255, 101); cf. Nilsson Gr. Feste 17.

--|--ι¹ ευνο.....ν ..ο.....η. τάν σεσα[μασ]μέναν --|] ἔ[ν]θαπερ
 τ[οῦς] ἄλλ[ου]ς [θ]ἔ[μεν]οι | [-- ι]ερεὺς μὲν κα[ι] -σι-| μονάρχου 2 --|
 5 -- π-- ιόντω, ἱεροποιοὶ δὲ καὶ τοὶ κάρυκες ιόντω κ[α]τὰ χ[ι]λιαστύα[ς],
 ἰοῦσι 3 δὲ πο[τ]ελαῖ[ν]τε. 4 βοῦν ἐξ ἐνάτας 5 [ἐ]χάστ[ας] |...ε...έων 6
 καὶ Πασθεμιαδῶν πράτων καὶ [Νοστ]εῖδων 7· ἐς δὲ [τ]ῶν ἀγορῶν
 ἐλάντω Πάμφυλοι πρῶτοι, ἐν ἀγορᾷ δὲ σ[υ]μψ[ο]νοντι, ὁ δὲ ἱερεὺς
 10 κα[θ]ήσθω [πᾶρ] 8 τ[ᾶν] τράπεζαν ἔχων τὰ[ν] στο[μ]α[τ]ί[ον] 9 τάν ἱεράν,
 τοὶ δὲ ἱεροποιοὶ ἑκατέρω τᾶς τραπέζας· [Πάμφυλοι] δὲ ἐπελάντω
 βοῦς τρεῖς τοῦς [κ]αλλι[στ]ους, αἱ μ[έ]γ κα | τοῦτωγ κριθῇ τις· αἱ
 [δὲ μή, Ὑλλεῖς τρ]εῖς ἐλάντω, αἱ μ[έ]γ κα | τοῦτωγ κριθῇ τις· αἱ δὲ
 [μή, Δυμᾶνες τρ]εῖς τοῦς [λ]οιπούς, αἱ μ[έ]γ κα | τοῦτωγ κριθῇ τις·
 15 αἱ δὲ μή, ἀτέρους] ἐλάντω ἐς τάν ἀγ[ορ]άν καὶ ἐπελάντω κατὰ
 ταῦτά, αἱ μ[έ]γ κα | τοῦτωγ κριθῇ τις· αἱ δὲ μή, τρίτον ἐπελάντω
 καὶ ἀτέρους]· αἱ δὲ κα | τοῦτωγ κριθῇ | μ[η]δεῖς, ἐπικρίνονται βοῦν
 ἐκ χ[ι]λιαστύας ἐκάστας· ἐλά[τ]οντες δὲ τοὺς συμψ[ο]νοντι τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ εὐθὺς | κρίν[ον]τι 10 καὶ εὐχονται καὶ ἀποκαρύ[σσουν]τι· ἔπειτα
 20 ἐπελάντω | αὐ[τ]ῶν κατὰ ταῦτά 11. θύεται δὲ, αἱ μ[έ]γ κα ὑποκ[ύψ]ει 12,

Litteratura saec. IV/III. Voces nondum secundam syllabas divisae sunt.

1 Titulus ut n. 1026/7 partem efficiebat fastorum quibus per totum annum cuiusque diei sacrificia et caerimoniae publicae Coorum enumeratae erant. Hanc partem ad Batromium mensem spectare docent v. 6—18 collati cum n. 1026₁₁. 2 Cf. n. 805³. 3 Suppl. Dttb. Participium refertur ad ἰόντων v. 5. Accedunt ad unamquamque χιλιαστὺν sacrificuli et praecones, eisque monstrantur boves. 4 ΤΙΝ. Α...Ι. Em. Dttb.

5 Civitas distribuebatur in tribus tres Doricas (v. 8. 10 sqq.), quarum quaeque ternas habebat χιλιαστύας, harum rursus quaeque ternas ἐνάτας, quarum nomen tribus, non civitatis nonam partem significat. Pr.

6 Hae sunt reliquiae tertii nominis quod cum Pasthemiadis et Nostidis (not. 7) coniunctum erat. Ceterum hae tres mihi ἐνάται, non χιλιαστύες esse videntur; definitur vero hic a quibusnam initium faciendum sit in eligendis singularum ἐνάτων bubus, ut deinde v. 8 quanam tribus prima suos boves in forum deducere debeat. Dttb. 7 Suppl. Dttb. ex n. 928_{1, 2}.

8 Suppl. Becht. coll. v. 39. 9 Suppl. Wilamowitz ap. Prottium Rh. Mus. LII 188³. 10 Suppl. Becht. 11 Finitis praeceptis, quae ad Iovis Poliei victimam eligendam pertinent, breviter indicatur, ea omnia iterum facienda esse, ut alter bos capiatur. Qui quia eodem die Vestae immolatur, huius sacrificii descriptio statim subiungitur (v. 20—23), tum demum reditur ad illum priorem Iovis bovem. 12 Memorabilis antiqua et legitima aoristi primi coniunctivi terminatio -ει (W. Schulze Herm. XX 491) cum reliqui coniunctivi in hoc titulo constanter -γι habent. Becht.

ταῖς Ἰστιάαις 13· θύ[ει δὲ γ]εραφύρος 14 βασιλέων 15 καὶ ἱερὰ πα-
 ρέχει καὶ ἐπιθύει 16 ἱερὰ ἐξ [ή|μ]έκτου 17, γέρη δὲ λαμβάνει τὸ
 δέρμα καὶ τὸ σκέλος, ἱεροποι[οὶ | δ]ὲ [σ]κέλος, τὰ δὲ ἄλλα κρέα
 τὰς πόλεις. τὸν δὲ κριθέντα τ[ῶι] Ζηνὶ ἀρύκευς ἄγοντι ἐς ἀγοράν·
 25 ἐπεὶ δὲ κα ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔω[ν]τι, ἀγορεύει οὗ κα ἦι ὁ βοὺς ἢ ἄλλος
 ὑπὲρ κήνου ἐνδέξιας· “Κώ[ο]ις παρέχω τὸ[μ] βοῦν, Κῶιοι δὲ τιμὴν
 ἀποδόντω(τω) ταῖς Ἰστιάαις”. | τιμώντω δὲ προστάται 18 ὁμόσαντες πα-
 ραχρῆμα· ἐπεὶ δὲ κα τι[μα]θῆ[ι], ἀναγορευέτω ὁ κᾶρυξ ὁπόσ[ου] κα
 τιμαθῆ[ι]· τούτω 19 δὲ [ἐλ]άντω π[αρ]ὰ τὰν Ἰστίαν τὰν Ταμίαν καὶ ὁ
 30 [τοῦ Ζηνός 20 ἱ]ερὺς στέπτει 21 καὶ [ἐκ]σπένδει κύλικα οἴνου κεκρα-
 μένου [π]ρὸ τοῦ [βοός]· ἔπειτα ἄγοντι τὸ[μ] βοῦν καὶ τὸν καυτὸν 22
 καὶ [φ]θύϊας ἐπτά 23 καὶ μέλι 24 καὶ στέμμα· ἐξά[γ]ον[τε]ς δὲ καρύσ-
 σοντι εὐφραμίαν, κηγ[εῖ] δὲ 25 ... ἴσαντες τὸν βοῦν κα[ὶ] θαιρ[ο]νται 26
 θαλλῶι καὶ [κλ]αδί 27· τοὶ δὲ [βασιλεῖς 15 κ]αρπῶντι 28 τὸν μὲν χοῖ-
 [ρον] καὶ τὰ σπλάγχνα ἐπὶ τοῦ βομοῦ ἐπι[σπένδ]οντες μελίκρατον,

13 De artissima necessitudine, quae Vestae cum Iovis sacris inter-
 cedit, Pr. cf. ad Pausan. V 15, 9: ἔστι δὲ ἡ ἐστία τέφρας καὶ αὐτὴ πεποιη-
 μένη -- ἀπὸ ταύτης τῆς ἐστίας τὴν τέφραν κατὰ τὰ εἰρημμένα ἦδη μοι κομι-
 ζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ὀλυμπίου βωμόν, καὶ οὐχ ἥμισυ ἐξ μέγεθος συντελεῖ τῇ
 βωμῷ τὸ ἀπὸ τῆς ἐστίας ἐπιφορούμενον. Pr. 14 Cf. Bull. Hell. XII 1888,
 282, 73: καὶ τοῦ γεργυφύρου Αὐρ. Δημοκρίτου τοῦ β'. Pr. 15 Cf. Atheniensium
 φυλοβασίλεις Pollux VIII 111; Aristot. Pol. VI 1322 b₂, de hoc toto regum
 sacrificulorum genere. 16 Porphy. de abstinent. II 6: ὅθεν ἐστὶ καὶ νῦν
 πρὸς τῇ τέλει τῶν θυηλῶν τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα. Pr. 17 Prae-
 positio sicut n. 1032₉ καὶ πυρῶν ἐγ μεδίμνου καὶ κριθῶν ἐγ δύο μεδίμνων in-
 dicat ἱερὰ (i.e. ψαιστὰ θυλήματα ἃ ἐπιθυεῖται) parari vel confici ex duodecima
 medimni parte, ut v. 48 ἄρτο[ι] δύο ἐξ ἡμέκτου. 18 N. 953¹⁵. 19 Ad-
 verbum Doricum (Ahrens diall. II 374), inde Pr. 20 Suppl. Pr. Cf.
 Therae IG XII 3, 363 Πολιτῆς, Suppl. 1313 Ζηνός, utrumque saec. V antiquius.

21 ΣΤΕΓΓΕΙ. Inter στέπτειν et στέζειν eadem ratio intercedit atque
 inter ἐρέπτειν et ἐρέζειν. Becht. 22 Hostiam quae tota concrematur;
 porcum esse ex v. 33 discimus. Pr. 23 Hesych. ὀλοοῖτροπα· παρὰ Ῥο-
 δίοις ἐπτά πλάσματα εἰς θυσίαν et Suidam βοὺς ἔρδομος Pr.; cf. Stengel
 Opferbr. 222²⁴. 24 Mel in Iovis cultu Pario adhibitum testatur ara
 IG XII 5, 1027 (SGDI IV p. 857, 25): βωμός Διὸς Ἐνδένδ[ρο]ς, τῶν ἀπὸ Μ[α]γδόρο-
 θέμιος· μέλιτι σπένδεται. 25 Hesych. κηρούει· ἐκεῖ et κηρούει· ἐκεῖ·
 Κρήτες. Pr. 26 Suppl. Pr. coll. n. 1026₂₃. 27 ΛΛΙ Becht. Suppl.
 Froehner ap. eum. 28 Comburendi notionem in hac voce inesse cum
 ex v. 31 (τὸν καυτὸν) apparet, tum glossa Hesychii καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ βο-
 μοῦ καθαρισθέντα idem indicare videtur, cum aliae (Hesych. Phot. Suid.
 κάρπωμα, Hesych. κάρπωσις) minus definite sacrificandi notionem ei tri-
 buant. Stengel l. l. 166.

35 ἔ[ν]τερα δ]ῆ [ἐ]κπλύναντες παρὰ τῶ[μ βωμὸν καρπ]ῶντι· ἐπεὶ δέ κα
 καρπω[θῆ]ι, | να[π[οίας] ἐπισπενδέτω μελίχ[ρατον, κάρυς δ]ῆ καρυ-
 σέτω ἑορτά[εν | Ζηγνός Π]ο[λιγ]ο[ς] 20 ἐνιαύτια ὥραια 29 ἑο[ρτάν·
 ἱερεὺς] δὲ τοῖς ἐντέροις ἐπιθυέτω | θ]ύῃ καὶ [τοὺς] φθόγας καὶ σπον-
 δά[ν ἄοινον] 30 καὶ κεκραμέναν καὶ στέ[μμα 31· | μετ]ὰ τοῦτο δὲ ἰόντω
 40 πᾶρ τοὺς ἱεροποιοὺς ἐς] τὸ οἶκημα τὸ δαμόσιον 32 [α]ρ[εῖ]ς καὶ κά-
 ρυκες, ἱεροποιοὶ δὲ ξενίζ[ν]τω τὸν [ἱερ]ῇ καὶ τὸς κάρυκας τ[αύ]τα]ν
 τὰν νύκτα· ἐπεὶ δέ κα σπονδὰς ποιή[ω]νται, αἰρέσθω 33 ὁ ἱερεὺς |
] ἡ τῶν ἱεροποίων βοὸς τοῦ θυομένου τῷ Ζηγνὶ τῷ Πολιγῇ, καὶ
 προ[α]γ[ο]ρευ[έ]τω ἀγνεύεσθαι γυναικὸς καὶ ἄ[ρ]ευν[ος] 20 ἀντὶ νυκτός 34·
 τοὶ δὲ κάρυ[κ]ες αἰρεῖς] [θ]ω σφαγῇ τοῦ βοὸς ὅγ κα χρέηζωντι τῶν 35
 45 καὶ προαγορευέτω 36 | τῷ αὐ]λητῇ τῷ αἰρεθέντι κατὰ ταυτά.
 τᾷ αὐτᾷ ἀμέραι· Διονύσῳ [Σ]υλλίτ]αι 37 χοῖρος καὶ ἔριφος·
 τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει δὲ ἱερεὺς κ[αὶ ἱερ]ᾷ παρῆχει· γέρη
 φέρει δέρμα, σκέλος. ἰκάδι· βοὺς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηγνὶ [Πο]-
 λιγῇ] καὶ ἔνδορα 38 ἐνδέρεται· ἐφ' ἐστίαν θύεται ἀλφίτων ἡμίεκτον

29 Feriae quae stato tempore quotannis aguntur. Cf. Hesych. ὥραια -- τάσσεται -- καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν. idem ὥραια ἡμέρα· ἡ ἑορτή. idem ὥραιον· καίριον· καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῆμα τὸ καθ' ὥραν. Pr.

30 Suppl. Stengel Hermae XVII 329; nullum enim libationes vini meri habuisse locum in sacrificiis praeter ea quae iurisjurandi causa fierent. Dittb. At Miletī est n. 55₂₈ ἀκρήτιν κατασπένδετε. Ni.

31 Suppl. Pr. Zeugma quod in voce στέμμα ab ἐπιθυέτω pendente sine dubio inest, nullam tamen habet offensionem. De re praeter v. 31 Pr. attulit testimonium Sophoclis (frg. 366 Nauck²) ἦν μὲν γὰρ οὗτος μαλλός, ἦν δ' εὐάμπελος (ἦν δ' ἀμπέλου et ἦν δ' ἀμπέλων traditur) σπονδὴ κτλ.

32 Quod alibi ἐστιατόριον (Strab. X 487. Paus. V 15, 12) vel Ionice ἱστιατόριον (Hdt. IV 35) dicitur. Cf. n. 338⁶. 33 I aut incensum lapidum omissum est (Be.), aut hoc ex antiquiore scribendi genere resedit.

34 I.e. ea ipsa nocte. Cf. IG V 2, 266₈ ἀντ' ἐνιαυτοῦ, Hesych. ἀνθ' ἡμέρας. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Guenther Praepos. 1906, 71. 35 Cf. ἐντοῦ Thesalorum n. 543₁₆. So. Sera scriptio ἡνυτῆς; IG IX 979 ex εἰνυτῆς orta.

36 Sc. ὁ ἱερεὺς. Pr. 37 Cf. v. 58. Α συλλίς· κληματὶς derivatum ideoque θυλλοφόρῳ (1012₈) significatione simillimum est hoc dei cognomen. P.-H.

38 Mactato bove partes quasdam cute rursus involvi et una cum capite et pedibus in ara poni Pr. hoc ex loco comparato cum Hesych. ἐνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί et n. 1042₉ δεξιὸν σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στηθύνιον demonstravit, monens haec non comburi, siquidem n. 1026₁₀ vetarentur postquam oblata sunt efferri e templo. Ad eandem caerimoniam, qua praeter ipsum sacrificium quaedam quasi epulae pararentur deo, Pr. etiam versus Hesiodaeos Theog. 538 sqq. spectare conicit.

ἄρτο[ι θύ]ο ἐξ ἡμιέκτου, ὁ ἄτερος το[ρ]ώδης³⁹, καὶ τὰ ἐνδορα· καὶ
 50 ἐπισπένδει ὁ ἱε[ρ]εὺς τούτοις οἴνου κρατῆρας τρεῖς· γέρη τοῦ βοῦς
 τῷ ἱερῇ δέρμα κα[ὶ] σκέ[λ]ος — ἱερὰ ἱερεὺς παρέχει⁴⁰ [τ]ε καὶ
 ῥιπτος ῥιπτος καὶ κοιλίας ῥιπτος — | θυαφῶρι δὲ τοῦ σκέλεος τοῦ
 τῶν ἱεροποιῶν [διδ]οται ἀκρίσιον⁴¹, [ν]ώτου δίκρας, ὑπώμια⁴²,
 αἱματίου⁴³ δβελός τριχώλιος⁴⁴. Νεστοριδαί[ς] | ν[ώ]του δίκρας⁴⁵.
 55 ἱατροῖς κρέας· αὐλητῶν κρέας· χαλκῶν καὶ κερα[μέ]ων ἑκατέρους
 τὸ κεφάλαιον⁴⁶, τὰ δὲ ἄλλα κρέα τὰς πόλεις. ταῦτα δὲ πάντα |
 ἀποφέρ[ε]ται ἐκτὸς τοῦ τεμένους. τῶν αὐτῶν ἀμέραι. Ἀθα-
 ναίαι Προ[κ]λάδῃ οἷς κούσσα· θύει δὲ ἱε[ρ]εὺς καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρη
 λαμβάνει δι[ε]ρ[μ]α καὶ σκέλος. ἐνάται⁴⁷ Με[λ]άν[ι]α⁴⁸ Διονύσιον
 Συλλίται χοῖρος [καὶ] ἔριφος· τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει ἱερεὺς
 60 καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρη [λα]μβάνει δέρμα καὶ σκέλος. ἐβδόμη
 ἀνομένον[ος]· ἑὸς Ἀλκιδῆος Δ[α]μ[α]τρι οἷς τέλειος καὶ τελέα κούσσα·
 τούτων οὐκ ἀποφορά· κύλικες | [καιναί]⁴⁹ δύο διδόνται· θύει ἱερεὺς
 καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρη δὲ οὗτα⁵⁰. ἔκχτα[ι]· | Διονύσιον Συλλ-
 λίται [χοῖρος καὶ ἔριφος]· τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει | ἱε[ρ]εὺς
 καὶ ἱερὰ παρέχει --]

39 Forma casei. Etiamnunc caseos forma cylindri tenuis in insula Co confici observat Pat. 40 Perperam hoc enuntiatum medium interponitur praeceptis de sacerdotis et sacrificulorum mercede; qua re simul hic ipse index manifesto turbatus est, nam ante [τ]ε καὶ et hominis alius ac sacerdotis nomen et prima pars praemiorum quae ei tribuuntur excidit. Pat. 41 Hic iterum lacunam hiare, quia non credibile esset, omnia quae deinceps enumerantur uni θυαφῶρι tributa esse, observavit Becht.

42 Galen. XIX p. 150₆ ὑπομείνη· τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο ἥτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὀμφῃ. Pr. 43 Botulus sanguine refertus. Hom. hymn. Merc. 121: ὥπτα δ' ἄμφ' ὀβελόισι πεπαρμένα δουρατέοισιν σάρκας ὁμοῦ καὶ νότα γεράσματα καὶ μέλαν αἷμα ἐργμένον ἐν χολάδεσσι. Hesych. Et. M. 35₅ αἱμάτια· ἀλλάντια. Pr. 44 Idem quod τριώβολον. Hicks. 45 Cf. n. 1013₅.⁹ cum not. 3. 46 Partem capitis, fortasse cerebrum (ἐγκέφαλον) interpretatur Pr. coll. Athen. IV 147d καὶ κεφάλαιον ὄλον -- πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηγεν. VII 293b γλαύκον φέρον κεφάλαιον παμμεγέθη δύο. 47 Sc. ἀνομένον (v. 60) i.e. φθίνοντος. Proximus igitur est dies post εἰκάδα. 48 Suppl. Usener, feriarum nomen a cognomine Bacchi quod est Μέλας, derivatum esse ratus. Certe με[τ'] εἰκάδ]α suppleri non patiuntur litterarum reliquiae superstites. Pat.

49 Suppl. Pr. coll. n. 1026₂₅.²⁶ 50 N. 921₅.⁶ ἱερῶσυνα διδόναι -- καὶ ἡν, πλεῖρον, οὐς.

1026. In oppido Co. Edd. * Paton-Hicks Inscr. Cos 38 (Prot Leg. sacr. I 6; SGDI 3637; Michel 717; Syll.² 617). Cf. Ziehen Leg. sacr., diss. Bonn 1896, sent. contr. 3; Nilsson Gr. Feste 124.

[— θύει ἱερεὺς | καὶ ἱερά παρέ]χει· [γ]έ[ρη] λαμβάνει δέρμα καὶ σκέλη : τ[ᾱ] αὐτ[ῶν] | ἄι ἀμέραι¹. 'Ρεαί δις κυεῦσα καὶ ἱερά θσσαπερ τοῦ Πεδαγειτ[νίω]υ γέγραπται· τούτων οὐκ ἀποφορά· θύει
 5 ἱερεὺς καὶ ἱερά παρέχ[ει]· γ[γ]έρη λαμβάνει δέρμα. δεκάται· 'Ηραι Ἀργεαί Ἐλειαί Βασιλειαί² δάμ|αλις κριτά· κρινέσθω δὲ μὴ ἐλάσ-
 σονος ἐωνημένα πεν[τ]ήκοντα δραχμῶν· θύει ἱερεὺς καὶ ἱερά παρ-
 έχει· γέρ[η] λαμβά[νει] | δέρμα καὶ σκέλος· ταύτας ἀποφορά· ἐν-
 δορα³ ἐνδέρεται, καὶ θύ[εται] | ἐπὶ τῇ ἰστίᾳ ἐν τῷ ναῷ τὰ ἔνδορα
 10 καὶ ἐλατήρ⁴ ἐξ ἡμιέκτου [σπ|υρῶν⁵· τούτων οὐκ ἐκφορά ἐκ τοῦ
 ναοῦ. ἐνδεκάται· Ζηγὶ Μαχ[α]νῆ⁶ βοῦς κρινεται τὸ ἄτερον
 ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντ[ι] K[α]ρνεῖται, κα[θ]ά[περ] τοῦ Βατρομίου τῷ
 Ζηγὶ τῷ Πολιγῆ κρινεται⁷, [καὶ χ]ο[ι]ρος προ|καυτεύεται⁸, καὶ προ-
 καρύσσεται καθάπερ τῷ Πολιγῆ. δυωδε[χ]άται· Ζηγὶ Μαχανῆ⁹
 15 διες τρεῖς τέλειω καὶ βοῦς ὁ κριθεῖς τὸ | ἄτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντι
 Καρνεῖται, τὸ δὲ ἄτερον ἔτος διες [τ]ρεῖς τέλειω· ταῦτα θύει ἱερεὺς
 ὁ τῶν Δώδεκα Θεῶν⁹ καὶ ἱερά [π]αρέχει· τοῦτοις προθύεται πᾶρ

Litteratura eadem ac n. 1025. 1 Dies utique unus est ex postremis decadis primae. Ipsum nonum esse e Rheae sacrificio acute collegit Pr. collato Nicandri loco Alexiph. 217 ἡ ἄτε κερνοφόρος ἕακορος βομίστρια 'Ρείης εἰνάδι — μακρὸν ἐπεμβόσθαι γλώσση θρόνον. Menses Coorum hibernos cum Atticis nunc ita comparat Bischoff Realenc. Kalender § 50: 2. Θεουδαίσιος = Μαίμακτηριών, 3. Πεταγέτινιος = Ποσ., 4. Καφίσιος = Γαμ., 5. Βατρόμιος = Ἀνθ., 6. Γεράσιος = 'Ελαφ. Mensis hoc titulo tractatus Pedagitnio et Batromio posterior est, num Carneus eam ob causam fuerit, quia commemorantur Καρνεῖται alternis annis celebratae (v. 11. 15. 22), dubitat Dttb.

2 Ἀργεῖα et Βασιλεια notissimae Iunonis ἐπικλησεις, Ἐλεια etiam apud Cyprios usurpatum. Cf. Hesych. ἐλεια· ἡ ἔλα· ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή — καὶ 'Ηρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἀρτεμις ἐν Μεσσήνῃ. Becht., Pr., Dttb. (Ἐλεια scribendum, cf. Jessen Realenc.² VII 2819; Paus. VIII 36, 6 Δήμητρος καλουμένης ἐν Ἐλει ναός. Hi.). 3 Cf. n. 1025³⁷. 4 Cf. n. 921⁷. 5 Cf. IG XII 3, 450,¹⁸ (Therae). Hesych. σπυρούς· πυρούς (σπυρούς· πυρούς codex). Etym. M. 724³² (Ἡρωδιανός II p. 175⁹ Lentz) λέγει, ὅτι τοὺς πυρούς σπυρούς λέγουσιν οἱ Συρακόσιοι. Eandem formam habes n. 1027¹¹. Hic. 6 Cf. n. 1009¹⁵. 7 Non Carneorum ferias (τὰ Κάρνεια), sed τὰς Καρνεῖας i.e. certas quasdam caerimonias illius festi alternis modo annis actas esse elucet, ita ut id altero quoque anno splendidius et magnificentius celebratum appareat. Pr. Eadem distinctione τὰ Θεσμοφόρια universas ferias, ἡ Θεσμοφορία earum alterum diem (Photius Θεσμοφορίων) indicat. Pr. Cf. n. 1025⁵. 8 Cf. n. 1025^{31, 33}. 9 SGDI 3613¹³: ἀναγρ[άψαι] δὲ τὰν προξενίαν ἐς τὰν στ[ά]λαν καὶ στᾶσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Δ[ω]δέκα Θεῶν]. N. 1028²⁹ εἰς τὸ Δωδεκάθεον θυσία.

τὸν κο[ιν]ὸν 10 ὁ φέροντι Φυλεομ|α[χ]ίδαι ἀλφίτων ἡμίεκτον, οἶνον
 τετάρταν· γέρη δὲ Φυλεομ|αχίδαις δίδεται τοῦ βοῦς ὀπλά, τα[ρ]τός,
 20 τῶν δὲ ὧτων τὸ ὦμον | ἐξ οὗ ἡ θεομοῖρια 11 τάμνεται κα[ὶ] τὸ στῆθος·
 γέρη λαμβάνει ὁ [α]ρὺς σκέλη καὶ δέρματα· ταῖ αὐταῖ ἀμέραι·
 Ἀθανα[φαι] Μαχα[νί]δι 12 δάμαλις κριτὰ τὸ ἄτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα
 ἔωντι Καρνεία[ι, τ]ὸ δὲ ἄτερον ἔτος οἷς τελέα· θύει ἱερὺς καὶ
 ἀπορραίνεται θαλ|άσσαι 13· τοῦτων οὐκ ἀποφορά· [θύ]στρα 14 δίδεται
 25 ταῖ θεῶι ἐλα[φου] | τέτορες κοτυλαί, οἶνον τε[τ]άρτα, πρόχοι καιναὶ
 δύο καὶ κύλ[ι]κες καιναὶ τρεῖς [τ]ο[ῖς] - ει - οῖς τὰμ πόλιν ὠνεῖσθαι
 δά[μαλιν] | -- ὀραχμ--υ--τα--

10 Sc. βομόν. Adiectivo communis duodecim deorum ara a peculiali Iovis Machane distinguitur. Hic. Ellipsis sane singularis.

11 Hesych. θεομοῖρια· ἀπαρχή, θυσία. ἡ δὲ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὴν θύεται. θεοῦ μοῖρα. θεομορᾶζέτω· θεῶι γέρας ἀναφερέτω. Vides has interpretationes ambiguas haerere inter eas partes victimae quae sacerdotibus mercedis loco obveniunt et eas quae deo consecrantur. Sed hoc verum esse praeter originem nominis demonstrat horum fastorum sermo, qui illa sacerdotum et sacrificulorum praemia ubique γέρη appellat.

12 Cf. Paus. VIII 36, 5 ἔστι δὲ (Megalopoli) Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπὶ κλησιν Μαχανίτιδος, ὅτι βουλευμάτων ἐστὶν ἡ θεὸς παντοίων καὶ ἐπιτεχνημάτων εὐρέτις.

13 Cf. n. 1218¹⁵. 14 Haec quomodo differant ab illis ἱεροῖς quae n. 1025²¹ sint, aut num omnino differant, ambiguum iudicat Pr. p. 22. Sane utrobique ἐπιθύματα indicantur, quae deo praebentur πρὸς τῷ τέλει τῶν θυηλῶν (n. 1025¹⁶), sed illic de frumento verba fiunt, hic de oleo et vino.

1027. In oppido Co. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 216, 7; Paton-Hicks Inscr. Cos 39 (Prot. Leg. sacr. I 7); SGDI 3638 (Michel 718; Syll.² 618. §)

-- [ε]τράδι ἐξ[ε] εἰκάδος 1· | [τοῖς] ἡρώ[ων] 2 οἷς τρεῖς 3 | <οἷς> 4
 τέλει [θύ]ονται κατὰ φυλ[άς], ὁ μ[ὲν] τῶν Ὑλλέων παρὰ τὸ Ἡρά-
 κλειον, ὁ δὲ τῶν Δυμά[ων] παρὰ τὰ Ἀναξιλέα 5, ὁ δὲ τῶν Παμφυ-
 5 λέων ἐν Σιτέαι | παρὰ τὸ Δαμάτριον. [ἐπὶ] τούτων 6 ἐκάστωι ἱερά,
 οὐλομέτ[ριον] 7 ἡμίεκτον ἐκατέρων 8, καὶ κύλικες καιναὶ τρεῖς 9
 ἐ[κ]άστωι, καὶ πίναξ ἐκάστωι· ταῦτα παρέχοντι [τοῖ] ἱα[ρεῖς] καὶ
 θόοντι. τρίται ἀνομένου 10· Ἡρακλεῖ ἐς Κο[νίσσαλον] 11

Scriptura eadem ac n. 1025/6.

1 Mensis ignoti.

2 Suppl. D.

3 Suppl. Pr.

4 Tres litterae errore repetitae. Pr.

5 Sic Pr. coll.

Leg. sacr. 26 B₄₉ παρὰ τὰ Μετόλου.

6 τῶν οἶων.

7 Vocem inauditam

Pr. confert cum Hesych. οὐλοχόιον· ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὖλαι ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν.

8 I.e. καὶ πυρῶν καὶ κριθῶν. Pr.

9 Cf. n. 1025⁴⁸.

10 I.e. dies mensis antepaenultimus = γή' (IG XII 1, 4).

11 Suppl.

Paton hic et v. 10 init., quamquam duplex eiusdem dei mentio uno die

- 10 ἀρχὴν 12 καυτός 13. τᾶι αὐτᾶι ἀμέραι· Ἡρακλεῖ | [ἐς Κονί]σαλον 10
 βοῦς· τοῦτον θύει ὁ ἱερεὺς, τῶι δὲ | [θεῶι 14] ἐρὰ δίδοται κριθᾶν τρία
 ἡμέδριμνα καὶ σπυ[[ρ]ῶν 15 τρεῖς τεταρτῆς, καὶ μέλιτος τέτορες κοτυ-
 λ[[έ]αι 16, καὶ τυροὶ δέσσοι δυώδεκα, καὶ ἵπνός 17 καινός, καὶ φρ[[υγά]-
 15 νων ἄχθος, καὶ ξυλέων 18 ἄχθος, καὶ οἴνου τρία | ἡμίχρα.

facta horum fastorum mori contraria esse videtur. 12 ΑΥΗΝ. 13 Cf. n. 1025²². 14 Suppl. Pr. ἱερεῖ Pat., Hic. At sic necessario γέρον δι-
 cendum fuit (n. 1026¹³). 15 Cf. n. 1026⁶. 16 Cf. n. 1026¹⁶. 17 'Non
 furnus sed lucerna, cuius satis notus in rebus sacris usus' Pr. 18 Ea-
 dem hic inter nomina neutrius generis in -ον, -ου et in -ος, -εος cadentia
 confusio cernitur atque in δένδρεος, δένδρεα, δενδρέων, δένδρεσι (Kühner-Blass
 Gr. I 1, 505 c).

1028. Fastorum Coorum conspectus, a. 159—133. In oppido
 Co. Edd. Paton-Hicks Inscr. Cos 43 (Prot I 13; Syll.² 619). Cf. Ziebarth
 Gr. Schulw. 19. 154/5.

	[...]ίου 1		[Ἀρτα]μιτίου 10	
--	[θυσία] Διὶ καὶ	δ'	[Ποστ]ειδάνια.	
	[Ἀθάν]αι Πο-	ε'	ἀγωνάριον	25
	[λιάδι] Νίκαι 2.		ἡβώντων.	
5 --	[οἱ παῖ]δες	ς'	πομπή Εὐμένει 11.	ε'
	[συντε]λοῦσιν	ζ'	εἰς Κυπάρισσον	
	[ἀγων]άριον 3.		καὶ εἰς τὸ Δωδε-	ζ'
--	 λεια 4		κάθεον 12 θυσία	30
	[ἡβώ]ντων 5.		καὶ ἀγωνάριον	13' γ--
10 --	[εἰς] Κυπά-		ἀνῆβων.	ν
	[ρι]σσον 6.	ι'	Πυθόκληια 13 Διὶ	
--	[πο]μπή		Σωτῆρι.	
	[βασι]λεῖ	ια'	ἀγωνάριον ἡβώ(ντων). 35	
	[Πτολε]μαίω 7	ιβ'	παρὰ Διόνυσον(ν).	
15 --	[διαν]ομά	ιε'	ἐπὶ Δάλιον.	
	[ἐπι]δό-	ιθ'	πομπή	
	[σε]ων		Μουσῶν.	
	[πραι] τοῖς	κς'	πομπή βα-	40
	[μαθ]ηταῖς.		σιλεῖ Ἀττ[ά]λῳ 14.	
20 --	[ἐπὶ] Δάλιον 8 καὶ	κε'	ἀγωνάριον ἡβώ(ντων).	
	[εἰς] Κυπάρισσον.	π(ρ)ο 15.	ἀπόδεξι[ς] 16	
--	βουλῇ 9.		διδασκάλων	
			καὶ κερφαλ(α)ῖ 17 γ'. 45	

Litterae saec. II, forma Γ, sed Z. Notae numerales lineis horizontalibus supra obductis significantur. 1 Fasti sunt gymnasiū, in quibus perscribuntur quaecunque eis qui in illo versantur quoque mense peragenda sunt sive sacra sive profana; singuli menses singulas columnas tenent. Pr. 2 Coi praeterea solo Πολιάδος cognomine utuntur (n. 1025₅₆); quare additum Νίκη ad connexionem quae Pergamenorum regibus cum gymnasiis et aliarum civitatum et Coorum intercedebat rettulit Pr. Etenim Pergami praecipue colebatur Ἀθηνα Νικηφόρος, quae haud raro etiam Ἀθηνα Πολιάς καὶ Νικηφόρος (cf. indicem Inschr. Perg. p. 516) appellatur. 3 Cum ἀγῶνες sint publici universae civitatis ludī, quae intra gymnasium instituuntur statis diebus certamina ad vires et sollertiam epheborum et puerorum examinanda potius quam deorum colendorum causa, ἀγωνάρια hic vocantur. Pat., Pr. Victores eiusmodi certaminis recensitos habes n. 959. 4 [προτέ]λεια Pr. dubitanter. 5 Duae modo hic distinguuntur aetates, ἡβῶντες i.e. ἔφηβοι et ἄνῃβοι i.e. παῖδες. 6 Cf. Hippocrateam epistulam 11: ἔτυχε τότ' ἐοῦσα τῆς ῥάβδου ἡ ἀνάληψις ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐτήσιος ἑορτή, ὥς ἴστε, πανήγυρις ἡμῶν καὶ πομπὴ πολυτελής ἐς Κυπαρίττον. Sed num recte Rayetus hoc de fluvio prope Antimachiam cui hodie id nomen est intellexerit, iure dubitat Pat. propter situm nimis remotum a Coorum oppido. 7 Regio nomine hic superstites significari reges apparet. Quare aut Ptolemaeus VI Philometor (183—146) aut Ptolemaeus VII Euergetes II (183—117) hic significatur. Pr. Tempora eligenda sunt, quibus unus regnum tenebat. 8 Delubrum Apollinis Delii. 9 Non senatum civitatis, sed νέων vel ἐφήβων vel utrorumque concilium interpretatur Pr., monens talia concilia in titulis haud infrequenter commemorari (Inschr. Perg. 252 cum Fraenkelii notis). Soli ἔφηβοι in censum venire videntur, quia duae modo hic distinguuntur aetates (not. 5), pueri vero nullam sine dubio habebant βουλήν. 10 Septimus fere Coorum mensis, semestris aestivi primus. 11 Eumenes iam defunctus rex non appellatur, neque alius est ac nobilissimus ille Eumenes II (197—159). 12 Cf. n. 1026¹⁰. 13 Non a deo, cui fiunt, sed ab homine, qui instituit, appellantur haec sacra ut Alcesippea Delphorum (n. 631) et Phigalensium Andrineia (IG V 2, 422). 14 Attalus rex aut alter (159—138), aut tertius (138—133). 15 ἦ lapis, i.e. π(ρ)ο-(τρι)ακάδι. Pat. 16 De examine agitur, quo discipuli probabant quid didicissent; sic enim in titulis inferioris aetatis ἀποδεικνύειν et ἀπόδειξις usurpatur. Cf. n. 717₄₁ ἐποιήσαντο (οἱ ἔφηβοι) — τὴν ἀπόδειξιν τῇ βουλῇ. Plut. Quaeſt. conv. IX 1, 1 p. 736 D Ἀμμόνιος Ἀθήνησι στρατηγὼν ἀποδείξεις ἔλαβεν ἐν τῷ Διογενεῖ τῶν γραμμάτων καὶ γεωμετρίας καὶ τὰ ῥητορικά καὶ μουσικὴν μανθανόντων ἐφήβων, καὶ τοὺς εὐδοκμήσαντας τῶν διδασκάλων ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλεσε. Qua ex narratione facile intellegitur, non minore iure διδασκάλων quam ἐφήβων ἀπόδειξιν vocari potuisse eiusmodi examen. Cf. I. Priene 114₂₀: ἔλαβεν δὲ καὶ τὰς τῶν μαθημάτων ἀποδείξεις ἐκπλήρους, αὐτοῖς τε τοῖς παισὶν θεῖς ἄλλα διαπρε[π]τῇ καὶ τοῖς παιδευταῖς δοὺς ἄλλα ἔμψυχα, cf. ibid. 113₃₀. Ziebarth Gr. Schulw.² 18. 59 al. 17 ΚΕΦΑΛΙΓ lapis. Quae sint hae κεφαλῆ, obscurum est.

1029. Δερματικά, a. 334/3—331/0. Athenis. Edd.* Koehler IG II 741 (Syll.² 620; Michel 824). Cf. Stengel Realenc.² IV 243. [Ht]

a [- ρι - πα]ρὰ 1 - ει - ου | - ιοι - ΗΗΗ[ΗΓΔΔΔΔΔ[Γ]Τ[- | κεφά-
λαιον] : 4444ΤΤΧΧΓΓΗΗΗΗΗΔ. |

5 [ἐκ τοῦ δε]ρματικοῦ 2 | [ἐπὶ Κτησ]ικλέους ἄρ[χον]τος· a. 334/3
[ἐγ Διο]νυσίων τῶν [ἐμ Πει]ρα[ιεῖ] 3 παρὰ | βοων]ῶν : ΗΗΗΔΤ | Pos.

[καὶ] τὸ περιγινόμ[ε]νον ἀ]πὸ τῆ[ς] | βο]ωνίας 4 : ΗΗΓΔΔΔΔ... |

10 [ἐγ] Διονυσίων τῶν [ἐπὶ Λ]ηγαίω[ι] | π]αρὰ μυστηρίων [ἐπιμ]ελητῶν 5 -- | Gam.

στοιχῶν.

1 Exstant fragmenta legis a Lycurgo Lycophronis f. rogatae (IG II² 333), quae spectabat ad rerum sacrarum administrationem. Inter quam legem et hunc laterculum necessitudinem arcissimam intercedere demonstravit Koehler. Nempe quae illic ut fiant praecipitur, eorum hic ratio redditur a magistratu cui mandata erant. Hunc magistratum extraordinarium praeside Lycurgo has tabulas confecisse statuit idem Koe. eoque rettulit quae in Stratoclis plebiscito (Vit. X or. p. 825 B, cf. n. 326) leguntur: ἐτι δὲ αἰρεθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ παρασκευάσας τῇ θεῷ κόσμον Νίκας τε ἐλοχρῶσους πομπεῖά τε χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους, quibus cum cf. IG II² 333 c₁₀ [τὸν κόσμον] τὸν κανηφορικὸν ὅπως ἀ[ν...]. In magistratu fuisse illud collegium per quadriennium ab a. 334/3 usque ad a. 331/30 ex hoc titulo discimus (cf. IG II² 333 c₁₇ -- ἐκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ τετραετείᾳ ἐκ [τῶν ἱερῶν χρημάτων]). Sed cur primi anni δερματικά inde a Posideone mense demum perscripta sint, latet. Reliqua fragmenta, quae omisimus, praeter rationes pecuniarum acceptarum et expensarum etiam rerum sacrarum traditarum laterculum in eodem lapide scriptum fuisse docent. Versibus 1. 2 index pecuniarum acceptarum nescio cuius generis finitur subscripta totius quadriennii summa, v. 3 incipit δερματικῶν tabula.

2 Cf. Harpocrat. δερματικόν· Λυκούργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται· δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον. Apparet hic ea modo sacrificia recenseri, ex quibus victimarum pelles ad rempublicam perveniebant; in aliis sacerdoti cessisse videntur. 3 Eadem quae Δ. τὰ Πειραϊκὰ s. Πείραια (Mommsen Feste 369) origine quidem pagana, postea vero, Piraeo magis magisque aucto, a republica una cum pago curata. 4 Quae ad victimas comparandas magistratui attributa erat pecuniae summa, ea tota in pecuniarum expensarum laterculo recensebatur. Quare quae supererant necessario tabulae pecuniarum acceptarum inserenda erant. B.

5 Epimeletas etsi nomen haberent a mysteriis, tamen etiam in Lenaeorum cura adfuisse regi, confirmat Aristoteles Ἀθ. πολ. 57, 1 ἔπειτα (ὁ βασιλεὺς ἐπιμελεῖται) Διονυσίων τῶν Ἐπιληναίων· ταῦτα δὲ ἐστὶ [πομπή] [τε καὶ ἀγών]· τὴν μὲν οὖν πομπὴν κοινῇ πέμπουσιν ὃ τε βασιλεὺς καὶ οἱ ἐπιμεληταί. τὸν δὲ ἀγῶνα διατίθῃσι ὁ βασιλεὺς. Sacrificii mentio non fit, quia id peragit sacerdos, non magistratus; at id cum pompa arcissime coniunctum

- ἐκ τῆς θυσίας τῇ[ι Ἀγαθ]ῇ Τύ[χης⁶ παρὰ] | ἱεροποιῶν : ΗΓΔΔ... |
 15 ἐξ Ἀσκληπειῶν⁷ πα[ρὰ] | ἱεροποιῶν : ΗΗΓΔΔΔΔΤ... | *El.*
 ἐγ Διονυσίων τῶν ἐν ἄστε[ι]⁸ π[αρὰ] | βοωνῶν : ΓΗΗΗΗΓΠΤΤ... | *El.*
 ἐξ Ὀλυμπιῶν⁹ παρὰ [τῶν τοῦ] | δήμου συλ[λο]γέων¹⁰ : ΓΗ[Η]ΔΔΤ. | *Mun.*
 20 ἐκ τῆς θυσ[ίας] τῷ Ἑρμῇ τῷ | Ἡγεμονίῳ¹¹ παρὰ [σ]τρατηγῶν... |
 ἐγ Βενδιδέων¹² παρὰ ἱεροποι[ῶν]. | ΗΗΗΗΓΠΤΤ. | *Tharg.*
 25 ἐκ τῆς θυσίας τῷ Διὶ τῷ | Σωτῆρι¹³ παρὰ βοωνῶν : ΧΠ. | *Scir.*
 κεφάλαιον δερματικοῦ | ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος | ΓΔΓΔΔ
 ΔΔΠΤΤΤΤΤΤΤ. |
 30 ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος... | *a. 333/2*
 ἐκ τῆς θυσίας τῇ Εἰρήνῃ¹⁴ | παρὰ στρατηγῶν : ΓΗΗΗΗΓΔΔΤΤΤΤ. *Hec.*
 ἐκ τῆς θυσίας τῷ Ἀμμωνι¹⁵ παρὰ | στρατηγῶν : ΔΔΔΔΤΤΤΤΤΤΤΤΤΤ. |
 35 [ἐκ Πανα]θηναίων¹⁶ παρὰ | [ἱεροποιῶν]¹⁷ : ΓΔΤΤΤΤ. |
 [ἐκ Παναθηνα]ίων ἐκ[ατόμβης¹⁸ | παρὰ ...] ΔΔΔΤΤΤΤΤΤΤ. | *Hec.*
 b [ἐκ τῆς θυσ]ίας [τῷ Διὶ ? καὶ τῷ | Ἑρμῇ καὶ]¹⁹ τῇ Δασίρ[αι παρὰ] | *Gam.²*
 40 ἐπιμελητῶ²⁰ : ΗΗΔΔΠΤΤΤΤΤ[Π]Ι. |

fuisse apparet.

6 IG II² 333 c₁₉: [π]ο[λ]ίτ[αι]σθαι δὲ καὶ τῇ Ἀγαθῇ Τύχῃ [- - μετὰ τῶν ἐπιστατῶν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀγαθῆς Τύχης - -]. 7 Octavo mensis Elaphebolionis die, ante ipsum Dionysiorum magnorum initium, Aesch. III 67: τῇ ἐγγύῃ ἱσταμένου τοῦ Ἑλαφεβολιῶνος μηνός, ἐπ' ἣν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία καὶ ὁ προάγων. 8 Medio m. Elaphebolione. 9 Cum

Munichionis die XIX pompam Iovi ductam esse cui equites interessent Plut. Phoc. 37 testetur, Olympieis vero equites ἀνθιπασίας certamen habuisse ex n. 365, innotuerit, illum ipsum harum feriarum diem esse non improbable est. Mommsen Feste 466. 10 Nr. 944¹⁰. 11 Nr. 719³.

12 Diebus XIX. XX m. Thargelionis. Mommsen 488. 13 IG II² 333 c₁₃. Buphonia sunt, acta ea quidem d. XIV m. Scirophorionis. Mommsen 526.

14 Paci Synoeciis sacra fiebant (Schol. Ar. Pac. 1019; Mommsen 39), quae die XVI m. Hecatombaeonis agebantur. Plut. Thes. 24. 15 Nr. 281³.

16 Hecatombaeonis d. XXVIII. Mommsen 51. 17 Nr. 944¹³.

18 Summa pecuniae antecedente versu scripta tam exigua est, ut ea hecatomba illa comprehendi nullo modo possit. Koehler. 19 In fastis Tetrapoleos Atticae Prott Fast. 26 B₁₁ est: Γαμηλι[ῶν]ος· Δαίρει οἷς κυοῦσα ΔΠΤ, ἱερῶσυναι τ. Γῇ ἐπὶ τῷ μαντείῳ οἷς ΔΤ. Διτ' Ἰπ[άτω]ι [-]. Est autem δαίριον -- ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Eust. II. 648. Eius et Mercurii filius fuit Eleusis heros Paus. I 38, 7; Pluto ei Proserpinae custodiam commisit (Eust. I. l.); hinc καὶ πολερμῖαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστι ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅστιον (Eust. I. l.) Quare noli eam hoc loco cum Cerere et Proserpina coniungere. De supplemento Rinck Rel. d. Hell. II 339; Toepffer Att. Gen. 96¹; cf. Kern Realenc.² IV 1891. Hi. 20 Mysterium.

- [ἐγ Διονυσίω]ν τῶν ἐπὶ Ληγαίωι [παρά | --ων--] ΗΠΤ. | *Gam.*
 [ἐκ τῆς θυσίας τῇ Ἀγαθῇ Τύχῃ | παρά | ἱεροποιῶν] : Η[Τ]ΙΙΙ. |
 45 [ἐξ Ἀσκληπιείων πα[ρά | ἱεροποιῶν] : ΗΗ. ΔΔΠ--. | *El*
 [ἐγ Διονυσίω]ν τῶν ἐν ἄστει παρά | στρατηγῶν] : ΗΗΗΠΤ--. *El.*
 50 [ἐξ Ὀλυμπίων πα[ρά τῶν τοῦ | ὀήμου συλλογέων] : ΠΑ--. | *Mun.*
 [ἐκ τῆς θυσίας τῷ Ἑρμῇ τῷ | Ἡγεμονίωι] παρά στρα[τηγῶν --] |
 [ἐγ Βενδιό]ων παρά [ἱεροποιῶν· --]. | *Tharg.*
 55 [ἐκ τῆς θυσίας τῷ Δι[τ]ι τῷ | Σωτῆρι] παρά βοων[ῶν] : ΧΧΠΗΗΔΙΙΙ *Seir.*
 [ἐκω]ν παρά βοώνου : Η--.
 [ἐκ -σι-ω]ν παρ[ά ἱεροπο[ιῶν --].
 c ΛΔ-- |
 60 [κεφάλαιον] δερ[ματικοῦ] ἐπὶ Νικ[οκράτο]υς ἄρχοντος· | -σι- |
 ΗΗΗΠΤΤΤΤ.
 [ἐπὶ Νικῇ]του ἄρχοντος· | *a. 332/1*
 [ἐκ τῆς] θυσίας τῇ Εἰρήνῃ [παρά | στρατ]ηγῶν : ΠΗΗΗΔ[Ι]ΙΙ. | *Hec.*
 65 [ἐκ Παναθηναίων παρὰ ἱεροποιῶν· --]. | *Pan.*
 [ἐξ Ἑλε]υσινίων ²¹ παρ' ἱεροποιῶ[ν --]. | *Boëd.*
 [ἐκ τῆς θ]υσί[ας] τῇ Δημοκρατί[α] ²² παρὰ | στρατ]ηγῶν : [Η]ΗΗΗ
 ΔΤΤΤΤΤΙΙΙ.
 [ἐξ Ἀσκληπιείων παρὰ βοωνῶν : Χ. | *Boëd.*
 70 [ἐχ Θησ]ίων παρὰ | [ἱεροποιῶ]ν [:] ΧΗΠΔΔΔΤΤΤ--. *Py.*
 [ἐγ Διονυσίω]ν τῶν ἐμ Πει[ραιεῖ] --]. |
 d [ἐξ Ἑλε]υσινίων παρὰ | ἱεροπ[οιῶν ²³· --] | *a. 331/0*
 75 ἐκ τῆς θ[υσίας] τῇ Δημοκρατί[α] παρὰ | στρατ]ηγ[ῶν· --]. | *Boëd.*
 ἐξ Ἀσκληπ[ισίων] παρὰ --]. | *Boëd.*

21 Hoc uno inter titulos loco Ἑλευσίνια non ad certamina, sed ad sacra referuntur. Illa alternis annis fiebant (Syll.² 587²⁵⁸: εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἑλευσινίων εἰς τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῆς ἱπποδρομίας) καὶ τοῦ πατρὸς ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς --). Ipsum mysteriorum sacrificium intellegit Dttb., cui alternis annis adiunctos esse ludos proprie Eleusinia vocatos. De Eleusiniis a Mysteriis distinguendis novum testimonium ed. Arbanitopullos Ἐφ. ἀρχ. 1914, 168, ubi Ἑλευσίνια, Παναθηναία, Μυστήρια hoc ordine bis enumerantur; cf. Boesch Herm. LII 1917, 137 et Berl. phil. Woch. 1917, 165; Klee Gesch. gymni Agone 61 sqq. 22 IG III 165 Ἀθ. ἄς Δημοκρατίας. Picta fuit dea una cum Theseo et populo Atheniensium (Δῆμος) in porticu Iovis Eleutherii. Paus. I 3, 3. 23 Haec ad ultimum quadriennii annum, archontis Aristophanis, spectant.

	ἐχ Θησέων [παρά --]·	<i>Py.</i>
80	ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐμ Πειραιεῖ παρὰ] στρατηγῶν ---	<i>Pos.</i>
	ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐπὶ Ἀθναίωι παρὰ] στρατηγῶν : ---	<i>Gam.</i>
	[ἐ]χ [τ]ῆς Θυσίας [τῇ Ἀγαθῇ Τύχῃ --] στρατ[ηγῶν· --].	
85	[ἐξ Ἀσκληπιέω[ν παρὰ --]·	<i>El.</i>
	[ἐγ Διονυ]σίω[ν τῶν ἐν ἄστει παρὰ --].	<i>El.</i>

1030. Rhodi in vico Γεννάδι. Edd. Martha Bull. Hell. II 1878, 615, 1 (IG XII 1, 905; Prot. Leg. sacr. I 23; Michel 721; Syll.² 622; SGDI 4232). Cf. A. Mommsen Bursians Jahresber. 1889, III 434. [*Hi*]

Θεσδαισίου¹ ἕκτα[ι] | ἱσταμένου Ποτ[ε]ιδῶνι Φυταλμ[έ]ωι² ὅς τέλειος |
5 θοινῆται³.

¹ Mensis idem qui Ποσειδῶν Atticus (n. 974⁶). Theudaesiorum feriae, unde mensis nomen traxit, in aliquot titulis Lindiis commemorantur (n. 1035³). Neptuni Phytalmii sacrificium suadet ut de eo tempore quo agri arantur et conseruntur cogitemus, i.e. autumnus vel hiemis initio, sicut Latoorum Cretensium Θεσδαίσιος Gnosiorum respondet Spermio. Dttb. At cf. n. 974⁶. — Eleusine Haloa m. Posideone acta sunt (Harpocr. Ἀλώα φησὶ Φιλόχορος ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβάς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἡλως. Tunc erat etiam Ποσειδῶνος πομπή. Nilsson Eranos XV 1916, 198². Weinreich. ² Cf. n. 1014²⁷. ³ I.e. θύεται.

1031. Rhodi in vico Γεννάδι. Edd. C. Smith (A. Biliotti) Journ. Hell. stud. IV 1883, 352, 11; Hiller IG XII 1, 906 (Prot. Leg. sacr. I 24; Michel 722; Syll.² 623; SGDI 4231). Cf. Hiller Arch. Rel. XIX 1919, 281. [*Hi*].

Ἀγριανίου¹ ἐνάται | ἐξ ἰκάδος² Διονύ[σ]ιω ἔριφος³.

¹ ΑCPIANIOY mensis Thargelioni Attico respondere videtur (n. 974⁶).

² Undetrigesimum, qui alibi in cavis mensibus τριακάς, in plenis προ-τριακάς appellatur, intellegit Smith, vigesimum alterum Pr. Illi malim assentiri, siquidem Useneri interpretationem formulae Atticae μετ' εἰκάδας luculenter refutatam esse persuasum habeo (cf. n. 408²). De Rhodo ipsa in neutram partem quicquam exstat testimonii. Nam fasti not.¹ laudati omnino in censum non veniunt, quia nullam habent formulam, sed notas numerales (xθ = 22, xη = 23, xζ 24 sim.). Ubi vero totidem litteris ἐξ ἰκάδος exstat (IG XII 1, 9² Ὑακινθίου ἕκτα ἐξ ἰκάδος; supra n. 931²⁹ Καρνείου ἐβδόμαξ ἐξ ἰκά[δ]ος), non magis quam hic diem ex argumento tituli definiri licet. Dttb. iure suo. In fastis Cois n. 1025 ἰκάδι = dies XX, insecutae ἐνάται, ἐβδόμα ἀνομένου, ἕχται dies XXI. XXIII. XXIV sunt. ³ Cf. n. 1025^{46, 58}. Similia etiam in monumentis sepulcralibus inscribi poterant, velut in Lyciae urbe Tlo Journ. Hell. stud. XXXIV 1914, 9, 13: Λεοντίσκος Πτολεμαίου ἐπὶ τῇ υἱῷ Ἀνδροβίῳ, καὶ Τειτανίς Λεοντίσκου ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ καὶ ἀνδρὶ Ἀνδροβίῳ καὶ Λεοντίσκος ἐπ[ὶ] τῷ πατρὶ μνήμης [ἐ]νεκεν ἡρωι. θύσει

δὲ [ὁ κ]τήτωρ τῆς ο[ι]κίας [κα]τ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ ιβ' [το]ῦ Ξανθίου ἔριπον [ὁ]ιετῇ. ἐάν δὲ μὴ θύσει, [ἀ]μαρτωλὸς ἔστω θεοῖς καὶ ἥρωσι. Tertia lex IG XII 1, 892 c. add. (Ziehen 149) in antiquo Lindiorum pago Νετταίῃ inventa, a Rossio non bene excepta est: Λάκων Ὑακινθίου τετραδὶ ἐπὶ δέκα Ἄλλωι ἔριπον λευκὸν ἢ πυρρὸν ΑΥΣΤΕΙ (i.e. θύεται), κατὰ χρόνον θεᾷ θύεται ΠΑΤΡΕ|ΩΝΙΑΥΤΟΝ (i.e. κατ' ἐνιαυτὸν coll. n. 993₁₆; aliter Croenert Goett. GA 1908, 1028). Quartam legem ad vicum *Siana* in ora occidentali a Frickenhausio descriptam venia a K. F. Kinchio qui lapidem possidet impetrata hic commemoro: Ζυμθίου τετραδὶ ἱσταμένον Δαμάτερσιν οὖν κυεῖσαν. Ectypum misit Frickenhaus; saeculi est fere II.

1032. Theraeorum sacrificium saec. IV. Therae prope vicum *Kontochori*. Edd. *Ross Ann. Inst. XIII 22, CIG 2465f; Rangabé Ant. Hell. 895; Michel 715; IG XII 3, 436 (Syll.² 630; SGDI 4765; Ziehen 128; Laum Stift. II 42, 42). [Ht]

5 οὐροί : γὰρ 1 | θεῶν Μαρτί 2. | θεός ἀγαθῶι τ|ύχα ἀγαθοῦ δ|αίμονος.
 θυσία | Ἀρχίνου 3. τῶι ἔττει τῶι πρατίστ|ωι 4 θύσονται βοῦν καὶ πυρῶν
 10 ἐγ | μεδίμνου : καὶ | κριθᾶν ἐγ δύο μεδίμνων καὶ οἶνον | μετρητὴν καὶ
 15 ἄλλα | ἐπάργματα 5 ὧν αἱ ὥραι φέρουσιν, μῆνός Ἀρτεμίδου πέμπται
 ἱσταμένον καὶ μῆνός Ὑακινθίου πέμπται ἱσταμένου.

Deorum matris fanum procul ab urbe antiqua inter vicos *Phirostephani* et *Kontochori* erat. Ibi inventi sunt duo leones parvi marmorei, qui ad Matris cultum spectabant; pelvis parva (IG XII 3, 437: Ἐμβάρεθ θεῶν Μαρτί δ'εκάταν), ara (ibid. 438: Σώσαντος Μόλλιος Μαρτί θεῶν). 1 I.e. agri sacri. R. 2 Dativus insolitus propter antecedentem genitivum γὰρ scriptus est. 3 Archinus fundum Matri deorum dedicaverat et simul sacrificium instituerat (ut Xanthus n. 1042). B. 4 Praecipitur, ut iam proximo anno haec fiant. Cum vero fieri coepta essent, quotannis eodem modo iteranda esse, vix opus erat definite enuntiari. Cf. n. 1031³ κατ' ἐνιαυτὸν. 5 I.e. θύσονται, ut θυσέονται SGDI 4772₂. Quamquam dialectus mixta est (φέρουσιν, Ἀρτεμίδου), exitus in -οντι Doricam formam indicat. Archinum peregrinum fuisse sermo arguit. 6 Cf. ἐπάργεσθαι Eretriae n. 323₉; ἐπαρχήν δὲ διδοῦν 1004₂₀.

1033. Thasiorum lex sacra saec. V. Thasi, nunc Parisiis. Edd. *Roehl IGA 379 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 68 et SGDI 5455; Roberts Introd. I 22; O. Hoffmann Gr. Dial. III 35, 69; Michel 706; Syll.² 624; Ziehen II 109 al.); Fredrich IG XII 8, 358. [Ht]

Anaglypha tria, olim arae ornamenta (Studniczka Jahresh. VI 1903, 159, fig. 99—101), quibus Apollo et Mercurius cum Nymphis et Gratiis expressus est. Media in parte porta est, cuius in epistylis tit. α et supra eum recentior (Ἀριστοκράτης Ἐρωτος, saeculi III p. Chr.) inveniuntur; sub Mercurio legitur δ cum α aequalis. Fr. Annis 490—480 attribuit idem. Litterarum formae Ω et Ο sicut Pari contrariam atque alibi vim habent.

- a* Νόμωσις καὶ ἀλλωνι Νόμωσις 1 θῆλυ καὶ ἄρσεν 2 βόλγι
 προσέρθεν 3, ὅτι 4 οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. | οὐ παίωνίζεται 5.
b Χάρις αἶγα θέμις οὐδὲ χοῖρον.

1 Idem cognomen Sami SGDI 5707 Ἀπόλλωνος Νόμωσις. Νόμωσις.

2 I.e. 2 ἄρ. 3 De hac omne genus victimarum admittendi libertate cf. n. 1004²⁷. 4 Sic plerique editores. Becht. οἷν praetulit, monens apud Iambographos, qui accuratissime repraesentarent quotidiani sermonis apud Ionas consuetudinem, οἱ volgo contrahi (τριστοιζούην Archiloch. fr. 129, οἰζούρην Semonid. 7, 50), rarius distineri (οἰζύς Archil. 52). At nescio an in hac re aliquam vim habeat accentus discrimen. Dtth. 5 Carmen quod inter sacrificium canitur proprie appellatur παῖαν (παίων). Stengel Gr. Kultusalt. 103. Rarum erat et memorabile, si quando sacra quaequam hoc cantu carebant. Cf. Athen. IV 139 d Πολυκράτης -- ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συνελοῦσι καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑακινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν οὔτε ἄλλα πέμματα καὶ τὰ τοῦτοις ἀκόλουθα διδόναι καὶ τὸν εἰς τὸν παῖαν οὐκ ἄδουσιν οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον οὐδὲν καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν.

1034. Donarium Arcadicum saec. VI/V. Cymbalum aeneum quod Athenas e regione vici *Bereklia* (Melpeae) pervenisse videtur. Edd. Oeconomides Ἐποικία Λοκρῶν γράμματα 1869, 129; Fraenkel Arch. Ztg. XXXIV 1876, 31 et tab. V (Roehl IGA 324; SGDI 373; O. Hoffmann Gr. Dial. II 52, 81; Michel 1080; Syll.² 625); de Ridder Cat. bronzes 1894, 664 (IG V 2, 554); R. Meister Gr. Dial. I 297; Kirchhoff Stud.⁴ 148; Chatzidakis Ἀθηνᾶ VII 1895, 87; Ath. Mitt. XIX 1894, 528; Studniczka ibid. XXI 1896, 240. XXX 1905, 66; Fraenkel ibid. 440. [H]

Καμὸ ὀνέθους 1 τᾷ Κόρφαι 2.

Litteratura antiqua FΘRV. Qui Thessalicum titulum existimabant, lectione et interpretatione prava nitebantur. Immo non iam est cur testimonio de aere ex Peloponneso allato diffidamus. 1 Verbum quod postulaverant St. et Thurneysen donario, quod et ipsum Melpeae fuisse videtur: Φαυλέας ὀνέθους τοῖ Πανί (IG V 2, 555), comprobatur est. Adde quod sermo Arcadicus ο pro α (ὄνθικα = ὀνάνθικα Orchomeni IG V 2, 343₂) et υ pro ο (ἀπύ, ἄλλυ, ἐπανορ) θώσας n. 306₃) exhibet, ut ὄν = ὀν = ὀνα positum non ab omni probabilitate abhorreat. Donarium ipsum ad nuptias (Fr.) referri potest. Etenim cymbalum ut alia puellarum ludibria tum a Camo dedicata esse, suis vero sacrificium, quod lustrandi vim habuisse in vulgus notum est, item huic occasioni accommodatissimum est (cf. n. 933₁₈ ἀπὸ παρθενείας) et confirmatur testimonio Varronis de re rust.

II 4, 9 *nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Etruria in conjunctione nuptiali nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini, etiam Graeci in Italia idem facitasse videntur.* Nam

hunc ritum manifestum est Etruscos et Latinos a Graecis Italiae civitatibus accepisse, non vice versa. Illae vero, quarum haud exigua pars ex Peloponneso oriunda fuit, sine dubio illinc secum attulerant. 2 Diam Limnatida intellegit Fr., quia illi reliqua quae extarent cymbala cum inscriptionibus dedicata sint (IG V 1, 225. 226. 1497). Nomen appellativum proprii vice usurpatum facili negotio explicari ex dedicationis occasione, praesertim comparato epigrammate Anth. Pal. VI 280: Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα τῶν τ' ἐρατεινῶν σφαῖραν τῶν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον τὰς τε κόρας, Λιμναῖτι, κόρα κόρα, ὥς ἐπεικίεζ, ἄνθετο καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι. F. Ceterum ex scriptura Κόρφα cognoscitur, quomodo factum sit ut apud Atticos κόρη pristinam vocalem non retineret.

1035. Lindiorum donaria saec. VI/V—IV. Lindi in septentrionali arcis clivo rupi incisa. Ed. a. Kinch Bull. Ac. Danem. 1903, 2, 83, 6; b. IG XII 1, 792 (Syll.² 626); c. IG XII 1, 791 (SGDI 4172a); d. IG XII 1, 793; Kinch p. 82, 4; e. IG XII 804; Kinch ap. Nilsson. Gr. Feste 280. Cf. ad omnia Nilsson l. l. 279/80. 471. [Hē]

Δ α τὸ Κόχλιος | θιάσοι 1.

β Εὐδαράτο | παίδων 2 | προσχάρα|ος 3 θυσία Βοκοπίο[ις] 4.

Δ γ τῶν Θάλλιος | καὶ Δαῖπύλιος | ἐγγόνων προσ|χάραιος θυσία | [Βοκ]ό(πια) Θσοδαίσια 5.

Tit. a litteris antiquioribus, Θ, Ψ = γ, exaratus; ceteri saeculi fere quarti. 1 θιάσοι quamquam variae indolis inveniuntur, primo tamen loco Bacchae in census veniunt, quarum duces mulieres erant; velut Eur. Bacch. 680 ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν, ὧν ἡρχ' ἐνὸς μὲν Αὐτόνοῃ, τοῦ δευτέρου μήτηρ Ἀγάθῃ σή, τρίτου δ' Ἴνῳ χοροῦ, et I. Magn. 215₂₆ Μαῖνάδες, αἱ -- θιάσους Βάκχοιο καθειδρύσουσιν ἐν ἄστει -- καὶ ἡ μὲν Κοστώ συνήγαγεν τὸν θίασον τὸν Πλατανιστηγῶν. Ita Cochlis mulier (Luc. dial. mer. 15) Bacchi thiasum condidisse videtur, cuius sacris hic locus titulo attribuitur. Cf. Poland Vereinsw. 16. — Contra N. thiasi vim latius patere coniecit (280¹): „Es ist nichts Unerwartetes, daß die dionysischen Thiasoi sich nach den Geschlechtsgenossenschaften gliedern; vgl. die kleisthische Neuordnung, durch welche die Kultgenossen (Thiasoten) den Geschlechtsgenossen gleichgestellt wurden.“ Sed interest ni fallimur inter familias illas (not. 2) et θιάσους. 2 Totis familiis loci adiecti non de sacris semel factis, sed de institutionibus per aliquot tempus propagatis agi demonstrant. Ki. 3 I.e. προσ-εσχάραιος Dittb., crasi vocalium ος nasci ω e' hoc ω correptione Dorica ο fieri docens; qua voce boves ante aras immolatae indicantur. Talium ἐσχαρῶν exempla more rudi et simplice e vivo saxo factarum plurima exhibit arx Theraea; cf. n. 1036.

4 Βοκοπίοις i.e. feriarum tempore integrum exhibit IG XII 1, 794.

5 Ad Herculem βοῦθόιναν sacraque eius et Thiodamantis fabulam retulerat Hi.; satius erit de Baccho cogitare, quia Andro in insula templo Liberi patris fontem nonis Ianuariis semper vini sapore fluere Mucianus

Δ d Ἀρι[στο]φάνεος θ | ἐκ[ρ]ώνω]ν προσχά[ρ]αιος | θυσι[α] Βο]χοπί[οις].

Δ e προσχά[ρ]αιος Ἀγ[γ]ε[ρ]άρχου θυσία τὸ θεοδαΐσιον ἔτος 7.

ter consul credit. dies Theodaesia (restit. Welcker) *vocatur* (Plin. n. h. II 231; Nilss. 277; cf. de Latoorum Cretensium Theudaesiis thiasisque Nilss. 471³). Ac mensis quoque Rhodius intra semestre hibernum erat (i. qui Atheniensium Ἰουσιθεών coll. n. 974⁶). [Minervae Lindiae Bucopia reddit Blinkenberg Danske Videnskabsk. Selsk., hist.-fit. Meddelelser I 1917, I 2; in ipsa enim arce ἄπυρα deae ἱερὰ fieri, boves vero infra arcem ei esse mactatas. Sane etiam Iovi Πολιεῖ attribui posse docet n. 1036.] 6 Em. Kinch.

7 Em. idem apud N. (p. 280). Hinc non annua, sed trieterica sive plurium annorum spatiis divisa Theodaesia fuisse elucet. N. Cf. Teniorum θυσμικόν ἔτος n. 57¹⁹.

Δ 1036. Theraeorum sacrificia. Therae prope Apollinis Carne; templum in rupe. Ed. IG XII 3 s. 1316. [Hi]

Ζεὺς Μηλ[ί]χιος τῶν | περὶ Πολύ[ξ]ενον.

Litteratura ΕΙΞΝΓ sed C tertii, immo quarti a. Chr. saeculi fuisse potest. In eadem regione sunt tituli similes ibid. 1317 Ζεὺς τ[ῶ]ν περὶ Ἀ[λ]άκιον et 1318 Ζεὺς τῶν περὶ Ὀλυμπιάδωρον. Nec procul Iovis nomen cum singulis nominibus coniungitur 1315: Ἐχεράτευ[ς] | Ζεὺς, 399 (c. add.. (SGDI 4753) Ζεὺς Ἀγασικλεῦς, 401 [Ζ]εὺς Τύχωνος, alia. Iovis ipsius nomen antiquissimis litteris ibidem fere non raro rupi incisum est, saepius Ζεὺς (ζ = Ξ), semel Ζηῦς (1312); cf. W. Schulze Quaest. ep. 240 *Δῆρύς = Ζεὺς, quocum compara 375 Ζηρό(ς). Ibidem interdum nominatur Φορ[ε]ς i.e. Κούρης (354. 355, cf. 353). Aliorum deorum nomina in rupe, eaque plerumque prope foramina rectangula saxo incisa (ἐσχάρας? cf. n. 1035) inscripta sunt (n. 353 sqq. SGDI 4707 sqq.). Haec Iovis sacra quamvis non omnia ad Creticum amatorum et amasiorum morem rettulimus, quem Ephorus apud Strabonem X 483 descripsit: τὸν μὲν οὖν βροῦν θύει τῷ Διὶ καὶ ἐστὶ τῶς συγκαταβαίνοντες, quia vicini sunt tituli rupestres quibus res amatoriae haud ambiguae tractantur (IG XII 3, 536 sqq.).

1037. Milesiorum sacerdotium, c.a. 300. Mileti in scaena theatri, nunc Parisiis. Edd. Rayet Rev. arch. XXVIII 1874, 106; Bechtel Inschr. ion. Dial. 100 et tab. 3 (Michel 726; Syll.² 627; SGDI 5497). Cf. Ziehen Ath. Mitt. XXIV 1899, 270. [Hi]

—ντων. λαμβάνειν 1 δὲ τὰ δέρματα κ[α]ὶ τὰ ἄλλα γέρεα· ἦν ἐν θ[ύ]ηται, λά[ψ]εται 2 γλῶσσαν, ὁσφύν, δασέαν 3, ὦρην 4. ἦν δὲ πλέω

1 Ad sacerdotem qui sacrificiis publicis interest verbum spectare sequentia docent. De pellibus cf. n. 1004²⁹. 2 Syllabae primae vocalis corripienda est; aliter enim ā pro η in dialecto Ionica offensionem haberet. Milesiorum eorumque colonorum (κατελάψθη Zeleae n. 279⁷) hoc esse, quorum dialecto etiam Herodotus (λελάβητε IV 79. ἀπολελαμμένοι IX 51) et Hippocrates usi essent, monuit Becht. 3 Recte hoc nomen

θύεται, λάψεται ἀπ' ἐκάστου ὀσφύ[ν, | δασέ]αν καὶ γλῶσσαν, καὶ κωλῆν
 μίαν ἀπὸ πάντων. καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν | [ἐντ]εμενίων θσων ἐ-
 ρᾶται ὁ ἱερέως⁵, λάψεται τὰ γέρεα τὰ αὐτὰ καὶ κωλῆν ἀντί | [τῆ]⁵
 ὠρης, ἧμ μὴ βασιλεὺς⁶ λαμβάνη. ἦν δὲ εὐστὸν⁷ θύγῃ ἡ πόλις,
 λάψεται γλῶσσαν, ὀσφύν, δασέαν, ὠρηγ. ἦν ξένος ἱεροποιῇ τῷ
 Ἀπόλλωνι, προῖεραῖσθαι⁸ τῶ[ν] | ἀστῶν ἐν ἅν θέλῃ ὁ ξένος, διδόναι
 δὲ τῷ ἱερεῖ τὰ γέρεα ἅπερ ἡ πόλις διδοῖ π[άν]τα χωρ[ί]ς⁹ θερμά-
 τω[ν], π[λήν]⁹ τοῖς Ἀπολλωνίοις --

substantivum esse, non adiectivum ad ὀσφύν relatum, statuit R. Nec potest de alia victimae parte nisi de pelle hirsuta intellegi; nempe ut alibi pellem inter ἱερεῶσυνα fuisse docet Arist. Thesm. 758 τοῦτ' ἐὶν δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται (cf. etiam n. 1015₁₂), sic in hoc ipso titulo quae nunc singillatim enumerantur, v. 1 vocibus τὰ δέρματα καὶ τὰ ἄλλα γέρεα comprehensa sunt, et v. 7. 8 peregrinus qui sacra faciet eadem dare iubetur quae civitas det praeter pellem. Dttb. (Favre Thes. Ion. 85). 4 Vocem Ionicam Becht. primus monstravit in Schol. Hom. μ, 89 ἀώρους Ἀρίστηρος ἀκώλους. τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῆν ὠρηγ καὶ ὠραίαν. Perbene idem comparat Latinum *sura*; sed hic titulus eo nomine a scholiastae testimonio discrepat, quod v. 4. 5 κωλῆν et ὠρηγν distinguit. 5 Contra ab composito ἀρχιέρεως (ἀρχ-ιέρηf-ο-ς), quod ab ἱερεύς derivatum est ut ἡμιέκτεων (ἡμ-έκτῃf-ο-ν) ab ἐκτεός, hanc declinationem etiam in nomen primitivum permanasse iam veteres grammatici non ignorabant (Bekk. Anecd. p. 1197₂₄), qui sane iniuria eam Atticis tribuisse videntur. Immo Ionismi Milesiorum et coloniarum nec non vicinorum quorundam propriam fuisse nunc pluribus testimoniis constat. Dttb.; cf. Favre Thes. 207.

6 Rex sacrificulus, quales, ut Athenis, ita in aliis quoque Ionicis civitatibus, veluti Prienae, Ephesi, Myconi (n. 1024³⁴), Ii (IG XII 5, 1008), Siphni (Isocr. XIX 36, Naxi (IG XII 5, 54₃) fuisse constat. 7 Ab εὔειν verbo descendere hoc nomen monuit Egger apud R. Putaverim victimam designari quae tota (praeter ἱερεῶσυνα illa) comburatur (δολοκαυτεῖν). Dttb. Ziehen Ath. Mitt. XXIV 267. 8 Cf. 548⁶. 9 Suppl. Bechtel coll. n. 1004₃₄.

1038. Eleusiniorum fasti, c. a. 300. Fragmenta duo tabulae unius. Edd. Skias 'Eφ. ἀρχ. 1895, 97, 12 (Syll.² 628; Ziehen 6¹. Cf. Wilhelm 'Eφ. ἀρχ. 1902, 141; Pringsheim Arch. Beitr. Gesch. Eleus. Kult. 107. [H¹]

I. col. sinistra.

a ἐν εἰς Ἑλευσίνιο[ν].
 πένπτεῖ ἱσταμένον¹.
 ἱεροφάντη καὶ κήρυκι

1 Pyanepsionis, cf. not. 2. 3.

- ε[ι]ς ἄριστον τὴν ἐορτὴν
 5 προαγορεύουσιν τῶν
 ΠΙΙ Προηγοσίων 2.
 ἐβδόμηι ἰσταμένου·
 ΔΔ Ἀπόλλωνι Πυθίῳ 3 [α]ῖς
 καὶ τὰ ἐφ' ἱεροῖς 4, πρόγονον 5
 10 καὶ τὰ μετὰ το[ύτ]ου
 τράπεζαν κοσμήσαι 6
 τῷ θεῷ, ἱερρώσυνα ἐ[ρ]εῖ
 ----- 7
 ἐ[ρ]οφάντῃ καὶ τα[ι]ς
 15 ἱερφαῖς ταῖς [ἐν] Ἐλ[ε]υσίν[ι]
 ἐν ταῖς πανν[υ]χ[τ]ῇ
 παρέχειν σ. . νδ
 ψαιστὰ καὶ . τ--

2 Etym. M. 688₄₄: Προηρόσια ὄνομα θυσίας ὑπὲρ τῶν καρπῶν γινομένης (sic n. 1024₁₆) ὑπὲρ καρποῦ Δήμητρι ὕν. V. 24 ὑπὲρ[ρ] κα[ρ]πῶν Διὶ Χθονίῳ, Γῇ Χθονίῃ. Hesych. προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. Κλειόδημος (καὶ ὁ δῆμος cod., em. Ruhnken) δὲ αὐτὰ προαρχτούρια καλεῖ. n. 717₂₈: τοῖς τε Προηρησίοις ἤραντο τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐλειτούργησαν ἐν τῷ ἱερῷ εὐτάκτως. Proërosiorum sacra desideramus ut ipsa statim excipiat agricolarum labor cuius causa ea deis offeruntur. Atque arationem et sementem Pyanepsione demum mense, post primos imbres autumnales, fieri solitas esse constat (Mommsen Feste 6. 14 al.). Adde quod quae hic de septimo eiusdem mensis die scripta sunt v. 7 sqq., manifesto (not. 3) ad Pyanepsia spectant. Luculentissime igitur hoc titulo confirmatur Saupprii sententia Or. Att. II p. 271₁₇, Proërosia et Pyanepsia, tempore non multum inter se distantia, ita ab Atheniensibus conexasse, ut Pyanepsiis Proërosiorum ab Apolline institutorum grati memoriam recolerent.

3 Cf. Harpocr. s. v. Πυανόψια· Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθηνησιν ἐορτῶν γεγραπότες Πυανεψιώνος ἐβδόμη τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασιν. Pythium potissimum Apollinem fuisse etsi ille non addit, tamen inde apparet, quod oraculum, quo ille per summam frumenti inopiam suaserat ut Proërosiorum sacra instituerent, huic sacrificio ansam praeberat. Cf. Schol. Aristoph. Equit. 729 οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντες οἰκουμένην, χρωμένων τίνι ἂν τρόπῳ παύσαιτο τὸ δαινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσαστο, εἰ προηροσίων ὑπὲρ ἀπάντων Ἀθηναίων θύσειαν. Nulla igitur ex parte dubium est, quin hic in Pyanepsiorum feriis et in mense Pyanepsione versemur.

4 Eadem ni fallor quae n. 1026₂₄ θύστροα appellantur.

5 Hesych. πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς μέτασσαι. Zieh.

6 N. 1022₂. 7 Hic diei alicuius significationem fuisse apparet, quia

II. e media col. dextra.

ΔΔ

20 ίε[ρ--]
 τελ--
 Ποσ[ειδῶνι 8 --]
 πελα[νός --]
 ιλ. ε. ε. --

25 ΔΔ

 b π[ρ]ός [τ]ὸ μέγαρον
 Δ εἰς ἀ[π]όμετρα 9 τῇ ἱερεΐαι
 τῇ τοῦ Πλούτωνος ἱερεΐαι
 [βωμόν] στ[ο]λ[ί]σας 10 τοῖν Θεσμο[φόροι]ν
 30 - 11 ι - ι κανοῦν
 - 11 ι -ς ξύλα ἐπὶ τὸν βωμόν καὶ --
 --

ea quae proxime sequuntur non iam ad Pyanepsia spectant, sed manifesto ad Thesmophoria, quae ante medium mensem Pyanepsiona acta constat (Mommsen Feste 193). 8 Cuius mensis ex iis qui post Pyanopsiona sunt haec Neptuni sacra fuerint ignoramus. 9 Suppl. Wilhelm, coll. Zieh. l. l. 10 B₉: [δίδο]ται ἐς ἀπόμετρα : Δ. 10 Suppl. Hi., cf. v. 31 ἐπὶ τὸν βωμόν.

1039. Olbiopolitarum thesaurus, c. a. 230. Olbiae, nunc Mosquae. Edd. Struve Act. soc. Odess. VI 1867, 2 (Muellenhoff Herm. III 442) et Rh. Mus. XXIV 559; Latyschew IOPEux. I 46, add. p. 221 (Michel 705; Syll.² 629; Ziehen 85; Minns Scythians and Greeks 643, 8). Cf. Papabasileiu Ep. 1911, 92/8. [Hi]

ἐπαδεύσαντες 1 | ἐπεμελήθησαν τοῦ | θησαυροῦ· | Ἡρόδοτος Παντα-
 5 κλέους, | Ἐπιχάρης Διονυσοφάνους, | Ποσειδῶνιος Εὐκράτους, | Ἀδεί-
 μαντος Ἀπατουρίου, | Ἰστικῶν 2 Μητροδώρου, | Λεοντομένης Ἡροσῶν-
 10 τος 3, | Ἡρακλείδης Εὐβίου. | τοὺς θύοντας ἀπάρχεσθαι | [ε]ἰς τὸν
 θησαυρόν· | βοός μὲν χιλίους διακοσίους 4, | ἱερείου 5 δὲ καὶ αἰγός
 15 τριακοσίους, | [δ]έλφους 6 δὲ ἐξήκοντα.

Litterae ΕΠΠΩ, cf. not. 2. 1 N. 495_{1,2}: οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἐπτά
 εἶπαν. In nummis: οἱ ἐπτά. 2 Bechtel Hist. Pers. 228. 3 Huius
 fratrem Πρωτογένην Ἡροσῶντος (n. 495) esse litterae ex parte similes ut
 credamus non dissuadent. 4 Nummi qui intelligendi sint, non con-
 stat; de obolis cogitat Zieh., id quod pretia solitis maiora efficeret; de
 χαλκοῖς Minns p. 463. 5 Ovis. Str. 6 Γῆ|.ΟΥC Str., ΕΑ'ΟΥC Lat.,
 Dittenberger, Sylloge III. 13

[τ]έ[ρ]φος i.e. cutis Iernstedt ap. Lat. ex Nicandro Th. 323. Al. 268. Porcus requiritur (Zieh.), immo δελφάκιον, quod num τὸ δέλφος sive τὸ τέλος appellari potuerit, quaerendum.

1040. Leges de Aesculapii aliorum sacris in Piraeo faciendis, saec. IV in. In Piraeo. Edd. Dragatses Έφ. ἀρχ. 1885, 86; IG II 1651 (Michel 672; Syll.² 631; Ziehen II 18; Kutsch Att. Heilg. 115, 231). [Hi]

I θεοί. | κατὰ τὰδε προθύεσθαι¹. Μαλεάτη² πόπανα τρία, Ἀπόλλωνι
δ πόπανα τρία, Ἑρμῇ³ πόπανα τρία, Ἴασοῖ πόπανα τρία, Ἀχαιοῖ
10 πόπανα τρία, Παναχταῖ πόπανα τρία, | χυσίν⁴ πόπανα τρία, Κυνη-
γέταις⁵ πόπανα τρία.

Εὐθύδημος | Ἐλευσίνιος⁶ | ἱερεὺς Ἀσκληπιῶ | τὰς στήλας ἀνέθηκ[ε]
15 τὰς πρὸς τοῖς βωμοῖς, | ἐν αἷς τὰ πόπανα πρῶτος | ἐξηικάσατο⁷, ἃ
χρὴ πρ[ο]θύεσθ[αι] --]

Tituli I in fronte, II in latere sinistro, III in superficie, IV in parte
aversa variis manibus incisi. 1 Priusquam Aesculapio (v. 13) res di-

vina fiat, placentae offerendae sunt deis συνάοις, quorum in numero
praeter tres filias comparent Apollo et Maleates (not. 2), quorum de neces-

situdine cum illo constat, et Mercurius de quo v. not. 3. 2 IG IV 950²⁴:
οὐδέ κε Θεσσαλίας ἐν Θρίακῃ πειραθείης εἰς ἄδυτον καταβάς Ἀσκληπιῶ, εἰ μὴ
ἐφ' ἄγνοῦ πρῶτον Ἀπόλλωνος βωμοῦ θύσαις Μαλεάτα. Cui titulo cum de προ-
θύματος ritu cum hoc conveniat, tamen eo discrepat, quod Μαλεάτης illic
nihil est nisi cognomen Apollinis, cuius rei etiam alia haud pauca ex-
stant cum scriptorum tum titulorum, praecipue Epidauriorum, testimonia
(Hoefer Lex. Myth. II 2302), at hic ab eo distinguitur, ea videlicet de
causa, quia Maleates deus labente tempore demum cum Apolline con-
fusus est (v. Wilamowitz Isyll. 100). 3 Mercurius inter deos medicos

non habetur nisi rarissime; de eius cum Hygiea in sacris coniunctione
Roscher Lex. Myth. I 2379 affert Cornuti de natura deor. 46. Inde enim
ab Homeri aetate eius propria existimabatur facultas somnum hominibus
afferendi (Roscher p. 2375) ea cum quia somnus haud raro aegrotantibus
salutaris est, tum propter incubationem in Aesculapii templis usitatum
ei locum fecisse videtur inter deos quibus valetudo hominum cordi est.
Cf. n. 1143: Ἀσκληπιῶν καὶ Ὑγίαι καὶ τῶν Ὑπνῶν -- χαριστήριον. 4 Dae-

monas nescio quos in Asclepieo cultos hos interpretatur Wilamowitz
Isyll. 100, neque negandum est id titulo κατὰ τὰδε προθύεσθαι ad haec
quoque relato commendari. Sed veros canes in Asclepieo Epidauriorum
ali solitos docet n. 1168¹²⁶: οὗ[τος] ὕπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν κατὰ τὸ ἱερὸν θε[ρα-
π]ευόμενος τοῦς ὀπ[τι]λλοὺς ὕ[γι]ας ἀπ[η]λλε. 5 Et canes et eorum custodes
divinos esse sacrificia haec et Platonis comici versus Ath. X 441 e prob-
bant: προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαυτῶν -- πύργης τετάρτης
κυσὶ τε καὶ Κυνηγέταις. Zie. 6 Filius ... ροκλῆς Εὐθύδημου Ἐλευσίνιος
legem rogat n. 1048⁵ (a. 321/0). PA 5533. 7 In inferiore tabulae parte,

quae periit, imagines placentarum expressae fuisse videntur.

II 20 Ἡλίωι 8 | ἀρεστῆρ[α] 9, | κηρίον 10. | Μνημο|σύνηι ἀρεσ[τῆρ]ρα, |
25 κηρίο[ν] | νηφάλλ[ι]οι 11 τρεῖς | βωμοί 12.

III 30 [νη]φάλλιοι | τρεῖς | βωμοί.

IV νηφάλλιοι

8 Solis et Mnemosynae προθύματα aliquanto posteriore aetate adiuncta esse videntur illis antiquis quae Euthydemus sacerdos recensuerat.

9 Apud Pollucem VI 76 ἀρεστήρ inter placentarum genera commemoratur.

10 κηρίον substantivum favum significat, qui una cum placenta deo offerebatur. Cf. IG II 1662 (Ziehen I.L. 19): Μοίραις ἀρεστήρες III, κηρία III.

11 Cf. Polemon ap. schol. Soph. Oed. Col. 100: Ἀθηναῖοι τε γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὕσιοι νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνη, Μούσαις, Ἥοι, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ.

12 Arae hae nec placenta sunt nec quidquam aliud nisi arae proprie dictae data opera tunc erectae. Hi.

1041. Lex Attica de Aesculapii et Hygieae sacris saec. c. I p. Chr. Ed. Latyschew Bull. Hell. V 1881, 262, 2 (Michel 691; Syll.² 632 Ziehen II 48; Kutsch Att. Heilg. 120. 247). [Hi]

ἱερὸν τὸ τέμενο[ς] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ | τῆς Ὑγείας. | θύειν τοὺς γε-
5 ωργοὺς | καὶ τοὺς προσχώρους | τοῖν θεοῖν, ᾗ θέμις, | καὶ τὰς μοίρας
10 νέμειν | τῷ τε εἰσαμένῳ καὶ | τῷ θεηκολοῦντι. | τῶν δὲ κρεῶν μὴ |
φέρεισθαι 1.

Litterae ΘΠΞ; vs. 5 fin. Υ intra O scriptum. 1 Haec cautio haud rara fuisse videtur (cf. n. 1004₃₁. 1024₂₆), multo rarior ea munificentia quam testatur tit. Sestius Or. 339₇₂: μετεδίδου δὲ τοῖς ἀλειφομένοις τῶν ἱερῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀλείμματος εἰς οἶκον.

1042. Menis Tyranni sacra saec. II/III p. Chr. Sunii. Edd. *IG III 74 (Syll.² 633; Michel 988). [Hi]

Ξάνθος Λύκιος Γάτου Ὁρβίου 1 καθειδρύσατο ἱερ[ὸν] Μηρός | Τυράν-
νοῦ 2 αἰρετίσαντος [τοῦ] θεοῦ 3 ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ. καὶ [μυθένα] | ἀκά-

Litterae ΑΖΘΞΠΥΩ. Imperatorum Romanorum aetate utique non antiquior titulus. Alius eiusdem argumenti, sed cum incommoda rerum dispositione tum sermonis barbarie ab hoc discrepans, eodem loco inventus est (IG III 73, cf. Hauser Gramm. gr. Inschr. Lykiens 58); quem conieci primum ab ipso Xantho incisum esse, tum vero eum, cum animadverteret quam infelicitur ea res cessisset, hunc titulum fortasse ab homine Atheniensi conficiendum curavisse, in quo foedissima quidem sermonis vitia sublata sunt. Dttb. Attamen pauca inde corrigere licet.

1 Servus non filius. 2 De huius dei cultu latissime per Asiam minorem potissimum fuso cf. Drexler Lex. Myth. II 2687. In Atticam iam tertio a. Chr. n. haec sacra invecta esse ille demonstrat allatis titulis

θαρτον προσάγειν· καθαρίζεστω δὲ ἀπὸ σ[κ]ύρων⁴ κα[ὶ] χοιρέων⁵ |
 κα[ὶ] γυναικός⁶· λουσαμένους⁷ δὲ κατακέφαλα αὐθημερόν εἰς[πορεύ]-
 5 εσθαι· καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν⁸ διὰ ἑπτὰ ἡμερῶν λουσαμένην κ[ατα]-
 κέφαλα εἰσπορεύεσθαι αὐθημερόν, καὶ ἀπὸ νεκροῦ⁹ διὰ ἡμερῶν
 ὁ[έκα] | καὶ ἀπὸ φθορᾶς¹⁰ ἡμερῶν τετταράκοντα. καὶ μηθὲν θυσι-
 ἀζειν ἄνε[υ] | τοῦ καθειδρουσαμένου τὸ ἱερόν· ἐὰν δὲ τις βιάσῃται,
 ἀπρόσδεκτος | ἢ θυσία παρὰ τοῦ θεοῦ. παρέχειν δὲ καὶ τῷ θεῷ τὸ
 10 καθήκον, δεξιὸν | σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στη-
 θύνιον¹¹ καὶ ἔλαιον | ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδῆν.
 καὶ εὐείλατος | γένοιτο ὁ θεὸς τοῖς θεραπεύουσιν ἀπλῇ τῇ ψυχῇ· ἐὰν
 δὲ τινα | ἀνθρωπινα πάσχι, ἢ ἀσθενήσῃ ἢ ἀποδημήσῃ που, μηθὲν
 ἀνθρώπων ἐξουσίαν ἔχειν, ἐὰν μὴ ᾧ ἂν αὐτὸς παραδῶι. δς ἂν δὲ
 15 πολυπραγμονήσῃ τὰ τοῦ θεοῦ ἢ περιεργάσῃται, ἁμαρτίαν ὀφιλέτω
 Μηνὶ Τυράννῳ, ἣν οὐ μὴ δύνῃται ἐξειλάσασθαι. ὁ δὲ θυσιάζων
 τῇ ἐβδόμῃ | τὰ καθήκοντα πάντα ποιεῖται τῷ θεῷ· λαμβανέτωι δὲ
 τῆς θυσίας ἧς | ἂν φέρῃ σκέλος καὶ ὦμον· τὰ δὲ λοιπὰ κατακοπτε-
 τωι (ἐν τῷ) ἱερῷ¹². εἰ δὲ τις | (εἰ δὲ τις) προσφέρει θυσίαν τῷ
 20 θεῷ, ἐγ νοუმηνίας μέχρι πεντεκαίδεκάτης. ἐὰν δὲ τις τράπεζαν
 πληρῶι τῷ θεῷ, λαμβανέτωι τὸ ἥμισυ¹³ | τοὺς δὲ βουλομένους
 ἔρανον συνάγειν Μηνὶ Τυράννῳ ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ· | ὁμοίως δὲ παρ-
 ἔξουσιν οἱ ἔρανισται τὰ καθήκοντα τῷ θεῷ, δεξιὸν | σκέλος καὶ
 δορὰν καὶ κοτύλην ἐλαίου καὶ χοῦν οἴνου καὶ νο[μισμα οὐγ] | κιαῖον¹³
 καὶ ἐφίερα τρί(ι)α καὶ κολλύβων χοίνικες¹⁴ δύο καὶ ἀχρο-

IG II 1587. 1593. Sed semper privata manserunt servorum potissimum
 Asianorum. In reliqua Graecia continentali nulla dum comparuerunt
 eorum monumenta; Thasi est IG XII 8, 587 -- ἀνέθηκεν θεῷ Μηνὶ Τυράννῳ
 Διονύσῳ [πολ?]λὰ εὐχαρισ[τί]σα[ς]. De cognomine .quod est Τύραννος cf.
 Drexler p. 2753. 3 ΧΦΥΟΕΟΥ. 4 ΕΝΟΡΔΩΝ. Sed in altero exemplari
 (IG III 73₁₀) recte scripta exstat haec brevior vocis σκύροδον forma, quae
 Romanorum aetate nec non etiam nunc in usu est. 5 Integra vox
 exstat IG III 73₁₁. 6 N. 982³. 7 N. 982⁴. 8 De catameniiis hoc
 sine dubio intelligendum est. Cf. ἀπὸ [κ]αταμηνίων Wilhelm AEMOest.
 XX 1897, 83 in tit. Aegyptio Rev. arch. 1883, II 181₁₃. 9 N. 982⁵.

10 De abortu hoc recte interpretatur Maass Orpheus 311³⁷ coll. Ps. Pauli
 Apocalypsi 60 αὐταὶ εἰσιν αἱ φθείρασαι ἑαυτὰς καὶ τὰ βρέφη αὐτῶν ἀπο-
 κτεῖναι. Cf. ἀπὸ φθορείων n. 983₁₂ et Plutarchi locum illic allatum not. 5.

11 Cf. Phrynichus p. 384 Lobeck: στηθύνιον ὀρνιθίου λέγουσι τινες οὐχ
 ὕγιως. Pollux II 162: τὸ δὲ στηθῶν μέσον στηθύνιον. Volgaris recentiorum
 temporum dialecti esse ex locis a Lobeckio allatis apparet. 12 N. 1041₁₀

13 Suppl. Dttb. 14 Soloecus nominativi in -ες pro accusativo usus

26 [άματα 15 ἐ]άν κατακλιθῶσιν οἱ ἐρανισταί, καὶ στέφανον καὶ λημ-
νίσ[χον]· | καὶ εὐείλατος γένοιτο τοῖς ἀπλῶς προσπορευομένο[ς].

cum antea regionum quarundam, imprimis Achaiae, proprius fuisset, imperatorum aetate ubique in titulis hominum indoctorum frequenter invenitur. Hatzidakis Einl. neugr. Gramm. 139. 15 Cf. n. 589⁴⁵: παρεχέτω δὲ καὶ ἀροσάματα αὐλητὴν συριστὴν κιθαριστήν. Zie.

1043. Samiorum sacrificium; saec. III. Sami. Edd. Clerc Bull. Hell. VII 1883, 517; Fabricius-Koehler Ath. Mitt. X 1885, 32 (Michel 710; Syll.² 637). [H²]

[τάδε] εἰσήμεχαν οἱ αἰρεθέν[τες νομο]γράφοι¹ περὶ τῆς ἐν Ἐλικωνίῳ² | [θυσίας· τοῦ]ς ἀποδεικνυμένους ὑπὸ τῶν χιλιαστῆρων³ ἐπιμηνίους⁴ τῆς | [πανηγυρικ]ῆς συνόδου τῆς ἐν Ἐλικωνίῳ γινομένης ἐπιμηνιεύειν ἐάν | [ἐνδημῶσι· ἐ]άν δὲ ἀποδημῶσιν, οὐς ἂν κατα-
5 λίσσιν αὐτῶν κυρίους κατὰ | [ταῦτά. ἐάν δὲ] αὐτεπάγγελτοί τινες πείσῃσι τοὺς αὐτῶν χιλιαστῆρας, | [ἐπιμηνιεύειν ἕκαστ]ον τοῖς αὐτοῦ χιλιαστῆρσι. ἂν δὲ αἰρεθεῖς τις ἢ αὐτὸς | [πείσας μὴ ἐπιμηνιε]ύσῃ, εἰσπραχθῇτω θραχμάς διακοσίας ὑπὸ τῶν ν[ο]μογράφων τῶν αἰρε-
θέντων καὶ τ[ῶν ἐπι]μηνίων τῶν συναποδει[χθέντων].

Cum Atheniensium cleruchis expulsis a. 322 Samus antiquis incolis reddita esset, cum aliis legibus, quibus res publica ordinata est, etiam hanc de sacris Neptuni Heliconii latam esse perquam probabiliter coniecit Koe. 1 Non eam legum conscriptoribus potestatem permissam esse, ut ipsi sua auctoritate quas vellent civibus leges imponerent, verbum εἰσήμεχαν demonstrat. Illorum rogationem populi suffragiis probatam esse non enuntiatur quidem, sed aliter lapidi incisa non esset. Koe.

2 Cf. n. 1017¹. 3 Eiusdem χιλιαστῆρος (Sami 312³⁰; Ephesi 353⁹, cf. I. Keil Jahresh. XVI 245) cives χιλιαστῆρες vocantur; significatione igitur hoc simillimum est illorum φυλέτης, δημότης, γεννήτης, derivatio vero eadem qua apud Laconas a nomine πεντηκροτῆς descendit πεντηκροστήρ vel πεντηκοντήρ, quod tamen praefectum quinquaginta militum significat. 4 Suos quaeque χιλιαστῆς constituerebat ἐπιμηνίους, qui omnes coniuncti sacra Neptuni Heliconii curabant. Hos hieropoeorum Atheniensium (n. 944¹³) similes recte existimat Koe., sed nomen ἐπιμηνιοι suadere videtur, ut non ad ferias anniversarias, sed ad sacra minora eodem cuiusque mensis die redeuntia eorum operam pertinuisse statuamus.

1044. Posidonii Halicarnassii testamentum. Halicarnassi, nunc Londini. Edd. G. Hirschfeld Inscr. Brit. Mus. IV 1, DCCCXCVI; Paton-Myres Journ. Hell. stud. XVI 1896, 234, 36 (Inscr. jur. II 128, XXV; Michel 854; Syll.² 641; Laum Stift. II 111, 117). Cf. Ziebarth Gr. Vereinsw. 10; Poland Vereinsw. 567 B 308. [H²]

ἀπο[στ]είλαντος Πο[σ]ειδ[ωνίου] ¹ χρ[ι]στα[μέν]ου | τῶι Ἀπόλλωνι ², τί ἂν ἰ
 αὐτῶι τε καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ | γινομένοις καὶ οὖσιν ἔκ τε τῶν ἀρσέ-
 5 νων καὶ τῶν θ[η]λειῶν εἴη λῶιον καὶ ἄμεινον ποιῶσιν καὶ πρᾶσ[σου]σιν,
 ἔχρησεν ὁ θεὸς ἔσσεσθαι λῶιον καὶ ἄμεινον αὐτοῖς ἱλασκομένοις καὶ
 τιμῶσιν καθάπερ | καὶ οἱ πρόγονοι Δία Πατρώιον ³ καὶ Ἀπόλλωνα
 Τελε[με]σοῦ ⁴ μεδῶντα ⁵ καὶ Μοίρας ⁶ καὶ θεῶν Μητέρα· | τιμᾶν δὲ
 10 καὶ ἱλάσκεισθαι καὶ Ἀγαθὸν Δαίμονα Ποσειδωνίου καὶ Γοργίδου ⁷.
 τοῖς δὲ ταῦτα διαφυλάσσουσιν | καὶ ποιῶσιν ἄμεινον ἔσσεσθαι.

Ποσειδώνιος Ἰατροκλέους ὑπέθιχεν τοῖς ἐξ ἑαυτοῦ | καὶ τοῖς ἐκ Ἰ
 τούτων γινομένοις ἔκ τε τῶν ἀρσένων | καὶ τῶν θηλειῶν, καὶ τοῖς
 15 λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν ⁸ | [εἰ]ς θυσίαν οἷς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἀγρὸν τὸν
 ἐν Ἀστυ[πα]λαίαι ⁹ τὸν ὁμορροῦντα Ἀνθεῖ καὶ Δαμαγῆτι ¹⁰, | [χ]αί
 τήν ἀλλήν καὶ τὸν κῆπον καὶ τὰ περὶ τὸ μνημεῖον | [χ]αί τοῦ ἐν Τα-
 ράμπτι ἐνηροσίῳ ¹¹ τὸ ἥμισυ. καρπευ[έ]τω δὲ καὶ ἱερατευέτω τῶν
 20 ἐκγόνων τῶν ἐκ Ποσειδωνίου ὁ πρεσβύτατος ὢν ἀεὶ κατ' ἀνδρογέ-
 νειαν, | ἀποδιδούς κατ' ἐνιαυτὸν χρυσοῦς τέσσαρας ἀτελέ[ας] ¹².

Litterae ΝΕΠΞ saeculis potius IV/III quam III/II (ut Hirschf.) convenire videntur. Lapis continet I oraculi Telmessii a Posidonio consulti responsum, II Posidonii de sacris gentiliis testamentum, III Posidonii posterorum decretum. Simili modo Epictetae Theraeae testamentum sequitur decretum τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀνδρείου τῶν συγγενῶν (IG XII 3, 330; Laum l.l. II 42, 43).

1 Iatroclis f. (v. 12) Halicarnassensis.

2 Telmessio (cf. v. 7).

3 N. 987^s.

4 Oppidum Cariae (Plin. n. h. V 103) divinationis laude insigne. Cic. de divin. I 41, 91 *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina*. Apollinis fuisse oraculum Telmessium ex hoc demum titulo cognitum est. Hir.

5 Themistocles a. 480 ψήφισμα γράφει τήν μὲν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀθηνῶν (ita Reiske; Ἀθηναιῶν mss.) μεδεούσῃ. Plut. Them. 10., n. 129¹⁰ [τῆς Ἀθηναίης τῆς Ἀθηνῶν μ[ε]δεούσης]; terminum Samium SGDI 5701 οὗρος τεμένεος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης (a. 365—322); Coum Paton-Hicks 148 ὕρος τεμένεος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης.

6 Delphis in templo item Iovis, Parcarum, Apollinis sacra coniuncta erant (Paus. X 24, 4).

7 Uxoris Posidonii. 8 Qui decreto posterorum Posidonii idem ius adepti erunt, quod illi origine habent. Dttb. Immo iis qui uxores ex illis duxerant, coll. Xen. Hell. IV 1, 14 λαμβάνειν τήν θυγατέρα. Zieb. 9 Strab. XIV 658 ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῆς ἡπείρου κατὰ τήν Μυρδῖαν Ἀστυπάλαια ἐστὶν ἄκρα καὶ Ζεφύριον. Videtur id promunturium esse quod hodie *Kephalka* vocatur. Pa. 10 Situs definiendi causa aut nomina propria fundorum vicinorum, aut (ut hic et n. 153¹⁴¹). IG XII 5, 872 al.) domini eorum appellari solent.

11 Ius arandi agri significatur, non dominium. Videtur igitur haec terra emphyteuseos iure Posidonio et eius progeniei locata fuisse.

12 Nullo vectigalis nomine quicquam

ἔδοξεν Ποσειδωνίῳ καὶ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς | ἐκ Ποσειδωνίου καὶ III
 τοῖς εἰληφόσιν ἐξ αὐτῶν 8, αἰρεῖσθαι ἐπιμηνίους ἐξ ἑαυτῶν τρεῖς
 25 κατ' ἐνιαυτῷ, | οἵτινες ἀπολαμβάνοντες τῆς ὑποθήκης π[αρ]ὰ [τοῦ
 ἱ]ερῆως ἐκάστου ἐνιαυτοῦ μηνὸς Ἑλευθερίου 13 [χ]ρυσ[οῦς] | τέσσα[ρ]ας
 συντελέσουσιν τὰς θυσίας. ἂν δ[ὲ] μὴ ἀποδιδῶν ἢ μὴ θέλῃ καρ-
 30 पेῦειν, εἶναι τὰ ὑποκείμενα κ[οι]νὰ 14 καὶ τοὺς ἐπι[μ]ηνίους ἐγδι-
 δόναι, τὸ δὲ τέμενος εἶναι [κοι]νόν [κ]αὶ | τ[οὺς] ἐπιμηνίους ἐγμισθοῦν
 καὶ τὸ μίσθωμα καὶ τὸ ἐνη[ρό]σιον κομιζόμενοι μηνὸς Ἑρμαιῶνος
 ἐπιμελεῖσθωσαν 15 ἐπὶ δύο ἡμέρας τῷ ἱερεῖ τὰ νομιζόμενα | παρ-
 35 πατρὸς καὶ μητρὸς Ποσειδωνίου | [κ]ριὸν καὶ Δαίμονι Ἀγαθῷ Ποσει-
 δωνίου καὶ [Γο]ργίδος | κριόν, τῇ δὲ δευτέρῃ Διὶ Πατρῶϊ κριόν
 καὶ Ἀπόλλωνι | Τελεμεστοῦ μεδέοντι κριόν | καὶ Μοίραις κριόν | καὶ
 Θεῶν Μητρὶ αἶγα· ὁ δὲ ἱε[ρ]εὺς λαμβανέτω ἐκάστου | ἱερέου κωλῆν
 40 καὶ τεταρτη[μο]ρίδα σπλάγχων | καὶ τῶν ἄλλων ἰσόμευρος ἔ[στω]· τὰ
 δὲ λοιπὰ κρέα οἱ | ἐπιμήνιοι ἀφελόντες ἰκανὰ τοῖς δειπνοῦσιν καὶ |
 γυναιξὶν μερίδας ποτηράντωνσαν ἴσας καὶ ἀποδόντωνσαν ἐκάστῳ με-
 45 ρίδα τῶν τε παρόντων καὶ τῶν ἀπόντων, | τὰς δὲ κεφαλὰς καὶ τοὺς
 πόδας αὐτοὶ ἐχόντων, τὰ δὲ | κώϊδια πωλούντων ἐν τῷ θιάσῳ καὶ
 τῇ δευτέρῃ | λόγον ἀποδόντων πρὸ τοῦ δήμου, ἀναγράφαντες εἰς
 8 ἕκαστον ἀνήλονται· καὶ τὸ | περιγινόμενον ἀναλίσκειν εἰς ἀναθή-
 50 ματ[α]. | ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὴν ὑποθήκην | κ[α]ὶ τὸ
 δόγμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ | τεμένει· τοῖς δὲ ταῦτα
 διαφυλάττουσιν καὶ ποιούσιν ἅμεινον γένοιτο ὑπὸ Θεῶν καὶ ἀν-
 θρώπων 16.

de illis quattuor aureis detrahare licebit. Cf. Xenophon de re ditibus 4, 14 Νικίας ποτὲ ὁ Νικηράτου ἐκτέσσετο ἐν τοῖς ἀργυρεῖσι χιλίους ἀνθρώπους, οὓς ἐκείνος Σωσίᾳ τῇ Θορὰ ἐξέμισθωσεν ἐφ' ᾧ ὁβολὸν μὲν ἀτελεῖ ἐκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι. Hir. 13 Mensis Halicarnassius incertae sedis, qui Bull. Hell. V 211 Ἑλευθερίων vocatur. Inconstantia terminationis sine dubio ad mixtam ex Ionica et Dorica stirpe populi originem redit. Ex reliquis mensibus quinque, nomina Ἀνθεστηριῶν, Ἀπολλωνιῶν, Ἀρτεμισιῶν, Ἑρμιῶν, Ποσειδῶν (Bischoff Realenc. Kalender § 78) Ionum, unum Ἡράκλειος (n. 1015₁) Doriensium rationem sequitur. 14 I.e. fructus eorum ad omnes Posidonii posteros pervenient. 15 I.e. ἐπιμεληταὶ ἔστωσαν, ut ἐπιστάται ab ἐπιστάτης derivatum. Activi usus pro medio insolitus, sed certus.

16 ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΝ. Em. inscr. jur.

1045—1046. Amorginorum Itonia.

[Hi]

1045. Arcesinenses Cleophantum laudant, c. a. 250. Arce-sinae. Ed. S. Reinach Bull. Hell. VIII 1884, 450, 17 (Michel 378; Syll.² 642); Delamarre IG XII 7, 22. Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 229; Nilsson Gr. Feste 89.

θεοί. | ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. | Δημέας εἶπεν· Σῶσος ἐπε-
 5 στάτει· | ἐπειδὴ Κλεόφαντος¹ Κλεοφῶντος | προαναιρεθεῖς² εἰς τὰ
 Ἰτῶνια³ τὰ τε | [ἄ]λλα ἐπεμελήθη καλῶς καὶ δικαίω[ς] | καὶ φιλο-
 τίμως περὶ τὴν ἀρχήν, καὶ παρῳγγεῖλεν ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ κη-
 10 ρύματ[ος] | πορεύεσθαι εἰς τὰ Ἰτῶνια ἀσυμβόλους | Ἀρχεσινεῖς πάντας
 καὶ ξένους τοὺς | ἐνδημοῦντας, καὶ ἐλθόντων εἰς τὰ Ἰτῶνια ἐπτακοσίων
 φιλότιμος γεγένηται περὶ τὴν πομπὴν καὶ τὴν θυσίαν | τῆς θεοῦ, καὶ
 15 τοὺς ἰόντας εἰς τὴν ἑορτὴν | ἐστιάσας λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ἡμέρας
 ἕξ· καὶ παρ' αὐτοῦ ἀνάλωσεν εἰς τὰ ἱερεῖα πρὸς τῷ ἐκ τῆς πόλεως
 ἔλαβε δραχμὰς πεντακοσίας καὶ τὸ εἰς τὰς συμβολὰς γινόμενον
 20 δραχμὰς δισχιλίας πεντακοσίας⁴, καὶ τοῦτο ἅπαν ἐπέδωκεν καὶ |
 ἀφῆκεν ἀτελεῖς τοὺς ἰόντας τῶν συμβολῶν· περὶ δὲ τούτων δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ | καὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν Κλεόφαντον | Κλεοφῶντος,
 25 καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν | θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαι-
 οσύνης καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον· | εἶναι δὲ αὐτῷ ἀτέλειαν
 καὶ γυναικί καὶ | ἐκγόνοις πατρῶν τῶν συμβολῶν πορευομένοις εἰς
 30 τὰ Ἰτῶνια, καὶ προσδρίαν ἐμ π[ᾶ]σι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἢ πόλιν.
 εἰς δὲ | τὸν λοιπὸν χρόνον στεφανοῦν αὐτὸν | ἀεὶ τοὺς ἀγωνοθέτας πρὸ
 τοῦ ἀγῶνος | ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἢ πόλιν, | καὶ Ἰτωνίων
 35 τῇ πομπῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ, [καὶ] | ἀναγορεύειν τὸν κήρυκα [ὧν ἕνεκα] |
 στεφανοῦται, ὅπως [ἂν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀεὶ ἀποδ]εικνύμεν[οι φιλο-
 τίμως ἔχωσι --]

1 Inter huius posteros saeculo II laudatur Agathinus propter similia merita (Syll.² 643, emendatus IG XII 7, 33).

2 Insolitum hoc est pro προαιρεθεῖς aut αἰρεθεῖς; verbum ἀναιρεῖν τινα alibi longe aliam vim habet.

3 Minervae Itoniae sacra Thessalorum et Boeotorum erant. Eadem ab Atheniensibus non aliena erant. IG I 210₁₂; Ἰτῶνιαί πόλιν Plat. Axioch. 364/5; Judeich Topogr. Ath. 131.

4 I.e. ternas drachmas et quaternas partes septimas in singulos homines, id quod bene convenit cum eis quae de sumptu in victum quotidianum faciendo ex aliis testimoniis cognitum erat. Cf. Boeckh Staatsh. I³ 127. Re.

1046. Minervae Itoniae collegium Epinomidem Minoëtam laudat, c. a. 250. Minoae, nunc in insula Syro. Edd. Delamarre Rev. arch. XXIX 1896, 73, 1 (Michel 712; Syll.² 644); Delamarre IG XII 7, 241.

θεοί. | ἀγαθῇ τύχῃ. ἐπὶ δημιοργοῦ¹ Παγκρίτου, | μηνὸς Κρονιῶνος²,
 ἔδοξεν τοῖς ἱερουργοῖς³ | τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰωνίας⁴. ἐπειδὴ Ἐπινο-
 5 μίδης | Θεογένου ἄρξας τὴν ἀρχὴν τὴν εἰς Ἰώνια⁵ | τῆς τε θυσίας
 καὶ τῆς πομπῆς ὅπως γένηται | τῇ θεῷ ὡς καλλίστῃ πᾶσαν σπουδὴν
 ἐποή|σατο, καὶ τῶμ πορευομένων εἰς τὴν ἑορτὴν | καλῶς καὶ φιλο-
 10 τίμως ἐπεμελήθη, τοὺς μὲν | τόκους τοὺς γινομένους αὐτῷ ἀπὸ τοῦ
 ὑπάρ|χοντος πελανοῦ⁶ τῇ θεῷ, ἀφ' ὧμ πρότερον ἢ θυ|σία συνετε-
 λεῖτο, ἐπιδούς τῷ κοινῷ τῷ ἱερουρ|γῶν εἰς κατασκευὴν τοῦ τεμέ-
 15 νους, τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ γεγόμενον εἰς τὴν βοὴν τὴν θυθεῖσα[ν] | καὶ
 τὴν ἄλλην δαπάνην ἅπασαν ἀναλώσ[ας] | ἐκ τῶν ιδίων· καὶ τοὺς πο-
 ρευομένους εἰς τὴν ἑορ[τῇ], | ὄντας οὐκ ἐλάσσους πεντακοσίων πεντή-
 κοντ[α], | ἀφῆκεν ἀσυμβόλους⁷, προκηρύξας ἐν τῇ ἀγορᾷ | ὡς ὁ νόμος
 20 προστάσει καλῶς καὶ δικαίως, γενο|μένου τοῦ ἀναλώματος οὐκ ἐλάσ-
 σονος δραχμῶ[ν] | χιλίων κρίνων τοῦτο μέγιστον καὶ κάλλιστον | εἶναι,
 διαφυλάσσειν τὴν τε πρὸς τὸν δῆμον εὐνο[ι]αν καὶ τὴμ πρὸς τοὺς
 θεοὺς εὐσέβειαν· ὑπὲρ οὖν | τούτων δεδόχθαι τοῖς ἱερουργοῖς τῆς θεοῦ,
 25 ἐπαι|νέσαι Ἐπινομίδην Θεογένου ἀρετῆς ἕνεκα καὶ | [φ]ιλοτιμίας ἧς
 ἔχων διατελεῖ περὶ τὸ κοινὸν τῶν [ι]ερ|ουργῶν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 θαλλοῦ στεφάνω[ι] | κα|τά τὸν νόμον, καὶ ἀνακηρῦξαι τὸν στέφανον |
 30 [- 101 - τ]οὺς πρωτάνεις ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ | [- 151 - τό]ν τε [ἄρ]χ[ον]τα
 καὶ τοὺς πρ[ο]τάνεις - 121 - καθ' ἕκασ[τον] ἐν αὐτ[ῶν] --]

1 Magistratus ceteroqui in Ionicis civitatibus paucis usitatus tamen invenitur Naxi, sed quo tempore Rhodii dominabantur (IG XII 5, 38 inde ab a. 41); Minoam Samo (cf. n. 1047¹⁰) inductus est. Realenc.² IV 2861.

2 Sami idem mensis fuit. Cf. n. 976. 3 Non ut n. 1045 populi decretum habemus, sed collegii eorum qui sacris Minervae Itoniae intererant. Similes sunt οἱ ἱεροὶ Andaniae in mysteriis Cereris et Proserpinae (n. 736; Cardinali R. Acc. Lincei XVII 1908, 165). Neque feriae utrobique eadem significantur, nam illae Arcesinensium, hae Minoëtarum sunt. Dttb. Num Minervae fanum utrique urbi commune fuerit, ambiguum est. Hi. ap. Del. 4 Cf. n. 1045². 5 Cf. n. 1045¹. In utroque igitur oppido peculiaris erat magistratus, cuius officium ad unas Minervae Itoniae ferias spectaret, similis agonotheotarum qui in singula festa inferiore tempore apud Athenienses constituebantur. 6 Cf. n. 83⁹. Stengel Opferbr. 66. 7 Cf. n. 1045⁹, 21.

1047. Samiorum Minoëtarum lex de Magnae Matris sacer-
 dote et epimeniis, c. a. 100. Minoae in Amorgo, nunc Syri. Edd.
 Delamarre Rev. arch. XXIX 1896, 77, 2 (Michel 713; Syll.² 645; Ziehen Leg.
 sacr. 98); IG XII 7, 237 (Laum. Stift. II 63, 50 a). [Hi]

[--|οί] ἐπιμ[ήνιοι¹ --|..]ωσαν εἰ[--ω]σαν ἐν τῷ ἱερῷ[ι --]| κέναι I
 5 τὸν λόγον [--πα]ραχρῆμα ἐγδανεισ[άτωσαν τὸ ἀργύριον, παρατιθέ-
 τω]σαν δὲ καὶ ἐ[π]ὶ τὴν τρά[πεζαν τ]οῦ μὲν βοός -c. 9 i- καὶ|
 γλῶσσαν καὶ σάρκας τρεῖς² [καὶ --], | ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων
 [ἱερείων· τῶν δὲ παρατιθεμένων]| τῇ θεῷ³ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔστω
 10 τὸ μὲν τέταρτον? μέ]ρος τῆς ἱερείας, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ἔπα -12-15 i-, |
 ἐπὶ δὲ τελετὴν ποιῇ ἡ ἱερεία, ὁ πελαν[ός⁴ ὁ δι]δόμενος ὑπὸ τῶν
 τελουμένων ἐ[ρ]ὸς ἔστω· [ἔστω δὲ ὁ πε]λανός ἐκάστου ὀραχμῆ καὶ
 ἐγδανεισθήτω π[αραχρῆ]μα. τὸν δὲ τόκον λογεύετωσαν καὶ τοῦτον⁵ II
 15 οἱ ἐπιμ[ή]νιοι καὶ καθιστιάτωσαν⁶, τὰ δὲ ἄλλα⁷ ἔστω τῆς [ἱερείας]|
 κατὰ τὰ ἔθιμα. ἡ δὲ αἰρουμένη[τι] ἱερεία παρεχ[έ]τω αὐ[τῇ]⁸ τὰ τέ- III
 λεστρα⁹ ἰδίαι καὶ ἱεραζέτω ἔτη δέκα, ἐὰν βο[ύλη]ται· οἱ δὲ πρυ-
 τάνεις τῇ δεύτερον ἡμέραι μετὰ [τάς]| σπονδὰς ποιεῖτωσαν διαχειρο-
 20 τονίαν τοῖς πα[ροῦ]σιν, ὅτῳ δοκεῖ καλῶς καὶ φιλοτίμως τοὺς ἐπι-
 μηνίους| ἐπιμελεῖσθαι τῆς τε θυσίας καὶ τῶν παρόντων [καὶ]| ὅτῳ
 μῆ· καὶ ἐὰν νικᾷν δοκῇ, στεφανώσάτωσαν αὐτοὺς| θαλλῶι στεφάνωι
 καὶ ἀναγγελάτω ὁ κήρυξ ὅτι ‘ὁ δῆμος| στεφανοῖ αὐτοὺς ἀρετῆς
 25 ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς| εἰς αὐτόν’. ἐπιμελετήτωσαν δὲ οἱ ἐπι- IV
 μῆνιοι τῇ| πρώτῃ ἡμέρᾳ μ[ε]τὰ τὰς σπονδὰς, ὅπως σιωπῇ κα[τα]-
 κηρύξας ὁ κήρυξ ἀναγγεῖλη ὅτι ‘στεφανοῖ ὁ δῆ|μος ὁ Σαμ[ίω]ν ὁ
 κατοικῶν ἐν Μινώϊαι¹⁰ Ἡγησαρέτ[η]^(ν)¹¹ Αἰν[η]σικράτου, γυναῖκα

Litterae ΖΠΣ. Praeterea tenemus fragmentum exiguum (a), quod decem versuum partes continet. Populiscitum est Samiorum qui Minoae in insula Amorgo habitabant (not. 10).

1 Duumviri quotannis a populo creati qui sacra Magnae Matris curabant (v. 52 sqq.). 2 N. 1013³. 1025⁴⁵. 3 Matri deorum; cf. v. 54 εἰς Μητρίδα. 4 N. 83⁹. Hic iam pro frumenti primitiis pecunia numeratur, sed antiquum nomen mansit.

5 Hinc apparet iam in deperdita parte tituli superiore (fortasse v. 1. 2) usuras quasdam commemoratas fuisse, quas epimenii computare iuberentur. 6 Usurae in dapes sollennes, quae per feriarum dies in ἱερατείῳ delubri fiebant, impendi iubentur.

7 Nempe ἱερωσύνα vel γέρα, quae praeter πελανόν unusquisque ex sacrificantibus dare debet.

8 N. 1009⁹⁹ τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐξ τῶν ἀνθουσιν παρεῖται αὐτὸς αὐτοῦ. Manifesto utrobique de eadem re dicitur, de sollennibus quibus sacerdos inauguratur. 9 N. 1012⁵⁹. 10 Neque rempublicam peculiarem hos Samios effecisse, quae in eadem urbe cum antiqua Minoëtarum civitate domicilium haberet, neque partem populi Minoëtarum Delam. probavit allato tit. IG XII 7, 239, qui incipit quidem a formula Σαμίων τῶν Ἀμοργον Μεινῶαν κατοικοῦντων ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, sed v. 35 simpliciter στεφαν[ο]ῖ ὁ δῆμος ὁ Μεινωητῶν habet, ut appareat eosdem esse illius

- 30 δὲ Ἑρμοκράτου τοῦ Παγχ[ρ]ίτου εὐ|σεβείας ἔνεκεν τῆς πρὸς τοὺς
θεοὺς καὶ ἀρετῆς ἔνε|κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν'. ἀναγγελέ- V
τωςαν | δὲ [κ]αὶ οἱ ἀγωνοθέται τοῖς Ἑκατομβίοις 12 ἐν τῷ θεάτρῳ |
[κ]αθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν τὸν στέφανον τοῦτον. εἰάν | δὲ τις τ[ῶ]ν ὀφεί- VI
35 λόντων τὸ ἀργύριον τῇ θεῷ βούλ|ται ἀποδοῦναι τὸ ἀρ[χ]αῖον, κατα-
βαλλέτω τοῦ μηνός τοῦ Κρονιῶνος 13 ἐν κυρία ἐκκλησίᾳ τὸ μὲν
ἀρ[χ]αῖον τοῖς ἐξετασταῖς, τὸν δὲ τόκον τοῦ μηνός | τοῦ Πανήμου 14 τοῖς
ἐπιμηνίοις. οἱ δὲ ἐξετασται | λαβόντες παραχρῆμα ἐγδανει[σ]άτωσαν
40 καὶ ἀνα|γραψάντων εἰς τὴν φλιάν 15 τὸ ὄνομα τοῦ δανεισαμέ|νου
πατρόςθεν καὶ τὸ ἐνέχυρον 16 ὃ ἂν ὑποθῇ, καὶ εἰάν ἐγ|γυητὴν κατα-
στήσῃ· τὸ δὲ τοῦ ἀποδόντος τὸ ἀργύ|(<γυ>ριον ὄνομα καὶ τοῦ ἐγ-
γυητοῦ καὶ τὸ ἐνέχυρον τ[ὸ] | ὅποτεθὲν ἐκκολαψάντων ἐκ τῆς φλιάς.
45 προσ[λο]γεύεσθωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι καὶ εἰάν τις γένητα[ι] | μεῖς ἐμβό- VII
λιμος τὸ δωδεκατημόριον καὶ κατισ[τι]άτωσαν 17. ὑπαρχέτω δὲ τῇ VIII
θεῷ τὰ χρῆματα | ἐπὶ τοῖς κτήμασιν ἐκάστων τῶν δεδανεισμέ|νων,
50 καὶ κομιδῇ ἔστω πρώτη 18 τῇ θεῷ καὶ τῶν τέ|λων καὶ τῶν ἀρ-
χαίων καὶ πρακτοὶ ἔστωσαν ἀεὶ οἱ ἔ|χοντες καὶ νεμόμενοι τὰ ἐνέ-
χυρα τὰ ὑποκείμενα | τῇ θεῷ καὶ ἀναγεγραμμένα [ἐ]ν τῇ φλιά. ὁ
δὲ | δῆμος αἰρείσθω ἀεὶ ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις ἐπὶ|μηνίους εἰς Μη-
55 τῶια ἄνδρας δύο τῶν πολιτῶν | τίμημα 19 ἔχοντας μὴ ἔλασσαν

aetatis Minoëtas cum Samiis Minoae incolentibus. Atque cum Milesios n. 866) et Naxios (n. 889¹) in duobus reliquis insulae oppidis, Arcesinae et Aegialae, habitantes non comparere in inscriptionibus ante alterum p. Chr. n. saeculum recte observaverit Delam., Samiorum coloniam Minoam deductam multo antiquiorem esse praeter hunc titulum demonstrat populi- scitum Pariorum n. 562₈₀ Σάμιοι οἱ ἐμ Μινόαι, cum v. 81 simpliciter Ἀρ- κεσινεεῖς sit. Dttb.; cf. IG XII 7, p. VIII. 11 APETH. 12 Cf. n. 1024₃₀ Ἀπόλλωνι Ἑκατομβίῳ. 13 Samiorum mensis respondens Atheniensium Thargelioni, fastorum Iulianorum Maio aut Iunio. Cf. Bischoff Realenc.² Kalender § 73. 14 Item mensis Samius, Atheniensium Scirophorion, Romanorum Iunius aut Iulius. 15 Cf. n. 170₂₃: τὸ δὲ ψάψισμα τόδε ἀναγράφαι ἐς τὰν φλιάν τοῦ ἀγοραν[ο]μίου. Polyb. XII 11, 2 καὶ μὲν ὁ τὰς ὀπισθοδόμους στήλας καὶ τὰς ἐν ταῖς φλιάς τῶν νεῶν προσενίας ἐξευρηκώς Τι- μαίος ἐστιν. Frequentius εἰς τὴν παριστάδα occurrit in titulis; utrumque vocabulum antam portae cum proxima parietis parte indicat. Del.

16 Fundum oppigneratum hic dici apparet, cum alibi ἐνέχυρον pignus, quod in manus creditori traditur, ab ὑποθήκῃ distingui soleat. 17 Suppl. Dttb. ex v. 15. 18 Vetantur epimenii alia condicione mutuas dare dei pecunias nisi ut inter omnia debita pro quibus fundus hypothecae datus est primum locum teneant. Del. 19 De reditu annuo, non de capite rei familiaris haec interpretatur Del., probabiliter, quoniam aliter

δραχμῶν διακοσίῳ. οἱ δὲ ὀφείλοντες τὰ χρήματα τῇ θεῷ κατα- IX
βαλλέτωσαν τοὺς τόκους τοὺς γινομένους τοῖς ἐπιμηνίοις καθ' ἕκαστον
ἐνιαυτὸν ἐν τῷ μηνί τῷ Πανήμῳ καὶ ἀποσφράγισμα 20 ποιεῖτωσαν
60 τῆς ἀποδοῦ[σ]εως ἐπὶ τοὺς ἐξεταστάς· ἐὰν δέ τις τῶν [ὀφειλόν]των
μὴ ἀποδῇ τοὺς [τόκους ἐν] τῷ χρόνῳ -- | -e ιοι -αι πα--

nimis exigua videri debet census summa. 20 I.e. ἀπόγραφον ἐσφραγι-
σμένον. Cf. CIG 3281₁₃: ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ
ἀρχεῖον. Del. Rubensohn Elephantine-Pap. 9.

1048. Eleusiniorum et praesidii Atheniensium decretum,
a. 321/O. Eleusine. Edd. * IG II 5, 574 e (Michel 148; Syll.² 647); IG II²
1191. Cf. Foucart Rev. phil. XVII 1893, 161; Hiller Herm. XXVIII 1893, 469.

[Hi]

[δημαρχ]οῦντος Ὀνήτορος, | [ἀρχ]οντος δὲ Ἀρχίππου 1. | ἔδ[ο]ξαν Ἐλευ-
5 σ[ινί]ων [τῷ δήμῳ | καὶ] Ἀθηναίο[ι]ς [τοῖς ἐν τῇ φυλ[α]κῇ | τὸν
ἀγαθ[ὸν] . . .] [ροκλή]ς | Εὐθ[ύ]ου δ[ή]μου Ἐλευ[σ]ίν[ιο]ς 2 εἶπεν· | ἐπειδὴ
ὁ [νόμ]ος κ[αὶ] ἐλευ[σ]ί[ν]ιος [περὶ] ἀφ[αν]είν ἐν τῷ ψ[υ]φίσ[ματι] τὸν λ[α]μ[β]ά-
10 νοντα δ[ω]ρᾶν δ[ι]τ[ι] εὐεργ[ε]τή[κ]εν τὴν πόλ[ιν], Ξενοκλ[ῆ]ς 3 δὲ π[ερ]ί
τε τὸ ἱερόν τοῖν θεοῖν [καὶ] | μυστηρίων ἐπιμελητῆς χειρ[ο]τον[η]θε[ῖ]ς 4
15 εὐδ[ο]ξεῖως κατ[έ]χουσε | καὶ φιλοτίμ[ω]ς τὰ ἐν ταῖς ἀρχαῖ[ς] ἔπραξεν,
[καὶ] ἐ[π]ω[σ]ε τὰ ἱερὰ ἀσφαλῶς καὶ καλῶς [πορ]εύ[ε]ται 5 καὶ ἡ
πανηγυρί[ς] τῶν εἰσα[φ]ο[κ]ο[ν]ο[ν]μένων [Ἐ]λλήνων Ἐλευ[σ]ίν[ια]ς καὶ
20 εἰς τὸ ἱερόν, [καὶ] οἱ τὸ προάστ[ιον] οἰκοῦν[τες] καὶ οἱ γεω[ργ]οί |
σώζωνται, γέφυρα[ν] [λ]ιθ[ι]νήν 6 κατασκευάζει [παρ' αὐ]τοῦ |
μ[α]τα [προ]αναλ[ύ]σων, καὶ δ[ι]τ[ι]μύσεια διαχειρίσας χρ[ῆ]ματα πρό-
25 τε[ρ]όν τε καὶ νῦν ἐπ[ὶ] δικαιοσύνῃ στεφανοῦται [καὶ] ἐπὶ ταῖς λε[ι]-
τουργίαις ἐξ [- ιιι - δ]ί[τ]ιμος --

1 A. 321/O. 2 Suppl. Koehler ex IG II² 1194_{11, 18}: Εὐθ[ύ]ουτος
... οκλήους Ἐλευσίνιος. 3 Xeinidis f. Sphettius, cf. n. 3348. 4 Cf.
IG II 1188. 1189: Δήμητρι καὶ Κόρει Ξενοκλ[ῆ]ς Ξεσίνιος ἀνέθηκεν ἐπι-
μελητῆς μυστηρίων γενόμενος. 5 Deorum simulacra (iepa) quae sollenni
pompa deducuntur non minus recte πορεύεσθαι dicuntur, quam ἔχειν
n. 885₁₈. Ceterum Ἐλευσινιάδε καὶ εἰς τὸ ἱερόν α πορεύεσθαι potius quam ab
εἰσαφικνουμένων pendere putaverim. Dttb. 6 In Cephiso flumine Eleu-
sinio. Eiusdem pontis mentio fit in epigrammate Anth. Pal. IX 147: ὦ ἔτε
Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον, ὦ ἔτε, μύσται, μηδ' ὕδατος προχῶς δεῖδιτε χειμερίους.
τοῖον γὰρ Ξενοκλ[ῆ]ς ὁ Ξεσίνιος (ὁ Αἰνῖος codd.) ἀσφαλές ὕμνιν ζεῦμα διὰ
πλατέος τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ. F. Hi. Carmen vix sine causa idonea An-
tagorae Rhodio attribuitur, qui postquam diu Athenis degit, a. 276 ab
Antigono Gonata in Macedoniam vocatus est, c. a. 274 Athenas rediit.
Sussehl Gesch. Alex. Lit. I 380.

1049. Cerycum gentis Atticae decretum saec. IV extr.
Eleusine. Edd. IG II 597 (Michel 962; Syll.² 648); IG II² 1230. [Hi]

[Θ]εοί. | Ἐπιγένης Εὐεργέτου ἐκ Κοίλης εἶπεν· | [ἐ]πειδὴ Εὐθύδημος ὁ
5 πάρεδρος¹ τοῦ βασι[ι]λέως καλῶς καὶ φιλοτίμως μετὰ τοῦ βασι[ι]λέως
κα[ὶ] τοῦ γέν[ο]υ τοῦ Κηρύκων² ἐ[πε]μελήθη τ[ῶ]ν περὶ τὰ μυ-
στήρια καὶ φι[ι]λοτιμού[μεν]ος διατελεῖ πρὸς τὸ γέν[ο]ς τοῦ Κηρύκων
καὶ [ἐ]στίν εὖνους ἀπασ[ιν] ἄε[ι], [κ]αὶ λαβ[ὼ]ν κ--

στοιχηδόν. 1 N. 388². 2 Plerumque, ubi de sacris Eleusiniarum
peragendis dicitur, Eumolpidarum et Cerycum gentium coniunctim mentio
fit; sed hic cum causa afferenda sit, cur Cerycum gens potissimum
Euthydemum laude dignum iudicet, haec sola commemoratur.

1050. Eumolpidarum gentis decretum saec. IV extr. Eleu-
sine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1890, 83; IG II 5, 597 b (Michel 963; Syll.² 651);
IG II² 1231. Cf. Foucart Rev. ét. Gr. VI 1893, 330. [Hi]

Θ[εοί]. | Πρύταν[τος] εἶπεν· ἐπειδὴ Τληπό[λε]μος Α[-]ντι- κα[λ]ῶς καὶ
5 φιλοτίμως καὶ εὖσεβ[ῶ]ς τ[ῶ]ν ἱερ[ῶ]ν¹ ἐπιμελεῖται καὶ τ[ὸ] το[ῦ] |
Πλούτωνος ἱερ[ὸ]ν² καλῶς ἐκ[ύ]στη[σεν], ἐπαινέσαι [αὐτὸν] καὶ στεφα-
10 νῶσαι μυρρίνης στεφά[νω]ι εὖσε[β]είας ἕνεκα καὶ φι[ι]λοτιμίας· νέ[μ]ειν
δὲ αὐτῷ καὶ [μ]ερίδα ἐγ[ὲς] [μ]υστήριων τῶν μεγάλ[ων] καὶ τῶν πρὸς
Ἄγραν ὀσημπερ [Ε]ὐμολπιδῶν³ ἐκ[ύ]σται, ἐπειδὴ σπουδαῖός ἐστι περὶ
15 τὰ ἱερὰ κα[ὶ] τ[ὸ] γένος τοῦ Εὐμολπιδῶν· ἀνα[γ]ράψαι δὲ τὸ ψή-
φισμα ἐν στ[η]λ[ῃ] λιθίνῃ --]

στοιχηδόν. 1 Non templa indicantur, sed omnia quae ad cultum
dei spectant sacra caerimoniaeque hac appellatione comprehenduntur.

2 Cf. Syll.² 587¹⁴⁰: τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος περιελεῖψαι καὶ κονιᾶσαι καὶ
λευκῶσαι, v. 169 σάνιδες πετελεῖναι εἰς τὰς θυροκινκίδας ἐπὶ τὸ τοῦ Πλούτωνος,
v. 177 τοῖς ἀποξέσασιν τὰς παραστάδας τὰς ἐν τῷ τοῦ Πλούτωνος. 3 Hinc
apparet decretum gentis Eumolpidarum esse.

**1051. Hermionensium ad Asinaeorum de Chthoniis re-
sponsum saec. II.** Ex ruderibus Hermiones Argolicae in Siciliam de-
latus lapis. Exscript P. Victorius, cuius apographum habetur Cod. Monac.
Lat. 743 fol. 102, quod Dittenbergeri in usum contulit Ziebarth. Ex Gorio
CIG 1193 (SGDI 3386; Michel 179); Syll.² 654; Fraenkel IG IV 679 ex Bollii
collatione. Cf. Boesch Θεωρ. 8. 105. [Hi]

---- | καὶ συμπομπεύειν καὶ ἄγειν | βοῦν, ὅπως φανερά ῃ διότι τάν |
τε συγγένειαν καὶ φιλίαν θέλει¹ | ἐπὶ πλεῖτον προάγειν, ἔδοξε τῇ |

Litterae ΘΞΠΣ, si modo apographo fides habenda est. Versum dispo-
sitis ab eo qui transcripsit pro arbitrio facta videtur. 1 οΒΑΕΙ.

5 πόλει, ἀποκριθῆμεν τοῖς πρεσβευταῖς, διότι ἡ πόλις τῶν Ἑρμιονέων |
 ἀνανεοῦται τε τὰν συγγένειαν καὶ | φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει
 10 πὺτ | τὰν πόλιν τῶν Ἀσιναίων², καὶ ἐπὶ | πλεῖον προάξει[τ]³, καὶ διότι
 ἀποδέχε[ται] ἡ πόλις φιλοφρόνως τὰν <τε>⁴ θυσίαν ἂν μέλλει ἄγειν
 ἡ πόλις τῶν Ἀσιναίων [τ]ᾷ Δάματρι [τ]ᾷ⁵ Χθονίαι· καταστᾶσαι
 15 δὲ καὶ θεαροδόχον, ὅς[τις] ὑποδέξεται τ[οῦ]ς [πα]ραγινόμενους συνθύτας
 ἐπὶ τὰν θυσίαν | τῶν Χθονείων· [ἐ]παινέσαι⁶ δὲ καὶ | τοὺς πρεσβευ-
 20 τὰς ἐπὶ τε τᾷ ἐν|θαμίαι καὶ τ[ῇ]⁷ ἀναστροφῇ [ἂν π]επ[ο]λῆνται ἀξίως
 ἑκάτερ[ῃ]ν τᾶν | πολίων. | δόμεν δὲ καὶ ξένια τοῖς πρεσβευταῖς Ἀπελ-
 λ[ῃ]ν τὸν | ταμ[ί]αν τὰ μ[ε]ρίστα ἐκ | τῶν νόμων. τοὺς δὲ νομογράφους |
 25 [τοὺς κα]τασταθέντας κατα[χ]ω[ρ]ίς[τ]αι τοῦτο (τὸ)⁸ δόγμα εἰς τοὺς
 [νόμους, | τοὺς δὲ]¹⁰ δαμιουργοὺς τοὺς ἐπὶ Λαῖδα ἐγδόμεν στάλαν
 καὶ ἀναγρά[ψαι τὸ] | δόγμα καὶ ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Δάματρος
 30 τᾶς Χθονίας, ὅπως ὑπόμνημα ἥ ἑκατέραις ταῖς πόλε[σιν] εἰς ἅπαντα
 τὸν χρόνον. καλέ[σθαι] δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰν | κοινὰν ἐστίαν
 35 τοὺς πρεσβευτὰς | ὅσας κα ἀμέρας ἐπιδαμῶντι· τὸ | δὲ ἀνάλωμα ὁότω
 εἰς ταῦτα Ἀπελ[λ]ῃς¹¹ ὁ ταμίας. θεαροδόχος Ἀγόραι[ος] Πραξία.

2 Messeniae, quo se contulerunt Dryopes ex Argolide pulsi (Müller Dor. I 155). Asine Argolidis intellegi nequit, quia Dryopibus expulsis civitas sui iuris esse desiit. B. 3 προᾶξε, ultima littera linea tracta deleta, cod. ex Ziebarthi testimonio. 4 Seu τὰν τε (πομπὰν καὶ) θυσίαν. 5 καὶ δαματρι καὶ. De Cereris Chthoniae sacris Hermionensibus cfr. Pausan. II 35, 4 sqq. IG IV 683. 684. 692. 6 ε codex. 7 τε cod. 8 Suppl. Dttb. 9 Quadratarum lapsus dispexit Fr. 10 Legum conscriptoribus mandatur ut plebiscitum legibus inserant, qua de re eadem plane ratione n. 629²⁵ dicitur ὅπως δὲ καὶ [ἐν τοὺς νόμους] καταχωρισθῇ -- ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στραταγόν] καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας.

11 ἀπελ[λ]ῃς codex. Ἀπελ[λ]ῃς i. q. Ἀπελλέας quam Ἀπελ[λ]ῃς (Dttb.) scribere mavult Hi.

1052—1054. Samothracum mystae. Samothracae. [Hi]

1052. Tabula opisthographa. Edd. a Rubensohn *Mysterienheiligtümer* 233 III; Kern Ath. Mitt. XVIII 1893, 365, 9 (Michell 1142; Syll.² 657); b Kern l. l. 366; a b (v. Gelder *Gesch. Rhod.* 466, 107/8); Friedrich IG XII 8, 186.

a [ἐπὶ βασιλέως¹ | Π]υθίωνος τοῦ Ἀριδῆλου | Ροδίων ἱεροποιοὶ² μύσται
 5 καὶ ἐπόπται | εὐσεβεῖς· | Σωσικλῆς Εὐκράτους, | Πεισικράτης Τιμαρά-

Litterae saec. I ineuntis. 1 Magistratus eponymus Samothracum.

2 Cf. IG XII 8, 191 Κυζικηνῶν ἱεροποιοὶ καὶ μύστα[ι] εὐσεβεῖς ἐπὶ Ἀντιγένους τοῦ Ἑρμαγόρου ἐπάρχου. Homines qui hic recensentur nullum domi munus aut sacerdotium gerebant. Immo qui peregre ad delubrum aliquod mit-

10 του, | Δαμάτριος Ἀμφοτεροῦ | συνέδαμοι³· | Καλλικράτης Δαματρίου, |
 Ἀναξικράτης Ἀναξικράτ[εως], | Θεόδωρος Ἡραγόρ[α], | Ἰσίδοτος --, Δα-
 15 μασα -- | Ἀγασ --
 Δ b ἐπὶ βασιλῆως --, | ὥς δὲ ἐν ᾿Ρόδῳ | ἐπὶ ἱερέως | τοῦ Ἀλίου
 20 Ἀ[ριστ]άρχου⁴ | ᾿Ροδίων | ἱεροποιοὶ μύσται εὐσεβεῖς | Δαλιάδας Ἀντι-
 πάτρου, | Ἀριστογένης Νικομάχο[υ], ναῦται· | Διονύσιος Ἐφέσιος, | Θή-
 25 ρων Περίνθιος, | Εὐδόξης Ἐφέσιος. | [Ἀγ]αθάγγελος⁵ | --σι? --ιος ἐν ᾿Ρόδῳ |
 -- c. 91 -- ρῶντος | --

tuntur, in universum quidem θεωροὶ appellantur; sed fieri potest ut ne-
 gotium eorum accuratius definiatur. Itaque si oraculum consulunt θεο-
 πρόποι, si victimas adducunt ἱεροποιοὶ audiunt. Cf. n. 296: [ὁ ὁ]ῆμος ὁ
 Ἀθηναίων τῷ Ἀπόλλωνι ἀνέθηκεν]. | ἱεροποιοὶ οἱ τὴν Πυθαῖδα ἀγαγόντες, probe
 illi quidem distinguendi ab eis hieropoeorum Atheniensium generibus, de
 quibus cf. n. 944¹³. ³ Homines privati qui una cum illa legatione sua
 sponte iter Samothracam fecerant ut mysteriis initiarentur. ⁴ Suppl. Hi.
 IG XII 8; homonymum Bleckmann Klio XII 1912, 253, 47 c. a. 220 epo-
 nymum fuisse sumit. ⁵ Litterae ΑΓ in ecthesi; Ἀ(γ)αθάγγελος Ge.
 Quae sequuntur, supplere nolimus.

1053. Post a. 90. Edd. Rubensohn *Mysterienheil.* 231 II; Kern *Ath.*
Mitt. XVIII 1893, 367, 10 (Syll.² 658; IG Rom. I 851); Fredrich IG XII 8, 205.
 ἐπὶ βασιλῆως¹ Ἀπολλοφάνου | τοῦ Διοδώρου | ἐφρόπται² εὐσεβεῖς |
 5 Λεύκιος Σικίνιος Μάρχου³ | ᾿Ρωμαῖος | καὶ ἀκόλουθος⁴ Σέλευκος, |
 μύσται εὐσεβεῖς· | Ἀῦλος Σικίνιος Λευκίου | ᾿Ρωμαῖος Ἀθηναῖος⁵, |
 10 [Σπύ]ριος⁶ Πέρσιος Κοῖντου | [᾿Ρω]μαῖος⁷ Λεωνίδης | [ἄρχων]⁸ ὑπη-
 ρετικοῦ | πλοίου⁸ δη[μοστ]ο[υ]⁹.

¹ Cf. n. 1052¹. ² Aspiratio ex ἐφορᾶν, ἐφορος errore in hoc vo-
 cabulum translata videtur. ³ Et geminata praeonominis vocalis et
 υῖός; in paternae originis designatione omissum liberae reipublicae tem-
 pora indicant. K. Sed ex altera parte nomina Graeca libertinorum
 (v. 9. 11) hic non iam praeonominis sed cognominis locum tenent, qua ex
 re collatis titulis 727 et 746 colligas hunc a. 90 a. Chr. non esse antiquiorem.

⁴ N. 42⁴⁷ τοῖσι μύστῃσιν καὶ τοῖς ἐπιόπτῃσιν [καὶ τοῖς ἀκολούθουσιν].

⁵ Libertus sine dubio L. Sicinii M. f. n. 4. Quod libertus alio ac pa-
 tronus prae nomine utitur, id et n. 746⁶, 7. 10. 12. 13. 15 re dedit et omnino an-
 tiquiore aetate legitimum fuit. Cf. Mommsen *Röm. Forsch.* I 27. Cognomen
 post ethnicum positum sane ab usu vulgari abhorret. ⁶ Suppl. R.

⁷ Suppl. Dthb. Sine dubio hic quoque libertinus fuit. ⁸ Suppl. Hi.

⁹ Suppl. Fr.

1054. a. 160—180 p. Chr. Edd. Th. Reinach *Rev. ét. Gr.* V 1892,
 201, 4 (Syll.² 659); IG XII 8, 216.

θεοί. | βασιλεύοντος ¹ Σαβείνου οἷδε | Ἀθηναίων ἐμυήθησαν· | ὁ ἀπ'
 5 ἄσπεως στρατηγὸς Ἀθηναίων τῶν | ἐν Ἱμβρῳ ² Σωκράτης Ἀρχελαίου
 Πειραι|εύς ³, | Φιλοκράτης ὁ καὶ Εἰσιδωρος Φιλο|κράτους Ὁῤῥθεν, |
 10 Ἀσκληπιάδης Μηνοδώρου Φλυεύς ⁴, | Εὐσχήμεων Χρυσέρωτος Πει-
 ραίεύς, | Κορνήλιος Ἀδείμαντος Ἀναφλύστιος, | Κορνηλία Ἀλεξάνδρα
 Κορ(νηλίου) Ἀδείμαντου θυ(γάτηρ), | Κορνηλία Φιλότροφον ἐξ Ἀζ-
 15 νιέων, | Σωτᾶς Βότρυος Δαιδαλίδης. | ἐπόπται· | Π. Ἐρέννιος Λεον-
 τεὺς Ἀζηνιεύς ⁵, | Κλᾶρος Κλάρου Αἰξωνεύς, | Ἰούλιος Ἑρμιππος. |
 20 *in corona laurea*: θεοῖς | Μεγάλοις | Σαμοθράξι.

Litterae ΖΘΞΠΩ. De aetate cf. not. 4. 5. ¹ N. 1053¹. ² Cle-
 ruchos Athenienses qui Scyrum Lemnum Imbrum atque usque ad an-
 num 322 a. Chr. Samum tenebant magistratibus paruisse non ipsorum
 suffragiis electis, sed Athenis missis, apparet ex Aristot. Ἀθ. πόλ. 62, 2:
 λαμβάνουσι δὲ καὶ ὅσαι ἀποστέλλονται ἀρχαὶ εἰς Σάμον ἢ Σκύρον ἢ Αἴμνον ἢ
 Ἱμβρον εἰς σίτησιν ἀργύριον. R. Nomen στρατηγῶν iam quarto saeculo iis
 erat. Syll.² 587²⁷⁵. Utique hi distinguendi sunt a decem praetorum col-
 legio. Dttb. ³ Frater huius germanus videtur Abascantus Archelai
 f. Piraeensis ephebus intra annorum 129 et 138 spatium (IG III 1111₉),
 frater patruelis Archelaus Apollonii f. Piraeensis ephebus paullo ante
 a. 124 (IG III 1104₂₃), cosmeta 144 (IG II 738₃, 1112₁₀). Certe cum eis quae
 ex aliis nominibus de tituli aetate colligantur (cf. not. 4. 5), hoc optime
 conciliatur. ⁴ Ephebus fuit a. 156 (IG III 1121₆₈). R. Itaque hunc
 titulum intra annorum 160—180 spatium incisum esse perquam pro-
 babile est. ⁵ Ephebus a. 144 (IG III 740₉, 1113 a₂₄).

4. Certamina gymnica, equestria, musica, scaenica.

Cf. Th. Klee Zur Geschichte der gymnischen Agone an griechischen
 Festen 1918.

Adde n. 424 Catalogos Soteriorum Delphicos (pro 2691). 509. Id.
 c. a. 225. 389 Deliorum Apollonia (2692). 457 Thespiensium Musea
 (2693). 489. Catalogum Soteriorum instauratorum. 314. Lycaeonicas
 (cf. Klee p. 66); 648 aulodum (271^a); 794. choraulam (271^b);
 697 L. tripodaphoriam (2718); 772. hieromnemonem (2719); 662. Am-
 phiclem poetam et musicum (2721); 721. Dioscuridem grammaticum
 (2722). 667. Theseorum victores.

Omisimus Syri insulae legem (2680); didascalias Atticas (2696/8,
 cf. Wilhelm l.l. 34; v. Wilamowitz Goett. GA 1906, 614; G. Jachmann De
 Aristotelis didascaliiis 1909 al.); porro minora quaedam monumenta
 choregica (2711. 713/4); recensum eorum qui tragoediis Athenis vice-
 runt (2723; cf. Wilhelm Urk. D. Auff. 89; v. Wilamowitz Goett. GA 1906,
 615; Reisch Z. öst. Gymn. 1907, 291. 298 et Wien. Stud. XXXIV 1912, 332,
 qui v. d. novam editionem parat).

1055. Panathenaeorum praemia c. a. 400—350. Athenis.

Fragmenta duo. Edd. IG II 965; Michel 880 (Syll.² 668). Cf. Sauppe Ausg. Schr. 215. [H]

A	----	[πρώτῳ] στέφανος]
	----	[δε]υτέρῳ
	----	[τ]ρίτῳ
		<u>κιθαρῳδοῖς</u>
5		πρώτῳ στέφανος
X		θαλλῷ χρυσοῦς
Π		<u>ἀργυρίῳ</u>
[X]HH		<u>δευτέρῳ</u>
[Π]H		<u>τρίτῳ</u>
10	[HH]HH	<u>τετάρτῳ</u>
	HHH	<u>πέμπτῳ</u>
		ἀνδράσι αὐλοῦδοις
	HHH	<u>πρώτῳ</u> · τούτο [στ]έφανος
	H	δευτέρῳ
15		ἀνδράσι κιθαρισταῖς
	Π	<u>πρώτῳ</u> · τούτο
		στέφανος HHH
	[--HH]	<u>δευτέρῳ</u>
	H	<u>τρίτῳ</u>
20		<u>αὐληταῖς</u>
	--H	<u>πρώτῳ</u> · τούτο στέφανος
		[δευτέ]ρῳ
Ba		[παιδὶ στά]διον νικῶντι
	[Π]	<u>[ἐλα]ίο</u> ἀμφορῆς ¹
25	Δ	<u>δευτέρῳ</u>
		παιδὶ πένταθλον νικῶντι
	ΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς</u> ἐλαίο
	Π	<u>δευτέρῳ</u>
		παιδὶ παλαιστῇ νικῶντι
30	ΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς</u> ἐλαίο
	Π	<u>δευτέρῳ</u>
		παῖδας πύκτει νικῶντι

Laterculus est praemiorum victoribus ludorum musicorum, gymnycorum, equestrium propositorum. Quos ludos Panathenaeorum esse praeter alia olei mentio (not. 1) indicat. A initio [βαψῳδοῖς] suppl. Haussoullier Rev. crit. 1900 II 27.

1 Cf. Schol. Soph. Oed. Col. 701 ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Παναθηναία ἐλαίου τοῦ ἐκ μοριῶν γινομένου διδοσθαι φησιν. Lucian. Anach. 9 παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἐλαίον τὸ ἐκ τῆς μορίας. Pind. Nem. X 35 (64). Notum est admodum magnum vasorum fictilium numerum non modo in Attica ipsa, sed etiam in Italia, Sicilia, Chersoneso Taurica inventum esse, quae inscriptione τῶν Ἀθηνῆθεν ἄθλων (εἰμί) usum cui destinata fuerunt testarentur (O. Jahn Vasensammlung des K. Ludwig CII; v. Brauchitsch Panath. Preisamph. 1910. Quod eiusmodi amphorae extra Atticam repertae sunt, inde explicatur, quod eis modo qui Panathenaeis vicerant oleum ex Attica vectigali non imposito ex-

	ΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΠΙ	<u>δευτέρωι</u>
35		παιδὶ παγκράτιον νικῶντι
	ΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΠΙΙΙ	<u>δευτέρωι</u>
		ἀγενεΐωι ² στάδιον νικῶντι
	ΠΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
40	ΔΙΙ	<u>δευτέρωι</u>
		ἀγενεΐωι πεντάθλωι νικῶντι
	ΔΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΠΙΙΙ	<u>δευτέρωι</u>
		ἀγενεΐωι παλαιστεῖ νικῶντι
45	[ΔΔ]ΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	[ΠΙΙΙ]	<u>[δ]ευτέρωι</u>
		[ἀγενεΐ]ωι πύκτι νικῶντι
	[ΔΔΔΔ]	<u>[ἀμφορῆς ἐλ]αίο</u>
		[ἀγενεΐωι παγκράτιον νικῶντι]
Bb 50	-----	[ἀμφορῆς ἐλαί]ο
	-----	[δ]ευτέρωι
		ἵππων πωλικῶι ζεύγει
	ΔΔΔΔ	<u>ἀμφο[ρ]ῆς ἐλαίο</u>
	ΠΙΙΙ	<u>δευτέρωι</u>
55		ἵππων ζεύγει ἀθηζάγωι ³
	ΗΔΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΔΔΔΔ	<u>δευτέρωι</u>
		πολεμιστηρίοις
		ἵππωνι κέλῃτι ⁴ νικῶντι
60	ΔΠΙ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΙΙΙΙ	<u>δευτέρωι</u>
		ἵππων ζεύγει ⁵ νικῶντι
	ΔΔΔ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>
	ΠΙ	<u>δευτέρωι</u>
65		ζεύγει πομπικῶι νικῶντι
	ΙΙΙΙ	<u>ἀμφορῆς ἐλαίο</u>

portare licebat (Schol. Pind. Nem. 11. οὐκ ἔστι δὲ ἐξαγωγή ἐλαίου ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ μὴ τοῖς νικῶσι. Boeckh Staatsh. 1354). S. 2 Cf. Phot. Suid. s. Παναθήναια· καὶ ἀγωνίζεται παῖς ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος καὶ ἀγέ- νειος καὶ ἀνὴρ. Cf. n. 4028. Virorum igitur certamina gymnica in inferiore huius colum- nae parte interciderunt. Eodem ordine aetates se excipiunt in later- culis victorum IG II 966/70. 3 Cf. Harpocr. s. ἀθηζάγους τριήρεις· -- ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην κατὰ τὸν ποιητὴν. In recentioribus victo- rum laterculis (IG II 966 sqq.) ζεύγος τέλειον vocatur. 4 ἵππος κέλῃς πολεμιστήριος in certaminibus is est, qui plerumque simpliciter ἵππος πολεμιστήριος vel πολεμιστῆς vocatur (IG II 968²⁹. 32. 38. Phot. lex. πολεμιστῆς ἵππος· οὐχ, ὡς ἂν τις οἰηθεῖη, ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτή- δειος, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα φέρων ὡς εἰς πόλεμον εὐτρεπισμέ- νος· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώ- νισμα). S. 5 ἄρματι πολεμιστηρίῳ est IG II 968⁵⁶. 969²⁰. B¹⁰. συνω- ρίδι πολεμιστηρίῳ IG II 968⁶². 969²⁸. Aristoph.

I	δευτέρωι
	ἀφ' ἵππο ἀκοντίζοντι
Π	ἀμφορῆς ἐλαίο
70 I	δευτέρωι
	νικητήρι[α]θ
H	παισῖμ πυ[ρρι]χισταῖ(ς) βοῦς
H	ἀγενέοις πυ[ρρι]χισταῖς βοῦς
H	ἀνδράσι πυρριχισταῖς βοῦς
75 H	εὐανδράι7 φυλῇ νικῶσει βοῦς
H	φυλῇ8 νικῶσιν βοῦς
ΔΔΔ	λαμπαδηφόρῳ νικῶντι ὑδ[ρία]
	νικητήρια νεῶν ἀμίλλης9
HHH	τῇ φυλῇ τῇ νικῶσ[ι]

Nub. 28 πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια (scil. ἄρματα). Sauppe.

6 Cum proxima separatim νικητήρια appellantur, apparet priora hoc nomine non contineri. Ac S. quidem ἄθλα, quibus ipse victor fruatur, et νικητήρια, quae deis immolentur aut consecrentur, ut ad victores nihil nisi honos perveniat, distinguere docuit. At hoc discrimen certe nominis utriusque vis et origo non comprobatur. Quare sic

potius statuo : cum ante v. 71 ubique etiam eis qui secundum locum nacti sunt praemia proponantur, haec νικητηρίων nomine comprehendi nequeunt; nam νικᾶν est πρῶτον γίνεσθαι. Quod contra v. 72—80 singula singulorum certaminum praemia enumerantur, quae sunt proprie νικητήρια. Cf. not. 10. Dittb. 7 Cf. Harpocr. εὐανδρία· Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀγασικλέους· Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ἀνδοκίδης τ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου (And. IV 42) δηλοῖ καὶ Φιλόχορος. Xen. Mem. III 3, 12: ἡ τότε οὐκ ἐντεθύμηναι ὡς ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἷς Ἀθλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμῶθεν τοῦτω ἐφάμιλλος γίγνεται, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει (cf. 10602) ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται; ἀλλ' ἡ γένοιτο, ἔφη. ἀλλὰ μὴν οὔτε εὐφωνία τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε σωματῶν μεγέθει καὶ ῥώμῃ, ὅσον φιλοτιμία. In quibus ut εὐφωνίαν ad chorum Deliacum, sic σωματῶν μέγεθος καὶ ῥώμην ad εὐανδρίαν necessario referri monuit Sauppianus. Sed magnitudini et robori corporum accedere debebat venustas de qua Athen. XIII p. 565 f: ἐπαινώ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ κάλλος, καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφορεῖν [vox corrupta] ἐπιτρέπουσιν. Certabant tribus ita ut ex unaquaque agmen tribulium qui illis corporis virtutibus excellent, pulcherrimo vestitu ornatuque prodiret, eique tribui cuius agmen maxime placuisset praemium decerneretur. Utrum θαλλοφορία senum in pompa Panathenaea connexa fuerit cum hoc certaminis genere, quae est H. Valesii (ad Harp. I. I.) sententia a Sauppiano probata, necne, diiudicare non huius loci est. 8 Ante φυλῇ certaminis nomen excidisse videtur.

9 ἄμιλλα vocabulum proprie usurpatur de certaminibus navalibus, cf. Thuc. IV 32, 2. Xen. Hell. VI 2, 28. Isocr. IX 1 et de navium certaminibus apud Atticos habitis Platonis comici apud Plut. Themist. 32 et Lysiae XXI 5 νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἀμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μᾶς. Cf. 717¹¹.

- 80 HH x[α] εἰς ἐστίασιν
 HH τῇ δε]υ[τ]έραι β[ό]ε δού]10

10 Huius versus has reliquias in lapide agnovit Koehler: ΗΗΤΗ / -ΡΑΙΡ. Quare se dubitare fatetur, num forte τῇ δὲ δευτέραι in lapide fuerit. Ceterum si vera sunt quae de νικητήρια vocabulo disputavit Dttb. not. 6, dubites num hic omnino de altera tribu quicquam scriptum fuerit.

1056. Chronicon Olympicum, ante a. 264. In clivo meridionali Lycabetti montis. Edd. Kumanudis Χρυσάλλης IV 1866, 589 (Sauppe N. Ges. Gött. 1867, 146); IG 978 (Syll.² 669). [H]

- [ὀγδόῃ καὶ τριακοστῇ ἐτέθῃ | παίδων πένταθλον καὶ ἐνίκα] | Εὐτε- a. 628
 λίδας¹ [Λάκων].
 5 [μ]εῖ καὶ τε[σσαρ]α[κοστῇ ἐτέθῃ | π]αίδων πυγμὴ καὶ ἐνίκα | a. 616
 Φ]ιλότας² Συβαρί[της].
 [πέ]νπτη καὶ ἐξη[κοστῇ | ἐ]τέθῃ ὀπλί[της], ῆι ἐνίκα | Δ]ημάρα- a. 520
 [τ]ο[ς]³ Ἡρα[ιεύς].
 10 [τ]ρίτη καὶ ἐνεν[ηκοστῇ | ἐ]τέθῃ συνωρίς, καὶ ἐνίκα Εὐαγόρας a. 408
 Ἡλεῖος].

Hunc Olympionicarum recensum antiquiorem Ol. 129 (a. 264), quippe qua primum post Ol. 99 novo certaminis genere addito aucti sint ludi Olympici (Paus. V 8, 11), esse perspexit Kum. Paullo post hunc annum Chronicon Parium conditum est, cf. vol. I p. 675. Usque ad illud tempus Timaeus qui Olympiadibus insignem operam navavit Athenis degit. Susemihl Alex. Lit. I 565. 572. De fide quae Olympionicarum catalogo tribuenda esset, post Mahaffy dubitaverunt Koerte Herm. XXXIX 1904, 224; Beloch Gr. Gesch. I 2² 148 alii; defenderunt Brinkmann Rh. Mus. LXX 1915, 622; Ziehen Jahresber. Altertumsw. 1915 III 66/71. Cf. n. 557⁹.

1 Cf. Paus. V 9, 1 πένταθλόν τε γὰρ παίδων ἐπὶ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος καὶ τριακοστῆς ἐτέθῃ, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸν κότινον Εὐτελίδας Λακεδαιμονίου λαβόντος οὐκέτι ἀρεστὰ Ἡλείους ἦν πεντάθλους ἐτέρχεσθαι παῖδας. Africanus ap. Euseb. I 200¹² Sch.: τριακοστὴ ὀγδόη. -- προσετέθῃ παίδων πένταθλος, καὶ ἡγωνίσαντο τότε μόνον· ἐνίκα δ' Εὐτελίδας Λάκων. Philostr. περὶ γυμν. 13 φασὶ καὶ παῖδα πένταθλον παρελθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τριακοστήν, ὥτε νικῆσαι μὲν Εὐτελίδαν Λακεδαιμόνιον, τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην μηκέτι ἀγωνίσασθαι παῖδα ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2 Paus. V 8, 9 πρώτη δὲ ἐπὶ ταῖς τεσσαράκοντα Ὀλυμπιάσι πύχτας ἐσεκάλεσαν παῖδας, καὶ περιτὴν τῶν ἐσελθόντων Συβαρίτης Φιλότας. 3 Pausan. V 8, 10 τῶν δὲ ὀπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη μὲν ἐπὶ τῆς πέμπτῃς Ὀλυμπιάδος καὶ ἐξηκοστῆς. -- τοὺς δὲ δραμόντας ἀσπίσιν ὁμοῦ πρῶτος Δαμάρετος ἐκράτησεν Ἡραιεύς. Philostr. l. l. Δαμάρετος δὲ κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν πέμπτῃν πρῶτος ὀπλίτου λέγεται τυχεῖν Ἡραεῦς. Africanus ap. Eus. I 202²⁰ ἐξηκοστὴ πέμπτῃ -- προσετέθῃ ὀπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμάρετος ἡρακλείδης (Δαμάρητος Ἡραιεύς corr. Mai, Damarētos habet versio Armeniaca).

[ἐ]νάτηι·[x]αὶ ἐνενη[χοστῇ | ἐ]τέθη πώλων ἀβό[λων⁴ ἄρμα | καὶ] a. 384
ἐνίκα Εὐρυβιά[δης⁵ Λάκων].

15 [ἀπὸ τ]ῆς Ὀλυμπιάδο[ς τῆς μιᾶς καὶ | εἰκοστῇ]ς οἷδε νε- a. 696
νικῇ[κασιν⁶·

δευτέ[ραι καὶ εἰ[x]οστ[ῇ -- | πρῶτ]ος⁷ Παντα[x]λ[ῆς⁸ -- | -- δι]αυ- a. 692
λον εν--

4 Suppl. Kum. ex Platone Legg. VIII 834 C μονίπποις δὲ ἄλλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις καὶ τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις καὶ αὐτοῖς δὴ τοῖς τέλοισ ἔχουσι. Cf. Bekk. Anecd. I p. 20₂₀: ἄβολον κτήνος, τὸ μὴ ἀποβελγῆκος τοὺς ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. Strattis Fr. com. I 726, 52 Kock: πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὄρᾳς ὅτι ἄβολος ἔτ' ἐστί; cf. etiam n. 958₇: θύειν δὲ τὸν μὲν βοῦν βελγῆκος, τὴν δὲ οἶν βελγῆκ[υ]ϊαν. 5 Paus. V 8, 10 ἐνάτη δὲ ἤρεσεν Ὀλυμπιάδι καὶ ἐνενηχοστῇ καὶ πώλων ἄρμασιν ἀγωνίζεσθαι· Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε τοῦ ἄρματος. Africanus ap. Euseb. I p. 206, 7 ἐνενηχοστῇ ἐν-νάτῃ· -- προσετέθη τέθριππον πωλικὸν καὶ ἐνίκα Εὐρύβατος (*Euribatus* versio Armeniaca) Λάκων. Corruptelis diversis hic titulus medelam attulit.

6 Sauppīi opinioni, novum indicem, qui ab hoc loco inciperet, Atheniensium modo Olympionicarum esse cum versuum 15. 16 reliquiae adversantur, tum quod non a priore, sed ab altera Pantacelis victoria initium fit (not. 8). Qua de causa a vigesima prima potissimum Olympiade exorsus sit qui haec composuit, sane obscurum est. Dttb.

7 Suppl. Preuner Delph. Weihgesch. 96. 8 African. ap. Euseb. I 196₂₇ Sch.: εἰκοστῇ πρώτῃ. Πανταλῆς Ἀθηναῖος. εἰκοστῇ δευτέρᾳ· ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Δ1057. Ceorum victores Isthmici et Nemei saec. V. Iulide, nunc Athenis. Stela superne mutila, a dextra desecta (Koe). Edd. Pridik De Cei rebus 160, 39 (Michel 905); IG XII 5, 608 c. add. (Becktel SGDI 5407); Koerte Herm. LIII 1918, 113. Cf. v. Wilamowitz Goett. GA 1898, 126; Festa Le odi -- di Bacchilide 1898, 21; Jebb (et Bosanquet) Bacchylides 1905, 186 al.; Klee 44 sq. 94, 188 al. [H₂]

[οἷδε Ἱσθμια¹ ἐνίκων -- | (*multa desunt*) |

-- c. 151 -- ἀν[δρῶν -- 2 | -- 71 --] τῆς [Θ]έβρων(ος) 3 ἀν[δρῶν -- | Ν]εο[χρ]έων

5 Βωλέος⁴ ἀν[δρῶν -- | Λ]ιπαρίων Λιπάρου ἀνδρ[ῶν -- | Λ]ιπαρίων

Litteratura et orthographia q. v. saeculi IV, neque ineuntis; nota οὐ in genetivis scriptum. Homines igitur, qui ante medium saeculum quintum vicerant (not. 12), Aristotelis fere aetate (cf. n. 275) lapidi inscripti sunt. Ceos tunc temporis Atheniensium principatu liberos fuisse suspicatur K.; cf. n. 172/3 c. a. 363. 1 Cf. v. 17 et not. 6. 2 Singulis victoribus omnibus certaminum genera addita esse videntur. Koe, Klee 45¹. 3 Lectio dubia. 4 Restituit Be; homonymus [Νεο]χρέων ἐκ Κέω Ol. 60 = a. 540/39

Λιπάρου ἀνδρῶ[ν --- | N]εοκρέων Βωλέος ἀνδρ[ῶν --- | N]εοκρέων
 Βωλέος ἀνδρ[ῶν --- | Λ]επαρίων Λιπάρου ἀνδρῶ[ν ---, | Φ]αιδιππίδης
 10 Λιπάρου ἀγ[ενείων --- | Ἀ]δελφοὶ τῇ αὐτῇ ἡμέραι. 5 | Κίμων Κάμπου
 ἀνδρῶν --- | Σμικυλίνης Τιμάρχο[υ --- | Κ]ρίνις Ἀξίλειω παίδων παγ-
 15 [κράτιον.] | Πολύφαντος Θεοφρά[δεος] ἀγν[είων ---]. | Ἀργεῖος Πανθεί-
 δεω 6 παίδ[ων πύξ s. παγκράτιον]. | Λέων Λεωμέδοντος [κῆρυξ] 7.

(*Spatium vacuum trium versuum*)⁸

οἷδε Νέμεια ἐνίκων ἀπ[ὸ ---] 9 | Λάχων 10 Νεδ[ο]ντίου ἀνδρῶ[ν ---]. |
 20 Ἐπακρος Να[υ]κύδεος ἀνδρ[ῶν ---]. | Ἀλεξίδιχος Μένητος ἀνδρ[ῶν ---]. |
 Κρινόλως Πρασέα ἀγ[ενείων ---]. | Λεπαρίων Λε[π]άρου ἀνδρῶ[ν ---]. |
 Λαμπροκλῆς Ἀξίλειω ἀνδρ[ῶν ---]. | Κίμων Κάμπου ἀνδρῶν πα[γκρά-]
 25 τιον] s. π[ά]λιν. | Πολύφαντος Θεοφράδεος ἀγ[ενείων ---]. | Ἀργεῖος Παν-
 θείδεω 11 ἀγν[είων πύξ s. παγκράτιον]. | Λάχων Ἀριστομένεος 12 παί-
 δω[ν στάδιον]. | Λάχων Ἀριστομένεος παίδω[ν στάδιον]. | Λάχων Ἀρι-
 στομένεος παίδω[ν στάδιον]. | Λέων Λεωμέδοντος κῆρυξ 5. | *vac.*

παίδων πυγμὴν vicit Philostr. Gymn. 13; Juethner in editione p. 218 [v. Wi-
 lamowitz Sappho et Sim. 145¹]. 5 Etiam Diagorae filii Acusilaus, qui πύξ,
 et Damagetus, qui παγκράτιον, una Olympiade 83 = a. 448/7 vicerunt. Pap.
 Oxyrh. ap. Robertum Herm. XXXV 141 sqq., Beilage. 6 Argei victoriam
 Isthmiam (a. 462 s. 460? Koe. 147) celebrant Bacchylidis epinicia I II.
 Certaminis genus indicavit Koe., quia poeta I 141 ἐπλε[το καρτε]ρόχειρ Ἀρ-
 γεῖος, II 4 ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἀργεῖος ἄρατο νίκην dicit. Quo carmine
 (II) cum septuagesima Ceorum victoria in Isthmo parta referatur, quin-
 tam modo totius ἀναγραφῆς partem servatam esse patet, quae cum Isthmia
 a. 582 condita sint, annos fere $\frac{582 - 455}{5} = 25$ (26) = annos fere 480 — 455

continuisse videtur. Sed totam in hac tabula fuisse propter servatum
 Nemeonicarum numerum perexiguum improbabile est. Quare utrosque
 victores ἀπ[ὸ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος] in hac stela, priores fortasse in aliis
 tabulis enumeratos esse concludas, velut aesymnetarum Milesiorum cata-
 logus in plures digestus est tabulas (n. 272). 7 Unius Leonis victoriae
 litteris diductis postea additae; reliquae eadem manu scriptae. 8 Spa-
 tium relictum ut novi victores inscriberentur; sed v. n. 7. 9 Lectio
 incerta; tentavit Koe. Cf. not. 6. 10 Λωξ[ίω]ν antea nos dubitanter;
 Λάχων Prott, Be. Pater a loco Ceo denominatus. Strab. VIII 360 καὶ ἐν
 Ποιαιέσση ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερόν, ἐπώνυμον κόπου τινὸς Νέδοντος, coll.
 X 487. 11 Cf. not. 6, ubi adhuc puer erat Argeus. 12 Idem Λάχων
 Κε[ί]τος παίδων στάδιον Olympiae vicit Ol. 82 = a. 452/1. Bacchylidis epi-
 niciis VI VII clarus; VI 12 Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος. Annum de-
 finivit pap. Oxyrh.; cf. not. 6.

1058—1059. Thessalorum Eleutheria saec. II et I. Larisae.

- ΔΑ 1058. Edd. * Zekides 'Εφ. ἀρχ. 1905, 189, 7; Kern IG IX 2, 525.
- Β 1059 I. Edd. Duchesne et Bayet Arch. miss. III, III 1876, 309, 168 (Syll.² 670; IG IX 2, 527). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 371, 5.
- Γ 1059 II. Nunc Parisiis. Edd. Miller Mém. Ac. inscr. XXVII 2, 1877, 43 (Syll.² 671; IG IX 2, 531). Cf. Preuner Delph. Weihgesch. 65; Ath. Mitt. XXVIII 1903, 371; Tod ibid. XXIX 1904, 55; Ziebarth Gr. Schulw.² 146. [Hi]
1058. ἀγωνοθετοῦντος τῶν Θεσσαλ[ῶν] | Ἀνδροσθένου τοῦ Ἰταλοῦ
 5 Γυρτωνί[ου] 1 | οἱ νενικηκότες τὰ Ἑλευθέρια | σαλπισταί· | Νικέ-
 10 δρομος Ναυστράτου Θεσσαλὸς ἀπὸ Λαρίσης 2. | κήρυκας· | Φι-
 10 λιστίων Δημοφῶντος Βοιωτίας. | αὐλητάς· Ξένιος Διονυσίου
 Βοιωτίας. | κιθαριστάς· Θεόδωτος Θεοδότου Θεσσαλὸς ἀπὸ Λα-
 15 ρίσ[ης]. | κιθαρωιδῶν ἱερός 3· ὁ στέφανος ἐκρίθη. παῖδας
 πένταθλον· Κρατῖνος Πυθονίκου Θεσσαλὸς [ἀπὸ --]. | ἀγενοῦς
 πένταθλ[ον]· | [Ε]ὐζορ --.

Eleutheria communes Thessalorum a Flaminio liberatorum feriae a. 196 (n. 631¹⁴) s. 195 (Klee p. 64) instituta esse videntur (n. 613¹⁴). Victorum catalogos sermone vulgari, ut mos ludorum Panhellenicorum suadebat, scriptos tenemus IG IX 2, 525—530; 'Εφ. ἀρχ. 1910, 352, 5: Rev. phil. XXXV 1911, 124, 11. 1 Quodsi Androstenes Itali f. Gyrtionius Thessalorum anno 188 Thessalorum praetor (Kroog Diss. Hal. XVIII 1908, 1; cf. IG IX 2 p. XXIV) ipse praeturae anno Eleutheria curabat, annus efficitur 188; qui si quinto quoque anno ludi celebrabantur, cum Graeciae liberatae tempore optime convenit. Acta igitur Eleutheria Olympiorum annis 196. 192. 188 sqq. Quare Eleutheria vicesima [et --] IG IX 2, 528 primo saeculo acta esse elucet; Rev. phil. l.l.). 2 In aliis victorum titulis appellatur ἀπὸ Λαρίσης τῆς Πελασγίδος (IG IX 2, 528. 530). 3 1059 I¹.

- 1059 I. -- Πολύκλειτος Λυκίσκου, | ἄνδρας πυγμῆν· Ἐπιγένης
 5 Ὀμήρου, | παῖδας παγκράτιον· Ἀριστόνους Δημάρχου | τὸ δὲ
 τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον | ἱερὸν ἐγένετο, 1 | ἀποβατικῶ 2. | Διο-

Nota victores omnes ethnicis carere ideoque pro Thessalis esse habendos. Litterae saeculi I, ΖΘΠΣ, cf. not. 4. 1 Praemium deo dedicandum esse vidit B., sed non recte id propterea factum dicit quia aut nemo in arenam descenderit (eiusmodi certamina ἔρημα dicuntur, non ἱερά, cf. Inschr. Ol. 56₁₆) aut aliquid contra leges ludorum peccatum sit. Immo ἱερά ea vocantur, in quibus ex adversariis neuter superior discedit. Cf. Syll. I p. XI. 2 Cf. Dionys. Ant. Rom. VII, 73, 3 ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων ἀμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἀρμάτων οἱ παροχοῦμενοι τοῖς ἡνίοχοις, οὗς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ καλοῦσιν ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἀμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Reisch Realenc. 2814; Robert

- 10 νόσιος Ζήνωνος, | τῇ δὲ συνωρίδι τοῦ ἀποβάαντος³. | Τιμασίθεος
 15 Γοργώπα⁴, | ἀφιπποδρομά⁵. | Ζηνόδοτος Ἰσιδότου, | τόξω.
 Ἀντιγένης Ἀριστοδήμου, | σκοπῶ | ἱππέων⁶. | Μιμνόμαχος Πο-
 20 λυξένου, | σκοπὸν πεζῶν. -- Κλειτομάχου, | -- | --ρου.

Votivgem. e. Apobaten, Hall. Winck. Progr. 1895. 3 Athenis una cum apobata commemoratur ἡνίοχος ἐγβιάζων, i.e. auriga cuius ex curru apobata desilit. Probabiliter Reisch l.l. (not. 2) ita adornatum concit agona, ut inter se concertarent non singuli homines, sed bini, ita ut semper ei apobatae qui primus fuerat eiusdemque currus aurigae simul praemium tribueretur. Ex voce συνωρίδι apparet, bigis, non quadrigis in hoc ludo usos esse. 4 Idem etiam n.1059 II₁₈ certaminis equestris victor recensetur, ut appareat hos laterculos tempore suppare esse; item quin Ἐπιγένης Ὀμήρου v. 3 et Ἐμπεδίων Ὀμήρου 1059 II_{28, 29} fratres sint vix dubium est. 5 Nomen feminini generis ἀφιπποδρομά est eodem modo formatum atque ἀφιππολαμπάς n. 1059 II₁₉. Equites significari qui medio cursu desilirent ac pedibus currendo certarent, ut apobatarum ludi hic omnibus nominibus similis esset, nisi quod in illo curru utebantur, observavit Reisch Realenc. I 2721. 6 Qui ex equis currentibus sagittas mittunt, hic significantur, v. 18 qui idem faciunt pedibus procurrentes; quod contra τόξω v. 14 ad eos qui immoti stantes arcu utuntur referendum est. Miller (ad n. 1059 II).

- 1059 II. Φίλωνος τοῦ Φίλωνος, | τοῦ ταγέοντος τὴν | πρώτην
 5 χώραν¹ ἐν στρατηγῶ² Ἠγησία, τιθέντος | τὸν ἀγῶνα τοῖς προκε-
 κινδυνευκόσιν³ κατὰ τὸ | γενόμενον ὑπὸ τοῦ δῆ|μου ψή[φισμα] περὶ
 10 τῆς | ἀνανεώ[σεως] τοῦ ἀγῶ|νος. | οἱ νενεικηκότες | ταῦροθιηρία⁴.
 Μᾶρκος Ἀρρότιος. | καταλογ[ῆ] π|αλαιᾶ⁵. Φίλων Φίλωνος | ὀνέωτερος.

Circa Christum natum. Pr. Hic quoque (cf. n. 1059 I) omnes victores Thessali sunt. Vs. 1—10 et 46—49 multo maioribus litteris quam reliqui exarati.

1 Princeps collegii significatur. Similiter στρατηγῆσαντα τὸν πρῶτον τόπον Le Bas III 845, στρατηγῆσαντα τῇ πατρίδι καὶ δεύτερον τοὺς πρῶτους τόπους ibid. III 883. Mi. 2 Soloecismus principatus aetate apud Thessalos non infrequens (IG IX 2 p. 314) sed ne ab Atheniensium quidem usu alienus; cf. IG III 1113, ἐν ἄρχοντι Σόλλα. In tit. Thessalico paullo antiquiore IG IX 2, 415₂₃ recte ἐ[ν] τῇ στρατηγίᾳ τῇ θεμισ[το]γένους τοῦ Ἀνδροσθένους[ς] legitur, qua ex formula ille usus natus est; in eodem t. v. 9 ἐπὶ στρατηγῶ θ. τοῦ Ἀ. 3 Certamen ea lege habetur, ne quis eius particeps sit nisi qui iam antea certaverit aut vicerit. 4 Ludus Thessalis familiaris. Cf. IG IX 2, 536; Ἐφ. ἀρχ. 1910, 349, 4 οἱ τὸν ταῦρον πεφειράκοντες (Thessalice pro τεθιρακότες); sim. IG IX 2, 535. 5 Hesych. καταλογή· τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν. Significat igitur pronuntiationem carminum sine cantu. Aliquam similitudinem cum hac notione habet notus adverbii καταλογάδην de pedestri sermone usus. Adiectiva παλαιὰ et νέα (v. 47) carminum antiquorum

- 15 προσδρομῇ | ἰππέων· Δημήτριος Δημητρίου· | προσ-
δρομῇ πεζῶν· Δημήτριος Ξένωνος· | προσδρομῇ συ-
νωρίδι· Τεμασίθεος Γοργώπαθ· | ἀφιππολαμπάδι⁷·
- 20 Μᾶρκος Ἀρρόντιος· | σαλπιστάς· Λουσιλῆς Λεπτινίου· |
κήρυκας· Πετάλων Διονυσίου· | παῖδας στάδιον·
- 25 Γάιος Κλώδιος Γα[τ]ίου· | ἄνδρας στάδιον· Δημήτριος | Δη-
μητρίου· παῖδας δίαυλον· Ν[εο]μένης Ἀρίστωνος· | ἄν-
δρας | δίαυλον· Ἀριστόμαχος Ἑρμίου· | παῖδας λαμπα-
- 30 διστάς· Ἐμπεδίων | Ὀμήρου⁸· | παῖδας πύκτας· | Δημόνεικος
Εὐδῆμου· | ἄνδρας | πύκτας· Δημήτριος Δημητρίου·
παῖδας πανκράτιον· Φίλων Φίλωνος ὁ νεώτερος· |
- 35 δευτέρως κρίσεως⁹ παῖδας | πανκράτιον· Εὐπαλίδης
Θεμιστογένους· | ἄνδρας | πανκράτιον· Ἀσκληπιάδης | Ἀσκλη-
πιάδου· ὁπλίτην· Κτήσων Πausανίου· | ἀφιππο|-
- 40 δρομάν¹⁰· Ἀριστομένης Ἀσανδρίδου· | ἀποβατικῶ¹¹·
Λάδαμος Ἀργαίου· | σκοπῶ πεζῶν¹²· Ἀλέξανδρος Κλέω-
νος· τόξῳ· Ὀνόμαρχος Ἑρακλείδου· | σκοπῶ ἰππέων·
- 45 Ἀριστομένης Ἀσανδρίδου· | ἐνκωμίῳ λογιῶ· | Κόϊντος Ὀκριος
Κοῖντου· | ἐνκωμίῳ ἐπικῶ· Ἀμώμητος Φιλοξ(ε)νίδου·
καταλογῇ νέα¹³· | Φίλων Φίλωνος ὁ νεώτερος· | ἐπιγράν-
- 50 ματι· Ἀμώμητος Φιλοξενίδου·

et recentium pronuntiationem significant; neque enim solum in tragoedia et comoedia usus erat volgatus, sed etiam musica antiquior saepe disertis verbis a recentiore distinguitur; cf. n. 703. 6 N. 1059 I⁴. 7 Vox praeterea ignota, sed res notissima. Cf. Plat. Reipubl. I 328 A λαμπάδια ἔχοντες διαδῶσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις. Huius certaminis victores Athenis in Theseorum laterculis (IG II² 958₈₇ τῇ λαμπάδι τῶν ἱππέων. II² 961₈₄ τῇ λαμπ[άδι] τῶν Ταραντίνων, quod est equitum genus) recensentur. Reisch Realenc. I 2721. 8 N. 1059 I⁴. 9 N. 867¹³. 10 N. 1059 I⁵. 11 N. 1059 I². 12 N. 1059 I⁶. 13 Not. 5.

1060. Trallianorum victores saec. IV/III. Trallibus. Edd. Pappakonstantinu Ath. Mitt. XIII 1888, 410, 1 (Michel 907; Syll.² 672). [H]

οἷδε ἐν[ι]χῶν τῶν ἀνδρῶν· | δρόμ(ο)ν¹· Πολύδωρος Νικίου |
εὐεξίαν²· Ἀντίοχος Ἀντιόχου | ἀκοντισίαν³· Πανθείδης Ἑρ-
5 μίου | τοξικῇ· Ἀριστομήδης Ἀριστονίου·

Formae ΞΞ, ipsius certaminis simplicitas, a quo cum alia tum catapultarum usus etiamtum absunt, hunc victorum recensum simili illo n. 1059 I multo antiquiorem esse probat. 1 ΔΡΟΜΩΝ. 2 Redit hoc certamen

Sami (n. 1061₃); simile fuisse Atheniensium εὐανδρία probabile est, praesertim quia id genus etiam ab aliis civitatibus Graecis non alienum fuisse indicat Xenophontis locus (1055⁹). Cf. Ziebarth Schulw.² 142.

3 Singularis nominis forma hic et n. 1062₃; alibi quod sciam semper ἀκόντισις aut ἀκοντισμός scribitur.

1061. Samiorum victores saec. II. Sami. Edd. Kirchhoff MB. Ak. Berl. 1862, 72, 1 (Michel 900; Syll.² 673; SGD1 5704). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 356, 365; Ziebarth Gr. Schulw.² 142. [Ht]

- σταδίων· Δημήτριος Δημοκράτου
 διαύλων· Ἀρχτος Μιννίωνος
 εὐεξίαι¹· Ἀπολλώνιος Ποσειδῖππου
 εὐταξίαι· Καλλίδρομος Ἐξακεστᾶ
 5 φιλοπονίαι· Σώπατρος Ἐξακεστᾶ
 λιθοβόλοι· Μέντωρ Ζωίλου
 παλλήκων²
 καταπάλτη· Ἀστερίσκος Ἀστερίσκου
 ἀκοντίων· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
 10 τόξων· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
 ὀπλομαχίαι· Σώστρατος Σωστράτου
 θυρεαμαχίαι³· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
 δολίχων· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
 σταδίων· Σώστρατος Σωστράτου
 15 διαύλων· Πορθεσίλαος⁴ Κλεογένου
 εὐεξίαι· Ἡγεμονεύς Πορθεσιλάου
 εὐταξίαι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
 φιλοπονίαι· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
 λιθοβόλοι· Θεόκριτος Θεοκρίτου

μαχῶν ἐν θυρεῷ καὶ μαχαίρᾳ (l. 957 καὶ μαχαίρᾳ desunt). 4 Cf. nomen epicum Πρωτεσίλαος, Amorginum Ὀρθεσίλεως (IG XII 7, 2). Bechtel Hist. Pers. 380.

1062. Trallianorum victores, saec. II/I. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 343, 4 (Michel 906; Syll.² 674). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 358. [Ht]

Ἀριστοκράτης Ἀριστομένου νεώτερος γυμνασιαρχῶν ἄθλον νέσις¹. οἷδε ἐνίκων·

Litterae ΑΠΣ. 1 N. 831².

	δρόμωι	ἀκοντισίαι 2
	Εὐδοήμος Ἀθηναγόρου	Ἀπολλόδωρος Λεοντέως
5	εὐεξίαι 3	τοξικῆι
	Πυθαγόρας Πυθαγόρου	[Δη]μήτριος Ἀρτεμιδώρου
	2 N. 1060 ² .	3 N. 1060 ³ .

1063. Ambryssiorum victores. Inde ab a. 212 p. Chr. Ambryssi in Phocide (Distomo). Edd. Beaudouin Bull. Hell. V. 1881, 439 (IG IX 1, 12; Syll.² 675; Laum Stift. I 941. II 32). [Hi]

- [θε]ός. ἀγαθῇ τύχῃ. | ἄρχοντας ἐν Ἀμ|βροσσῶ 1 Αὐρ. Σεκο[ύν]δου 2 οἱ ἀγ-
 5 νισά[με]νοι τὸν ἀγῶνα, [δν] | κατέλιπεν ὁ πᾶσ[ι] | μνησ[θε]ίς Αὐρ. Παρμ[ε]-
 10 νείδης, τὸν καλού|μενον Γόργας 3, ἐκ[άσ]τῃ τῇ τετραστ[ε]ῖα | καὶ νεικήσαν-
 15 τ[έ]ς εἵ[σι]ν οἱ ὑπογεγραμ[μέ]νοι, ἐπι[μ]ελητεύον[τες] τῶν ἰς τὸν ἀγ[ῶ]να
 καὶ τὰς νομὰς χ[ρῆ]μάτων τοῦ ἀξιολο|γωτά[του] Αὐρ. Ἀντέ[ρω]τος.
 20 ἱππων π[ώ]λων· Γέλλιος Ἀριστο|μένης Κορίνθιος, ᾧ | θέματος 4
 * [ι]ε'
 [ἱπ]πων τελεείων· Αὐρ. | Ἀφροδείσιος Τιθο[ρ]ρεύς, ᾧ θέματος
 * [ι]ε'
 25 σαλπιστῶν· Αὐρ. Χα|ροπ[ε]ῖνος Χαιρωνεύς, | ᾧ θέματος * ζ'
 30 κηρ[ύ]κων· Αὐρ. Σωκράτης | Λεβαδεύς, ᾧ θέμα[τος] * ζ' παίδων
 στάδι[ον]· Αὐρ. Νεική|της Ἐλατεύς, ᾧ θέ[ματος] * ιβ'
 35 ἀνδρῶν | στάδιον· Αὐρ. Ἐπα|φροδείτος Ἀμ[β]ρόσιος, ᾧ θέματος
 * [ι]ε' |
 παίδων πάλην· Αὐρ. | Θεαγένης Ἀμβρόσιος ᾧ θέματος * ιβ' |
 40 παίδων πανκράτι|ον· Αὐρ. Κράτων [Θ]ισ[βε]ύς, ᾧ θέματος * ιε'
 ἀνδρῶν πάλην· | Ἐπάγαθος Κορίνθιος.

Litterae ΕΖΘΩΞΠCΩ. 1 Antiquiores tituli Ἀμβροσσός (IG IX 1, 11) Ἀμβρόσιος (IG IX 1, 14. 10^{1. 10}. 11³) habent, cum principatus demum aetate (praeter hunc titulum etiam IG IX 1, 17⁵) Ἀμβροσσός Ἀμβρόσιοι inveniatur. Tertio p. Chr. n. saeculo semel (IG IX 1, 18¹²) ἡ πόλις Ἀμβρωσσέων est producta vocali aliaque ethnici forma; quo cum titulo facit Pausanias X 36, 1. 4. 5. 2 Annum non priorem esse quam 212 indicio est nomen gentile *Aurelius* quo paene omnes homines Graeci hic utuntur (IG VII 1776; 1. Olymp. 110; IG III 1177), Constitutio Antoniniana: P. M. Meyer Griech. Pap. Gießen I 2, 29. 3 Genetivum nominis muliebris esse apparet; aut igitur hoc heroinae nomen est deaeve, veluti Minervae, cognomen, aut uxoris vel filiae Parmenidis defunctae, cuius memoriae ille ludos dicaverat (cf. Syll.² n. 893), nomen proprium. 4 Praemium certaminis, si summa pecuniae est, θέμα vocatur, quare distinguuntur ἀγῶνες θεματικοί vel θεματῖται ab eis, quorum victori corona datur (ἀγῶνες στεφανῖται).

1064. Victor Halicarnassius. c. 86—31. Halicarnassi. Ex apographo Zaïris. Edd. Rayet Rev. arch. XXIV 1872, 109 (Syll.² 676). [*Hi*]

[-- | Δρ]ακοντομένην¹ | Ἰεροκλέους | νικήσαντα | Θεοφάνια τὰ ἐν Χίῳ²
 5 παῖδας δίαυλον, | Ἀσκληπίεια τὰ ἐν Ἐπιδαύρῳ παῖδας δίαυλον, | Ἀμφι-
 αρᾶ³ καὶ Ῥωμαῖα⁴ τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ῥωπείων παῖδας | δίαυλον,
 Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει παῖδας δόλιχον, | Ῥωμαῖα τὰ ἐν Κε[ρχύρ]αι παῖδας
 δίαυλον, | Νέμεα παῖδας ἵππιον, Παναθήναια τὰ ἐν Ἀθήναις παῖδας
 δόλιχον | καὶ ἵππιον, Ἰσθμια ἄνδρας ἵππιον, Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει ἄν-
 10 δρας | ἵππιον, Ἐλευθέρια τὰ ἐν Πλαταιαῖς ἄνδρας ἵππιον, | Ῥωμαῖα
 τὰ ἐν Χαλκίδι ἄνδρας ἵππιον, Ἀμφιαρᾶ καὶ | Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα
 ὑπὸ Ῥωπείων ἄνδρας ἵππιον, | Ἀσκληπίεια τὰ ἐν Κῶ⁵ ἄνδρας ἵππιον.

Titulus ad postrema liberae Romanorum reipublicae tempora referendus videtur. Nam si eum contuleris cum n. 1065/6 ceteroquin simillimis, vix casu factum iudicabis ut hic Ῥωμαῖα quidem ter commemorentur, sed nullae ex eis feriis quae a Caesare Augusto eiusque familia nomen acceperunt. [Taliū feriarum abundantiam exhibet M. Aur. Demonstrati titulus a. 212/7 inscriptus. Keil-Premmerstein Lydien u. Aiolis 1908, 19, 271; coll. IG. XIV 1105.] 1 Em. Herzog, cf. Klee 58. 2 Ignota. Nilsson Feste 472.

3 Ex Ἀμφιαρᾶ haec forma nata est, cum littera iota primum cum antecedente vocali longa in diphthongum coalesceret, deinde plane evanesceret. Eadem scriptura est IG III 1173₁₂, corruptior etiam Ἀμφιαρᾶ ibid. 1171₂₈. 1177₃₈. 4 Post Sullae victoriam aucta sunt Amphiaraiā Oropiorum adiectis ludis Romanis. Cf. n. 747⁴³. 5 Cf. 1065₈, ubi urbis nomen non additur, quia victor origine Cous est. Quod illic τὰ μεγάλα additur (sicut Paton-Hicks 14. 104; Herzog Koische Funde 105, 6), quinto quoque anno maiore cum splendore haec sacra fieri solita esse indicat, neque alio spectat Ἀσκληπίεια τὰ γινόμενα κατὰ πανάγυριν in alio titulo Coe (Paton-H. 13₁₇). Cf. Klee 59.

1065. Victor Cous post a. 1 a. Chr. Coi. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 230, 20 (Paton-Hicks I. Cos 104; SGDI 3660; Syll.² 677). [*Hi*]

[-- | νικ]άζαντα Νέμ[εια] ἄνδρας | πένταθλον, | [Ἀκ]τια τὰ μεγάλα Καί-
 5 σάρχη ἀγενε[ί]ου¹ πένταθλον πρῶτον Κωίων, | [Ῥ]ωμαῖα Σεβαστὰ τὰ
 τιθέμενα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν Περγάμῳ | παῖδας Πυθικούς¹
 πένταθλον, | Ἀσκληπίεια τὰ μεγάλα² παῖδας | Ἰσθμικοὺς πένταθλον,
 10 Καί[σ]αρχα τὰ τιθέμενα Γαίῳ Καί[σα]ρι³ παῖδας Ἰσθμικοὺς στάδιον

De aetate v. not. 3. 1 Cf. 402⁸. 2 N. 1064₅. 3 Gaium Caesarem Germanici f. (37—41) intellegunt H. et D. At, cum nulla praeterea ex domo imperatoria nomina occurrant nisi Caesaris Augusti et Agrippae, antiquiorem titulum iudico, ut C. Caesar is designetur, qui

καὶ πένταθλον ταῖ αὐταῖ ἀμέ|ραι, Ἀγρίππη⁴ Ἰσθμικοὺς πέντα|θλον,
 15 Ἀπολλώνεια τὰ ἐν Μόνῳι παῖ|δας Ἰσθμικοὺς στάδιον, Δώρεια τὰ |
 ἐν Κνίδωι⁵ παῖδας Πυθικοὺς | πανκράτιον, Καισάρηα τὰ ἐν Ἀλι|καρ-
 20 νασσῳι παῖδας Ἰσθμικοὺς | πένταθλον, Ἡράκλεια τὰ ἐν Ἰασῳι | παῖδας
 Ἰσθμικοὺς πένταθλον, | Διονύσεια τὰ ἐν Τέωι⁶ Πυθικοὺς πέν|ταθλον,
 Καισάρηα τὰ ἐν Σάρδεσσιν | παῖδας Ἰσθμικοὺς πένταθλον.

natura M. Agrippae et Iuliae, adoptione Augusti filius fuit. Cui Coi ludos instituisse videntur cum in Asiam cum imperio proconsulari venit a. 1 a. Chr. Mortuus est in Lycia rediens ab expeditione Armeniaca, a. 4 p. Chr. (Eckhel DN VI 169). Dttb. Cf. n. 778/9. 4 Non est cur alio referamus atque ad M. Agrippam L. f. cos. 37. 28. 27, qui a. 18—13 Asiae prae fuit (cf. 776¹). 5 In Triopio promunturio terrae Cnidiae ludos Apollini sacros fieri solitos fuisse, ibique simul sex civitatum Doricarum concilia habita esse Herodotus I 144 testatur. Eo sine dubio nomen Δώρεια vel Δωρίεια (n. 1067⁵ 9) spectat. H. et D. 6 Cum musica et scaenica harum feriarum certamina nota sint (n. 563/6), de gymniciis nullum praeterea testimonium exstat. H. et D.

1066. Coorum victor. Augusti fere aetate. In insula Co. Edd. Fontrier Μουσ. βιβλ. εὐ. σχολ. A 1873/5, 140, 65. (Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 231); Paton et Hicks Cos 105 (SGDI 3661; Syll.³ 678). Cf. Klee 98, 284. [Hē]

-- το[ν Πυθ]οδώρου | νικάσαντα | [Ἰσθ]μια ἄνδρας πένταθλον, | [Ἐλ]ε-
 5 σίνια τὰ μεγάλα ἄνδρας πένταθλον, | [Ῥω]μαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ
 τοῦ δάμου παῖδας Ὀλυμπικοὺς στάδιον, Καισάρηα ἐν Μητροπόλει |
 [π]αῖδας στάδιον, Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ | δάμου παῖδας Ἰσθ-
 10 μικοὺς στάδιον, δίαυλον, | πένταθλον τὰ αὐτὰ ἀμέρα, Ἐκατήσια ἐν |
 [Σ]τρατονική² παῖδας Ἰσθμικοὺς πέν|ταθλον, Θεογάμια ἐν Νύσῃ³
 παῖδας Ἰσθμ[ι]κοὺς πένταθλον, Κλάρια ἐν Κολοφῶνι | [παῖδ]ας [Ἰσθ]-
 15 [μ]ικοὺς πένταθλον, Ἀρχηγέ[σια]⁴ ἐν Ἀλικαρνασσῳι παῖδας Ἰσθμικοὺς |
 [πέ]νταθλον, Ἐκατήσια ἐν Στρατονική | [ἀγ]γενέιους πένταθλον, Ἀρχη-
 γείσια ἐν Ἀλι[κα]ρνασσῳι ἀγενέιους πένταθλον, Ἐλευ[σίνι]α τὰ καὶ

1 Nummis Metropoleos Ioniae inscriptum Σεβαστὰ Καισάρεια Μητρο-
 πολεϊτῶν. Cat. Brit. Mus. Ionia 181 (Gallieni, Saloninae). Head HN² 584.
 De oppido cf. Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 101. 2 Strabo XIV
 660: ἔστι δ' ἐν τῇ χώρῃ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερά, ἐν μὲν Λαγίνοις τὸ τῆς
 Ἐκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτὸν κτλ. Cf. Or.
 441; Nilsson Feste 400³. 3 Commemorantur in nummis Nysae, Regling
 ap. Diestium Nysa 88. 91. 4 Apollinis, cui Halicarnassi ut multis aliis
 locis cognomen Ἀρχηγέτης erat.

Καيسάρηα ἄνδρας πέντα[θλον], Καيسάρηα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου |
 20 ἄνδρας πένταθλον· | [Ἀπο]λλωνίεια⁵ ἐν Μύδωι πένταθλον | [καὶ ἐν]⁶
 Ἀλικαρνασσῶι πένταθλον· ἐπιστατεῦντος | ... ου τοῦ Πυθοδώρου⁷.

5 Vs. 21—23 postea additi sunt P.H.
 frater?

6 Suppl. Hi.

7 Victoris

1067. Peraeae Rhodiae victor saec. II. Cedreis, in insula *Schehîr-Olyn* haud procul ab intimo sinus Ceramici recessu. Edd. Paton Class. Rev. III 422; Cousin et Deschamps Bull. Hell. XVIII 1894, 27, 6 (Syll.³ 679); Bechtel SGDI 4271. [Hi]

Χερσονασίων¹ τὸ κοινὸν | Ὀνασιτέλῃ Ὀνασιστράτῳ², νικῶντα στάδιον |
 παῖδας τρεῖς Ἰσθμια, | ἄγενηίους Νέμεα καὶ Ἀσκαπεία ἐγ Κῶι³, |
 5 ἄνδρας Δωρίεια ἐγ Κνίδωι⁴, | ἄν[δρ]ας Διοσκούρια⁵, | ἄνδρας Ἡρά-
 κλεια⁶, | παῖδας καὶ ἐφρήβους Τλαπολέμεια⁷, | στάδιον καὶ δίαυλον παῖδας
 10 Δωρίεια ἐγ Κνίδωι, | ἐφρήβους Ποσειδάνια⁸, | στάδιον καὶ ὀπλίταν ἄν-
 δρας Ἡράκλεια δόλιχον ἄνδρας δῖς, | [λαμπ]άδι⁹ ἀπὸ πρᾶτας¹⁰ ἄνδρας |

Litterae ΑΠ saec. II esse videntur. Utique a n. 1064/6 non magno temporis intervallo distat titulus.

1 Legit P. Cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 191 de chersonesso, 196 de Cedreis. 2 Lapis Cedrearum oppidi est (cf. n. 6877; Bull. Hell. X 423); sed hoc ipsum tunc temporis Rhodiorum δάμων effecit; qui c. a. 200 praetorem Rhodium honoravit (n. 586^{1.2}).

3 N. 1064⁵. 4 N. 1065⁵. Quae praeter illa Panhellenica initio commemorata (Ἰσθμια v. 3. Νέμεα v. 4) hic sine loci significatione commemorantur sacra, ea omnia eiusdem civitatis esse atque eius quidem, in cuius territorio et a cuius cive monumentum dedicatum sit, consentaneum est. Quam Rhodiorum potissimum, atque horum quidem Peraeam, esse ex Tlapolemeorum (v. 8 cum not. 7) et Halieorum (v. 14 cum not. 11) feriis colligitur.

5 Dioscurorum sacra apud Rhodios testantur tituli IG XII 1, 30 [- Φιλίσκου [Διοσκ]οῦροι[ε] et IG XII 2, 640 (Tenedi) ἐπὶ ἱερέως τῶν Διοσκούρων Φιλίσκου τοῦ Ἀγησάνδρου Ῥοδίου Εὐνομος καὶ οἱ σύνσκανοι Διοσκούροις.

6 Horum ludorum nomen in titulis Rhodis non legitur, sed de cultu Herculis complura exstant testimonia; cf. Apd. II 118; IG XII 1, 83. 705²⁴. Collegium Ἡρακλειεῖστων IG XII 1 p. 237 sqq. 7 Tlepolemium Herculis filium Rhodi regnantem iam Homerus E 628. B 653 sqq. novit. Ludos in eius honorem celebratos testatur Pindarus Ol. VII 80 (χρίσις ἀμφ' ἀέθλοις). Pindarum non errasse id quod scholiasta contendit, qui Solis non Tleptolemi ferias dicit, hic titulus docet.

8 Nominis forma media inter Ionicam Ποσειδώνια et Doricam Ποτειδάνια egregie convenit cum eis quae not. 5 de Rhodia tituli origine disputata sunt. Nam in huius insulae titulis haud raro quidem Ποτειδάν, sed vix minus frequenter Ποσειδάν scribitur (IG XII 1 p. 235).

9 Suppl. Dtth. 10 Sine dubio certaminis genus difficilius ideoque honorificentius hoc additamento indicatur, quod tamen quale fuerit non assequor. Dtth.

15 [Α]λίσια τὰ μέγαρα 11 καὶ τὰ μικρά 12 δῖς, | Διοσκούρια δῖς, Ποσει-
δάνια δῖς, | [στάδιον καὶ] 13 ὀπ(λ)ίταν 14 ἄνδρας 13 ----]

11 Quinquennialia, cf. n. 724⁶, Διπανάμια Ἀλίσια.

12 Annua.

13 Suppl. Dttb.

14 ΟΡΙΤΑΝ.

1068. Lampadistarum Patmiorum decretum c. 200. Patmi.
Ed. Ross Inscr. ined. II 189; 'Sakkellion' *Ep. arch.* 1862, 257, 228 (Syll.² 681);
cf. Holleaux *Rev. ét. gr.* XIII 1900, 464; SGDI 5521; Haussoullier *Rev. phil.*
XXVI 1902, 138; Ziebarth *Z.* vgl. *Rechtsw.* XVI 1903, 273, 31 et *Schulw.*² 94;
Laum *Stift.* II 65, 52; Poland *Vereinsw.* 621 N 49. [H]

[ἐ]πὶ Σωπόλιος 1, Ἀρτεμι[σι]ῶνος· ἔδοξε τῶι κοι[ν]ῶι τῶν λαμπαδιστῶν
τῶν ἐν Πάτμῳ καὶ με[τ]εχόντων τοῦ ἀλειμματος 2· [ἐ]πειδὴ Ἡγή-
μανδρος 3 [Με]νεχράτου τὰ τε πρὸς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχων διαμ[έ]νει, |
5 π[ο]ιῶν καὶ τὰ πρὸς τοὺς συν[γε]νεῖς καὶ πολίτας εὐγ[εν]ῶς, | καὶ κοινῇ
καὶ καθ' ἰδίαν ἐκάστωι ἑαυτὸν εὐχρησ[τ]ρον παρεχόμενος ἀπὸ τῆς
πρώτης ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ | [γε]γυμνασιαρχικῶς ἐπτάκι καὶ λελαμπα-
δαρχικῶς 4 | καὶ τὸν μακρὸν δρόμον 5 νενικηκώς, καὶ ταῦτα πεπρω-
10 [χ]ῶς ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν, κατασταθεὶς δ[ὲ] | καὶ χρυσονόμος
τῶν λαμπαδιστῶν τὰ τε χρήμ[α]τα συνφυλάσσει καὶ τῶν ἄλλων πάντων
π[ρ]όνο[ον] ποιῆται, νῦν [δὲ] καὶ | ἐπὶ γελταὶ Ἑρμῆν τε λίθ[ι]νον
15 ἀναθήσειν καὶ δραχμὰς διακοσίας δώσειν | [δ]πως ἐκδανείωνται, ἐπὶ γ-
γελταὶ δ[ὲ] καὶ [ἔ]ως | ἄ]ν ζῇ ἐκ τῶν ἰδίων τάς τε θυσίας ἐπιτελέσσει |
καὶ τὰ Ἑρμαῖα 6 ὑποδέξασθαι· δεδόχθαι Ἡγήμανδ[ο]ρον μὲν ἐπὶ γησθαι
ἐφ' ἣ ἔχει αἰρέσει, τοὺς δὲ λαμπαδιστὰς καὶ ἀλειφομένους στεφα-
20 νῶσαι μὲν | αὐτὸν χρυσῶι στεφάνῳ ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξ[αν]δρείῳ 7
πέντε καὶ εἰκόνι γραπτῇ, ἄγειν δὲ αὐτοῦ καὶ | ἐπ[ὶ] ὄνυμον ἡμέραν·
ἣ δὲ ἱερειωσύν[η] τοῦ Ἑρ[μ]οῦ ἔστω 8 Ἡγῆμάνδρου· ἐάν δὲ -- | -- ιαχο --

Litterae saeculi II, Hauss. ectypo usus. 1 Milesiorum stephane-
phorum intellegit Hauss.; erat enim Patmos inter insulas Milesias. At
inter eponymos annorum 232/1—184/3 nemo desideratur (Rehm Milet I
264, 124), nec confundendus est cum Sopolide Antigoni f. anni 26/5
(Rehm 271, 126₄₁). Poteris igitur ad annos 184/3 posteriores referre.

2 Cf. ἀλειφομένων Theraeorum decretum IG XII 3, 331; Poland l. l. 103.
Lampadistas et ἀλειφομένους ad duas gymnasii classes rettutit Hauss. (Zie).

3 Nomen Miletii usitatum. Rehm Milet I p. 418 s. v. 4 Hinc intel-
ligitur, Patmi certe gymnasiarchiam a lampadarchia diversam fuisse. R.

5 Duo distinguuntur lampadedromiae genera, μακρὸς et μικρὸς δρόμος.
Si τὸν μικρὸν δρόμον vicisset, probabile est futurum fuisse ut accuratiore
certaminis significatione omnino abstineret. 6 A. | .. ΓΑΣΙΜΑΙΑ Sak.
Suppl. Holl. ὑποδέχασθαι erit 'in se recipere'. Dttb. 7 Suppl. Dttb.

8 Suppl. Holl.

1069. Dinosthenis Olympionicae donarium a. 316. Olympiae.

Edd. Dittenberger I. Ol. 171 (Michel 953; Syll.² 682). Cf. E. Curtius Arch. Z. XXXIX 1881, 94; G. Hirschfeld ibid. XL 1882, 103; Schubart Jahrb. Phil. CXXVII 1883, 471; Brunn ibid. CXXIX 1884, 23; Gurlitt Pausanias 163; Förster Sieger 403.

[Hi]

Δειν[οσ]θ[ένης] | Δε[ι]νοσθέ[ν]εο[ς]¹ Λα|κεδαίμ[ι]νιος' τῷ| Δι' Ὀ[λ]υμ-
 5 πίωι | ἀνέθ[ηκ]ε, Ὀλύμπια | νικᾷς² στάδιον. | ἂ[π]ὸ τᾷςδε τᾷς στά|λας
 10 ἐλ Λακεδα|ίμονα³ ἐξακάτι|οι τριάκοντα⁴, ἀπ|ὸ τᾷς δὲ⁵ πότ τᾷ|ν
 πρᾶταν στά|λαν τριάκον|τα.

1 Victor stadii Ol. 116 (a. 316) recensetur ab Africano (Eusebius ed. Schoene I p. 206, 34) et Diodoro XIX 17, 1; nomen apud illum in Δημοσθένης, apud hunc in Δεινομένης corruptum est, cum veram formam servaverit Pausanias (cf. not. 4).

2 Sibilantem inter duas vocales evanescere in Laconum dialecto notum est (Ahrens de dialectis II 76). 3 I.e. ἐς Λακεδαίμονα, nam ἐν cum accusativo coniunctum sermoni Lacedaemoniorum non convenit. Assimilationem λλ pro ολ apud eosdem habes I. Ol. 252 τοῖ(λ) Λακεδαίμονιοι[ς] et apud Cretenses in codice Gortynio V₃₂ τοῖλ λείονσι. X₃₃ ὁπὸ κά τιλ λει.

4 Cf. Paus. VI 16, 8: Λακεδαίμονίῃ δὲ Δεινοσθένεια στάδιον τε ἐγένετο ἐν ἀνδράσιν Ὀλυμπικῇ νίκῃ, καὶ στήλην ἐν τῇ Ἄλτει παρὰ τὸν ἀνδριάντα ἀνέθηκεν ὁ Δεινοσθένης· ὁδοῦ δὲ τῆς ἐς Λακεδαίμονα ἐξ Ὀλυμπίας ἐπὶ ἐτέραν στήλην τὴν ἐν Λακεδαίμονι μέτρα εἶναι σταδίου ἐξήκοντα καὶ ἐξακοσίους. Ex ipso titulo haec petita esse manifestum est. Neque vero πρᾶτα στάλα proxima ab Olympia Spartam versus est, ut Pausanias perperam triginta stadia quae iam illis sexcentis triginta continebantur eis adnumeraverit. Immo Brunnius monuit alterum ἀπὸ τᾷςδε (v. 10. 11) non ad hunc cippum, sed ad Lacedaemona spectare, ut illa prima stela etiam triginta stadiis ultra Lacedaemoniorum oppidum fuerit, nempe in Amyclaeo delubro vix minus celebri quam Olympia fuit; cf. Thuc. V 18, 10: στήλας δὲ στήραι Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοὶ καὶ Ἰσθμοὶ καὶ Ἀθήνῃ ἐν πόλει καὶ ἐν Λακεδαίμονι ἐν Ἀμυκλαίῳ. Sane oppidum Amyclas non plus viginti stadiis a Sparta abesse Polybius V 19, 2 testatur, sed ecclesiam proximi vici *Slavochori*, ubi fuit fanum Apollinis Amyclaei, a theatro Spartanorum triginta stadiorum intervallo distare refert Curtius Peloponn. II 245. Cf. Fiechter Arch. Jahrb. XXXIII 1918, 123. 5 Non τᾷςδε. Fieri etiam potest ut cum ἀπὸ τα(ύτα)ς δὲ exarandum esset, lapicidae oculi ab altera syllaba τα ad alteram aberrarent.

1070. Olympionica a. 89 p. Chr. Olympiae. Ed. Dittenberger

I. Olymp. 227 (Syll.² 683).

[Hi]

5 [Δι'] Ὀλυμπίῃ | [Νι]χάνορα Σω|κλέ|ρους Ἐφέσι|ον, νεικῆσαντα | παί-
 ὄων παννρά|τι|ον ἀνέφεδρον¹ | Ὀλυ|μπιάδι σιζ', | Διόδωρος ἀδελ|φ|ός.

1 Cf. n. 1073₂₈: πάντας μὲν ἀνέφεδρος ἐπανκρατίας τοὺς κλήρους. I. Olymp. 225₁₂: ἐστέφθη ἀνέφεδρος Ὀλύμπια πανκρατίῳ παῖς. Vocabulum, quod apud

scriptores Graecos quod sciam nusquam reperitur, eum significat qui nunquam per totum certamen sortis felicitate *ἐξεδρείαν* nactus est, ita ut continua priorum certaminum serie defatigatus ad illam supremam de corona dimicationem perveniat.

1071. Olympiae in Pelopio. Lapis arenaceus centum fere et quinquaginta pondo libras valens, in quo titulus scriptus est litteris grandibus. Edd. Kirchhoff Arch. Zeit. XXXVII 1879, 153, 302 (IGA 370; Bechtel Inschr. ion. Dial. 255; Roberts Introd. I 167); Dittenberger Inschr. Olymp. 717 (Syll.² 684). Cf. Karsten De tit. Ion. dial. Halis 1882, 9; Comparetti Riv. filol. XI 1883, 554; Fick Goett. GA 1883, 125; Friederichs-Wolters Gipsabg. 401; v. Wilamowitz-Moellendorff Ind. lect. Gotting. 1885/6, 12; Wilhelm Jahresh. IV 1901, 77, 9; Juethner Arch. ep. Sem. Wien XII 1896, 23; Hiller Arch. Kultur Thera 1897, 29 et Thera I 153⁶⁷; Leonardos *Ὀλυμπία* 1901, 324, 1; Elter Rh. Mus. LXVI 1911, 202, 2; Bechtel Z. v. Sprachf. XLV 1913, 155 et Hist. Personenn. 101. Ectypum gypseum Berolini cum Winnefeldio inspexit. Hi.

[H*]

Βύβων¹ τέτρερι² χερὶ ὑπερκεφαλά³ μ' ὑπερεβάλετο⁴ ὁ Φόρυ[ος]⁵.

Litteratura perantiqua; formas Γ (λ), Ψ (χ), M (μ potius quam σ) Eretriensibus aut Styrensibus attribuit Roe. 1 Nomen Eretriae et Styrae Eretriensium demi proprium: IG XII 9, 245 B₂₉₁ Μνησίστρατος Βυβόλκου Φαλ. (Eretriae vicus; cf. IG XII 9 p. 165⁹⁷); 245 B_{263.297.388} Δίμων et Κτήρων Βύβακος Στυρ.; 191 B₃₇ Βύβας Στυ. Cf. Hesych. βυβά ταῦτα· ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. Et. gen. βύκτης (Et M. 216⁵⁰) -- τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔλεγον, καὶ Σώφρων (fr. 115 Kaibel) βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα. Be.

2 Psilosis quamquam ex omnibus Ionibus minime cadit in Euboeae incolas (Ka. Wil. Dttb.), tamen minus offendit et in crasi et in articulo; cf. de Dorica et maxime Cretica, quae aspiratione non caret, dialecto Brause Lautl. kret. Dial. 61 (monuit Bechtel). Nec mirum quod homo parum litteratus (Elt.) Olympiae Eleorum usum aliquatenus secutus est. Neque eam solam ob causam, quia apud Eleos ϵ haud raro in α convertatur cum alibi tum in diphthongis $\epsilon\iota$ et $\epsilon\upsilon$, contrarium accidisse probatur, scilicet ut $\epsilon\iota$ pro $\alpha\iota$ apud Eleos substitueretur (monet idem v. d. per litteras). Missam ergo faciamus Bybonis originem Eleam. Ceterum non constat laevam (Elt.) esse manum; unam non ambas esse tenendum.

3 Adverbium inauditum sed aliis exemplis (*κατακέφαλα*, *ὑπέρομορα*, *κατωματόν*) satis defensum. Eximii enim roboris et dexteritatis documentum erat, quod Bybo lapidem supra capitis altitudinem sublatus pone tergum deiecit. Dttb. 4 Sicut in tot aliis monumentis lapis ipse loquitur ($\mu\epsilon$) Medium verbi genus in eo qui supra suum ipsius caput lapidem tollit ac deinde deiecit, legitimus est. Dttb. 5 Litterae $\phi\theta\iota\upsilon$ ductu minus firmo ab alia manu adiectae sunt. Deinde superficies laesa est. Patris nomen hoc loco exhibent epigrammata Theraea IG XII 3 s. 1324 Ἀγλωπέλης -- *ἡονιπαντίδα καὶ Λαχαρῶς* et IG XII 3, 449 (SGDI 4735): *Εὐμάστας με ἄρην*

ἀπὸ χθονός ho Κριτοβόλο, hoc quidem in lapide triplicis fere atque supra scripti ponderis, quem vel aliquantulum a terra sustulisse operae pretium esse videbatur. Φάλα a demotico Aetolico derivatum suppl. Wil. Eretriensium nomen est Φόρυς (IG XII 9, 240₉; Bechtel Spitznamen 77. Elteri ὁ φορίεοι ἄν τις ἄλλος ουδεὶς] nimis longum; sed litteram ρ ab eo recepimus.

1072. Victor Atheniensis saec. I. Athenis. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον VIII 1879, 142, 5; IG II 1322 (Syll.² 685; Michel 1263); Loewy Bildh. 418. Cf. PA 12088. [Hi]

Θάλεια Πολυστράτου Φιλάιδου θυγάτηρ | τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Πολύστρατον
Δαμίχου Φιλάιδην | νικήσαντα Παναθήναια τὸν μακρὸν δρόμον¹ |
ἀνέθηκεν.

Infra litteris paullo minoribus Δω, quae cum nihil aliud postea scriptum esset, artificis nomen utique non erant. Scriptio Φιλάιδης (non-dum Φιλῶδης) saeculo II recentior vix erit; cf. Meisterhans³ 64⁵⁴⁵.

¹ Cf. 1068⁴.

1073. Rufi Smyrnaei pancratiastae monumentum Olympium inde ab a. 117 p. Chr. Titulus I in latere sinistro, II in fronte (v. 1—23) et latere dextro (v. 24—43). Ed. Dittenberger I. Ol. 55. 54 (Syll.² 686). [Hi]

I ὁ νεωκόρος¹ Ζμυρναίων δῆμος | Τιβέριον Κλαύδιον Πούφον, τὸν |
ἑαυτοῦ πολεΐτην, ἄνδρα πλειστονείκην καὶ ἱερονείκην ἀπὸ συνόδου², |
5 τῶν καθ' ἑαυτὸν πανκρατιαστῶν | ἀνδρεία τε καὶ σωφροσύνη διενέν-
καντα | καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ζεβαστοὺς³ | γυνῶνιν τυγχόντα τῆς διὰ
10 γένους | ξυσταρχίας⁴ πάντων τῶν ἀγομένων | ἀγώνων ἐν Ζμύρνηι, ἐτεί-
μησεν | ἐκ τῶν ἰδίων, καθὼς καὶ Ἡλεῖοι.

¹ Hinc apparet, titulum non post primos Hadriani annos exaratum esse, quibus δις νεωκόρων nomen Smyrnaei impetraverunt. Cf. CIG 3148₃₃ καὶ ὅσα ἐπετύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ διὰ Ἀντωνίου Πολέμωνος· δεύτερον ὄγμα συνκλήτου, καθ' ὃ δις νεωκόροι γεγονάμεν. Primum neocoratum iam Tiberio imperante patres concesserunt. Tac. Ann. IV 56; Chapot Province d'Asie 452. ² Cf. I. Ol. 436: [τῶν ἀπὸ τῆς] οἰκουμένης ἀθλητ[ῶν ὅ τε] σύμπασι ξυστάς, [οἱ παραγ]ενόμενοι ἐπὶ τὸν [ἀγῶνα] τῶν Ὀλυμπίων Ὀλυμπι-ἀδισις, καὶ ἡ ἱερὰ [ξυστική] σύνοδος. ³ Non de pluribus qui una imperaverint Augustis, id quod ante annum 161 nunquam factum est, sed de eis qui deinceps se exceperint dicitur (not. 1). Unus sane ad illum xystarchiam detulit, sed gratia qua iam apud priorem principem floruerat ei commendationi fuisse potest apud successorem, siquidem aut Nerva et Traianus aut Traianus et Hadrianus innui videntur. ⁴ Xystarchiae honos, alienus ille quidem ab antiquioris aetatis institutis, satis frequenter commemoratur in titulis principatus temporibus conscriptis. Quod ex hac inscriptione perspicitur, xystarchum omnium ludorum qui in oppido quopiam

II Ἡλείων ψήφισμα.

ἐμφανίσαντός μοι⁵ Μάρκου Βετίληνοῦ Λαίτου⁶, | ὅτι Τιβέριος
 15 Κλαύδιος Ροῦφος, ἀνὴρ πανκρατισταῆς, ἐπὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα
 παραγεγνόμενος ἐπεδήμησέν τε μετὰ παντός | ἐν τῇ πόλει κόσμου, ὡς
 πάσης αὐτὸν μαρτυρίας | ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἀνδρα
 20 παρὰ πᾶσιν | ἐπιτήδειον⁷ νομίζεσθαι, τάς τε γυμνασίας ἐν | ὅψει τῶν
 ἑλληνοδικῶν κατὰ τὸ πάτριον τῶν | ἀγῶνων ἔθος ἀπέδωκεν ἐπιμελῶς⁸,
 ὡς πρόδηλον εἶναι τὴν ἐλπίδα τῆς⁹ ἐπὶ τὸν ἱερώτατον στέφανον |
 αὐτῷ, καὶ διότι παραγεγνόμενος εἰς τὸ στάδιον | ἀξίως καὶ τοῦ Διὸς
 25 τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῆς ἀθλήσεως | καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ πᾶσιν
 ὑπολήψεως ὑπαρχούσης ἡγωνίσαστο μέγα τι καὶ θαυμαστόν, ὥστερ |

habebantur summam curam habuisse et ab imperatore institutum esse, id etiam alibi tangitur. Cf. potissimum epigramma IG III 1171: ὃν βασιλῆς ἔστεψαν ἐπ' εὐδικίῃ βιότοιο καὶ σταδίοις ἱεροῖς στήσαν ἀεθλοθέτην ξυστάρχην Κεκροπέσσι καὶ ἀθλητῆρσι Τρύφωνα, πάτρη κοσμητὴν παισὶν εἰς ἔθετο.

5 Nusquam indicatur, quis hic prima persona de se loquatur. Sed res ita se habere videtur: Magistratus nescio quis rogationem de Ti. Claudii Rufi honoribus suo nomine conscriptam ad populum Eleorum tulit; qua suffragiis civium comprobata scriba publicus nihil fecit nisi ut prolixae illius expositioni quae tota ab enuntiato ἐμφανίσαντός μοι (v. 13) — καὶ διὰ ταῦτα λέγοντος (v. 41. 42) pendebat, pro rogatione decretum ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσιν κτλ. subneceteret, non animadverso structurae et sententiae hiatus. Ceterum cur M. Vetulenus Laetus civis Eleus nobilissimus (not. 6) non ipse ad populum tulerit, sed alium nescio quem de Rufi laudibus certiore fecerit, nullam video causam nisi quod tum Elide unis magistratibus plebiscita rogare licebat, Vetulenus vero per illum annum forte privatus erat. 6 Homo nobilissimae per principatus duo prima saecula inter Eleos familiae, cuius patrem L. Vetulenum Laetum, avum paternum L. Vetulenum Florum itemque posteros per aliquot aetates summis reipublicae honoribus nobilissimisque sacerdotiis functos esse tituli Olympici produnt; cf. stemma propositum I. Ol. p. 525.

7 Adiectivum contra leges sermonis cum genetivo coniunctum quia fere in eius quod est ἄξιος notionem abierat. 8 Cf. Paus. VI 23, 1: ἐν δὲ Ἡλίδι τὰ ἄξια μνήμης γυμνασίῳ ἐστὶν ἀρχαῖον, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι νομίζουσιν ἐν τούτῳ σφίσι τῇ γυμνασίῳ ὁρᾶν καθέστηκε. § 2 χωρὶς μὲν δὴ ἐς ἄμιλλαν τῶν ὁρῶμων (ὁρομένων Schub.) ἐστὶν ἀποκεκριμένος δρόμος, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱερός· χωρὶς δὲ ἐνθα ἐπὶ μελέτῃ ὁρομεῖς καὶ πένταθλοι θεοῦσιν. ἔστι δὲ ἐν τῇ γυμνασίῳ καλούμενον Πλέθριον· ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ ἑλλανοδίκαι τοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῇ ἐπιτηδεύματι· συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλῃ. 24, 1: καὶ ταῦτα τοὺς ἑλλανοδίκας εἶναι καθέστηκεν ἐς τὸ γυμνάσιον. εἰσάσι δὲ πρὶν μὲν ἡλίον ἀνίσχειν συμβαλλόντες ὁρομέας, μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον καὶ ὅσα βαρέα ἄθλα ὀνομάζουσιν. 9 Substantivum neglegentia omissum.

ἦν ἄξιον, ἐπιθέσθαι τὸν Ὀλυμπικὸν στέφανον | ἡγούμενος, καὶ πάντας
 μὲν ἀνέφεδρος 10 ἐπανκρα|τίασε τοὺς κλήρους τοῖς δοκιμωτάτοις λαχὼν |
 30 ἀνδράσιν, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ καὶ ἀρετῆς καὶ εὐψυχίας | ἦλθεν, ὥστε
 περὶ τοῦ στεφάνου πανκρατιάζων | πρὸς ἄνδρα λελογχότα ἐφεδρεῖαν
 καλλεῖω 11 | λογίσασθαι τῆς ψυχῆς ὑπεριδεῖν ἢ τῆς περὶ τὸν | στέφανον
 35 ἐλπίδος, | καὶ ὅτι μέχρι νυκτὸς, ὡς ἄστρα καταλαβεῖν, | διεκαρτέρησε 12,
 ὑπὸ τῆς περὶ τῇ νείκῃ | ἐλπίδος ἐπὶ πλείστον ἀγωνίσζεσθαι 13
 προτρε|πόμενος, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν πολειτῶν τῶν | ἡμετέρων καὶ ὑπὸ
 40 τῶν τῆς οἰκουμένης θεατῶν | συνειλεγμένων ἐπὶ τὸν ἱερώτατον τῶν |
 Ὀλυμπίων ἀγῶνα θαυμάζεσθαι, καὶ διὰ ταῦτα | λέγοντος 14 δεῖν
 τειμάς τε τῷ ἀνδρὶ ψηφισ|θῆναι, τὸ ὅσον ἐπ' αὐτῷ καὶ αὐξήσαντι
 45 καὶ συν|χοσμήσαντι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐπιτραπῆναι | ἀνδριάντα αὐτῷ ἐπὶ
 τῆς Ὀλυμπίας ἀναστῆσαι | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τὴν τε τῶν ἄλλων |
 ἀγῶνων μαρτυρίαν καὶ δηλοῦσαν ὅπερ | τῆς ἱερᾶς 15, ἣν μόνος ἀπ'

10 N. 1070¹.

11 Videtur hic pluralis neutrius generis esse so-
 loece usurpatus pro singulari.

12 Laus est pertinaciae et virtutis,
 usque ad noctem certamen produxisse. Quae cum proprie in pugiles,
 luctatores, pancratiastas cadat, lepida irrisione eam cum cursori tribueret
 in acerbam tarditatis vituperationem convertit Lucillius Anth. Pal. XI 85:
 νύκτα μέσσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὀπλίτης. Ceterum neque victorem
 neque victum discessisse Rufum apparet (not. 15); quam rem tumidis
 et verbosis laudibus dignam visam esse illius aetatis moribus accom-
 modatum est. Cf. Newton Halicarnassos II 774, 59: ἀγαθὴ τύχη· Λεύκιον
 Λευκίου νικήσαντα τὰ μεγάλα Διόμεια, ἀγωνισάμενον δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν
 Πείσῃ περὶ τοῦ στεφάνου. 13 Cf. n. 317₅, 747₂₈. 14 Cf. not. 5.

15 Si quando accipiti eventu fuerat certamen, praemia victoribus desti-
 nata deo cuius ludi erant dedicabantur. Huius generis est στέφανος θαλαοῦ
 χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, τὰ νικητήρια τοῦ κιθαρωδοῦ IG II¹ 652₃₇, 659₁₈,
 660₁₇, 667₃₄. Cf. etiam Gellius N. A. XVIII 2, 5: si nemo dissolvebat (quaestio-
 nem), corona quaestionis eius deo, cuius id festum erat, dicebatur. Inde
 translatus usus natus est apud Polybium I 58, 5: ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήτ-
 ητοὶ τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποίησαν τὸν στέφανον. XXIX 8, 9: καὶ δὴ τῷ τοιοῦτῳ
 τρόπῳ (Εὐμένης καὶ Περσεύς) ποιήσαντες ἱερὸν τὸν στέφανον τῆς φοιλαργυρίας
 διελύθησαν ἐπ' ἑσῆς καθάπερ ἀγαθοὶ παλαισταί. Neque vero de corona modo
 vocabulum ἱερός usurpatur, sed de ipso certamine, ut plane in vim eius
 quod est 'anceps' abisse videatur. Sic fortasse accipiendum IG VII 2727₁₉:
 κιθαρω|δῶν ἱερός. 24 κωμωδῶν ἱερός; sed ibi dicat quispiam, στέφανος, non
 ἀγών, mente supplendum esse. Verum ea ambiguitate caret titulus Lari-
 saeus n. 1058_{6,7}: τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον ἱερὸν ἐγένετο. I. Olymp. 56₁₈:
 [ῥα δὲ τῶν ἀ]θλημάτων ἔρημα [ῆ] ἱερὰ γένηται, τούτων -- ἀνατιθέτωσαν οἱ ἀγωνο-
 θέται τοὺς στεφάνους]. Neque vero violentius, quam ad certamen, ad vic-
 toriam transfertur a praemio; unde natam opinor locutionem ἱερὰν ποιεῖν,

50 αἰῶνος ἀνδρῶν | ἐποίησεν· ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσι | καὶ παντὶ τῷ
 δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν Λαῖτον | τῆς ἰσχυροῦς, τετειμῆσθαι δὲ Ῥοῦφον |
 πολειτεία, καὶ ἐπιτραπῆναι αὐτῷ ἀναθεῖναι ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς Ὀλυμ-
 πίας | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τὴν προγεγραμμένην.

in qua initio adiectivo praedicative usurpato mente addebatur τὴν νίκην,
 deinde hac ellipsi obscurata ipsum ἱερά quasi substantivum incertum
 certaminis eventum significans habebatur. Ceterum eius formulae haec
 exstant praeter hunc titulum exempla: Seneca Epist. 83, 5 *quod raro*
cursoribus (sc. multo frequentius luctatoribus et pancratiastis) *evenit, hieran*
fecimus. Wood Ephesus Append. VI p. 70²⁰ ἐποίησε δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν
 Πείρῃ ἱεράν. Bull. Hell. XVII 1893, 256, 35 ἀγωνισάμενον ἐνδόξως τὴν ἱεράν
 Σεβαστοδώρητον Αἰλ(ίαν) Κορνουτεῖαν θέμιν γ' πυθικῶν (sc. παίδων) [πα]λὴν καὶ
 ποιήσαντα [ἐρ]άν. Cf. Wissowa vol. I p. X.

1074. Phylarchorum victorum donarium. c. a. 350. Basis
 quadrata marmoris albi in tribus lateribus singulos equites et tripodes
 anaglypho expressos habens, inventa Athenis septentrionem versus a
 Theseo quod dicitur. Edd. Kabbadias 'Εφ. ἀρχ. 1893, 39, tab. 6. 7. (IG II 5,
 1305b; Michel 939; Syll. 2 687). Cf. Lolling Δελτικόν ἀρχ. 1891, 55; Robert
 Realenc. III 918; PA 2930. [H]

φυλαρχοῦντες¹ ἐνίκων ἀνθιππασίαι² | Δημαίνετος Δημέο Παιανιεύς³, |
 Δημέας Δημαινέτο Παιανιεύς, | Δημοσθένης Δημαινέτο Παιανιεύς. |
 5 Βρόαζις ἐποίησεν⁴.

Genetivi in -ο cadentes cum in participio φυλαρχοῦντες iam diphthongus
 scribatur, medio fere saec. IV titulum incisum arguunt (cf. not. 3. 4).

1 Phylarchi deni quotannis erant, singuli ex singulis tribubus suffragio
 electi. Unde sponte apparet, tres homines Paeanienses simul eo magi-
 stratu fungi non potuisse. Statuendum igitur est Demosthenem Demaeneti
 f. Paeaniensem cum hipparchus certamine equestri vicisset, hoc suae
 victoriae simulque earum quas ante in eodem magistratu pater et frater
 natu maior reportaverant monumentum dedicasse. L. 2 Inter exer-
 citationes equitum Xenophon hipparch. 1, 20. 5, 4 ἀνθιππασίαν commemorat
 eandemque 3, 11. 12 accurate describit. Sed illic de certamine et vic-
 toria nihil legitur; quod contra sic interpretantur Hesych. ἀνθιππασίων·
 τῶν ἱππέων ἀσκήσις, καὶ ἀγῶνες αὐτῶν. Suidas ἀνθιππασία· ὁ ἱππικὸς ἀγών.
 Bekker Anecd. I p. 404³ ἀνθιππασία· ἱππῶν ἀμιλλὰς, ἱππικὸς ἀγών. Neque
 multo recentius Xenophontis aetate illud institutum fuisse hic titulus
 docet. Aliud de eodem testimonium habes n. 365^{5, 10}, neque magnopere
 discrepare videntur ludi equestres Lebadensium quorum ob victoriam
 equites cum hipparcho suo dedicaverunt monumentum IG VII 3087²; νικώ-
 σαντες ἱππασίῃ. Reisch Realenc. I 2378. 3 Demaenetos a. 388/7 praetor
 primum cum Chabria Aeginae contra Gorgopam pugnavit (Xen. Hell. V
 1, 10), deinde cum tribus collegis ad Abydum classi praefuit (Xen. Hell.

V 1, 26). Sane nusquam patris aut demi nomen additur; sed L. monuit ex eius collegis quorum quidem demi noti essent (Beloch Gesch. att. Pol. 296), neminem Pandionidis tribus esse. Eius filios phylarchorum officio circa medium saec. IV functos esse probabile est. Stemma PA 3276.

4 Artificem nobilissimum iuvenem partem anaglyphorum Maussollei (Plinius n. h. XXXVI 31; Wolters-Sieveling Arch. Jahrb. XXIV 1909, 171 Beil. 2), provectum aetate statuam aeneam Seleuci (Plinius XXXIV 73 sed qui regem non dicit) fecisse constat. Hoc phylarchorum monumentum sine dubio adulescens nondum artis laude inter Graecos florens elaboravit, origine ille quidem, ut nomen apud lasenses frequens docet, Carica, secundum Clementem Alexandrinum Protr. p. 37₂₆ Staehl. sane Atheniensis, qui Athenis annis fere 360—350 Scopae operam dedisse videtur (Robert p. 919). Cuius socius fuit certe Halicarnassi; sed iam Tegeae, ubi templum Minervae Aleae aliquando restituit Scopas, Caris donarium invenimus (cf. ad Satyri Parii, Scopae collegae, opus n. 225). Bryaxidem Atheniensem fuisse hoc quidem titulo, quippe cuius sculptor ethnico careat (Lo. Dttb.), probari negamus. Hi.

1075/7. Iudicia Epidauriorum, saec. III extr. (1075) et postea. In delubro Aesculapii Epidaurio. Edd. Kabbadias Fouilles d'Epid. I 77, 237 (Inscr. jur. 494 XX; Syll.² 688/90; Michel 1336/8); Fraenkel IG IV 1508; cf. Partsch Gr. Bürgschaftsr. 134⁵ 333/4. 412. [Hi]

1075. [ἐπ' ἱερ]εῦς Θιοκούδης¹, μὴνός Ἀπελλαίου². | ὀφείλει τῷ θεῷ ὁ ἐργώνας τὰς ὑσπλαρχος³ Φίλων Κορίνθιος τὰς ζημίας ἀς ἐ-
5 ζαμίωσε αὐτὸν ὁ ἀγωνοθέτας τοῦ γυμνικοῦ Τρίτυλλος καὶ οἱ ἔλλα-
νοδίκα, καὶ | ἐπέκρινε⁴ αὐτὸν παρόντα⁵ ἅ βουλά δι|καίως ἐζαμιῶσθαι
δραχμαῖς Ἀλεξαν|δρείαις πεντακοσίαις· τοῦτου ἀνθυφα|ρεθέντος τοῦ
10 μισθοῦ δραχμῶν διακοσι|ᾶν τὸ λοιπὸν σὺν ἡμιολίῳ⁶ ὀφείλει, ἐ|πεὶ
οὐκ ἀπελύσατο κατὰ τὸν νόμον⁷, Ἀλε|ξανδρείας ΘΘΘΘ, | καὶ ὁ ἔγγυος
Νίκων | τραπεζίτας Κορίνθιος.

I. Litterae saec. III iam ad finem vergentis. 1 Sacerdos est eponymus Aesculapii. 2 Maio fere respondet, si Carneum cum Metagitnionie Attico s. Augusto comparamus. Bischoff Realenc. Kalender § 46.

3 Idem quod ἄψεις significare hoc vocabulum in stadiis et hippodromis ex scriptorum testimoniis constat. Cf. Ioseph. Bell. Iud. III 90 ἐστᾶν ὥσπερ ἐφ' ὑσπληγος ἐξορμᾶν ἔτοιμοι. Hesychius ὑσπληγῆ· ἄψεις, ἀφετηρία. Inter γ et γγ fluctuat scriptorum memoria, sed tenuis x quantum scio praeter hunc titulum nusquam occurrit. 4 Provocare igitur licebat ab agonothetae et hellanodicarum iudicio ad senatum. De hellanodiceis Epidauriis cf. Realenc. VIII 157₂₅. 5 Hinc colligas ab hellanodiceis absentem damnatum esse Philona. 6 Manifesto ἡμιόλιον hic dimidium est, quo addito ex trecentis drachmis, quae subducta mercede restant, fiunt quadringentae quinquaginta (v. 12). 7 I.e. quia debitum reipublicae non intra illud temporis spatium, quod legibus praefinitum erat, persolvit.

1076. ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκληπιείων Κλειχμίδα τοῦ Ἀριστοκλέος κατὰδικοὶ οἱ γενόμενοι τῶν ἀθλητῶν διὰ τὸ φθεῖρειν τὸν ἀγῶνα ἕκαστον¹ στατήρσι χιλίοις· Ταυρίδης Τελεσίου Σολεύς, ἀνὴρ στα-
5 διαδρόμος²· Φίλιστος Καλλισθένους Ἀργεῖος ἀπ' Ἀλχαιᾶς³, ἀνὴρ πένταθλος· Σίμαχος Φαλακρίωνος Ἡπειρώτης ἀπὸ Θεσπρωτῶν, ἀνὴρ πανκρατιαστῆς.

II. Titulus superiore recentior, saec. III (s. II). Kab. 1 Hoc non ad ἀγῶνα referendum est, sed anacoluthia satis leni, tanquam si antea verbum aliquod puniendi (veluti τοῦσδε ἐξαμείωσαν οἱ ἑλλανοδίκαι) scriptum esset, accusativus pro nominativo usurpatur. Unicuique mille staterum multa inflicta est. Dtth. 2 Scriptionis posteris saeculis usitatae (IG VII 1772₃; Liermann Anal. epigr. et ag. 150. 235 [Aphrodisiadis]), quam in Pausaniae textum (VI 7,1. 20,9) recepit Spiro, antiquissimum videtur exemplum. 3 Oppidulum ceteroqu岸 ignotum agri Argivi indicari videtur. Nam si de Achaeorum foedere cui Argivi intererant diceretur, vice versa Ἀχαιὸς ἀπ' Ἀργους expectares. Dtth.; coll. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 46. 414¹. Immo Argivus ex Peloponneso Fr., coll. App. Syr. 63 Ἄργος τὸ Πελοποννήσιον, quod ab homonymis distingui poterat sicut n. 1058² Λαρίσης τῆς Πελασγίδος.

1077. ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκληπιείων καὶ Ἀπολλωνίων¹ Σωστράτου τοῦ Πατροκλείδα κατὰδικοὶ οἱ γενόμενοι τῶν τεχνιτῶν διὰ τὸ
5 μὴ ἀγωνίζεσθαι κεκομισμένοι τὸν μισθόν· | -- | -- | ...² κωμοιδῶς Διονύσιος Διονυσίου Πύδριος³ μνάων.

III. Litterae ΑΔΘΝΨΣ; Ω et Ω. Superioribus eiusdem lapidis inscriptionibus haec manifesto multo recentior. 1 Haec duo verba postea supra verum addita sunt. 2 Hic aliquot nomina erasa sunt, quia multa persoluta erat. Cf. Euboeensium legem IG XII 9, 207₇₉₉: de artificum iure et condicionibus. Zie. 3 Dionysium Rhodium poëtam Anthol. VII 716; Realenc.² V 928, 102 fortasse eundem esse existimat. Kab. Sed hic actorem comoediarum, non poëtam habemus, neque ex nomine vulgato quicquam colligere licet.

1078. Dionysiorum magnorum Athenis actorum fasti. Athenis in arce; olim in Bacchi fano (Reisch)? Post Koehlerum IG II 971 alios (Michel 879; Syll.² 694/5) egregie auctos ed. Wilhelm U(rk.) D(ramat.) A(u-führungen) 1906, 6/33 et Anz. Ak. Wien 1906 XVIII. Cf. v. Wilamowitz Goett. GA 1906, 614; Schenkl Berl. ph. Woch. 1907, 445; Reisch Z. öst. Gymn. 1907, 289—293 (qui libro peculiari rem se pertractaturum esse pollicitus est). [Hv]

[ἀπὸ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος, ἐφ' οὗ πρώτ]ον κῶμοι ἤσαν τῶ[ι Διονύτωι].
Aliquot columnae perierunt. In prioris calce erant vss. primi anni

Menonīs: I [ἐπὶ Μένωνος· | -- ἰς παίδων | -- ἐχορήγει | -- ἰς ἀνδρῶν | *a.* 473/2
-- ἐχορήγει | κωμωιδῶν, | *reliqua in columna prima (quinta?)*:

A Ξ[ενοκλείδης ἐχορήγει(ι) | [Μ]άγνης ἐ[δ]ίδασκεν. | τραγωιδῶν· | Πε-
ρικλῆς Χολαργεὺς ἐχορήγει, | Αἰσχύλος ἐδίδασκε. |

II [ἐπὶ Χάρητος· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει, | -- ἰς ἀνδρῶν, | -- ἐχ]ο- *a.* 472/1
[ρήγει, | κωμωιδῶν· | -- ἐχ]ορήγει, | - *σι* - ἐδίδ[α]σκεν. | τραγωιδῶν· |
-- ἐχ]ορήγει, | [Πολυφράσμων] ἐδίδασκεν. |

III [ἐπὶ Πραξιέργου· | [- *σι* - ντὶς πα]ίδων· | [- *σι* - ἐχ]ορήγει. | [- *σι* - *a.* 471/0
ἰς ἀνδρ]ῶν, | [- *ι*οι - ἐχ]ορήγ(ει). | [κωμωιδῶν· | - *σι* - ἐχορήγ]ει, | [- ἐδί-
δασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε].

IV—XIII *perierunt.*

a. 470/69—4

B XIV [ἐπὶ Φρασικλείδου· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | Πανδιονί[ς] *a.* 460/59
ἀνδρῶν, | Κλεαινέ[τος] Κυδαθη: ἐχορήγει. | κωμωιδῶ[ν]· | Θαρ[- ἐχο-
ρήγει, | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | - *ι*ι -]: ἐχορήγ(ει), | - *σι* - ἐδί-
δασκεν. |

XV ἐπὶ Φιλοκλέους· | [Οἶ]ν[η]ς παίδων, | Δημόδοκος ἐχορήγει(ι). | *a.* 459/8
Ἴπποθωντὶς ἀνδρῶν, | Εὐκτῆμων Ἐλευ: ἐχορήγ(ει). | κωμωιδῶν· | Εὐρυ-
κλείδης ἐχορήγει, | Εὐφρόνιος ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | Ξενοκλῆς Ἀφιδνα:
ἐχορήγ(ει), | Αἰσχύλος ἐδίδασκεν. |

XVI ἐπὶ Ἀβρωνος· | Ἐρεχθίδης παίδων, | Χαρίας Ἀγρυλλῆ: ἐχορή- *a.* 458/7
γ(ει). | Λεωντὶς ἀνδρῶν, | Δεινύστρατος ἐχορ[ήγ]ει. | κωμωιδῶν· | [- *τι* -
ἐχ]ορήγ[ει], | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε]. |

XVII—XXV *perierunt.*

a. 457/6—45

XXVI [ἐπὶ Φιλίσκου· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | -- ἰς ἀνδρῶν, | *a.* 448/7
C -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχο-
ρήγει, | -- ἐδίδασκε, | ὑποκριτής· --]. |

XXVII [ἐπὶ Τιμαρχίδου· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | Ἐρεχθίδης *a.* 447/6
ἀνδρῶν. | Βίω[ν] ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | Ἀνδ[- ἐχορήγει], | Καλ[λίας]
ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | Θαλ[- ἐχορήγει], | Κα[ρχίνος] ἐδίδασκε, |
ὑποκριτής· --]. |

XXVIII ἐπ[ὶ] Καλλιμάχου· --

a. 446/5

XXIX—L *perierunt.*

a. 445/4—42

LI [ἐπὶ Ἀμεινίου· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | -- ἰς ἀνδρῶν, | -- *a.* 423/2
ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | - *τι* -] Παια[νιεύς] ἐχορήγει, | Ἑρμιπ[πος] ἐδ[ί-
δασκε. | τραγωιδῶν· | Παιανιεύς ἐχορήγει, | Με]νεκράτης ἐδ[ί-
δασκε, | ὑποκριτής· Μυνν[ίσκος]. |

LII [ἐπὶ Ἀλκαίου· | Ἴπποθωντὶς παίδων, | Ἀρίσταρχος Δεκε: ἐχο- *a.* 422/1
ρήγ(ει). | Αἰαντὶς ἀνδρῶν, | Δημοσθένης ἐχορήγει. | [κωμωιδῶν· | [- *ι*ι -

ἐχο]ρήγ[ει, | Εὐπολις ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε, |
 ὑποκριτής· --]. |

CD LIII—LXXIII *perierunt*.

a. 421/0—401/0

LXXIV [ἐπὶ Λάχτηος· | -- | ὑποκριτής Νικόστρ]ατος.

a. 400/399

LXXV [ἐπὶ Ἀριστοκράτου]ς· | [-- | παίδων], | -- ἐχο(ρήγει). | [-- | παίδων]

a. 399/8

ἀνδρῶν, | --]ε: ἐχορή(γει). | [κωμωιδῶν· | --] ἐχορή(γει), | [-- ἐδίδα]σκεν. |

E [τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε. | ὑποκριτής | --] |

LXXXVI—LXXXV *perierunt*.

a. 398/7—389/8

F LXXXVI [ἐπὶ Πυργίνωνος· | -- | παίδων, | -- ἐχορήγει. | -- | ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | --] ἐχ[ο]ρήγει, | Ἀρ]αῶς ἐδ[ί]δασκ[ε]ν. |

a. 388/7

τραγωιδῶν· | Ἀρισ[τ]οκράτης Φαλγρ: [ἐχ]ο(ρήγει), | Σοφοκλῆς (ἐδ[ί]δασκεν, | ὑποκριτής | Κλέανδρ[ος]. |

LXXXVII [ἐπὶ Θεοδότου· | παλαιὸν δρᾶμα πρῶτο[ν] | παρεδίδασκεν a. 387/6

οἱ τραγ[ωιδοί]. | Ἀντιόχης παίδων, | Εὐηγέτης Παλλή: ἐχο[ρ]ήγει. | Αἰγής

F ἀνδρῶν, | Ἰάσος Κόλλυ: ἐχορή[γει]. | [κωμωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν, | ὑποκριτής· --]. |

LXXXVII—XCVIII *perierunt*.

a. 386/5—377/6

XCIX [ἐπὶ Χαρισάνδρου· | -- | παίδων· | -- ἐχορήγει. | -- | ἀνδρῶν, | ...]χος Ἀ[ν]δρ[ω]ν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | ...]γεν[ος] [-- ἐχορήγει, |

a. 376/5

Ἀνα]ξάνδρ[ος] ἐδίδασκεν. | τραγ[ωιδῶν· | ...]γέν[ος] [-- ἐχορήγει, | Σο]φοκλῆς [ἐδίδασκε, | ὑπ]οκριτῆς [· --] |

C [ἐπὶ Ἰπποδάμαντος· | -- | παίδων, | --

a. 375/4

C—CXXV *perierunt*.

a. 374/3—349/8

G CXXVI [ἐπὶ Θεοφίλου· | -- | παίδων, | -- ἐχορήγει. | -- | ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | ...]ελ[· -- ἐχορήγει, | Ἀ]λεξ[ί]ς ἐδ[ί]δασκε. |

a. 348/7

τραγωιδῶν· | [Κλ]εόμαχος Ἀχα[ρ]νεὺς ἐχορήγει, | Ἀ]στυδάμας ἐδίδασκε, | ὑποκριτής Θ[ε]ταλός]. |

CXXVII [ἐπὶ Θεμιστοκλέους· | Ἐρεχθίδης π[α]ίδων], | Διονυσ[ος] -- ἐχο-

a. 347/6

ρήγει, | Ἀχαμαντίς ἀνδρῶν | --

CXXVIII—CXXX *perierunt*.

a. 346/5—344/3

CXXXI [ἐπὶ Πυθοδότου· | -- | παίδων, | -- ἐχορήγει. | -- | ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | -- κωμωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· |

a. 343/2

... ἐκ Κερ]αμ: ἐχορή(γει), | [-σι- ἐ]δίδασκε, | ὑποκριτής Ἀ]θηνόδωρος. |

CXXXII [ἐπὶ Σωσιγένο]ς· | [Αἰγ]ήτης π[α]ίδων, | [-σι- Δι]ομε[ν]ε[ος] ἐχο-

a. 342/1

ρήγει. | [Ιπποθωντί]ς ἀνδρῶν, | [-σι- ἐκ Κοί]λης ἐχορή(γει). | [κωμωιδῶν· | -σι- Εὐ]ωνο: [ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν. | τραγωιδῶν· | -σι- ἐχορήγει, | Ἀστυδάμας ἐδίδασκεν, | ὑποκριτής [Νεοπτόλεμος]. |

CXXXIII [ἐπὶ Νικομάχου | *rell.* -- | τρ]αγωνιδῶν· | Ἀρρενείδης Πα- *a. 341/0*
[ια]νι: ἐχο(ρήγ)ει, | Ἀστυδάμας ἐδίδ[α]σκεν, | ὑποκριτῆς Θετ[τα]λός. |

CXXXIV [ἐπὶ Θεοφράστου· | πα]λαιὸν θρᾶμ[α | π]αρεδίδαξα[ν οἱ] *a. 340/39*
κ[ω]μ[ω]ιδοί. | Ἀντιοχίς παίδων | *rell.*

CXXXV—CXXXVII *perierunt.*

a. 339/8-3.

CXXXVIII ἐπὶ Π[υ]θοδόλου· | Κεκροπ[ι]ς παίδων, | Διόφαν[τος] *a. 336/5*
H Ἀλαιεὺς ἐχορήγει. | Κεκροπ[ι]ς [ἀνδρῶν], | Ὀνήτωρ [... ἐχορήγει]. | κω-
[μ]ωιδ[ῶν]· | Διοπε[φ]θ[η]ς ἐχορήγει, | Προκλείδ[ης] ἐδίδασκε. | τραγιδ[ῶν]· |
Φρ[α] - ? -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε, | ὑποκριτῆς· --. |

CXXXIX—CXL I *perierunt.*

a. 334/3-3.

CXLII [ἐπὶ Νικίτου· | *rell.* -- | ὑποκριτῆς] Νικ[ό]στρατος?. *a. 332/1*

CXLIII [ἐπὶ Ἀριστοφάνους· | Οἶν[η]τ[ι]ς παίδων, | Νικ[ό]στρατος *a. 331/0*
Ἀ[χ]αρνεὺς ἐχορήγει. | Ἰπποθωντῆς ἀνδρ[ῶν], Ἀρχιππος Πειραιε[ῦς] ἐχο-
ρήγει. | κωμωιδῶν· | - τι -]ο[ς] Κηφισ[ι]εὺς ἐχορήγει, | - σι - ἐδ[ι]δ[α]σκε, |
τραγωνιδῶν· | *rell.* --

CXLIV [ἐπὶ Ἀριστοφῶντος· | *rell.* -- | κωμωιδῶν· | - σι - ἐ]κ Κε[ρ]α- *a. 330/29*
μέων, | ἐχορήγ[ει], | Θεόφιλος ἐδίδ[α]σκεν. | τραγιδῶν· | [Θη]ραμένης
Κηφισι. | [ἐχορ]ήγ[ει], | [... κ]λῆς ἐδίδ[α]σκε, ὑπο[κ]ριτῆς Ἀθηνόδωρος.

CXLV ἐπὶ Κηφισοφῶντος· | [Ἰ]ππ[ο]θωντῆς παίδων, | *rell.* -- *a. 329/8*

Fasti annis 346/0 (Wil. 614) vel a. 330 (Reisch 298) aut in muri lapi-
dibus (Wilh.) aut in tabula propria sed quae plures lapides continebat
incisi, neque amplius quam usque ad a. 319 (Reisch) continuati sunt.
Erant per columnas (ABC...) digesti, singulae columnae quatenus exstant
140 s. 141 versus, acta annorum plurium quam duodecim seu in poste-
riore parte undecim ($11 \times 12 = 132 + 8/9 = 140/1$) continebant. Partis
ab initio deperditae magnitudo non constat; tres columnas fuisse non
improbabile est (Wilhelm 13; Reisch 297; Schenkl 447, 3). Supra omnes
has columnas versus unus maioribus litteris scriptus erat, quem exempli
gratia supplevit Wilh. 13; coll. n. 1056₁₅ [ἀπὸ τ]ῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μιᾶς
καὶ εἰκοστῆς οἷδε νενική[χασιν]. Hinc tres ab initio columnas suppliri posse
sequitur, lapidi peculiari inscriptas; sequitur medius lapis qui quinque,
claudit dexter qui tres columnas continebat. Iam quid ante a. 473/2 re-
latum sit, certo explorari vix poterit. Ex iis autem certaminum generibus,
quae in parte superstite legimus, unus, nempe χοροὶ ἀνδρῶν, a. 509/8 s.
510/9 (M. P. ep. 46), ἀρχοντας Λυσαγόρου, aut, si Ἴσαγόρου substituitur, 508/7
institutus est. Comoediam vero (κωμωιδούς) inde demum ab a. 488 publice
recepisse videntur Athenienses, cf. Suid. Χωνίδης Ἀθηναῖος κωμικὸς τῆς
ἀρχαίας κωμωιδίας, ὃν καὶ λέγουσι πρῶτ[ον] ἀγωνιστὴν γενέσθαι τῆς ἀρχαίας κω-
μωιδίας, διδάσκειν δὲ ἔτεσιν ἡ' πρὸ τῶν Περσικῶν et Arist. poet. 1449 b χορὸν κω-
μωιδῶν ὅψε ποτε ὁ ἀρχων ἔδωκεν, E. Meyer Gesch. III § 440. Neque enim respici
solet quod M. P. ep. 39 (annis 581/0—562/1) refert: ἀφ' οὗ ἐν Ἀθ[ήν]αις κω-

μω[ιδῶν χο]ρ[ὸς ἐ]τέθη, [στη]σάν[των πρῶ]των Ἰκαρίων, εὐρόντος Σουσαρίωνος -- Tragoediae initium a. 534/3 (536/2 Jacoby) vindicavisse videtur M. P. ep. 43: ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς [ὑπεκρίνα]το πρῶτος, ὃς ἐδίδαξε [δρ]ᾶ[μα ἐν ᾗ]στ[ει, καὶ ἀθλον ἐ]τέθη ὁ [τ]ράγος -- Sane illis temporibus victoriae Choerili (a. 523/0), Phrynichi (511/08), Aeschyli prima (489/8) tragicæ, Chionidis (488/7) comica referendæ erant. Comos vero (v. 1) non ad pompam Bacchicam, ut in Euegori lege Demosth. XXI 10, sed ad omnia ludorum genera magnis Dionysiis in urbe acta pertinere adeoque ad feriarum ipsa initia spectare patet.

I Suid. Μάγνης. Aristoph. Equ. 520. Hypoth. Aesch. Pers. ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτινεῖ, Προμηθεῖ. Pericles natus primis saeculi V annis. Choregus igitur fuit perquam iuvenis necdum πρωτεύων, i. q. per XL annos (i. e. c. 469—429) dicitur Plut. Per. 16.

II Πολυφράσμων suppl. Lipsius, coll. IG II 977 a.

XIV Cleaeneti demoticum suppl. Dttb., sumens filium esse notum Κλέωνα Κλεαινέτου Κυδᾶθηναίᾳ. PA 8460.

XV Hypoth. Aesch. Ag. ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους Ολυμπιάδῃ πῇ ἔτει β'. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσῃ, Πρωτεῖ σατυρικῇ ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀψιδναῖος.

XXVI—XXVIII Etiam anni 447 sqq. in censum veniunt: Reisch 294.

XXVII Καλλιᾶς suppl. Capps Amer. Journ. phil. XX 396. Kock Com. Att. fr. I p. 693. Wilam. l. l. 631.

Κα[ρχίνος] Lipsius. Est maior natu PA 8254, non minor PA 8255. Wilh. 21.

LI Ἐρμιπ[πος] Wilhelm 21. Kock I 224. κωμωδοποιὸς Aspasiā accusat Plut. Per. 32. Μυννίσκος aut homonymus aut vixdum idem histrio qui Aeschyli fabulas egit. Wilh. 20, Kaibel ap. eum. Hunc certe ludificatus est Plato comicus Kock 642. Wilh. 190. Quod de saec. IV. III. definite testantur tituli, id propter Mynnisci nomen hic incisum iam a. 422 usu venisse statuit Rohde Rh. Mus. XXXVIII 280, ut praeter choregorum (simulque poetarum) certamina etiam histriones inter se de praemio certarent. Dttb.

LII Aristarchus idem qui a. 411 inter principes optimatium erat. Thuc. VIII 90. 92; Xen. Hell. I 7, 28. II 3, 46. Demosthenes Alcisthenis f. Aphidnaeus, tribus scil. Aeantidis. Εὐπολις suppl. Bergk Rh. Mus. XXXIV 331¹. Hypoth. Arist. Pac. I ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς (Αριστοφάνης) ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου, ἐν ᾧσται. πρῶτος Εὐπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεωκῶν Φράτορσι. Ath. V 218 c.

LXXXVI Hypoth. IV Aristoph. Plut. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου (a. 389/8) -- τελευταῖον δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστήσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα. Quare vere 387 de Cocalo acta cogitabimus. Suo Marte primo Ol. CI (a. 375/2) egit. PA 1575.

Sophocles Iophonis f. Sophoclis summi poëtae nepos a. 401 τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότῃ τῷ πάππῳ -- ἐδίδαξεν (hypoth. Soph.

Oed. C.); ipse agere coepisse videtur a. 397/6 (Diod. XIV 53, 6); quaestor reliquorum deorum a. 376 IG II 672₃₇. PA 12833. Cf. infra n. XCVIII (a. 376/5).

XCIX Anaxandrides comicus anno priore (vere 376) primam victoriam reportaverat. M. P. ep. 70: ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμο[ῖδοι]δοὺς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλέου.

1079. Magnetum a. M. Romaea saec. II/I. Ed. Kern Ath. Mitt. XIX 1894, 93 et tab. V (Michel 914) et Inschr. Magn. 88 (Syll.² 699).

- a στεφανηφοροῦντος¹ Ἀπολλοδώρου, ἀγωνοθετούντων Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, Μανδροδώρου | τοῦ Κλεαίνου², Ἀπολλοδώρου τοῦ Λεοντέως, οἷδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Ῥωμαίων³ ποιηταὶ καινῶν δραμάτων |
- 5 τραγωιδιῶν | Θεόδωρος Διονυσίου δράματι Ἑρμιόνηι | ὑποκριτῆς Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου⁴. |
- κωμωιδιῶν | Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου δράματι Ὀμοίοις⁵ | ὑποκριτῆς Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλείους | Μιλήσιος. |
- 10 σατύρων | Θεόδωρος Διονυσίου⁶ | δράματι Θύτηι. |

Litteraturam partis orientalis (*ab* v. 1—23) aetatem anno 150 certe non antiquiorem prodere, partem meridionalem vero (*cde* v. 24—49) primi saeculi ineuntis esse observavit K. Dispositio tituli qualis in lapide est hic propter spatii rationes servari non potuit. Nempe continenter per totam lapidum latitudinem scripti sunt versus 1. 2. 13. 14. 15. Quod contra v. 3—12 per tres columnas dispositi, quarum media quattuor (v. 6—9), exteriorum utraque ternos versus habet. Item v. 16—23 tres columnae sunt, dextra duorum (v. 22. 23), reliquae duae ternorum versuum (16—18 et 19—21). Porro in fragmento *c* versus 24. 25 totam lapidis latitudinem explent, sequuntur tres columnae, ex quibus sinistra versus 26—30, media v. 31—35, dextra v. 36—38 continet. Fragmentorum *d e f* versus sic ut hic exprimuntur in lapidibus se excipiunt. 1 Cf. n. 557 al. 2 Huius filius Magn. 221 Κλέαινος Κλεαίνου ἀρχιερετέων ἀνέθρην τὴν ὑδρίαν, cf. v. 25.

3 Iam ante medium saeculum alterum Deae Romae honoris causa ludos Magnesiae institutos esse eo minus mirari debemus, quia idem de Alabandensibus docet Livius XLIII 6, 5: *Alabandenses templum urbis Romae se fecisse commemoravere* (anno 170 in senatu) ludosque anniversarios *ei divinae instituisse*. K. 4 Eundem plane ordinem, qui hic constanter observatur, in titulo Teio Le Bas-Wadd. III 91 σατύρων· Ἀναξίων Θρασυκλείδου Μυτιληναῖος δράματι Πέρσαι· ὑπεκρίνετο Ἀκκλητιάδης Ἡρακλείδου Χαλκιδεύς esse observavit K. 5 Imitationem antiquiorum comoediarum manifesto arguit hic titulus. Etenim Ὀμοίους novimus Antiphanis, Ephippi, Posidippi (Kock Com. Att. fr. II 82. 258. III 341). K. 6 Idem qui eisdem ludis tragoediam Hermionen in scaenam misit (v. 4). Alio anno item Polemaeus Diodori f. simul tragoediam Clytaemestram (v. 28) et fabulam

- b στεφανηφοροῦντος Σωκράτου, ἀγωνοθετούντων Διαγόρου τοῦ Δημη-
 τρίου, | Διονυσάρχου τοῦ Λάμπωνος, Γερωντίδου τοῦ Γερωντίδου, οἷδε
 15 ἐνίκων τὸν ἀγῶνα | τῶν Ῥωμαίων ποιηταὶ καὶ νῶν δραμάτων. |
 τραγωιδίων· Γλαύκων Γλαύκωνος | Ἐφέσιος. | ὑποκριτὴς Ἡράκλειτος |
 Μηνοδώρου Μαλλώ[της]. |
 20 κωμωιδίων· Διομήδης | [Ἀ]θηνοδώρου Περιγαμῆνος⁷· | [ὑπο]κριτὴς Μη-
 νόδοτος Μητροδώρου Περιγαμῆ[νός]. |
 σατύρων· | Πολέμων Νέωνος.
 c Δημητρίου⁸ στεφανηφοροῦντος Ἀττάλου, ἀγωνοθετούν[ων] Εὐκλείδους
 25 τοῦ Ἀριστοκράτους, Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, | Κλεαίνου τοῦ Κλε-
 αίνου⁹, οἷδε ἐνίκων ἐν τῷ ἀγῶνι [τῶν] Ῥωμαίων ποιηταί· |
 τραγωιδίων· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος | δράματι Κλυται-
 30 μῆστρα¹⁰· | ὑποκριτὴς Ἀρτεμίδωρος | Ἀρτεμίδωρου τοῦ Διοσκουρίδου. |
 κωμωιδίων· | Ἀγαθήνωρ Ἀριστώνακτος Ἐφέσιος | δράματι Μιλησία¹¹·
 35 ὑποκριτὴς | Ἰεροκλῆς Ἰεροκλήους, φύσει δὲ | Φιλώτου, Τραλλιανός.
 σατύρων· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος¹² | δράματι Αἴαντι. | [--]
 40 d ἀγωνοθετούντων δὲ Ῥωμαῖα | [--] τοῦ Ὀνήσωνος οἷδε ἐνίκων· |
 σατύρων ποιητὴς | Ἀρμόδιος Ἀσκληπιάδου | Ταρσεὺς δράματι | Πρω-
 τεσιλάφ. |
 45 e στεφανηφοροῦντος -- | Ἰππονίκου [τοῦ] -- |
 50 f σατύρ[ω]ν | Θεῦδο[τος] | δ[ρ]άμα[τι] | Παλαμήδη.

satyricam Aiace (v. 38) dedit. Mansit igitur tum antiquus mos, ut tra-
 goediae et satyricae poësi haud raro idem homo operam daret, tragoe-
 diae et comoediae fere nunquam. Ceterum quod primo etiamtum saeculo
 nova dramata satyrica, ad veterum sane exemplum expressa ut de co-
 moediis vidimus (not. 5), prodiissent perquam memorabile esse monuit K.,
 quia adhuc ab hominibus doctis de ea re dubitatum esset. 7 Diomedem
 Athenodori f. Atheniensem ποιητὰν κωμωιδίων Epidaurii statuæ honore
 affecerunt (IG IV 1146), eiusdemque basis Athenis in theatro Bacchi
 eruta cum simplici titulo Διομήδης (IG III 952; Wilhelm Urk. dr. Auff.
 136. 256 [de tit. Delphico]) esse videtur. Eundem hic significari videri
 indicavit E. Reisch in litteris ad Kernium datis; ethnici discrimen ob stare
 non videtur, siquidem homines Graeci, ac praecipue quidem artifices,
 haud raro plurium civitatum simul cives erant. 8 Patris nomen
 ex alia didascalìa, cuius reliquae partes intercederunt, servatum. K.

9 Cf. not. 2. 10 Veram hanc esse nominis formam primus vidit
 Petrus Papageorgiu Νέα Ἡμέρα 1884 p. 487. et Berl. phil. Woch. 1886, 291;
 Kretschmer Gr. Vasensinschr. 166, 143. K. 11 Ex mediae et novae
 comoediae poëtis Μιλησίαν scripserunt Alexis et Philemo natu minor
 (Kock Com. Att. fr. II 351. III 357). K. Cf. not. 5. 12 Cf. not. 6.

1080. Histrionis donarium Tegeaticum a 276—219. Tegeae. Edd. Berard Bull. Hell. XVII 1893. 14, 20 (Syll.² 700; Wysocky Philol. LVIII 1899, 498); Perdrizet Bull. Hell. XXIV 1900, 285 et tab VIII (Herzog Philol. LX 1901, 440; Crusius Festschr. Gomperz 1902, 381); Hiller et Lattermann IG V 2, 118. [Hi]

- I Διονύσια | [τά] μεγάλα | [έν] Ἀθήναις | [῾Ορ]έστη | [Εὐ]ριπίδου.
 II [Σω]τήρια | [έν] Δελφοῖς¹ | ῾Ηρακλεῖ | [Εὐ]ριπίδου², | [Ἄν]ταίωι³ | Ἀρχε-
 στράτου⁴.
 III [Πτο]λεμαῖα | έν Ἀλεξανδρείαι⁵ | [ἄν]δρας | [πυ]γμῆν⁶.
 IV ῾Ηραῖα⁷ | ῾Η[ρ]ακλεῖ | Εὐριπίδου, | Ἀρχελάωι⁸ | Εὐριπίδου.
 V Νάϊα | έν Δωδώνηι⁹ | Ἀρχελάωι | Εὐριπίδου, | Ἀχιλλεῖ | Χαίρήμονος¹⁰.
 VI καὶ τοὺς κατὰ πόλεις ἀγῶνας¹¹ | σκηνηκοὺς | Διονύσια καὶ εἴ τινας
 ἄλλας ἐορτάς | αἱ πόλεις ἤγασαν | ὀδοήκοντα | ὀκτώ.

Singuli tituli I—VI coronis cincti sunt: I IV VI hederaceis i.e. Bacchiis, II laurea i.e. Apollinea, III olivae silvaticae, V quercea i.e. Iovia. Apparet monumentum esse actoris tragoediarum quod ille propter victorias peregre partas in theatro patriae urbis erexit. Nomen periisse videtur in alio lapidis latere, ubi nunc non exstant nisi reliquiae coronae magnae hederaceae. 1 Soteriorum institutio n. 402. 408; victores c. a. 268/5 n. 424; restitutio c. a. 234 n. 489. 2 Herculis furentis personam marmoream Lindi inventam ed. Hiller Strena Helbig. 1900, 137; quam lateris marmorei speciem esse ἡγεμόνα dictam nuper indicavit Schede. 3 Antaeus fabula fuit Phrynichi (Nauck Trag. Gr. fr.² 720) itemque Aristiae (Nauck 726, 1).

4 Poëta tragicus Euripidis aequalis Athenis degebat. Dieterich Realenc.² II. 459, 12. Vys. 5 Suppl Pe. Inde ab a. c. 280, cf. n. 390 cum Pomtowii nota ad calcem addita. 6 De histrione et pugili egerunt Pe. qui supplevit et He, qui personas et ipsas tragoedias quasi a pugili electas esse docuit. 7 Sc. τὰ έν Ἀργεῖ. 8 De Archelao et Macedoniae rege, Euripidis patrono, et Euripideo cf. Koehler SB. Ak. Berl. 1893, 499. 500. 9 Haec victoria ante a. 219 parta est, quo anno Dodonam vastaverunt Aetoli. Pol. IV 67. 10 Intellegi videtur Ἀχιλλεὺς Θεραϊτοκτόνος. Cf. Stob. Ecl. I 6, 7 p. 85 Wachsm. Χαίρήμονος ἐξ Ἀχιλλέως Θεραϊτοκτόνου 'τόχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία'. Suidas sane 'ὥς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος' παροιμία· ὁ στίχος δέ ἐστι Χαίρήμονος ἐκ Θεραϊτοῦ, quae eadem manifesto est fabula. Nauck Trag. Gr. fr.² 782, 2. 3. 11 ἀγῶνας antea enumeratos στεφανίτας, hos modo χρηματίτας fuisse coniecit He; cf. Reisch Realenc.² I 849.

1081—1092. Atheniensium monumenta choregica. [Hi]

1081. Paulo ante a. 405. Edd. ex Fourmontio CIG 1037; e schedis Finlayi IG I 337 (Reisch Mus. Graec. cert. 31 II; Michel 929; Syll.² 701); Rangabé Ant. 55 (Roberts-Gardner II 181).

- c. si - ος Δοροθέο Ἀλαιοῦ[ς¹ ἐχορέγε]
Παντακλῆς ἐδίδα[σκε]².

1 Aut Aegeis aut Cecropis vicerat. Illius enim sunt Halae Araphenides, huius Aexonides. K. 2 Antiph. VI 11 ἐπειδὴ χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θοργήλια καὶ ἔλαχον Παντακλέα διδάσκαλον καὶ Κεκροπίδα φυλὴν πρὸς τῇ ἑμμαντοῦ κτλ. Harpocr. s. διδάσκαλος· ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις. Similis tituli verba corrupta exstant apud Steph. Byz. s. Ἀθήνη· ὁ δημότης Ἀτηνεύς· Ἐπαροκλῆς Ἀτηνεύς ἐχορήγει, καὶ Παντακλῆς. Kirchhoff.

1082. Ed. Koehler Ath. Mitt. VIII 1883, 34 (Kirchhoff IG I s. p. 79, 337a; Michel 931; Reisch 31 III; Syll.² 702; Roberts-Gardner 182).

Κλεισθένης ἐχορέγε Ἀδοκράτος | Ἐρεχθίδι, Ἀλγιδι | Κεδεῖδης¹ ἐδίδασκε.

Litteratura Ionica, nisi quod his E productam vocalem significat, cum praeterea H usurpetur. Et propter hoc scripturae genus et propter duarum trium choregiam coniunctam non ante media belli Peloponnesiaci tempora (fere 415) haec incisa iudicat Koe. 1 Cf. Aristoph. Nub. 984 sq. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμματα καὶ Κηκλίδου καὶ Βουφονίων cum scholio Κηκλίδου· διθυράμβων ποιητὴς πᾶν ἀρχαῖος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. In Photii lexico Κηκλίδης· διθυράμβοι ποιητὴς ἀρχαῖος, qui sua sine dubio illi scholio Aristophaneo debet, veriore nominis formam servatam esse iam A. Nauck Rhein. Mus. VI 431 viderat; apud Hesychium Κηθεῖδης· διθυράμβων alio modo corrupta est. Quem scholiasta ad v. 967 carminis 'τηλέπορον τι βόημα' auctorem commemorat Κηκλίδην, is item ab illo non videtur diversus, sed ubique Κηθεῖδης restituendum esse. At illum priscum poetam quem Aristophanes tangat non posse etiam aliquot annis post Nubes in scaenam datam in arte fuisse cum persuasum haberet Koe., filium aut nepotem illius maluit hic agnoscere. Quod contra Kirchhoff. opus esse negat pro uno Cedide plures substituere. Cui assentior; etenim nescio an in eo ipso acerbae facetiae insint, quod exemplo cascae et obsoletae artis utitur homine qui etiamtum superstes erat et carmina pangebatur. Dttb.

1083. A. 401. Eleusine. Edd. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 174, 3 (IG II 5, 1280b; Michel 916; Syll.² 703; Roberts-Gardner 184; Jachmann de Aristot. didascalii 1909, 12). Cf. Foucart Rev. philol. XIX 1895, 119 et Journ. Sav. 1907, 475; Kaibel et Wilhelm UD Auff. 176. 177¹.

[Γ]νάθις Τιμοκ[λή]δ[ος]¹, Ἀναξανδρίδης Τιμα[γ]όρο² | χορηγόντες κωμωιδο[ῦ]ς³ ἐνίκων, | Ἀριστοφάνης ἐ[δ]ίδασκεν. | ἑτέρα νίκη τραγωιδῶν, | 5 Σοφοκλῆς ἐδίδασκεν.

De aetate v. not. 3. 1 Gnathidis huius nepos (Timocedis II filius?) est demarchus n. 1094¹⁹, filius eius Timocedes Gnathidis f. n. 356¹, quo ex titulo Τιμοκ[λή]δ[ος] hic reposuerunt Fouc. et Koe., Kirchner PA 3049. Eleusinius esse uterque titulus ostendit. 2 Hunc quoque Eleusiniorem

demo ascriptum fuisse ex demotico omisso iure collegit Phi. 3 Synchoregia a. 406/5 instituta (schol. Aristoph. Ran. 404 ἐπὶ γούν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης, ὅτι σύνδου ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγωιδοῖς καὶ κωμικοῖς. Eam iam a. 403/2 abrogatam esse non probat Lys. XXI 4 ἐπὶ δε Εὐκλείδου ἄρχοντος κωμικοῖς χορηγῶν Κηφισοδώρῳ ἐνίκων (Reisch); sed abolita est a. 400/399 aut 399 (schol. Ar. Ran. 404 χρόνῳ δὲ ὕστερον οὐ πολλῷ τινι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας). Lege cautum erat, ne quis cogeretur duobus continuis annis choregiam praestare Aristot. Ἀθ. π. 56. Ja. Aristophanis comoedia nulla alia in censum venit nisi Ranae; ἐκδόσθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένῃ διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήνας. πρῶτος ἦν (a. 406 m. Ian.). Sophocles ante Lenaea et Dionysia anni 405 defunctus erat; tragoediam eius Oedipodem Colonensem a. 401 egit Sophocles minor (hypoth. Oed. C. τὸν ἐπὶ Κολωνῶν Οἰδίπουν ἐπὶ τετελευτηκότῃ τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱοῦς ἐκίδασκεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος (em. Ἰοφῶντος, PA 12833) ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος, ὃς ἦν τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι. 'Constat igitur Sophoclis Oedipoda Coloneum Dionysiis a. 401 primo praemio coronatam esse' Fouc., Ja. Sophoclis minoris qui septiens vicerit (Suid.) propriam fuisse tragoediam censuerat Dttb.

1084. A. 365/4. Ad dextram Ilissi ripam. Edd. IG II 1236 (Reisch 33 VII; Michel 932; Syll.² 704; Roberts-Gardner 216).

5 Αἴσιος Μνησιβοῦλο Σφήττιος¹ | χορηγῶν ἐνίκᾳ² Ἀκαμαντίδι | Πανδιονίδι παίδων, Εὐκλῆς | ἐκίδασκε, Εὐδαμίσκος ἡϋλε, | Χίων ἤρχεν.

στοιχηδόν. Eadem repetuntur in aversa lapidis parte. n. 1084/5 ad Thargelia spectant, quorum victores in Pythio ad Ilissum sito tripodas dedicare solebant, reliqua monumenta choregica ad Dionysia. 1 Aesius Aphobi frater commemoratur Dem. XXIX 15. 55, alius eiusdem nominis Dem. XXXVIII 28. Sed cum neutri addatur patris demive nomen, diiudicari nequit utrum hic designetur alteruter ex illis an tertius nescio quis. PA 312/4. 2 Quod hic et 1085₃. 1086₄. IG II, 1237₂ choregi, non ut saeculo quinto (IG I 336₂) ipsae tribus vicisse scribuntur, id non ambitionis causa factum est (Koehler Ath. Mitt. III 231), sed quia binae tribus coniunctae sunt.

1085. Ad Ilissum (cf. ad n. 1084). Edd. IG II 1251 (Reisch 34 IX; Michel 935; Syll.² 705).

Φιλόμηλος Φιλипίδο | Παιανιεὺς¹ χορηγῶν | ἐνίκᾳ Πανδιονίδι | Ἀκαμαντίδι παίδων², | Ἀλέξιππος ἡϋλε, | Εὐκλῆς ἐκίδασκε.

In aversa parte lapidis eadem repetuntur, ita tamen, ut versuum 5. 6 ordo mutatus sit. 1 Cf. 362³. 2 Eadem duae tribus etiam in tertio titulo 1086₂ coniunguntur, qui alius anni est. Ter idem tribuum par coniunctum inveniri ut sane mirum est, sic tamen coniectura mea de certo quodam ordine ex quo semper eadem binae copulatae essent, non amplius ferri potest, siquidem Aegeis n. 1082₂ Erechtheida, IG II 1237₂ Leontida victoriae consortem habet. Ea tribus, cuius ipse choregus fuerat, semper priore loco recensetur. Dttb.

1086. A. 344/3. Edd. Koehler Ath. Mitt. II 1877, 189 (IG II 1240; Michel 934; Syll.² 706).

[X]άρης Θεοχάρους Ἀγγελῆθεν¹ χορηγῶν ἐ[ν]ίκα. | Π[αν]διονίδι Ἀκαμαντίδι² παί[δ]ων. | Σ[ά]τυρος Σικυώνιος ἡῦλει. | [Ε]πίκουρος Σικυώνιος ἐδίδασ[κεν]. | Λυκίσκος ἦρ[χεν].

1 Praetor Atheniensium nobilissimus (cf. 190₂₀, 195₁₇, 255₁₁). Patris nomen recte scriptum exhibet Plutarchus an seni sit ger. resp. 8 p. 788 D, leviter corruptum, sed addito demotico, Steph. Byz. s. v. Ἀγγελή· Χάρης Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν, quae verba ex Crateri φηρισμῶτων συναγωγῇ repetita videntur. 2 Cf. n. 1085².

1087. A. 335/4. In monumento notissimo. Edd. post Cyriacum Anconitanum alios IG II 1242 (Reisch Mus. cert. 35 XII; Michel 921; Syll.² 707; Roberts-Gardner 217).

Λυσικράτης Λυσισείδου Κικυννέος¹ ἐχορήγει, | Ἀκαμαντὶς παίδων ἐνίκα, Θέων ἡῦλει, | Λυσιάδης Ἀθηναῖος² ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἦρχε.

1 Trierarchus a. 325/4. IG II 809 a₄₅. 2 Idem docuit a. 352/1. IG II 1238. Quae puerorum chorus cantavit in dei laudem, Homeri in Bacchum hymno aliquatenus certe usus, imaginibus in zophoro expressit sculptor.

1088. A. 320/19. Epistylum marmoris Pentelici, in clivo occidentali arcis. Edd. IG II 1246 (Michel 923; Syll.² 708; Roberts-Gardner II 216). Cf. K. Keil Mél. gréco-rom. II 76; Koehler Ath. Mitt. X 1885, 231; Reisch De mus. Graec. cert. 36³; Brinck Diss. phil. Hal. VII 1886, 143, 55; Watzinger Ath. Mitt. XXVI 1901, 6.

Νι[χ]ίας Νι[χ]ιοδήμου Ξο[π]εταίων¹ ἀνέθηκε νικήσας χορηγῶν Κεκροπίδι παίδων. | Πανταλέων Σικυώνιος² ἡῦλει. 2. ἄισμα· Ἐλπίγωρ Τιμοθέου³. Νέ[αι]χμ[ο]ς ἦρχε.

1 In recensu equitum qui Theogene Eleusinio hipparcho Salamini deae donum consecraverunt IG II 962₅ Νικίας· Εὐκλείου Ξοπεταίων. v. 7 Εὐκλείης· Νικίου Ξοπεταίων sunt, IG II 2367 tit. sepulchralis Ἡδουλῆν Νικοδήμου θυγάτηρ Ξοπεταίωνος. Stemma: PA 10815. 2 Hic distinguendum esse primus vidit Keil. 3 Ἐλπίγωρ titulus dithyrambi a Timotheo Milesio poeta nobilissimo compositi. Koeh. Br., v. Wilamowitz Timotheos Perser 107 fr. 4. Cf. simillimum nominis ἄισμα usum n. 648 B₄ καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦναι -- ἄσμα μετὰ χοροῦ Διόνυσον, καὶ κιδάρισμα ἐκ Βακχῶν Εὐριπίδου.

1089. A. 307/6. Edd. Kumanudes Ἀθῆν. VI 276, 367; Foucart Bull. Hell. II 1878, 391; IG II 1289 (Michel 925; Syll.² 709); auxit Wilhelm UD Auff. 209/10. Cf. Koehler Ath. Mitt. III 236.

ὁ δῆμος ἐ[χορήγει] ¹ ἐπ' Ἀναξί[κράτους] ² ἄρχοντος. | ἀγωνοθέ[της]·
 Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφῆττιος ³. | ποιητῆς τραγωιδῶν ἐνίκα [Φανό-
 στρατο]ς Ἡρακλείδου Ἀλικαρνασσεύς ⁴. ὑποκριτῆς τραγωιδῶν
⁵ ἐνίκα[α-σι-]ν ⁵ Εὐανορίδου Κυδαθηναίου. | ποιητῆς κωμω[δ]ῶν
 ἐνίκα· Φιλῆμων ⁶ Δάμωνος Διομαεῦς. | ὑποκριτῆς κ[ωμωιδῶν] ἐνίκα
 Κάλλιπ[πος] Καλλίου Σουινεύς ⁶.

1 Tituli in quibus populus ipse choregiam suscepisse scribitur, omnes recentiores sunt quam qui cives singulos choregos habent. Atque huius quidem generis recentissimus est n. 1092, dedicatus 320/19, illius antiquissimus is quem hic edimus. Summa igitur cum probabilitate mutationem gravissimam in certaminum musicorum ratione a Demetrio Phalereo effectam esse statuit Koehler a. 309/8, quo Demetrius ipse primi archontis magistratum gerens Dionysiorum sacris praeerat. Ubicunque autem choregia populi commemoratur, etiam agonothetae mentio fit, qui populi suffragiis electus annuam curationem (ἐπιμέλειαν, non ἀρχήν) habet (n. 374⁴⁵. 409⁴⁹). Nempe ita res administrabatur, ut cura choros ornandi a tribubus ad totum populum translata ab hoc agonothetae mandaretur, qui omnium choregorum instar esset.

2 Suppl. Koe. coll. tit. IG II 1290. Eum enim cum eundem agonothetam habeat atque hic, eiusdem anni esse. Atqui cum illic nomen tribus erasum sit, quod in nulla ex decem quas Clisthenes instituerat fieri potuerit, utique a. 307/6, quo numerus primum auctus est additis Antigoniade et Demetriade, antiquiorem non esse.

3 Integrum nomen Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφῆττιος reperitur in tabulis navali-bus annorum 326/5 (IG II 808 c^{76, 96}) et 325/4 (IG II 809 d^{213, 234}) itemque in duabus dedicationibus quae eum curatorem mysteriorum fuisse docent (IG II 1188². 1189²). Qua curatione eum Archippo archonte (aut a. 321/0 aut 318/7) functum esse perspicitur ex decreto Eleusiniorum n. 1048. Idem sine dubio est Ξενοκλῆς gymnasiarchus tribus Acamantidis (IG II 1229³ a. 346/5, et Ξενοκλῆς Σφῆττιος in tabula navali n. 962²⁹⁹ (a. 334/3). Videtur igitur cum agonothetae munere fungeretur iam aetate provecior fuisse. Sed Coroebo archonte (a. 306/5) etiam superstitem fuisse docet n. 334⁸. Eius nepos aut pronepos est n. 491⁵⁶.

4 Nomen supplevit Kum. coll. IG II 1168: Φανόστρατον Ἡρακλείδου | ὁ δῆμος ὁ Ἀλικαρνασσεῶν | ἀνέδεικνεν.

5 [Ἱερομνήμων]ν Wilh. UD Auff. 145. 6 Suppl. Kum. coll. IG III 948 Φιλῆμων Δάμωνος Διομαεῦς κωμικὸς ποιητῆς, quod monumentum sane imperatorum Romanorum aetate demum erectum est, sed sine dubio ad nobilissimum illum poetam spectat. Qui cum a. 263 demum mortuus sit (Suid. Φιλῆμων), a. 279 etiamtum fabulam ab eo in scaenam missam esse posse non est negandum.

1090. Athenis. Edd. IG II 1295 (Michel 926; Syll.² 710). Cf. Muenzer Ath. Mitt. XX 1895, 221; Kirchner Rhein. Mus. LIII 1898, 387; Wilhelm UD Auff. 90.

ὁ δῆμος ἐχορήγει¹, Σωσίστρατος ἤρχε², | [ἀγ]ωνοθέτης Θεοφάνης
Διοσκουρίδου Εὐωνομέυ[ς], | Ἐρεχθίδης ἀνδρῶν ἐνίκαι, | Σωκράτης Ἐρ-
διος ἡῦλει³, Ἐράτων Ἀρχάς ἐδίδα[σκεν].

1 Cf. 1089¹. 2 Huius archontis annum a. 290 non magno inter-
vallo distare Ki. et E. Reisch ex agonotheae et tibicinis (not. 3) nomini-
bus collegerunt. 3 Cf. 424⁴. Syll.² 691⁶.

1091. Pandionis tribus Attica choregum laudat paullo post
a. 403. Athenis. Edd. Chandler Inscr. II 6 p. 48 (CIG. 213; IG II 553;
Michel 136; Syll.² 712; Kirchner IG II² 1138). Cf. Thumser De civ. Ath.
muneribus 83, 8; Schoell SBAk. München 1887, 3.

[θ]εο[ύ]. | ἔδοξεν τῇ Πανδιονίδι φυλῇ· Καλλικράτης εἶπε· | [ἐπ]αινέσαι
Νικίαν Ἐπιγένο^ς Κυδαθηναῖᾱ ἀνδρ|αγαθίας ἔνεκα τῆς εἰς τὴν φυλὴν,
5 ὅτι εὖ καὶ πρ|οθύμως ἐχορήγησεν τοῖς παισὶ καὶ ἐνίκαι Διονύσια¹,
καὶ Θαργῆλια ἀνδράσιν, καὶ στεφανώσαι αὐτόν. ἀναγράψαι δὲ τόδε
τὸ ψήφισμα | εἰς τήλῃ λιθίνῃ ἐμ Π[αν]δίωνος² τὸς ἐπιμελητὰς³.
10 ἀναγράψαι δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος νενίκηκεν | ἀπ' Εὐκλείδο ἄρχοντος⁴
παισὶν ἢ ἀνδράσιν | Διονύσια ἢ Θαργῆλια ἢ Προμήθια ἢ Ἡφαίστεια⁵. |
ἀναγράψεν⁶ δὲ καὶ τὸ λοιπόν, ἐάν τις τοῦτων | τι νικήσῃ, τὸς ἐπι-
μελητὰς, ἐφ' ὧν ἂν νικήσῃ, | ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ.

	Διονύσια	Θαργῆλια
15	ἀνδράσι παισὶ Νικίας Ἐπιγένο ^ς Κυδαθηνα- ιεύς.	ἀνδράσι παισὶ Νικίας Ἐπιγένο ^ς Κυδαθηνα- αιεύς.
20	Ἀνδοκίδης Λειωγόρο Κυδαθηνα- ιεύς ⁷ .	Δήμων Δημοτέλ- ος Παιαν- ιεύς ⁸ .
25	Εὐριπίδης Ἀδειμάντο Μορρινόσιος.	Χαρμαντί- δης Χαιρ- εστράτο Παιανιεύς. Φιλόμηλ- ος Φιλιπ- πίδο Παια- νιεύς ⁹ .
30		Μορρινόσιος ¹⁰ . Ξενοπείδης ¹¹ . Ναυσιμάχο Παιανιεύς ¹² . Κλεωμέδων Κλέωνος Κυδαθηνα- ιεύς ¹³ . Ἀντισθένης ¹⁴ . Ἀντιφάτο Κυθήριοις ¹⁵ .

1 Distinxit Dttb.; nulla enim erat Dionysiis Niciae virorum choro certantis victoria. 2 Cf. 957³. In arce Paus. I 5, 4 non ipsum quidem sacellum, sed statuam certe Pandionis, sine dubio in sacello positam, commemorat. Unde Cydathenaesium demo Pandionidis urbano, et eo quidem unico, arcem Athenarum inclusam fuisse probabile est. 3 Cf. 911¹.

4 Post Euclidem igitur haec decreta sunt, neque vero multo, siquidem Dionysiis nulladum virorum chori, Prometheis et Hephaestiis omnino nulla victoria a Pandionide tribu reportata erat. Ac scripturae quidem ratio ea est, quae duobus primis saeculi IV decenniis fuit. 5 Prometheis quoque et Hephaestiis musica certamina acta esse, quorum sumptus fecerunt choregi, docuerunt Th. et Sch.; cf. Ps. Xen. rep. Ath. 3, 4. Ki.

6 Huic decreto nescio qua de causa non obtemperatum esse indiculus subiunctus docet. 7 Orator notissimus. Plut. Vit. X or. p. 835B: καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῶ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένη διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθιξε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ, ἀντικρὺ τοῦ παρίνου Σειληνοῦ. 8 Propinquus Demosthenis oratoris et Demonis Demomelis f. Paeaniensis quem Aesculapii sacerdotem habes n. 1005⁵, B. PA 3597. 9 Cf. 362⁴. 1085¹.

10 In oratione quam Demosthenes adversus Nausimachum et Xenopithem Nausicratis filios scripsit c. a. 346 (Schaefer Dem. III 2, 210), duobus locis (XXXVIII 7. 23) commemoratur Xenopithes illorum patruus, quem probabile est hunc ipsum Nausimachi filium esse. Cf. stemma PA 11263.

11 Cleonis demagogi filius (Dem. XL 6. 25). Cf. stemma PA 8674.

12 Cf. 962²³⁴.

1092. Thrasylli monumentum a. 320/19. In epistylion monumendi choregici ad radices meridionales arcis Athenarum rupi incisi (Παναγίας Σπηλιωτίσσης). Post Cyriacum Anconitanum edd. CIG 224; IG II 1247 (Michel 924; Syll.² 715). Cf. Reisch De mus. cert. 36 et Ath. Mitt. XIII 1888, 400.

Θράσυλλος Θρασύλλου Δεκελειεὺς ἀνέθιξεν | χορηγῶν νικήσας¹ ἀνδράσιν
Ἰπποθωντίδι φυλῇ : | Εὖτιος Χαλκιδεὺς² ῥῦλει, Νέαιχμος ἤρχεν :
Καρκίδαμος Σώτιος ἐδίδασεν.

1 Monumenti forma (Judeich Topogr. Athen. 106. 281) ac locus dubitari vix sinit, quin ad tripodam publice dedicatum pertinuerit. At formula dedicatoria plane eadem est, quae plerumque in monumentis privatis esse solet (IG II 1282 tres viri [χορηγοῦντες νικήσαντες ἀνέθεσαν] τῷ Διονύσῳ: τῷ γαίμα καὶ τοῖς [βωμόν]), neque usquam praeterea in monumento publico chorego, qui quidem unius tribus chorum ornaverit (cf. 1084²), ipsi victoria tribuitur. 2 Chares ap. Athenaeum XII 538 f: παρῆλθον δὲ (in illis magnificis nuptiis, quas Alexander M. celebrabat Susis a. 324) καὶ αὐληταί, οἱ πρῶτον τὸ Πυθικὸν ἠδύτησαν, εἰθ' ἐξῆς μετὰ τῶν χορῶν, Τιμόθεος, Φρόνιχος, Καφισίας, Διόφαντος, ἔτι δὲ Εὖτιος ὁ Χαλκιδεὺς. Plut. Eumen. 2: Εὖτις τῷ αὐλητῇ τοῦ Ἡφαιστίωνος οἰκίαν κατανείμαντος, ἣν οἱ παῖδες ἔτυχον τῷ Εὐμένει προκατεληφότες.

1093. Vss. 2—7 in corona hederacea anaglypho expressa. Edd. IG II 1351 (Michel 1262; Syll.² 716). [Hi]

5 τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν | Ξενοκράτην | Κυθᾶν|τιδῆν | ποιητὴν | τρα-
γωιδῶν.

Litterae saeculi III a. Chr. esse videntur.

1094. Eleusinii choregos laudant c. a. 350. Eleusine. Edd. Tsuntas Έφ. ἀρχ. 1884, 69; IG II 5, 574b (Michel 146; Syll.² 720); IG II² 1186. Cf. Haussoullier Ann. fac. Bordeaux VIII 1885, 232; Clerc Les méteques Ath. 256; Foucart Rev. ét. gr. 1893, 335. [Hi]

[Κα]λ[λ]ι[μ]αχος Καλλικράτους¹ εἶπεν· ἐπε[ι]δὴ Δαμασίας Διονυσίου
Θηβαῖος οἱ[κ]ήσας Ἐλευσῖνι κόσμιός τε ὦ[ν] διατετ[έ]λε[ε] καὶ φιλαν-
5 θρώπως ἔχει πρὸς πάντ[α] τοὺς ἐν τοῖς δῆμοις² οἰκοῦντας καὶ αὐ[τ]ὸς
καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Διονύ[σ]ια³ | π[ρ]οιούτων Ἐλευσινίων ἐσπού-
δασεν καὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
10 ναίων καὶ Ἐλευσιν[ι]ων, ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ]ια,
καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ τέλ[ε]σι χοροὺς δύο, τὸν μὲν παίδων,
τὸν δὲ ἀν[δ]ρῶν, ἐπέδωκεν τεῖ Δήμητρι καὶ τεῖ Κό[ρ]ει⁴ καὶ τοῖς
15 Διονύσι· δεδόχθαι Ἐλευσινίοις, ἐπαινέσαι Δαμασίαν Διονυσί[ο]ν
Θηβαῖον σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς τὸ θεῷ, καὶ
στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνῳ ἀπὸ Χ[ρ]υσοῦ. ἀνεπαύω δὲ
20 αὐτὸν ὁ μετὰ Γνάθιν⁵ δῆμαρχος Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσῖνι τοῖς
τραγοῖδοις, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσινίων σ[τ]εφανοῖ Δαμασίαν Διονυσίου
Θηβαῖον | σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς | πρὸς τὸ θεῷ. ἔστω
25 δὲ αὐτῶι προεδρία καὶ ἀτέλεια⁶ ὧν εἰσιν κύριοι Ἐλευσινίοι, καὶ

στοιχηδόν. Gnathidis demarchi (v. 19) avus est Eleusinius ille Gnathis
saec. V extr., filius Timocedes IG II² 1193 = n. 356. Ki. 1 Eleusinius. Cf.
v. 14. 15. 2 Sic etiam v. 14 τοῖς v. 20. 21 τραγοῖδοις. De vetere littera-
tura Attica, quae pridem in desuetudinem venerat, noli hic cogitare. Immo
Eleusiniurum sermo hunc diphthongi *oi* pro *oi* usum a Boeotis vicinis traxisse
videtur. Non constanter usurpatur, nam normam sermonis Attici sequi
volebat quadratarius, cui invito aliquoties in mentem venit domesticae
consuetudinis. Cf. Meisterhans³ 66⁵⁸⁵. 3 Sc. τὰ κατ' ἀρχούς. Clerc.

4 Dearum Eleusiniarum nescio quas partes fuisse in demi illius Dio-
nysiis agrestibus hinc colligendum est; nam de publicis harum dearum
sacris hic dici non posse apparet. 5 Vide not. init. 6 Immunitatem
Hauss. perquam probabiliter refert ad stipem, quam demotae unaque cum
eis inquilini ad sacra conferre debent. Cf. IG II² 1172³⁸; καὶ ἐς τὰλλα
ἱερά, ὅποι ἂν δέ[η] ἱλ[λ]ωθῆας ἅπαντας τελεῖν ἀργύριον ἐς ἱερά... ἐκ τοῦ κοινοῦ
τοὺς ἀρχο[ν]τας οἱ ἂν ἀρχῶσι τοῦ ἀργυρίου τοῦ ἐς τὴν ἀτέλ[ει]αν τελεῖν ὑπὲρ τῶν
δημοτῶν. Thumser De civium Athen. muneribus 144.

αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις, καὶ ἐάν τι[ι] ἄλλο [β]ούληται ἀγαθὸν εὐρέσθαι
 παρὰ τοῦ δῆ[μ]ου τοῦ Ἑλευσινίων. καὶ ἐπι[μ]ελέσθω αὐτοῦ ὁ δῆ-
 30 μαρχος ὁ αἰεὶ δημαρχῶν, ὅτου ἄν θέγῃται. ἐλέσθαι δὲ αὐτίκα μάλα,
 ὅστις ἐπιμελήσεται ὅπως ἂν ἀναγραφῇ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ
 ἐν τῶι Διονυ[σ]ίῳ· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρ[α]χμὰς τὸν
 35 δῆμαρχον· δοῦναι δὲ εἰς θ[υ]σ[ί]αν Δαμασίαι Η δραχμὰς ἀπὸ τοῦ
 κοινῶ. | [Κ]αλλίμ[α]χος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπ[ε]ι[δὲ] ἡ Φρυνίσκος
 Θηβαῖ[τ]ι[ος] οἰκί[σ]τας Ἑλευσῖνι κ[α]τ[ὰ] σμῖδος τε ὧν διατετέλεκε --].

5. Collegia et sodalitates sacrorum causa institutae.

Libri. P. Foucart Des associations religieuses chez les Grecs. Thiasos, éranes, orgéons avec le texte des inscriptions relatives à ces associations. Paris 1873. O. Lueders Die Dionysischen Künstler. Berlin 1873. E. Ziebarth Das griechische Vereinswesen. Preisschrift der Jablonowskischen Gesellschaft. Leipzig 1896 [= Ziebarth]. J. Oehler Zum griechischen Vereinswesen. Jahresbericht des k. k. Maximilian-Gymnasiums 1904/5. Wien 1905. F. Poland Geschichte des griechischen Vereinswesens. Preisschrift der Jablonowskischen Gesellschaft. Leipzig 1909 (p. 548 sqq. index titulorum) [= Poland].

1095. Orgeonum Atticorum decretum a. 329/8. Olim in Piraeo, nunc Havniae. Stela cum anaglypho repraesentante Aesculapium baculo innixum et deam Thracico ornatu stantes, ad quos a sinistra homines duo dextris elatis accedunt. Edd. IG II⁵ 573b (Michel 980; Syll.² 724); Hartwig Bendis 1897; Trendelenburg Bendis 1898; IG II² 1256. Cf. Ziebarth 63; Wilhelm Jahresh. V 1902, 131. 133. [Hi]

θεοί. | Φιλοκράτης εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐφύης καὶ Δέξιος¹ γενόμενοι ἐπι-
 5 μελήται τοῦ ἱεροῦ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος καλῶς | καὶ φιλοτίμως
 ἐπεμελήθησαν καὶ ἀξίως τῆς θεοῦ² καὶ τῶν ὀργεῶν³, δεδύχθαι

στοιγυδόν. 1 Cives hos non esse nomina demoticis carentia indicio sunt; ac de servillis originis hominibus ut cogitemus suadent adiectiva εὐφύης et δεξιός, quae sunt ministrorum potissimum laudes, nomen propriorum vice fungentia. Ex Thracia oriundos fuisse, ut permultos Atheniensium servos, sacra quibus operam dant (not. 3, prodere videntur.

2 Bendin esse ex anaglypho collegit Trendelenburg. Cum dea coniunctus Deloptes, cf. IG II² 1324₁₃: δεδύχθαι τοῖς ὀργεῶσιν ἐπαινέσαι Στέφανον τῆς τε πρὸς τὴν Βενδὴν καὶ τὸν Δηλόπτην καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς εὐσεβείας -- Wilh. Thracum sacra orgeonum decretum ante a. 250 Polystrato archonte factum (Ziehen 119; IG II² 1283) illustrat v. 4: ἐπειδὴ τοῦ δῆμου τοῦ Ἀθηναίων δεδωκότος τοῖς Θρακῇ μόνις τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὴν ἐγκλησιν καὶ τὴν ἱδρυσιν τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὴν μαντείαν τὴν ἐγ Δωδώνης καὶ τὴν ποντὴν πένπειν ἀπὸ τῆς ἐστίας τῆς ἐκ τοῦ πρυτανείου. 3 Ambigua est haec vox, siquidem

τοῖς ὀρφανῶσιν, στεφανῶσαι Εὐφύη καὶ Δέξιον δικαιοσύνης καὶ ἐπι-
 10 μελείας ἔνεχα χρυσῶν στεφάνων ἐκάτερον ἀπὸ : Η : ὀρα|χμῶν, καὶ
 ἀναγράψαι τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν|στήλει λιθίνει καὶ στήσαι ἐν τῷ
 ἱερ[ῶ]ι τῆς θεοῦ.

et iuris publici corpora quaedam ea significabantur Athenis et, sicut de
 hoc collegio iure statuit Zie., sodalitates mere privatae.

1096. Orgeonum Atticorum (Amyni Aesculapii Dexionis) decretum post a. 350. Athenis ad radices meridionales arcis. Edd.
 A. Körte Ath. Mitt. XXI 1896, 298, 6 (Michel 966; Syll.² 725; Kutsch Ath.
 Heilgötter 12/6. 56, 14); IG II² 1252. Cf. Ziebarth 165. 184. 187. 193. [H]

Κλειαινέτος Κλεομένους : Μελιτεὺς 1 : εἶπεν· | δεδῶχθαι τοῖς ὀργεῶσι 2,
 ἐπειδὴ εἰσιν ἄνδρες | ἀγαθοὶ περὶ τὰ κοινὰ 3 τῶν ὀργεώνων τοῦ Ἀμύ|νου 4
 5 καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Δεξιό|νου 5 | Καλλιᾶδης Φιλίνου : Πειραιεὺς 6 :

1 Cleaenetus Melitensis a. 325/4 inter diaetetas fuit (IG II 943₅), unde
 eum a. 385/4 natum esse colligitur coll. Aristot. Ἀθ. πολ. 53, 4 διαιτηται
 ὃ εἰσίν, οἷς ἂν ἐξηκοστὸν ἔτος ᾗ. 2 Duo alia eiusdem collegii decreta
 eodem loco inventa sunt, alterum (IG II² 1253) quo item duumviri de
 sodalitate optime meriti collaudantur, alterum (IG II² 1259) ubi ἱστιά|τορες
 οἱ ἐπὶ Θεουφράστου ἄρχοντος (a. 313/2) coronae honore afficiuntur. 3 Ex
 plurali qui etiam v. 8. 20 et IG II² 1253₄ invenitur, Kö. collegit duo fuisse
 orgeonum collegia, alterum Aesculapii et Amyni, alterum Dexionis. At
 de pluribus collegiis pluralem τὰ κοινὰ legere me non memini, cum de
 rebus et negotiis communibus cuiuslibet corporis cum alibi perfrequens
 sit (veluti τὰ κοινὰ τὰ Θετταλῶν Dem. I 22), tum ne ab his sodalitatibus
 quidem decretis alienus (n. 1098₄ τῶν κοινῶν πάντων. 1101₄₅ μεθέξοντα
 τῶν κοινῶν. 1104₁₈ ἐῴησεν τὰ κοινὰ. 1104₂₂ π[α]σαν εἰσπνέγκατο σπουδὴν
 καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν κοινῶν). Duo sane fuerunt delubra (v. 11. 15),
 sed unum modo collegium. 4 Nomen in Vita Sophoclis § 11
 rescribi iussit Koe.: ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀμύ|νου ("Αλωνος et Ἀλωνος codd.,
 Ἄλκωνος Meineke) ἱερωσύνην, ὃς [ῆν] ἥρως μετ' Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι
 [τραφεῖς]. Contra Ἄμυνος in Philonis Byblii Sanchuniathoneis inventus
 (FHG III 567₈) huc non facit. 5 Etym. M. p. 256₆: Δεξιόν· οὕτως
 ὠνομάσθη Σοφοκλῆς· ὑπὸ Ἀθηναίων μετὰ τὴν τελευταίην. φασὶν ἔτι Ἀθηναῖοι
 τελευταῖσαντι Σοφοκλεῖ, βουλόμενοι τιμὰς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἥρῳον αὐτῷ κατασκευ-
 ᾶσαντες, ὠνόμασαν αὐτὸν Δεξιῶνα, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεξιῶσεως· καὶ γὰρ
 ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, καὶ βομὸν ἰδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν
 ταύτης Δεξιῶν ἐκλήθη. Ceterum correptam tertiae syllabae vocalem etiam
 infra v. 16 et IG II² 1253₇ habes. Koe. Etiam saeculi I parte priore So-
 phocles quidem sacerdos fuit, sed non Colonensis Ath. Mitt. XXI 296, 4
 (Kutsch 58, 20): [Π]ερσαῖος, Θεοξενίδου| Μαραθώνιος Ἀμύνων καὶ Ἀσκληπιῶν
 καὶ Ὑγεία ἐπὶ ἱερῶς Σοφοκλέους τοῦ Φιλώτου Σουνιέως, γόνυ [δ]ὲ Διονυσιοδώρ[ου]
 Διοαδιώτου (PA 12836, cf. 12835). 6 Calliades Piraeensis n. 915₁₅ Koe.

Λουσιμαχί[δης] Φιλίνου : Πειραιεύς : ἐπαινέσαι αὐτοὺς | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ
δικαιοσύνης τῇ(ς) εἰς τοὺς | θεοὺς καὶ περὶ τὰ κοινὰ τῶν ὀργεῶνων,
10 καὶ | στεφανῶσαι αὐτῶν ἐκάτερον χρυσῶι στε[φάνωι ἀπὸ : ΓΗ : ὀραχμῶν.
εἶναι δ' αὐτοῖς καὶ | ἀτέλειαν τοῦ χρῶ⁷ ἐν ἀμφοῖν τοῖν ἱεροῖν | καὶ
αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις. δοῦναι δὲ καὶ εἰς | θυσίαν καὶ ἀνάθημα αὐτοῖς
15 ὅ,τι ἂν δόξῃ | τοῖς ὀργεῶσιν⁸. ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν
στήλαις λιθίναις δυοῖν καὶ στήσαι | τὴν μὲν ἐν τῷ τοῦ Δεξιόνοος ἱερῶι,
τὴν δὲ | [ἐ]ν τῷ τοῦ⁹ Ἀμόνου καὶ Ἀσκληπιοῦ· δοῦνα[ι] | δὲ καὶ εἰς
τὰς στήλας αὐτοῖς ὅ,τι ἂν δόξῃ[ι] | τοῖς ὀργεῶσι, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι
20 φιλοτι[μῶντα] | περὶ τὰ κοινὰ τῶν ὀργεῶνων, εἰδὼ[ι] τες ὅτι χάριτας
ἀποδ[ώσουσι] τοῖς εὐεργετοῦ[σιν] ἀξίας τῶν εὐεργετημάτων].

7 Hegesander ap. Athen. VIII p. 365d: τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια
ὑπὸ τῶν πινόντων εισφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι. 8 Donat sodalitas
Calliadi et Lysimachidi fratribus pecuniam qua donum paratur quod ipsi
suo nomine deo offerant. Cf. IG II² 1263₂₄ στεφανῶσαι αὐτὸν ἀναθήματι ἀπὸ
(πεντήκοντα) ὀραχμῶν· τὸ δὲ ἀνάθημα ἀναθεῖναι ἐν τῷ ἱερῶι οὗ ἂν βούληται. C.
Infra n. 1098₄₉ καὶ δοῦναι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ εἶκοσι ὀραχμάς, τὸν δὲ λαβόντα
ἀναθεῖναι ἀνάθημα ἐν τ[ῶ]ι ἱερῶι. Quod utrobique summa pecuniae definitur,
hic non item, id recte Zieb. refert ad morem rogationes ad verbum in
plebiscitorum tabulas transscribendi, quo in negotio hic scriba neglexit
numerus quem orgeones decreverant inserere.

1097. Egretis orgeones Attici fanum locant a. 307/6. Athenis
ad radices collis Nympharum. Ed. Lord Amer. Journ. Arch. III 1899, 44
tab. I (Michel 1356; Syll.² 937; Ziehen 43). Cf. Ziebarth Rh. Mus. LV 1900,
501, 1; Poland 486. [Hē]

[Θε]οί. | [οί] ὀργεῶνες ἐμίσθωσαν τὸ ἱερόν το[ῦ] Ἐγρέτου¹ Διογνήτῳ
5 Ἀρχεσίλῳ Με[λι]τεῖ εἰς δέκα ἔτη : ΗΗ : ὀραχμῶν τοῦ ἐ[κ]ε[ν]ιαυτοῦ
ἐκάστου, χρῆ²σθαι² τῷ ἱερῶι καὶ ταῖς οἰκίαι(ς) ταῖς ἐνωικοδόμο-
μημέναις³ ὡς ἱερῶι⁴. περιαλείψει⁵ ὁ[ὗ] Διόγνητος καὶ τῶν τοίχων

Litterae dispositae στοιχηδόν, sed ita ut in fine versuum hic illic
singulae binaeve litterae supra numerum addantur aut singula loca
vacua relinquuntur, nec tamen syllabae recte divisae sint (cf. Wilhelm
Beitr. 16, 11).

1 Ab hoc heroë denominatus est Ἐγρετίων (Μαντιεύς)
IG V 2, 323₁₇. Ad nominis veriloquium cf. ἡγρόμην, ἔγρεο, ἐγέρω. 2 *vv*
lapis; fortasse enim quadratarius ambigebat, utrum χρῆσθαι an χρήσασθαι
an χρῆσεσθαι incidendum esset. 3 Hic domus in delubro (ἱερῶ) inaedi-
ficatae esse dicuntur, cum v. 26 sq. vice versa τὴν οἰκίαν, οὗ τὸ ἱερόν ἐστὶ
legatur. Quod non video quomodo explicetur, nisi priore loco area sacra
in qua haec omnia aedificia sunt, infra vero cella in qua simulacrum
herois est voce ἱερῶν significatur. Dttb. 4 I. e. ita ut nulla ex parte

10 τοὺς δε|ομένους, ἐνοικοδομήσει δὲ καὶ κατ|ασκευαῖς⁶ καὶ ἄλλ' ὅ[τ]αν
 τι⁷ βούληται | Διόγνητος. ὅταν δὲ ὁ χρόνος ἐξίτηι | αὐτῷ τῆς δεκαετίας,
 ἄπεισιν ἔχων | τὰ ξύλα καὶ τὸν κέραμον καὶ τὰ θυρώ[μ]ατα⁸, τῶν
 15 δ' ἄλλων κινήσει οὐθέν. ἐπι[μ]ελέσεται δὲ καὶ τῶν δένδρων τῶν | ἐν
 τῷ ἱερῷ πεφυκότων, καὶ ἂν τι ἐγ|λείπει, ἀντεμβαλεῖ καὶ παρα-
 δώσει | τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. τὴν δὲ μίσθωσιν | ἀποδώσει Διόγνητος τῷ
 20 ἀεὶ ταμιε|ύοντι τῶν ὀργεῶνων ἐκάστου τοῦ ἐν|αυτοῦ τῆμ μὲν ἡμίσεαν
 τὰς : H : ὀραχμᾶ[ς] | τοῦ Βοηδρομιῶνος τῇ νομηνίαι, | τὴν δὲ λοιπὴν
 25 τὰς : H : ὀραχμᾶς τοῦ Ἑλα|φροβολιῶνος τῇ νομηνίαι⁹. ὅταν δὲ | θύωσιν
 οἱ ὀργεῶνες τῷ ἥρωι τοῦ Βο|ηδρομιῶνος, παρέχειν Διόγνητον τὴν
 οἰκίαν¹⁰, οὗ τὸ ἱερόν ἐστιν⁴, ἀνεωιγ|μένην καὶ στέγην¹¹ καὶ τὸ
 30 ὀπτάνιον¹² | καὶ κλίνας καὶ τραπέζας εἰς δύο τρι|κλινα. ἐὰν δὲ μὴ
 ἀποδιδῶι τῆμ μίσθ|ωσιν Διόγνητος ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς | γεγραμμένοις
 ἢ ἄλλα μὴ ποιεῖ τὰ ἐν | τῇ μισθώσει γεγραμμένα, ἄκυρος | ἔστω
 35 αὐτῷ ἡ μίσθωσις καὶ στερέθ[ω]| τῶν ξύλων καὶ τοῦ κεράμου καὶ
 τῶν θυρωμάτων⁸, καὶ ἐξέστω τοῖς ὀργεῶσι | μισθοῦν ὅττω ἂν βούλωνται.
 ἐὰν δέ τις | εἰσφορὰ γίνηται, ἀπὸ τοῦ τιμῆματος | τοῖς ὀργεῶσιν εἶναι¹³.
 40 ἀναγράψαι δὲ | τῆμ μίσθωσιν τήνδε Διόγνητον εἰς | τὴν στήλην τὴν

sacra, quae ibi fieri debent, profano usu loci et aedificiorum impediuntur. Cf. not. 3. 5 Syll.² 587⁶¹ εἰς τὴν περιαιουφὴν τοῦ τεύχους. 6 Cf. n. 495^{126, 150}, 972^{12, 73} al. 1015²³, 1106¹¹³. Quae exempla contracti verborum in -άζω futuri sane omnia tertii secundique saeculorum sunt. Sed non ab omni parte verum est, antiquiore aetate id omnino inauditum esse. Nam apud Aristophanem Equitum 456 futurum κολᾶ et Vesprium 244 participium κολωμένους a κολάζω derivantur. 7 ΟΞΑΝΤΙ lapis. Sine dubio ὅς' ἂν τι intolerabile est propter duo pronomina inter se pugnancia. Em. Wilhelm apud L. 8 Sine tecto et valvis locatum erat fanum, quare illa Diognetus suis impensis parat et decedens secum avehit. 9 NOYMINIAI. 10 Aliis temporibus in domo, quam conductor habitat, unum modo conclave quod cellae vicibus fungitur cultui herois inservit, sed per illa maxime sollemnia anniversaria totam domum vacuum in usum feriarum orgeonibus permittere debet. Cf. plane geminam legem de sacris Cois Herculis Diomedonte n. 1106¹⁰⁴. 11 De aedificio ligneo ad tempus erecto, quod similem usum per ferias praebeat ac tentoria (σκηναί), quae per frequenter commemorantur (n. 344₃, 736₃₄, 979₄, 995₂), haec interpretanda videntur. Nam si de perpetua aedificiorum locatarum parte diceretur articulo hic non magis careri poterat quam in τὴν οἰκίαν et τὸ ὀπτάνιον. 12 Cf. Syll.² 587¹⁸⁹ τῷ τὸ ὀπτάνιον λιθολογήσαντι Αἰγυπ[τ]ίῳ μισθός : Π : Hanc vocis formam, quae haud raro perperam ὀπτανεῖον scribitur, metrum apud Aristophanem Equ. 1033. Pac. 891 prodit. Dttb. 13 Cf. n. 965⁸.

ὁπάρχουσαν¹⁴ ἐν τῷ ἰερῷ. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώσεως | ἄρχων
ὁ μετὰ Κόροιβον ἄρχοντα.

a. 306/5

14 Antiquioris tituli excisi cum hic inscriberetur manifesta vestigia in tabulaprehendit L.

1098. Thiasotarum Atticorum decreta a. 302/299. In Piraeo. Edd. Foucart Bull. Hell. III 1879, 510; IG II 5, 611b (Michel 975; Syll.² 726); IG II² 1261. Lapidem revisit Ziebarth, cf. Rhein. Mus. LV 1900, 504. [Hi]

ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος. | ἔδοξεν τοῖς θιασώταις· ἐπει[δὴ] | Στέφανος I a. 302/1
5 ὁ θωρακοποιὸς ἐπι[με]λ[η]τῆς γενόμενος τῶν κοινῶν π[ά]ντων ἐπιμεμέ-
ληται τὴν ἐπιμ[έ]λ[η]σιν, ἣν ἔδει αὐτὸν ἐπιμελ[η]θ[ῆναι], καὶ τὰλλα
φιλοτιμούμενος δ[ι]ετέλεσεν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν πομπὴν τῶν
10 Ἀδωνίων¹ ἐπεμ[ψε] | κατὰ τὰ πάτρια· τόχει ἀγαθῇ, [δ]εδόχθαι τοῖς
θιασώταις ἐπα[νέ]σαι Στέφανον τὸν ἐπιμελ[η]τῆ[ν] | φιλοτιμίας ἔνεκεν
15 καὶ ἀνδρα[γ]αθίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θιασώτων καὶ στεφανῶσαι
θαλλοῦ σ[τε]φάνωι, δοῦναι δ' αὐτῷ Δ[ι]δραχ[μ]άς.
20 στεφανωθείς ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἀνέθ[η]κε τὴν Δ[ι]μήτρ[η]α | Ὀμόνοιαν τοῦ
κοινῷ². |

Ἀφροδίτης | οἱ θιασῶται Στέφανον Μυλωθροῦ. |

II

25 ἐπὶ Κλεάρχου ἄρχοντος³ ἔδο[ξε]ν τοῖς θιασώταις· ἐπειδὴ Στέ[φ]ανος a. 301/0
πρώτερόν τε ἐπιμελ[η]τῆς [γ]ενόμενος καὶ νῦν ἱεροποιός⁴ λ[α]χ[ὼν] μετὰ
30 τῶν ἄλλων συνιεροποιῶν | ἀνὴρ ἀγαθὸς γέγονεν καὶ τὰς [θ]υσίας
ἔθυσεν τοῖς θεοῖς ὡς π[ά]τριον ἦν αὐτοῖς, καὶ τὰλλα ἐπιμε[μ]ελῆται
35 ὅσα προσῆκεν αὐτῷ περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, τόχει ἀγαθῇ, | δεδόχθαι
τοῖς θιασώταις, ἐπα[νέ]σαι Στέφανον τὸν ἱεροποιὸν | φιλοτιμίας ἔνεκεν
καὶ ἀνδρα[γ]αθίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θιασώτων, καὶ στεφανῶσαι
40 θαλλοῦ [σ]τεφάνωι, δοῦναι [δ]ὲ αὐτῷ Δ[ι]δραχ[μ]άς⁵. |

Priora duo decreta στοιχηδόν exarata, tertium alia manus addidit quae eadem v. 16 et 40 illa δοῦναι δὲ αὐτῷ κτλ. adiunxisse videtur. In mediis vss. 17—21 corona picta fuisse videtur. 1 De Adoniis et ab his Veneris Syriae thiasotis et a Salaminienis Cyprii Piraei consistentibus (IG II² 1290₁₀) actis cf. Poland 216. 2 Ad titulum IG II 1663 Ὀμόνοιας τοῦ θιάσου provocavit F., monens insolita sane ratione hic Ὀμόνοιαν τοῦ κοινοῦ adiungi nomini Δ[ι]μήτρ[η]α. Cf. Zwicker Realenc.² VIII 2266. 3 Nomen archontis quod apud Dionysium de Dinarcho c. 9 Καλλίεργος est, iam pridem emendatum est ex tit. IG II² 1263₇. 4 Hieropoei thiasotarum (Poland 388 sq.) probe distinguendi sunt a quattuor generibus hieropoeorum publicorum (n. 944¹³). 5 Scil. quibus uteretur ad ἀνάθημα erigendum cf. IG II² 1263₂₄ στεφανῶσαι αὐτὸν ἀνάθηματι ἀπὸ Ἰδραχμῶν cf. Poland l.l. 435 Zie.

ἐκάστην τὴν θυσίαν⁷ μετὰ τῶν ἄλλων εὐεργετῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς
καὶ ἄλλο ἀγαθὸν εὐρέσθαι παρὰ τοῦ κοινοῦ, οὗ ἂν δοκῶσιν ἄξιοι
30 εἶναι, ὅπως ἂν πάντες οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι εἰς τὰς ἐπιμελείας
φιλοτιμῶνται πρὸς τε τὴν θεὸν καὶ τὸ κοινόν, εἰδότες ὅτι χάριτας
ἀξίας κ'ομοιοῦν[α]ι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς ἐπιμελητάς
35 τοὺς μετὰ Δημοκλέα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ.

Εὐκλῆν, | Ζήνωνα

Θάλλον, | Κτησίαν.

7 Unoquoque mense conveniebat collegium ut sacra faceret et de rebus communibus deliberaret. Quare θυσία et σύνοδος fere promiscue usurpantur. Cf. n. 1102²⁶ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῇ θυσίᾳ τοῦ Μουνυχτιῶνος.

1100. 1101. Dionysiasae Piraei. De Dionysiasarum fano Piraei in theatri hodierni situ effosso cf. Doerpfeld Ath. Mitt. IX 1884, 278. tab. XIII. XIV; Judeich Topogr. Ath. 397.

1100. Dionysiasarum orgeonum decreta c. a. 185/4. In isthmo qui est inter portus Piraei et Zeae. Edd. Dragatses 'Εφ. ἀρχ. 1884, 39; Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 288; IG II 5, 623^d (Michel 987; Syll.² 728); IG II² 1325. Cf. Poland 197*. 549 A 4a. [H]

ἱερὰ¹ Διονύσου· | ἀγαθεῖ τόχει· ὀργεῶνες²· | Διονύσιος Ἀγα-
θοκλέους Μαραθώνιος³, | Ἀγαθοκλῆς Διονυσίου Μαραθώνιος⁴, |
5 Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεύς, | Ἐπιχάρης Κράτωνος Σκαμβω-
νίδης, | Ἰσοκράτης Σατύρου Κυδαθηναί[ε]ύς, | Ἄνδρων Σωσάνδρου
10 Ἀμαξαντεύς, | Διονυσογένης Διονυσίου Παταινιεύς⁵, | Σίμων Σί-
μωνος Πόριος⁶, | Φιλόστρατος Διονυσίου Πόριος, | Λέων
Σίμου Ἐλαιούσιος, | Θεόδοτος Τιμησίωνος Φλυεύς, | Δίων Ἀντι-
15 λόχου Λαμπρεύς, | Ἡρακλείδης Θεοδώρου Παιονίδης, | Καλλι-
κράτης Τιμησίωνος Κηφισιεύς, | Ἀπολλόδορος Ἀπολλωνίου Λαμπ-
τρεύς.

1 Sc. στήλῃ. Cf. n. 1021¹. 2 Sodales hic et v. 30. n. 1101^{18, 31, 34, 46} ὀργεῶνες vocantur, v. 20. 24. n. 1101^{22, 42} Διονυσιασταί, ipsum collegium ἢ σύνοδος est n. 1101^{7, 24, 40, 44}. Civium Atheniensium esse laterculus sodalium v. 3—17 prodit, sed nobilissimarum quarumque et ditissimarum familiarum homines potissimum ei interfuisse (cf. not. 3. 4. 5. 6) demonstravit Koe., Dionysii ipsius munificentiam testatur carmen IG II 1336: τόνδε νεώ σοι, ἀναξ, Διονύσιος εἵστατο τῇδε καὶ τέμενος θυόεν καὶ ξόαν' εἵκελά σοι. 3 Cf. IG II 983 III⁸⁷ (ἀρχ. Ἑρμογένης a. 183/2): [Διονύσιος] [Ἀγαθ]οκλέους Μαρα-
θώ(νιος)· Δ [καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων Ἀγαθοκλέους· Δ [καὶ Διονυσίου]· Δ. 4 Huius filius avitum nomen gerens est in indice IG II 1047¹⁹: [Διόν]ο[υ]σι[ο]ς Ἀγαθο-
κλέους Μαραθώνιος. Stemma PA 4213. 5 Idem occurrit una cum Dionysio sacerdote eiusque filiis (not. 3) IG II 983 I¹³³. 6 Cf. orgeonum decretum IG II² 1328⁴ (a. 183/2) Σίμων Σίμωνος Πόριος εἵπερ.

ἀγαθεῖ τύχει. ἐ[πί] Εὐπολέμου ἄρχοντος⁷, Ποσιδεῶνος· ἀγοραῖ κυρίαί⁸.
 ἔδοξεν τοῖς|[Διον]υσιασταῖς· Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ
 20 Διονύσιος Ἀγαθοκλέους|[Μαραθῶ]νιος⁹ κατασταθεὶς ταμίης ὑπὸ τῶν
 Διονυσιαστῶν πλείω ἔτη καὶ λαβῶν παρ' αὐτῶν|[τὴν] ἱερῶσ[ύ]νην τοῦ
 Διονύσου τὸν τε νεώ¹⁰ τοῦ θεοῦ κατεσκεύασεν καὶ ἐκόσμησεν πολ-
 λοῖς|[καὶ] καλοῖς ἀνα]θήμασιν, καὶ εἰς ταῦτα ἀνήλωκεν οὐκ ὀλίγον¹¹
 πληθὺς ἀργυρίου· ἐπέδω[κεν] δὲ καὶ εἰς τὸ κοι[νόν] δραχμάς χιλίας,
 ὅπως ἔχωσιν ἀπὸ τῆς προσόδου θύειν τῷ θεῷ κα[τὰ] μῆνα ἕκαστον
 25 χρᾶ[σθαι] αὐτοῖς, καὶ χρυσῶ[μα]τα¹² καὶ ἀργυρῶματα καὶ τὴν λοιπὴν
 χορηγίαν πᾶσαν τὴν δέσ[φ]υσαν εἰς τὰ ἱερά, καὶ τόπον¹³, εἰς δὲ
 συνιόντες καθ' ἕκαστον μῆνα μετέξουσιν τῶν ἱερῶν, |[δεδο]χθαι τοῖς
 ὀργεῶσιν], ἐπαινέσαι Διονύσιον Ἀγαθοκλέους· Μαραθῶνιον καὶ στε-
 φα[νῶ]σαι κίττου στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον¹⁴ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ
 καλοκαγαθίας καὶ εὐ[νο]ίας τῆς εἰς αὐτούς, καὶ ἀναγορεῦ[σθαι] τὸν
 30 στέφανον τοῦτον μετὰ τὸ τὰς σπονδὰς ποιή[σασθαι], ὅταν συντελεσθῇ
 τὰ ἱερά τοῖς ὀργεῶσιν ἐν τεῖ πρώτῃ συνόδῳ¹⁵. ἀναγρά[ψαι] δὲ τὸ
 ψήφισμα τόδε ἐν στήλει λιθί[ν]ει καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεώ¹⁶ τοῦ
 θεοῦ· εἰς δὲ τὴν ἀ[ναγραφὴν] καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης με[ρί]σαι
 τὸ γενόμενον ἀνάλωμα τὸν ταμίαν. ταῦ[τα] Σόλων εἶπεν¹⁷.
 [ἀγαθεῖ τύχει. ἐπὶ -- ἄρχοντος --]ῶνος, ἀγοραῖ κυρίαί· ἔδοξεν τοῖς
 35 Διονυσια[σταῖς] -- εἶπεν· ἐ[π]ειδὴ Σόλων Ἑρμογέν[ου X]ολαργεὺς κατα-
 [σταθεὶς -- ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν] ἐφρόντισεν ὅπως ἐπα[μύ]νηθῶσιν |
 [αἱ] πρόσδοι --ω]ς καὶ ἀόκως, οὐδεμίαν κα[κοπα]θίαν ὑποστελλό-
 μενος --]ομws τὸ ἱερόν τ[οῦ] θεοῦ --| --]ομενον ἀρ--.

7 C. a. 185/4. PA 5920; Kolb Att. Archont. 98. 8 Cf. n. 1099³. 9 Cf. no . 10 N. 206¹¹. 11 N. 317¹². Sumptus poeta (cf. not. 2), ita pergens est lit.: καὶ πάντ', οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὖξιν ἐν δόμῳ ὡς τὸ σβεῖν, F. χε, τὰ σοὶ νόμιμα. 12 Suppl. Koe., qui in Athenaei loco de Lycone Periletico XII 547d perbene pro ἀκροσμάτων καὶ ἀργυρωμάτων restituit χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων monens (Rh. Mus. XXXIX 294) haec eadem esse quae in Stratonis testamento apud Diogenem V 62 una voce ἐκπώματα comprehenderentur. 13 Cf. n. 1101¹³. 14 Sodalicij lex est, non reipublicae. Ziebarth 188; cf. Poland 336^{**}. 15 Proprie, ut hic, singuli conventus menstrui σύνοδοι vocantur, sed deinde vox ad ipsam sodalitatem translata est. Cf. n. 1101⁵. 16 Cf. not. 10. 17 Cf. n. 1101 extr.

1101. Dionysiarum orgeonum decretum c. a. 176/5. In isthmo qui est inter portus Piraei et Zeae. Edd. Dragatsis Έφ. ἀρχ. 1884, 45; IG II 5, 623^e (Michel 986; Syll.² 729; Ziehen 45; Laum Stift. II 21, 20); IG II² 1326. Cf. Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 290. [Hv]

θεοί. | ἀγαθεὶ τύχει· ἐπὶ Ἰππάκου ἄρχοντος¹, Ποσιδεῶ|νος· ἀγοραῖ
κυρίαί². Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς³ | εἶπεν· ἐπειδὴ συμβέβηκεν
5 Διονυσίω⁴ μεταλλά|ξαι τὸν βίον ἀποδεδειγμένωι ἐμ πολλοῖς ἦν ἔ|χων
εὖνοϊαν διετέλει πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν | σύνοδον φέροντας⁵ τῷ θεῷ,
αἰεὶ τινος ἀγαθοῦ περ|[ρ]ώμενος παραίτιος γίνεσθαι καὶ ἰδίαι καὶ
10 κοινεῖ, |[φ]ιλάγαθος ὦ|ν ἐμ παντὶ καιρῷ, ὃς γοῦν προτι|μηθεὶς ὑπὲρ
τῶν Διονυσιαστῶν καὶ λαβὼν τὴν ἐσ|ρεωσύνην τοῦ θεοῦ καὶ κατα-
σταθεὶς ταμίας τάς | τε κοινὰς προσόδους ἐπηρῆ|ξεν, ἐκ τῶν ἰδίων |
ἐπιδοὺς αὐτοῖς ἀργυρίου χιλίας δραχμάς καὶ τό|πον¹ μετὰ τῆς ἄλλης
15 χορηγίας πάσης, εἰς ὃν συν|ιόντες θύσ|ουσιν κατὰ μῆνα ἕκαστον τῷ
θεῷ κα|τὰ τὰ πάτρια· ἐπέδωκεν δὲ καὶ ἄλλας ἀργυρίου | πεντακοσίας
δραχμάς, ἀφ' ὧν κατεσκευάσατο τὸ | ἄγαλμα τοῦ Διονύσου⁶ τοῖς
ὀργεῶσιν καὶ προσιδρύ|σατο⁷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ
20 ἀπάντων | τούτων ὑπάρ|χουσιν αἱ ἀποδείξεις ὑπὲρ τὰνδρὸς σα|φεῖς διὰ
τῶν χρηματισμῶν⁸ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον· | ἀνθ' ὧν ἐπιγνόντες οἱ
Διονυσιασταὶ ἐτίμησαν | αὐτὸν ἄξιον ὄντα καὶ ἐστεφάνωσαν κατὰ τὸν |
25 νόμον⁹. ἵνα οἱ|ὲν φαίνωνται οἱ τὴν σύνοδον φέρον|τες μεμνη-
[μ]ένοι αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ μετῆλλα|χότος τὸν β[ί]ον τῆς πρὸς αὐτοῦς
μεγαλοψυχίας | καὶ εὐ|νοίας, καὶ ἀντὶ τούτων φανεροὶ ὦσιν τιμῶν|τες
τοὺς ἐξ [ἐκ]είνου γεγονότας, ἐπειδὴ συμβαί|ναι διαδόχους αὐτὸν κ[α]τα-
30 λειοπέναι πάντων | τῶν ἐν δόξ[ε]ι καὶ τιμῇ αὐτῷ ὑπ[α]ρχόντων, περὶ
ὧν | καὶ ὁ νόμος τῶν ὀργεῶνων καλεῖ πρῶτ[ον] ἐ|πὶ [ταῦ]τα¹⁰ τὸν
πρεσβύτατον τῶν ὧν, καθῶς καὶ προεἰσ[τ]ή|καται ἐπὶ τὴν χώραν
τάδελοφῶ Καλλικράτου ζῶν|τος τοῦ πατρὸς¹¹. δεδόχθαι τοῖς
35 ὀργεῶσιν, τὴν ἱερεω|[σύ]νην τοῦ Δ[ι]ονύσου δεδόσθαι Ἀγαθοκλεῖ Διο-

1 De anno Kolbe Att. Archonten 100. Ki. 2 Cf. n. 1100³. 3 Cf. n. 1099⁵, 19. 35. 4 Cf. n. 1100³. 5 Proprie singuli conventus σύνοδοι vocantur, ut n. 1100³⁰. Hinc non solum ad ipsam sodalitatem transiit vox, sed etiam ad stipem, cuius nomen aliud, ἔρανος, eodem modo et pecuniam collatam et collegium significasse constat. Velut ex. gr. ναύ-κληροι καὶ ἔμποροι οἱ φέροντες τὴν σύνοδον τοῦ Διὸς τοῦ Ξενίου (n. 706) appellati, sed iidem quoque ἡ σύνοδος. Poland 159. 6 Statuae Bacchi marmoreae pars eodem loco cum his tabulis eruta est. 7 Accessit huius statuae dedicatio ad ea quae modo dictum erat a Dionysio donata esse. 8 In litteris quae in tabulario sodalitatis asservabantur. Wilhelm Beitr. 291. 9 Cf. n. 1100¹⁴. 10 Ad sacerdotium. 11 Dionysio maiori filius natu maior fuerat Callicrates, quo iam ante tituli n. 1100 tempus mortuo Agathocles qui aetate proximus erat in collegium recep-
tus est.

νυσίου | [Μα]ραθωνίωι καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι διὰ βίου ἐπὶ ταῖς | [τιμ]αῖς
 ταῖς αὐταῖς, αἷς ἐτετίμητο καὶ ὁ πατὴρ αὐ[τοῦ], ἐπειδὴ ὑπομεμένηκεν
 τὴν ταμειαν εἰς τὸν | [με]τὰ ταῦτα χρόνον διεξάξειν καὶ ἐπαυ[ξή]σειν
 40 τὴν | [σύνο]δον, διδοὺς εἰς ταῦτα ἑαυτὸν ἀπ[ροφ]ασίστως, | [βουλ]όμενος
 ἀποδείκνυσθαι τὴν ἑαυτοῦ εὖνοιαν | [καὶ] καλοκαγ[α]θίαν πρὸς ἅπαν-
 τας τοὺς Διονυσιαστὰς, | εἰσῆ]γαγεν [δ]ὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονύ-
 σιον Διο|νυσίου Μαρα[θ]ώνιον εἰς τὴν σύνοδον ἐπὶ τὰ τοῦ πατρ[ὸς] |
 45 ὑπάρχοντα, [μ]εθέξοντα τῶν κοινῶν κατὰ τὸν νόμο[ν], | φροντίσαι δ[ὲ]
 τ[ο]ὺς ὀργεῶνας, ὅπως ἀφηρωισθεῖ 12 Δι[ο]νύσιος καὶ ἀ[ν]ατεθεῖ ἐν
 τῶι ἱερῶι παρὰ τὸν θεόν, ὅπου κα[ὶ] | ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἵνα ὑπάρχει
 κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ | εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. ἀναγράψαι δὲ
 50 τὸδε τὸ ψήφισμα ἐ[ν] | στήλει λιθίνει καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεῶ 14 τοῦ
 θεοῦ· τὸ δὲ | γενόμενον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλην καὶ τὴν ἀνάθεσιν |
 μερίσαι τὸν [τ]αμίαν. ταῦτα Σόλων εἶπεν.

12 Primum hoc in Attico titulo repertum est exemplum honorum heroicorum homini decretorum, sed iam sine dubio etiam alias idem factum est. Diogeni praesidii Macedonici praefecto cuius ope Athenae liberatae essent (n. 497⁵) publice eosdem honores habitos esse apparet ex sacrificio Diogeneorum (n. 717²⁴), quod ephēbi quotannis perpetrare solebant. Cf. Theraeorum cultum heroicum, Epictetae testamentum IG XII 3, 330 (saec. II ineuntis). Honores ἱσοθέους a. 182 Philopoemeni mortuo tribuerant Arcades n. 624.

1102. Orgeonum Piraeorum decretum a. 175/4. In Piraeo. Edd. ex Meletopulo IG II 5, 624b (Michel 985; Syll.² 730); IG II² 1329; cf. Ziehen p. 127; Poland 10. [Hi]

ἀγαθεῖ τύχει· ἐπὶ Σωνίκου ἄρχοντος, Μουνι|χιῶνος· ἀγορᾷ κυρία 1· a. 175/4
 Ὀνησίκριτος Διοκλέ|ους Πειραιεύς εἶπεν· ἐπειδὴ Χαιρέας εὖνους ὦν |
 5 διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς ὀργεῶσιν, κατα|σταθεῖς δὲ καὶ γραμμα-
 τεὺς ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ | Θεοξένου ἄρχοντος οὐθὲν ἐνλέλοιπεν φιλο|τιμίας a. 187/6
 συναύξων τε διατετέλεκεν τοῖς ὀρ|γεῶσιν τὴν σύνοδον 2, πεφρόντικεν
 10 δὲ καὶ θερα|πίας 3 τοῦ ἱεροῦ πλεονάκεις, οὐκ ἀπολέλιπται δὲ | οὐδ' ἐν
 ἐπιδόσει οὐδεμίᾳ, εἰσῆ|γενεκεν δὲ καὶ | ψηφίσματα ἐπὶ τῶι συμφέροντι
 ἵνα συνσταλῶ|σιν αἱ λίαν ἄκαιροι δαπάναι, ἐφρόντισεν δὲ τοῦ καὶ |

1 Cf. n. 1099³. 2 Cf. n. 1101⁵. 3 Non tam de cura et conservatione delubri in universum, quam de sarcien-
 dis et reficiendis quae laesa aut collapsa erant dici ex adverbio πλεονάκεις apparet. Cf. n. 1106⁴⁷
 αἱ δὲ καὶ [τι] δέτη τῶν οἰκημάτων ἢ τοῦ [τ]εμένεος θεραπείας, ἐπισκ[ε]υαζόν-
 των ἐκ τᾶς ποθόδο[υ] ἕκαστα.

τοὺς δημοτικοὺς μετέχειν τῶν δεδομένων ὑπὸ τῶν ὀργεῶνων φιλαν-
 15 θρώπων, διατετέλεκεν δὲ καὶ | συνλειτουργῶν ἐν τοῖς ἀγερμοῖς⁴ καὶ
 ταῖς στρώσειν⁵ ταῖς ἱερῇαις, προσεχρήστηκεν δὲ καὶ διάφορον |
 πλεονάκις ἄτοκον ἀποδημοῦντος τοῦ ταμίου⁶, ἐπαγγέλλεται δὲ καὶ
 εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον συνφροντιεῖν εἰς ὃ ἂν αὐτὸν παρακαλῶσιν οἱ
 20 ὀργεῶνες· ἵνα οὖν | ἐφάμιλλον ἤ τοῖς ἀεὶ φιλοτιμουμένοις, εἰδότες⁷ |
 ὅτι χάριτας ἀξίας κομιοῦνται ὧν ἂν εὐεργετήσω|σιν, ἀγαθεῖ τύχει,
 δεδῶχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, ἐπαι|νέσαι Χαιρέαν Διονυσίου Ἀθμονέα, καὶ
 25 στεφανῶ|σαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ | εὐσεβῆας εἰς
 τε τὰς θεάς⁸ καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ | ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῇ
 θυσίᾳ τοῦ Μουνιχιῶνος⁹ ὅταν καὶ τὰς ἱερείας¹⁰, δοῦναι δὲ αὐτῷ
 καὶ ἰκό|νος ἀνάθεσιν ἐν τῷ ναῷ. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα
 30 εἰς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι ἐν τεῖ αὐλαῖ | τοῦ ἱεροῦ.
in corona: οἱ ὀργεῶνες | Χαιρέαν | Διονυσίου | Ἀθμονέα.

4 Cf. n. 589⁶². 635³⁰. 1006¹². 1015^{26, 27}. 5 Cf. n. 1022³. 6 Inter officia quaestoris habebatur, si quando pecunia quae in aerario sodalitatatis erat sumptui alicui tolerando non sufficeret, in praesentia de suo numerare. Idem de publico civitatis quaestore videmus n. 298³⁸: τὸ δὲ ἀργύριον τ[ὸ] εἰς τὴν θυσίαν προδανείσαι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου. Quod quoniam propter absentiam quaestoris fieri nequibat, iam Chaereas qua erat munificentia sua sponte idem praestitit. 7 Anacoluthia ad meram eius qui composuit neglegentiam referenda nec tamen infrequens; cf. Kirchner ad IG II² 1243¹⁶. 8 Cf. n. 1096. 9 Magnam Matrem et deam Syriam intelligere solent. Po. 10 Quo tempore etiam sacerdotum recens electarum nomina renuntiari moris est.

1103. Thiasotarium Atticorum decretum c. a. 200. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 388 et IG II 5, 623b (Michel 971; Syll.² 731; IG II² 1323).

[H]

θεο[ι]. ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος¹, Ἐλαφιβο|λιῶνος· ἀγοραῖ κυρίαι·
 5 ἔδοξεν τοῖς θι[α]σώταις· Ζήνων Ζηνοδότου Ἐρικεὺς | εἶπεν· ἐπειδὴ
 Θέων κατασταθεῖς τ[α]μ[ι]α[ς] εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Νικ[ο]φῶντος
 ἄρχοντος³ λελειτούργη|κεν | ἔτη πλείω, μεμέρικεν δὲ καὶ εἰς τὰς
 10 θ[υ]σίαις ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις ἀπρ[ο]φασίστως, δέδωκεν δὲ καὶ
 τοῖς μετα|λ[λ]άξασιν τὸ ταφικόν⁴ παραχρῆμα· ὁ[μ]ο[ι]ως δὲ καὶ ὁ
 γραμματεὺς λελειτούργη|κεν ἔτη πλείω, καὶ διατελοῦσιν εὐ|νοὺς⁵

1 Eodem archonte rogatum est plebiscitum IG II² 850; Kirchner Goett. GA 1900, 455. 2 Cf. n. 1099³. 3 Archon ceteroqui ignotus paullo ante Dionysium (v. 2). Kolbe Att. Archonten 90. 4 Cf. n. 1099⁵; Rehm Milet I 147⁵⁰. 5 N. 346³.

15 ὄντες τῷ κοινῷ τῶν δια[σωτῶν] | καὶ παρ[ασκευάζοντες] ἑαυ[τοὺς]
εὐχρήστ[ο]υ καὶ ἴσο[υς] ἀ[πασιν]⁶ -- |] ὁμιλ--

6 Suppl. Hi. coll. IG V 1, 1145₁₉ εἰς τὸ πᾶσιν ἴσος εἶναι κα[ὶ] πένησι καὶ
πλουσίοις καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις.

1104. Soteriastarum decretum c. a. 37/6. Athenis e regione
Dipyli. Edd. Mylonas Ἐφ. ἀρχ. 1893, 49; IG II 5, 630^b (Michel 973; Syll.² 732);
IG II² 1343. Cf. Homolle Bull. Hell. XVII 1893, 1737; Judeich Topogr.
Ath. 362. [H₁]

5 *in corona*: Διδῶ|ρον Σω|κράτους | Ἀφιδναῖ|ον. |
ἐπὶ Θεοπίθου ἀρχοντος¹, Μουνιχιῶνος | ἔκτῃ²· ἐ[πε]ιδὴ [Δι]δῶρος *a. 37/6*
Σωκράτους Ἀφ[ι]δναῖος εὐνοὺς ὦν δ[ια]τελεῖ τῷ [κοινῷ] τῷ | Σω-
10 τηριαστῶν³, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πρᾶττω[ν] τ[ᾷ] | συμφέροντα τῇ
συνόδῳ, γενηθεὶς δ[ε] | καὶ παραίτιος τῆς ἀνωθεν⁴ συλλογῆς καὶ |
τὴν σύνοδον αὐτὸς κτίσας ἀρχερανισ[τ]ῇ⁵ ὑπέμεινεν, καὶ ταμιεύσας
15 ἐν τῷ ἐπὶ | Εὐθυδόμου ἀρχοντος⁶ ἐνιαυτῷ προστά[τη]σεν τοῦ θε- *a. 42/1*
μ λιωθῆναι τὴν σύνοδον· ἀ|διαλίπτως δὲ ἐπαγωνιζόμενος καὶ ἐν | τῷ
ἐ | Νικάνδρου ἀρχοντος ἐνιαυτῷ ταμιεύ[σας] ὡσαύτως εὐξήσεν⁷ τὰ *a. 41/0*

Cum litteratura tum orthographia (Θεοπίθου v. 6. ἀδιαλίπτως v. 16.
διαλίπτω v. 35. ἀναθῆναι v. 40. ἡστίεσεν v. 26. ἐατόν v. 19; iota mutum saepe
omissum, bis v. 26. 44 τῶν perperam additum) titulum Augusti aetate non
multo antiquiorem esse indicant. 1 De archontibus Kirchner Berl.
phil. Woch. 1909, 853. 2 Cf. n. 1099². 3 Non Iovis Servatoris,
sed Dianae Servatricis cultui ὡς collegium destinatum fuisse apparet
ex v. 24. 40. Cf. not. 11. 4 I. e. ab origine, cf. insequens αὐτὸς κτίσας.

5 Cum sodalitas σύνοδος (v. 10. 12. 15. 27. 34. 42) vel κοινόν (v. 32. 37), nus-
quam vero ἔρανος appelletur, tamen antistes hic et v. 37 ἀρχερανιστής, so-
dales v. 26 ἐρανιστᾶι audiunt. Quae diversorum nominum confusio inferioris
aetatis est, cum prioribus temporibus ea diligenter distineantur, etsi quid
potissimum discriminis inter θίασον, σύνοδον, ἔρανον, itemque inter θιασώτας,
ὀρχεῶνας, ἐρανιστάς intercedat accurate definiri non iam licet. Dttb. [Co-
natus est Poland 5. 28 sqq. Zie.]. 6 Hom. probabile existimat, eos
annos, quibus Diodorus quaestoris munere functus sit, continua serie se
excipere. Quod sane non ab omni parte recte se habet, nam utique
inter Dioclem Melitensem (v. 19) et Callicratidam (v. 22) unus certe Me-
nandri annus (v. 25), quo is non quaestor, sed sacerdos fuit, intercedit.
At si ipsum sacerdotium in causa fuisse statuemus, cur quaestura per
unum annum alii mandaretur, sane Euthydomum, Nicandrum, Dioclem
hoc ordine deinceps magistratum gessisse omnium maxime probabile
videbitur. Dttb. Cf. Kolbe Att. Archonten 1908, 141; Kirchner Berl. ph. W.
1909, 853. 7 IG II² 1338₃₀ ἐπευξήμενον. Blass Ausspr. Griech.³ 43. Simil-

- κοινά⁸. ἀκοπίατον δὲ | ἐατὸν⁹ παρεχόμενος καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Διοκλέους | *a. 40/39*
 20 Μελιτέως ἄρχοντος ἐνιαυτῷ ταμειύσας ἐπο¹⁰ησεν ἐκ πλήρους τὰ
 δίκαια, καὶ τανῦν ἐν τῷ | ἐπὶ Καλλικρατίδου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ *a. 38/7*
 ταμειύσας π[α]σαν εἰσηγέγκατο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν
 25 κοι¹¹νων, κατασταθεὶς δὲ καὶ ἱερεὺς τῆς Σωτείας *a. 39/8*
 νάνδρου ἄρχοντος ¹² ἐνιαυτῷ ἐκαλλιέρησεν καὶ ἀφιλαργύρως | ἵστα-
 νόμενος ἡστίασεν ¹³ τοὺς ἐρανιστάς ¹⁴ ἐκ τῶν ἰδίων | ἀναλώσας οὐκ
 ὀλίγον χρήμα· ἐφ' οἷς ἅπασιν ἡ σύνοδος ἀποδε¹⁵ξαμένη τὴν ἐκ-
 τέθειαν καὶ φιλοτιμίαν αὐτοῦ ὁμοθυμα¹⁶δὸν προεβάλετο τοὺς εἰσοίζοντας
 30 αὐτοῖς τὰς καθηκού¹⁷σας τιμὰς Λεύκιον Ἀρτεμιδώρου Ἀζηνία, Δη-
 μήτριον Ἀρτε¹⁸μιδώρου Λαμπτρέα, Διότιμον Δημητρίου Κηφισία,
 Φίλιππον | Φιλίππου Ἰκαρία· τύχῃ ἀγαθῇ, δεδ¹⁹όχθαι τῷ κοινῷ
 τῶν Σωτηρι²⁰αστῶν, ὧν ἀρχεραμιστῆς Διόδωρος Σωκράτους Ἀφιδναῖος·
 (ἐπαινέσαι Διόδωρον Σωκράτους Ἀφιδναῖον) ²¹ καὶ | στεφανῶσαι θαλλοῦ
 35 στεφάνωι ἐφ' ἧ ἔσχηκεν πρὸς τὴν σύνοδον | ἀδιαλίπτωι φιλοτιμίᾳ·
 στεφανοῦσθαι δὲ αὐτὸν καθ' ἑκα²²[σ]τον ἐνιαυτὸν ὑπὸ τοῦ ἀεὶ ἐσο-
 μένου ταμίου, καθὼς καὶ οἱ | ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχεραμιστῆς· ἀναγορεύεσθαι
 δὲ ὅτι τὸ κοι²³νων τῶν Σωτηριαστῶν στεφανοῖ Διόδωρον κατὰ τὸ δό²⁴γμα·
 40 ἀναγράφαι δὲ τῷδε τὸ δόγμα εἰς στήλην λιθίνην | καὶ ἀναθῆναι ἐν
 τῷ τεμένει τῆς Σωτείας, ἵνα τούτων | συντελουμένων πολλοὶ ζηλωταὶ

lima haec diphthongi mutatio illius quae cernitur in εἰρέθη, παρειτήσατο, ἐπέειπεν, sed multo rarior. ⁸ Cf. n. 1096³. ⁹ Scriptura inde ab anno 74 a. Chr. in titulis Atticis occurrens, sed Augusti potissimum aetate perfrequens. Meisterhans Gr. 61 § 18, 3. ¹⁰ Eiusdem anni habemus plebiscitum IG II² 1043, quo collaudantur ephebi qui proxime superiore Menandri archontis anno fuerunt. ¹¹ Dianam innui probat titulus eodem cum hoc loco erutus IG II 5, 1620 e Ἀρτέμιδι Σωτεία[ι] Μάρων ἀνέθηκε Μάρωνος. ¹² Proximo ante Callicratidam (v. 22) anno hunc archonta fuisse docet decretum (not. 10). Praeposterum temporum ordinem noli mirari; nempe primum quid in quaesturis quattuor annuis, deinde quid in sacerdotio praestiterit Diodorus exponitur. Menandri vero annus certissimum praebet fundamentum aetati huius tituli definiendae. Etenim cum in plebiscito honorario IG II² 1043²² legatur [όμοι]ως δὲ κ[α]ὶ ἐν τοῖς Ἀντωνιήροις τοῖς Πανθ[ηναῖ]οις Ἀνω²³νίου θεοῦ νέου Διονύσου, hos divinos ac potissimum quidem Bacchicos honores neque ante annum 39 neque post a. 32 a. Chr. Athenis M. Antonio haberi potuisse perspexit Koe. Menandrum ad a. 39/8 referendum esse probavit Kolbe Att. Arch. 141. ¹³ IG II² 1259¹: Θεόδοτος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἱστιά-
 τορ[ε]ς -- καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπιμε[μ]έληται. ¹⁴ Cf. not. 5. ¹⁵ Haec propter ὁμοιότητεον omissa supplevit Koe.

γίνωνται (τοῦ) τὴν | <τὴν> σύνοδον ἐπαύξειν, βλέποντες τὸν κτίσαντα
 τυγ[χάνοντα τῆς πρεπούτης εὐνοίας τε καὶ μνήμης. | Λεύκιος Ἀρτεμι-
 45 δώρου Ἀζηνίδης εἶπεν. τῶν ψή[φων, αἷς ἐδόκει τὸδε τὸ δόγμα
 κύριον εἶναι, ἐξήκον[τα], | αἷς δὲ οὐκ ἐδόκει, οὐδεμία 16.

16 Cf. n. 683⁹. 7227. ♡

1105. Thiasotarum (?) decretum a. 262/1. In Piraeo. Edd.
 IG II 5, 616b (Syll.² 733; Michel 1552); IG II² 1282. [H²]

[θ]εοί. | ἐπ' Ἀντιπ[ά]τρου ἄρχοντος¹, Ἐκα[το]νβαίῳ[νος] ὁγδοίε μετ' εἰ-
 5 κάδας· ἀγορᾷ[ι κ]υρ[ί]αι· Ἀριστόδημος Διονυσίου εἶπεν· ἐπειδὴ | οἱ
 προ[σ]αιρε[θ]έντες μετὰ τοῦ ἐπιμελη[τοῦ] [Α]γροδι[σ]ίου τῆς προσοι-
 κοδομίας² τοῦ | ἐρ[οῦ] τοῦ Ἄμμωνος³ τό τε ἔρ[ρ]ον καλόν καὶ | [ἄ]ξιον
 τ[οῦ] [θ]εοῦ ἐποίησαν κ[α] | ἐπεστάτησα[ν] | καλῶς καὶ φ[ι]λ[ο]τιμίως καὶ
 10 λόγον ἀπέδω[καν] τοῦ ἀναλ[ώ]ματος, ἐπαινέσαι καὶ στεφ[α]νῶσαι ἕκαστον
 αὐτῶν θαλλοῦ στεφάνωι κ[α] | τὰ τὸν νόμον, κα | ἀναγορεύσαι τοῖς σ[τε]-
 φ[ά]νους τῇ θυσίαι τ[οῦ] Ἀμφιαράου μετὰ τὰς | [σπονδὰς] | [ον]
 15 τὸν [.]⁴ | εὐσεβείας ἔνεκ[εν] τῆς εἰς τοὺς θε[ο]ὺς κα | φιλοτιμίας
 τῆς πρὸς [τ]ο[ῦ]ς θιαιώτας | --]

1 Ἀντίπατρος, qui eponymus m. Hecatombaeone memoratur, a. 261/0
 ineunte munus administravit; Athenis ab Antigono Gonata autumnō
 a. 262 captis, Ἀρρενείδης archon novus a rege constitutus est. Kolbe Att.
 Arch. 43 Ki. 2 Genetivus a τό τε ἔργον -- κ[α] | ἐπεστάτησαν pendet.
 Et ipsum opus tale susceperunt, quale deo dignum esset, et diligenter
 curaverunt ut recte atque accurate perficeretur. 3 Ammonis et Am-
 phiarai (v. 13) sacra ab eodem collegio obiri mireris; nam quam n. 281^{15, 28}
 in sacris publicis habes Amphiarai Oropii et Ammonis coniunctionem, ea
 plane fortuita esse videtur, ex qua nihil de sacrorum necessitudine col-
 ligas. 4 Supplemento parum Attico τὸν ἐπιμήν[ι]ον τὸν [ἀεὶ ὄντα] spatia
 sufficiunt; cf. Methymnae IG XII 2, 506¹³ [ἐπιμελεῖσθαι δὲ] τῶν κηρυγμάτων
 -- τοὺς ἐπιμήν[ι]ους τοὺς ἐνεστη[κότας], et in Κυνειῶν δῆμῳ Bull. Hell. XI 1887,
 308, 28: [τ]ῆς ἀναγορεύσε[ως] ὑπαρχού[σης] ἀεὶ διὰ τοῦ βρα[βε]υτοῦ καὶ τῶν ἐπι-
 μηνίων, Ziebarth 151; Poland 389.

1106. Diomedontis lex et testamentum c. a. 300. Coi in
 oppido. Marmor inscriptum a quattuor partibus (a b c d). Edd. Ross Inscr.
 ined. III 311; Paton et Hicks Inscr. Cos 36 (SGDI 3634; Inscr. jurid. II 94
 XXIV B; Ziehen 144; Syll.³ 734; Laum Stift. II 52, 45). Cf. Back De Graeco-
 rum caerimoniis in quibus homines deorum vice fungebantur 1883, 14;
 Ziebarth 8 et Z. vgl. Rechtsw. XVI 4, 4; Nilsson Gr. Feste 451/2. [H²]

- 1 [- ἀνέθηκε μὲν τὸ] τέ[με]νος | [Ῥ]ρακλ[εῖ Διομεδ]οντεῖω¹, ἀνέθηκε § 1
 2 δ[ε] | καὶ τοὺς ξενῶνας² τοὺς ἐν τῷ κάπῳ | καὶ τὰ ὀνημάξια³ καὶ
 5 Λίβον καὶ τὰ ἔγγο|να⁴ αὐτοῦ. ἐόντω δὲ ἐ[λ]εῦθερ[οι] ποιοῦντες τ[ὰ]
 συντεταγμένα· ἐπι[μ]ελέσθων [δ]ὲ αὐτῶν τ[οῖ] τῶν ἱερῶν κοινωνεῦντες⁵,
 6 ὁπω[ς] ἐ[λ]εῦθεροὶ ὄντες διατελέωντι καὶ μηθε[ίς] | αὐτοὺς ἀδικῇ.
 10 θυόντων δὲ τὰ ἱερά τοι ἐ[γ] Διο[μ]εδοντος⁶ καὶ ἀεὶ τοι ἐξ αὐτῶν § 2

Etsi litterarum formae per totum titulum eadem sint, tamen latera *CD* aliam manum prodere obductis in extrema hastarum parte tenuibus lineolis, quibus *AB* careant, testantur Pat.-H. Item sermone differunt hae partes, qui in *AB* Doricus est nonnullis sane ex vulgari inferioris aetatis lingua immixtis, in *CD* vice versa vulgaris nonnullis Doridis relliquiis conservatis. Paragraphos distinxerunt Inscr. jur. Syllabarum divisio neglecta est.

1 Quaecunque in hac stela incisa sunt, ad unam eandemque sodalitatem Herculis sacrorum causa a Diomedonte quodam Coö institutam spectant, qui fundos aliquos et hominem servum deo consecravit, ut ex reditu eorum a collegio eorum qui ab ipso generis originem repeterent (not. 5) res divina Herculi Diomedonte fieret. Sane cum litteraturae sermonisque discrimina (v. supra), tum quod de Diomedonte hic tertia, infra (v. 118. 153) prima persona dicitur, haec non omnia eodem tempore conscripta et incisa arguunt. At quoniam haec post mortem Diomedontis demum publice proposita esse nullo demonstratur argumento, facile fieri poterat ut ille quae antea constituerat paullo post additamentis quibusdam augeret. Cf. quae in utraque parte (v. 63 sq. 142) de epimeniis creandis leguntur; priore loco ea quae sunt gravissima, de numero, tempore, officio habes. Altero additur, a quibusnam eligendi sunt, quod supra omissum erat quia vix quisquam dubitare poterat quin a collegio constituerentur, sed hic tamen ne quid incerti remaneat suppletur. Ceterum magnopere dolendum est quod superior pars lateris *A*, quae caput totius instituti continebat, intercidit. Ne index quidem rerum dedicatarum v. 1—5 integer aetatem tulit; nam desideratur domus (ἐν ταῖς οἰκίαις v. 57. οἰκία v. 72. μηδ' ἐν τοῖς ξενῶσι ἐνοικεῖν μηδ' ἐν τῇ οἰκίαι τῇ ἐπὶ τοῦ τε]μένους v. 82), quam aliam esse ac ξενῶνας loci allati luculentissime demonstrant.

2 Cf. Aristotelis testamentum apud Diog. Laert. V 14 καὶ ἐὰν μὲν (Ἑρπυλλίς) ἐν Χαλκίδι βούληται οἰκεῖν, (δοῦναι αὐτῇ) τὸν ξενῶνα τὸν πρὸς τῷ κήπῳ· ἐὰν δὲ ἐν Σταγίροις, τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Inscr. iur.

3 Patonis lectionem iure suo defendit Zieh. cf. Herwerden Lex.² s.v. plaustra cum asinis qui ea veherent interpretantes; ο[ι]κ[η]μ[α]τ[ι]α Dttb., La.

4 Memorabile est quod de prole hominis servi neutrum nominis genus usurpatur. P.-H.

5 Qui per totum tituli tenorem indicantur locutionibus τοι τῶν ἱερῶν κοινωνεῦντες (v. 7), οἷς μέτεστι τῶν ἱερῶν (v. 52), τοι ἐγ Διομέδοντος καὶ αἰ τοι ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (v. 9), τοὺς ἐγ Διομέδοντος γεγενημένους καὶ τοὺς ἐγγόνους (vel ἐπιγόνους) αὐτῶν (v. 133. 143), οἱ κατ' ἀνδρογένειαν (v. 86. 152), eos ubique eosdem intellexit Dttb.

6 I.e.

γ[εν]όμενοι. ἐχέτω δὲ Λίβυς καὶ τοὶ ἐγ Λίβυοι[ς] δι[ὰ] βί[ο]υ 7 § 3
 [τὸν κ]ᾶπον -- | -- ιορχα δαι 8 ... Ἰωσ[εφ]... | τὸ δὲ μίσθωμ[α] 9 ἀποδιδόντω
 15 Θεοδα[ισ]ίου, ὥστε πόρος ὁ[ὗ] πάργχειν εἰς τὰν θυ[σ]ίαν Πεταγεῖν[υ] 10
 ἐκκαίδεκάται | [τῷ] Ἡρακλεῖ 11. στεφαν[?]ώματα 12 δὲ παρ[ε]χόντω εἰς
 τὰν θυσίαν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τᾶ[ι] Ἀφροδίται· ἐκάσαι δὲ νευμηνίαι
 20 σ[τεφανο]ύντω δάφναι 12 τὰς ἐ[κ]όνας τὰς | [--- Διομέδ]οντος καὶ σ...[---]
 ἐπεὶ κα πανά[γ]υρις ἤμ. τὰν δ' ἐρωσύναν τοῦ Ἡρακλ[ε]ῖδ[ος] νῦν | τε
 25 καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐχέτω 12 ἀεὶ [ὁ] πρεσβύ[τ]ατος 13 κατ' ἀνδρογένειαν·
 θυόντω δὲ | [--- τῷ] Ἡρακλ[ε]ῖ 12 μόσ[χ]ον | [--- Διονύ]ῳ 14 αἶγα, Ἡ
 30 -- ν ἡ αἶγα, τοῖς | -- βωμῶν 15 ἐν τ[ῇ] -- τ[ῇ] δὲ Ἀφροδίτ[αι] -- | μ...ν[γεν]
 35 .. | -- ἡ χοῖρον[ν], τῷ[ι] -- | λη μὲν | [--- τῷ] Ἡρακλ[ε]ῖ (vss. 4 mutili).
 B 40 [--- παρε]χέτω | καὶ ξύλα ποτὶ τὰν θυσίαν· γ[ί]ν[η] δὲ λαμβανέτω 16 § 4
 τοῦ ἱερέ[ο]ς | ἐκάστου σκέλος καὶ τὸ δέσμα· ποιῶν δὲ καὶ τὰν ἀπο-
 πυρίδα 17 | [κ]ατὰ τὰ πάτρια. μὴ ἐξῆμεν [δὲ] | μηθενὶ τὰ οἰ- § 5

filii. Neque enim latius patere hanc appellationem additamentum καὶ αὐτὸ
 τοῖς ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (cf. v. 135 καὶ τοὺς ἐπιγόνους αὐτῶν. v. 143 καὶ τοὺς
 ἐγγόνους αὐτῶν) probat. 7 ΔΙΟΥ lectione incerta. Pa. 8 ΣΟΥΚΑΔΟ
 Ross. ΙΟΡΚΑΔΟΙ Pa. 9 Suppl. Zieh. 10 Proximum ante Petagitnyum
 (n. 1026₃) locum hunc mensem tenere in fastis Coorum hic ipse titulus
 docet. Theudaesium Maemacterioni, Petagitnyum Posideoni respondere
 putat Bischoff Realenc.² IX 1581, § 50. 11 Suppl. Hi., coll. v. 61/2.

12 Suppl. Zieh. 13 ΑΠΙ ΓΡΕΣΚΥ. Pa.-H. 14 An θ[ε]ῶν? Pa.-Hi. 15 βω-
 μοὶ s. βωμῶν. 16 Sc. ὁ ἱερεύς (v. 66). In superiore huius lateris parte
 sine dubio qua ratione hic sacerdos constituendus esset expositum erat.
 Epimenii quidem annui erant et suffragiis sodalium electi (v. 142); sed
 sacerdotium nescio an perpetuum fuerit et hereditarium. Dttb. 17 Sacri-
 ficium piscis defuncto sacrorum conditori oblatum interpretantur Pa-
 Hicks, cum quia in Epictetae testamento (IG XII 3, 330₁₅₁), quod multa
 similia huius legis habet, ὀψάρια τ[ρί]α heroibus offerantur tum quia hoc
 nomen et verbum ἀποπυρίζειν de piscibus tostis plus semel occurrat. Cf.
 Teles p. 41₉ Hense² τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας. Epicharm. (124 Kaib.)
 ap. Athen. VII 277^f ἀφάας ἀπεπυρίζομες. Hesyeh. ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς
 ἐσθίων. Sane his locis de cena potius quam de sacrificio dicitur. At ut
 haec omnino arctissima necessitudine continentur, sic de sacris heroī
 debitis manifesto accipienda est vox in narratione Hegesandri apud
 Athenaeum VIII 334e: Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ περιρρέουσιν,
 Ἀμνίτης καὶ Ὀλυνθιακός· ἐμβάλλουσι δ' ἀμφοτέρω εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. ἐπὶ
 δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖον ἐστὶν Ὀλύβου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ·
 κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφρηβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι διότι
 πέμπει ἡ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύβῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον
 πληθὺς ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνει (codd. ἀναβαίνειν,
 em. Wilamowitz) ποταμόν.

45 κήματα 18 τὰ ποτ[ι] | τ[ῶ]ν τεμένει μηδὲ τὸ τέμε[ν]ος ἐξειδιάζεσθαι μηδὲ
 πωλ[ί]τ[ῃ]ν μηδὲ ὑποτιθέμεν 19. αἱ δὲ καὶ [τι] | δέηι τῶν οἰκημάτων § 6
 50 ἢ τοῦ [τ]εμένους θεραπείας 20, ἐπισκ[ε]ψαζόντων ἐκ τῆς ποθόδο[υ] |
 ἕκαστα. εἰσαγώγιον δὲ διδ[ό]τω ὧι καὶ γένηται παιδίον 21, οἷ[ε] | § 7
 55 μέτεστι τῶν ἱερῶν, χρ[ῆ]νον, ἱερά, λιβανωτόν, σπονδ[ι]άν, στέφανον. |
 [τ]ὰ δὲ ἀγάλματα καὶ τὰ ἀναθήματα ἔστω ἐν ταῖς οἰκίαι[ς] 1 | κατὰ § 8
 60 χώραν ὥσπερ καὶ νῦ[ν] | ἔχει. θύεν δὲ ἐκκαιδεκάται | [μ]ηνός Πε- § 9
 ταγεινύου 10 κα[ὶ] | τὸν ξενισμὸν 22 ποιεῖν τῶ[ι] | 'Η[ρ]ακλεῖ, τὰν δ' ἀπο-
 πυρ[ι]δα 17 | ἐπτακαιδεκάται. ἐπιμηνίους δ' αἰρεῖσθαι τρεῖς 1 κατ' § 10
 65 ἐνιαυτόν, οἵτινες ἐχθυσθ[ύ]ν[τ]αι τὰ ἱερά μετὰ τοῦ ἱερέως· ἐπιμε-
 λέσθων δὲ τοῖς ἐπιμήνιοι | ὧγ καὶ δέηι ποτὶ τὰν δεξι[ω]σιν 23. | ἂν § 11
 70 δὲ τι δέηι ἐπισκευ[ε]ῖς ἢ | τὸ | τέμενος ἢ ὁ κή[π]ος ἢ τ[ο]ῖς ἐξωνόες ἢ
 το-α.τι- | ἢ οἰκία ἢ --.

18 Omnia aedificia, quae in loco consecrato sunt, οἰκία (not. 1) et
 ξενῶνες, hac voce comprehendi apparet. Nam et quae hic de non alienandis
 et quae statim v. 47 sqq. de reficiendis praecipuntur, ad ullum ex his non
 spectare quis sibi persuadebit? Longe alia vis vocis οἰκημα est v. 107, ubi
 manifesto de uno domus alicuius conclavi dicitur. 19 Perfrequens hoc
 esse in sepulcris, sed etiam in aliis fundis consecratis aut profanis non in-
 auditum monuerunt editores inscr. iur. provocantes ad testamentum Epictet-
 a IG XII 3, 330₄₁: μὴ ἐχέτω [δὲ ἐξου]σίαν μηθεὶς μήτε ἀποδόσθαι τὸ Μουσεῖον
 [μή]τε τὸ τέμενος τῶν ἡρώων, μηδὲ τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ μηδὲ
 τῶν ἐν τῷ τεμένει τῶν ἡρώων μηθέν, μήτε καταθέμεν μήτε διαλλάξασθαι μήτε
 ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηθενὶ μηδὲ παρευρέσει μηδεμιᾷ et ad Ath. Mitt. III 1878,
 58, 318 (Laum II 93, 89): μένοντος αὐτοῦ (sc. τοῦ χωρίου τοῦ καταλειφθέντος
 τῇ τῶν Τειρηγῶν κατοικίᾳ) [ἀνεξ]αλλοτριώτου. 20 N. 1102⁵. 21 Hinc
 apparet, nulla alia ratione nisi origine quemquam horum sacrorum
 participem fieri potuisse. Aliter se res habebat Athenis in Iobacchorum
 sodalitate (n. 1109_{37.52}) et Hyetti in gerusia Aesculapii Servatoris (n. 1112₄₇).

22 Hercules ipse hospitio accipitur; perfrequentes enim fabulae hunc
 potissimum deum ab hominibus mensae hospitali adhibitum narrant.
 Deneken De Theoxeniis 1881, 25. De Sophocle ab Aesculapii δεξιῶσαι
 nominato Dexione cf. n. 1096⁵. 23 Aut idem hoc sibi velle ac ξενισμὸν
 (Ἡρακλέος), aut de sodalibus recipiendis dici existimant Pa.-H. Quod
 contra Back ad eam caerimoniam rettulit quam Plutarchus Quaest. Gr. 58
 p. 304 E his verbis describit τὰς δὲ νόμους οἱ γαμοῦντες δεξιῶνται γυναικείαν
 στολήν περιθέμενοι. Atqui quam is statuit inter Plutarcheam narrationem
 et hunc titulum necessitudinem, ea certis de causis incredibilis est. De
 Herculis vero hospitio cogitari nequit, quia hoc quidem loco non de una
 unius diei caerimonia sed de eis quae per totum annum fieri soleant
 dici conexus sententiarum prodit. Quare alteram Patonis interpretationem
 probo, dummodo non de primo cuiusque sodalis in collegium introitu,

- C 75 -- ἀπε[---] δὲ] ἀ[ρ]γύριον ἀπὸ τῶν προσδ[ω]ν τῶν | πιπτοῦσ[ω]ν ἀπὸ § 12
 τοῦ τεμένε[υς] 24 καὶ τοῦ | κήπου καὶ] τῶν ξενόνων 25 ὅσ[ω]ν ἂν δοχ[ή]ι
 | κανὸν εἶναι· τὸ δὲ κατα[χεχωρισμέν]ο[ν] καὶ τὰ ἐξαιρέματα 26
 80 ὁ[ι]ελεῖν | κατ' ἀ μέρη, εἰς ἐ[κ]άστην δὲ θυσι[αν] τῶι | ἐ]πιβάλλοντι μέραι
 [χρ]ᾶσθαι. μὴ ἐξέ[σ]τω δὲ τοῖς κοινωνοῦσι τῶν ἱερῶν | γε[ω]ργεῖν § 13
 τὰ τεμένη, μηδ' ἐν τοῖς ξ[ενώσ]ι] ἐνοικεῖν μηδ' ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ ἐπὶ
 85 [τοῦ τε]μένε[υς] 27, μηδ' ἀποθήκηι χρᾶσθαι τ[ῇ] αὐ[τῇ] τῇ ἐν τῶι
 ἱερῶι μηδ' ἐν τῶι περιπάτ[ω]ι, | ἄ]μ μὴ πόλεμος ᾔη. ἂν δὲ [τις § 14
 τῶν [κα]τ' ἀ[ν]δρογένειαν 5 ὁδ[ό]ν τοῖς [κοιν]ων[ε]ῦσι τῶν | ἱερῶν ἐν-
 δεῖγς εἶναι, τοῖς [ἂν ἀ]εὶ | ὁ γάμος 28 | συ[ν]τελῆται, ποσῶ τοῦ [μην]ός
 90 [τοῦ | Π]ε[τα]γιστεῖνους ἐκκαίδεκάτηι [μὲν συν]αιγλίαν 29, ἑπτακαίδεκάτηι
 δὲ δια[νομήν] 30, | ἵνα ἡ θυσία τῶι Ἑρακλεῖ συντελ[ή]ται κα]τὰ τὰ
 πάτρια, δεκτακαίδεκάτηι ὅ[ς] ἡ συνα[γ]ωγή, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέ-
 95 ραις 31 τε]λεισθῶ ὁ γάμος· ἡ δὲ στρωμ[ν]ή 32 παρὰ τὰ | ἀ]γάλματα
 τῶι Ἑρακλεῖ ἔστω [τὰ κατὰ τὸ ἐσ]ρό[ν] 33 ὑπάρχοντα ἔστ' ἂν ὁ

sed de unoquoque conventu intellegatur vocabulum, per quem epimenio-
 rum officii est illos quasi hospites excipere et dapes adornare. Dttb.

24 Suppl. Z.; cf. v. 84 et Ἑρακλεῦς v. 127. Irrepsit scriptio Dorica in
 sermonem volgarem. 25 Locantur terra sacra aranda, ξενῶνες habi-
 tandi. 26 Quae partes ex mercedibus fundorum et aedificiorum loca-

torum sepositae sunt; nam ante v. 74 verbum ἐξαιρεῖν scriptum fuisse
 videtur, unde penderent quae exstant primi enuntiati reliquiae. Quod
 contra τὸ κατα[χεχωρισμέν]ο[ν] de alio reditu genere accipiendum videtur,
 quod ut totum in eundem usum verteretur praescriptum erat, sine dubio
 in superiore huius lateris parte quae intercidit. 27 Si quis sodalis

ipse araret fundum aut habitaret domum, mercedes (not. 25. 26), ex quibus
 sodalitas sacrorum sumptum tolerare debet, imminuerentur. Quare ne
 id fiat interdicitur. 28 ... Εἰ --- ± 71 --- secundum P.-H. Suppl. Hi.

Nuptiae non sunt Herculis, quales non in Coorum urbe sed Antimachiae
 in vico describit Plut. quaest. gr. 58, sed humanae, quales Epictetae quoque
 lex in Museo fieri sinit (SGDI 4706₃₀ μηδὲ χρῆσαι τὸ Μουσεῖον μηθενί, εἴ κα
 μή τις τῶν ἐξ Ἐπιτελείας γάμον ποιῇ). His vero reditus sacri traduntur, unde
 et sacra deo debita et sumptus feriarum nuptiarumque suscipiant.

29 Ita Pa.-H. in commentario; cf. Ath. IV 140 c ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ
 τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀνικλον προσαγορεύεσθαι, παρακλησίως ἀπάν-
 των Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλοῦντων. Ἀλκμάν μὲν γὰρ (fr. 70 B.4) οὕτω φησί·
 κῆπι τᾶ μύλα δρυφῆται κῆπι ταῖς συνακλίαις. Vox sollemnis mansit in textu
 vulgari sermone composito. Ad scriptionem [συν]αιγλίαν pro [συν]αικλίαν
 conferas nota exempla Ἀἴγλη — Ἀσκαπίός, ἐγλείπω — ἐκλείπω. 30 Suppl.
 Hi., coll. v. 156 μερίδας. 31 Non totius anni praeter illos tres Peta-
 gitnyi mensis dies (ut Dttb.), sed reliquis feriarum diebus, quae statim
 insequabantur. Hi., cf. Zieh. 32 Lectisternium. Zieh. 33 Suppl. Hi.

- γάμος συντελεσθῆναι· ἀφαιρεῖν δὲ ἀπὸ τῶν ἱερ[ε]ίων ὅσον ἄν δοκῇ
 100 καλῶς ἔχειν ἐπὶ τὴν τράπεζαν τὴν τοῦ θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσι
 ὅσα ἐστὶ ἐκφορα τῶν ἱερ[ε]ίων χάσθω ὁ τὸν γάμον ποιῶν· [διδόντω
 δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς εἰς τοὺς γάμους τὰ γέροντα τῶν γάμων ποιοῦντι,
 105 λαβὼν δικτῶ δραχμὰς ἕκαστος τῆς προσόδου, καὶ οἱ τὰς οἰκίας ἐκτ[η]-
 μένοι 34 τὴν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν γυναικ[ε]ῖαν παρεχόντων εἰς τοὺς
 γάμους τὰς οἰκ[ε]ίας παρεξελόμενοι οἰκήματα 35 εἰς ἀπ[ο]θε[σιν] τῶν
 σκευῶν 36, ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν ἔχ[ων] π[α]ραχέτω τὴν οἰκίαν καὶ εἰς
 110 τὴν θυσι[αν] 37, καὶ ἐπ[ὶ] τὸν ξενισμὸν 22 τοῦ Ἑρακλ[ε]ῖος παρεχόντων
 ἀμφοτέρω· τοῦτων δὲ -- |
 D [-- | το]ῖς τέκνοις πάντα τὰ δέον[τα] παρασκευᾷται 38· τοῖς δὲ ἐπι- § 15
 115 [μ]ελομένοις ὅπως ἔχαστα συ[ν]τελεῖται καθὰ διαγέγραπται | [εἰς] δὲ-
 ναμιν εἶναι 39 εἰ εἶη καὶ αὐ[τ]οῖς καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτῶν. | ἀνέθηκα § 16
 120 δὲ καὶ λυχνίας δύο κα[ὶ] λύχνους χαλκοῦς ἐπταπό[ρους] 40 δύο καὶ
 ἐσχάραν τετραπ[ε]δ[ον] 41 καὶ κρατῆρα καὶ τάπητα | [καὶ] τράπεζαν

34 Quod hic duae commemorantur οἰκίαι, maximam habet difficultatem; nam praeterea ubique una est (not. 1). Quare ξενῶνας hic designari opinantur editores inscr. iur. At cum sodalitati relicta essent tria aedificia, una οἰκία et duo ξενῶνες, quid ineptius esse potest, quam hos ipsos hoc uno loco οἰκίας vocari? Adde quod qui sic intellegit, ἐκ[τε]λέμενοι necessario ad eos referre debet, qui aedificia quae dei sunt habitanda conduxerunt, id quod ἐκτ[η]σθαι quod sciam nusquam significat. Ni plane fallor hoc verbum quid rei sit monstrat; distinguendae sunt hae duae domus ab omnibus quae alibi commemorantur aedificiis; neque enim Herculis sacrae sunt, ut illa, sed hereditatis iure in privatum alicuius ex Diomedontis posteris dominium transeunt, ea tamen lege, ut per sollennium illorum tempora usui sodalitatis permittendae sint, quae de re sine dubio in deperdita tituli parte cautum erat. Ceterum nomina οἰκία ἀνδρεία et γυναικεία inde repetenda videntur, quod per sollennium illorum dies in altera viri in altera mulieres congregari solebant. Inde simul apparet, cur in stato Herculis sacrificio alterius modo domus usus sodalitati concedi iubeatur (v. 109). Nempe illi non interfuisse videntur nisi viri. Dttb. 35 Cf. not. 18. 36 Per quos dies domini domos vacuas sodalitati in usum sollennium tradere debent, unum conclave eis relinquunt in quo congestam ex reliqua domo supellectilem asservent.

37 Anniversarium sacrificium Herculis, quod septimo decimo Petagitnyii mensis die peragitur (v. 92). Eadem ratione κατ' ἐξοχὴν usurpatam habes vocem ἡ θυσία n. 1004²⁷. 38 495²⁷. 39 Or. 229³⁸ καὶ ὅσα παρείληπται παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δόναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν ἀποδώσουσι τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Plat. Politic. 300 C τὰ παρὰ τῶν εἰδόντων εἰς δόναμιν εἶναι γεγραμμένα. 40 Idem quod volgo ἐπτάμυξος dicitur.

Pa.-H. 41 Quae Pa.-Hi. attulerunt scholiastae ad Euripidis Phoe-

τῷ Πασίῳ [καί] | ταῖς Μοίραις οἱ κατ' ἀνδρογένε[ι]αν. ἀνέθηκα § 21
 155 δὲ καὶ ὑαλίνα[ς] | φιά[ς]λας τέσσαρας καὶ χλανίδ[α] | ἀλο]υργάν. διδόναι § 22
 δὲ τοῖς Ἡ[ρακλε]ίοις⁴⁸ μερίδας τοῖς συ[νε]λθ[ο]ῦσι.

48 Suppl. Wilhelm.

1107. Sodalitas Coa Iovis Pluvii c. a. 200. Antimachiae in insula Co. Post alios edd. Paton et Hicks Inscr. Cos 382 (SGDI 3718; Michel 1004; Syll.² 735). Cf. Poland 165. 563, 240. [Hi]

ἐπὶ μ[ον]άρχου¹ Νικόφρονος, μεγ[α]λ[ε] | Ἀρταμιτίου². ἔδοξε τῷ κοι-
 νῶ[ι] | τῶν συμπορευομένων παρὰ Δ[ία] | Ὑ[έ]τιον³. Χάρμιππος Παρμε-
 5 νίσ[κου]⁴ | χ[αί] Φίλιστος Φιλίστου⁵ καὶ Λύκα[ι] | θος Παρμενίσκου⁶ εἶπαν·
 ἐπε[ι] | δὴ Νικαγόρας Θεοδώρου⁷ κα[ί] | Λύκαιθος Λευκίππου⁸, γενόμε[ν]οι
 10 ἐπιμήνιοι αὐτεπάγγελτοι, τὰ τε ἱερὰ ἐξέθυσαν⁹ τῶ[ι] | Διὶ καὶ ἀνενεώ-
 σαντο τὰν θυσίαν τοῦ Διός, καὶ τὰν ὑποδοχά[ν] | ἐποίησαντο τῶν δα-
 15 μοτῶν¹⁰ καὶ | τῶν ἄλλων πάντων ἀξίως τῶ[ν] | θ[ε]ῶν, σπουδᾶς καὶ
 προθυμίας | [ο]ῦθεν ἐλλείποντες· ὅπως οὖν κα[ί] | οἱ μετὰ ταῦθ' αἰρού-
 μενοι ἐπιμήνιοι [πο]λ[ύ] προθυμότερος αὐτὸς παρέχ[ω]ν[τ]αι, εἰδότες τὰν
 20 τῶν δαμοτῶν ε[ὐ]ν[ο]ίαν, δεδόχθαι Νικαγόραν με[ν] | χ[αί] Λύκαιθον

1 N. 805³. 2 N. 1028¹⁰. 3 Quenam inter collegium cultorum Iovis Pluvii et pagum ratio intercedat dubites; nam ex v. 19 εἰδότες τὰν τῶν δαμοτῶν ε[ὐ]ν[ο]ίαν. v. 23 ποτὶ τὸς θεὸς καὶ τ[ὸς] δ[α]μότας colligas hoc ipsius pagi decretum esse. At is quo pacto τὸ κοινὸν τῶν συμπορευομένων παρὰ Δία Ὑέτιον vocari potuit? Quare pagi quidem illa sacra fuisse videntur, sed praeterea etiam ex aliis civibus Cois qui vellent eorum participes fieri licuisse. Et hi quasi coniuncti cum paganis efficiunt feriarum tempore sodalitatem eorum qui non conveniunt nisi ad Iovis Pluvii sacra peragenda. Quae interpretatio confirmatur versu 13 τῶν δαμοτῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων. 4 Idem in titulo Coe SGDI 3642²⁶ inter eos redit, qui ἐστεφανώθην ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια. 5 Idem fortasse in laterculo eorum qui pecunias ad Veneris templum reficiendum contulerunt, item Antimachiae reperto, SGDI 3722¹⁸ recensetur. 6 Idem SGDI 3642¹⁸ (cf. not. 4). 7 Cf. Syll.² 588³⁸ (Deli: ἄλλη (φιλόλη), ἐπ' ἀρχοντος Τελεσαρχίδου, ἀνάθεμα Κῶν, ἀρχιθεώρου Νικαγόρα τοῦ Θεοδώρου. SGDI 3722²⁵).

8 SGDI 3624^{h2} Λύκαιθος Λε[υ]κίππου καὶ ὑπὲρ τῶν παιδίων καὶ τὰς γυναῖκας (λευκαοσίας δραχμάς). Ex eis quae not. 4—8 allata sunt aliorum titulum Coorum testimoniis dilucide apparet hos homines inter nobilissimos et opulentissimos cives fuisse. 9 Cum proximum ἀνενεώσαντο indicet, statum sacrificium per aliquot annos intermissum fuisse, nescio an compositum verbum ἐξέθυσαν ad illa quae etiamtum debebantur superiorum annorum sacra uno tempore peracta referendum sit. Dthh. 10 Cf. not. 3.

ἐπαινέσαι ἐπὶ τ[ε] | τῷ αἰρέσει καὶ εὖσεβεῖαι ἂν [εἰ]χοντι ποτὶ τὸς
 25 θεὸς καὶ τ[ὸς] | δ[ι]αμύτας, καὶ στεφανῶσαι [αὐ]τὸς ἀπὸ χροσῶν δέκα·
 το[ῖ] δ[ε] | ταμίαι ἀναγραφάντω τὸδε [τὸ ψά]φισμα ἐς στάλαν λιθίναν
 κ[αὶ] | ἀναθέντων πᾶρ τὸν βωμὸν | τοῦ Διὸς· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ γι]-
 30 νόμενον ἐς τὰν στάλαν τε[λ]ε[σ]άντων τοῖ ταμίαι.

1108. Collegium Callatianum saec. III/II. Callati (*Mangalia*)
 nunc Bukaresti. Edd. Toibulescu AEMOest. XI 1888, 34, 33 et XIV 1891, 32, 75
 (Michel 996; Syll.² 736). Cf. Ziebarth 152; Poland 557, 94. [Hi]

ἔδοξε τοῖς θιασίταις· ἐπειδὴ Βίχω[ν] | Διοσκουρίδᾳ φιλόδοξος ἐὼν καὶ |
 5 φιλότιμος εἰς τὸν θάσον ἔχ τε | τῶν ἰδίων εἰσφορὰς ποιησάμε[ν]ος καὶ
 τὸ κοινὸν διάφορον πιστεῦ[θ]εῖς καὶ ἐγδανείζας λυσιτελέως | [τῷ]
 θιάσῳ ἀπέδωκε τὰ χρήματα | [μετ]᾽ ἃ τῶν γενομένων τῶκων, καίπερ |
 10 [εἰ]᾽ αὐτὸς καιροῦς ἀποβαλὼν τὰ θιασι[τι]κὰ χρήματα καὶ τοῦ κατὰ τὸν
 νόμον | ὀφειλόμε[ν]ος ἀπολυθεῖς¹. ἔπως οὖν καὶ | οἱ θιασίτα[ι] φαί-
 νωνται τὰς ἀξίας | τιμὰς ἀπ[ὸ]δοδόν[τες] τοῖς εἰς ἑαυτοῦ[ς] | φιλοτιμο[υ]-
 15 μένοις, δ[ι]εδοχῆθαι τοῖς θι[α]σίταις --]

Litterae ΑΞΣ, sed nota formas ἐὼν, λυσιτελέως. 1 Pecuniae thiasi
 a Bicone, quem quaestorem non appellari quidem hic, sed sine dubio
 fuisse recte observat Zie., mutuae datae sine ulla eius culpa propter belli
 casus et turbas perierant. Quare thiasotae ne id quaestori fraudi esset
 decreverant et iacturam in se receperant. At Bico tamen sua sponte
 caput cum usuris thiaso reddidit. Verba τοῦ κατὰ τὸν νόμον indicant, lege
 sanctum fuisse ut quae per quaesturae cuiuspiam tempus periissent pe-
 cuniae, ab ipso repeterentur, sive id ipsius culpa factum esset sive non.
 Quare Bico noluit sodalium aequitate et clementia abuti ad legis scriptae
 vim et auctoritatem infringendam.

1109. Iobacchorum sodalicii leges ante a. 178 p. Chr.
 Athenis inter Pnycem et Areopagum. Titulus incisus in scapo columnae,
 divisus per duas paginas; supra titulum anaglypho expressum aëtoma,
 quod medio loco habet crateram et supra eam caput bovis, utrimque
 singulas pantheras et supra eas ramos vitis cum uvis. Edd. Wide Ath.
 Mitt. XIX 1894, 248 (Maass Orpheus 18; Syll.² 737; Ziehen II 46; Michel
 1564); IG II² 1368. Cf. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 146¹; Ziebarth 141;
 Wilhelm AEMOest. XX 1897, 68¹⁸; Elter Ostergruß Bonn. Univ. 1916. [Hi]
 I ἀγαθῇ τύχῃ· | ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ[ρίου]¹ Ἐπαφροδείτου², μηνὸς Ἑλα-

Litterae ΑΔΕΖΘΛΞΠCΩ. Initio vocis ·· = ι, ·Υ· = υ.. Duae sunt
 tituli partes: I (v. 1—31) decretum Iobacchorum de veteribus sodalitatibus
 legibus instaurandis et huic stelae incidendis. II Leges Iobacchorum
 (v. 32—163). 1 Explicuit Dttb., quia et frequentissimum hoc est inter
 nomina ab Ar- incipientia, et reliqua, veluti *Arellius*, *Aristius*, *Ardenus*,
Artorius, quia longiora sunt vix duabus litteris indicata essent. 2 Epa-

φηβολιώνος ἡ' ἐσταμένον³, ἀγορὰν | συνήγαγεν πρώτως ὁ ἀποδειχθεὶς⁴ |
 5 ἱερεὺς ὑπὸ Αὐρ. Νεικομάχου⁵, τοῦ ἀνθι|ερασαμένου ἔτη ιϛ' καὶ ἱερασα-
 μένου | ἔτη κγ' καὶ παραχωρήσαντος ζώντος⁶ | εἰς κόσμον καὶ δόξαν
 10 τοῦ Βακχείου⁷ | τῷ κρατίστῳ Κλα. Ἡρώδῃ⁸, ὅφ' οὗ ἀνθιερεὺς | ἀπο-
 δειχθεὶς⁹ [ἀν]έγνω δόγματα τῶν | ἱερασαμένων, Χρυσίππου καὶ Διο-
 νυσίου, | καὶ ἐπαινέσαντος τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ἀρχι|βάχχου καὶ τοῦ
 προστάτου¹⁰ ἐξ(εβόησαν)¹¹. 'τούτοις | ἀεὶ χρώμεθα', 'καλῶς ὁ ἱερεὺς',
 15 'ἀνάκτῃσαι | [τ]ὰ δόγματα'¹², 'σοὶ πρόπει', 'εὐστάθειαν τῷ | Βακχείῳ

phroditus archon est IG III 1070⁴, aetate incerta. 3 I.e. duobus diebus ante solenne sacrificium v. 120. Flexionis barbariem aliquatenus excusari opinatur Maass exemplis vocis ἐστία — ἐστῆ et imperativi ἔσθι (Hecataeus ap. Herodian. II p. 355, 5 Lentz) pro ἔσθι, quorum tamen ratio longe diversa est. 4 Cum Wide semper ἀνθιερεὺς in locum sacerdotis defuncti vel sua sponte se abdicantis successisse statuatur, quare etiam Herodem dum Nicomachus sacerdotio fungebatur vicarium illius fuisse sumit, mihi vox ἀποδειχθεὶς longe aliud monstrare videtur: Nempe sacerdotis ipsius ius erat successorem eligere; plerumque quidem eum designabat, qui ipso mortuo sacerdotium capesseret, sed Nicomachus, cum septendecim annos vicarii, viginti tres sacerdotis munere functus esset, superstes etiamtum sacerdotio cessit Herodi et ab eo denuo vicarius nominatus est (not. 9). 5 Herodis Attici (not. 8) aequalem Aurelio nomine uti nihil habet miri; etenim fieri potuit ut provecior aetate demum Antonini Pii aut M. Aurelii principatu civitatem Romanam nancisceretur. M. 6 Cf. not. 4. 7 Solennis sodalitatis appellatio est τὸ Βακχεῖον (v. 8. 16. 37. 56). Eadem Megaris IG VII 107⁷ al. Contra in tit. Rhodio IG XII 1, 155⁴⁹ τὰ Βακχεῖα feriae Bacchicae sunt ut hic v. 43. Ceterum antiquiore notione, ex qua illa nata est synecdocha nequitiam rara (n. 921²⁵), uno huius tituli loco etiamtum (v. 101) domum quo Bacchi conveniunt significat vocabulum; v. 141 ἐστιατόριον est (at cf. Poland 465 †). Sodales ἰββαχοὶ (not. 22) vocantur. 8 Claudius Herodes orator nobilissimus est c. a. 178 mortuus (n. 854), cuius ultimis annis hanc legem attribuimus. 9 Ut hic vicarius (ἀνθιερεὺς) a sacerdote eligitur, sic n. 1012²³ legitur [ἐξ]έ[στω]· δὲ τὰ ἱερεῖαι ὑφιέρ[ρ]ειαν ἀποδείξαι πολίτ[ιν]. De inferioris ordinis adiutoribus et ministris a sacerdote delectis v. not. 74. 10 Rei divinae praesunt sacerdos et ἀρχι|βακχος, deliberationibus sodalium πρόεδρος (v. 20). Quare προστάτην non tam praesidem quam patronum, qui in causis agendis, pactis faciendis aliisque eiusmodi negotiis collegii nomine et mandato agat, interpretatur Wide. 11 De hoc exclamatum genere cf. n. 898⁷. Compositum verbum ἐκβοᾶν uno certe loco praeter hunc de ea re usurpatur, apud Charitonem de Chaerea et Callirrhoe VIII 8, 2. 12 Cf. IG II² 1338¹³ Φιλήμων .. ἀνεκτ[ή]σα[το] τὰς πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας. Ceterum leges mature in oblivionem venisse videntur. Nam etsi auctores eorum qui fuerint propter nomen Χρυσίππος et Διονύσιος (v. 11) frequentiam

καὶ εὐχοσμίαν', ἐν στήλῃ 13 τὰ δογματα', ἐπερώτα'. ὁ ἱερεὺς
εἶπεν· “ἐπεὶ καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς συνιερεῦσί μο[υ] 14 καὶ ὁ μείν πᾶσιν
20 ἀρέσκει, ὡς ἀξιούτε 15 ἐπε|ρωτήσομεν”. καὶ ἐπρωώτησεν ὁ πρό-
εδρος 16 ‘Ρούφος Ἀφροδισίου· “ὅτω δοκεῖ | κύρια εἶναι τὰ ἀνεγνω-
σμένα δόγμα|τα καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι, ἀράτω | τὴν χεῖρα” 17.
25 πάντες ἐπῆραν. ἐξ(εβόησαν)· ‘πολλοῖς | ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα
‘Ηρώδην’ 18, | νῦν εὐτυχεῖς, νῦν πάντων πρῶτοι | τῶν Βακχείων’ 19,
‘καλῶς ὁ ἀνθιερεὺς’, ‘ἡ στή|λῃ γενέστω’. ὁ ἀνθιερεὺς εἶπε· “ἔσται
30 ἡ | στήλῃ ἐπὶ τοῦ κείνου 20, καὶ ἀναγραφῇ|σονται· εὐτονήσουσι γὰρ 21
οἱ προσεστώ|τες τοῦ μηδὲν αὐτῶν λυθῆναι.”

II μηδενὶ ἐξέστω ἰόβακχον 22 εἶναι, ἐὰν μὴ | πρῶτον 23 ἀπογράψῃται
35 παρὰ τῷ ἱερεῖ | τὴν νενομισμένην ἀπογραφὴν καὶ | δοκιμασθῇ 24 ὑπὸ
τῶν ἰοβάκχων ψή|φω, εἰ ἄξιος φαίνοιτο καὶ ἐπιτήδειος | τῷ Βακχείω.
ἔστω δὲ τὸ ἰσηλῦσιον 25 | τῷ μὴ ἀπὸ πατρὸς 26 ✕ ν’ καὶ σπονδῇ. |

indagari nequit, tamen eas Hadriani aetate non antiquiores fuisse Maass merito ex concilii Panhellenici ab eo instituti mentione (v. 132) collegit. Ceterum illos quoque priores sacerdotes nihil fecisse nisi ut praecepta longe antiquiora instaurarent et ex parte augerent et emendarent, probabiliter statuit idem. 13 Cf. not. 20. 14 Hos ἀνθιερέα et ἀρχι-
βακχον intellegit Maass; fortasse tertius addendus est βουκολικός (v. 123).

15 ΑΞΙΟΥΓΕ. 16 Cf. not. 10. 17 Cf. n. 898^s. Addidit Sboronus tit. IG XII 3, 1082 (Meli): εἰς ἐὼ εἰς ἐὼ Ἀλέξανδρον — scil. εἰς αἰῶνα. 18 Cf. n. 898²⁸. 19 Primos de omnibus quae in orbe terrarum sint Baccheis intellegas. 20 In scapo columnae planities oblonga stelae figura laevigata et a superiore parte aëtomate ornata est. 21 Rectius δὲ se habiturum fuisse notat M. 22 Nonnunquam ipsum deum ἰόβακχον vocari (Hesych. s.v. Anthol. Planud. IV 289) monet Wide, ut βάκχοι cultores dei sunt, Βάκχος ipse. Ἰοβάκχεια et θεοῖνια in matronarum, quae ab archonte rege γεραραὶ designantur, iureiurando (Dem. LIX 78) commemorantur. Quae sacra manifesto publica sunt, sed tamen cum huius collegii rebus aliquo vinculo conexas fuisse possunt, quandoquidem id manifesto aetate imperatorum Romanorum multo antiquius est. 23 Ne expectaveris πρότερον; immo id quod utique absolvendum est priusquam aliud quid fieri possit, legitime adverbio πρῶτον significatur. Cf. Thuc. VI 3, 1. 24 IG II² 1369₃₀ νόμος ἐρανιστῶν. [μη]δενὶ ἐξέστω ἰσι[έν]αι ἰς τὴν σεμνοτάτην σύνοδον τῶν ἐρανιστῶν πρὶν ἂν δοκιμασθῇ. 25 Hesych. εἰσηλούσιον (εἰσηλύσιον emend. M.). τίμημα εισόδου, τέλος. CIG 3173₁₄ οἱ πε-
πληρωκότες τὰ ἰσηλῦσια Σουλπίκιος Φέρμος, Ἀρτεμίδωρος Ἀρτεμᾶς πατρομύστης, Ἀπολλώνιος Εὐδῆμος πατρομύστης, Τρόφιμος Ἀσκληπιάδου, Τύραννος Παπίου τοῦ Μενάνδρου. Cf. Poland 493; Wilhelm Jahresh. V 1902, 138; Hepding Ath. Mitt. XXXII 1907, 294. Zie. 26 Qui non sunt filii sodalium. Ab his maiorem exigi introitus mercedem moris est. Cf. n. 1112₄₀, ubi adeo gratis filius

- 40 ὁμοίως καὶ οἱ ἀπὸ πατρὸς ἀπογραφέ|σθωσαν ἐπὶ Χ καὶ διδόντες ἡμι-
φόριον 27 | μέχρῃς 8του πρὸς γυναικας ὦσιν 28. | συνίτωσαν δὲ οἱ
ἰόβακχοι τὰς τε ἐνά|τας 29 καὶ τὰς ἀμφιετηρίδας 30 καὶ Βακχεῖ|α 31
45 καὶ εἴ τις πρόσκαιρος ἐορτῇ 32 τοῦ θεοῦ, | ἕκαστος ἡ λέγων ἡ ποιῶν
ἡ φιλοτε|μούμενος, καταβάλλων μηνιαίαν 33 | τὴν ὀρισθεῖσαν εἰς τὸν
οἶνον φοράν· | ἐὰν δὲ μὴ πληροῖ, εἰργέσθω τῆς στιβά|δος, καὶ εὐτο-
50 νεῖτωσαν οἱ τῷ ψηφίσμα|τι ἐνγεγραμμένοι 34, χωρὶς ἡ ἀποδημίας | ἡ
πένθους ἡ νόσου ἡ (εἰ) 35 σφόδρα ἀνανκαῖς | τις ἦν ὁ προσδεχθησό-
μενος ἰς τὴν στιβά|δα 36, κρεινάντων τῶν ἱερέων. ἐὰν δὲ ἰοβάκ|χου

in defuncti patris locum succedere videtur. In titulo Smyrnaeo (not. 25) vocabulum πατρομύστης eos distinguit qui in suorum patrum locum mystae facti erant. 27 Dimidium stipis (φορᾶς), quam sodales quoque mense dare debent (v. 46). 28 Usque ad id tempus quo quis uxorem ducere vel omnino cum femina rem habere possit dici existimat Dttb., ut frequenter virginum adultam aetatem vocabulis qualia sunt *nubilis, tempestiva viro* indicari videamus. Desiderari sane etiam sic adiectivum unde πρὸς γυναικας pendeat. 29 Nono cuiusque mensis die. 30 Anniversarii eius diei sacris quo Baccheum institutum est. 31 Feriarum nomen. Cf. tit. Rhodium not. 7. 32 Non stata sacra quae quotannis aut unoquoque mense redeant, sed extraordinaria quae semel propter singularem aliquam occasionem (πρὸς καιρὸν) fiant. Wilh. 33 Harporation s. v. ἐρανίζοντες· ἐρανιστῆς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἣν ἐκάστου μηνὸς εἶδει καταβάλλειν εἰσφέρων. Ut rara est huius instituti memoria, sic ipsum latissime patuisse conicias si reputaveris fere in omnibus sodalitatibus menstrua sacra menstruosque conventus fuisse. 34 Non Iobacchos nominatim relatos, sed eos qui passim in decreto commemorantur Bacchei magistros, sacerdotem, archibacchum, vicarium sacerdotis aliosque hac locutione una comprehendas.

35 εἰ, quod tunc temporis aequae efferebatur atque ἡ, omissum suppl. Dttb. 36 Proprie haec vox cubile simplicissimum, foliis vel arundine stratum significat, qualibus praecipue in bello utebantur milites (Aristoph. Pac. 348. Xen. Hell. VII 1, 16. 2, 22. Polyb. V 48, 4), sed etiam in feriis quibusdam homines in talibus lectis accubuisse memoriae proditum est (Arist. Plut. 663. Athen. IV 138 f. 140 f). Propius etiam ad huius tituli usum accedit, quod in duobus titulis orgeonum Asianis Wilhelm Ath. Mitt. XVII 1892, 190 voces στιβάς et στιβάδειον usurpatas fuisse demonstravit. Locus igitur est, ubi conventus fiunt (v. 70); quae vis nonnunquam vix distingui potest ab altera qua ipsum conventum indicat, ut v. 48 εἰργεσθαι τῆς στιβάδος est conventibus arceri, v. 52 προσδεχθησόμενος εἰς τὴν στιβάδα qui in sodalitate Iobacchorum suffragiis recipiendus est. At plane alia vi certam quandam caerimoniam voce στιβάς significari apparet v. 112. 114. 152. Quam antiquissimam esse et simillimam antiquitus apud Indos usitatam fuisse, nempe in illis pulvinaribus foliis stratis deos hospitio

55 ἀδελφὸς ἰσέρχεται ψήφῳ δοκιμασθεῖς, | διδῶτω ✕ ν'. ἐάν δὲ ἱερὸς
 παῖς ἐξωτικός καθεσθῇ 37 ἀναλώσῃ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὸ
 Βαχχεῖον, | ἔστω μετὰ τοῦ πατρὸς ἰόβακχος ἐπὶ μιᾷ | σπονδῇ τοῦ
 πατρὸς. τῷ δὲ ἀπογραψαμένῳ | καὶ ψηφοφορηθέντι διδῶτω ὁ ἱερεὺς
 60 ἐπιστολὴν ὅτι ἐστὶν ἰόβακχος, ἐάν πρῶτον | δοῖ 38 τῷ ἱερεῖ τὸ ἰσχυρίσιον,
 ἐνγραφομένου 39 | τῇ ἐπιστολῇ τὰ χωρήσαντα εἰς τὸ δε(λ)τ(ον) 40. |
 οὐδενὶ δὲ ἐξέσται ἐν τῇ στιβάδι 41 οὔτε ᾄσαι | οὔτε θορυβῆσαι 42
 65 οὔτε κροτῆσαι, μετὰ δὲ | πάσης εὐκοσμίας καὶ ἡσυχίας τοὺς μερισ-
 μοὺς 43 λέγειν καὶ ποιεῖν, προστάσσοντος | τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἀρχι-
 βάκχου. μηδενὶ | ἐξέστω τῶν ἰοβάκχων τῶν μὴ συντελεσάντων εἰς
 70 τε τὰς ἐνάτας καὶ ἀμφιετηρίδας εἰσέρχασθαι ἰς τὴν στιβάδα μέχρι
 ἂν | ἐπικριθῇ αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ἀποδοῦναι αὐτὸν ἢ ἰσέρ-
 χεσθαι 44. μάχης δὲ | ἐάν τις ἄρξῃται 45 ἢ εὐρεθῇ τις ἀκοσμῶν
 75 ἢ | ἐπ' ἄλλοτρίαν κλισίαν 46 ἐρχόμενος ἢ ὑβρίζων ἢ λοιδορῶν τινα,
 ὁ μὲν λοιδορηθεὶς ἢ ὑβρισθεὶς παραστανέτω 47 δύο ἐκ | τῶν ἰοβάκχων
 ἐνόρκους, ὅτι ἤκουσαν ὑβριζόμενον ἢ λοιδορούμενον, | καὶ ὁ ὑβρίσας

receptos eisque portiones victimarum (μέρη v. 121) appositae esse, ingeniose demonstrare conatus est Maass. Cf. Buresch Aus Lydien 61*. 37 De pueris dei sacris agitur, qui ipsi a sodalicio aberant (ἐξωτικοί), et quorum patres ad id tempus sodales nondum erant. His certa lege licet Iobacchos fieri. 38 Et hoc et quae infra similia occurrunt ἀποδοῖ, διδοῖ cum coniunctione ἐάν composita coniunctivi, non optativi sunt (v. 102. 104. 105). 39 Aut medium est, ut genetivus neglegenter pro ἐνγραφόμενος (sc. ὁ ἱερεὺς) positus sit (M.), aut passivum ut ἐνγραφόμενον -- τὰ χωρήσαντα dicatur pro ἐνγραφόμενων τῶν χωρησάντων. 40 Suppl. Hi.; εἰς τόδε τι nihil est. Intelligas: quantum capiat tabula. 41 In conventu Iobacchorum. Cf. not. 36. 42 IG II² 1369₄₀: εἰ δὲ τις μάχης ἢ θορύβους κεινῶν φαίνεται, ἐβαλλέσθω τοῦ ἐράνου. 43 In caerimoniis quibus nonnulli ex sodalibus deorum personas sustinent (v. 124) suae cuique ex eis partes obveniebant agenda. Has μερισμοὺς vocari Wide et Maass statuunt, neque ullam video aliam interpretandi viam, etsi praeter Latinum *partium* vocabulum in re scaenica usurpatum nihil simile mihi notum est. Dttb. Cf. μέρη not. 56. 44 ἢ (μη) εἰσέρχασθαι sententia requirit. M. 45 Cf. not. 42. 46 Kaibel Ep. Gr. 810 Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄγκον ἐπελκομένη. Casis ex ramis viridibus effectis in Carneis Lacedaemonii utebantur, nec multum discrepabant tabernacula (σκηναί), quorum in feriis frequens est mentio (n. 344₃. 979₄. 995₂. 736₃₄). M. Nonnullos certe ex conventibus sollennibus Iobacchorum sub divo haberi solitos hinc intelligitur.

47 Cretico στεφανώσων (SGDI 5040₆₆) comparat Maass. In epigrammate Attico serae aetatis (Kaibel Epigr. 970₁) legitur ἔστανεν Ἑρμῇ. Herwerden Lex. gr. suppl.² 1352 στάνειν.

80 ἡ λοιδορήσας ἀποτιν[νύ]τω τῷ κοινῷ λεπτοῦ 48 δρ(αχμάς) κέ', ἡ ὁ
 αἴτιος | γενόμενος τῆς μάχης ἀποτιννύτω | τὰς αὐτάς δρ. κέ', ἡ μὴ
 συνίτωσαν ἰς τοὺς | ἰοβάχους μέχρις ἂν ἀποδῶσιν. | ἐάν δέ τις
 85 ἄχρι πληγῶν ἔλθῃ, ἀπογραφέστω | ὁ πληγεὶς πρὸς τὸν ἱερέα ἢ τὸν
 ἀνθιερέα, | ὁ δὲ ἐπάνανκες ἀγορὰν ἀγέτω, καὶ ψή|ρω οἱ ἰόβαχοι
 κρεινέτωσαν προηγου|μένου τοῦ ἱερέως, καὶ προστειμάσθω | πρὸς χρο-
 90 νον μὴ εἰσελθεῖν ὅσον ἂν δό|ξη καὶ ἀργυρίου μέχρι * κέ'. ἔστω
 δὲ | τὰ αὐτὰ ἐπιτείμια καὶ τῷ θαρέντι καὶ | μὴ ἐπεξελθόντι παρὰ τῷ
 ἱερεῖ ἢ τῷ | ἀρχιβάχῳ, ἀλλὰ δημοσίᾳ ἐνκαλέσωντι. ἐπιτείμια δὲ
 95 ἔστω τὰ αὐτὰ τῷ εὐκόσ|μῳ 49 μὴ ἐκβαλόντι τοὺς μαχομένους. |
 εἰ δέ τις τῶν ἰοβάχων, εἰδὼς ἐπὶ τοῦ|το ἀγορὰν ὀφείλουσαν ἀχθῆναι,
 μὴ ἀ|παντήσῃ, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ λεπτοῦ δρ. ν'. ἐάν δὲ ἀπειθῇ
 100 πρᾶσσόμε|νος, ἐξέστω τῷ ταμίᾳ κωλύσαι αὐτὸν | τῆς εἰσόδου τῆς
 εἰς τὸ Βαχγεῖον μέ|χρις ἂν ἀποδοῖ 50. ἐάν δέ τις τῶν | εἰσερ-
 105 χομένων τὸ ἰσχυρίσθαι μὴ | διδοῖ τῷ ἱερεῖ ἢ τῷ ἀνθιερεῖ, εἰργέσθω
 τῆς ἐστιάσεως μέχρις ἂν ἀπο|δοῖ, καὶ πρᾶσσέσθω ὅτῳ ἂν τρόπῳ | ὁ
 ἱερεὺς κελεύσῃ. μηδεὶς δ' ἔπος | φωνεῖτω 51 μὴ ἐπιτρέψαντος τοῦ
 110 ἱε|ρέως ἢ τοῦ ἀνθιερέως, ἢ ὑπεύθυνος | ἔστω τῷ κοινῷ λεπτοῦ δρ(αχ-
 μῶν) λ'. | ὁ ἱερεὺς δὲ ἐπιτελείτω τὰς ἐθί|μους | λειτουργίας στι-
 βάδος 52 καὶ ἀμφοιετη|ρίδος εὐπρεπῶς καὶ τιθέτω τὴν | τῶν κατα-
 115 γωγίων 53 σπονδὴν στι|βάδι μίαν καὶ θεολογίαν 54, ἣν ᾗ|ξεατο ἐκ

48 Ex tabula IG III 61 Mommsenus intellexit, Hadriani aetate denarium Romanum, qui in universum drachmam antiquam Atticam pretio aequabat, in sex drachmas leviores divisum esse. Hic utrumque monetae genus commemoratur, sed quia drachmae antiquioris memoria neutiquam plane evanuerat, illae recentioris aetatis drachmae λεπτοῦ (ἀργυρίου) nomine a denariis distinguuntur. Wi. Cf. Or. 484¹⁴.

49 Magistratus collegii (v. 136) constitutus ad ordinem et decorem in conventibus sodalium conservandum. Epheborum Atheniensium κομη-τήν, Creticarum civitatum κόσμους comparat M. 50 De coniunctivi forma cf. not. 38. 51 Legit Brinkmann ap. Zieh. 52 στιβάδος καὶ ἀμφοιετηρίδος genetivi temporis sunt ut v. 114 manifesto στιβαδὶ dative temporis est. Utrobique στιβάς (not. 36) proprium nomen est feriarum earum, quae v. 43 Βαχγεῖα dicuntur. 53 Ἀναγώγια et Καταγώγια (Athen. IX 394 f, cf. Lobeck Aglaophamus I 117^r) semper de protectione et reditu (ἀνάγεσθαι, καταγέσθαι) dicuntur, ut hic libatio significetur qua Bacchi Athenas adventus celebretur. Similibus caerimoniis M. Antonium triumphum alterum Bacchum Ephesum advenientem cives exceperunt (Plut. Anton. 24). 54 Orationem sollemnem, qua per ferias dei laudes praedicantur et exornantur. Quem morem, sine dubio ex antiquiore hymnos cantandi (n. 1110²) usu natum, ne ipsum quidem nimis re-

φιλοταιμίας ποιεῖν ὁ ἐξαρσάμενος Νεικόμαχος. ὁ δὲ ἀρχίβακχος
 120 θυέτω τὴν θυσίαν τῷ θεῷ καὶ τὴν σπονδὴν τιθέτω | κατὰ δεκάτην
 τοῦ Ἐλαφθβολιῶνος μηνός 55. μερῶν 56 δὲ γεινομένων αἰρέτω
 ἱερεὺς, ἀνθιερεὺς, | ἀρχίβακχος, ταμίας, βουκολικός 57, | Διόνυσος,
 125 Κόρη 58, Παλαίμων 59, Ἀφροδίτη 60, Πρωτεύρυθος 61. τὰ δὲ ὀνό-
 ματα αὐτῶν συνκληρούσθω | πᾶσι 62. ὅς δ' ἂν τῶν ἰοβάκχων λάχῃ

centem esse et inferiore certe aetate latissime patuisse multis et scripto-
 rum et titulorum testimoniis allatis docuit M., ideoque in mysticis so-
 dalitatibus nonnunquam inter alia officia etiam θεολόγου mentionem
 fieri (Lucian Pseudomant. 19. Bull. Hell. IX 125). Ceterum Nicomachum
 instituisse (ποιεῖν) non ipsum habuisse (ποιεῖσθαι) hanc orationem enun-
 tiatur, etsi hoc quoque eum fecisse non improbabile est. Similes sunt
 ἀρεταλόγοι (n. 11728). 55 Cf. not. 3. 56 Non de portionibus distri-
 buendis agi videtur, sed de caerimoniis et antiquissimis et latissime
 propagatis quibus dei ab hominibus mensa hospitali invitentur et acci-
 piantur (n. 110622), ita ut homines deorum vicibus in his dapibus functi
 sint. Quare haec μέρη cum μερισμοῖς (n. 43) arctissime cohaerent.

57 Cum manifesto duo se hic excipiant ordines, prior hominum qui
 sodalitatis rebus praesunt, alter deorum, quorum personas nonnulli ex
 sodalibus sorte ducti induunt, manifestum est alterum ordinem ab ipso
 principali horum sacrorum deo incipere. Sequitur ut βουκολικός inter
 magistratus vel sacrificulos collegii sit, etsi nusquam alibi eius mentionem
 fieri mireris. Nomen cum caerimoniis in quibus Baccho tauri natura
 tribuitur (cf. quae de βουκόλων collegiis mysticis exponuntur n. 11151) co-
 haeret. 58 Proserpinam Baccho adiunctam ex Anthesteriorum sacris,
 per quae regina (i.e. archontis regis uxor) deo in matrimonium dabatur,
 repetitam non esse, quia O. Mülleri et E. Gerhardi opinio, illam huius
 potissimum deae vices gerere, non recte se haberet, iure meritoque censet
 M. Qui ipse ex mysteriis minoribus (τὰ πρὸς Ἄγραν n. 3842) in quibus
 sane certissimum est Bacchum una cum Proserpina cultum esse, haec
 Iobacchorum sacra nata aut certe arctiore necessitudine eum iis coniuncta
 esse statuit; quae publica Atheniensium populi mysteria quo iure Orphica
 fuisse existimet, diiudicare neque meum est neque huius loci. Dttb.

59 Hymnum Orphicum LXXIV, Λευκοθέην (Palaemonis matrem) καλέω
 Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν, εὐδύνατον, θρέπτειραν ἑὺσταφάνου Διονύσου Wide et
 M. afferunt ad hanc Palaemonis cum Baccho coniunctionem confirmandam.
 Ceterum et hunc et Venerem recentiore demum tempore accessisse con-
 icit M.

60 Cf. Hymn. Orph. LV7 (Ἀφροδίτη) σεμνή Βάκχοιο πάρεδρε,
 quod utrum proprie de sacrorum communione dicatur, an tangatur illa
 gaudiorum Bacchi et Veneris societas et conexio, in qua praedicanda
 multi sunt poëtae, sane dubius haereas. M. 61 Proprium nomen
 daemonis cuiusdam Bacchi ministri est, cuius nulla praeterea exstat
 memoria.

62 Hoc manifesto ad proxima modo quinque deorum
 nomina spectat, neque aliud significat, nisi omnium Iobacchorum sortes

κλῆ|ρον⁶³ ἢ τειμῆν ἢ τάξιν, τιθέτω τοῖς ἰο|βάχχοις σπονδὴν ἀξίαν
 130 τῆς τάξεως, |γάμων, γεννήσεως, Χοῶν⁶⁴, ἐφηβείας, |πολιτείας,
 βαβδοφορίας⁶⁵, βουλείας, ἀθλοθεσίας⁶⁶, Πανέλληνος⁶⁷, γερου-
 σίας⁶⁸, |θεσμοθεσίας⁶⁹, ἀρχῆς ἡσθητοτεῶν, |συνθυσίας⁷⁰, εἰρη-
 135 ναρχίας⁷¹, ἱερωνείκου⁷², |καὶ εἴ τις τι ἐπὶ τὸ κρεῖσσον ἰόβακχος
 ὦν |τύχοιτο⁷³. εὐχοσμος⁷⁴ δὲ κληρούσθω ἢ καθισ|τάσθω ὑπὸ
 τοῦ ἱερέως⁷⁵, ἐπιφέρων τῷ ἀκοσ|μοῦντι ἢ θορυβοῦντι τὸν θύρσον⁷⁶
 140 τοῦ θε|οῦ. ᾧ δὲ ἂν παρατεθῇ ὁ θύρσος, ἐπικρεῖ|ναντος τοῦ ἱερέως
 ἢ τοῦ ἀρχιβάχχου|ἐξερχέσθω τοῦ ἐστιατορείου. εἰάν δὲ ἀ|πειθῇ,
 αἰρέτωσαν αὐτὸν ἔξω τοῦ πυλῶ|νος οἱ κατασταθισόμενοι ὑπὸ τῶν |

in urnam mittendas esse, ex qua quinque ducantur. At hoc perquam
 contorte hic enuntiarī fatendum est, cum simplicissime dicere licuerit
 κληρούσθων δὲ οὗτοι ἐκ πάντων. ⁶³ Hereditatem. ⁶⁴ Inde a certo

aetatis anno demum pueros Choum feriis adhibitos esse etiam epigramma
 sepulcrale IG III 1342: ἡλικίης Χοῖτων, ὁ δὲ θα[μω]ν ἐφθασε τοὺς Χοῦς
 probat; nam interpretationem Wilamowitzii (Comm. gramm. II 17) longe
 discrepantem figura pueri, non puellae, anaglypho expressa redarguit.
 Egrege convenit, quod hic inter γεννήσεως et ἐφηβείας medium inter-
 ponitur. Wide. ⁶⁵ Qui in theatro ordinem et decorem custodiunt, ut
 Iobacchorum εὐχοσμος in eorum consessibus (not. 49). Schol. Arist. Pac. 733
 ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης βαβδοφόροι τινές, οἱ τῆς εὐχοσμίας (ἐπ)εμέλοντο τῶν
 θεατῶν. ⁶⁶ De decem athlothesis qui Panathenaea curabant (n. 94₅₇

al.) cave cogites; voce saepe utitur Plato (Reisch Realenc. II 2063). Quam-
 quam Athenis inferiore praesertim aetate ἀγωνοθεσία non ἀθλοθεσία dici
 solet. ⁶⁷ Distinxit Dttb.; Πανέλλην est quicumque illi concilio interest
 (IG VII 106₁₂, IG III 534₇); iam cum dignitatis vocabulo, quale βουλεία
 est de senatore, de hac re careat sermo Graecus, πανέλληνας dicitur pro
 τοῦ πανέλληνα γενέσθαι eadem breviloquentia qua v. 72 ἱερωνείκου pro τοῦ
 ἱερὸν ἀγῶνα νικῆσαι. ⁶⁸ De senatu sacro Eleusinio (ἢ ἱερὰ γερούσια IG III
 702_{2,10}, ἱερὸς γέρων IG III 1062₇) hic dici videtur quandoquidem aliud con-
 ciliū cui γερούσια nomen fuerit et cui homo Atheniensis interesse potuerit
 novimus nullum. ⁶⁹ De toto novem archontum collegio dici probat
 IG III 716₃ ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχήν. ⁷⁰ συνθύτας

eosdem intelligas qui n. 1115₃ eo nomine utuntur, sodales collegii sacrorum
 causa instituti. Neque enim vetabantur Iobacchi etiam in aliorum deorum
 sodalitates recipi. Quod si factum erat, suis sodalibus stipem dare de-
 bebant. ⁷¹ De hoc magistratu cf. Kuhn Verf. d. röm. Reichs I 43;
 Marquardt Röm. Staatsverw. I² 213; Or. 550²; IG XII 3, 526₃ (Groag Jahresh.
 X 287); O. Hirschfeld Kl. Schr. 602; Chapot Prov. Rom. d'Asie 260.

⁷² Cf. not. 67. ⁷³ Hymn. Orph. XLIV₆ τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐγανῆς
 Περσεφονείης confert M. ⁷⁴ Cf. not. 49. ⁷⁵ Praeter vicarium (not. 9)
 etiam ἱππους (v. 144) nominat sacerdos. Item alibi γεωκόρος a sacerdote
 constituebatur. Cf. Syll.² 597₄. ⁷⁶ Thyrsus hic ut alibi (Deneken

- 145 ἰερέων ἵπποι 77, καὶ ἔστω ὑπεύθυνος | τοῖς περὶ τῶν μαχομένων
προστέλλοις 78. ταμίαν δὲ αἰρεῖσθωσαν οἱ ἰόβακχοι ψήφῳ εἰς
διετίαν, καὶ παραλαμβάνετω πρὸς ἀναγραφὴν 79 τὰ τοῦ Βακχεῖου
150 πάντα, καὶ παραδῶσει ὁμοίως τῷ | μετ' αὐτὸν ἐσομένῳ ταμίᾳ. παρε-
χέτω | δὲ οἴκοθεν 80 τὸ θερμόλυχνον 81 τὰς τε ἐνάτας καὶ ἀμφιετη-
ρίδα καὶ στιβάδα, | καὶ ἔσαι ἔθιμοι τοῦ θεοῦ ἡμέραι, καὶ | τὰς ἀπὸ
155 κλήρων ἢ τειμῶν ἢ τάξεων ἡμέρας. αἰρεῖσθω δὲ γραμματεῖς,
ἐὰν βούληται, τῷ ἰδίῳ κινδύνῳ, | συνκχωρήσθω δὲ αὐτῷ ἡ ταμieu-
τικὴ σπονδὴ καὶ ἔστω ἀνείσφορος | τὴν διετίαν. ἐὰν δὲ τις τελευ-
160 τή|τῃ ἰόβακχος, γεινέσθω στέφανος 82 αὐτῷ μέχ(ρ)ι *έ', καὶ τοῖς
ἐπιταφῆσαι τι|θέςθω οἶνου κεράμιον ἓν, ὃ δὲ μὴ | ἐπιταφῆσας
εἰργέσθω τοῦ οἴνου 83.

De Theoxeniis 1. 2) ipsius dei vices gerit. M. 77 Hos eosdem esse qui in Pergameno collegio Bacchico n. 1115²⁹ Σεληνοὶ audirent acute observavit M. Etenim apud Athenienses quidem Silenos figuram ex humano et equino corpore confusam habere, Ἴππος Ἰππαῖος Satyrorum nomina in vasis pictis comparere (sed Bacchi nutrix non Ἰππα sed Ἰπτα vocatur in hymnis Orphicis XLVIII⁴. XLIX¹: Kern Genethliakon Robert. 1910, 92 al.). Sed cur hos personatos Silenos recte a Widio ministros vocari neget non assequor, siquidem nominantur a sacerdote et eius iussa exsequuntur. Dttb. 78 Quae scripta sunt v. 80—82. 79 Laterculum scriptum confert cum eis quae ei traduntur. 80 Cf. n. 869³. 81 Vocabulum sine exemplo est, sed quin oleum ad lucernas quibus cenaculum illustretur significet vix dubitaveris. Cf. n. 1042⁹ παρέχειν δὲ καὶ τῷ θεῷ καὶ -- ἔλαιον ἐπὶ βωμῶν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδῆν. 82 Kaibel Epigr. 153¹¹ στέμμα δὲ [μοι πλέξαντο] Διωνύσου θιασῶται. 83 De hoc sodalitatium more cf. Varronis Saturarum Menippearum fr. 303: *funus exequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus* [id est περιδείπνον]. A quo pransi discedentes dicimus alius alii 'vale.' Thiasi alicuius lege praecipitur (IG II² 1275 = I. Brit. Mus. IV 2, 946): εἰὰν δὲ τις αὐτῶν ἀπογίγνηται, φράσει ἢ ὅς [ἢ ἀδελφὸς ἢ] πατήρ ἢ ὅς ἂν οικειότατος εἴ τοῦ θιάσου, τοῦ δ' ἀπογινόμενου (!) ἰέναι ἐπ' ἐξφορὰν καὶ αὐτοῦς καὶ τοὺς φίλους ἄπαντας.

1110. Paeanistae Athenienses inde ab a. 212 p. Chr. In Piraeo. Ed. Bérard Bull. Hell. XIV 1890, 649, 2 (Syll.² 738). [Hé]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ἐπὶ ἄρχοντος Διονυσίου τοῦ | Διονυσίου Ἀχαρνέως 1 |

1 Cf. IG III 1177⁹ ἐπὶ ἄρχοντος Αὐρ. Διονυσίου τοῦ (Διονυσίου) Ἀχαρνέως. Quem epheborum laterculum, quia omnes nomina gentilia Romana habent ac multo plurimi quidem Aurelio nomine utuntur, a. 212 p. Chr., quo Antoninus imperator omnibus qui in orbe Romano essent civitatem Romanum tribuit (cf. I. Olymp. p. 206) non antiquior, neque vero multo recentior est. Cf. not. 5; n. 1063².

5 οἱ παιανισταὶ² τοῦ Μουσικίου Ἀσκληπιοῦ³, ἐντυχόντες | τῷ κρατίστῳ λο-
γιστῇ⁴ τῆς λαμπροτάτης | Ἀθηναίων πόλεως Γαίῳ Λικιννίῳ Τηλεμάχῳ⁵,
καθὼς αὐτὸς ὁ θεὸς ἐχρημάτισε διὰ | Ἀδρ. Εἰσιδῶρου⁶ τ[οῦ] ἐρέως],
10 ὑπετάξαμεν | [τὴν ὑπὸ τοῦ κρατίστου λογιστοῦ δοθεῖσαν ἀπόκρισιν· --]

² Collegia quae ab hymnis sacris cantandis denominantur, etiam alia nota sunt. Cf. quae de ὑμνηδῶν sodalitatibus passim per Asiam minorem et Thraciam occurrentibus composuerunt Ziebarth 90; Poland 46; J. Keil Jahresh. XI 1908, 101. Praeterea ὑμνητής est n. 1111₃, ὑμνοδιδάσκαλος n. 1115₂₆. ³ Ad sacra Aesculapii Munichii (cf. Judeich Topogr. 388¹⁰) pertinet decretum IG II² 47. Ki. ⁴ Graeca appellatio *curatoris rei publicae*, qui ab imperatore mittitur in liberas civitates ad eorum statum ordinandum. Cf. Marquardt Röm. Staatsverw. I² 163. Or. 508³. 528₁₅ al.

⁵ Idem IG II² 1077₃₂ (a. 209 p. Chr.) καθὰ καὶ ὁ κράτιστος πρεσβευτής [αὐτῶν καὶ ἀντιστράτηγος] καὶ λογιστὴς τῆς πατρίδος ἡμῶν Γαῖος Λικίννιος Τηλέμαχος] θεδῆλωκεν ἐν τῷ προκ[ε]μένῳ διατάγματι. ⁶ IG III 1299₇ [ἐρ]εὺς Εἰσιδῶρος.

1111. Deae Bebelae orgeones c. a. 200—211 p. Chr. In Piraeo. Herma. Vs. 1—36 in fronte, 37—77 in latere. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 428; IG III p. 519, 1280^a (Syll.² 739). Cf. O. Hoefel Jahrb. Phil. CXLV 1892, 22.

[Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ἐπὶ ἄρχοντος Κλαυδίου | Φωκᾷ Μαραθωνίου¹ ὁ ὁμνη-
5 τῆς² τῆς Εὐπορίας θε[ῆ]ς Βελήλας³ καὶ τῶν περὶ | αὐτὴν θεῶν⁴

¹ Hic ephebus fuit archonte Ti. Claudio Bradua Attico Marathonio (IG III 1145₄₅), imperatore Commodus. Eius aequalis Hermeros Asmeni f. Gargettius (ibid. II₁₇), hic redit primo loco inter orgeonas v. 19. Magistratus eponymus Phocae igitur anno 200 p. Chr. utique antiquior non est; at certe anno 212 recentior esse nequit, quia Aurelium nomen nusquam comparet neque omnino ex satis magno numero civium Atheniensium nobiliorum quisquam nomine gentili Romano utitur praeter Claudium Phocam archonta et Corneliam Cleonicen et Messiam Demetrium sacerdots (v. 52. 66). Cf. n. 1110⁴. 1112. ² Cf. n. 1110². ³ H. Gressmann v. d. per epistulam comparat inferorum (?) deam Babyloniam *Be-li-li*, quae in deorum catalogis Alalae dei uxor vocatur (CT XXIV 1, 17; 20, 11; K 3397 + DT 122; cf. Strassmaier Alphabet. Verz. Nr. 8911 s.v. *Til-li-li*); Deimel Pantheon Babylonium Nr. 357; Jensen Kosmologie der Babylonier 225. 272), in deae *Ištar* ad inferos descensu dei *Tamuz* soror est (CT XV 47 Rückseite 51. 53; cf. Jensen Keilinschr. Bibl. VI 1, 404). Quodsi Zimmern (Babyl. Gott Tamuz 713; Sumerisch-babylonische Tamuzlieder 251) iure suo statuit, nomen *Be-li-li* esse hypocoristicum deae saepe commemoratae *Belil-ili* (cf. Deimel Pantheon Babyl. n. 365), facilius explicari possit, quomodo dea usque ad serum hoc aevum culta sit. Gr. Praeter Bebelam etiam Ἐρεσχηγὰλ deam Babyloniam ad Graecos usque pervenisse papyrorum magicarum exemplo demonstravit Gr. ⁴ Magna Mater

Πόπλιος) | Φυλάσιος⁵ τειμήσας τοῦ[ς] | ὀργεῶνας⁶ καὶ ἀνκων[ο]φύρους⁷
 10 καὶ τὰς ἱερείας ἀν[έ]γραψεν·
 ἱερεὺς διὰ βίου· | Ἐρωσ Σμαράγδου Ἀραφῆνιο[ς]⁸ |
 ἱέρεια ἡ περιράπτρια⁹ Νεικοστράτη Ἐπικτήτου¹⁰ ἐξ Ἀχ[αρ]νέων
 15 πατήρ ὀργε[ωνι]κῆς συνόδου¹¹. Εὐπορο[ς]¹² | Πειραιεύς
 Ἰππος¹². Χρυσ[έ]ρως

v. 68, cf. not. 28), Venus (v. 73), Dea Syria (v. 76). 5 IG III 193₃ ἐπὶ ἱερέως (sc. Διονύσου Αὐλωνέως) Φιλήμονος τοῦ Ποπλίου Φυλασι(ου). 6 Sic necessario scribendum, quia nominativus v. 18 ὀργεῶνας est. Sed haec flexio ex ipso accusativo pluralis nata esse videtur qui quo tempore vocalium quantitates negligebantur iam utrius declinationis esset discerni nequibat. 7 Cum hi infra non recenseantur, sine dubio eidem homines simul ὀργεῶνας et ἀγκωνοφόροι fuisse existimandi sunt. Nomen non a rebus quibusdam sacris quae brachiis gestentur (Dtth.), sed ab ἀγκῶνι aliquibus quae ferebant (cf. ἱεραφόροι) repetitum videtur. Cf. Hesych. ἀγκῶν· -- καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα, τοὺς πῆχεις, ἀγκῶνες λέγονται, ut musici fuerint (cf. ὕμνητῆρ v. 8), aut id. ἀγκωβόλος· ἀλιεύς (ut sit ἀγκωβόλος i. q. ἀγκωνοβόλος, cf. ἀγκιστρον et deae Syriae pisces sacros). Rete intellegit Gr. deorum chthoniorum et bellicorum quos Babylonii coluerint proprium. Cf. Dictynnam Dianam Gruppe Gr. Myth. 254. Nec tamen hoc loco rem absolvere licet. 8 Ephebus a. 151/2 (IG III 1120_a); hic igitur iam septuagenarinus. 9 Mirum certe munus sed quod in περιβάπτρια mutare, quod Eupolidis Βάπτει et βάπτρια in iis commemorata suadere videbantur, non licet, egregie explicavit Gressmann, comparato Reg. IV 23, 7 (LXX): καὶ καθέλειν (Josia Iudae rex) τὸν οἶκον τῶν καθησέμε τῶν ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, οὗ αἱ γυναῖκες ὕφαινον ἐκεῖ χεπτεῖν τῷ ἄλσει. Vocem obscuram plerumque pro Ascherae deae vestibibus linteis haberi; apud Ezech. 16, 16 εἰδωλα ῥαπτὰ (LXX) commemorari, i. e. tentoria sacra e centonibus varii coloris consuta. Nihil vero ob stare videtur quin de vestibibus undique consuendis, a Minervae peplo certe toto coelo diversis, cogitemus. [Quod coniceres περιράπτρια, coll. sarcophago Sardonio Arch. Anz. XXII 1907, 381: ἐπὶ ἱερέως Πανφίλου Μητροδώρος Ἀρτεμιδώρου περιράντης, lapidis lectione certa excluditur; ectypum revisit Ki.] 10 Pamphilus Epicteti f. Acharnensis ephebus est IG III 1110₂₂, paullo post a. 130, qui videtur huius mulieris patruus esse, Epictetus Acharnensis archon eponymus III 1192₄ (fere 230—235) fortasse Nicostrates frater aut fratris filius est. 11 Tanai in collegiis sacris Θεοῦ Ὑψίστου una cum sacerdote (ἱερεὺς) commemorari solet πατήρ συνόδου. Quod non tam munus (Ziebarth 154. 208) quam merus honor (Poland 372; Liebenam Städteverw. 131/2; Gerlach Ehreninschr. 39) est. 12 In synodo Iobacchorum Attica Ἰπποι vocabantur ministri a sacerdotibus instituti, quorum officium erat eos qui exire iussi non paruissent eicere. Cf. n. 1109₁₄₄. Etiam hic humilioris condicionis hominem significari inde apparet, quod unus inter eos qui certis muneribus funguntur demotico caret. Inter sodales sane haud

ἐπιθέτης· Μηνόφιλος) Μελιτεύς¹³

- 20 ὀργεῶναι⁶ | Ἑρμέως Ἀσμένου Γαργή[τ(τιος)]¹ | Ἀγήσανδρος
Φίλωνος¹⁴ Δαιδα(λίδης), | Νεικηφόρος Μηνοδώρου¹⁵ Σουινεύς, |
Κάλλιστος Εὐπόρου¹⁶ Τρινε(μειεύς), | Δαμιανὸς Δαμᾶ Ἀχαρνεύς, |
25 Εὐφρόστου Φίλωνος Δαιδα(λίδης) | Παιδέρως Ἐρωτος Ἀραφή-
νιος, | Πρεμιγένης) Γαργήττιος¹⁷, | Ὑάκινθος Εὐτυχίδου¹⁸
νε(ώτερος), | Μηνόφιλος) Μελιτεύς, | Πρεῖμος Καλλίστου, |
30 Διονύσιος) Εὐπυρίδης], | Βάκχης Εὐτυχίδου, | Ἐπαφρόδειτος
Μειλήσιος, | Ζώσιμος), | Εὐφραντᾶς Εὐτυχίδου, | Διονύσιος,
35 Θεόκοσμος, | Εὐτυχᾶς). |

- ἰέρειαι αἱ πρὸς ἐν|αυτὸν¹⁹ ἀναλώματα | ποιήσασαι με-
40 γάλα· | Ἀπολλωνία Ζωσίμου | ἐκ Βησαιῶν, | Εὐφροσύνη Φί-
45 λωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν, | Μαρθείνη²⁰ Κορνηλιανο[ῶ] | ἐξ Οἴου |
Ἀρέσκουσα Κίττου²¹ | ἐξ Αἰθαλιδῶν, | Νείκη Ἀττικοῦ ἐκ Πα|α-

pauci peregrini occurrunt (v. 27. 29. 30—36). ¹³ IG III 1122¹⁴ Εὐλεκτος Μηνοφίλου Μελιτεύς sophronista, Μηνόφιλος Ἀλκίμου Μελιτεύς hyposophronista est (a. 157/8), 1138⁶⁹ Μηνόφιλος Μηνοφίλου Μελιτεύς ephebus (a. 177/8). Is manifesto idem est, quem hic habemus, illius hyposophronistae filius. ἐπιθέτης is est qui λιβανωτὸν ἐπιτίθεισι, n. 1003¹⁷; Herwerden Lex.² s.v.

¹⁴ Philo Daedalida tum iam defunctus fuisse videtur, quoniam ipse quidem non comparet, at quinque eius liberi, duo filii (v. 20. 24) et tres filiae (v. 42. 56. 69). Iam IG III 1121¹⁰² (a. 156, 7) Φίλων Ἐλευσινίου Δαιδαλίδης inter ephebos est, sine dubio idem. Nam cuius annus natalis est 138, eius liberos initio saeculi tertii superstites et adulta aetate fuisse summam habet probabilitatem. ¹⁵ IG III 1112²⁹ E Μηνοδώρου Σουινεύς ephebus est a. 141/2, huius patruus potius quam frater. ¹⁶ Cf. IG III 1112²⁴ Νικίας Εὐπόρου Τρινεμεεύς. 1240⁸ . . . Εὐπόρου Τρινεμεεύς].

¹⁷ A. 165/6 ephebus fuit Primigenes Niciae f. Gargettius (IG III 1128⁵⁷), qui potest huius Primigenis pater esse, dummodo hunc inter orgeonas natu minores esse statuamus. ¹⁸ IG III 1250¹⁴ in frustulo tabulae, quod quia ubique paternae originis notam sine demotico habet, ex epheborum peregrinorum (ἐπεγγραφῶν) laterculo superesse videtur, [Ὑ]άκινθος Εὐτυχίδου est. ¹⁹ Ex reliquis sacerdotiis certe duo (v. 10. 68) perpetua fuerunt, fortasse etiam ea de quibus in neutram partem quicquam definitur (v. 12. 73. 76). ²⁰ Syrium nomen; cf. Wilhelm Jahresh. Beibl. IV 16. Ki. ²¹ IG III 1133⁶⁵ Ἀλέξανδρος Κίττου Αἰθαλίδης ephebus est (a. 171/2). Qui quin Arescusae frater sit, non est dubium. Sororem neque ante a. 190 neque post a. 202 annuo sacerdotio functam esse inde colligitur quod in laterculo sine dubio ex temporum ordine composito decimum a fine locum tenet. Alius frater Ἐλευσίνιος Κίττου Αἰθαλίδης sophronista fuit Commodi principatu (IG III 1145²⁰), anticosmeta sub idem tempus, quo soror sacerdotium gessit, intra annorum 197 et 207 spatium (IG III 1171³²).

- 50 νιέων, | Γλόκη Ἑρμῆρωτος | ἐκ Γαργηττίων, | Κορνηλία Κλεονείκη |
 55 ἐκ Μαραθωνίων, | Νεικομῶ Μαρχιανοῦ | ἐκ Παιανιέων, | Ὑψίστη 22
 Φίλωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν, | Γλυκέρα Ἀθηναίου 23 | ἐκ Λαμπτρέων, |
 60 ἱερασαμένη τὸ β' | ἐπὶ ταῖς αὐταῖς φιλοτεμν(αις) 24, | Εὐπλοια
 65 Εὐπορίστου | ἐξ Ἀθμονέων, | Ζωσάριον Ῥόδωνος 25 | ἐξ Στειριέων, |
 Μεσσία Δημητρία Κογνίτου 26 | ἐκ Πρασιέων. |
 70 ἱέρεια Ὀραίας 27 διὰ βίου. | Τυχάρῳ Φίλωνος | ἐκ Δαιδα-
 λιδῶν. |
 στεφανηφόρος· Ματρῶνα
 75 ἱέρεια Ἀφροδείτης. | Νείκη Μηνοφίλου | ἐκ Μελιτέων
 ἱέρεια Συρίας Θεοῦ 28. | Ἑρμαῖς Εὐτόχους.

22 A Iove Ὑψίστῳ nominata Schuerer Gesch. jüd. Volkes II 45 al.

23 Huius stirps descendere videtur ab illo Athenaeo Lamptrensi qui Augusti aetate inter prytanes tribus Erechtheidis (IG III 1019₉) et inter gennetas gentis Amyndridarum (IG III 1276₂₁) recensetur. 24 Eadem intelleguntur, quae sunt v. 38. 39 ἀναλώματα μεγάλα. Cf. n. 883⁵.

25 IG III 1133₆₂ Ῥόδων Στειριεύς ephebus est (a. 171/2), huius sacerdotis frater potius quam pater; cf. not. 23. 26 IG III 1192_{47, 48} (a. 230—235) Ζώσιμος Κογνίτου et Κόγνιτος Κογνίτου inter ephebos Pandionidis sunt, cui Prasiensium pagum ascriptum fuisse constat. Hi propter temporum rationes Messiae Demetriae sacerdotis fratris filii potius esse videntur quam fratres.

27 Matrem Deorum interpretatur Hoefer acute et probabiliter. Etenim perfrequens eius cognomen Ὀρεία esse in litteris (Eurip. Hippol. 144. Hel. 1301; Arist. Av. 746; Anth. Pal. VI 173₅. 237₁). Scriptum est Ὀραία pro Ὀρέα, cf. lapidem Amorginum saec. V a. Chr. IG XII 7, 75: [ἑ]ρή Μητρὸς Ὀρέης ἡ οἰκίη. 28 Hic a Venere (v. 73) distinguitur Dea Syria, cum n. 1136, cum ea confundatur.

1112. Gerusiae Hyettiae decretum ante a. 212 p. Chr. Hyetti. Tabula inscripta *a* in fronte, *b* in latere. Edd. Girard Bull. Hell. II 1878, 502, 11 a. p. 505; (Lolling) IG VII 2808 (Syll.² 740). Cf. Ziebarth Berl. phil. Woch. 1915, 429. [Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | [ἔ]δοξεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ¹ τοῦ Σωτῆρος | [Α]σκληπιοῦ, *a*
 ἐν κοινῷ στήλῃν ἀναγρα[φ]ῆναι, ἐν ᾗ στήλῃ εἶναι τὰ ὑπογεγραμμέ-

Nota coronidem v. 19 et compendium 1 quod patrem filii homonymum indicat. Anno 212 p. Chr., non antiquiorem esse tabulam nominum rationes docent. Cf. not. 6 et n. 1110¹. 1 Singularis haec appellatio collegii privati sacrorum causa instituti. Nam γερουσία civitatum Asianarum (cf. Poland 100; Swoboda Staatsalt. 177), ut νέων corpora, non ad cultum deorum spectant; quam vero ex titulis novimus ἱερὰν γερουσίαν Eleusine domicilium habentem (IG III 702_{2, 10}, 851₃, 1062₇, manifesto

- 5 [να]· | [άν]τι πολλῶν καὶ μεγάλων ὧν εὐεργετήθη παρὰ τοῦ θεοῦ, ὁ
 μνημης ἀρίστης² | Ἰούλιος Ἀριστέας ἐχαρίσατο διὰ τοῦ | θεοῦ τῇ γε-
 ρουσίᾳ χωρεῖδιον Στυφλ[ά]ριον³ πλ(έθρων) ὀκτώ, τόπῳ Συ⁴, ᾧ
 10 γείτονες⁵ ἀπὸ μὲν ἡοῦς Αὐρ. Θάλαμος καὶ πρόσ[υ]λον τῶν Καλ-
 λίστης κληρονόμων, | ἀπὸ δὲ ἄρκτου Αὐρ. Θεόδωρος, ἀπὸ | δὲ δύσεως
 15 οἱ Ἀρέσκοντος Ὀλμωνίου⁶ κληρονόμοι, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας | Σύμφορος
 Ὀλμώνιος καὶ οἱ Νεικοστράτου τοῦ Ζωπύρου κληρονόμοι, ἐπὶ τῷ |
 φυτεῦσαι τοὺς γερουσιαστὰς καὶ ἔχ[ε]ιν | αἰώνιον καὶ ἀναφαίρετον. |
 20 ὁμοίως ἔδοξεν κατὰ τὴν αὐτὴν εἰς[σ]ήγησιν ἀναγρ[α]φῆναι καὶ ἕτερον
 χωρίον, ὃ ἔδωκεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ὁ ἀξί[σ]τολογώτατος Αὐρ. Μενε-
 κράτης Ἐρατωνιανός ἀπ' εὐεργεσίας ὁμο[ί]ας ἀμπελικόν, τόπῳ, Ἰππο-
 25 βότῳ, πλ(έθρων) | [ἔ]ξ, ᾧ γείτον[ε]ς | ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς | ο[ί] | Ἐπαφρᾶ
 κληρ(ονόμοι), ἀπὸ δὲ μεσημβρίας | Εὐβουλάς Φύλακος, ἀπὸ δὲ δύ-
 σεως | Φ[ί]λιππος Θεοδώρου, ἀπὸ δὲ ἄρκτου | κ[ε]νὸν ἐδά[φ]ιον τὸ
 30 καλούμενον ἄ[λ]ω[ς] Ἄρεος, ἐ[π]ὶ τῷ καὶ αὐτὸ εἶναι τῆς γε[ρ]ουσίας
 αἰώνιον. εἰσὶν δὲ οἱ γερο[υ]σι[α]σταὶ οἷδε· Αὐρήλιος· προστ[ά]της
 Τειμοκράτης Χαρακλέους, Ἰού(λιος) | Αὐρ. Ἐρατωνιανός, Μεγιστᾶς⁷, |
 35 Ἐπαφρόδειτος Μεγιστᾶ, Κόσμος Ἐπαφροδείτου, Σωσίβιος Χαρακλέους, |
 Ἐπίκτητος Κόσμου, Με[ν]ε[κ]ράτης⁸, | ξουχῆρ . . . πιχ--
 40 ἔδοξεν οὖν τῇ γε[ρ]ουσίᾳ, εἴ τις τῷ[ν] ἀ[ν]θρώπ[ω]ν | [π]ί[ν]ω[ν] (τι) π[ά]θ[ω]ι[εν]⁹ ⁷ ὅ

consilium a civitate institutum erat quod sacra publica dearum Eleusi-
 niarum curaret. Aesculapi gerusiae Hyettiae neutiquam seniores modo
 homines interfuisse ex eis quae v. 39 sqq. de novis sodalibus recipiendis
 constituuntur luculentissime apparet. 2 Cf. n. 867²⁰ ἀνδρὲς δοκιμωτάτου

καὶ πάσης τεμεῖς καὶ ἀποδοχῆς ἀξίου. n. 1063⁸ ὁ πᾶσι μνησθεῖς. Αὐρ. Παρμε-
 νείδης. 3 Agri nomen; cf. Ap. Rh. II 1005 σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα,
 schol. l.l. στυφελήν· τραχείαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν ὡς φησι
 Ζηγνόδοτος ἐν Γλώσσαις. Cf. IG V 2 p. XVI¹⁰. 4 Distinxit Dttb. Cf. Knack-
 stedt De praediorum appell. gr. Marp. 1913, 15. 5 Cf. n. 1044¹⁰.

6 Hyettus Orchomeniorum vicus fuerat, cf. Paus. IX 24, 3 Κωπῶν δὲ
 ἐν ἀριστερᾷ σταδίου προελθόντι ὡς δώδεκα εἰσὶν Ὀλμωνες. Ὀλμωνέων δὲ
 ἐπτά που στάδια Ὑητος ἀφέστηκε, κῶμαι νῦν τε οὔσαι καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς·
 μοῖρας δέ, ἐμοὶ δοκεῖν, τῆς Ὀρχομενίας εἰσὶ καὶ αὗται καὶ τὸ πεδίον τὸ Ἀθα-
 μάντιον, cf. 34, 10 (Ἀλμωνες—Ὀλμωνες). Sed Septimio Severo et Caracalla
 imperantibus ἡ πόλις Ὑητῶν statuas dedicavit IG VII 2833/4; Boelte
 Realenc.² IX 91/2 cum tab. geogr. 7 TO . . . ΝΟΡW | [. N . N . . ANOI .] N

quae cancellis saepsimus Loll. non recognoverat. Dttb.: εἴ τις τῷ[ν] ἀ[ν]-
 ὄρῳ[ν] | ἀποθ[ά]νοι[ε]ν. Hi. De forma in -οιεν sumpsit Dttb. ex similitudine
 eorum quae in primo quem dicunt aoristo sunt φῆναι et φήγειεν inferiorem
 aetatem etiam in secundo pro ἀποθάνοι ut ἀποθάνοιεν singulari numero
 usurparet sibi indulsisse.

τούτου | [τ]ῶ[ν υἱ]ῶν⁸ αὐτοῦ γείνεσθαι, | δ]ν [ἄ]ν ἡ γερου(σί)α⁹
 45 ἔλγται¹⁰· ἐάν | δὲ μὴ ἔχῃ παιδί[α], τῶν ἐγγ[ύ]τα]]τα συγγενῶν δς
 εἰσιῶν | [δῶ]σει τῇ γερουσίᾳ ✕ ν'. | [ἄ]ν δὲ τις ἔξωθεν¹¹ δοκιμα[σθ]ῇ
 50 ὑπὸ τῆς γερουσίας, εἰ[σ]φερέτω εὐθέως τῇ γερου[σί]ᾳ ✕ ἑκατόν. ἐγράφῃ |
 ἄρχ(οντος) Αὐρ. Ζωπύρου το[ῦ] | Νεικοβούλου, μῆ(νός) Βουκα[τίου]¹² ζ'.

8 Genetivus partitivus pendens a τούτου, quod rursus ad γείνεσθαι referendum est. Transit quidem locus patris hereditatis iure ad filios, sed cui potissimum obveniat, gerusiastarum suffragiis decernitur.

9 ΓΕΡΟΥΑ. 10 Cum hic quidem nihil de pretio adiungatur, filios gratis in patris iura succesisse apparet. 11 I.e. qui nullo necessitudinis gradu defunctum attingat. Etenim si cognati aut nulli erant aut omnes introire nolebant, sodalitas liberum arbitrium habebat eligendi quem vellet. 12 De sero mensium Graecorum usu cf. n. 852¹⁰.

1113. Collegium Peraeae Rhodiae, saec. II/IP Lorymis in Rhodiorum Peraea, nunc in insula Syme. Edd. Dürrbach et Radet Bull. Hell. X 1886, 259, 6 (v. Gelder Mnemos. XXIV 189, 8 et SGDI 4260; Syll.² 741); cf. Poland 566, 305. [H]

[τ]ὸ κοινὸν τῶν ἐρανιστᾶν τῶν | ἁδωνιαζόντων¹ ἐτίμασε | [Τελέ]σταν
 5 Τελέσωνος Κασαρῆ² | εὐεργέταν ἀτελεῖαι πάσαι· εἰ[μ]εν δ[έ] αὐτὸν καὶ
 ἀσύμβολον³ καὶ [σ]τε[φαν]οῦσθαι θαλλοῦ στεφάνωι | καθ' ἕκαστα
 Ἀδώνια⁴ καὶ ἀνακαρύσσεσθαι.

1 Ita cum εἰσθῆσει, non [συν]ἁδωνιαζόντων (D-R, Dttb.), v. G. Cf. in decreto eiusdem loci Έφ. ἀρχ. 1907, 215, 13: [τιμαθέντος ὑπὸ Ἀδωνιαστᾶν ..

2 Sicut Τλωῖοι pagi (δάμου), in quo Phoenix portus situs erat, nomen fuit (Hiller Herm. XXXVII 1902, 144), ita Λώρυμα portus in Κασαρέων agro fuisse videtur. Cf. v. Gelder Gesch.-Rhod. 193. 220. 3 Cf. n. 1045²¹, 1046¹⁸. 4 Cf. n. 206⁸.

1114. Collegium Rhodium saec. II. Prope Rhodum urbem. Edd. Selivanov Topogr. Rhod. 131 tab. ep. n. 13; IG XII 1, 162 (Syll.² 742; SGDI 3843; Syll.² 742); cf. Poland 565, 273. [H]

[-- | τι]μαθ[έ]ντος ὑπὸ Ἀλιαστᾶν Ἀθαναστᾶν Ἑρμαῖστᾶν¹ Ἀ[ρ]ιστεϊ-
 δεῖων² | κοινοῦ χρυσέωι στεφάνωι, καὶ ὑπὸ Διοσσωτηριαστᾶν³ | Σαρα-

1 Unam esse sodalitatē, quae Solis Minervae Mercurii sacris simul operam det, apparet; nam aliter futurum fuisse ut ὑπὸ .. κοινοῦ ter repeteretur ex v. 4. 5. 7. 8 colligitur autem v. 2. 4. 5 bis binorum, v. 5—7 octo deorum coniunctorum cultores habere. 2 Collegia sacrorum causa constituta nominibus propriis conditorum significari Rhodi moris erat. In aliis titulis obvia sunt Ἀστυμήδειοι, Εὐφρανόρειοι, Θεαῖδηττειοι, Λυσιστράττειοι, Πολυκλεῖοι, Φιλώνειοι. Cf. Poland 75. Similiter ipsi dei ab eis

qui sacra eorum instituerunt denominantur n. 1014^{95, 97, 105}. 3 Διός

πιαστῶν κοινοῦ θαλλίνῳ στεφάνῳ, | καὶ ὑπὸ Σαραπιαστῶν χρυσέῳ
 5 στεφάνῳ καὶ ὑπὸ Μηνιαστῶν⁴ | Ἀφροδισιαστῶν κοινοῦ χρυσέῳ στε-
 φάνῳ, καὶ ὑπὸ Σωτηριαστῶν | Ἀσκληπιαστῶν Ποσειδανιαστῶν Ἑρα-
 κλειστῶν Ἀθαναῖστῶν Ἀφροδισιαστῶν | Ἑμαῖστῶν Ματρὸς θεῶν κοινοῦ
 χρυσέῳ στεφάνῳ, [κα]ὶ ὑπὸ | Ἑστιαστῶν κοινοῦ θαλλίνῳ στεφάνῳ.

Σωτήρος cultores. Similia nomina sunt Διοσταταβυριασταί et Διοξεστιασταί.
 (IG XII 1 indices l.l.) Sodalicia a deorum cultu denominata nulla terra
 plura quam Rhodiorum insula exhibet; enumerantur Ziebarth 45/8; Po-
 land 564/6 n. 245 A-296. Quibus addenda insularum Rhodiarum et Peraeae
 (n. 741) collegia. 4 De Menis sacris cf. n. 1042². 1142².

1115. Bucoli Pergameni saec. I p. Chr. In theatro. Supra
 titulum corona anaglypho expressa. Edd. C. Curtius Herm. VII 39, 12;
 Μουσ. βιβ. εὐ. σχολῆς II 1 p. 4; Fraenkel I. Perg. 485. Cf. R. Schoell Saturae
 phil. Sauppio obl. 176; Kern Realenc.² III 1013 et Genethliakon Robert.
 1910, 89. 98 et Herm. XLVI 1911, 431/6; Poland 44; Quandt De Baccho
 123. 251. 253/63. [Hr]

οἱ βουκόλοι¹ ἐτείμευσαν | Σωτήρα Ἀρτεμιδώρου, τὸν | ἀρχιβουκόλον²,
 5 διὰ τὸ εὐσεβῶς | καὶ ἀξίως τοῦ Καθηγεμόνος | Διονύσου³ προΐστασθαι
 τῶν | θεῶν μυστηρίων. |

Nominum Romanorum ratione ad Iuliorum aevum, i.e. saeculi primi
 p. Chr. initia deducimur Fr. Videas quantum differat Quadrati basis
 (not. 1) anno 106 non anterior, ubi Claudii et T. Flavii inveniantur.

1 Dionysiacam bubulcorum vim, quam intellexerant Dieterich Hymn.
 Orph. 3 alii, certo demonstravit catalogus in Quadrati basi (cf. supra)
 inscriptus Ath. Mitt. XXIV 1899, 179, 31: Γ. Ἄντιον Αὐλὸν Ἰούλιον Κουαδρά-
 τον] δις ὕπατον καὶ ἀν[θύπατον Ἀσίας] τὸν διὰ γένους ἱερέα τοῦ Καθηγεμόνος]
 Διονύσου οἱ χορεύσαντες βου[κόλοι τὴν ἐπ'] αὐτοῦ τριε[τηρίδα], sequuntur duo
 nomina, διαταξί[αρχος] unus, ἀρχιβούκολος unus, βουκόλοι tredecim. De
 Quadrato cf. Or. 486. Adde titulos Apolloniae Thraciae CIG 2052, ubi
 praeter alia vocabula officiorum mysticorum (v. 2 λικναφόρος. v. 4 ἐστί-
 α[ρχος]. v. 6 ἀρχιμύσ[της]. v. 16 ἀρχιβασσάρα. v. 17 κισσαφόρος] versu tertio
 exstat [ὁ δεῖνα ---]ο[φ]όρου βουκόλος, et Ephesi Brit. Mus. III 602 d²². 25,
 ubi bis βουκόλος sodalium nominibus adiunctum legitur, cum v. 24 καὶ
 ταῖς βασσάrais sit. De eorundem sacrorum monumentis aliis Pergamenis
 v. not. 2. 3. 2 Cf. I. Perg. 486⁴ [ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἀ]ρχιβουκόλου, ibid. n. 487⁵
 [ἀρχιβ]ου[χ]ολοῦντος, n. 488 Θεόδο[τος] ἀρχιβουκόλος Σωσιπάτραν τὴν ἱέρηαν. Item
 Perinthi oraculo Sibyllae ad mysteria Bacchi spectanti (Eph. epigr. III 236, 5)
 subscriptum est Σπέλλιος Εὐθύθις ἀρχιβουκόλος, Ἑρακλείδου Ἀλεξάνδρου ἀρχι-
 μυστοῦντος. Alia ap. Kern. Gen. 98. Quae nam inter archibucolum et archi-
 mystam, qui etiam in titulo Apolloniatico (not. 1) fuit, ratio intercedat,
 obscurum est. 3 Cf. I. Perg. 319: ἀγα[θή] τύχη. Διο[νύσου] Καθηγεμόνι
 καὶ τῇ Μιδαπεδειτῶν σπείρη[ν] Δ[ι]ο[νύ]σιος Διονυσίου [ἐ]στησεν. ibid. n. 486²

- εἰσὶν δὲ οἱ βουκόλοι· | Α. Ἀγ[ε]ίνιος⁴ Γάλλος, | Περιγένης
 10 Περιγένους, | Μηνόδωρος [Α]σκληπιάδου, | Ἑρμαῖσκος Ἑρμαί-
 σκου, | Α. Ἰούλιος Διοκλῆς, | Τρύφων Τρύφωνος Κοράλλης⁵, |
 15 Διομήδης Διομήδους, | Ἑρμαῖσκος Ποσιδωνίου, | Μηνογένης
 Ἀσκληπιάδου Μιννᾶς, | Νικόμαχος Νικομάχου, | Ἑρμογένης
 20 Ἀγαθοβούλου, | Α. Ἀνεΐνιος Ἰουλιανός, | Γ. Ἰούλιος Ῥοῦφος
 ὁ καὶ Ἀφροδείσιος | Ἀσκληπιάδης Ζωτά[ρ]ου⁶ Ἐπίνεικος |
 Ἀγαθόβουλος Ἑρμογ[ε]νους, | Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Πόπλιος, |
 25 Ἰούστος, | Ἀπολλώνιος.
 ὁ μνοδιδασκαλοι⁷· | Μηνόφιλος Ἡρακλείδου Φῆλιξ, | Ἀσκλη-
 πιάδης Μόσχου Πάρις.
 30 Σειληνοί⁸· | Μηνόφαντος Μηνόφάντου Πολύβιος, | Θάλαμος
 Ἀσκληπιάδου, | Π. Οὐήδιος⁹ Νάσων χορηγός.

[τοῦ Κ]αθηγεμόνος Διονύσου]. Cf. n. 694⁹. Kern Herm. l.l. 436. 4 Suppl. Sch. ex v. 19. 5 Ex hominibus qui bina nomina gerunt unus (v. 20) more apud plerosque Graecos usitato ὁ καὶ addit, reliqui septem (v. 13. 16. 21. 23. 27. 28. 30) alterum nomen post paternae originis significationem addunt sine coniunctione. Quae consuetudo Pergamenis communis fuisse videtur cum Smyrnaeis vicinis. Cf. n. 996¹. 6 Cf. nomine Πάπας, Παπάρος, Παπαρίων I. Priene 313 et p. 237 s.v.; Croenert Kolotes u. Menedemos 16. 7 Hymnos a bucolis Dionysiacis cantatos nunc quoque exstare in collectione eorum carminum quae Orphica vocantur perspexit Sch. Etenim I 8 λιτομένοις κούρην (Hecaten) τελεταῖς ὁσίῃσι παρῆναι βουκόλῳ εὐμενέουσιν δέι κεχαρηῇτι θυμῷ. XXXI 6 sq. ἐλθοιτ' εὐμενέοντες (Curetes) ἐπ' εὐφῆμοις λόγοιςιν βουκόλῳ εὐάντητοι δέι κεχαρηῇτι θυμῷ manifesto de hoc bubulcorum genere intellegenda esse. Cf. etiam n. 1110²; Kern Herm. l.l. qui vel totum hymnorum Orphicorum corpus sacerdotibus Pergamenis tribuit, et Quandt l.l. 8 In repraesentandis Bacchi rebus gestis hi Silenorum partes sustinebant. Lucian. de salt. 79: ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη καὶ τοι σατυρικῇ οὔσα οὕτω κεχρίσται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρόν, ἀπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὀρώντες. Fr. Cf. ἔπποι 1109⁷⁷.

9 Non Ovidius, sed Vedius! Mommsen ap. Fr.

1116. Eranistarum Rhodiorum catalogus saec. II. Rhodi prope urbem. Edd. Papadopulos-Kerameus Bull. Hell. V 1881, 331, 1; IG XII 1, 9 (Syll.² 744; SGDI 3760). [H²]

ἐπ' ἱερέως Θεοφάνεως¹, ἀρχεραμιστᾶ | Μενεχράτους Κιβυράτα, Ἰα-

1 Non collegii, sed rei publicae Rhodiorum eponymus. IG XII 1, 1141 al.; SGDI 4245⁴³¹. Bleckmann De inscr. in vasculis Rhod. 38 et Klio XII 255, 144.

κινθίου² | ἔκται ἐξ ἱκάδος³, [τοιῶ]ε τῶν ἐρανισ|τῶν ἐπανγείλα[ντο]⁴ εἰς
 5 τὰν ἀνοι|κοδομάν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνα|μείων τῶν πεσόντων ἐν
 τῷ σεισμῷ· | Μενεκράτης Κιβυράτας ἀνοικοδομήσειν τὸν τοίχον | καὶ
 τὰ μναμεῖα τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασι· τὸ δὲ πεσθ[ν] | ἀργύριον ἐκ τῶν
 10 ἐπανγελῶν ὑπάρξει τῷ κοινῷ. | [— Διον]ῦδος⁵ Δ | (*reliqua nomina desunt*).

2 N. 974⁵. 3 Die vigesimo sexto. Cf. n. 1031². 4 Decretum erat ab eranistis, ut qui vellent contribuere ad instaurandam maceriem et monumenta sepulcralia profiterentur. Quo facto archeranista statim se omnem sumptum in se recipere pronuntiavit, ut quae ab aliis conferrentur integra manerent sodalitati. 5 Suppl. Dttb. Cf. Herodian. Techn. I p. 236¹⁸ Lentz. Qui idem II p. 707⁴ genetivum Διονῦς esse dicit, sed ut -ᾶς -ᾶδος pro -ᾶς -ᾶ apud Graecos Asianos haud infrequens est (cf. n. 364^{60. 98. 1014}^{74. 82. 139}), sic item Δεονῦδος habes iam in titulo Erythraeo perantiquo IGA. 494⁵.

1117. Collegii sepulcretum saec. II. Prope Thespias. Edd. Stephani Reise nördl. Griechenl. p. 74 tab. V 56 (Keil Syll. Inscr. Boeot. 93 XXIII); Lebas II 403; Rangabé Ant. Hell. 892 (Lüders Dionys. Künstler 162, 33; SGDI 800; IG VII 1785; Michel 767; Syll.² 745). Cf. K. Keil Philol. XXIII 231; Dittenberger Or. 311³; Poland 554, 35. [Hi]

5 δρος τᾶς | γᾶς τᾶς [ἰα] | ρᾶς τῶν σ[υν] | θυτά[ων] τᾶμ | Μωσά[ων] 1 τῷν
 Εἰσιούδειων².

Litterae ΑΣ. 1 Aliam Thespiensem cultorum Musarum Heliconiadum sodalitatem novimus Or. 311: [— γ]ᾶν [ἀ]νέθε[ι]κε | Φιλ[έ]τηρος [Α]ττάλ[ω] II | ἐργαμεὺς (primi Philetaeri, non Eumenis II et Attali II fratris) τῆς Μ[ω]σ[α]ῖης κῆ τῆς συνθύτης τοῖς) Φιλετηρεῖσσι ἰαράν [ε]ἶμεν τὸν πάντα χρό[ν]ον. 2 Non ad Musas hoc adiectivum spectare, terminatio -ων (non -ᾶν) luculentissime probat. Immo quia plura erant Musarum collegia, cognominibus distinguebantur. Atque συνθύτη Φιλετηρεῖς quidem (not. 1) a principe cui egregia beneficia accepta referebant, Εἰσιόδαιοι vero a poeta Heliconio appellabantur.

1118. Eranistarum Rhodiorum donatio. In vico Embona insulae Rhodi. Edd. Martha Bull. Hell. IV 1880, 138 (IG XII 1, 736; Syll.² 746; v. Gelder SGDI 4139). Cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 219; Poland 566, B283. [Hi]

...ευ[— | ἐ]ρανιστῶν¹ τῷ κοινῷ ἔδωκε δωρεάν ἐς ταφία | τᾶς γᾶς
 5 τᾶς ἐν 'Ρόγχω[ι]², | ὡς ἂ ὁδὸς ἂ φέρουσα ἐξ Ἀ[γ]ουλείας εἰς Ἴππο-

1 Sodalitatem Aesculapii, Apollinis, Veneris esse ex v. 12—14 apparet. H. 2 ΡΟΓΚΥΩ lapis, em. Hi.; 'Ρογκύω[i] M.; 'Ρογκ[ι]ωι G.; demotica 'Ρογκίδας (IG XII 1, 177), 'Ρονγίδας (ibid. 178); conferas quoque Ὑπερευγύς (supra n. 724) et appellativa ῥέγκας, ῥόγγος, ῥύγγος. Ad scriptionem κα cf. n. 741¹⁸. Rhodiorum demoticum patronymicum habes Νεττίδαι a Νεττέιζ derivatum (n. 933¹). Quamquam 'Ρόγγος s. 'Ρόγγον ctoena erat (v. 11),

τειαν³, | μάχος ὀργυῶν εἴκοσι πέν|τε, πλάτος ὀργυῶν δεκα|έξ, ὡς ὄροι
 10 κεῖνται· | ὠρεᾶν καὶ ἄλλον τόπον | ἐν ταῖς κοιναῖς· ὠρεᾶν | τὸ τέμενος
 τοῦ Ἀσκληπ[ι]οῦ καὶ τοῦ Ἀπόλ[λωνος καὶ] | τᾶς Ἀφροδίτας [-] |
 15 ποιούμενος [- | τ]οῦ[ς] ὄρου[ς -]

ctoenam vero δάμου subdivisionem esse novimus (n. 339²), ut eluceat
 demum et ctoenam cognomines fuisse, sicut Χολαργέων trittyem et demum
 Atticum (n. 917). 3 Inter Amphineorum gentes (πάτρας) 695²¹ recenseri
 Ἰπποτάδας, quorum sedem Ἰπποτεῖαν esse, observavit Selivanov Topogr.
 Rhod. 74sq. Cf. not. 2. Idem nomen in terminis Delphicis n. 826 III 17^{43a}
 εἰς πέτραν ἢ Ἰπποτεῖα κ|αλεῖται et 18 [έξ Ἰπποτεῖας πέτρας]?

1119. Tanagraeorum collegium saec. II/III p. Chr. Tanagrae
 in museo. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον II 402 (Kaibel Herm. VIII 430);
 IG VII 688 (Syll.² 747; Poland 554, 32). [Ht]

Ἐλπίς· | ταύτην ἔθαψεν ἡ σύνο|δος 1 τῶν Ἀθηναίων 2.

Litterae ΑΡΣΩ, η = κ > c. 1 Cf. n. 1101⁵. 2 Eiusdem collegii
 duo alia epitaphia habes sermone Boeotico conscripta IG VII 685 ἐπὶ
 Λυκάωνι· οὗτον ἔθαψαν τὸ Ἀθηναῖστῃ. 687 Ἰππόμαχε χῆρε· οὗτον ἔθαψ[α]ν τὸ
 Ἀθηναῖστ[ῃ]. Praeterea unum Tanagrae exstat monumentum hominis a
 Dionysiastarum sodalitate sepulti (ibid. 686 Γαλάτας· οὗτον ἔθαψαν τὸ Διω-
 νυσιαστῃ); aliud mutilum ibid. 689 ubi nihil dispicitur nisi [τοῦτ]ον ἔθαψαν
 οἱ σ|υνθῆτα[ι -] (cf. n. 1117³); tertium ed. Herkenrath Ath. Mitt. XXXI 1906, 434.

1120. Coorum collegium saec. II s. I? Coi. Edd. Paton et
 Hicks Inscr. Cos 156 (Syll. 748); cf. Poland 563, 232. [Ht]

ῥος θηκαίω[ν] 1 | θιάσου Ἐρμαῖστ[ᾶ]ν 2 | τῶν σὺν Νικηφόρ[ω] | τῷ
 5 Ἐρμαίου Λαοδι|κέως 3.

Litterae ΑΘΣΝ. 1 Adiectivi θηκαῖος (cf. Herodot. II 86 οἰκημα θη-
 καίων) pluralis neutrius generis substantive usurpatus a nomine θήκη (cf.
 IG II 4092 Προκρίτου θήκη. 1088. 1089 ῥος θήκης. 1090 ῥος θηκῶν; IG IX 2,
 427 Pheris: ἐπέθεικε καὶ τὰν θεῖαν μυαμμεῖον, 426 Κρατιδαία θεῖα) eo po-
 tissimum differt, quod hoc quidem unum sepulcrum, illud vero ampliorem
 locum plurium defunctorum corporibus recipiendis destinatum indicat.
 Quare plerumque in coemeteriis collegiorum (not. 2), rarius sane etiam
 in privatorum epitaphiis (Paton-Hicks 160 [Syll.² 885]): ῥος θηκαίων Να-
 νάκου τοῦ καὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ [Ν]αννάκου) occurrit. 2 Cf. Paton-Hicks 155:
 [ῥ]ος θηκαίω[ν] θιάσου Ἀφροδισιαστῶν τῶν σὺν Εὐτόχῳ. 157 ῥος θηκαίων Ἀθη-
 ναῖστῶν τῶν σὺν Δράκωντι. 158 [ῥ]ος θηκαίων [θ]ιάσου Ἀθανα[ῖ]στῶν τῶν [σ]ὺν
 Ἀσκλη[π]ιδεῖ. Cf. Herzog Koische Forsch. 10, 38—44. 3 Hic et in re-
 liquis eiusdem generis cippis (not. 2) manifesto nomen proprium indicat
 conditorem eundemque praefectum sodalitatis.

6. Vota et dedicationes.

Adde n. 3d (2749). Omisimus 2752. 754/5. 768 (cf. 3997¹).

1121. Naucrati. Vas fictile. Edd. Flinders Petrie Naucratis I tab. IV 3. XXXII 1 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 139 a; Syll.² 750; SGDI 5758). [H₂]

Πολέμαρχος [με ἀνέθηκε τ]ῷ πόλῳνι : καὶ τὴν π[ρ]όχον¹ καὶ τὸ ὑπο-
[κρητ]ήριον².

Litterae ΑΕΜΔV. 1 Lege πρόχουν. Memorabilem hanc contractionem in tam antiquo titulo Ionico iure existimat B. 2 Cf. monumentum Sigeense n. 2, ubi item basis cui cratera imponitur Ionice ὑποκρητήριον appellatur, cum in Attica eiusdem tituli parte B₄ ἐπίστατον sit.

1122. Selinuntiorum di Salvatore, saec. V. Selinunte in templo Apollinis. Edd. Ugdulena Rivista Sicula 1871, 201 (Roehl IGA 515; Hicks¹ 25; Kaibel IG XIV 268 (Bechtel SGDI 3046; Michel 1240; Syll.² 751; Solmsen IG Dial.³ 27; Buck Gr. Dial. 249, 91); Hulot et Fougères Selinonte 101. Cf. Sauppe NGGoett. 1871, 605; Blass Rh. Mus. XXXVI 615, 12; Busolt Gr. Gesch. III 1, 521²; Wilhelm Z. Oest. Gymn. 1913 VII. [H₂]

[δι]ὰ τὸς θεὸς τῷ[σ]δε νικῶντι¹ τοὶ Σελινόν[τιοι]· [δι]ὰ τὸν Δία² νικῶμες καὶ διὰ τὸν Φόβον³ [καὶ] [δι]ὰ ἡρακλέα καὶ δι' Ἀπόλλωνα

Litterae V (β, cf. not. 3) <DΘNPNV+(χ_ετ̄). Saeculi quinti a. Chr. n. medii titulum esse demonstravit Kirchhoff Stud.⁴ 113. 1 I.e. vicerunt. De hac victoria nihil memoriae proditum est. Nam quae apud Diodorum XI 86, 2 leguntur κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Ἐγεσταίοις καὶ Λιλυθαίοις ἐνέστη πόλεμος (Aristone Athenis archonte a. 454/3), coniectura audaci et improbabili Holmii Gesch. Sic. I 257. 431 ad Selinuntiorum res tracta, de Segestanorum et Halicyaeorum potius bello intellegenda esse docuit Koehler Ath. Mitt. IV 31. Dttb. Holmium sequitur Wilh. 2 Ut Megaris sacra Iovis Olympii maximi momenti erant (cf. Paus. I 40, 5. IG VII 1—14; supra n. 331₁₅), sic item apud colonos Selinuntios; cf. v. 6. 10. Nolim eodem referre cum Sauppio Herodot. V 46 οἱ γὰρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς Ἀγοραίου βωμόν. Neque enim huius quidem Iovis templum aut sacra magnifica fuisse existimo, sed simpliciter in medio foro dei qui eius tutelam habebat aram collocatam, ut ubique moris erat. 3 ΔΘVON Holm eam litterae βῆτα formam agnovit, quae apud Corinthios eorumque vicinos et colonos antiquitus usitata erat. Singillatim sane non nihil discrepant tituli, sed omnes tamen figuras (ΠΓΛΜΠ-Π) ad eandem originem redire apparet. Φόβον Ho. interpretatur illum Martiis filium et comitem, quem iam Homerus novit Δ 440. A 37. N 299. O 119. At sic ipsum Martem ab hoc recensu deorum victorum abesse mireris. Quare praestabit cum Sa. ipsius dei ἐπικλησιν agnoscere omisso nomine proprio positam ut infra Μαλοφόρον (not. 4) et Πασικράτειαν (not. 5). Dttb.

5 καὶ διὰ Π[οτ]ε[ιδῶ]να καὶ διὰ Τυνδαρίδας καὶ δι' Ἀθ[α]νάαν⁴ καὶ
 διὰ Μαλοφόρον⁵ καὶ διὰ Πασικ[ράτ]ειαν⁶ καὶ δι[α] τὸς ἄλλος θεός⁷,
 [δ]ιὰ δὲ Δία | μάλιστ[α]. φιλία[ς] δὲ γενομένης ἐν χρυσέοι⁸ ἐλά-
 [σα]ντα[ς], τὰ δ' ὄνύματα⁹ ταῦτα κολ[ά]ψαντα[ς] ἐς τὸ Ἄ[π]ολ[λ]όνιον¹⁰
 10 καθθέμεν, τὸ Διὸς προ[γ]ρά[ψα]ντες¹¹. τὸ δὲ χρυσίον | ἐξέκ[οντα]¹²
 τ[α]λάντον ἔμεν.

At cf. Usener Götternamen 224¹⁵; Deubner Ath. Mitt. XXVII 253; Kern Krieg u. Kult der Hell. 1915, 8/9. 4 Non Ἀθ[α]ν[α]ν. So. 5 Cf. Pausan. I 44, 3 ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον (Megarensium), καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἐτι Νίσαιαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν ἱερὸν Δῆμητρος ἐστὶ Μαλοφόρου. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπικλησιν, καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δῆμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον. Cuius testimonium ut perbene illustrat arcitissimam sacrorum necessitudinem, quae inter Megarenses eorumque colonos intercedebat, sic explicationem cognominis habet manifesto falsam. Nam ovīs Dorice μῆλον, Boeotice μεῖλον est, ut apparet a pomorum potius cultura derivandam deae appellationem cum scholiasta Homérico I 542. Eodem redire videtur πολυμάλου Σικελίας praeconium apud Pindarum Ol. I 12. Sa. 6 Proserpinam. Hom. Hymn. Cer. 364 ἐνθάδ' εὐρύστα δεσπόσσεις πάντων ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει, τιμᾶς δὲ σήσειςθαι μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας aptissime confert Sa., monens illud cognomen nusquam accommodatū videri debere quam in Sicilia, quae nuptiarum causa a Iove Proserpinae dono data esset; Pind. Nem. I 13: νόστω, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνα κατένευσέν τέ φοι χρίταις, ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονὸς Σικελίαν πείσαν ὀρθώσαιν κορυφαῖς πολλῶν ἀφνεαῖς. Dttb. Deae Πασικράτας fanum Demetriade effodit Arbanitopullus Πρακτ. 1912, 198/209.

7 Eiusdem cautionis et reverentiae hoc est de qua agitur n. 1153.

8 χρύσειον substantive de tabula vel lamina aurea dici videtur, in qua cum imagines deorum anaglyphae malleo exprimendae (ἐλάσαντας) tum index nominum insculpendus (κολάψαντας) sit; sane obiectum verbi ἐλάσαντας non definite enuntiatum aliquid molesti habere non infitiamur. Utique κολάψαντας non ad hunc lapidem sed ad illam tabulam auream spectare inde apparet quod utrumque participium aequae a καθθέμεν pendet, cum tamen hic titulus non depositus sit in templo, sed lapidi parietis incisus.

9 Suppl. Sauppe. 10 Suppl. Ugd. Apollinem proximum ac paene eundem dignitatis locum habuisse cum Iove, propter summam inter metropoleos et coloniae sacrorum necessitudinem (not. 4) probabile est. Nam eximiam fuisse apud Megarenses Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου venerationem constat; cf. Theogn. 773 sqq. Paus. I 42, 5. supra n. 653 A²². 11 Suppl. Holm. Anacoluthia, per quam duobus accusativis participiorum ἐλάσαντας -- κολάψαντας subiungitur nominativus προγράψαντες, multis similis negligentiae exemplis defenditur. 12 Aspirationem non negligentia omisam, sed ex φεζήκοντα veteris Doridis legitime ἐξήκοντα natum observavit Bl.

1123. Crinis dedicatio saec. III p. Chr. Minoae in insula Amorgo, nunc Therae. Edd. Ross Inscr. inedd. III 316 (Syll.² 753); IG XII 7, 259. [Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | [Α]ῤρ.¹ Θεόδοτος Ἐρ[μ]ίου, στεφανοφο[ρ]ήσας² σὺν
5 καὶ Αῤρ. | [Ἰά]σωνι Μουσικοῦ | [καὶ] τελέσας τὰ π[ά]τρι[α] μυστήρια
10 τοῖς | [θεοῖ]ς, κοματροφῆσαν[τος³ τ]οῦ ὑοῦ μου Αῤρ. | [Θεοδ]ότου β',
τὸν τίτλον⁴ | [ἀν]έθηκα.

1 Quod nemo hic sine Aurelio nomine comparet, eo probabile fit, titulum anno 212 non esse antiquiorem. 2 Stephanephorus Minoëtarum etiam IG XII 7, 240₁₁. 247₁₀ al.; τὸν στρατηγὸν καὶ στεφανηφόρον ibid. 270.

3 Cf. n. 900². 4 Magis etiam, quam Latina vox *titulus* in Graeca inscriptione usurpata, singulare est quod non opus aliquod inscripto titulo consecrari dicitur deis, sed ipse modo titulus. Sed cf. AEM Oest. IX 119, 81₈₀ τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Σεβαστοῦ καὶ τὸν τίτλον σὺν ταῖς γραφαῖς τοῖς ἱεροῦργοις [Τ]ιβ. Κ. Στρατόνεικος ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέστησε. Herwerden Lex.² s.v. Cf. Dessau ILS III p. 904 et n. 5466 *titulum polivit -- et nomina inscripsit*. -- *titulum fecit ubi nomina cultor(um) scripsit et sculpsit*. p. 942 n. 4989 *titulum marmoreum posuit*.

1124. Scutlarii donum saec. I p. Chr. (?) Pergami. Edd. Fraenkel Inscr. Perg. 341 (Syll.² 756). [Hi]

Ἀγαθῇ Τύχῃ καὶ Ἀγαθῷ Δαίμονι¹ | τὴν βάσιν | Φιλήμων Ἄνθου |
5 σκουτλάριος².

1 Simillimam dedicationem habes in titulo Coe SGDI 3650: [Φ]ίλιππος Αὐτοφ[ω]ντος τὸ ὀρολόγιον Τύχῃ καὶ Ἀγαθῷ Δαίμονι καὶ τῷ δάμω.

2 Qui pavementum scutulis, i.e. tabulis lapideis rhombi figura, sternit. Vitruv. VII 1, 4: *cum ea (pavimenta) exstructa fuerint et fastigia suam structionem habuerint, ita fricentur, uti si scutilia sint, nulli gradus in scutulis aut trigonis seu quadratis seu favis exstent, sed coagmentorum compositio planam habeat inter se directionem*. Fr. Cf. IG III 1424 (n. 1239) εἴ τις ἀποκοσμίσει τοῦτο τὸ ἥρῳον ἢ ἀποσκουτλώσει. Apud Heronem (Metr. scr. I p. 181₂₁) σκούτλωσις de pavimento usurpatur (Tannery Rev. arch. XXX 1897, 78). De theatro cf. Iudeich Hierapolis 68, 4₃: [τὸ θέατρον] κατεσκεύασεν -- σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ [καὶ τῇ λα]μ[π]ροτάτῃ σκουτλώσει. Cf. Wilhelm AEMOest. XX 85; Benndorf Ephesos I 97; Heberdey-Wilberg Jahresh. III 1900 206/7: σωματοθήκην -- περιεσκού[τλω]σεν, quod non ad sepulcrum ipsum, sed ad apsidem referunt editores.

1125. Aeon, Augusti aetate. Eleusine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887, 112, 33 (Syll.² 757). Cf. Drumann-Groeber Gesch. Roms IV² 593, 31; Weinreich Arch. Religionsw. XIX 1918, 174. [Hi et Weinr.]

Κόιντος Πομπήιος Αἰῶνος υἱός] 1 | ἐποίει καὶ ἀνέθηκε | σὺν ἀδελφοῖς
 5 Αἰῶνι καὶ Σέξτωι | Αἰῶνα 2 | εἰς κράτος Ἑρώματος 3 καὶ διαμονὴν | μυ-
 στηρίων 4. |
 Αἰὼν ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ | φύσει θεῖαί μένων κόσμος τε εἷς |
 10 κατὰ τὰ αὐτά, ὅποῖος ἔστι καὶ ἡν | καὶ ἔσται, ἀρχὴν μεσότητα τέλος |
 οὐκ ἔχων, μεταβολῆς ἀμέτοχος, | θείας φύσεως ἐργάτης αἰωνίου πάντα 5.

Litterae ΕΘΞΠCΩ. 1 Nominum ratio suadet ne nimis recentem titulum existimemus; in eandem partem valet iota mutum nusquam omis- sum. Quare Augusti aetate utique non recentiorum existimo titulum. Dttb. De A. et Q. Pompeis a quibus hi nomen duxisse videntur cf. Groeber 321. Cf. etiam not. 3. 2 Wernicke Realenc. I 1042; Roscher Lex. Myth. I 195; Baumeister Denkm. I 32. Eximias esse huius numinis partes apud Non- num itemque apud Platonicos illi aetate suppare constat; at hic titulus (not. 1. 3) multo antiquior est quam ut illorum opiniones hic quaerere liceat. Quod contra in fabulis Orphicis antiquis ut Χρόνος maximum momentum tribueretur, sic Αἰὼνος nomen nusquam occurrere observavit Wern. Dttb. [Chroni enim filii sunt Aether et Amor. Kern De Orphei ... theogon. 8]. Quod ad Mithrae mysteria huius dei sacra referuntur, id nullo firmatur testimonio, sed una nititur simulacrorum quorundam in Mithraeis inventorum interpretatione, quae hominem alatum, facie leonina, ab inferiore parte serpentibus involutum referunt (cf. imaginem ap. Bau- meisterum). At opinionem a Zoëga propositam, hanc figuram Aeona repraesentare, idoneo fundamento carere recte monuit Wern. Quare quod haud procul ab hac basi repertum est caput serpentis, id num ex monumento a Q. A. S. Pompeis dedicato supersit, ut Philo visum est, in medio relinquendum erit. Dttb.; sed cf. Cumont-Gehrich Myster. des Mithra 82. Ceterum Euripidis illa (Heraclid. 898) πολλὰ γὰρ τίττει Μοῖρα τελεσιδωτέρ' Αἰὼν τε Χρόνου παῖς collato Wilamowitzii commentario (Anal. Eurip. 231) deum iamtum fuisse Chronum (nec non Aeonem) probant. De Aeonis imagine in phylacterio expressa Aeonisque die festo Alexandrino cf. Weinreich l.l., Weber Arch. Rel. Wiss. XIX 331 A. 1. 3 Quod Urbis aeternae nomen nudum ponitur nulla adiuncta Augustorum mentione, id ei quam not. 1 protuli aetatis definitioni favere videtur. Dttb. 4 Si de Mithrae potissimum mysteriis hoc accipias, certe temporum rationes non refragabuntur. Nam ea bello praedonum (67 a. Chr.) primum per magnam orbis Romani partem propagata esse discimus ex Plutarchi Pomp. 24. At incertissima est opinio de Aeonis cum Mithra necessi- tudine (not. 2). Quae sequitur laus dei (v. 7—12) eius totus color nullum genus fabularum reconditarum aut sacrorum arcanorum refert, sed temporis infiniti notionem sermone simplici et perspicuo illustrat. Dttb. Doctrinas philosophas inde a Platonis Timaeo 37 D—38 E de aeternitate saepe tra- ditas sermo tituli redolere videtur, cf. Weinreich l.l. 5 Durus hic adverbial- is accusativi usus, ut κατὰ lapicidae errore excidisse haud improbabile sit.

1126. Donarium Delium c. a. 100. Edd. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VI 1882, 328, 22 (Syll.² 758). [Hⁱ]

Εὐτοχος Ἀπολ[λ]ων(ί)ου Νυμφαίτη[ς]¹ | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Εὐ-
βο(ύ)λο[υ] | καὶ ὑπὲρ τῶν πλοῖζομένων πάντων | Διὶ Οὐρίῳ, Σαρ-
5 πιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι, Ἀρ[φ]οκράτει², θεοῖς συννόις καὶ συμ|βώμοις,
ἐπὶ ἱερέως Θεομνήστου | τοῦ Θεογένου Κυδαθηναίως³, | ζακορεύοντας
Νοσίου⁴, | χαριστήριον.

Totum argumentum tractavit Rusch De Sarapide et Iside in Graecia cultis. 1906, 38/57. 1 Civis oppidi Pontici cui nomen erat Νύμφαιον. Cf. Steph. Byz. Νύμφαιον· πόλις Ταυρικὴ μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὡς γησι Στράβων (VII 309). τὸ ἔθνικὸν δόναται ὡς Ἡραιεὺς Νυμφαίης· τὸ δὲ νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται δὲ καὶ Νυμφαίτης. De dubia lectione tituli IOPEux. II 201 Σωσίπατρος Νυμφατος, ubi Νυμφα[τ]ι[ς] dubitanter Latyschew, Νυμφατος Škorpil, cf. Minns Scythians and Greeks 560¹. 2 De scriptura cf. n. 977⁵. 3 Fuit ἱερεὺς Ἀρτέμιδος ἐν Δήλῳ | ἐπὶ Ἐχεκράτους ἀρχόντος (101/0); Serapidis a. 107/6 (Ferguson Klio VII 1907, 231). PA 6968. 4 N. 1137⁶.

1127—1138. Donaria Delia. Tempus (praeter n. 1129. 1132? 1138) esse Attici dominii (a. 167—88) demotica Atheniensium probant. Cf. Or. 251 = IG XI 4, 1215; Rusch De Sarapide et Iside in Graecia cultis 1906, 38/57. [Hⁱ]

1127. Bases plane geminae. Edd. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VI 1882, 324, 16 et 325, 17 (Syll.² 759; Michel 1165). 1128. Edd. Hauvette l.l. 333, 30 (Syll.² 760). 1129. Edd. Hauvette 323, 13 (Syll.² 761); IG XI 1253. 1130. Ed. Hauvette l.l. 331, 26 (Syll. 762). 1131. In superficie baseos duo vestigia pedum. Ed. Hauvette l.l. 336, 37 (Syll.² 763). 1132. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 458, 7 (Syll.² 764). 1133. Edd. Hauvette l.l. 339, 43 (Syll.² 765). 1134. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 460, 11 (Syll.² 766); IG XI 1249. 1135. Edd. Hauvette l.l. 498, 16 (Syll.² 767). 1136. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 460, 13 (Syll.² 769). 1137. Edd. Hauvette Bull. Hell. VI 1882, 500, 23 (Syll.² 770; Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 1912, 14, 61). Cf. Homolle Bull. Hell. VIII 136; Hatzfeld (et Roussel) ibid. XXXIII 506, 22. 507¹. XXXVI 81. 1138. Edd. Hauvette l.l. 502, 25 (Syll.² 771). Roussel IG XI 1234; cf. idem Mél. Holleaux 273.

1127 δ Σαράπιδι, Ἰσιδι, | Ἀνούβιδι | Κόϊντος Γαίτου | [x]ατὰ πρόσταγμα¹ | διὰ
10 ὄνειροκρίτου² | Μηνοδώρου τοῦ Ἀγίου | Νικομηδέως, | ἐπὶ ἱερέως | Λέον-
τος | τοῦ Ἀγαθάρχου | Μαραθωνίου³.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Cf. n. 1153¹. 2 Somniorum interpretes etiam in aliis titulis Deliis deorum Aegyptiorum (n. 1133¹) nec non Attico sub arce invento (IG III 162: λυγνάπρια αὐτῆς [i.e. Isidis?] καὶ ὄνειροκρίτης, cf.

Rusch De Serapide 11) occurrunt; hic videmus προστάγματα deorum, ex quibus longe plurima ex his donis eis oblata sunt (n. 1153⁴), plerumque per somnum hominibus obtigisse, ut ministris opus esset qui ea interpretarentur. Ipse Sarapidis apud Delios sacerdos somnio dei voluntatem edocetur n. 663¹⁴. 3 PA 9118; Ferguson Klio VII 1907, 233.

- 1128 Ἰσιδι Ἀθμονίχῃ Νικίου ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων Ἀριστείδου καὶ Ἀριστοκλέους καθ' ὄραμα¹, ἐπὶ ἱερέως Φιλοκράτου².

1 Quia deam per somnum viderat. Cf. n. 1172⁸. 2 Idem qui Bull. l. l. n. 31 Φιλ[οκράτης] Φιλ[οκράτου] Ἀθηναῖος ἱερεὺς γενόμενος Σαράπιδος δῖς, cf. PA 14590; Roussel Bull. Hell. XXXII 1908, 366, 570 (ante a. 140); Ferguson Klio VII 1907, 232 (c. 103/2—88/7).

- 1129 Ἀνούβι Ἡγεμόνι¹, Σαράπι | Σωτήρι, Ἰσι Σωτε[ί]ραι² | Ἀπολλώνιος
5 Χαρμίδου | σινδονοφόρος³ | κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ.

Litterae anno 167 antiquiores. 1 Ut alibi (n. 1130²) ipsa nomina deorum Graecorum dis peregrinis ac potissimum Aegyptiis imponuntur, sic hic certe ἐπικληρεῖς Mercurii Anubidi, Iovis Sarapidi, Dianae Isidi tribui videmus. 2 ΣΩΤΕΡΡΑΙ. Ἰσις Σώτειρα etiam n. 1132 est. 3 Ab hoc deae ministro distinguas gymnasii Tegeatici σινδονοφόρον IG V 2, 18²⁹, qui una cum κουρεῖ, ἐλαιοπαρόχῳ, παλαιστροφύλακι, φοινεικοφόρῳ enumeratus ad balneas spectat.

- 1130 Πρῶτος Πυθίωνος Κῶιος, σωθεῖς | ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων¹, |
Σεράπει, Ἰσι, Ἀνούβει, Ἀπόλλωνι², θεοῖς συννάοις, ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ
5 τῶν | παιδίων Φιλουμένης³ καὶ Πυθίῳ | νος χαριστήριον.

Post a. 167; formae ΑΠΣ. 1 Or. 69⁴. 2 Apollinem hic intellegendum esse Harpocratem demonstrat n. 1132² Ἐρωτὶ Ἀρφοκράτει Ἀπόλλωνι et CIG 7045 Μέγας Ὄρος Ἀπόλλων Ἀρφοκράτης. Hauv. 3 Duo prima huius versus vocabula in rasura rescripta sunt.

- 1131 Ἀπατούριος Διοδώρου | Μιλήσιος τὰ βήματα¹ | ἀνέθηκεν Ἰσιδι | Δι-

1 Pedes peregrinationis ad delubrum dei feliciter peractae monumenta esse demonstravit Conze Reise -- Lesbos 31; quae interpretatio tituli n. 1142 verbis ὑπὲρ τῆς ὁλοκληρίας τῶν ποδῶν non refutatur. Dtlb. Simili monumento (IG XI 1263) ascripta sunt: α Πυργίας ἀρεταλόγος (cf. n. 1133³) | κατὰ πρόσταγμα Σαράπιδ[?]ος τὸ βῆμα. β -- μυρις, Μαιανδρία, Σησάμη Ἰσι, Ἀνούβι. Ad itinera salutis causa suscepta rettulit Amelung Arch. Rel. VIII 1905, 160; cf. Wiegand Ath. Mitt. XXXIII 1908, 145. Pedom vestigia rupi Theraeae incisa IG XII 3, 384/8 (uni ex eis vox γηνόπους inscripta extraordinariam pedis formam indicare videtur) ad Aesculapii cultum cum Apolline Carneο coniunctum (Hiller Thera I 283⁵⁵) referre licet.

5 καιοσύνη² | κατὰ πρόσταγμα³, | ἐπὶ ἱερέως Ἀριστίωνος τοῦ | Εὐδόξου
Μελιτέως⁴.

2 Non modo ἐπικλήσει; Graecae in deam Aegyptiam transferuntur (Σώτεια n. 1129²), sed etiam propria nomina dearum Graecarum, ea potissimum quae ad rerum humanarum regimen spectent, perfrequenter cognominum instar adiunguntur Isidis nomini. Cf., ut Deliorum modo titulorum exemplis utamur, Ἰσιδι Νεμέσει Bull. Hell. VI 1882, 336, 38 al. ἀγαλμα Ἰσιδος Νεμέσεως ibid. p. 337, 39⁵; Νίκη Ἰσιδι p. 339, 44; Ἰσιδι Τύχη Πρωτογενεία infra n. 1133; Ἰσιδι Ὑγεία Bull. Hell. VI 1882, 339, 42³. Ceterum Ἰσις Δικαιοσύνη etiam a Plutarcho commemoratur de Is. 352 b διὸ καὶ τῶν ἐν Ἑρμοῦ πόλει Μουσῶν τὴν προτέραν Ἰσιν ἅμα καὶ Δικαιοσύνην καλοῦσι -- δεικνύουσαν τὰ θεῖα τοῖς ἀληθῶς καὶ δικαίως ἱεραφόροις καὶ ἱεροστέλοις προσαγορευμένοις. Cf. Otto Priester u. Tempel im hell. Aeg. II 321; Or. 83³. De legibus ab ea latis et iustitiae cura Diodorus I 27, 4 et hymni lapidibus incisi qui Andri et Ii inventi (n. 1267. IG XII 5, 739) sunt mentionem faciunt. Cf. Drexler Lex. Myth. II 459. 3 Cf. n. 1153¹. 4 A. 114/3 PA 1747; Sundwall Nachtr. PA 27.

1132 Ἰσιδι Σωτείραι¹ Ἀστάρτει Ἀφροδίτῃ | καὶ Ἑρωτι Ἀρφοκράτει² Ἀπόλ-
λωνι³ Ἀνδρόμαχος Φανομάχου | [ὕπὲρ ἑαυτοῦ] καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων
χαριστήριον.

Attico dominio i.e. anno 167 antiquius; dedicat civis Delius. 1 Cf. n. 1129². 2 Cf. n. 977⁵. 3 Cf. n. 1130².

1133 Πτολεμαῖος Διονυσίου Πολυρρήγιος¹ ὀνειροκρίτης² | καὶ ἀρεταλόγος³
καὶ ἡ γυνὴ Καλλίστιον Μαρσίου Ἀντιόχισσα Ἰσιδι Τύχη Πρωτο-
γενεία⁴ ὕπὲρ τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων, ἐπὶ ἱερέως Γάτου Ἀχαρ-
νέως⁵.

1 Cf. n. 535⁸. Cretem somniorum interpretem exhibet tabula in fronte tabernae Memphiticae proposita. Rubensohn Festschr. Vahlen 1900, 3 et tab. = Milne Gr. Inscr. Caire 44, 27567, saec. III: ἐνόμνια κρίνω τοῦ θεοῦ πρόσταγμα ἔχων τυχεράθαι· Κρῆς ἐστὶν ὁ κρίνων τάδε. Otto Priester u. Tempel Aeg. I 118. 2 Cf. n. 1127². 3 Cf. n. 1172⁸. 4 Cf. n. 1161². 5 ἐπὶ Ναυσίου ἀρχοντος a. 115/4. PA 2937.

1134 5 Ὁρωι | κατὰ τὸ πρόσταγμα¹ | τοῦ θεοῦ | Κτήσιππος | Κτησίππου | Χίος² |
μελανηφόρος³.

1 Cf. n. 1153¹. 2 Ab eodem homine aliud donum Isidi oblatum testatur titulus IG XI 1250: Ἰσι [Κ]τήσιππος [Κ]τησίππου Χίος [με]λανηφόρος. 3 Cf. n. 977².

- 1135 Εἰσίδωρος Νουμη|νίου Ἱεροπολείτης¹ | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς | γυναικὸς
⁵ καὶ τῶν τέ|κνων Ἀδάδωι² καὶ Ἀταρ|γάτει³ καὶ Ἀσκληπιῶι⁴ ἐ[π]ι |
 ἱερέως Θεοδότου τοῦ | Διοδώρου Σουνιέως⁵.

Litterae ΑΠΣ. 1 Ex urbibus quibus Ἱερὰπολις nomen erat (Steph. Byz. s.v.) hic designari videtur Syriaca, quae ab indigenis *Mabog* (Βαμβόκη, hodie quoque *el Manbedsch*, cf. Benzinger Realenc.² II 2843) vocatur. Nam illic Atargatis (v. 5) antiquissimum et celeberrimum omnium templum habebat. 2 Deus Solis apud Syros, cuius a nomine tres Damascenorum reges *Benhadad* vocati sunt. Cf. Tuempel Realenc. I² 339, Macrobi. Sat. I 23, 17. Plin. hist. n. XXXVII 186. Quia Heliopoli (*Baalbek*) primariam sedem habebat, sacris eius per orbem Romanum propagatis Latine Iuppiter Optimus Maximus Heliopolitanus vocari solebat (Preller-Jordan Röm. Myth. I³ 402; Wissowa Rel. Röm. 363). 3 Deae Hierapolitanae (not. 1) sacra Delia praeter hunc titulum testantur Bull. VI 498, 17 Μάνιος Οὐρηράτιος Γαίῳ Ἀταργάτει εὐχῆν. n. 18: Ἀταργάτει [ἀγ]νεί θεῶ . . ιναῖος ἀλιεύς κατὰ πρόσ-
 ταγμα. n. 19: Ἀγνῇ θεῶ Ἀταρ[γάτει]. n. 20: Ἀταργάτιος, n. 21 Ἀ[τά]ργι θ[ε]ῶ ἐπηκόφ (cf. Hatzfeld Bull. Hell. XXXIV 413⁵; Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 11, 42). Astypalaeae eandem habes (n. 997¹), Smyrnae n. 997².¹³ τὴν θεὸν aliam non esse piscium sacrorum cultus prodit. 4 Qui tertius duobus numinibus Syriis adiungitur, ne ipse quidem Graecus esse videtur. Cf. n. 1130². Phoenicum *Esmun* (cf. Roscher Lex. Myth. I 1385) a Graecis Ἀσκληπιός vocari solet, sed is num etiam a Syris mediterraneis cultus sit ignoramus. 5 Orator decreti ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος Ioseph. Ant. Iud. XIV 8, 5 = 106/5; sacerdos sub idem fere tempus. PA 6803.

- 1136 Κλεοστρατίδης Ἀπολλωνίου | Ἀθηναῖος¹ | ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων |
⁵ καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων | καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν θεραπευ-
 τῶν | τοὺς Ἑρωτας καὶ τὰς παραστάδας | Ἀγνῇ Ἀφροδίτῃ Συρίαι
 θεῶι² | χαριστήριον, ἐφ' ἱερέως | Νικοστράτου τοῦ Δημαρέτου Λαμπ-
¹⁰ τρέως³. | ἀνετέθησαν δὲ οἱ Ἑρωτες ἐφ' ἱερέως | Ζωίλου τοῦ Ζωίλου
 Φλυέως⁴, | δημοσίου δὲ Εὐτυχίδου.

1 Eiusdem hominis (PA 8619 cf. 11040) munificentiam duae aliae inscriptiones testantur (Ἀθήναιον IV 461, 14 et 461, 15), ubi v. 5. 6 ἀνετέθη ὁ θρόνος ἐπὶ ἱερέως Αἰσχρίωνος . .] ζακορεύοντος Δημητρίου. 2 Cf. Ἀθῆν. IV 462, 16² Αἰσχρίων Αἰσχρίωνος τοῦ Διονυσίου Μελιτεὺς ἱερεὺς γενόμενος Ἀγνῆς Ἀφροδίτης ἐν τῷ ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχοντος (a. 107/6) ἐνιαυτῷ. p. 459, 9 ὁ ἱερεὺς Διόφαντος Μαραθῶνιος Ἀφροδίτῃ Ἀγνῇ χαριστήριον. Bull. Hell. VII 367, 17⁵ κανηφορί-
 σσαν Ἀγ[νῇ] Ἀφροδίτῃ. vs. 7 Ἀγνῇ Ἀφροδίτῃ. Cui nomini quod in Cleostratidis dedicationibus adiungitur Συρίαι θεῶι (sic etiam Ἀθ. IV 461, 15⁴) ad eandem numinum inter se similitum confusionem referendum videtur, quam in Iside (n. 1131²) et Harpocrate (n. 1132²) observavimus. 3 Orator decreti a. 100/99; sacerdos paullo ante, ut videtur. PA 11040. 4 Nico-

strati sacerdotis anno Cleostratides pecuniam dederat et opus ut efficeretur mandaverat, Zoili, qui sacerdos proximus vel paullo post illum erat, magistratu. Ki.

- 1137 [Σπόριος]¹ Στερτίνιος | Σπορίου Ῥωμαῖος Ὑδρέω[ι]² | ἐπιχρῶμι χαριστή-
⁵ ριον | ἐφ' ἱρέως (!) Θεομνήστου | Κυδαθηγαίεως³, | Ζακορεύοντος | Νυσίου.

1 Suppl. Ha., eundem esse ratus qui Bull. XXXIII 1.1.: Σπόριος Στερτίνιος Σπορίου Ῥωμαῖος Χάρισι θεραπευ[θείς]; Bull. XXXVI 210, 26 Σπόριος Στερτίνιος Σπορίου Νύμφαις Μινοίσι (fontis Minoae), al. Cf. Bull. XXXI 459, 60 Σπόριος Στερτίνιος Ἀρτέμιδι Σωτείραι. In catalogis stipum (Bull. XXXVI 81) Κλεομένης Στερτένιος et Εὐάνθης Στερτένιος inventiuntur. 2 Numen barbarum ignotum. Nam quod Hau. affert, inter deos Syrios qui Hierapoli (n. 1135¹) culti sint unum nomen *Hedrôn* gerere, cognatum illud quidem cum *Hadar* item Syriaca dei cuiuspiam appellatione (Maspéro De Carmemis oppidi situ et historia 22), id neutiquam certum est. Dttb.

3 Θ. Κυδ. PA 6968, ἱερεὺς Ἀρτέμιδος ἐν Δήλῳ a. 101/0, Σαράπιδος a. 107/6. Ferguson Klio VII 1907, 232. Ki.

- 1138 κατὰ πρόσταγμα¹ Ὁσειρίδος | Διὶ τῶι πάντων κρατοῦντι | καὶ Μητρὶ
⁵ μεγάλης τῇ πάντων | κρατούσῃ² Ἀριστοκύδης Δημα|ρήτου καὶ Ἀρτέ-
 μων Πυθέου³.

Ante a. 166. 1 Cf. n. 11531. 2 Isis in carmine Megalopolitano παντοκράτωρ dicitur (IG V 2, 472). Neque de aliis dis agi nisi de Aegyptiis patet. R. 3 Cives Dellii.

1139. Nearchi donarium ante a. 480. Athenis in arce. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1886, 81, 4, tab. VI. Wolters Ant. Denkm. I 1890 tab. 53; IG I s. p. 181, 373⁹¹); Lolling Κατὰλ. Ἐπιγρ. Μουσ. 32 (Syll.² 772; Michel 1046). Cf. Robert Herm. XXII 1887, 129 et Realenc. VI 1074; Studniczka Arch. Jahrb. II 1887, 135. [Hi]

Νέαρχος¹ ἀν[έ]θεκε[ν] ἡο κεραμε[ι]δὲς ἔργον ἀπαρχὲν² τὰθ[εναίαι]. Ἀντένορ³ ἐπ[οί]εσεν ἡ[ο] Εὐμάρος⁴ [τὸ ἄγαλμα].

Litterae Atticae antiquiores ΑΕΘΜΝΡΣ+. 1 Robertus hic eundem hominem agnovit, cuius inscriptio in testa vasis figuris nigris picti, inventa in arce (Benndorf Gr. u. sic. Vasenb. tab. XIII; Graef Ant. Vasen Akrop. tab. 36, cf. Wilhelm Beitr. 4; aliter Bannier Rh. Mus. LXX 1915, 393; de crasi κάπ-Meisterhans³ 72, 4): Νέαρχος μ' ἐ[γ]γραψεν κα[ὶ] ποίησεν. Sub finem sexti saeculi hunc artem exercuisse videri, id quod perbene conveniret cum Antenor's sculptoris nomine (not. 3). 2 Cf. IG A 5436, Ἐργων δεκάταν; Hoffmann Syll. epigr. 348 (Calymnae): Νικήας με ἀνέθηκεν, Ἀπόλλ(ο)ν(ι), υἱὸς Θρασυμήδεος, ἔργων ὧν ὁ πατήρ ἡργάσ(α)το, τὴν δεκάτην σοι. Ad idem fere redit ἀπὸ τῆς τέχνης n. 11403. 3 Idem statuarius qui Harmodii et Aristogitonis imagines, a. 480 in Asiam avectas, postea

vero Atheniensibus redditas et iuxta recentiores Critii et Nesiotae prope Martis templum collocatas (Paus. I 8, 5. Arrian. Anab. III 16, 7. VII 19, 2. Plin. N. h. XXXIV 70. Valer. Max. II 10 *ext.* 1) sculpserat. Kabb.

4 Nominativus non potest non Εὐμάρης esse. Tamen pictorem, qui primus virorum et mulierum imagines certa ratione distinxisse fertur, perquam probabiliter hic agnovit R., nam *Eumarus* scriptura, qua utitur Plinius N. h. XXXV 56, errore non nimis gravi orta esse potest. Kirchh.

1140. Amphipoli. Edd. Perdrizet Bull. Hell. XIX 1895, 110, 2 (Syll.² 773).

[Hi]

Μ. Καικέλιος¹ | Σωτᾶς ὁ χαλκεὺς | ἀπὸ τῆς τέχνης² | Θεοῖς μέγαλοις |
5 τοῖς ἐν Σαμοθράκῃ³.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 De hac scriptura cf. Herm. VI 1872, 140. 2 Cf. n. 1139³. 3 Cf. n. 762¹⁹, 1011⁵, 1054¹⁹. Samothracae in Thraciae Peraea aliquot colonias condiderant; cf. Fredrich IG XII 8 p. 40 et terminum prope Salam oppidum inventum (ibidem): ἕρος ἱερᾶς χώρας θεῶν τῶν ἐν Σαμοθράκῃ.

1141. Philippopoli Thraciae, nunc in Italiae oppido Moncalieri in collectione collegii Caroli Alberti. Ed. Bruzza Ann. Inst. XXXIII 1861, 380 (Syll.² 774).

[Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | Στρατία ὑπὲρ τῆς ὁράσεως¹ θεᾶ Δήμητρι² δῶρον³.

Imperatorum Romanorum temporibus monumentum dedicatum esse in propatulo est. 1 In anaglypho Stratiā repraesentari ad deam accendentem manibus quidem sublatis adorandi causa, sed clausis oculis, ut malum cuius medelam petebat indicetur, testatur B. 2 Deam anaglyphum exprimit longe celsiore quam reliquae omnes figura, spicas tenentem, cum serpente. Ceres ut dea medica imploratur, sicut Eleusine (Kern 'Eφ. ἀρχ. 1892, 113 tab. V; Anth. Pal. IX 298; Rubensohn Ath. Mitt. XX 360; Gruppe Gr. Myth. 51). Weinr. 3 Interdum de rebus quae homines deis consecrant, quae proprie ἀναθήματα vocantur, haec vox usurpatur in titulis pedestri sermone compositis. Confer tamen n. 1154⁴. IG IX 2, 476 (Atracē Thessaliae) Ποσειδῶνι δῶρον; ibid. 1198 (Methonae Magnesiae) Διονύσῳ δῶρον; Ath. Mitt. XXXV 1910, 451 δῶρον Ἀσκληπιῷ; IG XII 5, 173 IV Pari sermone poetici simili; omnia serae aetatis. Cf. Or. 253⁸. Trimeter est IG IX 2, 417 (Pheris): Κυθερία ὀνέθεικε ἀρτάμει τᾷ ἐν Σκιᾷ — δῶρόν τε [x]á[π]w[v] καὶ τροφεῖα τῶν τέκνων.

1142. Coloae in Phrygia; supra titulum duo pedes mulieris anaglypho expressi. Ed. Foucart Bull. Hell. IV 1880, 128 (Syll.² 775). [Hi]

Ἀρτέμιδι Ἀναείτι¹ καὶ | Μηνὶ Τιάμου² Μελτίνῃ | [ὅ]πέρ τῆς ὀλοκλή-
 5 ρίας | [τῶν] ποδῶν³ εὐχῇ | [ἀνέσ]τησεν.

Saec. I s. II p. Chr. 1 Anaïtidis, quae a Graecis cum Diana confundebatur, cultum a Persarum dea *Anahita* ortum novimus apud Lydos, quorum in oppido Philadelphea principum Romanorum aetate Σεβαστά Ἀναείτια celebrabantur (Le Bas-Wadd. III 655), et per Asiam Armeniamque propagatum. Gruppe Gr. Myth. 1094². 1194. 2 De Menis sacris in universum cf. n. 1042². Cognomen Τιάμου barbarum idemque obscurissimum Drexler Myth. II 2753; Gruppe Gr. Myth. 1535. 3 Cf. n. 1131¹.

1143. Athenis in Asclepieo. Saec. I. initio. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 1876, 326, 6; IG III 1 Add. p. 485, 132a (Syll.² 776). [Hi]

Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγείαι | καὶ τῶι Ὑπνωι¹ | Θεωρικὸς Συνδρόμου | Στει-
 ριεὺς² χαριστήριον.

1 Inter permultas dedicationes Aesculapii filiarumque quae Athenis in Asclepieo erutae sunt, Somnus illis adiungitur nusquam nisi hic. Cave tamen de incubationis more hoc accipias, qui ut Epidauri celeberrimus (n. 1168 sqq.), sic ab Atheniensium sacris alienus fuit. Immo quia haud raro post diutina insomnia rediens somnus gratissimum valitudinis indicium est eoque vires longinquo morbo exhaustae insigniter restituntur, ei inter deos medicos locus concessus videtur. Cf. etiam n. 1040³.

2 IG II² 1011₁₀₇ inter Pandionidis tribus ephebos sunt Καλλιμαχίδης Συνδρόμου Στειριεύς et Θεωρικὸς Συνδρόμου Στειριεύς, archonte Agathocle (a. 106/5). Sequitur ut hoc donum, quod Theoricus sine dubio aetate provecior dedicavit, ad priorem primi a Chr. n. saeculi partem referatur. Familiae stemma: PA 13 038.

1144/5. Epidauriorum in Asclepieo, nunc Athenis. In plinthis statuarum exiguarum. Edd. Kabbadias Γλυπτὰ Ἐθν. Μουσ. 271. 281 et Fouilles d'Ep. 159. 160; prius Staës Ἐφ. ἀρχ. 1886, 249; utrumque Fraenkel IG IV 1334. 1321 (Syll.² 777/8). Cf. Crusius Unters. zu Herondas 228. [Hi]

1144. τῇ Ὑγείᾳ Γάϊος ἱάτρα¹

1145. τῷ Τελεσφόρῳ Γάϊος ἱάτρα.

Γ = σ. Saec. I a. Chr.? 1 Cf. Hesych. ἱάτρα· μισθοὶ θεραπειᾶς et titulos Epidaurios n. 1168₄₅. 1169_{s. 35}. 1170₂₀; permultas eiusdem formationis et significationis voces, ut λύτρα, θρέπτρα, σῶτρα, κόμιστρα, ἐκτίματρα (n. 1146₃) in sermone Graeco esse nemo ignorat.

1146. Cnidi in sacro Cereris. Edd. Newton Hist. of discoveries at Halicarnassus. II 715, 18 et tab. LXXXIX (SGDI 3517). G. Hirschfeld Inscr. Brit. Mus. IV 1, 810 (Michel 1192; Syll.² 779). [Hi]

Δάματρι καὶ Κούραι καὶ τοῖς | θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ | Κούραι¹
5 χαριστεῖα² καὶ ἐκτίμα|τρα³ ἀνέθηκε Πλαθαινὶς Πλά|τωνος γυνά⁴.

Saec IV/III. 1 Qui sint illi Cereris et Proserpinae θεοὶ σύνναοι, vides ex titulo SGDI 3520 Σώστρατος Λαγάρτου Δάματρι, Κούραι, Πλούτωνι Ἐπιμάχοι, Ἐρμᾶι. 2 Vox Cnidi ab Alexandrino quodam usurpatur I. Brit. Mus. IV 818; Therae legitur IG XII 3, 416₃, 420₆. In reliqua Graecia hac vi inferiore aetate usurpatur χαριστηριον. 3 Sicut homo λαθεῖς deo offert ἵατρα (n. 1144/5), ita ἐκτιμηθεῖσαν, i.e. mulierem ex servitute aut captivitate deae ope redemptam, decet ἐκτίματρα offerre. 4 Eiusdem mulieris duo alia dona habes Inscr. Br. M. IV 808/9.

1147. Lebenae in insula Creta. In altera parte titulus similis huius, sed tam mutilus ut eum hic repetere inutile sit. Edd. Halbherr Mus. It. III 724, 173a (Syll.² 780). [Hⁱ]

5 Ὁἷλοι¹ Νείκαν|δρος καὶ Σωτήρι|ος Ὑγεία Σωτ[ε]ρῇ Συνοδο[π]ρό[ρ]φ²
κατ' ὄναρ³.

Saec II/III p. Chr.; litterae ΑΔΕΠΩ. 1 Nomen a Traiano imperatore tractum. Cf. Ἀνρήλοι n. 1123 al. 2 Dea quae homines in peregrinationibus, quippe quae multifariam valetudini periculosae sint, comitatur et conservat. Aliud eiusdem generis dedicationis fragmentum apud H. n. 173b item certa appellationis [Συνοδο]πρόρφ vestigia servavit.

3 Cf. n. 1153¹.

1148/9. Epidauriorum in Asclepieo. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1883, 166, 57 et 150, 43; id. Fouilles d' Ep. I 48, 63 et 58, 135; Baunack Stud. I 98, 57 et 94, 43 (Syll.² 781/2); Fraenkel IG IV 1038. 1282. Cf. Hepding Ath. Mitt. XXXV 1910, 454. [Hⁱ]

1148. Ἱεροκλῆς Ἀφροδισίου ἱερὲς | τοῦ σωτῆρος Ἀσκλη|πιου¹
5 Πανθείω¹ κατ' ὄναρ².

1 Cf. titulum Epidaurium IG IV 1037 βωμὸν Πανθείωι ἱερὲς ἰδρύσατο Ἀῶς, Pergamenum e Cereris fano Ath. Mitt. XXXV 1910, 454, 38: τῷ Πανθείωι τὸν βωμὸν Μ. Ἀνρ. Μηνογένης ὁ ἱεροφάντης καὶ πρύτανις. Cum iam satis antiquo tempore usitatum fuisset omnibus deis una (θεοῖς, θεοῖς πᾶσι, θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις) dona offerre et sacra facere, mox communia omnium deorum delubra (Πάνθεια, ut Olympiae secundum testimonium scholiastae Pindari Ol. III 60. VIII 12) constituta sunt. Sed inde ab Augusti aetate etiam omnium deorum in unum, cui Πάνθειος nomen esset, confusio obtinebat. Usener Göttern. 345 sqq. 2 Cf. n. 1153¹. Similes sunt ararum tituli in Cereris fano Pergameno (cf. not. 1) l. l. 458, 40:

Νουκτί καὶ Τελετῇ καὶ τῷ Αὐτομάτῳ Κλαυδία Τελεσφοριανία ὑμνήτρια κατ' ὄναρ. 459, 41: Ἀρετῇ καὶ Σωφροσύνῃ Ἀ. Καστρίκιος Παῦλος μύστης κατ' ὄναρ. 460, 42: Πίστει καὶ Ὁμονοίᾳ Ἀ. Καστρίκιος Παῦλος μύστης κατ' ὄναρ.

1149. Ἐλέου¹ | βωμὸν | Ἱεροκλῆς² | κατ' ὄναρ.

¹ Cf. Pausan. I 17, 1 Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἐλέου βωμός, ὃ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπων βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὄντι φερέλιμω, μόνον τιμὰς Ἑλλήνων νέουσιν Ἀθηναῖοι. Rectius Diodorus XIII 22, 7 primos omnium Athenienses Misericordiae aram consecrasse refert. Cf. Wachsmuth Stadt Athen II 436; Waser Realenc. V 2320; Weinreich Arch. Rel. XVIII 1915, 7; v. Domaszewski SB Ak. Heidelb. 1914, 10, 5. ² Hominem eundem esse censet Fr., quamquam forma n. 1148 Ω, n. 1149 W adhibetur.

1150. Athenis ad Asclepieum. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 1876, 418, 9; IG III 1 Add. p. 491, 181c (Syll.² 783; Kutsch Att. Heilgötter 100, 159). [H] Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ | καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς | πᾶσι καὶ πάσαις¹ κατὰ
⁵ ὅννερον² Καικίλιος ὁ χρηματίζων³ Βούλων Μοιραγένους Φυλά-
σιος⁴, | ζαχορεύοντος Μάρκου Κορτίου Ῥούφου | Ἀγνουσίου⁵.

Litterae AZHHΘΠΣΩ. ¹ Cf. n. 1153². ² Cf. n. 1153¹. ³ Graeci qui civitate Romana utuntur plerumque nomen Graecum praenomini et nomini gentili ita adiungunt, ut cognominis Latini locum teneat. Rarius formulae ὁ καὶ, ὁ χρηματίζων, ὁ ἐπικληθεὶς, quae suum locum tenent ubi aliquis duo nomina Graeca habet, sic usurpantur. Sed cf. I. Olymp. 220₆ Ἀπολλ[ώ]νιος Ἀπολλωνίου υἱὸς Ἥλεϊος ὁ καὶ Τιβέριος [Κλ]αύδιος. n. 424₂ Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου ὁ καὶ Τιβέριος. n. 369₃ Τιβέριος Κλαύδιος Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ καὶ Ἀπολλώνιος. ⁴ Familiam nobilem demi Phylasi-
orum, in qua alternis vicibus nomina Bulo et Moeragenes usurpabantur, a fine primi post Chr. n. saeculi usque ad medium tertium floruisse tituli (IG III 78_{6, 7}. 1020₂₉. 1101_{5, 6}. 1110₂₁. 1141₉. 1186_{11, 78}. 1193_{6, 24}) docent. Sed nulli ex his nomen gentile *Caecilius* tribuitur. ⁵ Ad hunc M. Curtium Rufum conferas Curtium Rufum gladiatoris filium, praetorem candidatum imp. Tiberii, a. 47 p. Chr. ornamenta triumphalia adeptum (Pros. Imp. R. I 136, Groag Realenc. IV 1870), cos. suff. et Africae procos., et Q. Curtium Rufum qui Alexandri res scripsit (Pros. 1327; Schwartz Realenc. I. 1. 1871), Claudii aequalem; qui num idem atque rhetor fuerit a Suetonio adhibitus, idemque atque consul, explorari nequit.

1151. Athenarum in arce. Edd. Lolling Δελτιον ἀρχ. 1888, 206; Foucart Bull. Hell. XIII 168, 5; IG II 5, 1426b (Syll.² 784). [H]

Ἀθηνάι¹ Μένεια ἀνέθγκεν | ὅψιν ἰδοῦσα ἀρετὴν² τῆς θεοῦ.

¹ Cf. n. 173₆₇ (a. 363/2) Meisterhans ³ 31¹⁵⁷; scriptura medio saeculo IV vix recentior. ² Cf. n. 1172⁸.

1152. Patmi. Ed. Sakkelion 'Εφ. ἀρχ. 1862, 261, 230 (Syll.² 785). [Hⁱ]
[Α]ρτέμιδι Πατμ[ί]α 1 | ἀ]νέθηκε Ζω[ί]ς 2 | καθ' ὕπνο[υ]ς 3.

Litterae AZΘΠΣΩ. 1 De Diana Patmi culta testantur cum mensis Ἀρτεμισίων (n. 1068₁) tum epitaphium metricum mulieris sacerdotis Ross Inscr. inedd. II 190 (Kaibel Epigr. 872), ubi v. 7 Patmus νῆσος ἀγρυ[ο]τάτη Λητωίδος vocatur. De origine sacrorum ibid. v. 9, 10 legimus [Σκυθ]ίηθεν ἀρτήϊος εἶσεν Ὀρέστης φύγεν ἧς μητροφόνου μανίης; v. 12 [βο]υλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης. 2 Suppl. Dttb. 3 Cf. n. 1153¹.

1153. Athenis ad radices occidentales arcis. Ara; in fronte Panes duo stantes, ex quibus alter a sinistra nudus fistula canit, alter a dextra vestitus fistulam manu dextra demissa tenet, anaglypho expressi. Tituli v. 1—3 supra anaglypha, v. 4—5 infra. Ed. Schrader Ath. Mitt. XXI 1896, 275 (Syll.² 786). Cf. Roscher Myth. Lex. III 1361*. 1405. [Hⁱ]

Εἰσιδῶ Διοδώρου | ἐκ Λαμπρῶν | Μητρὶ θεῶν | κατ' ἐπιταγὴν 1. πάντα |
5 θεὸν σεμνύνομεν 2.

1 Eiusmodi formulae haud infrequentes sunt in titulis dedicatoriis, veluti προστάξαντος τοῦ θεοῦ IG II 1491₂; κατ' ἐπίταγμα IG III 163₃. 209₂. κατὰ πρόσταγμα n. 1127₄. 1129₅. al. Iubere poterat deus aut per somnum aut oraculo; neque raro distincte alterutrum genus divini imperii significatur (κατὰ μαντείαν 1154₅; κατ' ὄναρ 1147₅. 1148/9; κατὰ ὄνειρον 1150; καθ' ὕπνο[υ]ς 1152. Idem significare videtur n. 1128 καθ' ὕρμα). 2 Idem hoc sibi velle videri ac morem omnibus deis una (n. 1150) aut Pantheo (n. 1148) aliquid dedicandi statuit Schr., non improbabile existimans Panum imagines propter recentioris aetatis dei nomen a πᾶν derivantis opinionem hic additas esse (Usener Göttern. 347; Roscher l.l. 1405). Sed mihi id modo caveri videtur, ne unius deae veneratione reliquorum invidia excitetur. Cf. Plat. Sympos. 180E ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς. n. 1122 deorum quibus Selinuntii victoriam acceptam ferunt nominibus subiungitur καὶ διὰ τῶς ἄλλως θεῶς. Dttb.

1154. Saec. IV. In Piraeo. Ed. J. Schmidt Ath. Mitt. VI 1881, 342 (IG II 1571_b; Syll.² 787). Cf. Kirchner PA 10671. [Hⁱ]

5 Νικαγόρ[α] 1 | Φιλιστίδου | γυνή Παιανιέως | Διὶ δῶρον 2 | κατὰ μαν-
τείαν 3 | ἀνέθηκε.

1 IG II 722₁₄ c. a. 322/1 [N]ικ[αγ]όρ[α] Φιλιστίδου Παιανιέως γυνή in tabula quaestorum Minervae aliquid dedicasse dicitur. Suppl. Ki. 2 Cf. n. 1141³. 3 Cf. n. 1153¹.

1155. Thasi. Ed. Miller Rev. arch. XIII 1866, 284, 34 (Syll.² 788); IG XII 7, 369. [Hi]

Ποσιδώνιος κα[ι | Σ]τρατηγὶς Τύχη | Θάσου¹ εὐχάην.

Saec. II p. Chr. 1 Fortunae Thasi nescio quid dedicavit Posidonius cum uxore. Quo de sacrorum genere cf. n. 856 *ἱερασμένην* -- τῆς Τύχης τῆς πόλεως (Athenarum). Cf. titulum IG XII 3, 1098 imagini Fortunae quae Plutum puerum gestat adscriptum: Ἀγαθὴ Τύχη Μήλου ἐλλεως Ἀλεξάνδρῳ κτιστῇ εἰερῶν μυστικῶν et nummos (Head HN² 920) Τύχη πόλεως, Ἐφεσίων, Ἀδρανηῶν, Μηλιαβῶν, Νέας Τραϊανῆς Βόστρας al. Myth. Lex. III 2142.

Δ **1156.** Hermogenis architecti donarium c. a. 200 a. Prienae, nunc Berolini. Ed. I. Priene 207. 516. Cf. Kern Herm. XXXVI 1901, 496; Fabricius Realenc.² VIII 879. [Hi]

[ἀγαθὴ τ]ύχη· ἐπὶ στεφάνῳ[ν] ¹ | Ἡρέου, μὴνός Αἰγναίωνος, [ἀνέ-
θη]κεν Ἑρμογένους Ἀρπάλου ² τοῦ [νεώ] ³ | ὑπογραφὴν ⁴, ἦν καὶ ἡργο-
λάβησεν.

¹ Cf. n. 278³. ² Hic Hermogenes idem fuisse potest atque celeberrimus architectus, qui Magnesiae Dianae Leucophryenae (n. 695³), Tei Bacchi templum aedificavit, artisquae suae rationem proprio libro exposuit. Patria quae fuerit non traditur; Alabanda utique non fuit, Prienen fuisse hic lapis docet. Cf. Vitruv. VII pr. 12 *editiū volumen . . . Hermogenes de aede Dianae ionica quae est Magnesiae pseudodipteros et Liberi patris Teo monopteros*. III 2, 6 (*pseudodipteri*) *exemplar Romae non est sed Magnesiae aedis Dianae Hermogenis, Alabandis etiam Apollinis a Menesthe facta*. III 3, 8 (*eustyli*) *exemplar Romae nullum habemus, sed in Asia Teo hexastylon Liberi Patris*. IV 3, 1. Eius librum adhibuit Vitruvius. Puchstein Ion. Kapitäl 1887; Delbrück Die 3 Tempel am Forum Holitorium 1903, 51; Fabr. l.l. ³ Cuius templi imaginem dedicaverit, non liquet; supplementum per se probabile est. Potest sane Magnesiae illud indicari; sed veri similis est esse aliquod Priensium. ⁴ De vocis ὑπογραφὴ vi (= *Grundriss*) cf. Fabricius l.l.; quantum delineandi arti tribuerit Vitruvius, cum architectorum officia exponeret, docuit Benndorf Jahresh. V 1902, 183.

7. Oracula.

Adde n. 204 decretum Atticum de restituendis cippis terminalibus τῆς ἱερᾶς ὀρχήδος (2789). 635B Trophonii apud Lebadenses oraculum (2557).

Cf. n. 638⁴ oraculum Dodonaeum de Mondaensibus (2793). 735 oraculum Messeniis datum.

1157. Demetriensium decreta de Apollinis Coropaei oraculo. c. a. 100? Coropae ad sinus Pagasaei litus orientale (IG IX 2 tab. geogr.). Edd. Lolling Ath. Mitt. VII 1882, 69 (Michel 842; Syll.² 790;

Ziehen 80. 81); Kern IG IX 2, 1109. Cf. Robert Herm. XVIII 1883, 468; Wilhelm Ath. Mitt. XV 1890, 287, 3; Reichl Bundesstaat d. Magnetes Prag 1891; Holleaux Rev. phil. XXI 1897, 181; Rev. ét. ant. III 1901, 117; Kern Festschr. O. Hirschf. 1903, 122; Wilhelm Herm. XLIV 1909, 41; Kip Thess. Stud. 1910, 78. 92. 95 al.; Swoboda Staatsalt. 429; Papabasileiu Έφ. 1911, 92 al. [Hi]

I α ιερῶς Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος, μηνὸς Ἀρείου δεκάτη¹, | Κρίνων Παρμενίωνος Ὀμολεῖς ὁ ἱερὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραίου² καὶ Διο-
νυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ στρατηγὸς τῶν Μα|γνήτων³ καὶ οἱ

De aetate cf. not. 5. Auctores decretorum non Magnetes fuerunt sed Demetrienses. De Demetriade condita egit Strab. IX 436: ἔκτισσε δὲ Δη-
μήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλ(ε)ίας καὶ
Παγασῶν ἐπὶ θαλάττῃ, τὰς πλησίον πόλιν· αἰς αὐτὴν συνοικίσας, Νηλ(ε)ίαν τε
καὶ Παγασάς καὶ Ὀρμένιον, ἔτι δὲ Ῥιζούντα, Σηπιάδα, Ὀλιζῶνα, Βοίβηρον, Ἰωλκόν,
αἱ δὲ ἄλλαι νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Quibus pagis ex hoc decreto addas:
Ἀλεῖς, Αἰολεῖς, Σπαλαυθρεῖς, Κοροπαῖους. Urbs usque ad a. 194 Macedonum
erat arx, inde ab a. 168 demum liberata Magnetum foederis caput mansit,
cuius foederis vestigia usque ad Diocletiani aevum exstant (n. 896²).
Demetriadis situm ad Pagasas rettulerunt Plinii auctor (n. h. IV 29: *sinus
Pagasaeus, oppidum Pagasa, idem postea Demetrias dictum*); Beloch Klio
XI 1911, 442; Arbanitopullus qui locum exploravit Πρακτ. ἀρχ. έτ. 1912,
159 et Ἀρχ. Έφ. 1914, 264 al. Duo sunt decreta, I (v. 1—69) de ordine
oraculi Apollinis Coropaei, II (v. 70—94) de eiusdem dei terra sacra ar-
boribus conserenda et ab iniuriis pastorum aliorumve hominum defen-
denda. Inter fragmenta *a* et *b* *c* prioris decreti media pars, non magni
ambitus ut quidem videtur, intercidit. Supplementa permulta Wilhelmo
debentur. 1 Decimo mensis die frequenter apud Magnetes contiones
habitas esse ex hoc titulo collato cum aliis decretis (infra v. 70. IG IX
2, 1105₅, ubi Ἀφροδισιῶνος ι' in lapide esse testatur Wilhelm Mitt. XV 286.
Ἀφροδισιῶνος δεκάτη IG IX 2, 1100₃) apparet. Contra Spalauthrensium
placitum ibid. 1111₅ factum est μηνὸς Ἑρμιαῖωνος ἐνδεκάτῃ. Nota Magnetes
a duodecim dis menses denominasse; cf. IG IX 2 p. 320). 2 Idem
IG IX 2, 1105₇. Cf. Pseudodicæarchi Descr. Gr. (Geogr. Gr. I 107, 8) ἐπ'
ἄκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους (τοῦ Πηλίου) κορυφῆς σπηλαῖον ἔστι τὸ καλούμενον
Χιρώνιον, καὶ Διὸς Ἀκραίου (Ἀκταίου cod., emend. Osann) ἱερόν, ἐφ' ὃ κατὰ
κυνὸς ἀνατολὴν κατὰ τὸ ἀκμαιότατον καῦμα ἀναβαίνουνσι τῶν πολιτῶν οἱ ἐπι-
φανέστατοι καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμαῖζοντες, ἐπιλεγθέντες ὑπὸ (ἐπὶ cod., em. Butt-
mann) τοῦ ἱερῶς, ἐνεζωσμένοι κῆδρα τρίποκα καινά· τοιοῦτον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ
ὄρους τὸ ψῆγος εἶναι. Fanum in summo monte invenit Arbanitopullus.
Πρακτ. ἀρχ. έτ. 1911, 305. 3 Infra v. 72 hic ὁ κοινὸς στρατηγὸς audit;
utrobique communem Magnetum magistratum a praetoribus civitatis
Demetriensium qui statim sequuntur distingui manifestum est. Sed cum
hoc utique Demetriensium, non Magnetum decretum sit (cf. not. 9), mi-
reris communis magistratus itemque sacerdotis partes aliquas esse in

5 στρατηγῶν⁴ Αἰτωλίων⁵ Δημητρίου Παγασίτης, ⁶ Κλεογένης Ἀμόντου Ἀλεῦς, Μένης Ἰππίου Αἰολεύς, καὶ οἱ νομοφύλακες Μενέλαος Φιλίππου Ἰώλκιος, Αἰνίας Νικασιβούλου, Ἀλέξανδρος Μενίσκου Σπαλαυθρεῖς⁷ καὶ Μένανδρος Νικίου Κοροπαῖος⁸ | εἶπαν· ἐπεὶ τῆς πόλεως⁹

rogatione ad unius civitatis populum ferenda. At hoc ad rationem plane singularem, quae inter Magnetum et Demetriensium res publicas intercessisse videtur (not. 4) referendum iudicavit Dttb. 4 Quia a Magnetum magistratibus distinguuntur praetores et nomophylaces, non possunt item communes civitatum foederatarum magistratus esse. Ac v. 20 luculentissime probat, hos eius populi esse, qui haec decreverit, i.e. Demetriensium. Qua cum re quomodo concilientur ethnica Παγασίτης, Ἀλεῦς, Αἰολεύς, Ἰώλκιος, Σπαλαυθρεῖς, Κοροπαῖος horum nominibus adiuncta, non video, nisi statuas, haec omnia oppida Magnetica cum conderetur Demetrias pagos huius urbis factos esse (cf. not. init.). Quae sententia comprobatur exemplo Aetolionis Demetrii f. praetoris, qui hic in plebiscito Demetriensium Παγασίτης audit, cum eius filius (not. 5) in decreto communi Magnetum Δημήτριος Αἰτωλίωνος Δημητρίους appelletur. Quod si quis quaerat, quodnam eo tempore discrimen fuerit inter commune Magnetum et civitatem Demetriensium, praeter illa oppidula quae iam partes huius civitatis efficiebant etiam alia fuisse, pauca sane et exigua, probabile est, longius a Demetriade remota in septentrionali terrae Magnesiae parte, quae semper sui iuris manserunt. Qua re et cur semper distinguantur iure Magnetum concilium et Demetriensium comitia et cur re et usu tamen apud Demetrienses omnium rerum Magneticarum arbitrium fuerit facile explicatur. Dttb. Cf. n. 704 E ἱερομνημονούντων -- Μαγνήτων -- Δημητρίων, παρὰ δὲ Μαγνήτων ἐκ Θετταλίας. 5 Αἰτωλίων Δημητρίου filius potius fuerit quam pater Demetrii Aetolionis f., qui IG IX 2, 1108 cum Theodoto Diogenis f. unius συναρχίας particeps erat. Theodotus hic a. 130 Magnetum fuit hieromnemo (Pw. II n. 692⁹). Hinc decreta de oraculo Coropaeo non multum ab a. 100 abesse concludas (cf. Wi. Herm.). Primo saeculo adscripserat Lolling. 6 Pagasae antiquiore aetate Thessalorum erant; cf. Scylax Peripl. 64: μετὰ δὲ Ἀχαιοὺς Θετταλία καθήκει ἐπὶ θάλατταν ἐκ μεσογείας κατὰ στενὸν εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον στάδιοι λ'. καὶ εἰς Θετταλίας πόλεις αἷδε ἐπὶ θαλάττῃ· Ἀμφαναῖον Παγασαί. Sed postea Demetriensium civitati Magnetumque genti attributa est; cf. supra.

7 Huius Demetriensium pagi decretum est IG IX 2, 1111: ὁ δῆμος ὁ Σπαλαυθρέων Λ[υ]σίαν Ἐπιτέλου Δημητρίῃ στ[ρα]τηγῆσαντα τῶν Μαγνήτων ἀ[ρ]ετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν. Pagi magistri sunt ὁ ὑπόστρατηγος καὶ οἱ δῆμαρχοι. Ceterum veram nominis formam Σπάλαυθρα servavit etiam Scylax Peripl. 65, cum Plinius N. h. IV 32 Spalathra, Steph. Byz. s. v. Σπαθέρη habeat. 8 Cf. n. 241⁹⁰ Κοροπαῖος. 9 Identidem per totam tabulam (v. 8. 16. 19. 29. 83) hoc nomine indicatur corpus cuius haec sunt decreta; atqui id Demetriensibus quidem convenire, neque vero Magnetibus, sensit Wi. Qui simul alia quoque re discerni Demetriensium

ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους μὲν θεοὺς | εὖσεβῶς διαχειμένης, οὐχ
 10 ἥκιστα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα | τὸν Κοροπαῖον, καὶ τιμῶσθαι ταῖς
 ἐπιφανεστάταις τιμαῖς διὰ τὰς | εὐεργεσίας τὰς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, προδη-
 λούντος διὰ τοῦ μαγ|τείου καὶ κατὰ κοινὸν καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστω
 περὶ τῶν πρὸς ὑγίαια[ν] | καὶ σωτηρίαν ἀνηκόντω(ν), δίκαιον δὲ ἐστὶν
 15 προγόνων, παραγινομένων δὲ καὶ ξένων πλείονων ἐπὶ τὸ χρηστήριον,
 ποιήσασθαι τινα πρόνοιαν ἐπιμελεστέραν τὴν πόλιν | περὶ τῆς κατὰ
 τὸ μαντήιον εὐκοσμίας, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ | τῷ δήμῳ 10, ὅταν
 συντελεῖται τὸ μαντήιον, πορεύεσθαι τὸν | τε ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν
 20 εἰρημένον ὑπὸ τῆς πόλεως, | καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων
 ἀφ' ἑκατέρας ἀρχῆς | ἓνα, καὶ πρότανιν ἓνα καὶ ταμίαν, καὶ τὸν
 γραμματέα τοῦ | θεοῦ καὶ τὸν προφήτην· ἐάν δέ τις τῶν προγεγραμ-
 μένων ἀρρωσ|τῇ ἢ ἐγὼδημῇ, ἕτερον πεμφάτω· καταγραφάτωσαν δὲ οἱ
 25 στρα|τηροὶ καὶ οἱ νομοφύλακες καὶ ῥαβδόδουχους ἐκ τῶν πολιτῶν ἄν-
 | θρας τρεῖς (μῇ) 11 νεωτέρους ἐτῶν τριάκοντα, οἱ καὶ ἐχέτωσαν ἐξου-
 σίαν κωλύειν τὸν ἀκοσμοῦντα· διδόνθω δὲ τῷ ῥαβδόδούχῳ ἐκ τῶν |
 λογευθησομένων χρημάτων ὀψώνιον ἡμερῶν δύο, τῆς ἡμέρας | ἐκάστης
 δραχμῇ μ(ι)α 12. ἐάν δέ τις (τῶν) 13 καταγραφέντων εἰδὼς μὴ | παρα-
 30 γένηται, ἀποτεισάτω τῇ πόλει δραχμὰς [Γ'] παραγραφάν|των 14 αὐτὸν
 τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων. ὅταν δὲ παρα|γένωνται οἱ προει-
 ρημένοι ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὴν θυσίαν ἐπι|τελέσωσι κατὰ τὰ πάτρια
 καὶ καλλιστήσωσιν, ὁ γραμματεὺς | τοῦ θεοῦ ἀποδεξάσθω ἐξ αὐτῆς
 τὰς ἀπογραφὰς τῶν βουλομένων | χρηστηριασθῆναι καὶ πάντα(ς) ἀνα-
 35 γράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα | παραχρῆμα προθέτω τὸ λεύκωμα
 πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ εἰσαγέτω κατὰ | τὸ ἐξῆς ἐκάστης ἀναγραφῆς ἀνα-
 καλούμενος, εἰ μὴ τισιν συγ|κεχώρηται πρῶτοις εἰσιέναι 15. ἐάν δὲ

et Magnetum decreta observavit. Etenim in his quidem IG IX 2, 412.
 1104. 1106 I? II formulas δεδόχθαι τοῖς συνέδροις, ἔδοξεν τοῖς συνέδροις legi,
 cum illa civitatis plebiscita (hic v. 17. 77. 93; IG IX 2, 1105. 1108) δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (τῇ ἐκκλησίᾳ) habe-
 rent. 10 Cf. not. 9. 11 Omissum desideravit Zieh. 12 δραχμὴν α'
 Kern, δραχμῇ μ(ι)α priores. Hoc per se probabilius; omnes enim numeros
 ex eadem norma eligendos esse elucet sive acrosticha sive alphabetica
 quas vocamus. Cf. vv. 29. 83. Tod Ann. Brit. School XVIII 1911, 112, 28
 rem iniudicatam reliquit. 13 Articulum omissum suppl. Dttb. Ita priores
 et Wilh.; Γ Ke. Cf. not. 12. 14 Illustravit Wilhelm Herm. l. l. 51.

15 I.e. nisi quibus προμαντείας privilegium (n. 17 al.) a Demetriensibus
 concessum est.

- ὁ ἀνακληθεῖς μὴ παρῇ, τὸν | ἐχόμενον εἰσαγέτω, ἕως ἂν παραγένῃται
 ὁ ἀνακληθεῖς. καθήσθωσαν δὲ οἱ προγεγραμμένοι ἐν τῷ ἱερῷ κοσ-
 40 μίως ἐν ἐσθῆσιν λαμ|πραῖς, ἐστεφανωμένοι στεφάνοις θαφνίνοις,
 ἀγνεύοντες **16** | καὶ νήφοντες **17** καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ πινάκια παρὰ τῶν
 μαν|τευσόμενων· ὅταν δὲ συντελεσθῇ τὸ μαντεῖον, ἐμβαλόν|τες εἰς ἀγγεῖον
 45 γίδι, ὁμοίως δὲ καὶ τῇ | τοῦ ἱερέως, καὶ ἑάτωσαν μένειν ἐν τῷ
 ἱερῷ· ἅμα δὲ τῇ ἡ|μέραι ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ προσενέγκας τὸ
 ἀγγεῖον καὶ ἐπιδείξας τοῖς προειρημένοις τὰς σφραγῖδας ἀνοιξάτω καὶ
 ἐ|κ τῆς ἀναγραφῆς ἀνακαλῶν ἐκάστοις ἀποδιδότω τὰ πινά|[κ]ια - c. 251 -
 τοῦ]ς χρησμοὺς Λ"--
 b c 50 - σι - ασε[-- οἱ δὲ ῥαβδοῦ]χοι προνοεῖσθωσαν τῆς εὐκοσμίας ὅταν
 δὲ ῇ ἔν[ν]ο[ρ]ος ἐκκλη|σία ἐν τῷ Ἀφροδισιῶνι μηνί, πάντων πρῶτον
 οἱ ἐξετασταὶ ὀρκιζ[έτω]σαν ἐναντίον τοῦ δήμου τοὺς προειρημένους
 ἄνδρας τὸν ὑπογε|γραμμένον ὄρκον· ῥηνύω Δία Ἀχραῖον καὶ τὸν
 55 Ἀπόλλω[να] | τὸν Κοροπαῖον καὶ τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἰωλκίαν καὶ τοὺς
 ἄλ[λους] θε|οὺς πάντας καὶ πάσας ἐπιτετελεῖναι ἕκαστα καθά[περ]
 ἐν | τῷ ψήφισματι· διασαφεῖται τῷ κεκυρωμένῳ περὶ τοῦ [μα]ντεῖου
 ἐφ' ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος· καὶ ἐὰν ὁμό[ω]σιν, ἔστω[σαν]
 60 ἀθῶοι· ἐὰν δέ τις μὴ ὁμόσῃ, ὑπόδικος ἔσ[τ]ω τοῖς ἐξε[τασ]ταῖς καὶ
 ἄλλωι τῷ βουλομένῳ τῶν πολιτῶν [καὶ **18** π]ερὶ τούτου **19** (τοῦ) ἀ[δι]-
 κήματος, καὶ ἐὰν οἱ ἐξετασταὶ δὲ μὴ ποιή[σωσιν] τι τῶν προγε-
 γραμμένων, ὑπεύθυνοι ἔστωσαν τοῖς μετ[ὰ τ]αῦτα ἐξετασ[ταῖς] καὶ
 ἄλλωι τῷ βουλομένῳ. ἵνα δὲ ἐπιτελῇται διὰ παντός | τὰ δεδογμένα,
 65 διαπαραδιδόναι τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς <δε> **20** κα[τ'] ἐνιαυτὸν αἵρου-
 μένους στατηγούς καὶ νομοφύλακας τοῖς | μετὰ ταῦτα κατασταθησο-
 μένοις ἀρχ[ο]υσιν. ἀναγραφῆναι δὲ | καὶ τοῦ ψήφισματος τὸ ἀντίγραφον
 εἰς [κί]ονα λιθίνην γενομένης τῆς ἐγδόσεως διὰ τῶν τειχοπ[οιῶ]ν,
 ἦν καὶ ἀνατεθῆναι | ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ [Κ]οροπαίου. |
 II 70 ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος **21**, μηνὸς Ἀρτεμισιῶνος δεκάτῃ, |
 Κρίνων Παρμενίωνος Ὁμολιεὺς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀχραίου καὶ |
 Διονυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ κοινὸς στρατηγός **22** καὶ οἱ στρα-

16 Cf. n. 982₃. **17** Cf. n. 980₂, 982₃, 983₃, 1042₃. **18** Cf. n. 204₃₉.

19 τοῦ tertium omissum. Post καὶ excidit ἐὰν τι ἄλλο ᾖ vel tale quid. Hi.

20 ΔΕ (quasi δέκα) superfluum est (Hi.), nisi forte apodoticum esse potest (Klaffenbach).

21 In hoc altero plebiscito, quod eodem anno, sed alio mense factum est, Holleauxii et Kernii curis multa eaque praeclara addidit Wilh., quem sequimur.

22 Cf. not. 3.

1158. Oraculum Delphicum de Cyzicenis. Deliorum decretum saec. III extr. Edd. Homolle Bull. Hell. IV 1880, 471 (SGDI 2970; Michel 852; Syll.² 791); Roussel IG XI 4, 1298. 1027. Cf. Hasluck Cyzicus 211⁵. 301; Herzog SBAk. Berl. 1905, 985¹; Nilsson Gr. Feste 359.

[Hi]

I Κυ[ζικηνῶν]. | ὁ θεὸς ἔχ[ρησε] 1 τάδε· ἐπειδὴ | ἐπιτετελέχ[αντι Κυζι-
5 κηνοὶ 2] | τὰ Σωτήρια πρᾶτ[οι ἀπάντων 3] | τᾷ Σωτεῖραι 2 καλῶς [καὶ
εὐσεβῆ]ως καὶ εὐτυχῶς, λῳίον [ἐσσεῖται] | καὶ ἄμεινον ἐπαγγελλόγ-
[τες] εἰν ἐς ἀνθρώπους ἱερὰν τὰν π[ό]λιν οὖσαν κατὰ τοὺς χρησμοὺς |
10 καὶ τὰν θυσίαν 3 τᾷς θεᾷς. |

II ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Χαρία[ς] | Χαριστίου 4 εἶπεν·
ἐπειδὴ Κυζικηνοὶ φιλ[οι] | ὄντες τοῦ δήμου τοῦ Δηλίων [ἀπεστάλ]χ[ασιν]
15 ἀρχιθέωρον [τὸν δ. τοῦ δ. | χ]α[ὶ θεωρ]οὺς [τὸν δ. τοῦ δ., | Θε]ρόπονπον
(N)ικαίου κομίσον[τ]ας [ψ]ήφισμα, | ἐν ᾧ ἀξιοῦσι Δηλίους φίλους
ὄντας τῆς | πόλεως αὐτῶν ἀποδεῖξαι τόπον ἐν τῷ | ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
20 λωνος, ἐν ᾧ σταθίησεται | ἡ στήλη εἰς ἣν ἀναγραφῆσεται ὁ δεδο-
μέ[ν]ος χρησμός Κυζικηνοῖς ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπ[όλ]λωνος καθ[ύ]στι
καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Δελ[φοῖς] | ἀναγέγραπται· περὶ αὐτῶν δὲ
25 τούτων [διε]λέγησαν ἀκολούθως ὃ τε ἀρχιθέωρος [καὶ οἱ] | θεωροί·
δεδογῆναι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπι[μ]ελεθῆναι τοὺς ἱερο-
ποιοὺς μετὰ τῇ[ς βουλ]ῆς ὅπως δοθεῖ τόπος ἐν ᾧ σταθίησ[ε]ται ἡ |
στήλη ἐν τόπῳ ὡς ἐπιφανεστάτ[ωι, καθὼς ἀ]ξιόῦσι Κυζικηνοί, ὅπως
30 ἔχει καλ[ῶς καὶ εὖ]σεβῶς τῷ δήμῳ τῷ Δηλίων [τὰ πρὸς τε] |
τοὺς θεοὺς καὶ τὸν δῆμον τὸν [Κυζικηνῶν]· | ἐπαινεῖσθαι δὲ τοὺς θεω-

1 Apollinem Pythium pedestri oratione uti cave mireris. Nam id Cicero de div. II 116 (*Pyrrhi temporibus iam Apollo versus facere desiderat*) moris fuisse testatur iam Pyrrhi Epirotae aetate, qua hic titulus utique non est antiquior. Hom. Immo multo recentior est et aetate suppar Magnetici n. 557. Deus imperavit, ut peregre mitterent legatos, qui de his sacris institutis reliquos populos certiores facerent ex more per illa potissimum tempora pervulgato. Cf. n. 402⁴. 408¹⁵. 457⁸. 557/62. 629⁷. 2 Cf. Appian. Mithr. 75 λέγεται ὅ· ἡ πόλις ἐμπροχίον ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι, καὶ σέβουσιν αὐτὴν οἱ Κυζικηνοὶ μάλιστα θεῶν; nummos Head HN² 526/7 (Σώτειρα et Κόρη Σώτειρα); titulum Ath. Mitt. IX 17. Adde Strab. II 98 Εὔδοξόν τινα Κυζικηνόν, θεωρὸν καὶ σπονδοφόρον τοῦ τῶν Κορείων ἀγῶνος ἐλθεῖν εἰς Αἴγυπτον κατὰ τὸν δεύτερον Εὐεργέτην (inde ab a. 146). Nam vicissitudo nominum Σωτήρια et Κόρηα de eisdem feriis usurpatorum nihil habet offensionis.

3 Hic accusativus non a κατὰ, sed ab ἐπαγγέλλοντεσσι pendet. Dttb.

4 Hic Archinici Theraei honores suadet IG XI 710², viri qui c. a. 200 florebat. Rou.

ροὺς κ[α]ι καλέσαι ἐπ[ί] | ξένια εἰς τὸ πρυτανεῖον [εἰς αὐρίον]· | τὸ
35 δὲ ἀνάλωμα δοῦ[ναι τὸν ταμίαν τὸ ἐκ τοῦ] | νόμου. Παρμεν[ί]ων --
ἐπεψήφισεν].

1159. Oraculum Trozenium saec. V. Trozene. Edd. Legrand Bull. Hell. XVII 1893, 86 II (Baunack Indog. Forsch. IV 1894, 188; Roehl Imag. 335, 5; Danielsson Eranos II 1897, 23; Michel 841; Syll.² 792; Fraenkel IG IV 760. [H²]

5 Εὐθυμίδας | ἀνέθηκε | ἡά κα ποιῶν | ποῖ τὸν θεόν¹ | ἰοίει λουσάμε[ν]ος²
δαῖναι χρ[ε]ῖ[[ί]ζων³. θυσάμεν(ον)⁴ | ἡερακλεῖ, Ἀλίωι,⁵ ἰδόντα ἐπι-
10 αλῆ⁶ | οἰωνόν.

Litterarum formae memorabiles ΑΔΘΕΘΡΥΥ (χεῖ). Producta vocalis ε v. 6 in voce δαῖναι Θ est, alibi semper Ε, spiritus asper v. 3 Η, v. 8 init. Θ. Maxime memorabile videtur et ο et ω per totum titulum perinde littera Ω indicari praeter ΘΕΟΝ v. 4. Totum genus scripturae eam aetatem indicare, qua Ionica scriptura iam domesticam expellere incipiebat, recte intellexit Legr. Saeculi V ad finem vergentis esse existimat Dttb.

1 Aesculapium intellegit Legr. Cf. n. 1169₁₀. 2 Nr. 1042₄. 3 Ab hoc δαῖναι χρ[ε]ῖζων pendet enuntiatum oblique interrogativum ἄ κα ποιῶν -- ἰοίη: Euthymidas dedicavit cum cuperet comperire, quid ad deum accedens facere deberet. 4 Litterae ον in lapide scriptae non erant. Medium legitimum est de sacrificio quo quis dei voluntatem explorare conatur (n. 987_{6, 11, 20}). Dttb. Cf. Stengel Opferbr. 12: θύειν dei colendi gratia fit, θύεσθαι pro homine qui deum interrogat rogative. 5 Paus. II 31, 5 Ἡλίου δὲ Ἐλευθερίου καὶ σφόδρα εἰκότι λόγῳ δοκοῦσί μοι ποιῆσαι βωμόν, ἐκφυρόντες δουλείαν ἀπὸ Ἑβραίων τε καὶ Περσῶν. Fr. 6 .ΓΙΑΛΕ Hesych. ἐπιαλές· τερπνόν, 'si videris avem faustam'. Fr.

1160—1166. Oracula Dodonaea saec. IV/III. Dodonae. Laminae plumbeae. N. 1160/2 nunc Berolini. Edd. Carapanos Dodone I tab. XXXVI/VIII (Pomtow Jahrb. Phil. CXXVII 1883, 322/34; Hoffmann SGDI 1561. 1565. 1573. 1559. 1568; Michel 850 [= 1163]. 846 [= 1164]. 848 [= 1165]. 849 [= 1166]; Syll.² 794—800; Kekule v. Stradonitz et Winnefeld Bronzen aus Dodona 39 [= 1160/2], cf. Wilhelm Z. öst. Gymn. 1913, 683; 1916, 280. [H²]

1160. Ἡρακλ[ε]ῖδας¹ αἰτεῖ τὸν Δία καὶ τὴν Διώνην | τόχην ἀγαθὴν
καὶ τὸν θεόν ἐπερωτᾷ | περὶ γε(ι)νεῖς², ἦ ἔστα[ι] ἐκ τῆς γυναικὸς |
Α[ν]γλῆς, τῆς νῶν ἔχει.

1 In titulo ceteroqu岸 Ionica dialecto concepto non est quod nomen Dorica terminatione uti miremur. Nam longe diversa est consuetudo in nominibus propriis hominum quam in reliquis omnibus vocabulis. Dttb. Inschr. Olymp. ad n. 179. 2 ΓΕΙΝΕΞ.

1161. ἱστορεῖ Νικοκράτ[ει]α, τίνι θεῶν θύουσα | λώϊον καὶ ἄμεινον
πράσσοι καὶ τὰς νόσου | παύσα(ι)το³.

1162. ἦ εἰς Ἑλίναν⁴ περιέλθ[ωμε]ς⁵ -- | ἦ εἰς Ἀνακτόριον -- |
ἦ πωλοῦντες τὸν --

3 ΠΑΥΣΑΤΟ. Suppl. Hoffmann. 4 Steph. Byz. Ἑλῖνοι· ἔθνος
Θεσπρωτικόν, Ῥιανός δ' Θεσσαλικῶν, καὶ Ἑλινία ἡ γῶρα. 5 ΠΕΡΙΕΛΘΟ.
Suppl. Kaibel apud Robertum Herm. XVIII 469, nisi quod Hoffmann Do-
rica terminationem -μες pro -μεν reposuit.

1163. ἐρωτῇ Λυσα[νίας Δία Νάϊον | καὶ Διώναν¹, ἦ² οὐχ ἔστι
5 ἐξ αὐτοῦ | τὸ παιδάριον | δ' Ἀννύλα³ κῦσι.

Saec. II. 1 ΩΝΑ<. Scriptura per η etiam in alia eiusdem generis in-
scriptione (Pomtow Jahrb. 1883, 326, 16) occurrit; in qua cum is qui
oraculum consulit Ἀμβρακιά[τας] dicatur, haud improbabilius Pw. etiam
hunc titulum hominis Ambraciotae esse coniecit. Dttb. Noli Δηώ-Δήμητρα
huc referre. 2 N. 946¹. 3 Ἀννύλα diminutivum nominis peregrini
Ἄννα (πῶμα γυναικεῖον αἰ ὄνομα Ἄνα τὸ γένος Ἰλλυράν SGDI 2014₃; Ἄνα Δη-
μητρίου χαῖρε Therae IG XII 3, 821). Cf. Bursian SBak. Münch. 1878 II 131.

1164. ἦ αὐτὸς πεπαμένος¹ τὰν ἐ(μ) πόλι οἰκίαν καὶ τὸ χωρίον²
βέλτιόν μοι κ' εἶη καὶ πολυωφελέ(σ)τε(ρ)ον³.

Multae eiusdem generis laminae Dodonae inventae sunt, inter-
rogationes eorum continentes, qui oraculum consulebant, nullis additis
deorum responsis; nam quae Carapanos p. 69 deprehendisse sibi visus
est vaticiniorum vestigia, ea nulla sunt. 1 Sic pro αὐτῷ πεπαμένῳ
dicitur anacoluthia satis levi. 2 Praedium rusticum interpretatur Pw.,
quia vix alia de causa ἐ(μ) πόλι additum sit, nisi ut situm domus alium
ac fundi (χωρίου) esse intellegeretur. 3 ΠΟΛΥΩΦΕΛΕΤΕΟΝ. Em. Blass.
Rh. Mus. XXXIV 160.

a 1165. ἐρουτᾷ Κλεούτα(ς)¹ τὸν Δία καὶ τὰν | Διώναν, αἷ ἔστι
αὐτοῖ² προβατεύοντι | ὄναιον³ καὶ ὠφέλιμον.
b 5 πὲρ προβατείας. — Κ(λς)(ούτας). | ε' ⁴.

a in fronte, b in parte aversa. 1 ΟΥΤΑ! em. Pw. scilicet dialecti Thessa-
licae lege nata ex ἐρωτᾷ Κλεώτας. Sane non constanter (not. 2) Cleotas
patrio sermone usus est. 2 Pro dativo Thessalico αὐτοῦ hic forma in
maxima parte Graeciae septentrionalis usitata ponitur. 3 Hesych.
ὄναιον· ἀρεῖον, ubi fortasse praestat ὀνάϊον legere, ut haec sit Dorica forma
eiusdem comparativi qui Ionice apud Nicandrum Alexiph. 627 πλεῖον γὰρ
ὀνήϊον est; superlativum ὀνήϊστος iam Heraclitus apud Diog. Laert. IX 2
habet. 4 Iuxta illa πὲρ προβατείας a dextra K · 1 est, et infra 1 littera E.
Hanc notam numeralem, illas nominis Κλεούτας per compendium scripti
(ΚΛΕ) reliquias esse coniecit Robert Herm. XVIII 468.

1166. τύχα ἀγαθά. ἥ τυγχάνοιμι κα ἐμπορεύμενος | ἔπος¹ κα
δοκῇ σύμφορον ἔμειν², καὶ ἄγων³, τῇ κα δοκῇ, | ἀμάται⁴ τέχνη
χρεόμενος.

1 I.e. ἔποι. Cf. οἷς in titulis manumissionum Delphicis (Syll.² 850⁵, 852⁴ al.). Ahrens Diall. II 367. Blass Herm. XIII 381, Ho. Pw. 2 942⁴.

3 De mercibus, quas peregre vehat vendendi causa, hoc non improbabili-
ter interpretatur Gomperz AEMOest. V 134; cf. IG XII 1, 718 Φορμία
ἡμί· ἄγε δέ με Κλιτομίας (?). 4 Ita Schwyzer Rh. Mus. LXXII 1918, 435,
idem esse ratus quod ἀδόλωι τέχνη.

1167. Auspicii lex. Ephesi. Edd. CIG 2953; Roehl IGA 499 et
Imag.³ 22, 13 (Bechtel I. ion. Dial. 90, 145; Roberts Introd. I 172, 144). Hicks
Brit. Mus. III 2 DCLXXVIII (Michel 727; Syll.² 801; SGDI 5600). Cf. Kirchhoff
Stud.⁴ 13, 2; Skias Ἐφ. ἀρχ. 1892, 25. [HI]

[-- ἐγ μὲν δεξιῆς ἐς τὴν ἀριστερὴν πετ[όμεν]ος : ἦμ μὲν : ἀποκρύψει[ι 1,
δεξ]ιός : ἦν δὲ : ἐπάρει 2 : τῇ[ν ε]βώνυμον : πτέρυγα : καὶν | [ἐπάρ]ει 3
5 : καὶν ἀποκρύψει : ε[βών]υμος : ἐγ δὲ : τῆς ἀριστε[ρῆς] : ἐς τὴν δεξιήν :
πετ[όμεν]ος : ἦμ μὲν : ἰθὺς 4 : ἀποκρ[ύ]ψει : εβώνυμος : ἦν δὲ : τὴν |
10 [δεξ]ιὴν πτέρυγα : ἐπάρει | [δεξιός --]

στοιχηδόν, saec. VI (s. V). A dextra reliquiae alius columnae non plus
quam ternarum in unoquoque versu litterarum. 1 Haec est forma an-
tiqua et legitima coniunctivi aoristi primi, haud raro servata in titulis
Ionicis antiquis qui eidem in praesenti et aoristo secundo recte -τι habent.
Cf. W. Schulze Herm. XX 491. Verbum intransitive usurpatum plerique edi-
tores statuunt coll. Thuc. V 65, 5 εἰτ' ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκείνοι τε ἀπέκρυσαν
καὶ σφεῖς ἡσύχαζον καὶ οὐκ ἐπηκολούθουν, ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτῶν στρατηγούς αὖθις
ἐν αἰτίᾳ εἶχον. Hesiodus ap. Athen. XI p. 491 d τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελοιάδες.
Si igitur avis (nullo alio motu intercedente) e conspectu abierit, faustum
erit omen; sin sinistram alam sustulerit, iam sive postea ad summam
caeli partem ascendet sive e conspectu abibit, infaustum. 2 Contrac-
tionem vocalium in hac voce apud Ionas neutiquam recentem esse Becht.
docuit allatis fragmentis Semonidis Amorgini fr. 7⁶⁰ (ἀρειεν) et Anacreontis
19 (ἀρθεῖς); similiter Hipponactem fr. 28 ἀργός pro ἀεργός habere. 3 Neque
ad hoc verbum neque ad proximum ἀποκρύψει mente addendum esse τὴν
εβώνυμον πτέρυγα, apparet quia sic haec pugnarent cum proxime superi-
oribus. Immo absolute ut ἀποκρύπτειν (not. 1) etiam prius illud verbum
usurpatum est de ascensu ad eas quae recta regione supra nos sunt
caeli partes. Utrum cum plerisque [ἐπάρ]ει an cum Skia [διάρ]ει legendum
sit vix discernas. 4 I.e. κατ' εβθεῖαν. Nam alteram alam tollunt aves
cum deflectunt ab eo quem tenuerunt cursu, ut recte inter se opponantur
ἰθὺς et τὴν δεξιήν πτέρυγα ἐπάρει.

1168—1173. Relationes de sanationibus. [We]

1168/9. In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias' Εφ. Αρχ. 1883, 197; 1885, 1; Fouilles d' Epidaure I 24; 28; Το ιερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ 256 (cum imag. photot.); Baunack Aus Epidauros 8; 15; SGDI 3339/40 (Prellw.) (Syll.² 802/3); Fraenkel IG IV 951/2 (1168: Michel 1069; Buck Greek Dial. 84). Cf. Wilamowitz Herm. XIX 449 et Isyll. 31; Zacher Herm. XXI 467. Diels ibid. XXIII 286; Buecheler Rhein. Mus. XXXIX 620; Baunack Philol. LIV 21; Blinkenberg Nord. Tidskr. X 263; Miraklerne i Epid. 1917; Benson Class. Review VII 185; Wilhelm Jahresh. III 40; Arabantinos Ἀσκληπιός καὶ Ἀσκληπιεῖα 1907, 79—152; Deubner De incubatione 1900, et Weinreich Antike Heilungswunder (1909, RGVVV III 1) siglis De. et We. in notis citabuntur, ad quos libros saepius nude relegamus, ne commentarius nimium increseat.

1168 θεός. τύχα [ἀγ]αθά. | [ἰά]ματα τοῦ Ἀπόλλωνος¹ καὶ τοῦ Ἰ Ἀσκληπιοῦ².

Litterae volgares c. a. 320 (Kabb. *ἱερόν* 257; Keil Ath. Mitt. XX 412; Frae. p. 225, ubi typhotheta per errorem 420; Dttb. de saec. III cogitans erraverat). v. 1—119 στοιχηθόν (exceptis paucis litteris, de quibus Frae. ad v. 28), inde a v. 120 litt. minores, magis ab ordine recedentes. 1169 item στοιχηθόν, sed init. v. 17, sub fine v. 42, in medio v. 119 locus unus vacuus relictus est et tum in versibus sequentibus eodem modo continuatum. Accedit quod saepius in utroque titulo sub finem versuum singularum aut binarum litt. loca vacua relinquuntur, ut proximus v. ab integra syllaba incipere possit (quod quidem non ubique usu venit, cf. Frae. ad v. 44), numerus litt. ergo non ubique idem est, id quod in lacunis explendis respicias praesertim in 1169, ubi ultimum qui certe definiri potest numerum exhibet v. 60, qui continet litt. 53. Inde a v. 119 non plus quam 52, sed plerumque pauciores litterae continentur, cf. not. 170. Distinctioni narrationum, quam nos lineola horizontali et numeris adpositis significamus, ut facilius comparari possint argumenta *ἱμαίων* similia, in lapide interdum inserviunt spatia vacua, quae quot litt. loca contineant, sive signo × sive addito litt. numero indicamus. Interdum *ἱμάτια* continuantur narrationibus eiusdem vel similis argumenti, velut in I et II de parturientibus, III et IV item IX et X de incredulis, XV et XVI de debilibus, n. 1171₅ et 13 de digiti curationibus agitur, sed plerumque varietas quaedam ac vicissitudo expetitur eo quod similis argumenti miracula separantur aliis diversae indolis interpositis. 1 IG IV 932₅₁ sq.: ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μαλεάτα καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Erat igitur Apollo princeps sacri Epidaurii dominus. Quare hic nominatur, quamquam non ipse sanat aegrotos, sed filius. Nummi Epidaurii saec. IV et III in latere antico Apollinis caput, in postico Aesculapi statuam exhibent. Ἀπολλωνεῖα et Ἀσκληπιεῖα coniunguntur, cf. Frae. ad v., et Isyllus hymnos suos ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι Μαλεάτῃ καὶ Ἀσκληπιῷ (ib. 950₂). 2 Cf. Paus. II 27, 3: στῆλαι δὲ εἰστήχεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου (Asclepiei Epidauriorum), τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλέονες, ἐπ' ἐμοῦ δὲ εἰς λοιπαί. ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ

[Κλ]εὼ πένθ' ἔτη ³ ἐκύησε· × αὐτα πέντ' ἐνιαυτοὺς ἤδη κυοῦσα
 ποὶ τὸν [θ]εὸν ἰκέτις ἀφίκετο καὶ ἐνκαθήθευδε ἐν τῷ ἀβάτῳ. ὥς δὲ
⁵ τάχις[τα] ἐξήλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐγένετο⁴, κόρον ἔτεκε,
 δς εὐ[θ]ύς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τᾶς κράνας⁵ ἐλοῦτο καὶ ἅμα τῇ
 ματρὶ [π]εριήρπε. τυχοῦσα δὲ τούτων ἐπὶ τὸ ἄνθεμα ἐπεγράφατο⁶.
 'οὐ μέγ[ε]θος πίνακος⁷ θαυμαστέον, ἀλλὰ τὸ θεῖον, πένθ' ἔτη⁸ ὥς
 ἐκύησε ἐγ γασ[τρ]ῇ Κλεῶ βάρος, ἔστε ἐγκατεχοιμάθη, καὶ μιν⁸ ἔθχε
¹⁰ ὕμῃ. — τριετὴς [χό]ρα· × Ἰθμονίκα⁹ Πελλανίς ἀφίκετο εἰς τὸ II
 ἱερὸν ὑπὲρ γενεᾶς, ἐγ[χοι]μαθεῖσα δὲ ὅψιν εἶδε· ἐδόκει αἰτεῖσθαι
 τὸν θεὸν κυῆσαι κό[ραν,] τὸν δ' Ἀσκληπιὸν φάμεν ἔγκυον ἐσσεῖσθαι
 νιν καὶ εἴ τι ἄλλο | αἰτ[ε]ρῆτο, καὶ τοῦτό οἱ ἐπιτελεῖν, αὐτὰ δ' οὐθενὸς
 φάμεν ἔτι ποι[δ]ε[ῖ]σθαι. ἔγκυρος δὲ γενομένη ἐγ γαστρὶ¹⁰ ἐφόρει

ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστὶν ἰνόματα ἀκροθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ
 καὶ νόσημα ὃ τι ἔκαστος ἐνόησε καὶ ὅπως ἰάθη· γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωριεῖ.
 Eadem tabulas affert II 36, 1, cf. not. 116. At quae Strabo habet VIII 6, 15
 p. 374 καὶ τὸ ἱερὸν πλήρες ἔχοντος (τοῦ Ἀσκληπιοῦ) αἰετῶν τε καμνόντων καὶ
 τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμένοι τυγχάνουσιν αἱ θεραπείαι, κα-
 θάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκῃ non unice ad has tabulas spectare videntur,
 quippe in quas minus bene quadrent vocabula ἀνακειμένων et πινάκων,
 quam in tabulas votivas quas ipsi dedicaverant aegroti. Quem morem
 ab Epidauriis Aesculapii sacris non alienum fuisse probant n. 1170 alii-
 que tituli. Hanc tabulam, quippe quae superscriptum habeat argumentum
 (ἰάματα κτλ.), primam earum fuisse, quas vidit Paus., recte monet Kabb.
 Ad eam et subsequentem (1169) accedunt alia frg.: IG IV 953 et 953 a et
 Mélanges Perrot 42 (Kabb.). ³ Cf. καθ' ἔτος n. 284²⁴. 905⁴, ἀφ' ἐτῶν 762¹⁴.

⁴ Paus. II 27, 1 οὐδὲ ἀποθνήσκουσιν οὐδὲ τίττουσιν αἱ γυναῖκες σφισιν ἐντὸς
 τοῦ περιβόλου. De parturientibus et morientibus e Graecorum fanis re-
 motis cf. Wächter Reinheitsvorschriften im griech. Kult 31; 58. ⁵ Cf.
 v. 64 et Paus. II 27, 5 ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ... καὶ κρίνη τῇ τε ὀρόφῃ καὶ
 κόσμῳ τῇ λοιπῇ θείας ἀΐας; de fontium in delubris usu cf. n. 954¹⁰.

⁶ Anathema cum epigrammate rudi sane arte concinnato e duobus
 hexametris unoque pentametro (cf. Smith *Irregular forms of elegiac Distich*,
 Amer. Journ. of Philol. XXII 1901, 190) huic narrationi ansam praebuit.
 Aliud exemplum fabulae ex artificio dedicato confictae est IV, cf. etiam
 not. 47 et 18. ⁷ Cleus tabulam Sboronos (Das Athenen Nat. Mus. 424
 tab. 69) ingeniosius quam rectius in anaglypho olim Epidaurio nunc
 Atheniensi (n. 1426) sibi agnovisse videtur, cf. We. Hessische Blätter f.
 Volkskunde XII 234. ⁸ Hoc ad poetikum sermonem referendum est,
 nam praeterea hae tabulae ubique νιν habent. ⁹ Pro Ἰθμονίκα aut
 mero errore, aut (Baun.) dialecti proprietate; quod si probemus, recte
 Prellw. ad Achaeorum Pellenensium, non ad Epidauriorum sermonem
 hanc formam referendam monet. ¹⁰ Γ correctum ex E.

- 15 τρία ἔτη, ἔστε παρῳββαλε¹¹ ποι τὸν θεὸν ἰκέτις ὑπὲρ τοῦ τόκου· ἐγ-
κατακοιμαθεῖσα | δὲ ὅψ[ι]ν εἶδε· ἐδόκει ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν, εἰ οὐ
γένοιτο αὐτῇ | πάντα ὅσα αἰτήσαιο καὶ ἔγκυος εἴη, ὑπὲρ δὲ τόκου
ποιυόμεν | νιν ὁυθέν¹², καὶ ταῦτα πυριθανομένου αὐτοῦ, εἴ τις καὶ
ἄλλου δέοιτο[ο], λέγειν, ὡς ποησοῦντος καὶ τοῦτο· ἐπεὶ δὲ νῦν ὑπὲρ
20 τοῦτου | παρείη ποτ' αὐτὸν ἰκέτις, καὶ τοῦτό οἱ φάμεν ἐπιτελεῖν. μετὰ
δὲ | τοῦτο σπουδαῖ ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξεληθοῦσα, ὡς ἔξω τοῦ ἱεροῦ ἦ⁴,
ἔτεκε κόραν. — ἀνὴρ τοὺς τᾶς χηρὸς θακτύλους ἀκρατεῖς III
ἔχων πλάν | ἐνός ἀ[φ]ίκετο ποι τὸν θεὸν ἰκέτας, θεωρῶν δὲ τοὺς
ἐν τῷ ἱερῷ | [π]ίνακας ἀπίσται¹³ τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσσυρε τὰ
25 ἐπιγράμμα[τ]α, ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει ὑπὸ τῷ ναυί ἀστρα-
γαλίζον[τ]ος¹⁴ αὐτοῦ καὶ μέλλοντος βάλλειν τῷ ἀστραγάλῳ ἐπι-
φανέντα | τὸν θεὸν ἐφαλέσθαι ἐπὶ τὰν χῆρα καὶ ἐκτεῖναι οὐ τοὺς
θακτύλ[ι]λους¹⁵, ὡς ὁ' ἀποβαίη, δοκεῖν συγχάμψας τὰν χῆρα καθ'
ἓνα ἐκτείνειν | τῶν θακτύλων, ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθύναι¹⁶, ἐπερωτῆν
30 νιν τὸν θεόν, | εἰ ἔτι ἀπιστησοῖ τοῖς ἐπιγράμμασι τοῖς ἐπὶ τῷ πινά-
κων τῶν | κατὰ τὸ ἱερόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν· 'ὅτι τοῖνυν ἔμπροσθεν
ἀπίσταις | αὐτε[ῖ]ς¹⁷, οὐκ εὐοσιν ἀπίστοις, τὸ λοιπὸν ἔστω τοί', φά-
μεν, 'Ἀπιστος' ὅ[ρ]ομα'¹⁸. ἀμέρας δὲ γενομένης ὕγιής ἐξῆλθε. —
Ἀμβροσία ἐξ Ἀθανᾶν | [ἀτερε]πτ[ι]λλος. αὐτὰ ἰκέτις ἦλθε ποι IV

11 AAE. 12 De huius miraculi indole cf. We. Ath. Mitt. XXXVII 67 adn.

13 Increduli etiam in IV, IX, X, XXXVI. 14 -γαλίζον- Frae. mendo typogr. Ad rem cf. v. 71. 15 V. 27 postremo loco A est, v. 28 init. /; 'videtur igitur A errore duplicatum fuisse.' Dttb. De consonantis geminatione cogitat Buck, fortasse recte, cf. ὁπτιλλος, 34 etc. 16 Possis etiam ἐξευθύναι scribere ut structura accusativi c. inf. in enuntiatum temporale propagetur. 17 Sic H. Weil, probante Baun., qui tamen minus commode distinguit ἀπίσταις, αὐτοῖς οὐκ εὐοσιν ἀπίστοις. Nam αὐτοῖς simpliciter 'eis' est, i.e. τοῖς πινάξι τοῖς κατὰ τὸ ἱερόν. Quod contra 'quae ipsae fide non indignae sunt' ab hoc loco alienum est. 18 Sic ingeniose Kabb. Fouilles d'Epid. Blink. relegavit ad CIG 1273₁₀, ubi nomen Ἀπιστος legebatur, sed lapide denuo examinato hoc stare non potest, sed legendum Εὐ[ε]λπιστος, cf. IG V 1, 682. Aliud illius nominis exemplum cum non invenissem, Bechtelium adii indefessum nominum indagatorem, qui quamquam et ipse nomen Ἀπιστος aliunde compertum non habet, tamen de Kabbadiæ lectione minime dubitat et ex IG III 3, 106 a₆ Ἀπιστία, mulieris nomen apte confert. Ἀπιστος si re vera iam saec. IV a. Chr. vocatus fuisse potest vir quidam, haud scio an hoc quoque ἱζμα effictum sit e donario in templo adservato (cf. n. 6), quod hoc exhibebat nomen certe rarum, cuius explicandi causa hanc sibi excogitaverunt historiolum. De nominis impositione cf. We. 88, 1. 178 sq.

- 35 τὸν θεόν, περιέρπουσα δὲ | [κατὰ τ]ὸ ἱερὸν τῶν ἱαμάτων τινὰ διε-
γέλα 18^a ὡς ἀπίθανα καὶ ἀδύνα[τα ἐόν]τα, χωλοὺς καὶ τυφλοὺς ὑγιεῖς
γίνεσθαι ἐνὺπνιον ἰδόν[τας μόνον]. ἐγκαθεύδουσα δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει
οἱ ὁ θεὸς ἐπιστάς | [εἰπεῖν], ὅτι ὑγιῇ μὲν νιν ποιησοῖ, μισθὸν μάντοι 19
νιν δεησοῖ ἀν[θήμεν εἰ]ς τὸ ἱερὸν ὅν ἀργύρεον 20, ὑπόμναμα τᾶς
40 ἀμαθίας. εἶπαν[τα δὲ ταῦτ]α ἀνσχίσσαι οὐ τὸν δαπύλλον τὸν νοσοῦντα
καὶ φάρμ[ακόν τι ἐγγέ]λαι. ἀμέρας δὲ γενομένης ὑγιῆς ἐξῆλθε. —
παῖς ἄφωνος. | [οὗτος 21 ἀφίκ]ετο εἰς τὸ ἱερὸν ὑπὲρ φωνᾶς· ὡς δὲ V
προεθύσατο 22 καὶ | [ἐπὶ] ἔρχετο τὰ νομίζόμενα, μετὰ τοῦτο ὁ παῖς ὁ τῷ
θεῷ πυρφορῶν | [ἐπήρ]ετο 23, πρὶ τὸν πατέρα τὸν τοῦ παιδὸς ποτι-
45 βλέψας, ‘ὕποδ’ ἐκ’ ἐσ[αι 24 τοῦτον 25 ἐ]νιαιτοῦ, τυχόντα ἐφ’ ᾧ πάρεστι,
ἀποθυσεῖν τὰ ἴατρα 26’, | [ὁ δὲ παῖς ἐξ] ἀπίνας 27 ‘ὕποδ’ ἐκ’ ἐσ[αι] ἔφα·
ὁ δὲ πατὴρ ἐκπλαγείς πάλιν | [ἐκέ]λετο αὐ[τὸν] εἰπεῖν· ὁ δ’ ἔλεγε πάλιν
καὶ ἐκ τούτου ὑγιῆς ἐγέ[νετο]. — Πάνδαρος Θεσσαλὸς στίγματα VI 28
ἔχων ἐν τῷ μετώπῳ. οὗτος | [ἐγκαθεύδων ὄ]ψιν εἶδε· ἐδόκει αὐτοῦ
50 τ[αι]νίαι καταδῆσαι τὰ στί[γματα 29 ὁ θεὸς κα]· κέλεσθαι νιν, ἐπεὶ
[κα ἐξ]ω γένηται τοῦ ἀβάτου, | [ἀφελόμενον τὰ] γ ταινίαν ἀνθέμε[ν εἰς
τ]ὸν γαστ[ρὴν]. ἀμέρας δὲ γενο[μ]ένας ἐξάνεστα 30 καὶ ἀφῆλετο τ[ἀν
ται]γίαν, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον | [ἐκ]εκάθαρτο 31 τῶν στιγμάτων[ν, τ]ὰν
δ[ὲ] ταινίαν ἀνέθηκε εἰς τὸν να[ὸν] ἔχουσαν τὰ γράμματα[ν] 32 τὰ ἐκ

18^a Litt. α (contra v. 66 ἐώρη) confirmatur, in usu fuisse praesens γελάω, cf. Schulze Quaest. ep. 367; infra 123 καταγελάμενος. 19 Prellw. non inepte confert γραμάσαι n. 1169₃. Certe ε in α dialecti consuetudine transiisse credibilis videtur, quam quae est altera Prellw. coniectura, particulam μάν (μήν), aut adeo ut Baun. opinatur, Thessalicum μά in hoc composito latere. 20 Manifesto ex hoc opere, quod nihil de causa dedicationis inscriptum habuisse videtur, fabula conficta est, cf. n. 6. Sus sine dubio revera non incitiam significabat sed sacrificium piaculare. Cf. n. 1034² et De. 40. 21 Suppl. Baun., recte sumens παῖς ἄφωνος indicem argumenti extra conexum orationis praemisum esse, quales sunt permulti in his tabulis. 22 προθύειν usitatum in incubationis ritibus, cf. De. 18. 23 Suppl. Dttb. 24 Flexio antiquitate memorabilis. Cf. συνίθησι v. 84. 25 Suppl. Dttb. 26 Cf. n. 1144/5. 1069_{7.35}. 1070₁₉. 27 Cf. We. 197. 28 De hoc et insequenti miraculo post We. 90 et 96, 2 fusius egit Perdrizet Arch. f. Rel.-Wiss. XIV 54.

29 στίγματα = γράμματα, cf. Dttb. Herm. XXXVI 300, 3. 301. Perdr.; de servo hic non est cur cogitemus. 30 Suppl. Wil.; ἐξηγέρθη Kabb. et Baun. coll. v. 118 ἐξεγερθείς. At hic respicitur praeceptum dei v. 50 ἐπεὶ [κα ἐξ]ω γένηται τοῦ ἀβάτου, ἀφ. τὰν ταινίαν. 31 Sic Kabb. (manifesto τὸ πρόσωπον accusativus est, non nominativus). 32 Suppl. Wil.

55 τοῦ μετώπου. — Ἐχέδωρος τὰ Πανδάρου στίγματα ἔλ[αβε] 32 VII 28
 πρὶ τοῖς ὑπάρχουσιν. οὗτος λαβὼν πάρ [Παν]δάρου χρίματα, ὥστ'
 ἀνθέμεν τῷ θεῷ εἰς Ἐπίδουρον ὑπὲρ αὐ[τοῦ, | οὐκ] ἀπεδίδου 32 ταῦτα,
 ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θε[ός] | ἐπιστάς ἐπερωτῇ νιν,
 εἰ ἔχοι τινὰ χρίματα πάρ Πανδάρου ἐξ[Εὐ]θηγᾶν 33 ἀνθεμα εἰς
 60 τὸ ἱερόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν λελαβήκειν οὐθε[ν] | τοιοῦτον παρ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' αἶ κα ὕγιῃ νιν ποήσαι 34, ἀνθησεῖν οἱ εἰκόνα γραψάμενος·
 μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν τάν τοῦ Πανδάρου ταινίαν περιδῆσαι 35 περὶ
 τὰ στίγματά οὐ καὶ κέλεσθαι νιν, ἐπεὶ κα ἐξέλεθι ἐκ τοῦ ἁβάτου,
 ἀφελόμενον τάν ταινίαν ἀπονίσσασθαι τὸ | πρόσωπον ἀπὸ τᾶς κράνας 5
 65 καὶ ἐγκατοπτρίζασθαι εἰς τὸ ὕδωρ. ἀμέρας δὲ γενομένης ἐξελεθὼν ἐκ
 τοῦ ἁβάτου τάν ταινίαν ἀφῆλετο | τὰ γράμ[μ]ατα οὐκ ἔχουσαν. ἐγ-
 καθιδὼν 36 δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἑώρη τὸ αὐτοῦ | πρόσωπον ποὶ τοῖς ἰδοῖς
 στίγμασιν καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου γρά[μ]ματα λελαβηκός 37. x — Εὐφά- VIII
 νης Ἐπιθαύριος παῖς. οὗτος λιθιδῶν ἐνε[χά]θευδε· ἔδοξε δὲ αὐτῷ
 70 ὁ θεός ἐπιστάς εἰπεῖν· 'τί μοι δωσεῖς, αἶ τὸ | κα ὕγιῃ ποιήσω', αὐτὸς
 δὲ φάμεν 'δέκ' ἀστραγάλους', τὸν δὲ θεὸν γελάσαντα 38 φά[μεν] νιν
 παυσεῖν. ἀμέρας δὲ γενομένης ὕγιῃς ἐξῆλθε. x x — ἀντήρ ἀφῆλετο IX
 ποὶ τὸν θεὸν ἰκέτας ἀτερόπτιλλος οὕτως ὥστε τὰ | βλέφαρα μόνον
 ἔχειν, ἐνεῖμεν δ' ἐν αὐτοῖς μηθέν, ἀλλὰ κενεὰ εἴ[μεν] ὄλω. ἐ[ψ]εγον 39
 75 δὴ τινες τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τάν εὐθηδίαν αὐτοῦ, τὸ | νομίζειν βλεψεῖσθαι
 ὄλω. καὶ μετὰ τὴν ὑπαρχάν ἔχοντος ὀπτίλ[λου], ἀλλ' ἡ χώρα μόνον. 40
 ἐγκαθ[ύ]ε[υ]δο[ν]τι οὖν αὐτῷ ὄψις ἐφάνη· ἐδόκει τὸν θεὸν ἐψῆσαι τι

33 Suppl. Hiller. De Euthenis Rhodiorum demo in Peraea sito cf. Realenc. s.v. Fuit igitur Pandarus Θεσσαλός ἐν Εὐθαναῖς οἰκέων.

34 ΠΟΗΣΑΙ in lapide, ποι- per errorem Frae. Coniunctivum desiderant Wil. Dtlb. Frae., optativum defendunt Baun. Prellw. Buck § 177 (recte ut videtur). 35 ΠΕΡΕ. 36 Aspiratam perperam positam

esse a lapicida propter simile verbum ἐγκαθεύδειν, quod identidem ei incidendum fuit, probabiliter existimat Prellw. 37 Vis puniendi non

minus quam sanandi virtutes dei (ἀρετάς, cf. 1172⁸) declarat; itaque ne huius quidem generis miracula in hisce ἀρεταλογίαις desunt, cf. etiam XI, XXII, XXXVI et We. 96. 2. 38 We. 3, 2, ubi addendum erat Aristophan. Plut. 723 ὁ δὲ θεός (Aesculapius Neoclidem curans) γελάσας

ἔφη. 39 ΕΛ, emend. Frae. Ad rem cf. n. 13. 40 'Desipis ... nec fas est, credo, ulterius tibi restitui visum, cui nullum pene vestigium remansit oculorum' dicit vir uxori apud Sanctam Austrebertam medelam

petiturae Act. Sanct. Febr. II 426 B. Ibidem Nov. I 61 B caeca, quae ne palpebrarum quidem vestigia habebat, ubi oculorum orbes esse deberent, sanatur.

- φάρμακον, ἔπειτα διαγαγόντα τὰ βλέφαρα ἐγχέαι εἰς αὐτά. ἀμέρας
 δὲ γενομένης βλέπων ἀμφοῖν ἐξῆλθε|. — κώθων 41. × σκευοφόρος X
 80 εἰς τὸ ἱερὸν] ἔρπων 42 ἐπεὶ ἐγένετο περὶ τὸ δεκάσταδιον, κατέπετε·
 [ὥς δ' ἄ]νέστα 32, ἀνῶϊξε τὸν γυλιὸν κα[ὶ ἐ]πεσκέ[πει τὰ συντετριμ-
 μένα σ[κε]ύη· ὥς δ' εἶδε τὸν κώθωνα κατε[α]γάτα, | ἐξ οὗ ὁ δεσπότης
 εἴθιστο [π]ίνειν. ἐλυπεῖτο 43 καὶ συνετίθει [τὰ] ὄστρακα καθιζόμενος·
 ὁδο[ι]πῶρος οὖν τις ἰδὼν αὐτὸν 'τί, ὦ ἄθλιε', [ἔ]φα, 'συντίθης 44
 85 τὸν κώθωνα [μά]ταν; τοῦτον γὰρ οὐδὲ καὶ ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιὸς
 ὕγι 45 ποῆσαι δύναιτο' 13. ἀκούσας ταῦτα ὁ παῖς, συνίθεις τὰ ὄστρακα
 εἰς τὸν γυλιόν, ἦρπε εἰς τὸ ἱερόν. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο, ἀνῶϊξε τὸν
 γυλιόν καὶ ἐξαιρεῖ ὕγι τὸν κώθωνα γεγεννημένον. καὶ τῷ δεσπότηι
 ἡρμάνευσεν τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα 46· ὥς δὲ ἄκουσ' ἀνέθηκε
 90 τῷ θεῷ τὸν κώθωνα 47 (*vacant litt. 18*). | — Αἰσχίνας ἐγκεκοιμισμέ- XI
 νων ἤδη τῶν ἱκετῶν ἐπὶ δένδρεόν τι ἀμ[β]ὰς ὑπερέκυπτε εἰς τὸ
 ἄβατον· καταπετῶν οὖν ἀπὸ τοῦ δένδρεος | περὶ σκόλοπας τινὰς τοῦς
 ὀπιλλοῦς ἀμφέπεισεν· κακῶς δὲ διακείμενος καὶ τυφλὸς γεγεννημένος 37,
 καθικατεβύσας τὸν θεὸν ἐνελκάθευδε καὶ ὕγι· ἐγένετο (*vacant litt. 28*). | —
 95 Εὐίππος λόγχαν ἔτη ἐφόρησε ἐξ ἐν ταῖς γνάθωι· ἐγκοιτασθέντος | δ' XII 48
 αὐτοῦ 49 ἐξελὼν τὰν λόγχαν ὁ θεὸς εἰς τὰς χῆρας οἱ ἔδωκε. ἀμέρας |
 δὲ γενομένης ὕγι· ἐξῆρπε, τὰν λόγχαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων 50. | —

41 De huiusmodi miraculis denuo egit We. Hessische Blätter für Volkskunde X 65 sqq., qui περὶ τὸ δεκάσταδιον prave vertit (est ,etwa 10 Stadien entfernt'). 42 Agnovit Blink. 43 ΕΔΖ. 44 Forma ceteroquin inaudita, sed accurate respondens primae et tertiae personis συντίθημι et συντίθης, quarum ad exemplum reficta est, nisi eam inde a prisca aetate conservatam statuere mavis; cf. not. 24. 45 De supellectili non fracta hanc vocem volgo a Graecis usurpari notum est; cf. n. 987 πῖθοι ὕγιες. Item ἀλέσασθαι sarcindi vim habet. 46 -θέντα priores et Frae. in textu, sed idem (non addita adnot.) in facsim. ΟΕΕΝΤΑ; recte ut videtur. inde enim elucet, cur vocis ὦς non nisi altera littera in fine versus posita, altera proximo inserta sit. 47 Huic quoque fabulae scyphus deo dedicatus ansam praebuisse videtur (cf. n. 6). Saepe enumerantur inter donaria calices, velut IG II 766. 835 sq. II 403. VII 303. 3498, 17 (scyphi fracti); Syll.² 588₄₄ et ₉₃ et alibi. Famosus est Helenae μαστός, cf. Blinkenberg Die lindische Tempelchronik p. 15. 48 Cf. XXX. XXXII; We. 86 sq. 49 ΑΥΤ. 50 Ea quae in somniis vident aegroti re vera evenisse huiusmodi enuntiatis declaratur, cf. v. 101. 106. 1169₆₀, cf. etiam v. 45 et n. 1169₁₂₈; We. 81. Artemid. I 2, 5 haec somnia ἄμα θεωρούμενα καὶ ἀποβαίνοντα vocat. Hoc tenendum est ad XXIII recte intellegendum, cf. not. 86.

- ἀνὴρ Τορωναῖος δεμελέας⁵¹. οὗτος ἐγκαθεύδων ἐνύπνιον εἶδε· | XIII
 100 ἔδοξε οἱ τὸν θεὸν τὰ στέρνα μαχαίραι ἀνσχίσσαντα τὰς δεμε|λέας
 ἐξελεῖν καὶ δόμεν οἱ ἐς τὰς χεῖρας⁵² καὶ συνράψαι τὰ στή|θη.
 ἀμέρας δὲ γενομένας ἐξῆλθε τὰ θηρία ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων⁵⁰ | καὶ
 ὕγις ἐγένετο· κατέπие δ' αὐτὰ⁵³ ὀλωθεῖς ὑπὸ ματραιᾶς· ἐγ κυ|κᾶνι
 ἐμβεβλημένας ἐκπιών⁵⁴ (*vacant litt. 28*). | — ἀνὴρ ἐν αἰδοίῳ λίθον. XIV
 105 οὗτος ἐνύπνι[ο]ν εἶδε· ἔδοκει παιδὶ καλῶ[ι] | συγγίνεσθαι⁵⁵· ἐξονειρώ-
 σων δὲ τὸλ λίθον ἐγβάλλει καὶ ἀνελόμε|νος ἐξῆλθε ἐν⁵⁶ ταῖς χερσὶν
 ἔχων⁵⁰ (*vacant litt. 26*). | — Ἐρμόδικος Λαμψακηνὸς ἀκρατὴς τοῦ XV
 σώματος. τοῦτον ἐγκαθεύδοντα ἴασατο καὶ ἐκελήσατο ἐξελθόντα⁵⁷
 λίθον ἐνεγκεῖν εἰς τὸ | ἱερὸν ὁπόσον δύναίτο μέγιστον· ὁ δὲ τὸμ πρὸ
 110 τοῦ ἀβάτου κείμε|νον ᾤνικε^{58a} (*vacant litt. 42*). | — Νικάνωρ χλωός. XVI
 τοῦτου καθημένου παῖς τις ὕπαρ τὸν σκίπωνα⁵⁸ ἀρ|πάξας ἔφρυγε· ὁ
 δὲ ἀστάς⁵⁹ ἐδόλωκε καὶ ἐκ τούτου ὕγις ἐγένετο⁶⁰. ×× | — ἀνὴρ XVII

51 Cf. Hesych. δεμβλεῖς· βδέλλαι. Buech. observat eam praepostere inter δέμει et δέμνια inseri, ut appareat ex δεμελεῖς corruptam esse. Ceterum in argumento praescripto hic et v. 104 et 1169^{45. 50. 55. 133} ad accusativum mente supplendum est ἔχων, cf. v. 48 στίγμ. ἔχων. 52 V. 22. 27 sq. 96 χήρ-. 53 αὐτὰ(ὶ) ὀλωθεῖς Baun. Sed quae ille attulit assimilationis exempla ἐγ κυκᾶνι et τὸλ λίθον, non sufficiunt ad illud multo rarius genus huic titulo vindicandum. Recte Prellw. levi negligentia, quia supra alternarent femininum τὰς δεμελέας et neutrum τὰ θηρία, etiam hic primo loco αὐτά, deinde ἐμβεβλημένας (-μένον(ς) Blink. et Frae.) positum esse statuit. 54 Cf. Aelian. Hist. an. XI 34; We. 121, 5.

55 We. 182. 56 Pro ἐξῆλθε ἐν Frae. per errorem ἐξῆλθεν (recte in facsim. EEN). 58a Hunc lapidem postea sacerdotes piis credulisque hominibus monstrasse videntur. Ante templum enim inventus est lapis calcarius admodum magnus et gravis (Blink. Mirakl. 106: c. 334 kg) cum epigrammate hoc (IG IV 954):

Ἐρμόδικ[ος Λαμψακ]ηνός.

Σῆς ἀρετῆς (cf. 1172⁸) [παράδου]γμ, Ἀσκληπιέ, τόνδε ἀνέ[θηκα]

[π]έτρον ἀειράμενος, πᾶσι[ν] ὁρᾶν φ[ανερὸν],

ὅψιν σῆς τ[έ]χν[η]ς· πρὶν γὰρ σὰς εἰς χεῖρας ἐλθεῖν

σῶν τε τέκνων κεῖμαι νοῦσον ὅ[π]δ στυγεράς,

ἔμπυος ὣν στήθος, χειρῶν τε ἀκρατῆς· σὺ δέ, Παιάν,

πέισας με ἄρασθαι τόνδε ἄνοσον διάγειν (l. διάγεις, cf. Blink.).

Titulum non eiusdem esse temporis quam stelam illam magnam miracula continentem, sed c. a. 200 demum exaratam esse litteratura indicat. Totam igitur hanc Hermodici dedicationem vereor ne recentioribus temporibus sacerdotes fabricaverint ad historiae in sanationum catalogis narratae fidem confirmandam. 57 OON. 58 We. 101, 3. 59 Cf. 1169⁵³ ἀστάσας. Syll.² 587₁₆₄ ἐστήσαντι. 60 Eiusmodi curationes haud ita fabulosas

- δάκτυλον ἰάθη ὑπὸ ὄφιοις⁶¹. οὗτος τὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον ὑπὸ
 115 του⁶² ἀγρίου ἔλκος δεινῶς διακείμενος μεθ' ἡμέραν⁶³ ὑπὸ τῶν θε[ρα-
 πόντων ἐξενειχθεὶς ἐπὶ ἐδράματός τινος καθίζε⁶⁴. ὕπνου δέ νιν | λα-
 βόντος, ἐν τούτῳ δράκων ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξεληθὼν τὸν δάκτυλον | ἰάσατο
 τῇ γλώσσῃ⁶⁵, καὶ τοῦτο ποιήσας εἰς τὸ ἄβατον ἀνεχώρησε | πάλιν.
 ἐξεγερθεὶς δὲ ὡς ἦς ὑγιής, ἔφα ὅψιν ἰδεῖν· δοκεῖν νεανίσκον εὐπρεπῆ⁶⁶
 120 τὰμ μορφάν ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἐπιπῆν⁶⁷ φάρμακον. ××× | — Ἀλκί- XVIII
 τας Ἀλικός⁶⁸. οὗτος τυφλὸς ἐὼν ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει ὁ θεὸς ποτ-
 ελθὼν τοῖς δακτύλοις διάγειν τὰ ὄμματα⁶⁹, καὶ ἰδεῖν τὰ δένδρη
 πρῶτον⁷⁰ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ. ἀμέρας δὲ γενομένης ὑγιής ἐξῆλθε. ×× —
 Ἑραεὺς Μυτιληναῖος. οὗτος οὐκ εἶχε⁷¹ ἐν τῇ κεφαλῇ | τρίχας, XIX
 ἐν δὲ τῷ γεγῶϊ παμπόλλας· αἰσχυρόμενος δὲ [ὡς]⁷² καταγελά-
 μενος ὑπ[ὸ] | τῶν ἄλλων ἐνεκ' αἰσχύνης· τὸν δὲ ὁ θεὸς χρίσας φαρμάκῳ
 125 τὰν κεφαλάν ἐπόησε | τρίχας ἔχειν⁷³ (vacant litt. 6). — [Λ]ύσων XX

nostri medici vocant *Affektheilungen*; fortasse etiam de V hoc modo iudi-
 candum est. Ceterum non in animo habuimus inquirere in res medicas
 ipsas. We. 61 De animalium sacrorum in iamentis partibus cf. XX,

XXVI, XXXIII, XXXVII—XXXIX, XLII sq.; De. 39; We. 100. De canibus cf.
 praeterea 1040⁴ et anaglyphum not. 7 commemoratum. 62 Corr. Dttb.,
 priores ὑπὸ τοῦ.

63 Adverbium natum ex locutione μεθ' ἡμέραν recte
 agnovit Kabb. Plane geminum exemplum habes n. 684 ὑπερκέφαλα pro
 ὑπὲρ κεφαλάν.

64 OIEE.

65 Cf. Aristoph. Plut. 733 (de Pluti in
 Asclepieo Atheniensi curatione) ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ ὑπερ-
 φρεῖς τὸ μέγεθος... τὰ βλέφαρα περιέλειπον et We. 99 sq. et anaglyphum
 votivum (ὠτί[ο]ν θεραπείας) in quo duo serpentes repraesentantur aures
 lambentes et Caesarium Heisterbac. dial. mirac. X 70 *De serpente qui*
vulnus satellitis suxit et sanavit (We. Ath. Mitt. XXXVII 66).

66 Alter
 ut videtur Aesculapii filius, quorum in apparitionibus pulchritudo saepius
 notatur, cf. De. 12; We. 36, 2. Infra 1169³⁰ Aesculapius ipse εὐπρεπῆς
 ἀνὴρ vocatur.

67 Cf. Hesych. πῆν· πῆ καὶ πῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασε καὶ
 καταπάσσειν. Lobeck Rhemat. p. 104. De mira huius narrationis indole
 cf. We. 100 sq.

68 Cf. ad XXXIII.

69 Cf. We. 30, 1.

70 ΑΕΝ⁴ΡΗ.

πρῶτον, quod pro Kabb. δρατόν emendaverat Wil., est in lapide testibus
 Baun. et Frae., cf. 1169⁹³.

71 εἶχεν Frae. per errorem. 72 Frae.,
 priores ἄτε], quod spatium excedit.

73 Similia apud We. 89, ubi
 plurima addenda erant miracula christiana, quae hic neglegimus, sed
 relegare iuvat aliis omissis ad CIL XI 1305, restitutione facta sibi capil-
 lorum' et Serv. ad Verg. Aen. I 720, 25 et famosum illud θαῦμα Ἀπόλλωνος,
 quod Delphi inventum Pomtow ed. Klio XV 1917, 46. Adhuc nesci-
 vimus patrem Delphicum filii Epidaurii in hisce nugis ac facetiis fuisse
 aemulum, ne dicam discipulum, nam titulum Delphicum post a. 250 de-
 mum incisum esse iudicat Pw. (We.).

Ἑρμιονεὺς παῖς αἰδῆς⁷⁴. οὐ[τος] ὕπαρ ὑπὸ κυνός⁶¹ τῶν | κατὰ
τὸ ἱαρόν θε[ραπ]ευόμενος τοὺς δειπilloύς ὕ[γι]ης ἀπῆλθε.

1169 Ἀράτα [Λά]χαινα ὕδρωπ[α]⁷⁶. ὕπ[ερ] ταύτας⁷⁷ ἁ μάττηρ ἐνεκά- XXI⁷⁵

θευδεν ἐλ Λακεδαίμονι ἐστ[α] καὶ ἐνύπνιον [ό]ρῃ· ἐδόκει τῆς
θυγατρὸς οὐ τὸν θεὸν ἀποταμόν[τα] τὴν κε[ε]φαλάν τὸ σῶμα κραμάσαι⁷⁸

κάτω τὸν τράχαλον ἔχον, ὥς δ' ἐξερρύα⁷⁹ συ|χνόν ὕ[ρ]ον, κατα-
5 λύσαντα τὸ σῶμα τὴν κεφαλάν πάλιν ἐπιθέμεν ἐπὶ τὸν αὐ|χένα·

ἰδο[ύ]σα δὲ τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, ἀγγωρήσασα εἰς Λακεδαίμονα κατα-
λαμβάνει | τῆν θυγατέρα ὑγιαίνουσαν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ὥρα-

κυῖαν⁸⁰. | — Ἑρμῶν Θ[ά]σιος. τοῦτο[ν] τυφλὸν ἐόντα ἰάσατο, μετὰ XXII

δὲ τοῦτο τὰ ἱατρά²⁶ οὐκ ἀ|πάγοντ[α] ὁ θεός νιν⁸¹ ἐπόησε τυφλὸν αὐθις·
ἀφικόμενον δ' αὐτὸν καὶ πάλιν | ἐγκαθ[εύ]δοντα ὕ[γι]ῃ κατέστασε⁸²

10 (vacant l. 31). | — Ἀριστ[α]ρχόρα Τροζ[ανία]⁸³. αὐτὰ ἐλμιθα ἔχουσα XXIII

74 Notandus sensus activus. 75 Cf. We. 85. 76 ὕδρωπα
Frae.

77 Non aegrotos ipsos modo, sed etiam alios vice eorum
deum consuluisse praeter XXIV testantur Herodot. VIII, 134 (Μῦς ὁ Εὐρω-
μεύς) ξεῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον χρήμασι πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάρεω et
Strabo XVII 1, 17 p. 801 (de viris Serapeum Canopi frequentantibus)
ἐγκοιμάσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἐτέρους et alii, cf. De. 71, 8. 85. We. 86, 1.

78 κραμάσαι editores ante Dttb., nisi quod Baun. etiam de κραμάσαι
cogitari posse adnotat. At non est cur praeter prioris syllabae vo-
calem (de qua cf. not. 19) quicquam hic a vulgari usu discrepare sta-
tuamus. 79 Cf. n. 933₅₁ ἐγρύαι. 80 Duobus idem somnium conti-
gisse saepius audimus, cf. Aristid. II 410, 30 K., Apul. met. XI 6, We. 86, 1.

81 Suppl. Blink. 82 Nimirum postquam τὰ ἱατρά reddidit. De
deis poenae causa obcaecantibus et reos rursus sanantibus cf. We. 189
et supra not. 37. 83 Hanc fabellam, ut vidit Kabb., ex Hippiyis
Rhegini libro (FHG II 15, 8) excerptam sic exhibet Aelian. H. anim.

IX 33: τεκμηριῶσαι τοῦτο καὶ Ἴππυς ἰκανός. ὃ δὲ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὁ
Ῥηγίνος τοιοῦτόν ἐστι. γυνὴ εἶχεν ἐλμιθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν ἀπέπειον οἱ τῶν
ἱατρῶν δεινοί. οὐκοῦν ἐς Ἐπίδαυρον ἦλθε, καὶ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ ἐξάντης γενέσθαι
τοῦ συνοίκου πάθους. οὐ παρὴν ὁ θεός· οἱ μέντοι ζῆχοροι κατακλίνουσι τὴν
ἄνθρωπον ἐνθα ἰάσθαι ὁ θεὸς εἰσθεῖ τοὺς δεομένους. καὶ ἡ μὲν ἄνθρωπος ἡσύχαζε
προσταχθεῖσα, οἱ γέ μὲν ὑποδρώντες τῇ θεῷ τὰ ἐς τὴν ἱασιν αὐτῆς ἐποίουν,
καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δόξης ἀφαιροῦσι, καθήσι δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος,
καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἐλμιθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα. συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι
τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν ἁρμονίαν οὐκ ἐδύναντο οὐκέτι. ὁ τοίνυν θεὸς
ἀφικνεῖται καὶ τοῖς μὲν ἐγχαλέπηεν ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς
ἐκυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπέδωκε τῇ σῶσθαι τὴν
κεφαλὴν, καὶ τὴν ξένην ἀνέστησε. Hanc fabulae formam simplicem esse et
perspicuam, Epidauriam vero obscuram, contortam, exaggeratam (not. 86),
quod eo referendum esset, quod in antiquam narrationem postea demum

- ἐν ταῖ κοιλίαι ἀνεκάθευδε | ἐν Τροζ[ῶνι ἐν τῶι] τοῦ Ἀσκληπιοῦ τεμένει⁸⁴
καὶ ἐνὺπνιόν εἶδε· ἐδόκει οἱ⁸⁵ | τοὺς υἱ[οὺς τοῦ θ]εοῦ οὐκ ἐπιδαμούντος
αὐτοῦ ἀλλ' ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐόντος | τὰ γ' κεφαλὰν ἀπο[τρα]μεῖν, οὐ θυνα-
μένους δ' ἐπιθέμεν πάλιν πέμψαι τινὰ πο[ι] | τὸν Ἀσκληπ[ιόν, ὅ]πως
15 μόλις· μεταξὺ δὲ ἡμέρα ἐπικαταλαμβάνει καὶ ὁ ἰα[ρ]ο[ς] ῥῶτι
[σάφρα⁸⁶ τ]ὰν κεφαλὰν ἀφαιρημέναν ἀπὸ τοῦ σώματος. τὰς ἐφεξοῦ-
σας δὲ νυκτ[ὺς Ἀρ]ισταγόρα ὕπνιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἔκων ἐξ
Ἐπιδαύρου | ἐπιθεῖς τ[ὰν] κεφαλὰν ἐπὶ [τὸν] τράχαλον, μετὰ ταῦτα
ἀνσχίσσας τὰ γ' κοιλ[ί]α | τὴν αὐτ[ᾶς] ἐξ[ε]στὴν τὴν ἐ[λμ]ιθα καὶ συρ-
ράψαι πάλιν. καὶ ἐκ τούτου ὕγ[ι] | ἐγένετ[ο] (vacant l. 10). — [ὕ]π[ο] XXIV⁸⁷
20 π[έ]τραι παῖς Ἀριστόκριτος Ἀλινός⁸⁸. οὗτος | ἀποκολυ[β]άσ[ας]⁸⁹
εἰς τὴν θά[λασσαν] ἔπειτα θενδρόων⁹⁰ εἰς τόπον ἀφίκετο | ξηρόν,
κύκλωι | πέτραις περ[ε]χόμενον, καὶ οὐκ ἐδύνατο ἔξρδον οὐδεμ[ί]αν
εὔρεῖν. [με]τὰ δὲ τοῦτο ὁ πατ[ὴρ] αὐτοῦ, ὡς οὐθαμεῖ περιετύγγανε

illud de Epidauriorum et Trozeniorum aemulatione illatum esset, post Zach. et Dttb. contra Wil. probavit We. 81, cf. Brinkmann Rhein. Mus. LXXI 159. ⁸⁴ De Aesculapi cultu Trozenio cf. Frae. ad IG IV 771.

⁸⁵ ΟΥ emend. Wil. ⁸⁶ Suppl. Frae., priores ὕπαρ, quod ubique de aegrotis dicitur, sed in sacerdotem non cadit. Quodsi hic sacerdos oculis cernere poterat id quod antea ab Aristagora per quietem visum narratur, hoc explicandum est ex eis, quae not. 50 exposuimus. Ineptissimum est mulierem deinde capite absciso iterum somniasse. Multo simplicior hac de re est Hippias (not. 83) narratio primaria, non derivata ab Epidauria.

⁸⁷ Hic Aesculapius non tam sanat quam miraculose puerum immersum per septem dies (nota numerum) conservat ac patri indicat vaticinando, ubi sit filius amissus quoque modo possit servari. Aesculapium ergo cognoscis ἱατρομαντιν, cf. De. 37, 1. We. 111, 1. Ne tabularum relliquiae in IG IV nondum receptae prorsus desint in hac sylloga, liceat unam quidem narrationem a Kabb. Mél. Perrot (42, 13) editarum afferre, quae huc facit, quod in ea Aesculapius vaticinatur, sanat, rem amissam reddit. Ἀνὴρ τυφλὸς [- l. c. 16 -] τὰλ λάκυθον ἀπέβαλε· ἐγκοιμιζομένῳ δὲ [ἐδόκει εἰπεῖν] ὁ θεὸς ἐν ταῖ κλισίαι ταῖ μεγάλαι μαστεύειν τὴν [λάκυθον] ἐκεῖσε εἰσπορευομένῳ. ἡμέρας δὲ γενομένης ἀγέ νιν [ὁ θεράπων εἰς μ]άστευσεν· εἰσπορευθεὶς δὲ εἰς τὰν κλισίαν εἶδε [τὰλ λάκυθον] ἐξάπιντας (not. 27) καὶ ἐκ τούτου ὕγιης ἐγένετο).

⁸⁸ ΑΔΙΚΟΞ. De hoc ethnico cf. not. 116. ⁸⁹ Cf. Thuc. IV 25, 4 μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυβησάντων. ⁹⁰ Ex Etym. M. 256, 4 σημαίνει (θενδρουάζειν) καὶ τὸ καθ' ὅσατος δύεσθαι καὶ κρύπτειν αὐτὸν et Suid. s.v. vim vocis, quae una in huius loci tenorem quadrat, aperuit Wil. Quas lexicographi praeterea afferunt significationes nescio an propter errorem de origine verbi, quam a ῥοῦς repetebant, confictae sint; cf. Hesych. θενδρουάζειν· ταπεινῶς ὑπὸ τὰς ῥοῦς παραφέγειν.

μασ|τεύων, παρ' [Α]ρχλαπιῶι⁹¹ ἐν τῷ ἀ[βάτ]ωι ἐνεκάθ' ἐυδὲ περὶ τοῦ
 παιδὸς⁷⁷ καὶ ἐ|νύπνιον ἐ[ῖ]δε. ἐδόκει αὐτὸν ὁ θ[εός] ἄγειν εἰς τινα
 25 χώραν καὶ δεῖξαι οἱ, ὅ[τι] τοῦτ[ε] ἔστι ὁ ὕδ[ας] αὐτοῦ, ἐξ[ελθὼν] δ'
 ἐκ τοῦ ἀβάτου καὶ λατομήσας⁹² τὰ[ν] πέτραι ἀ[ν]γύρ[ε]ς τὸμ παῖδα⁹³
 ἐξ[ε]μα[το]γ⁹⁴ (*vacant l. 9*). — Σωστράτα Φεραί[α παρ]|εκύησε⁹⁵. XXV
 α[ῖ]τα ἐμ παντὶ ἐοῦσα⁹⁶ φοράδαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀφικομένα ἐνε[κὰ]-
 θευδε· ὥς δὲ οὐθὲν ἐνύπνιον ἐναργ[ε]ς⁹⁷ ἑώρη, πάλιν οἴκαδε ἀπ-
 εκομ[ί]ξε[το]. μετὰ δὲ τοῦτο συμβολῆσαι τις περὶ Κόρονους⁹⁸ αὐταῖ
 30 καὶ τοῖς ἐ[πομέ]νοις ἐδοξε τὰν ὄψιν εὐπρεπῆς ἀνήρ⁹⁹, ὃς πυθόμενος
 παρ' αὐτῶν τ[ὰς] δυσπρα[ξίας] τὰς⁹⁹ αὐτῶν ἐκελήσαστο θέμεν τὰν
 κλίναν¹⁰⁰, ἐφ' ἧς τὰν Σωστρά[ταν] ἔφε[ρον], ἔπει[τα] τὰς κοιλίας
 αὐτὰς ἀνσχίσας ἐξαιρεῖ πλῆθος ζ[ύ]μας¹⁰¹ πάμ[πο]λυ, [δύ]ε¹⁰² προ-
 θανιπτῆρας. συνράψας δὲ τ[ὰν] γαστέρα καὶ ποιήσας ὑ[γι]ήν | τὰν γυναικα
 35 τὰν τε παρούσαν τὰν αὐτοῦ π[α]ρνεφεάνειε ὁ Ἀσκληπιός | καὶ ἱάτρα²⁶
 ἐκέλετο ἀποπέμπειν εἰς Ἐπί[δο]υρον (*vacant l. 10*). — κύων⁶¹ ἰά|σατο XXVI
 παῖδα Αἰ[γιν]άτ[α]ν. οὗτος φῦμα ἐν τῷ[ν] τρα[χά]λῳ εἴχε· ἀφικό-
 μενε[ν] | δ' αὐτὸν ποῖ τ[ὸν] θ[εό]ν χύ[ων] τῶν ἱερῶν ὕ[παρ] τ[ῆ]ν γλώσσαι
 ἐθεράπευσε | καὶ ὑγιή ἐπύ[σ]ξε (*vacant l. 10*). — ἀνὴρ ἐ[ν]τ[ὸ]ς τὰς XXVII

91 In ΙΩΙ prius iota correctum e N.

92 ΔΑΤΟ.

93 ΠΑΤΔΑ.

94 ΔΕ correctum e ΓΜ sive e ΓΑ (Baun. ΓΔ). Ceterum ἐξδεμος Doricum iam ex tabulis Heracleensibus et titulis Delphicis notum erat. Cf. Syll.² 438, 171.

95 ἔτος ἐκύησε Dttb. et priores, quo vix recte indicatur narrationis argumentum, quae versari videtur in graviditate falso credita. Itaque Frae. παρ|εκύησε finxit. Contra Blink. Miraklerne 111 ὑπερ|εκύησε et v. 33 sq. τ[ε]κνιδίων πολὺ supplendum proponit — parum probabiliter. 96 Cf. Plat. Symp. 194 A ἐν παντὶ εἴης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Alibi plerumque genetivus nominis, veluti ἀπορίας, κακοῦ, κινδύνου additur. 97 Cf. De. 9. 73. 98 Non procul ab Epidaurio, cf. 471 not. 8. Ac Κόροι quidem pagus agri Epidaurii aut Corinthii esse videtur, Κορινιάτας mons vicinus. 99 'Sic scribere malui quam cum omnibus editoribus τ[ὰς] δυσπρα[ξίας] τὰς. Nam accusativus, praesertim addito παρ' αὐτῶν, sermonis usus accommodatior est, neque pluralis de longinquo morbi continuis molestiis usurpatus quicquam habet offensionis.' Dttb.

100 Hoc miraculum a similibus divi medici sectionibus eo differt, quod neque ὥναρ neque in ipso fano sive Epidaurio sive ut in XXIII Trozenio evenit, sed ὕπαρ et in media via, ubi forte Aesculapius viator (cf. We. 1. 81 sq. 172, 4) congregitur cum obvenientibus. Quodsi iubet κατὰ θ. τ. κλ. hoc apte comparatur cum Philostr. vit. Apoll. Tyan. IV 45 'κατάθεσθε' ἔφη 'τὴν κλίνην, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς τῶν ἐπὶ τῇ κόρῃ θαρρύων παύσω', cf. We. 172. 101 Τ—, suppl. Frae.; de Blink. cf. not. 95. 102 De lectione [δύο] aut [δύ]ε ambigitur, sed cf. Blink. Mirakl. 111.

κοιλίας ἔλκος ἔχων. οὗτος ἐγκαθεύδων ἐν[ύπνιον]ν εἶδε· ἐδόχ[ει]
 40 αὐτῷ ὁ θεὸς ποιτάξει τοῖς | ἐπομένοις ὑπνρέτα[ις] συλλαβόντας 103
 αὐτὸν ἴσχειν, ὅπως τάμηι οὐ τὰν | κοιλίαν, αὐτὸς δὲ φεύ[γει]ν, τοὺς
 δὲ συλλαβόντας νιν πιυδῆσαι 104 ποί ῥό[πτον] 105, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν
 [Ἀσ]κλαπιὸν ἀνσχίσαντα τὰν κοιλίαν ἐκταμείν 106 τὸ ἔλκος καὶ συρ-
 45 ῥά[ψαι]· πάλιν καὶ λυθῆμεν ἐκ τῶν δεσμών· καὶ ἐκ τοῦτου ὑγιῆς
 ἐξ[ῆλθ]ε, τὸ δὲ δάπεδον ἐν τῷ ἀβάτῳ αἵματος κατάπλεον ἦς 50
 (vacant l. 10). — Κλεινάτας Θηβαῖος ὁ τοὺς φθειρας 107. οὗτος XXVIII
 π[λῆ]θός τι πάμπολυ φθειρ[ι]ῶν ἐν τῷ σώματι [ἔ]χων ἀφικόμενος
 ἐνεκάθευ[ε] δὲ καὶ ὄρῃ. 76 ὅψιν· ἐδόκει αὐτὸν νιν 108 ὁ θεὸς ἐγδύσας
 καὶ γυμνὸν κατ[ε]στ[ε]ν[ε]ν δρθὸν σά[ρ]ωι τινὶ τοὺς φθειρας ἀπὸ τοῦ
 σώματος ἀποκα[θαί]ρειν· ἀμέρας δὲ γ[ε]γομ[ε]νας ἐκ τοῦ ἀβάτου ὑγιῆς
 50 ἐξῆλθε (vacant l. 5). — Ἀγέστρατος κεφαλᾶς [ἄ]λγος. οὗτος XXIX
 ἀγρυπνίαις συνεχόμενος διὰ | τὸμ πόνον τᾶς κεφαλᾶς], ὥς ἐν τῷ
 ἀβάτῳ ἐγένετο, καθύπνωσε καὶ ἐν[ύ]πνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτὸν ὁ θεὸς
 ἱασάμενος τὸ τᾶς κεφαλᾶς ἄλγος ὀρθὸν ἀστᾶσας 59 γυμνὸν παγκρα-
 τίου προβολὰν διδάξει 109· ἀμέρας δὲ γενη[θ]εῖσας ὑγιῆς ἐξῆλθε καὶ
 55 οὐ μετὰ πολὺν 110 χρόνον τὰ Νέμεα ἐνίκασε | παγκράτιον (vacant l. 9). —
 Γοργίας Ἡρακλειώτας πύος. οὗτος ἐμ μάχῃ | τινὶ τρωθείς εἰς 111 XXX
 τὸμ πλεύμονα τοξέ[υ]μ[α]τι ἐνιαυτὸν καὶ ἐξάμηνον | ἔμπυος ἦς οὕτω
 σφοδρῶς, ὥστε ἐπτά καὶ ἐξήκοντα λεκάνας ἐνέπλησε | πύους· ὥς δ'
 ἐνεκάθευδε, ὅψιν εἶδε· ἐδόκει οἷ ὁ θεὸς τὰν ἀκίδα ἐξε[λ]εῖν ἐκ τοῦ
 60 πλεύμονος· ἀμέρας δὲ γενομένας ὑγιῆς ἐξῆλθε τὰν ἀκ[ί]δα ἐν ταῖς

103 AAB. 104 Cf. De. Kosmas und Damian 175, 35 ὡς δὲ ἐπειρᾶτο λοιπὸν ὁ ἅγιος Κοσμάς ... τεμείν τὸ ἔλκος, ὁ ἅγιος Δαμιανὸς ... συνεῖχεν τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸς τε πρὸς τὴν χειρουργίαν ἀπεστασίαν κτλ. Deinde ligatur reluctans.

105 Alibi ῥόπτον (Lysias VI 1). Hesych. ῥοπτίον· κλειδίον. Similiter θύρωτον pro θύρωτρον dicitur IG IV 1484₃₀₄. Alia consonae ρ in hoc suffixo extrusae exempla sunt φρήτα pro φρήτρα (φράτρα, ῥήτρα) apud Cyprios et σῆαπτον Pindaricum, unde descendit vulgaris sermonis σκηπτοῦχος. 106 In MEI iota correctum e N. 107 Birt Preuß. Jahrb. 164 (1916), 270 et Rhein. Mus. LXXI 270 de hoc morbo disserens neglexit hoc ἱαμα, de quo cf. We. 89. Ut Aesculapius non dedignatur pediculis laborantem sanare et Iuppiter Ἀπομόιος vocatur, ita Ioannem evangelistam iuvat cimices expellere, Act. Ioann. 60 sq. 108 Pronomen hic ut v. 106 αὐτοῦ ἔθεν duplicatum adnotat Prellw. Sed utrobique αὐτός· ἑρπεῖς significat. 109 Aristid. II 337, 11 K. σοφίσματα πυκτικὰ πύκτη τινὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐγκαθεύδοντι προειπεῖν λέγεται τὸν θεόν (Aesculapium), οἷς ἔδει χρησάμενον καταλαβεῖν τινα τῶν πάντων λαμπρῶν ἀνταγωνιστῶν. Alia apud We. 91 sq. 110 πολὺν per errorem Frae., qui in facsim. recte habet ΠΟΛΥΓ. 111 Om. Frae., qui habet in facsim.

χερσὶ φέρων **50** (*vacant l. 10*). — Ἀνδρομάχα ἐξ Ἀπειρό[υ] π[ερὶ] XXXI
 πατ[ρί]δων. αὐτὰ ἐγκαθεύδουσα ἐνὺπνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτῇ [τὰν
 νηδὺν **112** ὃ θε]δὲ ἀγκαλύψαι, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν ᾗψασθαί οὐ
 τᾷ [χρηρὶ καὶ **112** ἐκ τοῦ]του τᾷ Ἀνδρομάχαι υἱ[ὸς] ἐξ Ἀρύββα **113**
 ἐγένετο. ××× Ἀ-*l. c. 13*—|ος ὁφθαλμούς. οὗτος ἔν τινι μάχαι ὑπὸ XXXII
 65 δόρ[α]τος πλ[ηρ]εῖς δι' **114** ἀμφοτέρω]ρων τῶν ὁφθαλμῶν τυφλὸς ἐγένετο
 καὶ τὰν λόγχαν [ἐνιαυτὸν ἐν τῷ] | προσώπῳ περιέφερε. ἐγκαθεύδων
 [δ]ε ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ τὸν θεόν | ἐξελεύσαντα τὸ βέλος εἰς τὰ βί[β]λ[ε]-
 φα]ρα τὰς καλοῦμένας κόρας οἱ **115** πᾶ]λιν ἐναρμόζαι· ἀμέρας δὲ
 γε[νομένας] ὑγιᾶς ἐξήλθ[ε] (*vacant l. c. 13*). | — Θ[ε]έρσανδρος Ἀλι- XXXIII
 70 χός **116** φθισι[χ]ός. οὗτος] ἐγκαθεύδων ὄψιν εἶδε -*l. c. 6*- **117** | ἐ[φ]ωρη

112 Suppl. Frae., ad rem cf. We. 28. 20. 113 'Nomina Ἀνδρομάχα
 et Ἀρύββα; (n. 228₆) indicare videntur, hos e regia Molossorum stirpe
 esse.' Dttb., cf. Wilhelm et Klotzsch Epirot. Gesch. 229. Homines nobiles
 regiosque fanum Epidaurium adiisse probatur etiam tabula illa votiva
 Epidauri inventa, quae Cutii, Gallorum regis, ab Aesculapio sanati nomen
 exhibet. De ea bene egit Sboronos Athen. Nat. Mus. 428. 114 Add. Frae.

115 κόρας οἱ Blink. recte, quod sic demum additamentum τὰς καλοῦ-
 μένας aptam habet explicationem. 116 Recte ad Ἀλίων (cf. v. 70
 et Syll.² 9, 3) civitatem refert Steph. Byz. Ἀλιεῖς, πόλις Ἀργολικῇ (Λακωνικῆς
 libri) παραθαλασσία. τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀλίου· τὸ θηλυκὸν Ἀλιάς· καὶ
 Ἀλικὸς τὸ κτητικόν. 1168₁₂₀. 1169₁₉ Ἀλικός, forma ctetici, fungitur ethnici
 vice, cf. Dttb. Herm. XLI 205. XLII 1. Hoc vocabulum in his ipsis tabulis
 se legisse testatur Paus. II 36, 1 ἐς Ἀλικήν (sic, non Ἀλίκην, legendum est
 cum Dttb. Herm. XLII 3) ἐστὶν ὁδός. ἡ δὲ Ἀλικὴ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐστὶν ἔρη-
 μος, ψαεῖτο δὲ καὶ αὕτη ποτὲ, καὶ Ἀλικῶν λόγος· ἐν στήλαις ἐστὶ ταῖς Ἐπι-
 δαυρίων αἰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἱάματα ἐγγεγραμμένα ἔχουσιν (cf. not. 2)· ἄλλο δὲ
 σύγγραμμα οὐδὲν οἶδα ἀξιοχρεῶν, ἔνθα ἡ πόλις Ἀλικῆς ἢ ἀνδρῶν ἐστὶν Ἀλικῶν
 μνήμη. Etsi perperam Paus. e ctetico Ἀλικός collegit, oppidi nomen Ἀλι-
 κήν fuisse, tamen in verbis Ἀλικῶν λόγος nihil mutandum est. Quod enim
 Wil. plaudente Dttb. Ἀλικ(οῦ τινος) λόγος scripsit, hoc non recte se habet,
 nam trium hominum Halicorum mentio fit in tabulis nobis servatis, et
 fieri potuit, ut alii quoque nominarentur in reliquis, Pausaniae tempore
 adhuc extantibus. Pausaniam vero neque XVIII neque XXIV illis verbis
 respexisse, sed hanc Thersandri narrationem, ex eo elucet, quod non
 nisi in hoc et Halici hominis et oppidi ipsius mentio fit, cf. v. 77 πόλις.
 Quod optime congruit cum Paus. verbis ἄλλο δὲ σύγγραμμα κτλ. Ut iamata
 XVIII et XXIV nullo modo differunt a ceteris speciemque ut ita dicam
 volgarem ac trivialem prae se ferunt, ita hoc memoria est dignissimum
 ac singulare, quippe quod historiam sacram, origines Asclepiei Halici
 contineat. Quare hoc ipsum prae ceteris Pausaniam, ut erat λόγων cu-
 pidus, respexisse non est quod miremur, cf. We. 102—106. 117 νυκτός?

- ἐφ' ἀμάξας ἐ[λαυ]γόμενον τὸν θεόν]118 εἰς Ἀλιεῖς, [θράκοντας61 δὲ καὶ 119 | τῶν ἱερῶν ἐπὶ [ᾧ ἀμάξας ἦχε τῶν δ' ἄλλ]ος ἧς τὸ πρ[υπο]λοκώτατον ἐλη[λι]γμένος περ[ὶ] τῶν α[ὐ]χένα αὐτοῦ καὶ ἄλλ[ο]ν τῶνδ[ε] 120 - i. c. 14 -] . . . τοῦ Θερσάνδρου [- i. 16 -] οἱ ὁ δρ[άκων] 121 - i. c. 12 -] . . .] 122 καταβά[ς] τῶν Θέρσ[ανδρον] - i. 10 -] ἐπ[ὶ] - i. c. 16 - | 75 . . . Ἄ. ρουσας 123 τὸ γεγε[νημένον] - i. 9 -] οὐμ[] 124 - i. c. 16 -] εἰς τὸ] ἱερὸν εἰς Ἐπίδα[υρον] 125 - i. c. 32 -] . . .] ἔδοξε ταῖ πόλι εἰς Δ[ελφοῦς] πέμψαι 126 καὶ ἐπερωτῇν τὸν θεὸν τί κα 127] | [π]ριῶντι 119. ὁ δὲ θεὸς ἔχρη[σε] 128 - i. c. 23 -] ἰδρύσασθαι 119 | Ἀσκληπιοῦ τέμενος κ[] - i. c. 19 - 80 καὶ τούτων πάλιν 127 εἰς 119] | τὸ ἱερὸν ἀναγγεληέντων, θράκοντα ἱερὸν ἔπεμψαν. ὁ δὲ Θέρσανδρος 127] | ἰδρύσατο τέμενος Ἀσκλη[πιοῦ] καὶ ἐξαπίνης 27 ἧς ὕλης, ἐπεὶ 127 τὰ καλεῖ]σθέντα 119 ἐπετέλεσε 129

vel adiectivum cum ὥψι coniungendum? (de ἐναργῇ non cogitandum esse vix est quod moneam; neque placet ἀσαφῇ] ἄδηλον)). vel spatium vacuum relictum erat? 118 Suppl. Frae. Benson [θράκοντα κομισθῆναι] coll.

Paus. II 10, 3 φασι (Sicyoniū) δὲ σφισιν ἐξ Ἐπιδαύρου κομισθῆναι τὸν θεόν (Aesculapium) ἐπὶ ζεύγους ἡμιόνων θράκοντι εἰκασμένον, τὴν δὲ ἀγαγοῦσαν Νικαγόραν. Eodem modo Aesculapii cultus a Telemacho Athenas inlatus est, cf. supra 88, et Aesculapius serpens, qui Epidauro Romam curru vehi non potest, navi eo vehitur (E. Schmidt Kultübertragungen, RGVV VIII 2, 31). Iam inde apparet Thersandri somnium ad novum dei cultum instituendum spectare. Quid quod deus Romanorum quoque alicui somnio indicavit, Romae coli se velle ac sub serpentis specie illic iturum? Ovid. met. XV 658 'veniam, simulacraque nostra relinquam. hunc modo serpentem, baculum qui nexibus ambit, perspice et usque nota visu, ut cognoscere possis. vertar in hunc'. 119 Suppl. Frae. 120 ἐλη- λιγμένος iam Bens., reliqua Frae. 121 οἱ Bens. Frae.; sed potest etiam optativus esse -]οι. 122 [- ἀπὸ τᾶς ἀμά[ξας]? aut potius, ut de deo post serpentis mentionem agatur: ὁ δὲ θεὸς αὐ[τῶν]? We. 123 [ἀγγε]- [λ]οῦσας Frae. Cogitavi in v. 74 de [τᾶς δ]ε πόλ[ι]ος cum participio ἀγγελλ. coniungendo. Sed cum v. 74 init. narratio adhuc in somnio Thersandri describendo versari videatur, vix fieri potest, ut hic iam de Haliensium nuntio quicquam dicatur. Neque magis arridet [ἀμέρ]η[ς] οὔσας, nisi forte v. 69 [ουκ]ός] scribas. 124 τοῖς ἀρεκιν]ομ[ένους] Dttb., nimis incerte.

125 Haec verba, cum de Thersandro in abato incubante dici non possint, pertinere videntur ad nuntium quendam ex oppido Haliensium in fanum missum. De re cf. We. 104. 126 πέμψαι add. Frae., reliqua We. Halienses oraculum adeunt, sicut Romani quoque Delphos mittunt antequam Aesculapii cultum instituunt, cf. We. 104, 1 et supra n. 1005.

127 Supplevi. 128 Primo post ΘΕΟ statim ΕΡΗ inciderat quadratarius, deinde E in Σ, X in E, P in X, H in P mutare conatus est. Baun. 129 Cf. We. 104; Kabb. et Baun. origines Asclepiei Naupactii comparant,

- (*vacant l. 13*). — [*l. c. 17* - *περὶ τῆς*] *κνον. αὐτα ἐγκαθεύδου[σα ὄψιν* XXXIV
εἶδε· ἐδόκει αὐτῇ τὸν θεὸν φάμεν οἱ 130] | *ἐσσεῖσθαι γενεὰν καὶ ἐ[πε-*
85 *ρωτῆν νιν [εἴ ποκα κόραν ἀγοῖτο αἰρετω]]τέραν 131, αὐτὰ δὲ φάμεν ἐπι-*
[θυμεῖν πολὺ μᾶλλον ἔρρενος, καὶ ἐντὸς 132 ἐν] | *αὐτοῦ ἐγένετο αὐτῇ·*
*ὕ[δης] (*vacant l. 23*). — [*l. c. 8* -]* | *Ἐπιδαύριος χλωλός. οὗτος [χλωλός* XXXV
ἔων φοράδαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀφικετο] 133· | ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε·
[ἐδόκει οἱ 134 ὁ θεός - l. c. 20 -] | *ποιτάσσειν αὐτῷ κλίμα[κα ποιφέρειν 119*
90 *- l. c. 9 - καὶ ἀναβῆναι 119 ἐ]πὶ τὸν ναόν, αὐτὸς δὲ τὸ με[- l. c. 32 -*
ἐπ[αλξεν 119 καὶ ἄνω ἐπὶ τοῦ θ[ριγκοῦ 135 - l. c. 26 -] καὶ τὰς κλίμακας
μικρὸν κα[τέβα 136 - l. c. 27 -] | *πρᾶτον ἀγανακτῶν τ[ᾶ]ι πρά[ξει 137*
- l. c. 28 - χω]λῶι 119 ἐόντι. ἀποτολμ[ᾶν 138] δὲ ἀμ[έρας γενομένας 119
95 *καὶ ἐκ τούτου ὑγίης ἐ]ξῆλθε 139 (*vacant l. 10*). — Καφισί[ας 140* XXXVI
- l. c. 22 - τοῖς 119 Ἀσ]χλαπιῶ θραπεύμασιν ἐπ[ιγελᾶν 119 - l. c. 15 - οὐ
φει[δ]εται 119 λέγων ὡς εἰ δύνανται ἐ[χοι 119. - l. c. 27 -] | *τᾶς ὕβριος*
ποινὰς 141 λαμβάνω[ν 142 - l. c. 29 -] | *τοῦ 143 Βουκεφάλα ἐν ταῖ ἔδραι 144*

Paus. X 38, 13. 130 Suppl. Frae.; priores ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ τὸν θεὸν εἰπεῖν. 131 Verba post vin sunt Frae.; Wilhelm proposuerat ἐπερωτῆν, πότερον ἄρρενα (vel ἐπερωτῆν νιν πότερον υἱὸν) ἐπιθυμέοι ἢ θηλυ- (vel θυγα)τέραν. 132 Sequor Frae.; Wilhelm: ἐπιθυμεῖν ἄρρενα καὶ ἐκ τούτου (vel κυήσασα) ἐντὸς. 133 Suppl. Kabb. coll. v. 27, quod Frae. ne commemoravit quidem. At cf. sub finem [καὶ ὑγίης ἐ]ξῆλθε. Qui lectica delatus est, is valetudine recuperata suis pedibus domum redire potest. Cf. Cic. de divin. II 55 'illum ... debilem factum ... lecticula ... delatum, cumque senatui somnium enarravisset, pedibus suis saluum domum revertisse'. Liv. II 36, 8 'ecce miraculum: qui captus omnibus membris delatus .. esset, eum .. pedibus suis domum redisse' (Val. Max. I 7, 4. Macrobian. Sat. I 11, 5. Lactant. Div. inst. II 7, 20). Dion. Hal. Ant. Rom. VII 68 ἦκε ἄρρωστος ἐπὶ κλινιδίου κομιζόμενος ... ἀναστὰς ἐκ τοῦ κλινιδίου καὶ τὸν θεὸν ἀναβοήσας ἀπῆει τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ ... οἴκαδε ὑγίης. Proxime accedit Plut. Coriol. 13 ἐν κλινιδίῳ φοράδαν κομισθεὶς ... ἀναστὰς ἀπῆει δι' αὐτοῦ βαδίζων. Plura apud We. 174. 134 Omis. Dttb. 135 Suppl. Frae.; priores θ[ρόνον]. 136 Suppl. Kabb.; Frae. κα[τ-... 137 πρά[ξει priores; corr. Frae. 138 Suppl. Dttb. (vel ἀποτολμ[ᾶν] vel [-ων]). 'postero die aegrotus ausus est facere, quod in somnio fecisse sibi visus est, nimirum scalas ferre et ascendere.' Frae. 139 Secutus sum Frae., nisi quod ἐκ τούτου addidi. 140 Editores ante Frae., qui nomen incertum relinquit. 141 Γ correctum e N. 142 Incredulus, qui ἰάματα deridet, punitur, cf. not. 13. 37. 144. 143 του Frae. 144 De narrationis argumento cum iam Baun. alique in summa recte iudicaverint, sed abstinuerint a supplendis versibus, pauca addenda sunt. Perperam ab eis recedit Frae., qui Βουκεφάλα inserit nominibus geographicis coll. Paus. II 34, 8. Hic enim de equo agi tota fabulae indoles docet; ad vocis

- 100 [καθίζοντά νιν καταπατοῦντος τρωθῆ]μεν τὸμ πόδα παραχοῤῥημα καὶ
[ἔτι δευνοτέρως διακείσθαι ἢ τὸ πρίν. | ὅ[σ]τερον δὲ πολλὰ καθικετέ- XXXVII
[σας τὸν θεὸν ὑγῆς ἐγένετο] 145 (*vacant l. c. 8*). | — Κλειμένης
Ἀργεῖος ἀκρατῆς [τοῦ σώματος. οὗτος ἐλθὼν 146 εἰς τὸ ἄβα]τον
ἐνεκάθευδε καὶ ὄψιν εἶδ[ε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς μέγαν δράκοντα 147
105 πε]ριελίξαι περὶ τὸ σῶμα καὶ μιν[ρόν - *l. c. 20* - ἄγειν] 148 | νιν ἐπὶ
τινα λίμναν 149, ἧς τὸ ὕδωρ [ἐκελήρατό νιν πιεῖν 150 - *l. c. 12* -] | δ'
αὐτοῦ εἶθεν 108 διακειμένου τὸν α[- *l. c. 24* - πολ]λοὺς τῶν ἀνθρώπων
εἰς ταῦτα φά[μεν 151 - *l. c. 23* - ἀ]φικνῶνται εἰς τὸ τέμενος ἐόντες
- *l. c. 25* -] | τοιοῦτον ποιησοῖ ἄλλ' ὑγιῇ ἀποπ[εμψοῖ 152. ἀμέρας δὲ γενο-
110 μένας 153 ἀσ]κηθῆς ἐξῆλθε (*vacant l. 5*). — Δίαιτος Κύρ[νιος 154. XXXVIII
οὗτος ἀκρατῆς ἐὼν ἐτύγγα]νε τῷ γονάτων· ἐγκαθεύδων δὲ ἐνὺ[πνιον
εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς.] 155 | τοὺς ὑπηρέτας κέλεσθαι ἀειραμέν[ους νιν
ἐξενεγκεῖν ἐκ τοῦ ἀ]δούτου καὶ καταθέμεν πρὸ τοῦ ναοῦ, ἐ[πεὶ δὲ αὐτὸν
οὗτοι ἔξω ἤνεγ]καν, ἄρμα ζεύξαντα τὸν θεὸν ἵππων 61 πε[ριελαύνειν 156
115 τρεῖς 157 περὶ νιν κύ]κλωι καὶ καταπατεῖν (ν)ιν 158 τοῖς ἵπποις, [καὶ οὐ

formam Βουκεφάλας cf. exempli gratia Arr. Anab. V 14, 8, Plut. Alex. 61. Caphisiam pedis vulnere vel morbo laborasse concludo e verbis ἐν τᾷ ἔδρῳ collatis cum 1168¹¹⁵ ἐπὶ ἐδράματος καθίζε et inprimis ex v. 100 τὸμ πόδα. Aesculapius ut eum puniat, simili videtur usus esse ratione atque infra XXXVIII Diaetum, et ipsum pedibus laborantem, curat. Hunc equorum calcibus ictum sanat, Caphisiae vero, ni fallor, pedem aegrum Bucephali pedis ictu percussum etiam debiliorem reddit. Haud aliter Echedorum ultus (supra VII) effecit, ut ille non modo non liberaretur a stigmatis, sed plura acciperet et in Aristoph. Plut. 665. 716. 747 caecum Neoclidem μάλλον ἐποίησεν τυφλόν, ei poenae causa medicamentum dando, quo tantum aberat ut ille sanaretur, ut oculorum lumen prorsus perderet. Quibus deliberatis ad exemplum fabulae XVI et XXXVIII et coll. 1168^{92. 114} versus inde ab ἔδρῳ supplavi. We. 145 καθικετεύ[σαντα ὁ θεὸς αὐθις ὑγιῇ αὐτὸν ἐποίησε] Frae. 146 Frae.; ἔκται priores.

147 Frae. (δρ. μ. Kabb.); cf. not. 61. 148 Suppl. Benson. 149 Cf. We. 106. 150 Frae. (ἰάσιμον Bens.). 151 Kabb.; φα[-] Frae.

152 Kabb.; ἀποπέμποι Frae. 153 γεγενημένας Bau. et Dttb., quia Kabb. γενηθείσας spatium lacunae non expleret. Sed etiam v. 47 non nisi 50 litt. continet. posui igitur cum Frae. usitatus γενομένης. 154 Suppl. Frae., nam litt. P in Κυρ[ανῆος (Kabb.) vel Κυρ[ετιεύς (Dttb.) repugnat lapidi. 155 Frae.; τὸν θεόν priores. 156 Suppl. Bau., melius quam Kabb. πε[ριέρχεσθαι], quod curru vehitur deus. 157 περὶ αὐτὸν Frae., priores πρὸ τοῦ ναοῦ. Si Aristid. II 411, 75 ὁραμεῖν κύκλω περὶ τοὺς νεῶς εἰς τρεῖς contuleris ac huius numeri vim eximiam respexeris (cf. 1173¹¹), fortasse mecum scribes ut supra scripsi. De circuitus praesertim in medi-

- τὰ γόνυατα ἰσχυρὰ 159 γε]νέσθαι εὐθύς 27· ἀμέρας δὲ γενομένας ὑγ[ιῆς
ἐξῆλθε (*vacant l. c. 5*). — Ἀριστομή] | δα ἐκ Κέου 160. αὖτα περὶ XXXIX
παίδων ἐγκαθεύδουσα ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]κει οἱ ἐν τῷ ὕπνῳ δρά-
κων 61 ἐπὶ τᾷ γαστ[ρὸς ἔρπειν 161· καὶ ἐκ τούτου] | παῖδες οἱ ἐγένοντο
120 πέντε 162 (*vacant l. 5*). — Τιμω[νίδας 163 ... λόγχοι 164 τρω]θεῖς XL
ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν. οὗτος ἐγκαθεύδ[ων ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]κει οἱ ὁ
θεὸς ποίαν τρίψας 165 ἐγγεῖν εἰς τ[ὸν ὀφθαλμόν τι· καὶ ὑγι]ῆς ἐγένετο
(*vacant l. 5*). — Ἐρασίππα ἐκ Καφουῖαν 166. [-αὖτα 167 - (*praeter* XLI
αὖτα *l. c. 15*)] εἶχε τὰ γαστέρα καὶ ἐπέεργητο δλα καὶ ο[168 - *l. c. 18* -
ἐγκα]θεύδουσα δὲ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεός [ς τὰν γαστέρα ἀν-
125 τρέ]βων 169 φιλήσαι νιν, μετὰ δε τοῦτο φιάλαν οἱ δό[μεν, ἐν αἷ
φάρμακον 170], καὶ κέλεσθαι ἐκπιεῖν, ἔπειτα ἐμεῖν κέλεσθαι νιν,
ἐμεσάσας 170] | δὲ ἐμπλήσαι τὸ λώπιον τὸ αὐτᾶς. ἀμέρας δὲ γ[ενομένας
ἑώρη πᾶν 170] | τὸ λώπιον μεστὸν ὦν ἐξήμεσε κακῶν 50, καὶ ἐκ τοῦ-
του ὑγιῆς ἐγένε]το (*vacant l. 5*). — Νικαστιοῦλα Μεσσανία περὶ XLII
130 παίδω[ν 171 ἐγκαθεύδουσα 172] | ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς δρά-

cina usitati ac ter repetiti vi magica cf. Eitrem Opferritus und Voropfer d. Griechen und Römer 15, qui hoc iama adhibuit. Ter iam apud Homerum circa rogum in funeris ritu equitant Ψ 13, ω 68 et 'ter curvos egere sinus' Stat. Theb. VI 217. Plura contulit Domaszewski Sitz. Ber. Heidelb. Akad. 1910, IV 7. 158 PATEININ. Ad rem cf. not. 144 et We. 72. 159 Frae.; priores [καὶ ἐκ τούτου νιν ὀρθόν. 160 Ἀνδρο-
μῆ]δα priores, Ἀριστομή]δα Frae. in adnot., per errorem in textu Ἀριστο-
μή]δα. Idem Κε(ο)ῦ (Κέου cum aliis Dttb.), in lapide ΚΕΟΥ, quod retinet Kabb. Sed recte monet Frae. in Argolide saepius omicron sic exarari.

161 Suppl. Frae. 162 Cf. XLII. Fabulae de mulieribus ex angue gravidis saepissime leguntur et ut alii dei ita Aesculapius quoque in serpentem mutatus filios gignit, cf. De. 32, 1. We. 93; Trug des Nektanebos 10; Hess. Blätter f. Volksk. X 213. Kuester Schlange in der griech. Kunst und Rel. (RGV XIII 2) 150. 163 Suppl. Frae., priores Τιμω[ν].

164 Kabb. 165 Contra Kabb. (ποιαντρίψας) monuit Wil. manifesto accusativum ποίαν (*herbam*) hic haberi. 166 Diphthongum υι habes etiam n. 48. 559₆₁, simplicem vocalem (Καφουῖς) n. 434/5_{25.39}. Cf. Hiller v. Gaertringen IG V 1 p. 73₉₈. 167 Om. Dttb.; priores Καφουῖαν. [αὖτα --, melius Frae. [- - αὖτα - -]. 168 ο[ὗκ ἐβύνατο ἔρπειν Kabb., sed nimis longum neque vix recte ad argumentum esse monet Frae. 169 Suppl. Kabb., cf. We. 29. 170 Frae.; priorum supplementa nimis longa (versus hic c. 47—49 litt. continent) omitto. 171 παιδός Kabb., sed Ω certum in lapide. 172 Sic Frae.; αὖτα ἐγκαθεύδουσα priores; hoc quidem usitatius, at excedit spatium. Nam non modo versus breviores fiunt sub finem tabulae, sed etiam genus dicendi non tam verbosum est quam in initio.

κοντα⁶¹ μεθ[έροντα αὐτὸν 173] | φέρων πὰρ αὐτάν, τούτῳ δὲ συγ-
γενέσθαι αὐτά· [καὶ ἐκ τούτου] | παῖδες οἱ ἐγένοντο εἰς ἐνιαυτὸν
ἔρσενες δὲ[ο 162. ×××(?) — i. e. 9.] | Κιανὸς 174 ποδάραν. τού-
του ὕπαρ χάν 175 ποτιπορευο[μένου δάκνων] 176 αὐτοῦ τοὺς πόδας
καὶ ἐξαιμάσων ὕγι· ἐπόη[σε].

173 Frae., μέ[γαν παρκατακλίνειν Kabb., Dttb., verum Γ repugnat la-
pidi. 174 ...κιανὸς editores omnes, hoc nomen ab initio truncatum
existimantes. Baun. exemplum supplementi proponit [Τριζ]κιανὸς. At Triccae
Thessaliae cives Τρικκαῖοι potius dicuntur. Nomina propria in -κιανὸς; ca-
dentia sane frequentia sunt in titulis Graecis, sed ea ad unum omnia
Latina sunt, ut huius tituli aetate in censum non veniant. Quare quin
Κιανὸς integrum sit ethnicum a Cio urbe Bithyniae, quae postea Prusias
appellata est, derivatum non est dubium. Dttb., item Wilhelm.

175 Agnoverunt S. Reinach et Diels; ὕπαρχαν priores et obstinate Baun.
Ad rem cf. n. 61. De ansere cum Aesculapio coniuncto cf. De. 42. Sbo-
ronos Ἐφ. ἀρχ. 1909, 144. Lucian. Alex. 14 de Glycone, qui et νέος Ἀσκλη-
πιὸς vocatur: οὐκ ἐκ Κορωνίδος ... οὐδὲ γὰρ Κορώνης· ἀλλ' ἐκ γηγόνος (natus
est). Errat Olck Realenc. VII 723, 29. 176 Diels, Frae., reliqui ἐπιδάκνων.

1170. In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1883, 227, 60;
Fouilles d'Epidaure I 33, 5. Baunack Aus Epidauros 11, 60. v. Wilamowitz
Isyllos 116. (Syll.² 804); Fraenkel IG IV 955; cf. Weinreich Ant. Heilungs-
wunder (RGVV VIII 1) 6. 30. 112. [We]

ἐπὶ ἱερέως Πο. Αἰλ. Ἀντιόχου. | Μ. Ἰούλιος Ἀπελλάς¹ Ἰδριεὺς
Μυλασεὺς² μεταπέμφθην | ὑπὸ τοῦ θεοῦ³, πολλάκις εἰς νόσους ἐν-

Litterae ΑΔΘΟΠ'Σ saec. II p. Chr. Vs. 1 ἦ. Ligaturae in finibus
versuum 10 P et H, 22 et 25 M et E, 26 NME. Compendium: M v. 2 init.;
v. 20 in ΙΑΤΡΑ linea transversa diaeresim designat (cf. Frae. ad IG IV 995).

1 Idem IG III 731: Εὐμολπίδαι τὸν ἀρχοντα Μᾶρκον Ἰούλιον Ἀπελλᾶν Μαγα-
θώνιον υἱὸν Μ. Ἰουλίου Δαμειανοῦ Μυλασ[έ]ως καὶ Φλ. Πόλλης, Φλ. Ἀπελλᾶ Ὑπαι-
πηνοῦ θυγατρὸς. Nam filius hominis Mylasensis priusquam Athenis civitatem
nancisceretur sine dubio Mylasensis fuit, eoque tempore hoc in marmor
dedicatum esse consentaneum est. 2 Duplex ethnicum offensionem

quandam habet; utique hac appellatione uti omnino nequivisset Apellas,
nisi Idrias tum pagus civitatis Mylasensium fuisset. Nam de homine qui
simul duarum civitatum civis est, aliter dicendum fuit. At ne sic quidem
constanti titulorum usui ab omni parte respondet hoc exemplum, qui
flagitat ut maiori corpori subiungatur minus, quod illius partem efficit,
non praemittatur. Cf. n. 772, Ἀθηναῖος Λακιάδης et Θεσσαλὸς Ὑπαταῖος,
Θεσσαλὸς Σκοτουσαῖος, Κρής Χερσονάσιος (n. 324), Κρής Ὀάξιος. 3 Aristid.
II 446, 83 Keil: ἐκάλει ὁ θεὸς πάλιν εἰς Πέργαμον. 451, 103 αὐτοῦ (sc. τοῦ
θεοῦ) πέμψαντος. 450, 103 μετὰ ταῦτα ἔφρασις, κληῖσις ἡγεμόνος, κληῖσις τοῦ
Σωτήρος εἰς Πέργαμον. cf. infra no. 1173 ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν. plura

πίπτων καὶ ἀπεψίλῃς χρώμενος· κατὰ δὴ τὸν πλοῦν ἐν Αἰγείνῃ
 5 ἐκέλευσέν | με μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην ἐν τῷ ἱερῷ,
 ἐκέλευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας συνκαλύψασθαι τὴν κεφαλὴν, | ἐν αἷς
 ὕμβροι ἐγένοντο, τυρόν καὶ ἄρτον προλαβεῖν⁴, σέλειν⁵ μετὰ θριδά-
 10 λαμβάνειν⁴ τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξει, πρὸς | ταῖς ἀκοαῖς⁷ ἐν
 βαλανείῳ⁸ προστρίβεσθαι τῷ τοίχῳ, περιπάτῃ χρῆσθαι ὑπερῶφ⁹,
 αἰώραις¹⁰, ἀφ᾽ ἧ πηλώσασθαι¹¹, ἀνυπόδητον περιπατεῖν¹², πρὶν ἐν-

apud Weinreich 112.

4 Ter (v. 7. 9. 15) hic proλαμβάνειν, προλαβεῖν 'edere' est. Wil. vim praepositionis temporalem quidem fuisse, sed labente tempore plane evanuisse, Baun. praeferendi notionem inesse indicat. At nescio an praepositiones πρὸς et πρό confusae sint; nam pro προσφέρειν, quod perfrequens et de cibo, inferiore aetate nonnunquam προλαμβάνειν quoque occurrit.

5 Aristid. 393, 73 K. τροφήν δὲ ἔδωκε λάχανα ἄγρια, ἃ καὶ πέψιν καὶ δύναμιν παρέσχε μοί τινα. Galen. VI p. 638 τὰ γε μὴν σέλινα — καὶ τῆς θριδάκος φύλλοις μὴγνύντες προσφέρονται τινες. ἅποιον γὰρ οὕσα λάχνον ἢ θριδάξ ἔτι δὲ ψυχρὸν ἔχουσα χυμὸν ἡδίων τε ἅμα καὶ ὠφελιμωτέρα γίνεται τῶν ὀριμέων τι προλαμβάνουσα.

6 Malum medicum (Hehn Kulturpflanzen⁸ 448). Cf. Galen. VI p. 618 (τὸ σκέπασμα τοῦ κιτρίου) δὲσπεπτόν ἐστιν, ὡς ἂν σκληρόν τε καὶ τετυλωμένον. εἰ δ' ὡς φαρμάκῳ τις αὐτῷ χρῆτο συντελεῖ τι πρὸς πέψιν. — τῷ δ' αὐτῷ λόγῳ καὶ στόμαχον ῥώννυσιν ὀλίγον ληψθέν, ὥστε καὶ κόπτοντες αὐτὸ καὶ τὸν χυλὸν ἐκθλίβοντες εἰσθαι μὴγνύναι τοῖς καταποτίοις φαρμάκοις ὅσα λαπακτικὰ τῆς γαστροῦς ἐστὶν ἢ καθαρτικὰ τοῦ σώματος ὄλου. Ceterum ad ἀποβρέξει mente ex superioribus suppleendum est κιτρίου τὰ ἄκρα, ita ut magis perspicue ἀποβρέξαντα dicturus fuerit Apellas.

7 Vox AKOAI, quae v. 18 redit et apud Aristid. 379, 13 K. et apud Marinum vit. Procli 32 et in titulo Apolloniae invento Bull. Hell. XXV 1901, 326, 4 extat, varie explicatur. 'aquae' Wil.; melius Dttb. (cui ad stipulatur Frae.) putavit, fortasse loco alicui delubri Epidaurii propter fabulam de nescio quibus vocibus divinis auditis proprium nomen Ἀκοαί fuisse. Ἀκόας deas esse, velut Ἀκασώ et Πανάθεια, voluit Keil Herm. XLV 1910, 475, contra quem cf. Wolters, ib. XLIX 1914, 149. Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 1912, 58 et Herm. LI 1916, 624 de auribus parietis templi affixis, quales ex fano Isidis Pompeiano novimus, cogitat.

8 ΒΑΝΕΪΩ suprascripto ΛΑ.

9 Antyllus apud Oribasium I 508, 3 Dar. οἱ δὲ ὑπερῶοι πάντων περιπάτων προκρίτεοι. Nobilissimam ex his pensilibus ambulationibus Sostratus Dexiphanis f. Cnidius, Ptolemaei II nauarchus, in patria sua extruxit (Plin. N. h. XXXVI, 83. Lucian. Amor. 11. Newton Discoveries at Halicarnassus tab. XXVI sqq.).

10 Accurate describitur αἰώρα ab Antyllo l. l. I 513, 11 sqq., qua primus inter medicos usus est Asclepiades (Plin. N. h. XXVI, 14). Ambulationes cum oscillationibus coniunctas aptas senibus esse refert Plut. An seni 793 B χρῆσθαι ... αἰώραις καὶ περιπάτοις.

11 Cf. Aristid. 411, 74 K. τοιοῦτων δ' ὄντων προσέταξεν

βῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ | οἶνον περιχέασθαι 13,
 μόνον λούσασθαι καὶ ἀττικὴν δοῦναι | τῷ βαλανεῖ, κοινῇ θῆσαι
 15 Ἀσκληπιῷ, Ἡπιόνῃ, Ἐλευσεϊνίαις, | γάλα μετὰ μέλιτος προλαβεῖν 4·
 μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ πίνοντος μου γάλα μόνον, εἶπεν· ‘μέλι ἔμβαλλε εἰς
 τὸ γάλα, ἵνα δύνηται διακόπτειν.’ ἐπεὶ δὲ ἐδεήθη τὸ τοῦ θεοῦ θάπτον
 με ἀπολῦσαι, ὥμυ(ν) νά|πυι 14 καὶ ἄλσιν κεχρημένος 15 ὄλος ἐξιέναι
 κατὰ τὰς ἀκοάς 7 ἐκ τοῦ | ἀβάτου, παιδάριον δὲ ἡγεῖσθαι θυμια-
 20 τήριον ἔχον ἀτμίζον | καὶ τὸν ἱερέα λέγειν· ‘τεθεράπευσαι, χρῆ δὲ
 ἀποδιδόναι τὰ ἱατρὰ’ 16. | καὶ ἐποίησα, ἃ εἶδον, καὶ χρεῖμενος 17 μὲν
 τοῖς ἄλσι καὶ τῷ νάπυ[[ε] ὕγρῳ ἤλγησα, λούμενος 17 δὲ οὐκ ἤλγησα.

χρίσασθαι (sic iam ante Keilium Dttb. recte scripserat et hoc loco et § 75)
 τῷ πληρῷ πρὸς τῷ φράσι τῷ ἱερῷ καὶ λούσασθαι αὐτόθεν. 75 τῇ δ' ἐπιούσῃ νυκτὶ
 προστάττει τῷ τε πληρῷ πάλιν κατὰ τὰ αὐτὰ χρίσασθαι καὶ δραμεῖν κύκλῳ περὶ
 τοὺς νεῶς εἰς τρίς. Plutarch. de superst. 166 A ὁ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες
 κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πληρώσεις καταβορβορώσεις βαπτισμούς, ῥύψαι ἐπὶ
 πρόσωπον, αἰσχρὰς προσκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις (cf. Abernethy De
 Plut. qui fertur de superst. lib., Diss. 1911, 17). Wil. monet ἀφ' ἧν esse
 pulverem quo athletae post unctionem se aspergerent, coll. Senecae
 epist. 57, 1 sq. et tantum luti tota via fuit, ut possim videri nihilominus
 navigasse. totum athletarum fatum mihi illo die perpetiendum fuit: a ceromate
 nos haphe excepit in crypta Neapolitana ... duo incommoda inter se
 contraria simul pertulimus: eadem via, eodem die et luto et pulvere laboravi-
 mus. Pulvere (ἀφ' ἧ) cum aqua commixto πηλός fit, quo se ungere iubetur
 Apellas. 12 Cf. Aristid. 391, 5 K. πολλὰ μὲν οὖν καὶ παράδοξα ἐπετάχθημεν·
 ὧν δὲ ἀπομνημονεύω, ὁρόμος τέ ἐστιν ὃν ἔδει δραμεῖν ἀνυπόδητον χειμῶνος ὥρᾳ.
 396, 7 K. ἀνυπόδητον τε γὰρ προσελθεῖν ἐπέταξεν (ὁ Ἀσκληπιός) κτλ. 13 ,Suum
 ipsius corpus vino perfundere iubetur ille, priusquam lavacro se immittat;
 nempe εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ ad ἐνβῆναι pertinet' Dttb., qui priorum inter-
 punctionem correxit. 14 ΩΜΗΝΑ. 15 Accurate hic distinguuntur
 quae a χρῆσθαι descendunt per η scripta (χρησθαι v. 10. 11. χρησάμενος
 v. 29) ab eis quae ad χρίειν redeunt ideoque εἰ, quod tum fuit legitimum
 vocalis ι productae signum, habent (κεχρημένος v. 18. χρεῖμενος v. 21; cf.
 not. 7). 16 Cf. n. 1168²⁶. 17 χρεῖ(ό)μενος Wil. At fortasse sic
 defendi potest tradita scriptura, ut Apellam antiquam formam Atticam
 λούμενος, quam v. 22 consulto ab eo positam esse vidit Wil., prave inter-
 pretatum, tanquam si non contractione ex λούμενος, sed hyphaeresi vo-
 calis ex λουόμενος nata esset, ad eius exemplum suo Marte χρίμενος pro
 χριόμενος finxisse statuamus. Talia tunc temporis eis qui Attice scribere
 vellent, etiam hominibus haud exigua eloquentiae laude florentibus,
 nonnunquam accidisse testatur Phrynichus p. 15, 4 Ἀολλιανὸς ἀκούσας ὅτι
 χρῆ οὖν τῷ εἰσιέναι λέγειν, εἴτα ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσῖτω εἰσιέτω δεῖν λέγεσθαι
 Dttb.; (κε)χρημένος Frae., quod arridet.

ταῦτα ἐν ἐννέα ἡμέραις, ἀφ' οὗ ἤλθον. ἤφατο δέ μου καὶ τῆς
 δεξιᾶς χιρὸς καὶ τοῦ | μαστοῦ. τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ ἐπιθύνοντός μου,
 25 φλοῖ ἀναδραμοῦ|σα ἐπέφλευσε 18 τὴν γαστέρα, ὡς καὶ φλυκταῖνας ἐξαν-
 θῆσαι. μετ' ὀλίγον δὲ ὕγιῆς ἢ χεῖρ ἐγένετο. ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον
 μετ' ἐλαίου χρῆσασθαι 19 πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν. — οὐ μὴν
 ἤλ|γουν τὴν κεφαλὴν· συνέβη οὖν φιλολογήσαντί μοι συμπληρωθῆναι 20·
 30 χρῆσάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλλάχην τῆς κεφαλαλγίας. — ἀναγαργαρί-
 ζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν 21 — καὶ γὰρ περὶ | τοῦτου παρ-
 εκάλεσα τὸν θεόν — τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς παρίσθμια 21· ἐκέλευσεν δὲ
 καὶ ἀναγράφαι ταῦτα. χάριν εἰδὼς καὶ ὕγιῆς γινόμενος ἀπηλλάχην.

18 Herodot. V 77 τειγέων περιπεφλευσμένων πυρὶ unum praeter hoc huius
 verbi exemplum esse observavit Wil., nam περιφλεῖ Ar. Nub. 396 ad eandem
 quidem radicem redire sed tamen simplicem vocalem pro diphthongo ha-
 bere. Ad rem cf. Eitrem Opferritus 137 n. 5. 19 Nota soloecismum
 verbi χρῆσθαι transitive usurpati. 20 'Blutandrang nach dem Gehirn
 bekommen.' Wil., qui affert Galen. VIII p. 205 διαφορά δὲ τίς ἐστὶ καὶ αὐτῶν
 τῶν κεφαλαλγιῶν, ἐνίων μὲν τὴν κεφαλὴν εὐπληρωτον ἐχόντων, ἐπιτήδειον δὲ
 τὴν ὕλην τοῦ σώματος ἕξιν πρὸς τὸ πληροῦν αὐτήν. 21 Cf. Galen. VII p. 731
 αἱ σταφυλαὶ — καὶ τὰ παρίσθμια — οὐκ ἄλλο τι τῇ φλεγμοναί εἰσιν, αἱ μὲν σταφυλαὶ
 τοῦ γαργαρεῶνος — τὰ παρίσθμια τῶν κατ' αὐτὴν τὴν φάρυγγα σωματῶν.

1171. Lebenae (Μιὰμὲ) in insula Creta prope Gortyna. Edd. Baunack
 Philol. XLVIII (1889) 401, 8. 576; Halbherr Mus. Ital. III 720, 170 (Syll.² 805).
 Cf. Weinreich, Heilungswunder 7. 113. [We]

Ἀσκληπιῶ | Πόπλιος Γράνιος¹ | κατ' ἐπιταγὴν². |

5 ἐκ διατίας βήσσοντά με ἀρ[ι]αλε[ι]πτως, ὥστε σάρκας ἐνπόου[ς καὶ] | ἡμαγ-
 μένας³ δι' ὀλης ἡμέρας ἀ[πο]βάλλειν, ὁ θεὸς ἐπεδέξατο θερ[α]πεῦσαι. |
 10 ἔδωκεν εὖζωμον⁴ νήστυ⁵ τρώγειν, | εἴτα πεπερᾶτον⁶ Ἰταλικόν πείνειν, |
 πάλιν ἄμυλον διὰ θερμοῦ ὕδατος, | εἴτα κονίαν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς σποδοῦ⁷ |

1 P. Granium mercatorem apud Ciceronem in Verrem V 59, 154 com-
 memorari observat Ha., neque improbable esse eundem hoc monumentum
 dedicasse. At mihi multo veri similis est, principatus demum temporibus
 haec esse incisa (cf. not. 8). Dttb. Cognomen non intercidisse sed
 positum non fuisse elucet e vocatione et versuum distributione aequabili.

2 Cf. n. 1153¹. 1172⁴ et Weinreich 7, 1. 3 [καὶ] ἡμαγμένας G. Meyer
 (apud Baun.) et Halbh. 4 Cf. Plinius N. h. XIX, 154 *eruca praecipue*
frigorum contemptrix diversae est quam lactuca naturae concitatrixque veneris.
 Nam haec (*brassica eruca* Linn.) est quae Graece εὖζωμον vocatur. 5 Dative
 vocis νήστυ Dttb. 6 *Vinum piperatum* apud Romanos potissimum
 medicos in usu fuit; cf. Celsus IV 26 (p. 152₂₄ D.). 7 Cf. v. 18 sq.
 et 1173³, Aeliani frg. 39 et 41, Weinreich 131 sq.; de ἱερῷ ὕδατος vi atque
 usu cf. Eitrem Opferritus 97.

καὶ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος, εἶτα ὦδὸν καὶ ῥητείνην, πάλιν πίσαν ὕγρην, |
 15 εἶτα εἶργην⁸ μετὰ μέλιτος, εἶτα μῆλον | Κυδῶνιον χ| καὶ πῆξ[ρ]|δα⁹ συν-
 εψή[[σαντι τὸ μὲν εἶψημα¹⁰ πετ]νεῖν, τὸ δὲ μῆλον | [τρῶγειν, εἶτα τρώ-
 20 γει]ν σῶκα μετὰ σπο[[δοῦ⁷ ἱερᾶς τῆς ἐκ τοῦ] βωμοῦ, ἔπου θύ[[ουσι
 τῷ θεῷ.

--] ἀπὸ τ... ἐν τῷ δε[[ξιῷ(?) --] πολὺ αἶμα ^ --|-- οὖντα [ί]κέ[την --|--]

8 Quin hoc prava inferioris aetatis consuetudine pro εἶριν vel ἱριν incisum sit eo minus dubitari licet, quia aliter non intellegeretur unde Ionica vocalis post ρ in hunc titulum pervenisset. De iridis plantae usu medico cf. Theophrast. de odor. 7, 32: θερμὴ δὲ καὶ στυπτικὴ καὶ ἡ ἱρίς. 12, 60: ἐπεὶ γε κοιλίαν κινεῖ καὶ ἡ ἱρίς ὥσπερ ἐλέγθη. Vides apte eam hic cum melle componi, cui eadem vis tribuitur 1170, 16. 9 Γ--- 1-21 ΔΔ suppl. Hiller, i.e. πέτριον, πετροσέλινον. 10 Pleraque abhinc suppl. Dttb.

1172. Lebenae (cf. 1171). Post * Baunack et * Halbherr ed. Zingerle Ath. Mitt. XXI 1896, 67 sqq. (Syll.² 806); cf. Weinreich Heilungswunder 7. 113.

[We]

--αα--|-- κεφαλὴν κα[ί] --|..] εὐ[χ]αριστεῖ¹ Ἀσκληπιό[ν Σωτήρα,
 5 λαβοῦσα²] | ἐπὶ τοῦ μεικροῦ δακτύλο[ν] ἔλκωσιν³ τινα | ἀ]γρίαν καὶ
 θεραπευθεῖσα[α, τοῦ θεοῦ ἐπιτά]]ξαντος⁴ ἐπιθεῖναι ὅστ[ρ]ου τὸ ὅστρα-
 κον⁵] | κατακαύσασαν καὶ λεο[τριβή]σασαν⁶ μετὰ | ῥοδίου⁷ καὶ μο-

A similis argumenti titulo n. 1171 utique non magno temporis intervallo distat. Supplementa Zingerlei sunt praeter ea quae hic nominatim alii tribuuntur. 1 Subiectum huius verbi mulier (cf. v. 7 κατακαύσασαν) est, quae Aesculapium adierat et ab eo curata erat. Nomen ante ipsum verbum periis recte existimat Zi. Itaque versuum 1. 2 reliquias ad alium eiusdem generis titulum pertinuisse consentaneum est. 2 Dttb.;

ἔχουσα Zi. At quo tempore medellae iam sibi allatae (θεραπευθεῖσα) gratiam refert (εὐχαριστεῖ), enuntiare non potest se etiamtum habere illud ulcus. 3 Suppl. Zi. coll. 1168, 113 sqq. ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἔλκος δεινῶς διακέιμ[εν]ος.

4 Suppl. Halbh. et Baun. Cf. n. 997¹ et 1171² et infra ⁹. 5 Suppl. Z., qui de ostreorum usu medico affert Plin. N. h. XXXII, 65: *testae ostreorum cinis uvam sedat et tonsillas admixto melle, eodem modo parotidas, panos mammarumque duritias, capitum ulcera ex aqua, cutemque mulierum extendit. inspergitur et ambustus et dentifricio placet. pruritiibus quoque et eruptionibus pituitae ex aceto medetur. crudae si tundantur, strumas sedant et perniiones pedum* et Galen. XII p. 345 ὁστρεῶν τὸ ὅστρακον καυθὲν ὁμοίως ἐστὶ δυνάμεως τῷ τῶν κηρύκων ὁστράκῳ. 6 Pro λειοτριβεῖν etiam hic λεοτριβεῖν scribitur ut in papyro Leidensi (Dieterich Abraxas 172). De hac diphthongi et simplicis vocalis vicissitudine cf. n. 112¹¹. Praeterea cum hoc praecepto aptissime Zi. confert pap. Berol. ap. Parthey Abh. der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1865 151 sq. v. 34: ἔστιν δὲ τὸ μέλαν τόδε· σμύρναν καὶ πεντεδάκτυλον βοτάνην καὶ ἀρτεμισίαν καύσας [ἑ]μοῦ λειοτριβήσον.

- 10 λόγγη μ[ετ' ἐλαίου χρίσας] θαι· καὶ οὕτως ἐθεραπ[εύθην. ἰδοῦσαν] | δέ με πλείονας ἀρετὰς⁸ τοῦ θεοῦ καθ' ὅπν[ον] [ἀν]αγράφειν ὁ θεὸς ἐκέλευσε τὰς | ὕψ[εις] 9.

7 Sc. ἐλαίου. Nam si unguentum intellegeretur, μύρον necessario addendum erat. Zi. 8 Vis divina, quae mirabilem in modum hominibus laborantibus salutem affert (ἀρετή, virtus, *Wunderkraft*, *Wunder*); hinc ἀρεταλόγος (cf. 1133₂; Rubensohn Festschr. f. Vahlen 1 sqq., IG XI 4, 1263) et ἀρεταλογία. Strabo XVII 801 de Serapeo Canopi: συγγράφουσι δέ τινες καὶ τὰς θεραπείας, ἄλλοι δὲ ἀρετὰς τῶν ἐνταῦθα λογίων (ἀρεταλογίων CDF, ἀρεταλογιῶν Reinach, ἀρεταλογίας Wilcken ap. Otto, sed cf. Reitzenstein 8, 1, Weinreich 119). De Serapidis ἀρετῇ cf. IG XI 4, 1299, 49 et 91, ad rem universam Reinach Bull. Hell. IX 1885, 261 = Cultes, Mythes, Religions III 293; Preuner Delph. Weihgeschenk 94; Crusius Realenc. II 670; Reitzenstein Hellenist. Wundererzähl. 8; Ferguson 'Hellenist. Athens 393, 3; Norden Agnostos Theos 150, 1. 154. 165, 2. 391. Weinreich Neue Urkunden z. Sarapis-Relig. 10, 14 sq., 19 sq. Isylli Epidaurii in Aesculapium hymnus hisce terminatur verbis: ταῦτά τοι, ὦ μεγ' ἄριστε θεῶν ἀνέθηκεν Ἰσὺλλος | τι[μ]ῶν σὴν ἀρετὴν, ὦναξ, ὥσπερ τὸ δίκαιον (IG IV 950, 78 sq.). [ἀ]ρετῆς εὐχὴν et ἀρεταῖσι τεταῖσι legitur in inscriptione metrica, qua deo medico nescio cui gratiae aguntur, cf. Kontoleon Rev. Ét. gr. XIV 1901, 300, 1. Cf. 1151₂; 1168^{56a}; 1173⁵. 9 Sequuntur reliquiae v. quattuor, in quibus de δακτύ- [λου] curatione agi videtur (v. 13); notandum praeterea v. 14 ἐπιτάξαντο[ς] τοῦ θεοῦ], reliqua nimis incerta.

1173. Romae exscripsit a. 1547 Metellus. Edd. post alios Kaibel IG XIV 966 (Syll.² 807; Cagnat IGR I 41). Cf. Deubner De incubatione 44 sqq.; Besnier L'île Tibérine 214 sqq.; Weinreich Heilungswunder 63 sq. 108 sq. 115 sq.; Eitrem Opferfritus und Voropfer d. Griechen u. Römer 51. [W_e]

αὐταῖς ταῖς¹ ἡμέραις Γαίῳ τινὶ τυφλῷ ἐχρημάτισεν² ἐλθεῖν ἐπ[ὶ τὸ] ἐς ῥὸν βῆμα καὶ προσκυνῆσαι, εἰ[τ]α³ ἀπὸ τοῦ δεξιῦ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἀριστερόν | καὶ θεῖναι τοὺς πέντε δακτύλους ἐπάνω τοῦ βήματος καὶ ἄραι τὴν χεῖρα καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· καὶ⁵ ὀρθὸν ἀνέβλεψε τοῦ | δήμου παρεστῶτος καὶ συγχαιρομένου⁴, ὅτι ζῶσαι ἀρεταῖ⁵ ἐγένοντο ἐπὶ | τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀντωνείνου⁶. |

De aetate cf. not. 6. A dextra alterius columnae reliquiae exstant perexiguae: iuxta v. 11 ANN (Ἀν[ί]ω K.) et iuxta v. 13 ΕΝ. 1 Ex-

spectaveris ταῖς αὐταῖς. 2 Sc. ὁ θεός. Cf. v. 7. 11. 15. Sine dubio Aesculapius est. 3 ΕΙCΑ Met., Smetius, ΕΝΑ Holstenius. Corr. Smetius.

4 Medii vel passivi usus barbarus, sed iam antiqua aetate non inauditus, quippe quem irriserit Aristophanes Pac. 291 ὥς ἡδόμεαι καὶ χαίρομαι κεύφραίνομαι. 5 Cf. 1172⁸. 6 Hinc certissime colligitur, titulum anno 138 p. Chr. non esse antiquiorem. De Caracalla cogitat Cagnat; cf. n. 883₁.

Λουκίῳ πλευραϊτικῷ καὶ ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου⁷ ἐχρη-
σμάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου⁸ ἄραι τέφραν⁹ καὶ μετ'
οἴνου ἀναφυρᾶσαι καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸ πλεῦρον· καὶ ἐσώθη καὶ δη-
10 μοσίᾳ¹⁰ ὑψαρίστησεν | τῷ θεῷ καὶ ὁ δῆμος συνεχάρη αὐτῷ. |

αἶμα ἀναφέροντι Ἰουλιανῷ, ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου⁷
ἐχρησμάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου⁸ ἄραι κόκκους
στροβίλου καὶ | φαγεῖν μετὰ μέλιτος ἐπὶ τρεῖς¹¹ ἡμέρας· καὶ ἐσώθη
καὶ ἐλθὼν δημοσίᾳ | ὑψαρίστησεν ἔμπροσθεν τοῦ δήμου. |

15 ¹² Οὐαλερίῳ Ἄπρῳ στρατιώτῃ τυφλῷ ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ
λαβεῖν αἶμα | ἐξ ἀλεκτροῦνος λευκοῦ μετὰ μέλιτος καὶ κολλύριο[ν]¹³
συντριῖναι καὶ ἐπὶ | τρεῖς¹¹ ἡμέρας ἐπιχρεῖσθαι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς·
καὶ ἀνέβλεψεν καὶ ἐλήλυθεν | καὶ ὑψαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ.

⁷ Cf. Weinreich 196. ⁸ Aram triplicem, in qua tribus diis sacra
fiant, significare videtur vocabulum ceteroqui quod sciam inauditum.

⁹ Cf. 1171⁷. ¹⁰ Coram populo; redit v. 13. 18. Ab antiquiore aetate
haec adverbii significatio aliena est. ¹¹ Numerus ternarius saepissime
occurrit in curationibus, cf. 1169¹⁵⁷; Weinreich 116, 5. ¹² De huius miraculi
genere dicendi cf. Deissmann Licht v. Osten³⁹²; Norden Agnostos Theos 367.

¹³ .ΠΙΟΥ Met., Dttb., .ΠΙΟΝ Pighius, edd. plerique, ad rem cf. Deubner 46 sq.

S. Dirae et imprecationes.

Collegerunt R. Wuensch IG III appendix, Defixionum tabellae Atticae
1897; ab Attica alienas exhibet praefatio; A. Audollent Defixionum
tabellae quotquot innotuerunt tam in graecis orientis quam in totius
occidentis partibus praeter Atticas in corpore inscriptionum Atticarum
editas. 1904. Nr. 814 videas inter res privatas³ 1199.

1174. Corcyrae. Diptychum plumbeum. Edd. Orioli Bull. Inst. 1848,
72. 96; Mustoxydes Cose Corciresi 237 LXXII (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII
559, 76; SGDI 3220; IG IX 1, 977; Wuensch p. VIII; Michel 1326; Syll.² 808;
Audollent 139, 87). [Hé]

Σιλανοῦ τὸν νόον καὶ τὰν γλῶσσαν τοῦτῃ καταγράφω¹, καὶ τῶν
μαρτύρων τῶν Σιλανοῦ τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τοῦτῃ καταγράφω.

Supra hunc titulum, qui ab initio integer videtur, unius versus re-
liquias incertas Or. et Must. exhibent. ¹ Ab homine, qui in iudicio
causa cecidit, devovetur adversarius cum eis qui testimonio mendaci
effecerunt ut secundum eum iudicaretur. Qui deinde nominatim enumeran-
tur tres homines, ipsi illi testes esse videntur. Sane apud Athenienses
mulieri testimonium dicere non licebat, at non est cur de hac re eandem
ubique legem fuisse existimemus. Dttb. Athenis quoque iudicia capitalia

5 Ἐπαί|νέτου τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ καταγράφω. Ἀγῆνος²
τὰν γλῶσσαν | καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ καταγράφω. Τιμαρέ|τας τὰν γλῶσσαν
10 καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ κα|ταγράφω. | -- | --τω φαρμ³---

eximenda esse videntur. Lipsius Att.Recht III 874. Verbum καταγράφω eadem vi atque hic reedit in simili tabula Thebana apud Wuenschium p. VII a 5. 9. 17.

2 ΑΓ ΙΝΟΣ. Talia nomina in -ήν Corinthiis eorumque coloniis, Corcyraeis, Epidamniis, Apolloniatis in deliciis erant. Kuehner-Blass Gr. Gr. I 471. 3 ΤΩΦΑΜ Orioli. ΤΩΦΑΙΝΑΙ Mu. i.e. --αύ?|τω φαίν(ε)-ται, cf. Wue.

1175. Piraei. Lamina plumbea convoluta. Edd. Kumanudes Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτ. 2585; Eustratiades Ἐφ. ἀρχ. β' 1869 334, 407 tab. 49 a (Wuensch p. 24, 97; Syll.² 809). Cf. Wilhelm Z. Oest. Gymn. 1916, 280. [Hi]

Μικίωνα¹ ἐγὼ ἔλαβον καὶ | κατέδθησα² τὰς χεῖρας καὶ | τοὺς πόδας
5 καὶ τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχὴν. καὶ εἴ τι μέλλει(ε) | ὑπὲρ Φίλωνος
ῥῆμα μοχθηρὸν | φθένγεσθαι³, ἢ γλῶσσα αὐτοῦ | μόλυβδος γένοιτο,
καὶ κέντ| [η] τον⁴ α[ὐτ]οῦ τὴν γλῶσσαν. καὶ | εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι,
10 ἀνόνη|τα αὐτῷ γένοιτο καὶ ἄχωρα⁵ | καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ |
[α]παντα γένοιτο. Ἰππονωί|[ο] γην⁶ καὶ Σωκράτην ἐγὼ | [ἐλ]αβον καὶ
15 ἔδθησα τὰς | [χ]εῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ | [τῇ]ν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχ[ῇ]ν
καὶ εἴ τι μέλλουσιν | ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸν ἢ πονηρὸν φθέν-

Litteratura in universum quidem vulgaris Ionica, praeter Φ Φ, quae formae praecipue saeculorum a. Chr. n. quarti ad finem vergentis et tertii ineuntis sunt (quartum praefert Wi.); sed propter negligentiam insculpendi multifariam fluctuat inter ΒΒ et inter ΡΡ, itemque inter Οο et inter ΠΠ. Scriptura a dextra ad sinistram currit, ita tamen ut ubique litterarum formae volgares ad dextram conversae retineantur, veluti v. 1 ΑΝΩΙΚΙΜ (Μικίωνα), v. 3 ΣΑΔΟΠΞΥΟΤ (τοὺς πόδας), v. 5 ΑΜΗΡ (ῥῆμα).

1 Alia brevior eiusdem hominis execratio in lamina plumbea ibidem inventa est apud Wuenschium p. 24, 96: Μικίωνα (εἰ) | ἐγὼ ἔλαβον | καὶ ἔδθησα | τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχὴν | καὶ τὰς χεῖρας | καὶ τοὺς πόδας· καὶ εἴ| τι μέλ|λει ὑπὲρ Φίλωνος φθένγεσθαι | ῥῆμα πονηρὸν, | ἢ γλῶσσαι αὐτοῦ | μόλυβδος γένοιτο. καὶ κέντ|η τον | αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν· τὰ χρήματα, α | ἔχει ἡ χειρὶς, ἀ|χωρα καὶ [α]μοιρα | γένοιτο. | . WIKIÜN. 2 Legit Wue., cum compositum καταδεῖν per- frequens esset in eiusmodi tabulis, quamquam in utraque Micionis defixi- one (hic v. 14. 32. Wuensch p. 24, 96₃) praeter hunc locum constanter simplex usurparetur. 3 Supra huius versus initium errore manifeste litterae ΗΤΙΑΚ insertae sunt. 4 Hecaten hic appellari opinatur Eustr., Mercurium Wuensch. 5 I.e. quibus nullus locus est in rerum natura, quae nusquam sunt. Ita de eo quod ad nihilum redigitur οὐδαμοῦ εἶναι dicitur; cf. θεοὺς νομιζὼν οὐδαμοῦ de eo qui deos non esse credit Aesch. Pers. 498; τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Soph. Antig. 183. 6 Ἰππονωίδην desiderat Dttb.; cf. Ἰππονωίδας (Spartanus) Thuc. V 71, 3; Bechtel Hist. Pers. 220. 337.

20 γεσθαι] ἡ κακόν τι ποῆσαι, ἡ γ[λ]ῶσ[σα] αὐτῶν καὶ ἡ ψυχὴ μέλυ[β]δος
 γένοιτο καὶ μὴ δύναιτο | φθένγεσθαι[ι] μηδὲ ποῆσαι, ἀλλὰ | τὴν γλῶσσαν
 25 καὶ τὴν ψυχὴν | αὐτῶν κέντησον. καὶ εἴ τι[ι] | αὐτοῖς ἐ[σ]τι ἡ μέλλει
 τι εἶναι[ι], | χρήματα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία, | ἅπαντα ἀνόνητα καὶ ἄ[χ]ωρα
 30 καὶ ἄμοιρα πάντα | αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφανῆ | αὐτοῖς ἔστω|. Ἀριστῶ
 ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδη[ε]α τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας | καὶ τὴν γλῶσσαν
 35 καὶ τὴν ψυχὴν· καὶ μὴ δύναιτο ὑπὲρ Φί[λ]ωνος φθένγεσθαι ῥῆμα πο-
 νηρόν, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα αὐτῆς μέ[λ]υβδος γένοιτο· καὶ κέντησον | αὐτῆς
 τὴν γλῶσσαν.

1176. Phliunte. Edd. Wide Ath. Mitt. XX 1895, 211, 3 (Syll.² 810);
 Fraenkel IG IV 444. [Hi]

--τισι-- | καὶ ὅτι, ἂν ποιῆς τῶ[ι]δε]1, | εἰς σεαυτὸν τρεπέ[σθω]· | ταῦτά
 5 σοι εὐχόμεθ[α]. | εἰ δέ τι ἐκόν ἐξαμ[αρτήσῃ]2, | οὐκ ἐμὸν ἐπαρά[σασθαι]· |
 δίκη δὲ ἐπικρέματα[ι σοι] | τιμωρὸς ἀπελθόν[τι]3 | ἀπειθῆς Νεμέσε[ως]4.

1 Suppl. F. 2 Suppl. Dttb.; ἐξαμάρτησι] W., ἐκόν (scil. ποιῆς), ἐξα-
 μοιβὴν οὐκ ἐμὸν ἐπ. Fr. 3 περ add. Fr. 4 Genetivus si quid video
 a δίκη pendet 'Implacabilis Nemeseos deae vindicta tibi imminet'. Dttb.
 Sequuntur alius imprecationis reliquiae.

1177. Athenis in lamina plumbea. Edd. Jamot et Lechat Bull.
 Hell. XIII 1889, 77 (Wuensch 15, 69; Syll.² 811). [Hi]

καταδῶ [Δι]ονύσιον | τὸν κρανοποιόν1 καὶ τὴν | γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρτε-
 5 μείν2 | τὴν χρυσώτριαν3 καὶ τὴν [ο]ῖ[χ]ίαν αὐτῶν καὶ τὴν [ἐ]ργα[σίαν]
 καὶ τὰ [ἐ]ργα καὶ τὸν | βί[ο]ν αὐτῶ[ν καὶ] Κάλλιπ[πον--]

Inter formas nota C. 1 Aristoph. Pac. 1250. 2 Nomen in
 Asia haud infrequens, W. Schulze Rh. Mus. XLVIII 253. Qui num recte
 aliorum nominum Asianorum similiter formatorum exempla ex titulis
 afferrat genetivos Μητρεῖδος, Μοναρχεῖδος, Πυθεῖδος, Φιλεῖδος dubites. Nam
 accusativum Ἀρτεμείν quidem cum illa flexione conciliari posse recte dicit,
 sed quod nusquam quod sciam Ἀρτεμεῖδος Ἀρτεμεῖδι Ἀρτεμεῖδα legitur, vix
 ad merum casum referendum est. Dttb. 3 Vocabulum novum esse, sed
 masculinum χρυσωτής; supra n. 153₃₇ et apud Plutarchum (de gloria Athen. 6
 p. 348 F ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαύσται καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς) inveniri monet L.

1178—1180. Cnidi in fano Cereris. Laminae plumbeae; n. 1179
 utrumque inscriptus. Edd. Newton Hist. discov. Halicarnassus . . . II 745,
 95 tab. XV; 732, 82 tab. V; 735, 85 tab. VII (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII
 573. 570β. 571ε; Bechtel SGDI 3548. 3537. 3540; Wuensch p. XII. X. XI;
 Michel 1327 [= 1178]; Audollent n. 13. 2. 4; Syll.² 812. 813. 815); cf. Ziebarth
 Goett. GN 1899, 123. [Hi]

1178. [ἀνατίθῃμι] Δάματ[ρι] καὶ Κούρ[αι] καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ
5 Δά[ματ]ρι¹ τοὺς ἐπ' ἐμὲ ἐλ[θόν]τας² καὶ μαστιγώσαντας[ας] καὶ δῆ-
σαντας, καὶ τοῖς ἐκ[κ]αλέσαντας³· μὴ ἐξ[αλύ]ξαι⁴ ἐμ[οι] δὲ κα-
θαρὸν [εἴη--].

Litterae ΑΕΘΠΩ. 1 Dei inferi intelleguntur, inprimis Pluto.

2 Suppl. Wa. 3 Suppl. Dtth. Videri enim hominem per dolum e
domo in publicum evocatum ibique male mulcatum esse. Cf. Lys. III
7. 8: καὶ τοσοῦτον ἐδέησεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων, ὥστε ἐξευρὼν
οὐ δειπνοῦμεν ἀτοπώτατον πρᾶγμα καὶ ἀπιστότατον ἐποίησεν, εἰ μὴ τις εἰδέη
τὴν τούτου μανίαν· ἐκκαλέσας γάρ με ἐνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς
με τύπτειν ἐπεχείρησεν. 4 Suppl. Dtth. hoc verbum sententiae aptissimum
ratus, etsi sane sermonis poetici proprium est. ἐξ[αφεθ]εῖν Becht.

1179. ἀνιστοῖ Ἀρτε[μεις]¹ Δάματ[ρι], Κούρ[αι], θεοῖς παρὰ Δά-
5 ματ[ρι]² πᾶσι θεοῖς τὰ ὑπ' ἐμοῦ καταλιφθέντα ἱμάτια καὶ ἐνδυμα
10 καὶ ἀνάκλω[λ]ον³, ἐμοῦ ἀπαιτησά[ς]τας⁴, οὐκ ἀπέθ[ωκε] μοι. ἀνε-
νέγκα[ι]⁵ αὐτὸς παρὰ Δά[μα]τρα, καὶ εἴ τις ἄλλος τὰμὰ ἔχ[ει],
15 πεπρηγ[μένος]⁶ ἐξ[α]γορεύων⁷· ἐμοῖ δὲ δισα κ[αὶ] ἐλεύ[θερα] καὶ
20 συμπίπτειν καὶ συμφασγῆναι καὶ ἐπ[ὶ] τὸ αὐτὸ στέ[φος] ἐλ[λθ]εῖν· ἀδ[ελφ]οὶ
γάρ, δεσπο[ύ]να Δάματ[ερ].

Litterae ΑΕΘΠΩ. 1 N. 1177². 2 Cf. n. 1178¹. 3 Cf. Plutarch.
Mulierum virt. p. 262 A τῶν ἀνακλώων χιτωνίσκων. Diod. II 54, 6 αἱ δὲ ἀνά-
κωλοι καὶ λαγχαὶ ταῖς σοσάσσει (κάμηλοι) ὁρομάδες εἰσὶ καὶ διατείνουσι πλεῖστον
ὀδοῦ μήκος. Utut ceteroqui de huius adiectivi vi dissentiunt viri docti
(cf. Salmasius ad Tertull. de pallio p. 267. Wesseling ad Diod. l. l.), de
tunica usurpatum id significat vestem quae citra genna desinit neque
ea tegit. Cf. Paus. V 16, 3 χιτῶν ὀλίγον ὑπὲρ γόνυτος καθήκει. Quod vero
hic, ubi de mulieris vestitu verba fiunt, ἐνδυμα et ἀνάκωλον et inter se
et a palliis (ἱμάτια) distinguuntur, id nescio an ad id vestimentorum genus
spectet quod in statutis feminarum quibusdam observari monet Amelung
Realenc. III 2320. 2322, quae supra tunicam usque ad pedes decidentem
alteram illius brevioris generis habeant. 4 Suppl. Wa. 5 Wach-
muthius hanc vocem luendi vel expiandi causa accipit provocans ad
nonnullos locos interpretationis Veteris Testamenti Graecae (Numeri 14,
33 ἀνοίσουσι τὴν πόρνεάν. Iesai. 53, 12 αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε).
At iure Becht. monet, nusquam in his devotionibus illud verbum reperiri,
nisi si quis res alienas iniuria detineat. Quare illas res sine dubio obiecti
loco supplendas esse. Quod quam vim habeat obscurum est, nisi forte
id imprecatur ut illi res subreptas ipsas ut certissima iniuriae suae do-
cumenta ad deam vindicem afferant. Dtth. 6 Vis ea esse videtur,
igni quodam intestino, veluti feбри, homines scelestos vexari et confici.

7 Suppl. N. ex n. 1180⁴, coll. Plutarchi de superst. 7 p. 168D ἐξω κά-

θηται (ὁ δεισιδαίμων) σαρκίον ἔχων, καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς, πολλὰκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ κυλινδούμενος ἐξαγορεύει τινὰς ἀμαρτίαις, — ὡς τότε φαγόντος ἡ πίνοντος ἡ βαδίσαντος ὁδὸν ἦν οὐκ εἶα τὸ δαιμόνιον. Imprecatur igitur Artemis furi, ut illis cruciatibus coactus coram omnibus culpam suam profiteatur.

1180. [ἀνα]τίθῃμι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν κατ' ἐμοῦ | [ε]ῖπ[α]ντα
 8 τι ἐγὼ τῷ ἐμῷ ἀνδ[ρ]ί φάρμακα ποιῶ θανά[σιμα]¹· | παρὰ Δά-
 5 ματρα πεπρημένος² μετὰ τῶν αὐτοῦ [ιδίων] | πάντων ἐξαγορεύων³,
 7 καὶ μὴ τύχηι εὐιλάτου | [Δ]άματος καὶ Κούρας μηδὲ τῶν θεῶν τῶν
 παρὰ Δά[μα]τρος⁴, ἐμοὶ δ' εἰ[ι]η⁵ θῖσι καὶ ἐλεσθήερα ὕμωσπεγῆσάσῃ
 ἢ ὡι πο[τε] | τρώπῳ ἐπιπλεκομένη· ἀνατίθῃμι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐ[μοῦ] |
 10 γράψαντα ἢ καὶ ἐπιτάξαντα· μὴ τύχοι Δάματος καὶ | [Κ]όρας μηδὲ
 12 θεῶν τῶν παρὰ Δάματος⁵ εὐιλάτων, ἀλλ' ἀ[ν]α[β]αί⁶ μετὰ τῶν
 ιδίων πάντων παρὰ Δάματρα πεπρημένος.

Litterae ΑΕΘΠΩ. 1 ANA supra versum addita sunt. Supplevit N., ἀναβαί Becht., coll. SGDI 3536¹⁹ ἀναβαί Ἀντιγόνη παρὰ Δάματρα πεπρημένα, verbum initio omissum postea inter versus additum statuens.

2 Cf. n. 1179⁶. 3 Cf. n. 1179⁷.

4 Dativus cum genetivo confusus. 5 ΔΕΗΗ. Utrum cum Wachsmuthio ὃ εἰ(ι)η emendandum sit, an cum Bechtelio δὲ ἦ, ut alterum H mero errore repetitum existimetur, ambiguus haereo. Per se optativus rectius se habet, sed propter proximum μὴ τύχη (v. 4) coniunctivum praetulit quispiam. Dttb. 6 ΑΛΛΑ | \ΚΑΙ. Suppl. et em. B. (cf. not. 1).

1181. Rheneae, nunc Bukaresti in museo. Edd. * O. Hirschfeld SBak. Wien 1874, 403, 57 (Syll.² 816); Wilhelm Jahresh. IV 1901 Beibl. 9. 14 fig. 3; Tocilescu Mon. epigr. Bukur. I 1902, 397, 93 cf. Schuerer Gesch. jüd. Volkes III 57; Deißmann Licht vom Osten 1305; Bormann Wien. Stud. XXXIV 1912, 361¹. [Hi]

ἐπικαλοῦμαι καὶ ἀξιῶ τὸν θεόν τὸν ὕψιστον¹, τὸν κύριον τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ἐπὶ τοὺς δόλῳ φονεύσαντας ἢ φαρμακεύ-

Saec. II partis alterius (AZP). In parte adversa super litteris duae manus erectae anaglypho exsculptae sunt; in postica idem titulus eademque manus. Alia stela Athenis conservata, olim Aeginae, antea certe et ipsa Rheneae erat; edd. Pittakis 'Eφ. 515; Le Bas 2054 et Inscr. gr. et lat. V 269, pro nomine Ἡράκλειαν exhibet Μαρθίνην, et in fine verbum ζητήσεις illic falso loco positum omittunt. Utriusque mulieris monumentum, scilicet Rhenea translatum, exstat; illius CIG II add. 2322 b⁶⁹ (Le Bas 2039): Ἡράκλεια χρηστὴ γαῖρε, huius CIG II b 78 (Le Bas 2041) Μαρθεῖνη Εὐτάκτου χρηστὴ γαῖρε. De nomine Syrio cf. n. 1111⁴⁴. Wi. 1 Iudaeorum deus, quos Deli habitavisse testatur Maccab. I 15, 23; cf. Ioseph. Ant. Iud. XIV 213—231.

5 σαντας τήν τα|λαίπωρον ἄωρον Ἡράκλεαν, ἐχχέαν|τας αὐτῆς τὸ
 ἀναίτιον αἷμα ἀδί|κως, ἵνα οὕτως γένηται τοῖς φονεύ|σασιν αὐτὴν ἧ
 10 φαρμακεύ|σασιν καὶ | τοῖς τέκνοις αὐτῶν, κύριε ὁ πάντα ἐ|φορῶν καὶ
 οἱ ἄγγελοι² θεοῦ, ᾧ πᾶσα ψυ|χὴ ἐν τῇ σήμερον ἡμέραι ταπεινοῦτα[ι] |
 μεθ' ἱκετείας³, ἵνα ἐγδική|σης τὸ αἷμα τὸ ἀ|ναίτιον ζητήσεις καὶ
 τὴν ταχίστην⁴.

2 De angelis Iudaeorum ex Vetere testamento, libris Henoch., Philonis aliis constat; Larisae in Thessalia est [ἐπιτόν]βιος ἄγγελος sepulcri custos IG IX 2, 991; ibidem monumenta Iudaeorum n. 1247. De magna lapidum Theraeorum copia, quibus ἄγγελος τοῦ θεῖνος nominatur sive invocatur, fuerintne Iudaeorum an Christianorum dubitatur; alterum praetulerunt Weil, Achelis (Z. neutest. Wiss. I 1900, 88), Hiller (IG XII 3, 933 et suppl. p. 330; Thera I 180. III 195); negavit Harnack Mission . . des Christ.¹ 1902, 488; ambiguum reliquit Schuerer l.l. III 57. 3 Feriis sive placationis (Ver-söhnungstag¹) sive aliis quibus cibis se abstinebant. Sch. 4 Cf. not. init.

III.

Vita privata.

1. Instrumenta iuris privati.

Disposuit E. Ziebarth.

Iuris graeci documenta quotquot et privati et publici inter titulos inveniuntur, collegerunt et illustraverunt libro iam saepissime a nobis adhibito:

R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Recueil des inscriptions juridiques grecques I 1, 1891. I 2, 1892. I 3, 1895. II 1, 1898. II 2, 1904 [= Inscr. jur.].

Multo certe largiorem et qualem pauci uno conspectu comprehendere callent messem papyris Aegyptiis praeberi cum inter omnes viros doctos constat tum in hac quoque sylloge semel dicendum est, ita tamen ut sciant quicunque in illis monumentis habitant, lapidibus quoque Graecorum inesse varietatem quandam copiamque instrumentorum satis illam quidem idoneam, unde papyrorum memoria augeatur, explicetur, illustretur. Ex utroque igitur fonte hominibus iuris graeci studiosis aequae erit hauriendum. Papyrorum vero portam et introitum aperuerunt

L. Mitteis et U. Wilcken Grundzüge und Chrestomathie der Papyruskunde 1912. I Historischer Teil (Wilcken). 1. Grundzüge. 2. Chrestomathie. II Juristischer Teil (Mitteis). 1. Grundzüge. 2. Chrestomathie.

1. Servitus itineris.

Δ1182. Ephesi in Astyagis turri. Edd. Benndorf Festschr. Kiepert 1898, 250 = Jahresh. II Beibl. 27 Ephesos I 17; SGDI 5597 (Michel 1353); cf. U. de Wilamowitz-Moellendorf Herm. XXXIV 1899, 209; Wilhelm Z. öst. Gymn. 1913, 688. [Zie]

(v. 2—11a citavimus n. 936 not.)¹

λαφόμεθα δὲ λατόμια², [δ]σα ἐνεστὶν | ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἣ σκληρὰ
ἢ πόρινα. χρησόμεθα εἰς τὰ ἔργα καὶ ὁδοῦ³, | ὥστε προσάγειν τοὺς

Titulus cum pertineat ad murum a Lysimacho exstructum inter a. fere 290—280 conscriptus est. 1 Magistratus locant agrum publicum qui fuit liberorum Clitophontis ita ut antea partiti sunt (*nach dem Parzellierungsplan* Wil.). Excipiunt primum ad litus maris, quod illis

λίθους πρὸς τὰ ἔργα, καὶ ὕδα[ος]. τοὺς ἐργώνας| ἐν τῇ γῇ ἐναυ-
λίζεσθαι⁴ οὐ κωλύ[ε]ι μέγρι[ς] ἂν] τε[λειωθῇ τὰ] ἔργα]5.

temporibus usque ad pedes collis qui dicitur Ἀστυάγου πάγος pertinebat, viam 20 pedes latam, quae secatur de fine agri (ἀποτέμνοντες), deinde spatium muro aedificando ad utrumque latus muri (παράστασις), tertium locum ut turres e muro promineant (ἐγθέσεις τῶν πύργων), denique cacumen integrum collis (ὁ στεφάνος ‚Kranz der Bergkuppe‘ Wil.). 2 De iure lapicidarum

Graeco cum superficie coniuncto cf. Fitzler, Steinbrüche u. Bergwerke im ptolem. u. röm. Aegypt. 1910, 17. 3 De hac servitute itineris et aquae cf. Guiraud, La propriété fonc. en Grèce 191 sq. Cf. et legem Gortyniam de via funeris Kohler-Ziebarth Stadtrecht v. Gortyn 35, 4 αὶ μὴ εἴη δημοσία ὁδὸς, δι’ ἄλλότριον κορίον νέκυν πέροναι ἄπατον ἤμην. De genitivis partit. ὁδοῦ et ὕδατος pendentibus a χορησόμεθα cf. v. Wilamowitz l. a. 212. 4 Servis qui murum exstruunt in spatio excepto habitare (αὐλὴν facere) licet. Wil. aliter Benndorf. De locutione οὐ κωλύει ad Thuc. I 144 provocat Wil. 5 Suppl. Wilh.

2. Servitus aquaehaustus.

Δ1183. Gortynae in muro septentrionali. Litt. saec. V a. Chr. Edd. Comparetti Le leggi di Gortyna p. 293 n. 154 II, 11—16; Inscr. jur. I 402; SGDI 5000; Kohler-Ziebarth Stadtrecht von Gortyn 38, 8 II b; cf. Thälheim Griech. Rechtalt. 60^b. [Zie]

Θιοί. τὸ ποταμὸ αἴ κα κατὰ τὸ | μέττον τὰν ῥοάν θιθῇ ῥῆν [κ.] ατὰ
5 τὸ φόν αὐτὸ θιθεμένοι ἄ|πατον ἤμην. τὰν δὲ ῥοάν λε[π]εν ὅττον
κατέχει ἂ ἐπ’ ἀγορᾷ| δέπυρα ἤ πλίον, μείον δὲ μή.

Si quis in medio flumine aquam derivaverit ad agrum suum irrigandum, impune hoc faciat, dummodo tantum aquae in alveo reliquerit, quantum pons in foro tegit, aut plus neque tamen minus. Cavetur hac lege ne quis plus aquae fluminis publici hauriat quam mensura publica in ponte fori Gortynensis indicata permittebat cf. Guiraud La propriété fonc. en Grèce 1893, 190. De iure aquarum cum dominio fundorum coniuncto cf. etiam supra 93₃₀ infra 1186 τοῦ ὕδατος τοῦ προσόντος τοῖς χωρίοις. n. 1201 (Teni); IG II² 1361₉ τὸ ἐν[οίκιον τῆς] οἰκίας καὶ τὸ ὕδωρ ὅσου ἄμ παραθῇ, εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἱεροῦ [καὶ τῆς] οἰκίας, εἰς ἄλλο δὲ μὴθὲν ἀναλίσκειν. Kohler-Ziebarth Stadtrecht von Gortyn 120. De servitute aquaeductus cf. Plat. Leg. p. 844, cuius verba optime illustrantur pacto Chaerephanis XII 9. 191 A 18 sq.

3. Accessio possessionis; Fund.

Δ1184. Cnidi, lamina plumbea in fano Cereris. Edd. Newton Hali-carnassus, Cnidus II 735, 86 tab. VII; Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 571, Bechtel SGDI 3541; Wuensch IG III 3 praef. p. XI; Audollent Def. tab. 4. [Zie]

[ἀνατίθη]τι Ἀ[γ]εμόν[η]¹ τὴν σπατάλην ἣν ἀπώλεσ[α ἐν | τοῖς κήπ]οις τοῖς Ῥοδοκλεῦς [Δ]άματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς [π]ᾶσι | καὶ πάσ[αι]ς· ἀποδόντι μὲν [δ]σια καὶ ἐλεύθερα (καὶ)² κομισαμένοις τ[ὸ | κόμι-
 5 σ]τρον [κ]αὶ ἐμοὶ τῇ κομιζομένῃ καὶ τῷ ἀποδιδόντι· [μὴ | ἀπ]οιδιδόντι δὲ³ Δάματρος καὶ Κούρας καὶ θεῶν τῶν π[α]ρὰ Δάματρι καὶ Κούρα πάντων καὶ πασῶν, καὶ εἴ που πρ[ο]σθῇ⁴ ἐνθύμιον ἔστω Δάματρος καὶ Κούρας· ἀνατίθημι δὲ κ[αὶ | εἴ] τ[ω]ι πλέον ἐξέτρεσα παρὰ τὸν σταθμὸν τὸν ὅπ' ἐμοῦ ἐξητ[η]μένον Δάματρι καὶ Κούραι· δέσποινα,
 10 ἐμοὶ δὲ | ὅσια· ἀνατίθημι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν τῇ | οἰκία(ν) μου ἀκατά[σ]τατον ποιοῦ(ν)τα καὶ αὐτὸ[ν] | καὶ νῦν⁵ καὶ τὰ ἐκ[εῖν]ο[ν] πάντα· ἐμοὶ δὲ | [δ]σια καὶ ἐλ[εῦθε]ρ[α] . . πάντως· |

Hagemone, quae in hortis Rhodoclis armillam amiserat, eum qui illam invenit execratur, nisi reddit rem inventam atque praemium accipit. Hoc unum exemplum furti, Funddiebstahl¹ et praemii, Finderlohn² (κόμιστρον vel εὔρετρον), quod in iure Graeco exstat, addendum esse eis quae R. Gerber Der Finderlohn Diss. Gott. 1896, 6 sq. exposuit, iam monui Goett. GN. 1899, 124; cf. de tali furto Plat. Leg. p. 913 C sq. 1 Suppl. Bechtel. 2 Suppl. Wachsmuth. 3 „die Schreiberin meinte μὴ ἀποιδιδόντι δὲ ἀνάστα; die folgenden Genetive hängen von ἐνθύμιον ab“ Bechtel.

4 Hagemone cavere vult ne armilla inventa veneat. 5 κακ[ο]ν Blass apud Becht. κα[ὶ] γ[ὰρ] (αἴτις?) Wuensch.

4. Amissio possessionis. Expropriatio.

Δ1185. Tanagrae nunc Parisiis. Ed. Th. Reinach Rev. ét. gr. Grecq. XII 1899, 53 (Inscr. jurid. II 354 XXXV). [Zie]

11 δεδόχθῃ τῷ δάμν· ἐπὶ κα τὸ ψάφισμα κουρωθείει, ἀρχὰν ἐλέσθῃ τὸν δα[μ]νον ἐν φέτια τρία τρεῖς ἀνδρας μὴ νιωτέρως τριάκοντα φετίων, τὰν | δὲ ἡρεθεῖσαν κατασκευάττῃ τὸ ἱερὸν ἐν πόλει βουλευομένως πεδὰ | τῶν πολεμάρχων καὶ τῷ ἀρχιτέκτονος· ἡ δὲ κα τινος τόπος ἦ
 15 φυκία¹ χρ[ρ]ήσιμος ἔει πότ τὰν κατασκευὰν τῷ ἱερῷ, τὸ πολέμαρχυ

Excerpti sunt hi versus e decreto Tanagraeorum saec. III a. Chr. de templo Cereris Achaiae (secundum C. Buslepp De Tanagraeor. sacris 1908, 9) et Proserpinae extra urbem sito in urbem transferendo. 1 De iure Graeco expropriationis, quod legibus foederis Boeotici nitebatur, pauca accepimus. Valebat similis lex Eretriae cum Chaerephani in pacto illo de palude ἐν Πιτέγαις exsiccanda IG XII 9, 191 ius daretur etiam ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς χωρίοις φρεατίας ποιεῖν, si antea pretium solvisset fundi occupandi atque singulas drachmas pro singulis pedibus. In Euboea igitur lege ut videtur pretium sanctum erat, ita ut aestimatoribus opus non esset. Quos tamen invenimus etiam Athenis in pace anni 403/2 inter cives in

συνκαλέσ|σαντες τὸν δᾶμον στασάνθω τιματὰς ἔνδεκα ἄνδρας κατ τὸν νόμον | τὸν κυνὸν Βοιωτῶν. ὅπως δὲ καὶ χρημάτων πόρος γένεϊται καὶ κατασκευ[υ]|ασθεῖσι τὸ ἱερὸν καὶ ὁ ναὸς ὅτι τάχιστα, ἐσσεῖμεν τῇ βηλομένη τᾶν | γουνηκῶν² ἐπανγείλασθαι μὴ πλῖον πέντε δραχμάς καὶ ὀμμεν
 20 τῇ ἀρχῇ τῇ | [ῥρ]εθείσῃ ἐν ἀμέρης φέκατι, τὰν δὲ ἀρχάν λαβῶσαν οὕτα τὰ χρήματα ἀνα[τιθεῖμ]εν ἐν τὰν κατασκευᾶν τῷ ἱερῷ καὶ ἐν τὰν ἀγόρασιν ὧν κα ὁε[[ίη], βωλευομ]ένως πεδὰ τῶν πολεμάρχων, ὅπη κα φήνεϊται αὐτῷς λουσι[[τελέστατον εἶ]μεν, καὶ ἀπολογίττασθαι τὸ ἅμμα καὶ τὸ ἄλωμα πὸτ τῷς | [κατόπτας --]

urbe et exules Eleusine factam, in qua leguntur: Aristot. πολιτ. Ἀθην. 39, 3 ἐὰν δέ τινες τῶν ἀπίωντων οἰκίαν λαμβάνωσιν Ἐλευσῖνι, συμπεῖθιν τὸν κεκτημένον· ἐὰν δὲ μὴ συμβαίνωσιν ἀλλήλοις, τιμητὰς ἐλέσθαι τρεῖς ἐκάτερον, καὶ ἦντιν ἂν οὕτοι τάξωσιν τιμὴν λαμβάνειν. Ἐλευσινίων δὲ συνοικεῖν οὓς ἂν οὗτοι βούλωνται. 2 Sequitur in lapide celeberrimus catalogus Tanagraearum, quae stipes suas contulerunt ad sacellum aedificandum et ἐν τὰν ἀγορασιν ὧν κα ὁείη i.e. etiam ad domus vel hortos ab aestimatoribus aestimatos coëmendos.

5. Hypotheca a tutore pupillis constituta.

1186. Acharnis, nunc Athenis. Edd. IG II 1138 (Inscr. jur. I 108, 5; Syll.² 820; Michel 1365). Cf. O. Schulthess Vormundschaft nach att. Recht 1886, 164. [Zie]

[ἐ]πὶ Νικοκλέου|ς ἄρχοντος¹· ὅρο[[ς] χωρίων καὶ οἰ[[χ]ίας καὶ τοῦ a. 302/1
 5 ὕδα[[τ]ος² τοῦ προσόν[[τ]ος τοῖς χωρίοι[[ς] καὶ λήρων δυεῖν | [ἀπ]οτετι-
 10 μημέν[[ων³ πα]ισὶν ὀρφα[[νοῖ]⁴ τοῖς Χαρί[[ου ἰ]σοτελοῦς, Χ[[αιρ]ίππωι καὶ Χ[[αρί]αι.

στοιχηδόν. 1 Archontis mentio in terminis cum inde ab a. 315/4 saepius inveniatur, iure suo Ferguson Klio XI 266 cf. Hellenist. Ath. 43 coniecit lege nova Demetrium Phalereum hoc sanxisse. 2 De iure aquarum cf. ad tit. 1183.

3 De apotimemate i.e. accurata aestimatione fundorum, qui pro pupillis aut pro dotibus administrabantur, egerunt R. Burgkhardt De causa orat. adv. Spudiam Demosth. Diss. Lips. 1908, 20 sq.; Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια.. I 1909, 151 sq.; Raape Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 15. Cf. E. F. Bruck Zeitschr. d. Savigny-Stiftg. Rom. Abt. XXXIII 551 sq.; Lipsius Att. Recht u. Rechtsverfahren 1912, 695 sq. 4 Alios similes lapides cf. Inscr. jur. I 108, 1—9; II 502, in quibus praeter hunc ter (IG II 1135 ὅρος χωρίου καὶ οἰκίας ἀποτ[ί]μημα παιδὶ ὀρφ[αν]ῷ Διογείτονος Προβα[λ]ισίου), II 1151 et II 5, 1141d) definite ὀρφανός dicitur, sed reliquos quoque, ubi nihil nisi παιδί, παιδων scriptum est, eadem ratione interpretandos esse apparet.

6. Hypotheca pro dote uxoris constituta.

1187. In vico *Spatha* nunc Athenis. Edd. Koehler Mitth. Ath. II 1877, 278 (Dareste Bull. Hell. II 1878, 485); IG II 1137 (Inscr. jur. I 110, 17; Syll.² 818; Michel 1367). Cf. Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια I 64 sq.; Szanto Ausgew. Abhandlg. 129; Billeter Zinsfuss 53 sq.; Burgkhardt De causa orat. advers. Spudiam. Diss. Lips. 1908, 19. (Zie)

ἐπὶ Εὐξενίπου ἄρ[χ]οντος ἕρος χωρίων | καὶ οἰκιῶν ἀποτιμη|μάτων¹ a. 305/4
⁵ προικὸς Ξεναρ[χ]ίτσει Πυθοδώρου Γαρ|γυττίου θυγατρὶ τ[ὸ] κατὰ τὸ
¹⁰ ἡμῶν καὶ τ[ὸ] | ἐκ τούτου γιγνόμενον αὐτῇ εἰς Λεῶσ|τρατον ἄρχοντα |
 XXXΠHH[ΔΔ]†2. a. 303/2

Litterae volgares; praeter € semel scriptum (vs. 8 in.). Demi situm Κυθήρων indicat Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 354; Ἐργιάν humi fertilitate claram praefert Milchhofer Realenc.² VI 398. Hinc Gargettus (v. 5) septentrionem fere et occidentem versus sita prope hod. Γαριτό, ad Pentelici montis radices. 1 Agitur hic de dimidia parte Xenaristae dotis, quae fuit 4000 dr. et de usuris biennii, quae sunt ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς (18 p.c.) 720 dr. Quis Xen. agrum pro dote oppigneraverit, viri docti adhuc ambigunt. Atque Koehler cum plerumque eiusmodi lapides imponantur agris maritorum qui aut ipsi a socero dotis nomine dantur (cf. Syll.² 826 Ἡγησοῦς τῆς Κλεομόρου θυγατρὸς προικὲς τὸ χωρίον) aut oppignerantur pro dote aut integra aut parte solum dotis (cf. XII 7, 56 (Syll.² 830) ἕρος οἰκιῶν καὶ κήπων τῶν ἀποτετιμημένων ---) πρὸς μέρος τῆς προικὸς πρὸς δραχμὰς XXX...), coniecit etiam hic maritum hypothecam constituisse priore parte dotis accepta, matrimonio tum dissoluto tamen duobus annis post coniuges in gratiam redisse ea condicione ut marito altera pars dotis nondum persolveretur neque tamen usurae prioris partis dotis reddendae essent, quae simul cum capite per hypothecam ei adscribebantur. Quam coniecturam probatam a Lipsio Das Att. Recht u. Rechtsverf. II 499 nec non O. Schultess Woch. klass. Phil. 1892, 794 et C. F. Hitzig Griech. Pfandrecht 44 et Szanto et Billeter et Pappulias novis eisque gravibus argumentis fulciebant. Contra Dareste eumque secuti Guiraud Propr. fonc. en Grèce 290 nec non Dittenb. patrem uxoris Pythodorum hypothecam constituisse putant, qui cum Euxenippo archonte filiam civi cuidam in matrimonium daret, dotem quattuor milium drachmarum constituit, sed non numeravit. Cf. Dem. XLI 5. Duobus annis elapsis dimidiam partem cum eiusdem partis usuris duorum annorum persolvit. At cum etiamtum deberet altera duo milia drachmarum cum eiusdem biennii usuris, in locum prioris lapidis, quo domus et fundi obligati erant in totam quattuor milium summam, hunc substituit. 2 Suppl. Dittenb.

1188. In loco Σογῶρια sito inter vicos *Marusi* et *Chalandri* Atticae. Edd. Antoniadēs Ἐφ. ἀρχ. 1883, 65 (IG II 1113; Inscr. jur. I 108, 10; Syll.² 819; Michel 1366). Cf. Szanto Rh. Mus. XL 515; Dittenberger Herm. XX 1885, 163; Hitzig Griech. Pfandrecht 123 sq.; Pappulias l.a. 158. (Zie)

δρος χωρίο προικὸς | Ἰπποκλείαι Δημοχάρ[ρ]ος Λευκονοῖως Τ· | [δς]ωι
 5 πλείονος ἄξι[ον 1], Κεκροπίδαις 2 [ὅ]π[ό]κειται καὶ Λοκ[ο]μ[ι]δαίς 3 καὶ
 Φλυεῶ[σι].

1 I.e. hyperocha de qua egit Pappulias l.l. pass. et Raape, Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 14 sq. Idem explicare student, cur hic terminus dotalis non ut ceteri omnes apotimema nominetur. 2 Tribui Cecropidi, cuius sunt Phlyenses (v. 7). Democharis Leuconoënsis filia homini Phlyensi gentis Lycomidarum (not. 3) nupsisse videtur. Qui cum demo, tribui, genti cuius erat nescio quas pecunias deberet, ad eas pignori opposuit agrum ex ea parte, quae dotis summam excederet.

3 Cf. Plut. Themist. 1 τὸ Φλυτῆσι τελευτήριον, ὅπερ ἦν Λοκομιδῶν κοινόν. Herm XX 16. Toepffer Att. Gen. 223.

1189. Arcesinae in Amorgo, nunc Athenis. Edd. Ross Inscr. ined. II 126 (Inscr. jur. I 110, 24; Syll.² 827; Michel 1370); Delamarre IG XII 7, 57. Cf. Dittenberger Herm. XVI 200, 13; Hitzig Griech. Pfandreht 115; Ziebarth SBak. Berl. 1897, 673; Wilhelm Jahresh. VII 1904, 110; Bruck Die Schenkung auf den Todesfall im griech. u. röm. Recht 1909, 134 sq. [Zie]
 [δρος οἰκίῳν καὶ κήπων τῶν πρ[ο]ῖς 1 ταῖς οἰκίαις, τῶν ἀποτετιμμημένων
 Νικησαρέτηι εἰς τῇ|ν προῖκα 2, καθιερωμένων καὶ ἀνακειμένων 3 τῇ
 5 Οὐρανίαι Ἀφροδίτῃ τῇ ἐν Ἀσπίδι 4 ὑπὸ Νικησαρέτης τῆς γυναικὸς
 <τ> | τῆς Ναυκράτους καὶ κυρίου | Ναυκράτους καὶ κατὰ τὰς δι|αθήκας
 τὰς κειμένας ἐν τῷ | ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρ' Εὐνομιδῆι τῷ
 10 ἄρχοντι καὶ π[α]ρὰ τῷ θερμοθέτῃ Κτησιφῶντι 3.

Litterae saec. III, non obstante forma C. Infra titulum Ἀφροδίτης monogrammate expressa. 1 Suppl. Dttb. Numerum domuum et hortorum additum non fuisse spatii rationes indicant; neque magis additur n. 1187. 2 Similiter IG II 1124 est δρος οἰκίας ἐν προικὶ ἀποτετιμμημένης et tit. ad 1187¹, allatum. Frequentior est merus dativus προικί (IG II 1132. aut genetivus προικὸς; IG II 1128. 1142. 1149. 1150). 3 Naucrates igitur pro dote uxoris Nicesaretæ domos et hortos ei oppigneraverat; postea Nic. una cum marito ut domino fundorum et tutore suo Veneri fundos illos consecrat atque donat scilicet mortis causa, quod in testamentis sive uno sive duobus sanxerant (Bruck). Donationem revera factam esse indicatur Veneris nomine infra titulum addito ut aliis locis fundi velut metalla deis consecrati adjectivo a nomine dei derivato appellantur; cf. Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 2520, 296 et infra n. 1203. Iniuria igitur titulum non recepit Laum Stiftungen II 224. 4 Collis Argivorum Aspidis et Veneris Uraniae Argis cultae (Plut. Pyrr. 32 al. coll. Paus. II 23, 8) meminit Ro. Hinc Aspidem Arcesinensium arcem [seu collem propinquum, Hi.] fuisse verisimile est. Del.

1190. Aegiales in Amorgo, nunc Syri. Edd. Radet et Paris Bull. Hell. XIII 1889, 344, 2 (Inscr. jur. I 118, 65; Syll.² 829; SGDI 5372); Delamarre IG XII 7, 412. [Hi]

[ἐ]π' ἄρχοντος Λεοντέως, | μὴνός Ἀπατοριῶνος¹, ἔρ[ος | ο]ῖκιῶν καὶ
5 κήπου ὧν κατέθηκεν² Ἀν[τή|ν]ωρ Κλευδίκου Πασαρίστη | [Ε]ὐαγόρου
μετὰ κυρίου³ Σάμω[|νο]ς ἀργυρίου δραχμῶν | ἐνενήκοντα κατὰ συ[ν]-
θήκας⁴ | τὰς κειμένας παρὰ | [Ε]ὐάκει Κριτολάου.

Saec. III non recentius. 1 Cf. n. 169₁. 963₁₀. Nota genuinam formam; ἀπατορία i.q. ὁμοπάτρια, v. Wilamowitz Herm. XXI 1886, 112². 2 I.e. ἐπέθηκεν. 3 Cf. n. 1189₇. 4 Litterae υ (et olim ν) supra versum postea adiectae.

7. πρᾶσις ἐπὶ λύσει.

1191. Prope Thoricum in reliquiis metalli antiqui. Edd. IG II 1122 (Inscr. jur. I 114, 41; Syll.² 825; Michel 1373). [Zie]

5 θεοί. | ἔρος ἐργαστηρίου καὶ ἀνδραπόδων¹ πεπραμένων ἐπὶ | λύσει·²
Φείδων | Αἰξωνεῖ : Τ.

1 De rebus quae pignori dantur, egit H. F. Hitzig Das griech. Pfandrecht 1895, 17 sq. Praeter domos, hortos, agros aliasque res immobiles servi opifices una cum officina cuius quasi instrumenta sunt pignori dantur. Eandem formulam (ἐργαστηρίου καὶ ἀνδραπόδων) habes IG II 1123. Cf. tit. Delium ineditum apud Guiraud La propriété fonc. en Grèce 440, 4 ὑποκεῖσθαι δὲ τῷ θεῷ τὰ βοσκήματα καὶ τὰ ἀνδράποδα καὶ τὰ [ἐργαλ.]εῖα πάντα ὅσα ὑπάρχει τοῖς μεισιθωμένοις. 2 Si res aliqua venit ἐπὶ λύσει, dominium quidem rei emptor acquirit ea tamen condicione, ut venditori eodem pretio redimere liceat, usumfructum vero retinet venditor, atque pro eo pendit emptori quotannis pecuniam usuris pretiis respondentem. Condicio utriusque igitur paene eadem est ac si pecunia mutua sumpta et res creditori hypothecae data esset. Hanc formam hypothecae (cf. Rabel Nachgeformte Rechtsgeschäfte. Zeitschr. Sav.-Stiftg. 18, 1907, 354; Buckler-Robinson Amer. Journ. Archaeol. XVI 1912, 61 sq.) non, ut Hitzig Griech. Pfandrecht 7 coniecerat exclusam esse a dotis et μεισθώσεως οἴκου constitutione, monui SBak. Berl. 1897, 671 novis exemplis allatis; cf. Raape Der Verfall des griech. Pfandes 15.

8. Antichreseos institutum.

1192. Athenis. Edd. IG II 1139 (Inscr. jur. I 116, 62; Syll.² 821; Michel 1378; cf. Lipsius Att. Recht 698. [Zie]

ὄρος χωρίου καὶ οἰκίας | ὑποκειμένων¹ | ΠΗΗΗ | δραχ(μῶν): ὥστε
 5 ἔχειν καὶ κρατεῖν [τ]ὸν θέμενον², κατὰ | συνθήκας τὰς κειμένας |
 παρὰ Δεινίαι Εὐωνυμεῖ.

Litterae volgares (v. 1 fin. C pro ξ) c. a. 300 (PA 3165). 1 Pro pecunia mutua data oppigneratus erat hic fundus. 2 Creditori traditur ager, ut eius fructum usurarum loco percipiat. Hoc idem antichreseos institutum observamus IG II 1140 (Inscr. jur. I 116, 63) [ὄρος κηπιδίου καὶ τῆς προσόδου [χώρας] (vel [οἰκίας]) τῷ κηπιδίῳ ὑποκειμ[έ]νων δραχμῶν ΗΗΗ ἐφ' ᾧ [ι]τε ἔχειν καὶ κρατεῖν τὸν] ὑποθέμενον [κατὰ συνθή]κας τὰς κειμ[έ]νας παρὰ Σ[ε]ίμαλον -- nec non in papyris usitatum praeter novam formam pignoris quae dicitur ὦνῃ ἐν πίστει, de qua cf. Mitteis-Wilcken II₁, 135 sq. cf. Berl. Griech. Urk. I 101, 5, καὶ ἀντὶ τῶν τούτων τόκων συνεχωρηθέναι σοι σπείρειν καὶ καρπίζεσθαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὸ ἴδιον τὸ ἥμισυ μέρος ἐξ οὗ ἐὰν αἰρῇ μέρους τῶν E. Weiss Pfandrechtliche Untersuchungen I 1909, 22.

9. Hypotheca constituta pro pretio ab emptore nondum soluto.

Δ 1193. Lemni in vico Kaminia. Litt. s. IV. Ed. Fredrich IG XII 8, 22.

[Zie]

ὄρος χωρίου καὶ οἰκίας πε|πραμένου π|αντός¹ | Ἐπιγί|νωι Ἀγκυλῆ(θεν) |
 ΠΗΗΗ.

1 Hoc verbo addito cavetur, ne idem fundus bis oppigneretur („Nachhypothek“).

1194. Acharnis. Edd. Boeckh Ind. lect. Berol. aest. 1821, 5 (Opuscula IV 164; CIG 530; Koehler IG II 1134; Inscr. jur. I 116, 61; Syll.² 823; Michel 1377). Cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 37.

[Zie]

5 ἐπὶ Θεοφράστου | ἄρχοντος¹ | [δ]ρος | χωρίου τιμῆς | ἐνοφειλομέν|ης² α. 313/2
 Φανοστράτῳ | Παιαν(ισί) XX.

1 Duo fuerunt ea aetate, quae hic omnino in censum venit, archontes cognomines, a. 340/39 et a. 313/2. Hunc quam illum intellegere malunt Koehler, Dtib.; cf. PA 14106, cum PA 7165 annum posteriorem elegisset. Cf. tamen quae ad n. 1186₁ de lege Demetrii Phalerei adnotavimus.

2 Qui Phanostrati fundum emit, partem modo pretii praesentem solvit, pro reliquo agrum oppigneravit. Cf. Lipsius Att. Recht 743.

10. Idem fundus pluribus creditoribus oppigneratus.

1195. In parietinis domus antiquae Athenis inter Pnycem et Areopagum inventis, duo tituli in eodem lapide. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1892, 3, 3 (Inscr. jur. I 502, 69. 70; IG II 5, 1116 bc; Syll.² 822; Michel 1379) cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 10; Ziebarth SBak. Berlin 1897, 670. [Zie]

I 5 ὄρος οἰκίας ὑποκλειμένης¹ X 2--|--|--| Περιάνδρωι³ | Χολαρ(γεί).
 Πόρος οἰκίας | ὑποκλειμένης | Ἀλαιοῦσι⁴: HH.

1 Cf. 1192¹. 2 Post hanc litteram qui interciderunt versus duo et dimidiis consulto deleti sunt. 3 Periander Polyarati f. Cholargensis, haud ignobilis homo aetatis Demostheneae trierarchus 357/6 cf. PA 11800.
 4 Cf. n. 1188₇.

1196. In vico Attico *Spata* (cf. n. 1187). Edd. Milchhoefer Ath. Mitt. XII 1887, 88 (Inscr. jur. I 114, 50; IG II 5, 1139_b; Syll.² 824; Michel 1374). Cf. Ziebarth Vereinsw. 135; Wilhelm AEMOest. XVII 1894, 45; Burgkhardt De causa orat. adv. Spudiam. Diss. Lips. 1908, 22; Poland Vereinsw. 64; Papulias Ἐμπράγματος ἀσφαλ. 37. [Zie]

ὄρος χωρίου καὶ οἰκίας πεπραμένου ἐπὶ λύσει¹ Ἰερομνήμονι Ἀλαεῖ |
 5 Π κατὰ τὰς συνθήκας τὰς παρὰ Λυσιστράτῳ κειμένας | καὶ Δεκα-
 10 δισταῖς² H | [Δ]ΔΔ καὶ ἀποτίμημα ἐρανισταῖς³ τοῖς | μετὰ Θεοπεί-
 θους | Ἰακρινῶς.

C. a. 300 (PA 7005). 1 Cf. 1191². 2 Sodalitas nominata a decimo mensis die, quo convenire solebat. (Cf. Εἰκαδεῖς IG II 609₄). Nomen ἐν δ-αις ap. Theophr. char. 27, 11 restituit Wilhelm (ed. Lipsiensis); cf. IG XI 2, 1227 τὸ κοινὸν τῶν δεκαδιστῶν καὶ δεκαδιστριῶν ὧν συνήγαγεν Ἀρίστων. 1228 τὸ κοινὸν τῶν ἐνατιστῶν ὧν ἀρχιθιασίτης. 3 De sodalitatibus creditoribus vel debitoribus cf. nunc MSan Nicolò Aegyptisches Vereinswesen II 1915, 112 sq.

Δ1197. Athenis. Edd. Robinson Amer. Journ. Phil. XXVIII 1907, 430, 4; v. Premerstein Ath. Mitt. XXXV 1910, 103. - [Zie]

5 ὄρος χωρίου | πεπραμένου | ἐπὶ λύσει Κηφισοδώρῳ Λευκονοεῖ | X Π
 καὶ φράτερσι τοῖς μετὰ Ἐρατοστράτῳ¹ Ἀναφλυ(στί) HH καὶ Γλ[α]υ-
 10 κίδαις ΠΗ κ[αί] | Ἐπικλείδαις² | H Π καὶ φράτερσι³ τοῖς μετὰ Νί-
 [κ]ωνος Ἀναφλ(υστί) H.

1 Idem Ἐρατόστρατος Ναυσικύδου Ἀναφλύστιος inter prytanes Antiochidis IG II 869 a. fere 350 PA 5036. 2 Glaucidas et Epiclidas gentes fuisse propter nominis formam verisimile est; altera a Glauco appellata fortasse heroe Attico de quo cf. Etym. magn. Γλαυκόπιον· τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι ἥ τὸ ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν. ἀπὸ Γλαύκου τινὸς ἀτόγγθονος, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος, altera ab Epicle cf. Hesych. s.v. Ἐπικλείδια· ἐορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι. O. Kern Realenc. IV 2738; Stengel ib. VI 114. 3 Simili modo φράτρα ἢ περὶ Θεόδοτον Διογενειανὸν καὶ Γλῶκωνα Διοδώρου appellatur Thiuntae in Asia min. saec. II p. C. cf. Poland Vereinswes. 52, phratriae autem Atticae nomina patronymica habent ut Ἀχινιάδαι, Δημοσιωνίδαι, Θερρικ[λειδ]αι supra n. 921 sq. Iure igitur Premersteinus negat phratriis ipsis hanc hypothecam secundam et quintam

constitutam esse, verum phrateribus quibusdam, ut eranistis tit. 1196 a praeside suo denominatis, i.e. thiasis duobus eiusdem sine dubio phratriae prope Anaphlystum in regione Laurii, quales thiasos in singulis phratriis fuisse e titulo Demotionidarum n. 921 colligitur.

11. Obligationes — mutuum — ἔρανος.

1198. Arcesinae, nunc Athenis. Edd. Kumanudes Ἐφ. ἀρχ. 1863, 77, 77 (Inscr. jur. I 116, 64. II; Syll.² 828; Michel 1380; Ziebarth SBAkad. Berlin 1897, 674; Delamarre IG XII 7, 58. Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 318; Poland Vereinswes. 354; Lipsius Att. Recht 733; San Nicolò Aegypt. Vereinsw. z. Z. der Ptolem. u. Römer I 1913, 215 sq. [Zie])
 ὁρος χωρίων [τῶν ἐν -] ρε¹ καὶ οἰκίας καὶ κ[ή]πων | τῶν Ξενο-
 5 κλέος τῶ[ν κει]μένων ἐμ Φυλινγείαι² καὶ τῶν | ἐπικυρβίων³ ἐν-
 εχύρων ὑποκειμένων, συνεπιχωρούσης τῆς | γυναικὸς Ἐρατοκράτης
 καὶ τοῦ κυρίου Βρουκίωνος⁴, τῶ[ι] ἐράνω[ι] | καὶ Ἀρισταγόραι τῷ
 10 ἀρχεράνω⁵ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἐχ[ρί]κῃ | πρὸς τὴν ἐγγύαν⁶,
 ἦν ἐγρ[άψα]το⁷ Ξενοκλῆν τοῦ ἐράνω[ς], δν | συνέλεξεν Ἀρισταγόρα[ς], |
 15 κα[τὰ] τὸν νόμον τῶν ἐρ[σ]νιστῶν⁸.

Saec. III. 1 Loci nomen hic fuisse cum per se veri simile est, tum neutiquam pugnat cum ἐμ Φυλινγείαι v. 4. Nam illud quidem ad hortos ac si quid video etiam ad domos spectat, hoc vero ad agros [χωρία]. Dtlb. 2 Regio ignota insulae Amorgi. 3 Nescio an ἐπικύρβια ἐνέχυρα ei fundi vocentur, quos pignori oppositos esse cippis cum inscriptionibus impositis notatur. Nempe qui plerumque ὅροι dicuntur, etiam κύρβεις appellari poterant, siquidem haec vox proprie stelam lapideam significat; cf. Harp. κύρβεις; B. Keil Solon. Verfassg. 59; Pappulias Ἐμπράγματος ἀσφάλεια 67. 4 Cf. IG XII 3, 1140 (Meli) Τυχάρετα Βρουκίωνος. 5 Dativus ab ὑποκειμένων pendet. Xenocles est dominus fundorum, quos assentiente Eratocrata uxore eiusque tutore Brucione sodalitati pignori opponit, cuius conditor (v. 13 [δν] συνέλεξεν) et moderator (ἀρχεράνος etiam XII 7, 61) est Aristagoras. 6 Difficultates maximas huius loci viri docti vario modo interpretari conati sunt. Xenocles fundos suos hypotheca obligaverat erano illi et Aristagorae eius magistro, non quod ipse stipem suam non solverat, sed propter ἐγγύην ἐράνου, qualem habemus SGDI 1804 (Delphis). Ipsum igitur Aristagoras coegerat hoc vadi-
 monium suscipere, itaque ἐπ[ι]ράσ[α]το. Lipsio magis placuit (πράττεσθαι ἐγγύην) at est in lapide ΕΓΡ. 7 Cf. n. 1215₉ συνεισπράξεν τὸν ἔρανον τοῦτον Isaeus XI 43 ἐξ ἐράνων ὀφλήματα εἰσπεπραχμένα. 8 Nota in hoc tit. vocem ἔρανος primum sodalitatem significare (cf. Poland Vereinswes. 28, deinde v. 13 collectionem pecuniae vel stipis. Exempli ad hunc usum vocis e titulis collegerunt editores Inscr. jurid. II 263—68 quibus adde papyros Berolinenses 1133—36, de quibus egit San Nicolò I 220 sq.

12. Depositum.

1199. Cnidi in fano Cereris. Lamina plumbea. Edd. Newton Hali-carnassus Cnidus ... II 734, 83, tab. VI (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 571, γ. SGDI 3538; Wuensch IG III app. praef. p. XI; Audollent Def. tab. 3 A; Syll.² 814). [Zie]

ἀνιερωῖ Νάνας Δάματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι
5 καὶ Κούραι¹ τοὺς λαβόντας | παρὰ Διοκλεῦς παραθή[καν²] | καὶ μὴ
ἀποδιδόντας ἀλ[λ'] ἀποστεροῦντας. ἀποδοῦσι | μὲν αὐτοῖς ὅσ[τι]α ἤ,
μὴ ἀποδοῦσι δὲ ἀνέ[σ]σια, καὶ ἀνενέγκ[αι]εν³ αὐτοῖς Δάματρι καὶ
10 Κούραι | καὶ θεοῖς το(ῖ)ς⁴ παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι, κολαζό-
μενοι, | [ὅ]τι τὰ λ[ό]γ[ι]α ἀπο[σ]τε[ρ]οῦντι⁵ --]

Litterae ΑΕΘΠC. 1 Dei inferi intelleguntur, inprimis Pluto.

2 Ut deposita ipsa saepius in templa deferebantur (cf. IG VII 2420³³ Νικόδαμος τρεπεδίδτας τὰν παρκαταθείκαν, ἀν' ἐλαβεν πὰρ Πουθίωνος Πουθιῆω ὁ ἔπραξε Δόμων, ὅρ. φέικατι πέτταρας πεντ' ὀβολῶς ἐννία χαλκίως et Ziebarth Goett. GN 1899, 125 et Amer. Journ. arch. XVI 1912, 60), ita ii qui deposita amiserunt ad deos confugiunt (cf. tit. Del. Bull. hell. VI 1882, 500 v. 24 et tabellas devotorias Cyprias quae παραθήκαι vocantur Audollent Def. tabul. 22, 39. 26—35 pass.), nisi leges ipsae eos tuebantur, quales Ptolemaeorum in regno novimus cf. Berl. GU. 856 et Pap. Lond. II 206 ἐάν δὲ μὴ ἀποδῶ, ἀποτισάτω τὴν παραθήκην διπλὴν κατὰ τὸν τῶν παραθηκῶν νόμον et Mitteis-Wilcken Grundzüge II 1, 258; Partsch Arch. Pap. V 453.

3 Wachsmuthius hanc vocem luendi vel expiandi causa accipit. At iure Becht. monet, nusquam in his devotionibus illud verbum reperiri, nisi si quis res alienas detineat. Quare illas res sine dubio obiecti loco supplendas esse. Quod quam vim habeat obscurum est, nisi forte id imprecatur ut illi res subreptas ipsas ut certissima iniuriæ suae documenta ad deam vindicem afferant. Dttb. 4 ΤΟΥC Suppl. et em. Dttb. 5 In aversa parte laminae alia devotio est ad eandem rem spectans, sed nominibus hominum additis ab hac discrepans, ap. Bechtelium n. 3539: ἀνιερωῖ Νάνας Δάματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι Ἐμφάνη καὶ Ῥοδά, ὅτι λαβόντες παραθήκαν παρὰ Διοκλεῦς | οὐκ ἀποδιδόντι ἀλλ' ἀπο[σ]τε[ρ]οῦντι | ἐ[μ]οὶ μὲν ὅσια, τοῖς δὲ μὴ ἀποδοῦσι ἀνέ[σ]σια· ἀλλ' εἴ τι προσκαταλαλοῦντι.

13. Emptio venditio.

1200. Amorgi prope Arcesinen. Edd. Weil Ath. Mitt. I 1876, 345, 12 (Syll.² 831); Delamarre IG XII 7, 55; cf. Inscr. jur. I 96² 135; Pappulias H ἐμπράγματος ἀσφάλεια I 129 sq. 153; Raape Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 26 sq.; Billeter Zinsfuß 62. [Zie]

θεοί. | ἐπ' ἄρχοντος Φανοκράτους, μηνός | Ἀνδραστηριῶνος, ἀπέδοτο
5 Νική[ρ]ατος καὶ Ἑγεκράτη καὶ ὁ κύριος | Τελένικος Κτησιφῶντι Πυ-

- θίπ[που τὰ χωρία καὶ τὴν οἰκ[α]ν κ[α]ί | τὸν κέραμον ἅπαντα ἃ
 10 ἔχει[ι] διελόμενος¹ Νικήρατος πρὸς τὸν | ἀδελφὸν Ἀνθίνην, καὶ τὰ
 χωρία ἃ ἐπρίατο Νικήρατος παρὰ Ἰσχυρίωνος ἅπα[ν]τα, καὶ τὰ
 15 γούριον δραχμῶν | πεντακισχιλίων, ἐπὶ λύσει³. | ὅποτελεῖ δὲ μίσθωμα⁴
 Νικήρατος | Κτησιφῶντι καθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν ἀργυρίου δραχμὰς
 πεντα[χ]οσίας ἀτελεῖς.

Litt. saec. IV aut III ineuntis. 1 I.e. hereditate divisa; cf. Hitzig l.a. 83. 2 Exacestus hos fundos hypothecae dederat Nicerato; cum ille solvendo non esset, hypotheca ex Graecorum iure (cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 85) tota (cf. n. 364 not. in.) ad creditorem transierat. 3 Cf. n. 1191².

4 Sic, non τόκος, haec pecunia vocatur, quia is cui penditur iure non creditor hypothecarius est, sed dominus fundorum. Cf. Hitzig l.a. 98; Dem. XXXVII 5: πρατήρ μὲν δὴ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῶν ἀνδραπόδων ὁ Μησικλης ἡμῖν γίνεται· καὶ γὰρ ἐώνητο ἐκείνος αὐτὰ τούτῳ παρὰ Τηλεμάχου τοῦ πρότερον κεκτημένου. μισθοῦται δ' οὗτος παρ' ἡμῶν τοῦ γιγνομένου τόκου τῷ ἀργυρίῳ, πέντε καὶ ἑκατὸν δραχμῶν τοῦ μηνὸς ἑκάστου. καὶ τιθέμεθα συνθήκας, ἐν αἷς ἥ τε μίσθωσις τῇ γεγραμμένῃ καὶ λύσει τούτῳ παρ' ἡμῶν ἐν τινὶ ῥητῇ χρόνῳ.

Δ1201. Teni, nunc Londinii in museo. E catalogo celeberrimo emptionum excerptissimus unam emptionem IG XII 5, 872, 92—96. [Zie]

- 92 Ἡγέας Ἀμφ[ι]ος Ἐλειθυα[ι]εύς¹ π[α]ρὰ Χαι[ρέλ]α Χαβυσσίου Θεσιτιάδου καὶ παρὰ Φειδῶς² Χαβυσσίου Θεσιτιάδος καὶ παρὰ Ἰφικρίτης Χαιρέλα Ἐλειθυαΐδος μετὰ κυρίων [Τιμοκράτους καὶ Χαιρέλ[α] | Χαβυσσίου Θεσιτιάδων ἐπρίατο τὴν οἰκίαν καὶ τὰ χωρία τὰ ἐν Γύραι πάντα, [δ]σα ἦν Χαβυσσίου τοῦ πατρὸς τοῦ Χαιρέλα καὶ Φειδῶς οἷς γείτονες Ἀρίστανδρος Μαντινεύς, καὶ μέσ[ω]ι παρὰ πάντων³ | καὶ χωρὶς παρ' ἑκάστου δλον τὸ χωρίο[ν], καὶ τὰς ἐσχατίας πάσας αἷ εἰ[ς]ι τῶν χωρίων, καὶ τὰ ὕδατα⁴ ὅσα ἐστὶ τῆς γεωργίας, καὶ

Commentarios dederunt Inscr. jur. I 63, VII; SGDI 5492; cf. Graindor Mus. Belge XIV 1910, 52, 9. Est sive ineuntis (H) sive medii fere (267—234 Gr.) saec. III. Cf. imaginem Kern Inscr. gr. tab. 35.

1 Teniorum φυλαί· 1. Γυραίς, ἐν Γύραι, 2. Δονακίς, ἐν Δονακίαι, 3. Ἐλειθυαῖς, ἐν Ἐλειθυαῖαι, 4. Ἐσχατιῶντις, 5. Ἡρακλειδῶν, ἐν Ἡ. δῶν, 6. Θεσιτιάς, 7. Θρυοίς, 8. Ἰακινθίς, ἐν Ἰακινθῶι, 9. Κλυμενίς, 10. ἐκ πόλεως. De vicis et urbis partibus (ἐν ᾧσται ἐν τόνῳι ἐβδόμῳ) cf. IG XII 5 p. 359 Τῆνος. 2 Eadem vendit v. 99^{sq} dimidiam partem alterius praedii quod fuit patris Chabyssii siti ἐν Ἡρίσθῳι, cuius pretium est 5000 Dr.; fratres igitur hanc partem hereditatis ei doti dederant. 3 Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 254². 4 Cf. v. 105 καὶ τὰ ὕδατα τὰ προσόντα τοῖς χωρίοις καὶ τὰ σκεύη ὅσα ἐστὶν τῆς γεωργίας.

95 τὸν κέραμον τὸν ὄντα καὶ θύ[ρας⁵ τὰς] ἐπούσ[ας] | καὶ τὰ ἄλ[λα] σκεύη δραχμῶν ἀργυρίου ἐξακισχιλίων, πρατῆρες Στράτιος Πανταλέοντος Θρυήσιος κατὰ χιλίας, Πολυκράτης Ἐπικράτους Δονακίδης κατὰ χιλ[ίας], Πασίφιλι[ος] | Φιλήμονος ἐκ [πρό]λεω[ς], Πανταρίδης Πανταλέοντος Θρυήσιος, Τιμοκράτης Χαβυσσίου Θεσιάδης, ΑἰνΗΣΙΑΣ, Ἀριστῶναξ Ἀριστολόχου Θεσιάδαι καὶ μέσῳ πάντες καὶ χωρὶς ἕκα[ς] | τος παντὸς τοῦ ἀργυρίου.

5 Portae saepius expressis verbis nominantur in fundis locandis vel emendis cf. v. 44. 63. 37 καὶ θυρῶν ζεύγῃα ἐννέα καὶ τὰς θύρας τὰς ἐπὶ τῶν θυρίδων et tit. Delios ut XI 2, 287 A₁₄₆ καὶ παρέλαβεν θύραν αὐλείαν, κλείσιον τεθυρωμένον, καὶ θάλαμον ἔχον τεθυρωμένον, κλίμακα φοινικίνην, ὑπερώϊδιον τεθυρωμένον, μυλῶνα τεθυρωμένον, ἀνδρώνιον τεθυρωμένον — ἐπὶ τοῦ κήπου θύρα — ἱπνῶνα ἄθυρον ἐγ κήπωι, ἀνδρώνιον ἄθυρον.

14. Metallorum emptio.

1202. Prope Sunium Atticae (*Kypriani*). Edd. Milchhoefer Ath. Mitt. XII 1887, 301; Koehler IG II 5, 1078^b (Syll.² 874). Cf. Bechtel Bezenb. Beitr. XXIII 99; Ardaillon Les mines du Laurion 166. [Zie]

[Δ]ρωπίδης¹ κατέλαβε | [ἀ]νασάξιμον² | μέταλλον | Ἀφιδ[ν]αῖος³.

1 Suppl. B. 2 In laterculis (διαγραφαῖς) metallorum venditorum IG II 780₁₃. 20. 781₄. 10. 14. II 5, 780^b Ath. Mitt. XXXV 1910, 274 duo genera metallorum distinguuntur καίνοτομαί et ἀνασάξιμα vel ἄ. παλαιά. Hoc ita explanavit Boeckh CIG I p. 289 probatus a G. P. Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 300. Metalla derelicta scoria atque egerie compleri solebant, quod significat σάττειν, ἀποσάττειν. Quod si illa de integro exercere cuipiam placuerat, ante omnia illa rursus exportanda erant; id sibi vult ἀνασάττειν, rectius Hansen De metallis Atticis 1885 illa nova metalla dici putat, haec ἄ. vetera, iam ab aliis perquisita, cf. etiam Francotte L'industrie dans la Grèce anc. II 1901, 186 sq. 3 ΜΑΙΟΣ.

1203. Cippus inventus prope Laurium. Ed. Bourguet Bull. Hell. XVIII 1894, p. 532 (Koehler IG II 5, 1078e; Syll.² 875). [Zie]

5 Φιλημ[ονια]κ[όν]δ[ον]¹ μέ[ταλλον] | ὀνητῆς | Πολ[ύ]μηλος² Λαμτρε[ύς]³.

1 In laterculis metallorum quae venierunt (n. 1202²) multa huiusmodi cognomina inveniuntur, sed ea paene omnia a deorum nominibus quorum in antela metalla illa erant derivantur: Ἀθηναϊκόν, Ἀπολλωνιακόν, Ἀρτεμισιακόν, Ἀφροδισιακόν, Δημητριάκον, Διονυσιακόν, Διοσκουρικόν, Ἑρμιακόν, [Ἡφαι]στιακόν, Ποσειδωνιακόν. Quod contra si quando a prioris possessoris nomine repetitur appellatio, aliam terminationem habet; cf. IG II 780₁₁ τὸ Διφιλείον καλούμενον. Ath. Mitt. XXXV 286 B₁₉ Εὐδότειον, 781₁₃ Λευκίππειον. Ath. Mitt. l.l. C₄₅ Φάνειον. At hoc discrimen aliquando neglectum

esse praeter hunc ipsum cippum comprobat Κτησιακόν IG 782₈, quod sine dubio a Ctesia quodam Atheniensi potius quam ab levis cognomine derivandum est, praesertim cum reliquis omnibus non ἐπικλησεις, sed propria deorum dearumque nomina originem praeberint. Nomina locorum collegit Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 295 qui allato I. Sundwall Untersuch. über die att. Münzen ... 1908, 110 monet nomina metallorum redire in nummis velut ΚΤΗΣΙΑΚΟΝ, ΕΡΜΑΙΟΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΝ, ΦΙΛΗΜΟΝΙΑΚΟΝ, ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΑΚΟΝ. 2 ΠΟΛΙΜΗΛΙΟΣ. 3 Meisterhans-Schwyzu 379⁶⁷⁹.

1204—1212. Manumissiones collegerunt Inscr. jurid. II 1904 XXX; Francke De manumissionibus Delphicis. Diss. Münster 1904; Calderini La manomissione e la condizione dei liberti in Grecia 1908 (p. XIV/V libri); cf. Partsch Arch. Pap. V 468; Rensch De manumissionum titulis apud Thessalos diss. Hal. 1908; U. Bloch Die Freilass. der delph. Inscr. 1915. Cf. Partsch SBAk. Heidelberg 1916 X 39 de iure quod Ptolemaeis dominantibus in Aegypto fuerit.

15. Manumissio per testamentum (?) ἀνάθεσις.

Δ1204. In monte Cotilio ad Phigaleam, nunc Athenis. Tabula aenea Edd. Kuruniotes Ἐφ. ἀρχ. 1903, 177 s. 10; IG V 2, 429. Cf. Deubner Rh. Mus. LIX 1904, 474; Kabbadias Congrès d'archéol. 1905, 179. Cf. Th. Reinach Rev. ét. gr. XVII 1904, 248; Ehrlich Z. vergl. Sprachf. XLI 1907, 291. [H]
θεός, τύχα. | Κλένης ἀφ᾽ ἐκε | Κόμαιθον, Ἐλυθρον, | Ὀμβρίαν, Χοιρο-
 5 θύων α. | εἰ δέ τις ἐπ[ι]γάνει 2 | τοῦτοις, ἱερά τὰ χρ(ε)μα[τ]α ἔν(α)ι
 πán[τ]α, εἴτε | [f]ιστίας 3, ε(ι)τ ἄλος τ(ι)ς 4, | [τ]ἀπόλλωνι τοῖ Βασί-
 10 [τ]α 5 καὶ τοῖ Πανί | [τ]ῶ Σινόνεντι 6 | [x]αὶ τὰρτέμι τῷ Κοτιλεοῖ 7
 καὶ τᾷ φορθασίαι.

Saec. V. 1 Nomina servis idonea ab eorum officiis forma aliis rebus derivata; cf. Lambertz Gr. Sklavennamen 1907, 39. Ἐλυθρον i. q. ἔλυτρον, involucrum. Ὀμβρίας ad Hesychii Ὀμβριον χοιρίδιον rettulit Bechtel Z. vergl. Sprachf. XLIV 357 (Kretschmer Glotta V 309), nec multum ab insequente differt. 2 ἐπιγγάνη i. q. ἐπάπτεται Kur. 3 f nominis divini *φιστία* — *φιστία*, quod testatur Mantiniensis. λύγας *φιστίαν* (IG V 2, 271₁₈) contra Solmsenium defendit Ehrlich. 4 Intelligas: εἴτε *φιστίας* εἴτ ἄλλος τις ἐπιγγάνη. Qui homines Clenidis heredes fuisse videntur, cuius testamento servos manumissos esse putes. 5 Apollini Βασίαια qui Bassis ad Phigaleam paullo infra Cotilium montem sitis in templo a societate archaeologica restituito colebatur. Paus. VIII 41. 42. 6 A Cotilio Pan in Magnam urbem translatus esse videtur, cf. Paus. VIII 30, 3.

7 Locativus est. Cf. Paus. VIII 41, 10 ἔστι δὲ ὑπὲρ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπιουρίου (χωρίου) Κώτιλον μὲν ἐπικλησιν, Ἀφροδίτῃ δὲ ἔστιν ἐν Κωτίλῳ. De templis effossis cf. Kur. et Deubn. Ad formam nominis cf. IG V 2, 397 (Lusis) Ἀρτήμ[ι] τῷ Λουσιᾷ, ib. n. 398 ubi praeferimus [Αρ]τέμ[ι]ος Ἡμέρας Λούσου.

19. Πράσις ἐπ' ἐλευθερίαι.

Δ1205. Chalei, saec. II. Edd. Chandler Marm. Oxon. II 20, 1; CIG 1607; Le Bas II 581; SGDI 1477; IG IX 1, 331 (Inscr. jur. II 285, 23). [Zie]

ἄρχον[τος ἐν μὲ]γ Χαλειῶι Ἀλεξίνου, μὴνός Καρείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι
ἄρ[χοντο]ς Ἀριστάρ[χου, μὴνός Ἀ[γρ]αστυῶνος, ἀπέδοτο¹ Κλεογένης
Ἀνδρονίκου | Ἀλεῖος ἐν Ἀμφίσσαι ἐνεργα[ζ]όμενος σῶμα ἀνδρεῖον, ὡ
ὄνομα Δημήτριος, τὸ γένος Λαοδικῆ, ἐπ' [ἐλευ]θερίαι² τῷ Ἀπόλλωνι
5 τῷ Νασίῳται τιμᾶς ἀργυρίου δραχμῶν χιλιάδ' τάν τιμάν ἀπέχει
πᾶσαν. [β]εβαιωτῆ[ς κ]ατὰ τὸ σύμβολον³ Φί[λ]ιος Χαλειεύς. τᾶς ὡνᾶς
τὸ ἀν[τίγρα]φον φυλάσσουντι οἱ θεοκόλο[ι τοῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Νασίῳτα,
Φιλόξενος Νικία, Εὐχανδρίδας | Νικάνδρου Χαλειεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι
Ἀριστάρχος Λαϊάδα. μάρτυρες· Φιλόξενος, Νικ[ό]λαος, Πέ[τ]αλος,
(Ν)ικόλαος, Θ(ε)οφά[νης], Ξενί[ας], Καλλιτέλης, Πολυξενίδας, Ἀλεξί-
ν[ος], | Ξενοστρατος.

1 Haec est altera manumissionis forma ἀπόδοσις, qua servus deo cuidam venditur, vel se ipsum deo tradit, in die Treuhand des Gottes' καθὼς ἐπίστευε τῷ θεῷ τὰν ὡνὰν (cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 362 sq.), frequentissima apud Delphos; cf. Inscr. jurid. II 251 sq. 2 Eadem πράσις ἐπ' ἐλευθερίᾳ, etiam Athenis nota, redit Larisae IG IX 2, 559₃ παρὰ Εἰσιδώρας τῆς φαιμένης ἀπ[η]λευθερωθῆαι πράσ[ει] ὑπ[ὸ] Φι[λ]έ[ρ]ωτος τοῦ Δημητρίου, cf. Rensch De manum. tit. apud. Thess. 100. 3 I.e. secundum pactum inter Delphos et Locrenses factum, quod rarius audit κατὰ τὰν συμβολάν, cf. Inscr. jurid. II 260.

1206. Dodonae. Tabula aenea. Edd. Carapanos Dodone 55, 8, tab. XXIX 3 (Syll.² 839. Fick SGDI 1356; Michel 1423); Inscr. jurid. II 315, 49. [Zie]

θεός[τὸ]χα. Ματυδία | Πο[λύ]ξενον ἐξεπρίατο¹ | [ἀπὸ Δ]αμοξένας μνᾶς |
5 [ἀρ]γυρίου. μάρτυρες· | Ἀλεξάνωρ, Φαττίδας, | [Σκ]οπαῖος², Εὐκ[λ]εῖ-
δας. | [ἐπ]ὶ ναῖάρχου Μενεχάρ[μου], ἐπὶ προστάτα Μολ[λο]σοῦ² Ἀγέα.
10 Λύος³, | -- Φοινατοί⁴.

Litterae punctis indicatae. 1 Simplicem vendendi notionem inesse vult Bursian SBak. München 1878 II p. 18. At solebant eiusmodi tabulis inscribi manumissiones, non solebant emptiones venditiones servorum. Neque praepositionis rationem habuit B.; sine dubio vox significat, redimere ex servitute', ,pretio soluto liberare', id quod Athenis, Corinthi, Delphis vocatur πράσις ἐπ' ἐλευθερίᾳ, de qua cf. n. 1205. 2 Suppl. F. Qui quod prostatae Μολοσσός Ἀγέα nomen proprium fuisse sumpsit, mihi nequiquam probatur, siquidem praeterea fere ubique ethnicon adiungitur (SGDI 1346, 1350₃ al.). Mihi potius Μολοσσός neglegentia pro Μολοσσῶν insculptum videtur.

3 Idem nomen est SGDI 1354₉. 4 Singularis Φοινατός est ap. Cara-

Dittenberger, Sylloge III.

panum tab. XXVII 2 v. 7. Ceterum videntur hic nonnulli testes qui supra incuria omissi erant adiuncti fuisse, etsi id propter extremam tituli partem nimis mutilatam pro certo pronuntiari non licet.

Δ 1207. Chaeroneae. saec. II. Edd. Stamatakis Ἀθήν. IX 1880, 319; Dittenberger IG VII 3376 (Michel 1396; Inscr. jurid. II 240, 7). [Zie]

ἄρχοντος ἐγ Χαιρωνεῖαι Ἀρίστωνος, | μὴνός Ἀγριωνίου πεντεκαίδεκά-
τηι, | Θέων Θεομνήστου Φανατεὺς ἀνέθη|κεν ἐγ Χαιρωνεῖαι ἱερὸν τῷ
5 Σαράπι τὸν Ἰδιον θρεπτόν, ὃν εἶχε οἰκογενῆ, ὧι ὄνομα Σώσων, τὴν
ἀνάθεσιν ποιούμενος | διὰ τοῦ συνεδρίου 1 κατὰ τὸν νόμον Χαιρωνέων.
ἐξεγεγάτω δὲ Σώσων τὸν ἔρανον 2, ὃν συνάγαγε Θέων ἐμ Φανατεῖ, |
10 τὸ ὑπὲρ Θέωνος ὄνομα, ἕως ἂν τέλος λάβῃ ὁ ἔρανος. τὴν δὲ οἰκίαν 3,
ἣς ἔχει τὴν κτῆσιν Ἀρμέας Ἀρίστωνος Φανατεὺς, πεπιστευμένος παρὰ
15 Σώσωνος, κομίσῃσθαι Σώσων τὸ ἐπ' αὐτῇ δάνειον καὶ κελυρῶσά τοι ἀπο-
δοῦναι τὴν ὥνῃ τῆς οἰκίας | Ἀρμέαν Θέωνι. μάρτυρες· Ἀρίστων Ἀρ-
μέου, | Εὐδαμος, Ἐχεκράτης οἱ Εὐφάνεος Φανατεῖς· | Ἐράτων Ἀμινίου,
Ἀντίων Ἀριστογείτονος, | Πυρρίνας Ὀμολώχῳ Χαιρωνεῖς.

1 I.e. in senatu qui inde a saec. III exeunte συνέδριον saepius nomi-
natur; cf. Swoboda Staatsaltert. 283. Manumissio secundum legem Chaerō-
nensium semper fit διὰ τῶ συνεδρίῳ IG VII 3301—3400, semel διὰ τῶ βουλῆς
VII 3349 cf. Thalheim Rechtsaltert. 4 25. 2 Theo pecuniam collegerat,
ut pretium Sosonis solveret, quod saepius per erantum factum est; cf.
SGDI 2317 -- ἀπέδοτο Δαμόστρατος τῷ Ἀπόλλωνι -- σῶμα γυναικεῖον -- τιμᾶς
ἀργυρ. μᾶν τριῶν, ἂν ἔλαβε ἐκ τοῦ ἐράνου τοῦ Κλεοδάμου et cetera exempla
Inscr. jurid. II 268; J. Francke De manumiss. Delphicis Diss. Münster
1904, 34 sq.; Sosonem igitur ea condicione manumittit, ut hic erantum
paulatim persolvat. 3 Harmeas domum a Sosone emerat neque tamen
pretium solverat. H. possessor est (ἔχει τὴν κτῆσιν), Sosoni vero pro pretio
hypotheca constituta est. Altera condicio manumissionis est ut pecuniam
reposcat, quam Harmeas manumissoriolvere debet. Ita interpretati sunt
Hitzig Griech. Pfandrecht 37 et Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια 1909, 58;
aliter edd. Inscr. jurid. II 241; Partsch Bürgschaftsrecht I 362; qui propter
vocem πιστεῖν de πράσει ἐπὶ λύσει cogitavit; neque magis arridet Thal-
heimi interpretatio (Rechtsaltert. 4 101¹) probata illa quidem ab E. Guentero
Die Sicherheitsübereignung im griech. Rechte. Diss. Königsbg. 1914, 53,
qui putat servum Sosonem per Harmeam („durch den Mittelmann H.)
domum emisse, quam manumissori pretio Harmeae soluto cedere
iuberetur.

20. Manumissio in templo.

Δ 1208. Thespiis, saec. II. Edd. Vollgraff Bull. hell. XXV 1901, 359;
Inscr. jurid. II 292, 28 bis; cf. Buttenwieser Indog. Forsch. XXVIII 87. [Zie]

Κάλλιππος Ἀσκληπιοῖ. Ξένων|ος ἄρχοντος¹. ἀφίετι Κάλλιππος | Φιλω-
 5 νίδαν ἐλεύθερον ἐναντί|α² τῷ Ἀσκληπιῷ. παραμένεμεν³ | δὲ Φιλωνίδαν
 παρὰ Καλλίπ[ω]ι | [ᾶς] κα ζώε Κάλλιππος. ὅστις δὲ κα ἀδ|ικέεε Φι-
 λωνίδην παρὰ τὰ Κάλλιππος ἐν τῇ στάλῃ γέγραφε, τὸν τε Ἀσκλη-
 10 πιδὸν καὶ τὴν ἄλλως θεῶς ἐπιτινε... | καὶ μετοικῆμεν Φιλωνίδαο τῶν
 Καλλ[λ]ίππων ἐγγόνων μεδένα. Φιλωνίδα[ς] | ἐ[... ἀντ]ομώμοκε⁵ τὸν
 Ἀσκληπιδὸν | ἐ(μ)μενέμεν τοῖς ὄρκο(ι)ς. Φιλωνιδ[α]ς δέ, ἐπὶ κα ἀπο-
 15 τρέχε, ἐλεύθερος | ἀποτρεχέτω λαβὼν τὰ σκεύ|α τὰ κατ τὰν τέχνην.
 δώσε | δὲ κα Περσιδί⁶ ἑκατὸν δραχμά[ς]. | μάρτυρες· ὁ Ἀσκληπιός·
 20 Πιθθε[ύς?], | Ἀριστοκρατέας, Καπίων, Καλλιο. | ΡΑΜΓΩ Λακῶν,
 Κρατερύς, Διονύσιος Καλλίαο, Καλλίας Μ[έν]ωνος, Σωκράτης Δα-
 μενέτω.

1 Idem archon IG VII 1760 (s. I a. Chr. init.). 2 Manumissor manu-
 missionem in templo dei proclamat cf. IG VII 1779. 3 De hac con-
 ditione παραμνη, qua manumissio vera differtur in certum tempus, cf.
 Inscr. jurid. II 273; Rensch De manum. 107. 4 Hoc pro συνοικέω dictum
 esse putant Edd. Inscr. jurid. qui provocant ad tit. Elatensem IX 1, 125⁵,
 καὶ μήτε καταδουλιῆται . . . Διόκλειαν μηδὲ Καλλίδα μήτε αὐτῷι ζεύξει.

5 Etiam Delphis interdum pactum inter manumissorem et manumissum
 sancitur iure iurando; cf. SGDI 2072¹⁷ (iurata promissio liberti⁹).

6 Filiae vel uxori Callippi.

21. Manumissionum series publice proclamata.

1209. Mantinea. Edd. Vischer Epigr. Beitr. 1855, 37 sq.; Foucart
 Bull. école franç. d'Ath. I 8, 8 et Lebas Inscr. II 352° (Syll.¹ 444; Inscr.
 jur. II 305, 40); Michel 1390 B.; IG V 2, 274. [Zie]

I 5 ἐπὶ ἱερέος τῷ (!) | Ποσιδᾶνος Ἀπολλωνίου, δεκ|τῆρος¹ δὲ Μάρκου | τοῦ
 Τίτου, ἔτους ἐ|βδόμου καὶ τετρα|κοστοῦ², διαθή|χης³ ἀν|αγνωσθείσης

Nota casuum confusionem, v. I. τῷ Ποσιδᾶνος, 15 προσήκοντες pro ac-
 cusativo. 1 Hesych. δεκτῆρ· ἀποδογέας, fortasse magistratus qui pecuniam
 pro singulis manumissionibus solvendam accipit. Cf. ταμίς IG V 2, 342²⁶.

2, Aera si Macedonica est, anni 47 et 46 idem valent quod 102 et 103 a. Chr.,
 si Corinthia, 100 et 101 a. Chr., si Actiaca, anni 16 et 15 p. Chr. Tertium
 litterarum indoli non male convenit⁴ Hiller. 3 Manumissiones per
 testamentum (supra n. 1204) saepe occurrunt; cf. Inscr. jurid. II 306. 312
 et tit. Thessal. IG IX 2, 546²³ (ἀπηλευθερωθῆαι) καθ' ἣν ἐποίησατο διαθήκην
 sim. 1118. 1301⁹, ἀπελευθε[ρ]θῆεις κατὰ διαθήκην ὑπὸ Φιλοξένου, [κατὰ δια-
 νό]ησιν δὲ ὑπὸ Φιλομενοῦ. Cf. 109b¹⁹ ἀ-εἰς κατὰ διανόησιν ὑπὸ Ἀρχέα τοῦ
 Θεοκρίτου sim. 38. 44. CIG 3142 III 26 ἀχειμένους ἐλεύθερος κατὰ διαθήκην
 ὑπὸ --.

10 μη|νός Τρίτου τριακάδι Πιτ|ύλος Ποσειδίου ἀφῆ|κε τὰν ἰδίαν θερά-
 παι|ν|αν ἐλευθέραν Σαφῶ | καὶ τὸ ἐξ ἑατᾶς παιδίων | Ὀνησιφόρον μηδενί
 15 μη|δὲν προσήκοντες.

II ἐπὶ ἱερέος τῷ Ποσιδ|ᾶνι Γοργίππου, τοῦ τὸ | ἔκτον καὶ τεσσαρακοσ|τὸν
 20 ἔτος ἱερατεύσαν|τος, οἱ ἀποκαρυχθέντες⁴ | ἐλεύθεροι⁵. Πιτύλος Πο-
 σειδίου τὸν ἴδιον θρ|επτὸν Λυκολέοντα ἀφ|ῆκεν ἐλεύθερον παρα-
 25 μ|είναντα αὐτῷ τὸν τᾶς | ζωᾶς χρόνον.

4 Manumissiones per ludorum sollennium occasionem per praeconem (cf. Partsch Herm. XLVI 1910, 604. Arch. f. Pap. V 470) in theatris pronuntiari solitas esse notum est; verbum ἀποκηρύττειν plerumque sane longe alia vi usurpatur. 5 Apparet hoc initium esse laterculi servorum manumissorum, cf. IG V 2, 342^a -- τοῦτοις δὲ καὶ ἀποκεκαρ|ύκασι| --]όνιος Νικομάχην | -- Ἀντίμαχον παραμείναντα Νικεῖ | -- ἰγένης Ἐπανδρον. | ἐπὶ ἱερέος τῷ Ποσειδᾶνι Εὐτελείνου, τα[μίας] δὲ Διονυσιοδώρου οἱ ἀποκαρυχθέντες ἀ|πελεύθεροι Τίμων καὶ Νικοπό[λεις] ἀφῆκαν τὸ ἴδιον παι[δίων]. Similes ἀναγραφὰι vel ὀνοματισμοὶ libertorum apud Thessalos a magistratibus (ταμίας, ταγός, ἐπιμελητής τῶν ἀπελευθερικῶν χρημάτων) conficiebantur, qui vectigal στηλογραφίας causa omnibus solvendum accipiebant; cf. Rensch De manum. tit. apud Thess. 1908, 66 sq.

1210. , Calymnae. Ed. Newton Journ. Hell. stud. II 1881, 362 (SGD 3603; Syll.² 864; Michel 1425). [Zie]

I ἐπὶ στεφανηφόρου¹ Κλευ|φῶντος τοῦ Φιλωνίδα, | μ(η)νός Θεου-
 5 δαισίου² αἰ', Μο|ναρχίους³, Νεῖκη Μενε|κράτου ἀνεκλήρυξε τὴν | ἰδίαν
 θρεπτὴν Ἥδον|η[ν] | ἐλευθέραν, ἐφ' ᾗ παρα|μενεῖ αὐτῇ τὸ[ν] τῆς | ζωῆς
 II 10 αὐτῆς χρόνον. | ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοῖς⁴ ἐπὶ | Ποσειδῶ⁵, μ(η)νός Πανήμου |

Saec. I; ZΘ. 1 I.e. Apollinis Calymnii qui in longa serie manumissionum saepius pro monarcho Coorum eponymus adscribitur, ut erat Calymna ab anno fere 300 demus Coorum cf. Herzog Koische Forsch. et supra n. 1000⁸. 2 Cf. n. 1106¹⁴ Coi, 1030 Rhodi. 3 Necessitudinem aliquam his feriis cum monarcho summo Coorum magistratu intercedere perspexit N. 4 Sc. στεφανηφόρου. Eiusdem igitur anni est, mensis alius. 5 Genetivum ab ἐπὶ pendentem hunc esse, quo magistratus eponymus indicaretur, et ad τοῖς mente supplendum Μοναρχίους sibi persuasit N. At, ut taceam de genetivo insolito Ποσειδῶ, quomodo hic alia Monarchia ab illis quae v. 3 habemus magistratus annui nomine distingui possunt, cum tamen verba ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ hanc manumissionem eidem atque illam priorem anno vindicent? Immo τοῖς ἐπὶ Ποσειδῶ feriarum quarundam nomen nudo dativo temporis positum est, ut antea Μοναρχίους. Neque est cur Ποσειδῶ hic aliter interpretemur atque alibi, ubi accusativus contractus est, siquidem τὰ ἐπὶ Ποσειδῶ caerimoniae cuiuspiam nomen nihil habet miri, dummodo pompam fuisse statuamus

ζ', [K]ριοφῶν καὶ [A]βριάδας οἱ Δωροθέου ἀνε|κήρυξαν ἐλεύθερον |
15 Ἀγαθόποδα κατὰ | τοὺς ἀπελευθερω|τικούς νόμους⁶.

quae ex urbe ad delubrum quoddam Neptuni extra eam situm deducebatur. Cf. n. 1028^{10. 21. 28} εἰς Κυπάρισσον. ²⁰ [ἐπ'] Δάλιον. ²⁹ εἰς τὸ Δωδε-
κάθεον. ⁶ Cf. n. 1211³.

1211. Calymnae. Ed. Dubois Bull. Hell. VIII 1884, p. 44 n. IV (SGDI 3601; Syll.² 866). [Zie]

[ἐ]πὶ μ(ονάρχου)¹ Διογένου, μὴνὸς Πεταγειτνίου κα' ², Στεφανῶ
'Επι[κτ]ήτου | [ῆ]λευθέρωσεν τὰ ἴδια θρεμμάτια Ἀλίσαιαν καὶ Πρωτίωνα
καὶ | [ᾠ]πέλυσεν τῶν ἀπελευθερικῶν δικαίων³.

Litterae ΑΑΘΠΕ. ¹ Cf. 1210¹. ² ΚΑ lapis, quod editores Κλ(αυδία) esse sibi persuaserunt. Em. Dttb. ³ Ex legibus Calymniorum (κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικούς νόμους saepius) defuncto patrono officia libertinorum eadem mansisse videntur, ita ut patroni ius atque honos ad illius heredes, quicumque ei erant, transiret. Sed id ipsius manumissionis condicionibus mutari poterat; aut igitur constituebatur ut nemo heres in patroni iura succederet nisi liberi germani eius qui manumiserat (cf. Syll.² 868⁶ μένων ἀπελευθερος τῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν τέκνων μόνων) aut, ut defuncto patrono iam omni clientelae nexu solveretur libertinus (cf. Syll.² 867⁹ μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς οὐδενὸς ἔσται ἀπελευθέρᾳ). Aut adeo dominus ipse simul cum manumissione statim omni patroni iure se abdicat ut hic; cf. Syll.² 868⁹ ἀπολελυμένον τῶν ἀπελευθερωτικῶν δικαίων.

22. Manumissio sub tutela deorum.

1212. Thermi. Ed. Lolling Ath. Mitt. IV 1879, 222; cf. VII 1883, 341 not. 1 (Syll.² 837; IG IX 1, 412; Michel 1421; Inscr. jur. II 297); cf. Drachmann De manumiss. servor. apud Graec. p. 16. [Zie]

Πολύφρων Λύκου Α[ῖν]ησαν¹ τῇν ἰδίαν θρεπτ[ῆν] | ἀπηλ[ε]υθ[έρ]ωσεν
ὕπὸ Δία Γῆν Ἥλιον², μηδε[ν] | μη[δὲν] προσήκουσαν κατὰ τοὺς Αἰτω-
λῶ[ν] | νόμους ἰσοτελῆ³ καὶ ἔντειμον.

Litterae ΑΘΠΣ. ¹ Suppl. L. coll. SGDI 1784. 2297. ² Hic dei tanquam testes et custodes libertatis manumissorum adhibentur; quare non dei quorum sacra in eo loco summae dignitatis erant, ut Delphis Apollinis, commemorantur, sed praeter Iovem deorum hominumque regem ac patrem Sol qui omnia humana videt et Terra communis mortalium sedes. Cf. IG IX 1, 119⁹ (Syll.² 835) ὁ δᾶμος ἀνεί· ἐπιμελεῖται Ἀθάνᾳ, Ζεὺς, Ἑρμᾶς, Ἀπόλλων, Ποσειδᾶν, Χάριτες. Redit Aetolorum formula Bospori cf. IOPEux. II 54¹⁰ (Inscr. jur. II 298) et in Aegypto Pap. Oxyr. 494, 5. 722⁶ Pap. Tebt. 407, 5. Pap. Edmonstone I 7; cf. Mitteis-Wilcken II 1, 271.

³ Aetolorum leges quidem ignoramus; sed nescio an ἰσοτελής hic idem privilegii genus inter libertinos indicet, atque Athenis inter inquilinos,

nempe ut patrocínio eius qui manumiserunt non adstricti, sed praeter suffragiū ius eadem ac cives condicione sint. Cf. Hesych. ἰσοτελής· ὁ ἐξελεῦθερος, καὶ [ὁ addiderim] μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Apparet inde a voce καὶ frequentissimum illum apud Atticos vocis usum respici. Quae antecedunt imprudenter excerpto mutilata videntur, nam certe non omnes libertinos ἰσοτελεῖς vocatos dixerat quicunque primus huius glossae auctor fuit.

23. Donatio inter vivos mortis causa.

Δ 1213. Tegeae, nunc Athenis in museo. Tabula aenea opistographa. Edd. Eustratiades *Ἐφ. ἀργ.* 1869, 341, 410 (R. Meister B. Sächs. Ges. 1896, 266 sq. et SGDI 4998; Inscr. jur. II 59. 69 sq.; Michel 1343; Solmsen³ 23; Buck Gr. Dial. 226, 65; IG V 2, 159); Comparetti Ann. inst. it. II 247 (non vidimus). Cf. Schulin Das griech. Testament 37; Bruck Schenkung auf den Todesfall 1909, 41; F. Kraus Die Formeln des griech. Testaments 1915, 21. [Zie]

A Εουθία· τοῖ Φιλαχάϊο διακάτι|αι μναῖ. αἱ κ' αὐτὸς ἔι, ἴτῳ, ἀνελέσ|θο·
5 αἱ δέ κ' ἀποθάνει, τὸν τέκνον|ῆμεν, ἐπεὶ κα πέντε φέτεα|ἡβόντι·
αἱ δέ κα μὲ γένετα|ι τέκνα, τὸν ἐπιδικατὸν¹ ἔμεν, | διαγνόμεν δὲ τὸς
Τεγεάτα[ς] κα τὸν θεῖμόν.

B 10 Εουθία· παρκαθέκα τοῖ Φιλαχά|ϊο τετρακάτιαι μναῖ ἀργυρίο². εἰ
μ|έν κα ζῷ, αὐτὸς ἀνελέσθω³, αἱ δέ κ|α μὲ ζῷ, τοῖ υἱοὶ ἀνελόςθω
τοῖ γνέ|σιοι, ἐπεὶ κα ἐβάσσοντι πέντε φέτε|α· εἰ δέ κα μὲ ζῶντι, ταῖ
15 θυγατέρες |[ᾶ]νελόςθω ταῖ γνέσ|σαι· εἰ δέ κα μὲ | ζῶντι, τοῖ νόθοι ἀν-

Saec. V. ,A consulto laesum, cum B incideretur, ut A aboliretur.' Hiller. Itaque cum solo tit. B nobis res erit. Titulum cum priores testamentum nominavissent, Bruck recte interpretatus est ut ,Hinterlegungsbescheinigung über einen zwischen Xuthias und der Verwaltungsstelle (Tempel) abgeschlossenen Verwahrungsvertrag zu Gunsten dritter Personen'. 1 I.e. οἷς ἐπιδικάζεται Meister. I.e. (ii) οἷς ἐπιβάλλει K. Meister.

2 ,Pro Xuthia, Philachaei filio depositae sunt (sc. in templo) 400 (i.e. primum 200, deinde eadem summa) Minae argenti. Cuias fuerit Xuthias non constat, certe peregrinus cum Tegeatarum legi se subiecerit; dialecto doricæ Peloponnesi ulitur quae definiri non potest.' (Solmsen). 3 Ius depositi tollendi post se ipsum Xuthias heredibus tribuit, quorum gradus cognitionis ipse indicat quasi testamento. Cum filiis suis nondum adultis pecuniam statim tradere nolit, utitur ut mediatore, in iure germanico ,Treuhänder' appellato magistratu templi, qui post mortem suam pecuniam attamen certo temporis spatio intermisso primum filiis legitimis, deinde post eorum mortem filiabus legitimis, tum post earum mortem filiis spuris, denique post eorum mortem proximis genere tradat.

ελόςθο· εἰ δέ κα| μὲ νόθοι ζῶντι, τοῖς ἄσιστα⁴ ποθί|ε(ι)⟨ς⟩ ἀνελόςθο·
20 εἰ δέ κ' ἀνφιλέγοντ|οι⁵, Τεγεᾶται διαγόντο κα τὸν θεθμόν. |

4 Ita K. Meister per litteras; τοῖς ἄσιστα B. Keil Goett. GA 1889, 148.

5 ἀνφιλέγοντ|οι Solmsen cum prioribus; traditum textum defendit R. Meister Indog. Forsch. 1906, 200.

24. Donatio mortis causa.

Δ 1214. Peteliae Bruttiorum, nunc in Museo Neapolitano. Lamina aenea, saec. VI/V. Edd. post alios CIG 4; IGA 544; Inscr. jurid. II 59; Kaibel IG XIV 636; Michel 1346. Cf. Schulin Das griech. Testam. 44; Bruck Schenkung auf den Todesfall 33; F. Kraus Die Formeln des griech. Testam. 1915, 15 sq. [Zie]

θεός· τύχα· Σάοτις δίδ|οι Σικαινίαι τὰν φοι|χίαν καὶ τᾶλλα πάντ|α.
5 δαμιοργός Παραγόρ|ας. πρόξενοι¹ Μίνκον, | Ἀρμοξίδαμος, Ἀγάθαρχος,
Ἵνάτας, Ἐπικόρο|ς.

Ne hunc quidem tit. (cf. n. 1213 not. init.) testamentum vocari posse, verum donationem mortis causa, Bruck contra editores priores gravibus argumentis demonstravit. Saotis Sicaenia domum et omnes ceteras res suas donat. Quod cum adhibitis magistratibus et testibus atque additis solemnibus verbis: Θεός· τύχα factum sit, recte Kraus coniecit fundorum traditionem tali modo in Graecia Magna promulgatam esse. 1, Facta autem donatio coram proxenis, sive magistratus intellegis quales apud Lacedaemonios πρόξενοι fuerunt, sive quod magis probo praedes s. testes (Hes. προξενεῖ· μαρτυρεῖ). Vide Isaei or. IX 8. Ka.

25. Dotes.

1215. Myconi in aversa parte eiusdem lapidis cuius in fronte est titulus n. 1024. Post Lebasium (II 2058) edd. Kumanudes Ἀθήνατον II 1873, 235, 1 (Lueders Herm. VIII 192); Barilleau Bull. Hell. VI 1882, 590 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 66, 92; SGDI 5417; Inscr. jur. 48 VI, II 264; Syll.² 817; Michel 1350). Cf. Barilleau Rev. hist. de droit VII 145; B. Burghardt De causa oration. adversus Spudiam Demosth. Diss. Lips. 1908, 11. [Zie]

--ίων Σωστράτου¹ -- | ἀγαθῇ τύχῃ. | [Σώ]στρατος· Ἀρ²:
τὴν θυγατέρα Ἐάνθην ἐνηγγύησεν [Ἐπαρ]χίδει <: καὶ προῖκα ἔδωκε

Litteraturam Macedonicae aetatis esse refert Kum. Laterculus est dotium a civibus Myconiis constitutarum et publice consignatarum, ut si lis oreretur de dote reddenda, constaret quanta dotis summa fuisset. Quare quae praeter pecuniam dabantur vestimenta, aestimabantur, cum in domo (v. 26) quippe quae ipsa mulieri reddenda esset post mortem Tharsagorae, aestimatione opus non esset. 1 [ἐπ' ἀρχόντων Σωστράτου, --, --. Kum. coll. n. 1024. 2 Litteras hominum nominibus additas patres significare coniecit Kum., cum de oppidis unde oriundi fuerint ho-

5 χιλίας καὶ τριακοσίας δραχμάς· | τοῦ[του] χιλία[ς μὲν] δραχμάς τὰς
 ἐνούσας ἐν τῷ ἐράνῳ | πεντακοσιοδράχμῳ, ὃν συνέλεξεν Ἀλεξι-
 κλῆς³, οὗ μετεῖχ[εν] | Καλλισταγόρας⁴, ἀργυρίου δὲ προσέθηκεν ἑκατὸν
 δραχμάς, ἐσθ[ῆ]ν⁵ δὲ τετιμημένην διακοσίων δραχμῶν· ὠμολόγησαν
 δὲ Σώστρατος καὶ Ἀριστοκράτης⁶ Ἐπαρχίδει συνεισπράξαι⁷ τὸν
 10 ἔρανον τοῦτον καὶ | ἐάν τινα τῶν ἐσφορῶν⁸ μὴ δύνηται εἰσπράξαι
 Ἐπαρχίδης·, συμπροσθήσ[ε]ιν⁸ Σώστρατος καὶ Ἀριστοκράτης. ▷◁
 Κάλλιππος· Ἄν· τὴν θυγατέρα Ἀριστολόχην ἐνηγγύησε Σωστράτῳ
 γυναικα καὶ προῖκα μυριάς τετρακισχιλίας, ἀπέδωκε δὲ καὶ τετρακοσίας
 ἐξ τὸν τόκον ὃν ἔλαβε παρὰ Σωστράτου τῇ προικί⁹. ▷◁ Ἀμεινο-

mines interpretetur Bar., hoc potissimum argumento usus, quod v. 14 syllaba Μυ probabile sit Myconium indicari. At ita reliqui peregrini essent, quod cur reiciendum sit facile intellegitur. Immo si hae omnino originis aut domicilii notae essent, pagi aut tribus civitatis Myconiorum intellegenda essent, id quod mihi maxime propter numerum (novem sunt, ex quibus unum Θαρ. ter invenitur v. 22. 26. 37 Θαρς:) in tam exigua insula improbable videtur. Quare Kumanudi assentior, praesertim cum una ex his notis, Ἀγλω. v. 29, multo facilius ad nomen hominis (Ἀγλωκρίτος, Ἀγλωφάνης, Ἀγλωφών) quam loci referatur. Hic Ἀριστοκράτους ex v. 9 supplevit Thalheim Gr. Rechtsaltert. 66 probante D. 3 Alexicles eranum ab amicis, inter quos Aristocrates et Sostratus erant, corrogaverat, ea condicione, ut unusquisque quingenas drachmas daret (πεντακοσιόδραχμος ἔρανος) et ut hae pecuniae certis temporum intervallis redderentur. Mille drachmae duae portiones, Aristocratis patris et Sostrati filii, esse videntur; cf. BGU 1133¹⁵ μέχρι το(ῦ) ἐκτίσ(αι) [δ] ἐάν ἐνοφίλῃσας(ι) πρὸς τὰ δύο ὀνόματα (sc. erani). 4 Neque quis sit Callistagoras neque quo consilio commemoretur eum erani participem fuisse, perspicuum est. Putaverim tamen ambiguum locutionem μετέχειν τοῦ ἐράνου hic de debitore potius quam de creditore usurpari. Dttb. 5 Hic accusativus pro ἐσθῆτι etsi alibi non invenitur, similitum metaplasmodum exempla nequaquam rara sunt (cf. G. Meyer Gr. Gr.³ 427). 6 Sostrati pater (v. 3) esse videtur. 7 Id quod cui ex erano postulandum erat, alii cedere poterat; adde hoc exemplum 'cessionis' iis quae collegit L. Wenger Die Zession im Rechte der graeko-aegypt. Papyri (Stud. in onore di C. Fadda) 1906, 6 f. cf. Lipsius Att. Recht 734. 8 Cf. καταφοραί BGU 1133¹¹, μηνιαῖα καταβολαί BGU 1135⁸ i.e. summae singulis mensibus vel annis reddendae; San Nicolò Aeg. Vereinsw. I 221. A pluribus igitur debebantur Sostrato illae mille drachmae, ut appareat, Alexiclem non suo unius nomine pecuniam ab amicis corrogasse. Quae exigi non poterunt, ea Sostratus et Aristocrates ex sua re familiari se genero numeraturos promittunt; cf. Partsch Bürgschaftsrecht I 166³. 9 Sostratus (alius sine dubio ac v. 3. 8. 11) illa quattuor decem milia drachmarum Callippo iam debuisse videtur antequam eius filiam in matrimonium duceret.

- 15 κράτης: Μυ: Ἀρισταγόρην τὴν θυγατέρα ἐνηγγύησε Φιλοτίμῳ
 γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε μ[υρί]ας δραχμάς. ▷◁ Καλλιξ[ενος] τὴν
 θυγατέρα Τιμηκράτην Ῥοδοκλεῖ καὶ προῖκα ἔδωκεν ἑπταχο[σ]ίας
 δραχμάς· τοῦτου ἐσθὴν τριακοσίων· τὴν ἐσθὴν [καί] ἑκατὸν δ[ρα]χμάς
 ὡμολόγει ἔχειν Ῥοδοκλῆς, τῶν δὲ τριακοσίων [δρα]χμῶν | ὑπέθηκε 10
 Καλλιξενος Ῥοδοκλεῖ τὸ οἶκ[η]μα τὸ ἐμ πόλει, ὧι γείτων [ἡ οἰκία ἡ] |
 20 Κτησιδήμου τοῦ Χαιρέλα. ▷◁ Δεξικλῆς Μνησῶ τὴν θυγατέρα ἐ[ν]-
 ηγγύησε Τιμέαι: Πυρ: γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε τρισχ[ι]λιάς 11
 πενταχοσίας: ▷◁ Κτησωνίδης: Θαρ: Δικαίην τὴν ἀδελφὴν 12
 ἐνηγγύησε Παππία: Πα: γυναῖκα, καὶ προῖκα χ[ι]λιάς 11 ἀργυρίου
 καὶ ἐσθὴν πεν[τα]χοσίων· τὴν ἐσθὴν ὡμολόγει ἔχειν Παππίας καὶ
 25 ἀργυρίου | ἑκατὸν δραχμάς. ▷◁ Θαρσαγόρας: Μνη 13: ἐνηγγύησε
 Πανθαλίδα τὴν | θυγατέρα τὴν Μνησιβούλου Πυρράκωι: Θαρ: γυναῖκα,
 καὶ προῖκα τὴν οἰκίαν τὴν ἐμ προαστίωι: ἦι γείτων: Νικίας Χαρίου:
 ὥστ' εἶναι κύριον τῆς | οἰκίας Θαρσαγόραν: ἔως ἂν ζῇ. 14. ▷◁ Κτη-
 σίων: Ἀγλω: ἐνηγγύησεν Ἑρμοξένην τὴν θυγατέρα Ἰερωνίδῃ: Ν..
 30 γυναῖκα, καὶ προῖκα ἔδωκε χιλί[α]ς μὲν καὶ ἑξακοσίας κ[αί] τῇ[ν] οἰκίαν:
 Ἀρχίνου 15 ἦι γείτων: ἡ οἰκία | ἡ Καλλίππου τοῦ Ἡρᾶ [καί] θεράπει-
 ναν ἦι ὄνομα Σύρα κ[αί] | ἄλλην θεράπει[ν]αν - 15 *lit.* - ▷◁ Εἰδε[-
 σίλεως Τ.... οὔσαν τὴν θυγατέρα Καλ[λί]αι γυναῖκα καὶ προῖκα
 35 ἔδωκεν XX: τοῦτου ἀργυρίου, -- Εὐβουλος | τὴν θυγατέρα - 24 *lit.* - X

10 Pro parte reliqua dotis hypothecam socer constituit cf. Weiss Pfandrechtliche Untersuchung. I 1909, 84; Hitzig Griech. Pfandrecht 41.

11 Compendia scripturae cf. Nachmanson Eranos Ups. X 1910, 128.

12 Cum novies pater nominetur qui dotem constituit, semel hic occurrit frater, semel (v. 26) avus paternus cf. tit. Ephes. supra n. 364₅₅ ὅσοι δὲ φερνὰς ὀφείλουσι θυγατέριοις ἢ ἀδελφαῖς ταῖς αὐτῶν, μεμερικότες ἐκ τῆς πατρῴας οὐσίας.

13 Μνη(σιβούλου) supplendum videtur, neque vero idem homo intellegendus qui v. 26 Panthalidis pater appellatur. Nam sic ut v. 22 simpliciter τὴν ἀδελφὴν diceretur. Quare Dar. statuit, Mnesibuli (I) filium fuisse Tharsagoram, huius Mnesibulum (II), huius filiam Panthalida, ut patre virginis mortuo avus paternus eam Pyrrhaco patruo, fratri Mnesibuli II, nuptum det et dotem constituat, ut erat avi paterni; cf. [Dem.] XLVI 18 et Burgkhartd l.a. 12.

14 De hac donatione mortis causa egit E. F. Bruck Die Schenk. auf den Todesfall im griech. u. röm. Recht 1909, 93.

15 Memorabile est prioris domini nomen tamquam proprium domus mansisse. Nam tunc quidem non amplius Archini, sed Ctesionis erat. Eodem modo Deli saepius domus appellabantur ex. gr. οἰκία ἢ τῇν Καλλίου, Ἀπατουρίου sed etiam οἰκία Ἀπατουρίου, cf. Bull. hell. XXIX 1905, 425.

τούτου ὁμολόγει 16 *nomen* ἔχειν - 16 lit. - Εὐβουλος | Θαρσ: | ατα - 20 lit. -
 ▷◁ Λυσαν|δρίδης .. την - c. 91 - ἐνηγγύησι καὶ προίκα ἔ[[δω]κε XXX 17 --

16 Haec declaratio mariti quae ter rexit (cf. v. 13. 24) exemplum acceptionis in iure Graeco est. Eadem formula ὁμολογῶ ἔχειν rexit in papyris vel ostracis saec. I p. Chr. Wilcken Ostraka I 86; Mitteis-Wilcken II 1, 72 sq. (ὁμολογία); tit. Delphic. n. 241 D₁₆₆ ὁμολόγεον παραλαβεῖν τὰ χρήματα ταῦτα. 17 Sequuntur septem versuum reliquiae tam exiguae, ut eas recipiendas non existimaverimus (v. 40 Ἀ[ρισ]τομένης, v. 44 [ἐνηγγύη]σεν τὴν θυγατέρα Τιμαλ...).

Testamenta. Cf. n. 631 Alcesippae testamentum — Manumissio per testamentum. Syll.² 734. Cf. etiam Iura sepulchrorum.

26. Locatio εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον (Erbpacht).

Cf. supra n. 302.

1216. In Piraeo. Edd. Wescher Rev. arch. XIV 1866 p. 352 (Kirchhoff Herm. II 169; Syll.² 834; Inscr. jurid. I 240 XIII *ter*); IG II 1058 (Michel 1355). Cf. Fraenkel Herm. XVIII 314; Ziebarth Vereinsw. 121; Guiraud Propriété fonc. en Grèce 427; Poland Vereinsw. 82, 314. [Zie]
 ἀγαθεῖ τύχει. ἐπὶ Φιλιππίδου ἱερέως 1. κατὰ τὰδε ἐμίσθωσαν Ἀντί-
 5 μαχος Ἀμφιμάχου, Φειδόστρατος | Μνησιχάρου, Δημάρετος Λεωσθένου,
 Κτησίας Κτησιφώντος, Κτήριππος | Κτησιφώντος, Κτησιχάρης Κτησι-
 φ[ώντος, Κτησίας Τιμοκράτου, Χαιρέα|ς Μνησιχάρου, Κυθηρίων οἱ
 10 μερίται 2, | τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐν Πειραεῖ καὶ τὴν οἰκησ[ιν] τὴν προσ-
 οῦσαν αὐτῶι | καὶ τὸ οἰκημάτιον τὸ ἐπὶ τοῦ κορυῶνος εἰς τὸν ἅπαντα
 χρόνον Εὐχράτει Ἐσχίου Ἀφιδναίωι δραχμῶν ΠΠΠΠ τοῦ ἐνιαυτοῦ

Litt. saec. IV med. 1 Hanc tabulam eodem modo ac Syll.² 832 in templo depositam esse ideoque sacerdotis nomen praescriptum habere Kirchhoffius docuit. Differt Philippides sacerdos in titulo item in Piraeo invento IG II 1333 [ἱε]ροποιοὶ οἱ ἐπὶ Φιλιππίδου Ἀρτέμ[ιδ]ι ἀνέθεσαν κτλ.; cf. Kirchner PA 14352. 2 Pollux VIII 136 μερίτας appellatos dicit eos

qui inter se rem aliquam partiti essent. Hic eos significari, quibus dominium unius rei non divisae commune sit, ex ipso titulo apparere mihi videtur; nempe locant hi octo homines coniuncti unum fundum cum aedificiis. Illos autem viros non societatem inisse communis lucri faciendi causa, ut erat Fraenkelii sententia, verba εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον (v. 11) demonstrant. Iure igitur meo olim conieci Κυθηρίων μερίτας esse demi noti Κυθηρρίους, quamquam simplici consona scriptos, probatum illud quidem a Kirchnero (PA ad singulos viros) et Polandio p. 314, cum Dittenberger probatus a Roberts-Gardner Introd. Greek epigraphy II 130, 374 de dominis fundi τὰ Κυθήρια cogitaret.

ἐκάστου ἀτελεῖς ἀπάντων, ἐφ' ὧτε διδόν|αι τὰς(ς) μὲν ΔΔΔ ἐν
 15 τῷ Ἑκατονβαϊῶνι, τὰς δ' εἴκοσι καὶ|τέτταρας ἐν τῷ Ποσιδεῶνι,
 ἐπισκευάσαι δὲ τὰ δεόμε|να τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῆς οἰκήσεως ἐν
 τῷ πρώτῳ|ἐνιαυτῷ. ἐάν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὰ |
 γεγραμμένα ἢ μὴ ἐπισκευάζει, ὀφείλῃεν αὐτὸν τὸ διτ|λάσιον καὶ
 20 ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μη|θὲνα λόγον λέγοντα. ἐν-
 γυητῆς³ τοῦ ποήσῃεν τὰ γεγρα|μμένα Ἑξήκτας Ἀφιδναῖος ἐν τῷ
 χρόνῳ τῷ γεγρα|μμένῳ. βεβαιού|ν⁴ δὲ τὴν μίσθωσιν Κυθηρίων τοὺς
 μερῆ|τας Εὐκράτει καὶ τοῖς ἐγ|γόνουσιν αὐτοῦ· εἰ δὲ μὴ, ὀφείλῃεν |
 25 δραχμὰς Χ. ἀναγράψαι [δὲ τὰ]σδε τὰς συνθή|κας Εὐκράτην ἐν στήλει
 λιθίνει καὶ στῆσαι [παρὰ τὸ]ν ἥρω⁵. ἐὰ|ν δὲ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται
 ἢ ἄλλο τι ἀπ[ό]τεισμα⁶ τρὸ|πωι ὁτωιού|ν, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ
 τὸ τίμημα κα|θ' ἑπτὰ μνᾶς⁷. θεοί.

3 Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 159. 4 I.e. „nur die Vertragserfüllung schlechthin“. Partsch l.l. 3421. 5 Supplevit Dttb. Herm. XVI 199.

6 Supplevit idem. Primae litterae post lacunam Ξ superesse, quod eodem iure ad E atque ad Ξ, fortasse adeo ad ε referre liceat, lapide examinato testatur K. Vox ἀπότεισμα quod sciam hucusque ignota, sed recte formata et huius loci sententiae accommodata. Dttb.

7 I.e. secundum pretium rerum locatarum, quod est septem minarum. Conductor annuas quinquaginta quattuor drachmas pendit (v. 12), quae merces efficit 7⁵/₇ p.c. illarum septem minarum; apud Isaëum XI, 42 (Boeckh Staatsh. I 178) 8⁴/₇ p.c. in simili locatione conductione penduntur. Cf. Francotte Les financ. des cités grecq. 38.

Δ 1217. Thasi, saec. IV. Edd. Bergmann Herm. III 1869, 233 (SGDI 5483; O. Hoffmann Griech. Dial. III 35, 71; Ziehen Leg. sac. II 110; Michel 1361; Dimitzas Μακεδονία 1364); IG XII 8, 265; Picard Bull. hell. XXXVI 1912, 240. Cf. Inscr. jur. I 256.

[Zie]

ἐπὶ Λυσιστράτου [τοῦ Α]ἰσχρο|νωνος ἄρχο|ντος τύχηι ἀγαθῇ|. 1 | ἐπὶ τοῖσδε
 ἐκδόδοται [ὁ κῆπος ὁ] Ἑρακλέος ὁ πρὸς [τῷ Ἀσκληπιεῖω] (?) 2· ὁ
 ἀνα|]ραιρημένος τὸν κῆ[πον τὸ χωρ]ίον καθαρὸν παρέξει [τὸ περὶ (?)
 τὰς] 3 | πόλεις, ὅπου ἡ κόπρος [ἐξεβάρλλε]το. ἦν δὲ τις ἐγβάρλλη[ι κό-
 5 | προν ἐς] 4 | τὸ χωρίον, εἶναι τὸ ἄγρος⁵ τοῦ ἀναιρερημένου τὸν κῆπο|ν,

1 Suppl. Bergmann et Bechtel; κατὰ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου Bergmann, Picard. — De longitudine vss. 1—5 non constat. 2 Suppl. Wilamowitz; τῇ πόλει. Fredrich; πρὸς [τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀσκληπιεῖου] Bergmann.

3 Suppl. Wilam. ; καὶ τὸν τόπον τὸν περὶ τὰς Picard; καὶ κεκλημένους τὰς Ziehen. 4 Suppl. Fredrich; τῶν δούλων κόπρον ἐς ceteri. 5 τὸ ἄγρος i.e. culpam s. piaculum, „sera responsable du sacrilege“ Pic.

τὸν δὲ] | δοῦλον μαστιγώσαντα ἀθῶιον εἶναι. ὅπως δὲ τὸ χωρίον καθ[αρὸν] | παρέχῃ, ἐπιμέλῃσθαι τὸν ἀγορηγόνον καὶ τὸν ἱερέα τοῦ | Ἀσκληπιοῦ τοὺς ἐκάστοτε ἐόντας· ἦν δὲ μὴ ἐπιμέλωνται, | ὀφείλῃεν
 10 αὐτοὺς τῆς ἡμέρας ἐκάστης ἡμίσεκτον ἰρὸν τῷ | Ἀσκληπιῷ· δικάζεσθαι
 δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλῃεν· | τὸν δὲ ἀναιρερημένον τῷ[i
 ἰ]ρεῖ καὶ τῷ ἀγορανόμῳ ἕκτην ὀφείλῃεν | τῆς ἡμέρας⁶.

⁶ τὸν δὲ τὸν ληφθέντα Picard.

Decretum Thasiorum de locando horto Herculis sito prope Asclepieum vel prope portas, quem qui conducit, ei servitus imponitur, ut fundum quendam Aesculapii sacrum qui stercore immisso inquinari solebat, purum conservet.

2. Iura sepulchrorum.

Disposuit E. Ziebarth.

Adde n. 43 catalogum Atticum Erechtheïdis a. 459/8; 77 catalogum Atticum sepulchralem c. a. 425/4. 505 (²908) aram Camirensium.

De variis formis titulorum sepulchralium post alios multos egerunt:
 B. Keil Über kleinasiatische Grabinschriften Herm. XLIII 1908, 522—77
 [= B. Keil].

H. Stemler Die griechischen Grabinschriften Kleinasiens. Diss. Strassbg.
 1909 [= Stemler].

1218. Iulietarum Ceae insulae leges sepulcrales saec. V exeuntis. Iulide, nunc Athenis. In fronte tit. I, a dextra tit. II, in parte aversa duo alia decreta mutila. Edd. Koehler Ath. Mitt. I 1876, 139 (Roehl IGA 395 a; Inscr. jur. I, II; Hoffmann Gr. Dial. III 22, 42; Michel 398; Syll.² 877/8 al.); IG XII 5, 593 (SGDI 5398; Ziehen Leg. sacr. 93; Solmsen³ 54). Cf. Dragumes Ath. Mitt. X 1885, 172; Pridik De Cei reb. 157. 34; Soudhaus De Solonis legibus 1909, 36. [H²]

Legis Ceae 'universa ratio Graecorum civitatibus communis erat. Immodico enim sumptui funebri ac lamentationi iam sat antiquis temporibus eos mederi studuisse constat, ac fere nobilissimus quisque legum lator id egisse traditur cum Lycurgus (Plut. Lyc. 27), Charondas (Stob. Flor. XLIV 40 = IV p. 153 Hense), Pittacus (Cic. leg. II 66), Diocles Syracusanus (ad eum refert Z. quae Diod. XI 38 tradidit), tum Solo, cuius legem decemviri Romani in XII tabulas transtulerunt, aemulusque eius Demetrius Phalereus (Brueckner Arch. Jahrb. Anz. VII 1892, 23), horumque exemplum philosophi, cum de legibus scriberent, secuti sunt (Plat. Leg. XII 958 d sqq.; Cic. leg. II 22, 55 sqq.)'. Zieh. Ex titulis qui huc spectent praeter Gambrei urbis legem (n. 1219) tenemus illam Labyadarum Delphorum, quam infra saepe citavimus (= Lab.). Tegeatarum vero lex (IG V 2, 4) ad Cleonaeorum illam propius accedit (IG IV 1607; Amer. journ. arch. V

1903, 147; nova addet Frickenhaus), quae in lustrationibus perpetrandis versatur.

οἷδε νόμοι περὶ τῶν καταφθιμ[έ]νων¹· κατὰ τ[ι]ὰδε θά[π]τεν τὸν I
θανόντα²· ἐν ἐμα[τ]ί[ο]ις τρι[ε]σι³ λευκοῖς, στρώματι καὶ ἐνδύματι
5 [καὶ] ἐπιβλέματι — ἐξέειναι δὲ καὶ ἐν ἐλάσ[σ]ορ[ι] — μ[ε] πλέονος ἀξίοις
τοῖς τρισὶ ἑκατὸν ὀρ[α]χ[μ]έων. ἐχφέρειν δὲ ἐγ κλίνῃ⁴ σφηνόπο[δ]ι⁵
[χ]αὶ μὲ καλύπτειν τὰ δολ[ο]σχερ[έα]⁶ τοῖς ἐματ[ι]οῖς⁵. φέρειν δὲ
οἶνον ἐπὶ τὸ σῆμα μὲ π[λ]έον | τριῶν χῶν καὶ ἔλαιον μὲ πλέο[ν] ἐνό[ς],
10 τὰ δὲ | ἀγγεῖα ἀποφέρεισθαι. τὸν θανόν[τ]α [φέρειν | κ]ατακακα-
λυμμένον⁷ σιωπῇ μ[ε]χ[ρ]ι [ἐπὶ τὸ | σ]ῆμα. προσφαγίωι [χ]ρῆσθαι
κατὰ τὰ π[ά]τρι[α]⁸. τ[η]γ κλίνην ἀπὸ το[ῦ] σή[μ]ατος καὶ τὰ σ[τ]ρώ[μ]-

Litterae vulgares Ionicae στοιχηρῶν dispositae. Versus 17 in rasura rescriptus multo arctiorem litterarum collocationem habet. De memorabili vocalem *e* productam significandi ratione, ex qua H scribitur ubi Ionicae vocali alpha reliquarum dialectorum respondet, E ubi eta in omnibus dialectis constanter servatur, disputavit Dttb. Herm. XV 225. Tituli originem non magno intervallo ab a. 420 abesse collegit Becht. ex dativo ταῦταις v. 27. Qui cum nullo modo aliunde atque ex Attica dialecto in hunc titulum pervenisse potuerit, apud ipsos Athenienses non ante finem belli Archidamii usitatus erat. Meisterhans³ 120/1.

1 Non nova lex rogatur, sed quae iam pridem fuerat lapidi inscribitur et publice proponitur. Aliter enim similem formulam atque est in tit. II sine dubio etiam hic haberemus. K. Lab.: ἡδὲ ὁ τεθμὸς πὲρ τῶν ἐντοφῆων. 2 Incipit lex ab exsequiis; quae antea fieri solebat πρόθεσις, de ea quia intra domum fiebat, publica civitatis lege omnino non cautum fuisse coniecit K.

3 Plut. Sol. 21 ἐναγίζειν δὲ βοῦν οὐκ εἶαζεν (ὁ Σόλων), οὐδὲ συντιθέναι πλέον ἱματίων τριῶν. La: μὴ πλέον πέντε καὶ τριάκοντα δραχμ[α]ν ἐνθέμε[ν] μῆτε φοίχω· τὰν δὲ παχεῖ[α]ν γλαῖναν φωτῶν εἶμεν· αἱ δὲ τι τούτων παρβάλλοιτο, ἀποτείσαιτο πενήκοντα δραχμάς, αἱ κα μὴ ἐξομόσῃ ἐπὶ τῷ σάματι μὴ πλέον ἐνθέμεν· στρώμα δὲ ἥν ὑποβαλέτω καὶ ποτκαλάιον ἥν ποτθέτω. 4 De

lectorum formis cf. Ransom Couches and beds of the Greeks.... Chicago 1906. 5 Feretrum pedibus cuneiformibus (cf. σφηνοπάγων). 6 Hes.

δόλος· πάσσαλος. Hoffm. Partes lecti, fortasse etiam pedum intellegit Zi. Quamquam enim adiectivum ὀλοσχερέα per se probum est, tamen τὰδ' (Favre Thes. Ion. 290) displicet. So: μὴ καλύπτειν, τὰ δ' ὀλοσχερέα. 7 Eadem de causa Solonis lex iussit ante solis ortum mortuos efferri (Dem. XLIII 62: ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἂν προθῶνται, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν), nempe ne solis lux aspectu mortui inquinaretur. Lab: τὸν δὲ νεκρὸν κεκαλυμμένον φερέτω σιγαῖ, κῆν ταῖς στορεαῖς μὴ καττιθέντων μηδ' αμεῖ... 8 Athenienses Solonis lege in funeribus bovem immolare vetabantur (cf. not. 3). Fortasse ea ipsa de causa, quia alibi talibus sacrificiis interdictum erat, definite in lege Iulietarum scriptum est ut ea ex more maiorum fierent. K.

16 ματα ἐσφέρεν ἐνδόσα. τῇ δὲ ὑστερα[γι ἀ]ποραίνεν τὴν οἰκίην
ἐλευθέρον θαλά[σση]ι⁹ πρῶτον, ἔπειτα δὲ ὑσώπωι¹⁰ ο[ἱ]κ[η]τή[ρ]ι[α]
ἀπ[αν]τα· ἐπὶ δὲ διαρανθῆι, καθαρὴν ἔναι τὴν οἰκίην, καὶ θύῃ θύεν
ἐφ[᾽]ἱστ[ι]α. | τὰς γυναῖκας τὰς [ἰ]ούσας [ἐ]πὶ τὸ κῆδ[ος] μῆ¹¹ | ἀπέναι
20 προτέρας τῶν ἀν(αν)δρῶν ἀπὸ [τοῦ] ο[ἱ]ήματος. ἐπὶ τῷ θανόντι
τριχόστ[ι]α μῆ | π[ο]ιῖν¹². μὲ ὑποτιθέναι κύλικα ὑπὸ τῇ γ[κλ]ῖν[η]ν,
μεδὲ τὸ ὕδωρ ἐκχεν, μεδὲ τὰ καλλύ[σ]μα[τα]¹³ φέρεν ἐπὶ τὸ σῆμα.
8που ἄν [θ]άνηι, ἐπῆ[ν] ἐ[ξ]ενηχθεῖ, μὲ ἰέναι γυναῖκας π[ρὸς] τ[ὴν]
25 οἰ[κ]ίην ἄλλας ἢ τὰς μαινομένας¹⁴. μια[ίν]εσθ[αι] δὲ μητέρα καὶ
γυναῖκα καὶ ἀδελφεὰς καὶ θυγατέρας, πρὸς δὲ ταύταις μὲ π[λ]έον
π[έ]ντε γυναικῶν, παῖδας δὲ [τῶν] θυγατρῶν καὶ νεψιῶν¹⁵, ἄλλον
30 δὲ μ[ε]δένα. τοὺς μια[ίν]ομένους¹⁶ λουσαμένους¹⁷ παρῆ[τα] - σι¹⁷ ο[...]
ὑδατος [χ]ύσι καθαροὺς ἔναι¹⁸ σιω - ρι - | (duo vss. mutili) | -

⁹ Suppl. Roehl. Aqua marina in lustrationibus usos esse veteres multis testimoniis comprobatur. Cf. Eurip. Iphig. Taur. 1167 θαλάσσα κλύζει πάντα τάνθρώπων κακά. ¹⁰ Hyssopum restituit Dr. ¹¹ Dem. XLIII 62: βαδίζειν δὲ τοὺς ἄνδρας πρόσθεν, ὅταν ἐκφέρωνται, τὰς δὲ γυναῖκας ὀπισθεν. K. Sed hoc de ipsa pompa funebri dicitur; postea cavendum erat, ne mulieres ante viros abirent neve urbem gemitu implerent. Quare μῆ suppl. Hi., quamquam unius litterae spatium vacat. ¹² Schoemann ad Isaeum p. 219 demonstravit, Athenis sacra facta tertio (τρίτα), nono (ἔνατα), trigesimo (τριακάς, τριακάδες) die post funus (non post mortem). Iulide haec fieri vetantur, illa duo sine dubio ibi non minus fiebant quam Athenis. K. La: μηδὲ τῇ ὑστεραῖαι μηδ' ἐν ταῖς δεκάταις, μεδ' ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς μήτ' οἰμώζεν μήτ' ὀπτοῦζεν - ¹³ Suppl. Koe. καλλύσματα vocabulo Hesychius utitur in interpretanda voce σάρματα (purgamenta). K. ¹⁴ Dem. XLIII 62: μηδ' εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος εἰσιέναι, ἐπειδὴν ἐξενεχθῇ ὁ νέκυς, γυναῖκα μηδεμίαν πλὴν ὅσαι ἐντὸς ἀνεψιᾶδων εἰσιν. ¹⁵ κάν. suppl. Hoffmann (Zie); aliter Blass SGDI IV p. 777. ¹⁶ De mulieribus La: ἀλλ' ἀπίμεν φοιτᾶς ἕκαστον ἐχθῶ ὁμεστίων καὶ πατραδελφεῶν καὶ πενθερῶν καὶ κηγόνων καὶ γαμβρῶν. ¹⁷ I.e. mulieres de quibus v. 25—29 dicitur, et viros omnes agnatos. Hic igitur masculino genere recte utitur de utroque sexu, cum antea v. 29 ἄλλον δὲ μηδένα (neminem praeterea) levi inconcinnitate dictum sit de mulieribus. ¹⁸ Vestigia dubia. ¹⁹ Schol. Arist. Nub. 838: ἔθος ἦν μετὰ τὸ ἐκκομισθῆναι τὸ σῶμα καθαρμοῦ χάριν ἀπολοῦσθαι τοὺς οἰκίους τοῦ τεθνεῶτος. Cf. 1042⁴. 5.

35 40 [ἐδο]ξεν τῇ | [β]ουλῇ καὶ | [τ]ῷ δήμῳ | [τ]ῇ τρίτῃ | [ἐπ]ὶ τοῖς ἐνι- |
45 [αυ]σίοις¹ κα[θ]α[ρ]οὺς εἶ[ν]αι τοὺς ποι[οῦ]ντας², ἐς [ἡ]ρόν δὲ μὲ

στοιχῶδόν. Et scribendi ratio et dialectus Attica, nisi quod καθαρὴν habes. ¹ Sacra quae quotannis obitus aut sepulturae die repetuntur. K. ² Sc. τὰ ἐνιαύσια, ut v. 20 est τριχόστια ποιεῖν, Isae. II 37 τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνατα ἐποίησα. K.

50 ἱ[έ]ναι, καὶ τὴν [ο]ἱ[κ]ίαν καθα[ρ]ὴν εἶναι μέ[χ]ρι³ ἂν ἐκ τοῦ [σ]ή-
ματος ἔλ[θ]ωσιν.

3 Ml. Suppl. Dttb.

1219. Gambreotarum lex sepulchralis saec. III. Gambrei (ubi n. 302); nunc Berolini. Edd. *CIG 3562 (Inscr. jur. I, III; Michel 520; Syll.² 879); Besch. ant. Skulpt. Berlin 1176 (Ziehen Leg. sacr. 193). [Hi]
ἀγαθῇ τύχῃ, ἱερονομοῦντος¹ | Δημητρίου, μηνὸς Θαραγλιῶνος | δευ-
5 τέραι, Ἀλέξων Δάμωνος εἰπεν· νόμον εἶναι Γαμβρειώταις | τὰς πεν-
θοῦσας ἔχειν φαιὰν ἐσθῆ|τα μὴ κατερρυπωμένην· χρῆσθαι | δὲ καὶ
τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας | τοὺς πενθοῦντας ἐσθῆτι φαιᾷ, | ἑάμ
10 μὴ βούλωνται λευκῇ². ἐπιτε|λεῖν δὲ τὰ νόμιμα τοῖς ἀποικομέ|νοις
ἔσχατον ἐν τρισὶ μηνσίν, τῷ δὲ | τετάρτῳ λύειν τὰ πένθη τοὺς ἄνδρας,
τὰς δὲ γυναῖκας τῷ πέμπτῳ³, | καὶ ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας |
15 καὶ ἐκπορεύεσθαι τὰς γυναῖκας | τὰς ἐξόδους τὰς ἐν τῷ νόμῳ γε-
γραμμένας⁴ ἐπ' ἀναγκῶν⁵. τὸν δὲ γυναικονόμον τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου
20 αἰ|ρούμενον τοῖς ἀγνισμοῖς τοῖς πρὸ | τῶν Θεσμοφορίων ἐπεύχεσθαι
τοῖς ἐμ|μένουσιν καὶ ταῖς πειθομέναις τῷ|δε τῷ νόμῳ εὖ εἶναι καὶ
τῶν ὑπαρχόν|των ἀγαθῶν ὄνησιν, τοῖς δὲ μὴ πειθο|μένοις μηδὲ ταῖς
25 ἐμμενούσαις⁶ τὰ|ντάντια· καὶ μὴ ὄσιον αὐταῖς εἶναι, ὥς | ἀσεβοῦσαις,
θύειν μὴθενὶ θεῶν ἐπὶ δέ|κα ἔτη. τὸν δὲ μετὰ Δημήτριον | στεφανη-
30 φόρον ταμίαν⁷ αἰρεθέντα | ἀναγράψαι τόνδε τὸν νόμον εἰς δύο | στήλας

1 Idem magistratus Pergamenorum est n. 982₂. Cum pontificibus Romanis componuntur a Dion. Hal. ant. R. II 73, 3: ὥστε εἰ βούλεται τις αὐτοὺς ἱεροδιδασκάλους καλεῖν εἴτε ἱερονόμους εἴτε ἱεροφύλακας εἴτε, ὥς ἡμεῖ ἀξιούμεν, ἱεροφάντας, οὐχ ἁμαρτήσεται τοῦ ἀληθοῦς. Attamen Demetrius ἱερονομοῦντος vice modo fungitur; munus enim praecipuum fuisse στεφανηφόρου ex vss. 27/8 collegerunt edd. inscr. jur. 2 In universum quidem apud Graecos luctus indicabatur vestibus nigris aut leucophaeis. Sed de albarum vestium usu, qui hic tangitur, cf. Plut. quaest. Rom. 26 p. 270 F: ἐν δὲ Ἀργεὶ λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὥς Σωκράτης ψήσιν, ὑδατόκλυστα.

Hermann-Bluemner Gr. Privatalt. 369. 3 Alibi multo etiam brevius erat tempus luctus, Lacedaemone duodecim dierum, Athenis et Argis unius mensis (Hermann-Bluemner 373^{1.2}). 4 De pompis aliisque caerimoniis Thesmophoriorum aliarumque eiusmodi feriarum haec intellegenda esse monuit B. 5 Herwerden Lex.² s.v. 6 I.e. καὶ ταῖς μὴ ἐμμενούσαις. Traiectiones negationis similes perfrequentes sunt in litteris Graecis, sed usus coniunctionis μηδὲ in hac re sane mirus ac singularis. 7 Cave coniungas στεφανηφόρον ταμίαν; immo intelligendum est τὸν ταμίαν τὸν αἰρε-
θέντα μετὰ Δημήτριον στεφανηφόρον.

καὶ ἀναθεῖναι τῇ μὲν | μίαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφορίου, τὴν
δὲ πρὸ τοῦ νεῶ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λοχίας· ἀνενεγκάτω | δὲ ὁ ταμίας
35 τὸ ἀνάλωμα τὸ γινόμενον εἰς τὰ στήλας τῷ | πρῶτῳ λογιστηρίῳ 8.

8 I.e. proximo consessu logistarum, sicut τοῖς πρῶτοις Διονυσίοις ad proximas Bacchi ferias spectat. B.

1220. Nisyriorum lex saec. III. Nisyri. Ed. Hiller Arch. Jahrb. Anz. 1896, 24. 45 (Conze) et IG XII 3, 87 (Syll.² 880); cf. Inscr. jur. II 41. [Hi]

— | . . . εἰ δὲ τίς κα θά[πτη] 1 ἢ ἐπ[ίσταμα] 2 ἐφιστᾷ, ἀποτεισά[τω] |
5 δραχμᾶς μυρίας καὶ αἰρέτω | τὸν νεκρὸν ἢ τὸ ἐπίσταμα· εἰ [δὲ] | κα
μὴ ἄρῃ, αἰρόντω τοῖ προστ[ά]ται 3· εἰ δὲ κα μὴ ἄρῳντι το[ῖ] πρ[ο]-
[στ]άται, ἀποτεισάντω ἕκαστος | δραχμᾶς χιλίας ἐν εὐθύναι[ς], | φαι-
10 νέτω δὲ | ὁ χρήζων ἐπὶ [τῷ] | ἡμίσει εἰς τοὺς —] 4.

1 De huius verbi obiecto dubitare licet quia priora interciderunt ideoque omne tituli argumentum aliquid obscuri habet. Sed certe incredibile est hoc decretum ut n. 1218/9 ad sumptum funerum coërcendum spectare; neque enim quicquam in sepultura fieri singillatim vetatur, sed omnino sepultura interdicitur. Id vero aut cum Conzio ad locum referendum est, quem corpore mortui ibi condito inquinari religio erat (cf. etiam n. 936), aut quod Hillero mihique magis probatur, ad genus hominum quibus id poenae loco proponitur, ne in solo patrio sepulcrum nanciscantur; cuius rei exemplum notissimum est illud μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ ταφῇναι apud oratores Atticos (Hyperid. II 20. III 18. Demosth. XXI 106. LVII 70). Atque hic quidem fragmentum decreti de tyrannis impune interficiendis, quale est illud Iliensium Or. 218, nos tenere maxime probabile est. Dttb. 2 Hoc vocabulum propterea usurpatum esse videtur, quia omnes formas monumentorum sepulchralium comprehendebat.

3 Idem magistratus vocabulum in vicinis Calymniorum Cnidiorum Corum civitatibus habes n. 953₂₅. 978₂. 4 Cf. n. 722₁₁.

Δ 1221. Athenis. Ed. Sauciuc Jahresh. XV 1912, 88, 12.

[Zie]

5 [ὄ]ρος μ[ή]ματος 1 | παρὰ μὲν τὴν ὁδὸν ποδῶν τριάχοντα καὶ τετ-
10 τάρῳν, εἰς | [τὸ] δὲ εἶσω | vel εἶσω δὲ] -- 2.

1 De discrimine inter ὄρος σήματος et ὄ. μνήματος egit Eichler Ath. Mitt. XXXIX 1904, 138 sq. 2 Cf. tit. apud Sauciuc ib. n. 13 ὄρος μνήματος· τὸ εἶσω πόδες τριάχοντα, παρόδιοι εἴκοσι πέντε; Ziebarth SBak. Berl. 1898, 779₁₆; IG II 1079 ὄρος μνήματος παροδίου πόδες ΔΔΙ, εἰς τὸ εἶσω vac. ΠΙΙΙ vac. Omnes hi tituli memorabiles propter additam accuratam mensuram notam e titulis Latinis: in fronte, in via pedes tot, in agro, retro pedes tot, sed quae deest antiquioribus tit. sepulchralibus Graecis; cf. Keil 556.

1222. Athenis prope hortum regium. Edd. Kirchhoff IG I s.p. 120, 507b (Syll.² 884). [Zie]

5 ἑρος σήματο|ς Γλύκης Μαρ|αθονόθεν ἐν | ἄστρ[ι] οἰκόσ[η]ς, ἀδελφῆς |
[Ε]σχάτινος Κ|αλλίου 1.

C.a. 400. Litterae Ionicae praeter E pro H v. 5 et O pro Ω v. 3. 6, dispositae στοιχηδόν. 1 I.e. Ἐσχάτινος καὶ Καλλίου. Nam Ἐσχάτινος τοῦ Καλλίου intellegi nequit, quia patris nomen certe ipsi Glycae, non fratri additum esset.

• Δ **1223.** Oeae in portu Theraeorum. Ed. Hiller IG XII 3, 1626; cf. Klio I 225. [Hi]

• ἄβατον ἡρώισ|σας Φερεβώλας.

Therae homines defunctos et publice et necessariorum cura honoribus heroïcis cultos esse Epictetae testamentum (IG XII 3, 330) et per multa monumenta sepulcralia docent, ubi ὁ δᾶμος ἀφηρώϊζε τὸν δεῖνα sive ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἀφηρώϊζεν similia leguntur. Heroum cultui angelorum quae nobis christiana potius quam pagana aut hebraica visa erat religio successit; hinc unius tabellae inscriptio ἄβατον mutata est in ἀγγέλου (IG XII 3, 455). Alias tabulas in quibus ἄβατον legitur ibid. 453/4 procul ab urbe inventas ad eundem usum, non ad Iovis Καταιβάτα cultum (992²) referendas esse patet.

1224. Spartae. Edd. Wilhelm AEMOest. XV 1892, 121, 14; Preger Ath. Mitth. XXI 1896, 96¹ (SGDI 4435. 4437; Syll.² 898); IG V 1, 708. [Hi]

Εὐρυάδης 1

Τάσχος 3

Ὀλυμπιονίκας

ἐμ πο[λ]έμωι

ἐμ πολέμωι 2

Saec. III. 1 Non est patronymicum ab Εὐρύας derivatum (W.), sed ab ἀνδάνω verbi radice alteram compositi partem repetiit Dttb.; cf. αὐθά-
δης. Quibus nominibus addendi Δημ-άδης, Θυμ-άδης Bechtel Hist. Pers. 21.

2 Cf. Plutarch. inst. Lac. 18 p. 238 D ἀνείλε δὲ (Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης) καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων, πλὴν τῶν ἐν πολέμωι τελευτησάντων. Quod testimonium si ita interpretabimur, nihil omnino monumentis defunctorum praeter eos qui in bello occubuissent inscribi licuisse, ei fidem habere non licebit. Nam Roehl Ath. Mitth. I 230 monuit, etiam aliorum exstare titulos sepulcrales antiquos. Quare nescio an id modo interdictum fuerit, ne praeter nomen defuncti quicquam honoris vel vanitatis causa adderetur, nisi in eis qui pro patria occubuerant simplex et brevis huius rei mentio. Ceterum inde a saeculo quinto usque ad tertium haud pauci exstant tituli sepulcrales Laconici cum hoc eodem additamento (IG V 1, 699—710); inter eos satis antiqui: n. 702 χαίρη - ἐν πολ[έμωι] saec. VI/V, 703 Αἰν-
Dittenberger, Sylloge III.

hίας ἐν πολέμῳ saec. IV ineuntis, nec non Geronthraeus 1124: Εὐάκας ἐν πολέμοι ἐν Μαντινέαι qui vir in pugna anni 418 occubuisse videtur.

3 Cf. IG V 1, 145 (Spartae); Ἀντίμαχον Τάσκου, Τάσκος, Τασκάδας, Τασκαίνωδας al. in tit. Creticis (SGDI IV p. 1190/1); Τασκομένης Τασκομένου Μάγνης ἀπὸ [Μαιάνδρου, et hic certe originis Creticae (IG II 967₃₆).

Δ 1225. Fratrum Rhodiorum sepulcrum, saec. III in. Rhodi. Edd. Hiller Ath. Mitt. XX 1895, 222 cum imagine. 395 (v. Gelder SGDI 3835). Cf. v. Wilamowitz Gr. Lesebuch II 2, 151, 2; Dürrbach (not. 6). [Hi]

[ἄνδρας τ]οῦτοδ' ἀγαθοὺς κεῖθι | [τόδε χῶ]μα θανόντας. |

I [- c. 8 ι - T]ιμακράτους πρωιρατεύων¹ | [ἐς - c. 7 ι -]λίαν² ἀγωνιζόμενος ποτὶ | [Τυρρανούς³ ἐ]τελεύτασε. |

II - c. 8 ι - ης Τιμακράτους πλέων ἐν ταῖ | [ναυαρχίδι⁴ ἐν τοῖς παρακαθη- μένοις⁵ ἀγω]νιζόμενος ποτὶ Τυρρανούς⁶ ἐτελεύτασε.

Litteras alteri saeculi III parti attribuit Hi. l.l. Commune est trium fratrum e pago Peraeae Rhodiorum (not. 9) oriundorum sepulcrum. Quod aut a Rhodiorum republica (cf. Diod. XX 84, 3 a. 305: ἔγραψαν δὲ καὶ τῶν τελευταίων ἐν τῷ πολέμῳ τὰ σώματα δημοσίᾳ θάπτεσθαι) aut a pago (not. 9) factum esse conicias.

1 SGDI 3779₂₀ (Rhodi) πρωιρατεύσαντα τριηρέων. Iota sicut IG II 2836₄ προῖρ' ἰχτετάνυσται (saec. IV). G. In lapide Rhodio SGDI 4335 (vidit Hi) enumerantur: ἐπιπεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ τριηράρχου, γραμματεὺς ναυάρχου καὶ ταμία, κυβερνήτας, πρωιρεύς, κλευστάς, [πε]ντηκόνταρχος, ναυπαγός, ἐργαζόμενοι.

2 Ex. gr. [ἐς τὰν 'Ιτα -, Σικε]λίαν.

3 Cf. II.

4 Nobile exemplum praebuit ἡ ναυαρχίς ἐφ' ἧς ἐπλεῖ Θεοφιλόσκος in pugna ad Chium a. 201 contra Philippum regem commissa. Polyb. XVI 5, 1. 4. 5. Nec tamen de eadem re agi potest, cum et tempus differre videatur et hostes diversi sint.

5 Theophiliscus ille (not. 4. Pol. XVI 5, 4) τοὺς μὲν πλείστους ἀπέβαλε τῶν ἐπιβατῶν ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένους. Cum de navi longa agatur, hos non privatos quosdam adsidentes sed milites dici constat.

6 Aristides XLIII p. 540 ἐτέρων δ' (navium Rhodiarum) ἐμβόλους χαλκοστόμους τοὺς μὲν περὶ τοὺς λιμένας, τοὺς δὲ ἐν τοῖς ἄνω τόποις (ubi haec tabula inventa est) τῆς πόλεως μεμερισμένους σὺν πολλοῖς καὶ λαμπροῖς τοῖς λαφύροις, τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ Τυρρηνῶν ληστικῷ, τοὺς δ' ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σὺν Ἀλεξάνδρῳ. Haec quoque tabula in arce effossa est; sed in tumulto, i.e. extra urbem, fuisse versu 1 demonstratur. De Tyrrenorum rapinis cf. Hyperidis orationem περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν et n. 305¹. 8 (a. 325/4); Strab. V 232 de Antiatiibus: καὶ πρότερον δὲ ναῦς ἐκέκτηντο καὶ ἐκοινώνουν τῶν ληστηρίων τοῖς Τυρρηνοῖς καίπερ ἤδη Ῥωμαῖοις ὑπακούοντες, διόπερ καὶ Ἀλέξανδρος πρότερον ἐγκυλίων ἐπέστειλε, καὶ Δημήτριος ὕστερον (Polioretetes cum Macedoniam teneret a. 294—288. Wil.). Frustra igitur iam a. 338 *interdictum mari Antiati populo est* Liv. VIII 14, 8). Delii a. 299 Demonacte archonte (Dürrbach IG XI 2, 148₇₃, coll. Homollio Arch. intend. sacr. 68): καὶ ἄλλο ἀργύριον ἐξέειλον μετὰ τῆς βουλῆς ὃ ἐδανείσατο ἡ πόλις κατὰ ψήφισμα τοῦ δήμου

III - c. 91 - ς Τιμακράτεως συνταγματάρ[χας⁷ πεμφθεί]ς ποτι τοὺς λαιστὰς⁸
ἀγωνιζό[μενος ἐτελες]ότασε. |

[Ka]σαρεῖς⁹

εἰς φυλακὴν τῶν Τυρρηγῶν δρα[χ]μὰς 12 ἐπὶ ταῖς προσόδοις ταῖς τῆς πόλεως
παρόντων τῶν γραμματέων. Etrusci a. 285 a Romanis devicti, a. 280 debel-
lati num quid inter Punicorum bellorum turbas navibus et latrociniiis
praestiterint, ignoramus. Quare si per litterarum indolem licet, titulum
saeculi III primis annis tribuamus. 7 σύνταγμα quantum fuerit, dubium;
et Carthaginiensium σ. τῶν ἱππέων (Pol. IX 3, 9) novimus et Achaeorum
complura συντάγματα quae uni hipparchae parent (X 25, 6), et Romanorum
κοόρτιν appellatam σύνταγμα. Nihil igitur obstat quin eundem esse cen-
seamus atque πεντηκόνταρχον (not. 1 et n. 581₂₈ ἀγουμενοὶς ἐκάστωι ἀνδρῶν
μὴ ἐλασσόνων πεντήκοντα), quippe qui non πεντηκοντήρους dux fuerit, sed
trierarcho paruerit. 8 Cf. n. 581₅₂ εἰ δέ κα συνιστᾶται λαστήρια ἐν Κρήται
καὶ ἀγωνίζονται Ῥόδιοι κατὰ θάλασσαν ποτι τοὺς λαστάς Strab. XIV 652 τὰ
ληστήρια καθέϊλε. Diod. XX 97, 5 πειραταῖς τισιν ἀπεσταλμένοις ὑπὸ Δη-
μητρίου (a. 304). Piratae igitur fuerunt sed a Tyrrhenis diversi, seu Cre-
tenses seu alii. 9 Demoticum tres fratres comprehendit; num Casa-
rensium pagus publicum hoc monumentum esse iusserit, nunc disceptare
nolumus. Situm in Peraea Rhodia definiverunt Chabiaras, cf. IG XII 1, 273;
Ἀρχ. Ἐφ. 1911, 58 Γ', et Bent Journ. Hell. stud. IX 1888, 82; X 1889, 46
(tab. geogr.)

Δ 1226. Alabandis (Karavolar). Edd. Hauvette et Dubois Bull. Hell.
V 1881, 180, 1. Ectypum commodavit Institutum Austriacum, in quo pars
legitur. [Hv]

I - c. 91 - Ἀρτε-	II Μενεκλ[ῆν M?]ήνι-	III Ἰατροκλῆν Ἰατρο-
[- c. 71 - τοῦ] Ἀρ-	[ος] τοῦ Ἑρμίππου	κλήρους τοῦ Διν[υ]-
[- c. 41 - στ]ρατηγόν	στρατηγόν ἐπὶ	σικλήρους ² ΣΟΡΟ
[ἐπὶ χώρ]ας ¹ ὁ δῆμ-	χώρας ὁ δῆμος	ΤΕΙΝ ἄνδρα ἀγα-
[μος ἔθ]αψεν ἀγα-	ἔθαψεν ἀγαθόν	θόν καὶ τετελε[υ]-
[θόν ἄν]δρα καὶ τε-	ἄνδρα κα[ὶ] τετε[-	τηκότα ὑπὲρ [τῆς]
[τελευ]τηκότα	λευτηκότα ὑπὲρ	πατρίδος.
[ὑπὲρ τῆς] πατρί-	τῆς πατρίδος.	
[δος]. ³		

Saec. II exeuntis s. I a. Chr. Publicum Alabandorum nobilis urbis Caricae, cui Romani quoque libertatem et conventus honorem concesserunt (Plin n. h. V 109), sepulcrum tribus viris qui pro patria mortem obierunt conditum. Duo praetores fuerant; tertii munus, quamquam corruptit quaerarius — litteras ΣΟΡΟ enim nos quoque dispeximus, id quod σορο[πηγὸν] transscribere ridiculum esset — vix diversum fuerit.

1 N. 619₂₀ σ. ἐπὶ τὰν χώραν Rhodiorum (qui Caribus exemplum dederunt);

cf. 719¹ Atheniensium. 2 Debebat Διον-. 3 Cf. Bull. Hell. XI 310, 4 (Cyitarum Cariae) ὁ δῆμος ἔθαψεν καὶ ἐτίμησεν Ἀσκληπιδῶρον Ἀριστοδμήμου φίλης Ἡρακλιδῶς ἀνδρα γενόμενον καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ εὐεργέτην τῆς πατρίδος. Zie.

1227. Brundisii. Ex tribus antiquis apographis edd. Franz. CIG 5783, Mommsen CIL IX 48; Kaibel IG XIV 674; v. Gelder Gesch. Rhod. 471, 121 a et 413; IG Rom. I 466; Dessau I. lat. sel. 7780; Syll.² 883; cf. Wilhelm Z. öst. Gymn. 1916, 279. [Hi]

Εὐκρατίδας Πεισιδάμου | Πόδιος¹, | φιλόσοφος² Ἐπικούρειος, | τὸν τό-
5 πον τῆς Βρενδεσίων βουλής | εἰς ταφὴν ψηφισαμένης³.

Infra Graeca eadem Latino sermone scripta sunt hunc in modum:
Eueratidas · Pisidami · f · Rhodius, | philosophus · Epicurius · | l. p. d. d. d.

1 Homo ceteroqui ignotus. Eucratidas Rhodiorum eponymus: Nilsson Ac. Danem. 1909, 424, 209 (saec. II/I?). 2 Philosophi stoici monumentum habes IG III 1441 Ἰουλ. Ζωσιμανὸν τὸν διάδοχον τῶν ἀπὸ Ζήνωνος λόγων οἱ οἱ ἐνθάδ' ἔθαψαν, Platonici Rhodi sepulti Bull. Hell. XXXVI 1912, 230: Εὐμοιρέω Ἀρίδεικας -- Μούσαις, τὸν αἰδιδίμον αἶ σε τιθηνοῖς χερσὶ Πλατωνεύους θρέψαν ὅπ' ἀπραπιτούς. 3 De hac formula in titulis honorariis frequentissima cf. Gerlach Griech. Ehreninschr. 1908, 88. Zie.

1228. Ephesi prope Odeum, nunc Londini. Ed. Hicks Inscr. Brit. Mus. III 2 DCLV (Syll.² 881). [Zie]

τοῦτο τὸ ἡρῶον καὶ ὁ ἀνετός¹ τόπος ἐστὶν | Πονπωνίας Φαυστείνης, |
5 κοσμητεῖρης τῆς Ἀρτέμιδος² | ἀπὸ προγόνων, καὶ Μενάνδρου ἀνδρός
αὐτῆς. τοῦ ἡ|ρώου κήδονται³ Μυρραχίς | καὶ Νεῖκων καὶ οἱ λοιποὶ
10 ἀ|πελεύθεροι Μενάνδρου. | τούτου ἐγένετο ἐσφράγισμα⁴. | ζῶσιν.

Saec. III p. Chr. Nonnullis locis puncto distinguitur; v. 7 (perperam) ΤΑΙ·ΜΥ·ΡΡ·ΑΧΙC. 1 Cf. n. 867₃₃ ἀνεῖσθαι αὐτῆς ἱερά -- ut de fundis, cum de aliis rebus ἀνατιθέναι dicatur. Est igitur locus religiosus circumdatus muro (περίφραγμα). 2 Cf. CIG 2823. Αἰλίαν Λα[ί]βιλλαν, Ἀσίας ἀρχιερέαν καὶ κοσμητέραν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. CIG 3002. Οὐλπίαν Εὐοδίαν Μουδιανήν, τὴν ἱερέαν τῆς Ἀρτέμιδος --, γένος ἑχουσιν ἀνωθεν ἱερείων καὶ κοσμητεῶν, ἀδελφὴν Οὐλπίας Στρατῶ[ς] κοσμητεῖρης. 3 De cura sepulchri cf. Stemler 61; Keil 553. 4 I.e. ἐσφράγισμα, ἐξσφράγισμα. Quae vox itemque ἀποσφράγισμα significat exemplum sigillo munitum. Cf. tit. Del. Bull. Hell. XXXV 1911, 43, 31₂₃ ἐκ(σ)φραγισθεῖσης τῆς συγγραφῆς. CIG 3281₁₃ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφ. ἀπύκειται εἰς τὸ ἀργεῖον. Cf. Stemler l.l. 6¹.

1229. Hierapoli Phrygiae. Edd. post Sponium alios Franz CIG 3920; Judeich Alterth. Hierapolis 92, 51; cf. Cichorius ibid. 53 (Syll.² 872). [Hi]

Φλαούιος Ζεῦξις ἐργαστής¹, | πλεύσας ὑπὲρ Μαλέαν εἰς Ἰταλίαν πλόας²
 5 ἐβδομήκοντα | δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτοῦ καὶ τοῖς τέκνοις
 Φλαοῦιφ Θεοδώρῳ καὶ Φλαοῦιφ | Θεοδᾷ καὶ ᾧ ἂν ἐκείνοι | συνχωρήσωσιν.

1 Negotiator. Sic haud raro οἱ ἐργαζόμενοι dicuntur negotiatores Romani qui in oppido aliquo consistunt. Fr. Homolle Bull. Hell. III 371. VIII 119; Liebenam Städteverw. 218. Itinera sua diserte enumerat mercator Zelites Bull. Hell. XVII 530, 29: Μυρίνου πραγματω - καβασσης ἐπιδεδ[εγμένος πλόας εἰς] Ἰταλίαν Ῥώμην ις, Γε[ρμανίαν?] β' (an Γε[τουλίαν] pro Γαι -?), ἐπὶ τὴν ὁχθὴν δ', Δαλμα[τία]ν Ἰστροίαν Λιβυρίαν β', Ἀλεξάνδρειαν τὴν κα[τ'] Αἰγυπτου β', καὶ τὰ τούτων ἀνὰ μέσον φορικά, χρήματα πράξας ἔτη λε', αὐτῷ ἐποίησεν ζῶν ζῶντι (attulit Ci.). Conferas Arcadem bis profectum n. 7838 et notum illud: Μαλέας δὲ κάμψας ἐπυλάθου τῶν οἴκαδ' a Strabone VIII 378 illustratum (Zie.). 2 De nominibus νοῦς et πλοῦς recentiore aetate tertiam declinationem sequentibus cf. Kühner-Blass Gr. Gr. I 516⁵; Blass-Debrunner Gr. neutest. Griech. 4 § 52.

1230. Cyzici. Edd. Limnios Bull. Hell. XVII 1893, 453, 1 (Syll.² 894).

[Zie]

ὑπόμνημα | Βουλκακίας¹ Φαύστας, | δ' κατεσκεύασεν αὐτῇ² | Διονύσιος
 5 Ἀπολλωνίου | ὁ ἀνὴρ καὶ ἑαυτῷ | κ(αὶ) τοῖς τέκνοις.

1 *Volacius*, non *Volcatius* scribendum esse nomen gentile cum ex inscriptionibus Latinis apparet, tum ex testimoniis Graecorum et titulum et scriptorum, qui ubique *κ* habent. Cui rei maximum momentum tribuendum est quia *ti* et *ci* a librariis medii quod dicimus aevi identidem confunduntur, *ti* et *κi* nunquam. Cf. W. Schulze Lat. Eigenn. 377/8.

2 Formulam ὑπόμνημα τοῦ δεῖνος δ' κατεσκεύασεν vel ἡγόρασεν αὐτῷ ὁ δεῖνα non solum Cyzici usitatam fuisse, ut K. Keil observavit Philol. XVI 21 sq., sed etiam in Mysia et in ora Chersonesi Thracicae exemplis allatis demonstravit B. Keil 523.

Emptio sepulchri.

Δ 1231. Prope Nicomediam. Saec. III—IV p. Chr. Edd. Vidua Inscr. ant. tab. VII p. 8 (CIG 3777; Keil l. l. 537 cum commentario amplissimo). [Zie]

[Γ]άιος [Τ]ρύφωνος οἰκον[ό]μος ζῶν ἑαυτῷ καὶ τ[ῇ] | σ]υμβίῳ μου
 5 καὶ π[αυ]δ[ὲ] μου Μαρκιανῷ τὸν βωμ[ό]ν | καὶ τὸν ἀνδριάντα καὶ τὸν
 πε[ρι]κεῖ[μ]νον τόπον καὶ τρινχόν¹ | καὶ ἐν αὐτῷ πυάλους δύο, μί|αν
 10 μὲν φοιτῇ², ἑτέραν δὲ [ἐπει]σάνκτην. ἀπὸ τῶν περιωρισμέ|νων³

1 I.e. θριγκός, aliter ὁ περιοικοδομημένος τόπος Keil qui exempla dat.

2 φυτὴ πύαλος i.e. in saxo vivo incisa nec non ἐπεισάνκτη cf. Ramsay Cit. and bishoprics I 335 sq. n. 163 Αὐρήλ. Βαρβαριανὸς Τειμόθεος ζῶν κατεσκεύασεν τὸ εἰσενεκτὸν (sc. ἀγγεῖον) ἑαυτῷ καὶ τοῖς γονεῖσι. 3 Totus fundus

τόπων, καθὼς ἡ ὠνή⁴ περ[ι]έχ[ε]ι, ἀπὸ τῆς ρούας⁵ ἕως τοῦ ἀ[ν]-
δριάντος, εἴ τις προσέλθῃ⁶ ἀ[πὸ] δέκα πηχῶν⁷ τῆς φοιτῆς π[ο]ύ[α]λλου,
15 δώσει (προστείμου⁸ εἰς [τ]ὴν πόλιν ✕, βφ' καὶ τῷ ταμεῖ[ω] ✕, βφ'. |
[ἐμ]προσθεν δὲ ἔνεκον λατο[μ]ίου [π]ε[ρ]ί[φ]ρ[α]ξ[ι]ς⁹ τῆς πυά[λλου].
20 τετιμημένος δὲ καὶ ἐλευθε[ρ]ία παρὰ τῶν κυρίων μου φιλαν[θ]ρώπων
πολειτῶν¹⁰ | [τῷ θ]ετῷ μου τὰ προσ[κ]εῖμ[εν]α | [τ]ῶν τόπων ἀπεδόμην
Κλ. Τα[.]ω Κ]αλλίστω. χαίρετε.

sepulchralis terminis circumdatus cf. τὴν πύλον ταύτην ἔθηκα ἐν τῷ περι-
ωρισμένῳ τόπῳ (Bithynia. 'Ο ἐν Κωσ[πολ]. σύλλογος 1895—99. XXVII 282)
aliaque exempla apud Keil l.a. 547. 4 De formula in manumissioni-

bus notissima cf. Altert. v. Hierapol. 88 καθὼς περιέχει ἡ κτῆσις, Sterrett
Epigr. Journ. 386 καθὼς τὰ ἔνγραφα περιέχει (Tralles) alia exempla apud
Keil l.l. 545. De emptione sepulchri cf. Wilhelm Beiträge 203. 320. Stemler
l.l. 41 sq. 5 I.e. de via, ρούα ruža cf. la rue, de quo verbo Latino egit
Keil l.a. 555. 6 Keil l.a. 542 iure confert, it. Latinos Dessau 8284
praeter Phlegusam libertam, ne ei in hoc monumento aditus detur, 8285
ne ullum accessum habeat in hoc monumento, ut demonstret vetari εἰσέ-
λυσιν (CIG 3278) i.e. ius sepulturae intra decem cubitus a sarcophago
in rupe inciso. 7 Keil attulit tit. Ramsay Cit. and bishoprics 248

(Eumeniae) ὅς ἂν ὀρύξει ἀπὸ τεσσάρων ποδῶν τοῦ μνημείου, θήσει καὶ αὐτός
εἰς τὸν Καίσαρος φίσκον. 8 De his poenis sepulchralibus (προστ. vel ἐπί-
τιμον) et praemiis delatorum saepissime cum iis coniunctis cf. Merkel Über
die sogen. Sepulcralmulten 1892; Berger Strafklauseln in d. Papyrusurkdn.
1911, 10; Keil l.l. 572; Stemler l.l. 68 sq. 9 οὐδὲν εὐρήσις τῆς v. suppl. Keil.

10 Gaius, qui οἰκονόμος τῆς πόλεως fuerat ut alii δημόσιοι cf. Landvogt
Der οἰκονόμος Diss. Strassbg. 1908, a civibus suis manumissus partem fundi
sepulchralis (προσκειμένα τῶν τόπων) vendidit filio suo adoptivo Cl. Callisto.

Δ1232. Apolloniae Pisidiae (Mordia). Ed. Sterrett Wolfe Expedit.
n. 539; Keil Herm. XLIII 1908, 557. [Zie]

[τὸ μνημεῖον] ἐπεσκεύασα ἐν τῷ β' καὶ μ' καὶ ρ' ἔτει¹, ἐν φ' καὶ |
5 αὐτὸ ἐξεδόμην² | διὰ τῶν δημοσίων γραμμάτων. προσώρισα³ καὶ
10 αὐ(λ)ήν⁴ | ΟΔΗΠ τῷ μνημεῖῳ ἀνεξάλλοτρη[ω]το[ν] ὥστε τὰς | γε-
(ν)η[σο]μένας αἰεὶ | ἐξ αὐτῆς προσόδου[ς]⁵ | εἰς τε ἀνασκευήν⁶ τοῦ |

1 Cf. v. 19; annus 142 et 143 (vel 146) aerae Sullanae (Sterrett) annos
58 et 59 (62) p. Chr. indicat. 2 Sc. ἐκδοσις vel ἐκδόσιμον, ἀντίγραφον

a magistratibus confecta erat; cf. de hac re Keil l.l. 559; Mitteis-Wilcken
II 1, 63. 3 Cf. 1231. 4 AYTH Suppl. Keil; quae sequuntur

litterae aut barbarum nomen loci indicant aut mensuram: οὐ πη(χῶν)
Keil. 5 De similibus legatis vel mandatis egit Laum Stiftungen in
d. griech. u. röm. Antike I 81 sq. apud quem deest hic tit. 6 Vel

ἀνα[νέω]σιν Keil.

15 μ[νημείου καὶ] εὐω[χίαν εἶν]αι Λυκίων[|Θρακ[ῶν κολ]ων[ῶν 7. Ξα](ν)|-
 διζ(οῦ)8 αἰ, ὡς διὰ (τ)ῶν|δημοσίων (ἀ)νέ[γρ]αψα ἐν τῷ γ (vel ζ)
 20 καὶ μ καὶ|ρ ἔτει.

7 De colonia Lyciorum Thracum Apolloniae cf. G. Hirschfeld Realenc.
 II 116 n. 21. 8 Η|ΔΙΚΑΙΟΣ lap. suppl. Keil.

Δ 1233. Celenderi (*Tschelindre*). Edd. Μουσ. καὶ Βιβλ. Εὐαγγ. Εχολ.
 Smyrna V 61; Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 96, 179. [Zie]

μετὰ τὸ ἐντεθῆναι με Τέρτιον ἐν τῇ θήκῃ|μηδενὶ ἐξὸν ἔστω ἔτερον
 σῶμα [ἐ]νθῆναι ἢ ἐὰν|τολήσῃ τις, ὅπερ ὁ θεὸς ἔσται προστείμους
 τοῖς|περὶ σκυλεύσεως¹ τάφου, καθὰ καὶ διεθέμην².

Titulus Tertii medici memorabilis non propter tria carminis sepulchralis disticha, quae praecedunt, in Tertii medici et Ammadis (πινυτή Ἀμμαδᾶς) honorem composita (Kaibel Epigr. 600), sed propter ultimos versus.

1 De formula usitata εἰ δέ τις σκυλῇ vel σκυλεύσῃ egit B. Keil 534. Ut hic crimen σκυλεύσεως e lege sine dubio citatur, ita in aliis titulis νόμος τῆς τυμβωρυχίας vel ἱεροσυλίας vel ἀσεβείας, quibus domini sepulchrorum nituntur in poenis constituendis contra eos qui sepulchra laeserint. Cf. Joh. Merkel Sepulcralmulten 1892, 35; Stemler l.a. 64 sq. Iure enim Graeco hi non delicta sed crimina commiserunt, quae accusatione publica, Graece γραφή dicta, atque praemio delatori publice proposito animadvertentur cf. Keil Herm. l.a. 573 sq.; Stemler l.a. 69; A. Berger Die Strafklauseln in den Papyrusurkunden 1911, 233. 2 Cf. Le Bas 670 τὸν

ἑαυτῆς ἀνδρα καθὼς ἐν ταῖς διαθήκαις ἐτάξατο ἐπὶ ἀρχοντος -- καὶ στεφανηφόρου. 1637 (CIG 2840) τὴν σορὸν ἐωνήσατο καθ' ἣν ἐποίησατο τὴν διαθήκην aliosque tit. multos quibus testamentum vel διάταξις domini sepulchri memorantur vel ex eo verba quaedam afferuntur; cf. Stemler l.a. 58 sq. Kraus Die Formeln des griech. Testam. Diss. Giess. 1915, 40.

Cessio sepulchri.

Δ 1234. Tichiussae (*Tristomo*) in Lycia. Ed. Benndorf Reisen in Lykien II 58, 114; cf. Stemler l.a. 43. [Zie]

ἐπὶ ἀρχιερέως Πραξίωνος μὴνὸς Ἀρτεμισίου [ζ'], Ἀάλλα Λουσιμάχου Μύρισσα μετὰ κυρίου|Κ[οι]ν[ό]ν[του?] τοῦ Εὐτόχου Μυρέως ἀπὸ Τρεβέν-
 δων πρυτάνεσι καὶ γραμματεῖ βουλῆς¹ ἔχουσα(ν)|προγονικὸν μνη-
 μεῖον τὸ ἐστὸς ἐν τῇ Τειμιουσέων κόμῃ ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ τὸν τάφον
 κατεσκευάσατο|Σεμονίς Ἑκατοδώρου. δίδωμι² τὴν τοῦ προδεδηλου-
 5 μένου μνημείου ἐξουσίαν Ξένωνι Εἰρηναίου,|ὥστε αὐτὸν εἶναι κύριον

1 Magistratibus Myrensiū edd.; cf. CIG 3288 μὴνὸς ἔχοντος ἐξουσίαν τῶν κληρονόμων μου πωλῆσαι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ πρυτάνεως καὶ βουλευτοῦ. 2 De formula huius cessionis i.e. epistolae ad magistratus cf. Stemler l.a. et Gradenwitz-Gerhardt Philolog. LXIII 1904, 517 sq.

τῆς εἰς αὐτὸν ἐνταφῆς³ κ[αί] ἐ[χ]έ[τ]ω ἐξουσίαν συνχωρεῖν⁴, οἷς ἂν αὐτὸς βούληται | μηδενὶ ἐτέρῳ οὔσης ἐνταφῆς· ἐάν δέ τινι αὐτὸς ἐπιτ[ρ]έ[ψ]η, οὔτοι ἔχο[ιεν] ὥς Ξένων[ι] εὖ δοκεῖ.

3 Ius inferendi in sepulchrum saepissime defenditur cf. Stemler 54.

4 Cf. Ramsay Cit. and bishoprics I 63 συνχώρησιν λαβὼν τόπον παρὰ ἡμῶν Καρυεττός; Reis. in Pisid. II 172 συνχωρήματι ἡμῶν Stemler l.a. 43 sq.

Δ 1235. Kanytelideis prope Elaeussam-Sebaste. Edd. Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 1896, 58, 133. [Zie]

Ἀππᾶς ἔθετο μνήμην, ἐφ' ᾧ μηδένα τῇ τῶν ἐνγόνων ἢ κληρονόμων πωλῆσαι ἢ παραθέσθαι¹ μηδὲ ἐγβλ[η]θῆναι ἐκ τοῦ τάφου μηδὲ ἐν δὲ τρώπῳ μηδενὶ, | παρευρεῖται μηδεμιᾷ, μηδὲ ἀλλότριον ἐνταφίσαι· ἐνταφῆναι δὲ Λέαλιν τὴν Ἀππᾶτος γ[υ]ναῖκα καὶ Κο[τ]οῦν τὴν μητέρα καὶ· οὐ· εἰν τὴν τροφοῦν· ἐάν δέ τις παραβαίῃ τὰ γεγραμμένα, 10 ἔσται[ι] | ἡσεβηκῶς² εἰς τε τὸν Δία καὶ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν³ καὶ προσποτινέτω ἐκάστῳ ἱερῷ ἱερὰς δ(ραχμάς), α καὶ τῷ ἀρχιερεῖ⁴ δ(ραχμάς) [α²]

1 Eadem formula redit Heberdey-Wilhelm l.a. 60, 134, μήτε [παρα]θέσθαι τρώπῳ μηδενὶ [μ]ήτε ἀπαλλοτριῶσαι.

2 Ut in manumissionibus dii urbis vel regionis testes adhibentur, ita in sepulchris tuendis. Cf. Stemler 70 et tit. sim. Journ. hell. st. 1891, 230, 10; Heberdey-Wilhelm l.a. 58 ἐάν δέ τις ἀποξέῃ ἢ ἀνοίξῃ, βαλέτω ἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Διὸς δραχμάς, α καὶ (ἰς) τὴν(ν) Σελήνην καὶ εἰς τὸν Ἥλιον ἀνά δραχμάς, α καὶ ἐνοχὸς ἔστω ταῖς ἀραῖς καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς.

3 Thesauros Iovis et Lunae Canytelidenses fuisse edd. probaverunt ex alio tit. Journ. hell. st. 1891, 231, 11 ἔστω ἡσεβηκῶς εἰς τε τὸν Δία καὶ τὴν Σελήνην καὶ βαλέτω εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἀνά δρ. γιλίας. Ubi cum sequantur verba καὶ τῇ ἐν Σεβαστῇ Ἀθηνᾷ μυρίας καὶ τῷ Σεβαστηγῶν δῆμῳ ἀποδότω μυρίας, etiam in hoc titulo. Minervam Sebastae cultam dictam esse coniecerunt iidem.

4 I.e. summus sacerdos et princeps Olbae, cuius urbis cum ultimus ἀρχιερεὺς e nummis notus fuerit Aiax, Teucris f. (a. 11—15 p. Chr.) et Cilicia inde a Vespasiano provincia imperatoris facta sit, aetas tit. satis certe indicata est. Edd.

1236. Aeginae in sepulcro rupi inciso. Supra introitum nomen viri, in pariete dextro formula, in pariete sinistro nomen mulieris. Edd. CIG 2140b; Ross Arch. Aufs. I 46; Le Bas II 1708b (SGDI 3418; Syll.² 886); IG IV 155/7.

[Zie]

μῇ ἄνοιγε¹· οὐ γὰρ μῇ συνείκη² | τοι ἄλλον³ τινὰ | κατ'έντι ἐς ταύ- 5 ταν | τὰν σορόν· αἱ δὲ μῇ, αὐταυτὸν | αἰτίασῃ.

Σκυθίνου.

Θεογενίς.

Saec. IV. 1 Cf. Cyrenae Amer. Journ. Arch. XVII 1913, 175, 41 μῇ ἀνρίγεν. IG XII 3, 1240 (Meli) μῇ ὕρυξε et fortasse XII 3, 451 (Therae)

μη θίναναι. 2 Hes. συνέειχε (συνείχει em. Ahr.) συμφέρει. Scilicet, neque enim tibi prosit'. 3 Haec verba nescio an primum exemplum dent formulae saec. posterioribus usitatissimae. οὐδένα ἕτερον βούλομαι τεθῆναι et sim. cuius exempla collegit Stemler 54.

1237. Tabula cum anaglypho nunc exciso, inventa prope Halum Phthiotidis ἐν Τσουρνάτῃ. Edd. Giannopulos Bull. Hell. XV 1891, 567, 11 (Syll.² 887; IG IX 2, 106; B. Mueller Μέγας θεός 308, 71). [Hi]

ἐν τούτῳ τῷ τάφῳ οὐκ ἔξεστιν οὐδένα | ταφῆναι ἕτερον· εἰ δέ τις
τολμήσει | ἀνοῖξαι τόδε τὸ μνημα, ἀσεβήσῃ¹ τὰ | περὶ τοὺς θεοὺς τε
5 κ(αὶ)² θεὰς πάσας κ(αὶ) | ἡρώας πάντας, ἔξει δὲ κ(αὶ) ὀργὴν με|γάλην
τοῦ μεγάλου Διός.

Saec. III p. Chr. 1 I.e. -ει. 2 Coniunctio καὶ ubique per compendium & scripta est.

Dirae ad tuenda monumenta sepulchralia vel similia.

1238. In Attica inter rudera templi antiqui siti inter vicos Κηφισίαν et Μαρούσι. Edd. IG III 1417 (Syll.² 888). [Zie]

Ἀππία Ἀννία Ῥήγυλλα, Ἡρώδου γυνή¹, τὸ | φῶς τῆς οἰκίας.
πρὸς θεῶν καὶ ἡρώων, ὅστις εἴ ὁ ἔχων τὸν χῶρον, | μήποτε μετα-
5 κεινήσῃς τούτων τι. καὶ τὰς τούτων τῶν ἀγαλμάτων εἰκόνας² καὶ
τιμὰς ὅστις | ἡ καθέλοι ἡ μετακεινοίη, τούτῳ μήτε γῆν καρ|πὸν φέρειν
μήτε θάλασσαν πλωτὴν³ εἶναι, κα|κῶς τε ἀπολέσθαι αὐτοὺς καὶ
10 γένος. ὅστις | δὲ κατὰ χῶραν φυλάττοι καὶ τιμῶν τὰ εἰωθό|τα⁴
καὶ αὐξων διαμένοι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι | τούτῳ καὶ αὐτῷ καὶ
ἐκγόνοις. λυμῆνασθαι | δὲ μηδὲ λωβήσασθαι μηδὲν ἢ ἀποκροῦσαι⁵ |
ἢ συνθραῦσαι ἢ συγχέαι τῆς μορφῆς καὶ τοῦ | σχήματος· εἰ δέ τις
15 οὕτω ποιήσει, ἢ αὐτῇ⁶ καὶ | ἐπὶ τούτοις ἀρά.

C.a. 160 p. Chr. 1 Cf. n. 856¹, 861¹⁶. 2 De statu in quibus hae dirae legebantur cf. supra 861¹⁶. 3 Cf. Audollent Def. tab. 84A₂. Ζωπύρῳ μὴ γῆ καρπὸν μὴ θίνην μὴ θάλασσα μόν[ῃ] αὐτῷ ὑγρά. Cf. B 11 sq.

4 Obiectum verbi τιμῶν manifesto non aliud est nisi eius quod antea scriptum est φυλάττοι, i.e. monumentum. Quare τὰ εἰωθότα idem sibi velle videtur ac τῷ εἰωθότῳ τρόπῳ. Merus accusativus a vulgari usu abhorret, sed huius dicendi generis origo ad figuram etymologicam τιμῶν τὰς εἰωθυίας τιμὰς referenda videtur. 5 Cf. Ath. Mitt. IX 1884, 24 (Cyziaci) ὅς ἂν τοῦτο τὸ μνημεῖον περικρούσῃ ἢ μεταλλεύσῃ, ὀλῇ.

6 Supra (v. 4—8) iis modo, qui totum monumentum aut everterent aut alio transferrent, mala imprecatus erat Herodes. Iam additur, eandem diras etiam ad eos pertinere, qui vel partem operis laederent aut mutilarent.

1239. Athenis prope antrum Panis. Edd. ClG I p. 919; IG III 1424 (Syll.² 890). [Zie]

παραδίδωμι το[ῖς] | καταχθονίοις θ[ε]οῖς τοῦτο τ(ὸ) ἡρῶν[υ] | φυλάσσειν,
 5 Πλού|τωνι καὶ Δήμητρι | καὶ Περσεφόνηι | καὶ Ἑρινύσι καὶ πᾶσι | τοῖς
 10 καταχθονίοι[ς] | θεοῖς. εἴ τις ἀποκο|σμίσει¹ τοῦτο τὸ ἡρῶν ἢ ἀπο-
 σκουτλώσει² | ἧ ε[ῖ] τι καὶ ἕτερον μετα|κεινήσει ἢ αὐτὸς ἧ | δι' ἄλλου,
 15 τούτῳ μὴ | γῆ βατή³, μὴ θάλασσα | πλωτή, ἀλλὰ ἐκρεῖ|ζωθήσετε⁴
 20 πανγενε[ῖ], | πᾶσι τοῖς κακοῖς πε[τ]ραν δώσει, καὶ φρεῖ|κη⁵ [κ]α[ῖ]
 πυρετῶ καὶ τε[τ]α[ρ]ταίῳ καὶ ἐλέφα[ν]τ[ι] ⁶ [κ]α[ῖ] δσα κακά κ[αὶ] π[ά]θη
 25 ἀνθρώποι[ς] γ(ί)νεται, ταῦτα ἔ[σ]τῳ⁷ τῷ τολμήσαντι | ἐκ το[ύ]του τοῦ
 ἡρῶ[ν]ο μετακεινήσαι [τι].

A tituli n. 1238 aetate, quae Herodis et Regillae nominibus definitur, hic utique non magno temporis intervallo distat. 1 Utrum illa inferior aetas id sibi indulerit, ut praeter notum verbum ἀποκοσμεῖν etiam ἀποκοσμίσειν fingeret, an mero errore iῶτα pro ῥτα exaratum sit, in medio relinquimus. Significatio sine dubio eadem est, ornatu privare¹. 2 Cf. σκουτλάριος n. 1124₅ et locum Vitruvii illic allatum not. 2. Apud Heronem (Metrolog. scr. I p. 181₂₄) σκούτλωσις de pavimento usurpari monet P. Tannéry Rev. arch. XXX 1897, 78. Alias de crustis marmoreis dicitur cf. IGR III 342. 424. 739 XIX. Verbum [σκου]τλώσαι in titulo lasensis Rev. et. Gr. VI 1943, 157 A reponendum docuit Wilhelm AEMOest. XX 85. 3 Cf. tit. Cyz. Ath. Mitt. VII 253, 21 μηδὲ γῆν βατήν μήτε θάλασσαν πλωτήν; IG XII 5, 22 (Ii) al. 4 I.e. -ται. Cf. δένδρον ἐκρεῖζωθέν n. 889₉. 5 Similiter est in defixionum tabellis, Audollent n. 74, 6, καὶ φρίκη καὶ καθ' ἡμέραν καθημεριῶν πυρετῶ - cf. n. 1240₁₉. Memorabile tamen est, ut sententiae summa similitudo intercedat inter hunc locum atque illum, sic verborum paene nullam esse; unde apparet hunc quidem titulum neutiquam ut illum pendere a Vetere Testamento. 6 Apud medicos veteres Graecos haud raro ut hic ἐλέφας usurpatur pro ἐλεφαντίσις aut ἐλεφαντιασμός. 7 ΤΟ.

1240. In Euboea supra vicum *Politika* in herma quadrato. Edd. Wilhelm 'Εφ. ἀρχ. 1892, 173, 71; Papabasilieu Ἀθηνᾶ IV 1892, 633; IG XII 9, 1179 (Syll.² 891). [Zie]

προαγορεύω τοῖς κατὰ τὸν χῶρον τόνδε | ἐπικατάρατος ὅστις μὴ
 φεῖδοιτο | κατὰ τόνδε τὸν χῶρον τοῦδε | τοῦ ἔργου¹ καὶ τῆς εἰκόνης

Saec. II p. Chr. 1 Hermam hunc prope thermas nobis ignotas positum esse ab Herode Attico Amphicli Chalcidensi amico (Philostr. Vit. soph. II 8.10) vidit Wilhelm Beitr. 98. Cf. epigramma supra hunc titulum incisum: χαῖρον ἐγὼ λοετροῖσι καὶ εἰσέτι ταῖσδ' ἐσορῶμαι | Ἀμφικλέης, χώρου δεσπόσυνος φιλίου. | ναὶ μὴν καὶ γένεος φερεχυδῆος ἐξ ὑπάτων με | δέρκεο, Πειριδῶν οὐποτε λησάμενον | κρατὶ δ' ἐπ' ἡρώτην² δπιθεν κομῶσαι ἐθειραι | οὐ γὰρ ἔκερσ' ἦβα, ἀλλὰ πότμος προλαβών.

5 τῆς | εἰδρυμένης, ἀλλὰ ἀτειμάσει | ἢ μεταθήσει θρους ἐξ θρων | ἢ
 ὕβρισει μιάνας ἢ αἰκίσειται | ἢ θραύσει ἢ τι μέρος ἢ σύμπαν | ἢ εἰς
 10 γῆν ἀνατρέψει καὶ κατα|σχεδάσει καὶ ἀμαυρώσει. τοῦ|τόν τε θεός
 πατάξει² ἀπορία καὶ | πυρετῶ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῶ | καὶ ἀνεμοφθορία
 15 καὶ παραπλη|ξία καὶ ἀορασία καὶ ἐκστάσει δια|νοίας· καὶ εἴη ἀφανῆ
 τὰ κτήμα|τα αὐτοῦ, μὴ γῆ βατή, μὴ θά|λαττα πλωτή, μὴ παίδων
 20 γο|νή· μηδὲ οἶκος αὔξειτο μηδὲ | καρπῶν ἀπολαύοι μηδὲ οἴκου, | μὴ
 φωτός, μὴ χρήσεως μηδὲ | κτήσεως· ἐπισκόπους δὲ ἔχοι | Ἐρεινύας.
 εἰ δέ τις εὐθετοίη καὶ τηροίη | καὶ συμφυλάττοι, τῶν λῶν | ἀπολαύοι
 25 εὐλογοῖτό τε ἐν | παντὶ δῆμῳ, καὶ πληθύνει αὐ|τῶ οἶκος παίδων γοναῖς
 καὶ | καρπῶν ἀπολαύσειν· ἐπισχο|ποίη δὲ Χάρις καὶ Ὑγεία.

2 Quae sequuntur imprecationes variorum malorum, eas Wi. perspexit repetitas esse ex Deuteronomio c. 28, 22: πατάξει σε Κύριος ἐν ἀπορίᾳ καὶ πυρετῶ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῶ καὶ ἀνεμοφθορίᾳ. c. 28, 28: πατάξει σε Κύριος παραπληξία καὶ ἀορασία καὶ ἐκστάσει διανοίας. Memorabile est haec in eadem tabula inveniri, quae Erinyum, Gratiae, Hygieae mentionem faciat. Sed recte Wi. hoc videtur expedituisse cum sumeret, monumentum erectum esse ab homine veteri religioni Graecorum addicto, sed eius mandatu titulum composuisse nescio quem qui librorum Veteris Testamenti notitiam haberet quia ipse ex προσηλύτων numero esset. Cf. Deissmann Licht vom Osten 12. 61.

1241. Lytti. Edd. Haussoullier Bull. Heli. IX 1885, 25, 23 (Syll.² 889).

[Zie]

ἐπάρα κατάρρα κακῇ | τῷ ἀσεβήσαντι τοὺς | δαίμονας καὶ εἰπόντι |
 5 ἀνοράξει¹ καὶ τῷ ἀνορά|ξαντι αὐτῷ, ἵνα σχῶσ[ι] | τοὺς δαίμονας
 κεχ[ο]λωμένους² καὶ τοὺς | καταχθονίους θεούς, | ἵνα³ ἢ γῆ μὴ κατα-
 10 δέξη|ται αὐτοὺς δικαίως.

Saec. III p. Chr. 1 Verbum pro ἀνορεύει barbara inferioris aetatis consuetudine dictum esse videtur. Cf. Bull. Hell. XII 33, 13 τοῦτο τὸ μνημεῖον ὅς ἂν ἀνορεύῃ ἢ ἀφανίσῃ οἷς οὐ προσήκειν. 2 ΚΕΛΛΗ | \ω ΜΕΝΟΥΣ lapis. Cf. Bull. Hell. X 503, 6 κεχλωμένον ἔχοιτο Μῆνα καταχθόνιον. CIG 4380r θεῶν Πισιδικῶν κεχολωμένων τύχοι τὸν ἅπαντα χρόνον. 3 Particula ab ἐπάρα κατάρρα pendet atque execrationis argumentum indicat.

1242. Ephesi. Edd. Hicks Gr. Inscr. Brit. Mus. III 2 DCXLIX (Syll.² 892).

[Zie]

ἐάν δέ τις παρὰ τοὺς | γεγραμμένους¹ δεσπό|τας ἢ γράμμα ἐκκύψῃ² |

Saec. III p. Chr. 1 In alio lapide qui eidem sepulcro impositus erat. 2 Cf. CIG 4224^d ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται -- οὔτε προσεγγράψαι ἢ ἐκ-

5 ἡ πωλῆσαι θελήσῃ τὸ | μνημεῖον, δώσει τῷ | ταμείῳ³ ✕ βφ' καὶ εἰς |
τὴν πόλιν⁴ ✕ βφ'.

κολάψαι τῆς ἐπιγραφῆς. Brit. Mus. DCXXXVI Heberdey-Wilhelm Kilikien 1896, 54, 123, 16 καὶ μηδὲν ἐξὸν [εἶναι] ἀποξέσαι ἡ ὁ ἀποξέσας ἔσται ὑπερ[θυ]ν[ος] τοῖς προστείμοις. 3 Fisco Caesaris. 4 Sc. τὴν Ἐφεσίων. Eiusmodi multae in titulis sepulcralibus aetatis Romanae perfrequenter commemorantur.

1243. Acraephae (*Karditza*). Edd. Koehler Ath. Mitt. III 1878, 299 (IG VII 2725); Perdrizet Bull. Hell. XXII 1898, 255, 13 (Syll.² 893). Cf. Ziebarth Schulwesen² 99. [Zie]

--της τὴν γν[ώμην]· κα[τ'] εἴ τις παρὰ τὴν βούλησιν Πυθίδος¹ βιασά-
5 μεν[ος] ἀνοίξῃ τὴν καμάρ[αν], δώσει τῇ συνώδῳ(!) τῶν ἡρωιαστῶν² καὶ
ἐφ[ή]βων³ Ἐπαμινώνδου⁴ τοῦ ὑεῖοῦ ἡμῶν χωρὶς κρίσεως⁵ δηνάρια
10 δισχί[λια], καὶ τῇ πόλι Ἀκρηφιῶν δηνάρια δισχί[λια] πεντακόσια. εἰ
15 δέ τις τὴν ἐπιγραφὴν ἐκκόψῃ ἐκ τῆς παραστάδ[ος]⁶ ἡ αὐτὴν ἄρῃ

Saec. II p. Chr. Tit. sepulchralis est neque recte a Polandio Ver-
einswes. 228 dicitur, 'eine Urkunde, durch die eine Mutter zum Gedächtnis
ihrer Kinder eine Genossenschaft ins Leben ruft'. Est tamen in fine
(v. 23—40) catalogus sodalium propter ὕβριν e sodalitate exclusorum.
Vss. 37 et 39 in latere sinistro lapidis exarati sunt iuxta 38 et 40 planicie
anticae. 1 Pythis mulier ditissima ex sua pecunia monumentum ex-
struendum curavit et sodalitatem condiderat, quae filio filiaeque defunctis
sacra faceret et custos sepulchri esset. Memorabile est Pythida, ut tunc
leges Acraephiensium se habebant, neque mariti Pythionis, qui tamen
superstes erat, neque alius cuiusquam viri auctoritate opus habuisse
in hoc negotio. 2 Heroës a defunctis, a quibus ceteroquin non diversi
habebantur, distinguuntur sicut in titulis qui Christianorum Theraeorum
esse nobis videntur IG XII 3, 933 sqq. ἄγγελος τοῦ δεῖνος. Cf. not. 7. Hi.
Infra v. 23 est τοὺς ἡρώας τῶν τέκνων ἡμῶν; qui hos colunt, ἡρωασταὶ τῶν
τέκνων ἡμῶν appellantur v. 17. 29. Quod hic filii modo mentio fit, sine
dubio eo spectat, quod synodus ex aequalibus et commilitonibus filii
constat (not. 4) ideoque huius in sacris maius momentum erat quam
sororis, quae nescio an infans fato functa sit. 3 Ipse Epaminondas
procul dubio ephebus decessit. P. 4 Medio a. Chr. n. saeculo primo
homo opulentissimus et summae inter cives auctoritatis fuit Epaminondas
Epaminondae f. Acraephiensis (IG VII 2711₁₂. 2712_{91. 104}. 2713₂₈), a quo
Pythida generis originem repetivisse coniecit P. 5 I.e. ita ut non
opus sit iudicis cf. IG II² 1369₄₂ ζημιούμενος Ἀττικαῖς καὶ ἡ πηγαῖς αἰκισί-
μενος ταῖς διπλαῖς πέ(τ)ρα κρίσεως et papyrus qui dicuntur, Exekutivurkunden,
ἄνευ δίκης καὶ κρίσεως Mitteis-Wilcken II 1, 120. 6 Fuit igitur hic lapis
anta monumenti in templi similitudinem exstructi. P.

ἡ κακο[ποι]ήσῃ, δώσει ὡς ὁμοίως | τῇ συνόδῳ τῶν ἡρω[ισ]αστῶν τῶν
 20 τέκν(ων) μου | διηνάρια δισχιλία ὁμοίως | καὶ τῇ πόλει Ἀκρηγιῶν διη-
 νάρια δισχιλία πενταχόσια. καὶ τοὺς | ὑβρίσαντας τοὺς ἡρω[ας] 7 τῶν
 25 τέκνων ἡμῶν καὶ ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα μου Πυθίωνα καὶ ἐπιμένον-
 τας | τῇ αὐθαδίᾳ 8 οὐ βούλομαι μετέχιν τῆς συνόδου τῶν ἡρωισαστῶν
 30 τῶν τέκνων ἡμῶν Ἐπαμινώνδου | καὶ Θεοκρίν(ης) μήτε ζώντων ἡμῶν
 35 μήτε τελευτησάντων. ἰσὶν δὲ οἱ ὑπογεγραμμένοι· Ἐπαφρ(ᾱ)ς Σωτέριου,
 -- | -- 9, Ἀριστο[ς] | Λυσάνδρου. | κα(ὶ εἰ) τις ἄλλος ὑβρίσει, τὸ αὐτὸ |
 40 αὐτῷ ἔστω πρόστιμον.

7 Deos manes. P. Alibi Δαίμονες ἀγαθοί (n. 1246¹. Bull. Hell. XXII 386)
 aut θεοὶ ἥρωες (IG VII 453). Dttb. Cf. not. 2. 8 Qui non expiaverunt
 iniuriam qua Pythida eiusque maritum et liberos defunctos affecerunt.
 Quae iniuria qualis fuerit, in medio relinquendum est. 9 Hic nonnulla
 nomina scripta fuerunt, quae deinde erasa sunt cum homines Pythidi et
 Pythioni de iniuriis satisfacissent ac cum eis in gratiam rediissent. P.

1244. Coi. Edd. CIG 2523; Paton et Hicks Inscr. Cos 163 (Syll.² 882);
 cf. Herzog Koische Forsch. 46. [Zie]

τοῦ μνημείου τοῦτου ἡ γε|ρουσία 1 κήδεσται 2.

Saec. II s. III p. Chr. 1 Tituli Coi in quibus γερουσίας mentio fit
 ad unum omnes principatus aetate exarati sunt. Cuius generis id col-
 legium fuerit neque vox per se ambigua neque titulorum argumentum
 docet. Dttb. 2 De cura sepulchrorum saepissime a gerusia aliisque
 collegiis suscepta egit Poland Gesch. griech. Vereinswes. 508.

1245. Athenis ad hortum regium anaglyphum pueri. Edd. Curtius
 N. Gött. G. 1865, 342 (IG III 1460; Syll.² 895). Cf. Rohde Psyche I² 254¹.
 II² 205⁵. [Zie]

ἐτελεύτησα ἐμβάς ἰς ἔτη πέντε | Θεόφιλος Διονυσίου Μαραθώνιος | καὶ
 5 ὁ πατήρ με ἀνέστησε | ἥρωα συνγε|νείας 1.

Saec. III p. Chr. 1 Cum *Lare familiari* Romanorum, qui apud Dio-
 nysium Halicarnassensem Ant. IV 2, 3 ὁ κατ' οἰκίαν ἥρωας, apud Plutarchum
 de fortuna Romanorum 10 p. 323 C ἥρωας οἰκουρὸς appellatur, composuit R.
 Cf. n. 1243₇.

1246. Mylasis. Ed. Judeich Ath. Mitt. XV 1890, 276, 24 (Syll.² 896);
 Cousin Bull. Hell. XXII 1898, 386, 33. [Hi]

δαιμόνων ἀγαθῶν 1 | Ἀντέρωτος τοῦ Διονυσίου καὶ τῆς γυναι|χὸς αὐτοῦ
 5 Λεοντίου | καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν | Ἀντέρωτος καὶ Ἰσοχρόσου 2.

Post a. 200 a. Chr. (ΑΣ). 1 Sic Latina *Dis manibus* Graece red-
 duntur frequenter cum alibi tum in titulis Mylasensibus Ath. Mitt. XV 276,
 23; 277, 25. 27. Cf. n. 1243⁹. 2 Aut τοῦ υἱοῦ minus accurate dici existi-

mandum est, ut duo sint Anterotis et Leontii filii, Anteros et Isochrysus, aut καὶ Ἰσοχρύσου pro τοῦ καὶ Ἰσοχρύσου de cognomine Anterotis natu minoris intellegendum est (ita etiam C.), aut denique Ἰσόχρυσος (vel Ἰσόχρυσον mulieris nomen) ad quartum hominem spectat, cuius necessitudo cum reliquis non definite indicatur.

1247. Monumenta Hebraica. Larisae. Ed. Kern IG IX 2, 986/90. Cf. Schuerer Gesch. jüd. Volkes III⁴ 56. 73; Oehler Monatschr. Gesch. und Lit. des Judentums 1908/9, 443. [Hi]

- Δ I (IG IX 2, 988 b.) Δημῶ Τιττα|νοῦ τῷ λαῷ | χαίρειν.
 Δ II (Ibid. 988 c.) Μαρία Ἰούδα, | Λεοντίσκου | δὲ γυνή τῷ | λαῷ χαί|ρειν.
 Δ III (Ibid. 987.) Λεύκιος Κοῖντου | τῷ λαῷ χαίρειν.
 Δ IV (Ibid. 990.) Σεκοῦνδος Σεκού|δου τῷ λαῷ χαίρειν.
 V (Ibid. 986 = Syll.² 897.) Θεοφίλα Σελεύκου | γυνή τῷ λαῷ χα[ι]ρειν.

Hebraicam lapidum originem et nomina Syriaca (II) et proprius vocis λαός usus probant; cf. tit. Hierapolitanum (Judeich Alt. Hierap. n. 69): ἀποτεῖσει τῷ λαῷ τὸν Ἰουδαίων --, Mantineae (IG V 2, 295): Ἀῶρ. Ἐλπιδὸς πατήρ λαοῦ διὰ βίου δῶρον τὸ πρόναον τῇ συναγωγῇ. Nysae (Ath. Mitt. XXII 484, 2): ἐποίησεν οἰκονομήσας τὸν τόπον ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς τὸν πρὸς ἀνατ[ολ]ήν τῳ λαῳ καὶ τῇ συνόδῳ [τῇ περὶ] Δωσίθεον Θεογένου; Smyrnae (Leemanns Griech. Opschr. n. XII) γραμματεὺς τοῦ ἐν Ζυμόρνη λαοῦ. Zie. Cf. *amor generis* in monumento Romano Nic. Mueller-Bees Inschr. jüd. Katakombe am Monte Verde 1919, 145₁₀ c. comm. Aetas, quamquam formae Ε(ο)CΩ adhibentur, prima saeculi I p. Chr. parte non est posterior; nota formam Λεύκιος.

Δ **1248.** Rhodi. Edd. (Saridakis) IG XII 1, 381 (SGDI 4005). [Hi]
 Θεών Ἀντιοχεύς¹, ὣι ἁ ἐπιθαμία | ἐδέδοτο².

1 Statuarius qui Rhodi degebat saec. II/1; cf. Holleaux Rev. phil. XVII 177, Hiller Arch. Jahrb. IX 32; SGDI 3778; Kinch Bull. Ac. Danem. 1907, 24₂₆; idem sodalicii particeps SGDI 4108₆₈. 2 Cum perfectum ἐδέδοται in omnibus statuarum subscriptionibus inveniatur, plusquamperfectum vita defunctum indicat, sicut in alio monumento Rhodio SGDI 3969: Ἀγαθόνικος Ἀγαθοστράτου Μιλήσιος ὣι ἁ ἐπιθαμία ἐδέδοτο.

1249. Piraei. Edd. IG II 3234 (Syll.² 899). [Hi]
 Ἡρα[χ]λεῖδ[α]ς | Μυρὸς¹ | χατ[α]παλταφέτας².

A. 400—350. 1 Mireris sane Doricam dialectum (not. 2) in titulo sepulchrali hominis Mysi qui Athenis obierat. 2 De scriptura καταπάλτης (non καταπέλτης) ubique in titulis usurpata cf. n. 329₁₅ et 385₂₅ [ἐπαν]έσαι [δὲ καὶ τὸν παῖδοτριβήν -- [καὶ τὸν ἀκον]τιστήν -- [καὶ τὸν καταπ[αλ]ταφέτην Μνησίθεον Μνησι[θ]έου Κόπρειον ... Hic certo epheborum magister erat.

1250. Athenis. Ed. IG Att. II 3650 (Syll.² 900).

[Hi]

Ἐλεφαντῆς : ἱματιοπῶλις 1.

Saec. IV. 1 Persaepe hominum officia in lapidibus sepulcralibus adduntur, velut IG II 2754 [Ἐ]ρμαῖος, Αἰγύπτιος ἐχ' Θηβῶν [γ]ναφάλλου ὑφάντης. IG II 3932 Μέλιττα ἀλοπῶλις. IG III 1454 Μακεδὼν ἀνπελοουργὸς Μειλῆσιος. III 1455 Διόδωτος Μάρωνος γεωργός. III 1453 Θράσιππος Θρασίππου ἀρτοκόπου υἱός. XII 1, 579 Ἀριστοβούλου δειπνοποιουῦ. II 3832₂ Καλλίας βαλανεύ[ς]. II 3566 Γῆρυς μυλωθρός. II p. 355, 3260b Ἀτῶτας μεταλλεύς Πόντου ἀπ' Εὐξείνου Παφλαγῶν --. II 2867 Σωσίνοιος Γορτύνιος χαλκόπητης. II 3582 Γούργος χρυσοχόος. II 3895 Λεπτίνης κεραμεύς.

1251. Syracusis. Edd. IG XIV 24 (Syll.² 901).

[Hi]

5 Δεκομία 1 | Συρίσχα | πανδόκεια 2 | χρηστὰ | χαῖρε.

1 Haec scriptura nominis indicio est, titulum etiamtum liberae reipublicae Romanorum aetate incisum esse. Nam pro Δέκομος et omnibus quae inde descendunt inde a Ciceronis aetate plerumque Δέκμος, rarius Δέκιμος aut Δέκουμος scribitur. 2 I.e. πανδόκεια cf. Herodian. I p. 248₂₄, qui hoc vocabulum a πανδοκεύς eadem ratione derivatum sensit ac βασιλεια a βασιλεύς. Multo frequentius sane πανδοκεύτρια dicitur.

1252. Coi. Edd. CIG 2512; Paton-Hicks Inscr. Cos. 308 (Syll.² 902).

[Hi]

5 Διονυσίου πό[λ]εως Κό[λ]ων οἰκονόμου 1.

Post saec. II a. Chr.? Formae ΠΣ. 1 De oeconomis civitatum cf. n. 352_{7, 11, 15} (Ephesiorum). 707₄₁ (Olbiae?) al. Magnesia inter magistratus est: n. 695₃₉ πολεμάρχων, οἰκονόμω[ν, γραμ]ματέως βουλῆς, idem multis et aliis locis statuendum. Hic cum pater non commemoretur, sicut in alio tit. Coi (Herzog Koi. Funde 95, 129: Δημητρίου οἰκονόμου | γερουσίας ἐτῶν λγ') servus publicus (δαμόσιος δοῦλος) aut certe homo inferioris ordinis indicari videtur; cf. Landvogt Epigraph. Untersuch. über den Oikonomos. Diss. Strassbg. 1908, 24.

1253. Massiliae in museo Borély. Edd. Lebègue IG XIV 2434 (Syll.² 903).

[Hi]

Ἀθηνάδης | Διοσκουρίδου | γραμματικὸς 1 | Ῥωμαϊκός 2.

Litterae ΘΜC. 1 IG III 1451: [Ἡ]ρακλ[ε] -- Ἡρακλεῖ -- Μελή[σιος] παιδαγωγός Διονυσίου. Alia sepulcrorum exempla: IG II 3473 Ἀπολλόδωρος παιδαγωγός. 3888 Κτήσων παιδαγωγός. III 1440 Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφειεύς. ζῆ· παιδοτρὶβης ἔλευ[θ]έρων παιδων. 2 Notabile est hominem natione Graecum Massiliae grammaticam Latinam docuisse.

1254. Rhodi. Edd. Ross IG ined. III 278 (IG XII 1, 383; SGDI 4007; Syll.² 904); cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 231; Realenc.² VI 68 Epigonos 5; Jahresh. IV 164/6.

[Hi]

Ἐπιγόνου Ῥοδιοπολίτα μετοίκου, ἐλευθερωθέντος ὑπὸ τᾶς πόλεως καὶ
ξενωθέντος ὑπὸ | τᾶς βουλᾶς καὶ τοῦ δάμου καὶ χοραγῆσαν|τος¹ δίς.

1 De choregis e civibus et peregrinis eligendis et universae Rhodiorum reipublicae et Lindiorum legibus cautum erat. SGDI 4155. Plin. N. h. V 100 *oppidum Olympus ibi* (in Lycia) *fuit, nunc sunt montana Gagae, Corydalla, Rhodiopolis*. Eadem urbs Ῥοδία vocatur apud Stephanum Byz. s.v. et apud Photium Bibl. cod. 176 p. 120₁₁ Bk. ἡ ἐν Λυκίᾳ Ῥοδία. Ceterum ex hoc ethnico colligas Epigonum ingenuum fuisse civem illius urbis Lyciae, deinde vero nescio quo fato in servitutem venisse et publicum servum (δαμόσιον δοῦλον) factum esse. Tum inquilini (μετοίκου) et ξένου iura publice ei delata sunt. Nec tamen ἐπιδαμία ei concessa, quae sicut alias (n. 1248) diserte commemorata esset. Eodem modo apud Thessalos illi liberti qui ξενικῇ λύσει teste adhibito xenodocho manumittuntur, ξένοι fiunt, quod ad hunc tit. explicandum apte contulit Rensch De manumiss. tit. apud Thessal. 1908, 122. Zie.

1255. Prope Rhodum urbem. Edd. IG XII 1, 181 (SGDI 3859; Syll.² 905. [Zie])

Δαμ[ορ]ῶν | Εὐφραγῶρα Παλαιοπολίτας¹ | κατὰ γένεσιν, καθ' ὁμοθεσίαν
δὲ² | Ἀθανοδώρου Βουλίδας.

Saec. II a. Chr. 1 Pagus insulae Rhodi, quem Lindiorum non fuisse tit. n. 765₅₇ coll. n. 340 demonstrat; lalyso attribuimus, cuius et Πολίται et Νεοπολίται noti sint; cf. Hiller Ath. Mitt. XLII 1917, 171 sqq.

2 Plerumque in filiis adoptivis aut naturalis origo (γόνυ δέ, φύσει δέ) aut adoptio (καθ' υἱοθεσίαν δέ, καθ' υἱοποιίαν δέ apud Thessalos, κατὰ πόησιν δέ in Caria, apud Eleos κατὰ παίδωσιν δέ) sola definite enuntiat. Saepius ut hic utrumque coniunctum habes. Dttb. v. Gelder Gesch. Rhod. 285. Cf. Syll.² 844₂ Φιλλίδα τοῦ Ζωπύρου θέσει, φύσει δέ Ξενάνθου. n. 599₂, 585, 96 Εὐφρανίσκος Καλλιξείνου, καθ' ὁμοθεσίαν δέ Νικασιδάμου. 187₁ Κλέανδρος Καλίστρατου, φύσει δέ Ἀλέξιδος, Milet I 3, 125 (a. 89—54 a. Chr.). φύσει δέ aut κατὰ πόησιν δέ aut καθ' υἱοθεσίαν passim.

1256. Rhodi. Edd. IG XII 1, 356 (SGDI 3999; Syll.² 906). [Hi]
Στασίλα Ἀφροδείσιου | υἱο[ῦ] | γραμματικοῦ ἀρίστου.

Saec. I a. vel p. Chr. Praeceptorum monumenta collegit Ziebarth Griech. Schulwesen² 119 quibus adde: Ieticum IG XII 5, 20: Ἀύσανδρος Ξένωνος γραμματικός. διδάσκαλε χαῖρε Ἄγιος, ubi discipuli grati nomen primo omissum postea adiectum esse videtur; Naxium ibid. 90: Θεοδότῃ Θαρρηλίδος διδάσκαλε χαῖρε.

1257. Ephesi nunc Londini. Stela cum anaglypho viri sedentis qui manibus syringa tenet. Ed. Hicks Inscr. Brit. Mus. III 2 DCLXXII (Syll.² 907). [Zie]

Ἐβενος¹ πρωταύλης² | Ἱεροκλῆ τῶι ἰδίῳ συριστῇ³ | ἐκ τοῦ ἰδίου τὸ μνημῆον. | χαῖρε.

Saec. I p. Chr.; voces nonnullae punctis distinctae. 1 Cf. IG III 2 p. 302 n. 2168 a₂. IOPEux. I 69₇ al. 2 Principem inter plures qui una artem exerceant tibicines vocem ceteroqui ignotam significare perspexit. H. Cf. Reinach Chron. d'Orient. 1888² p. 222 n. 9 Yeni-Ali: Ἀῤ. Μεννέας Τιμοθέου Ναραζίτηνός, ἱερεὺς Διὸς -- καὶ ἡ σύμβιος -- πρῶταυλος Διὸς Οὐροδαμνηνοῦ ζῶντες.

3 Syringe et tibia coniunctim usos esse Graecos etiam artis monumenta docent. Ceterum ex hoc titulo apparet, ne imperatorum quidem Romanorum aetate illud instrumentum in desuetudinem venisse. H.

1258. Rhodi. Vas marmoreum nunc Londini. Edd. Newton Inscr. Brit. Mus. II CCCLX; IG XII 1, 656 (Syll.² 909). [Hⁱ]

ἀποτάφων¹ ταφῶν².

1 Cf. Suidas ἀπόταφος· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων· οὕτω Δείναργος. Etym. M. 131₄₃ ἀπόταφον· τὸν χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῇ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου· ἢ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Hesych. ἀπόταφοι· οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (τὴν ἐλευθέραν codex, em. H. Stephanus) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς. Ex quibus interpretationibus Hesychiana manifesto ad certum scriptoris nescio cuius locum spectat, ubi servi qui libertatis praemio proposito ad arma vocati fortissime pugnantes occubuerant deplorabantur, quia non una cum civibus honorificentissima sepultura efferrentur. Quae vero in Etymologico priore loco ponitur, ab hoc titulo alienissima est, siquidem hic manifesto de communi multorum sepulcro (ταφῶν) dicitur. Restat ut eos intellegamus, qui nulla habuerint separata coemeteria quae a maioribus hereditate ad eos pervenissent. 2 Cf. in titulis Palmyrenis Wadd.-Le Bas III 2621: τὸ μνημῖον τοῦ ταφεῶνος. 2626: τὸ σπήλαιον τοῦ ταφαιῶνος ὤρυξεν.

3. Varia.

Δ1259. Epistula privata. Athenis. Lamina plumbea, nunc Bero-
lini in Museo Litt. saec. IV ineuntis. Edd. Wuensch IG III 3 p. II; Wilhelm Jahresh. VII 1904, 94 sq.; Croenert Rhein. Mus. LXV 1910, 157. [Zie]

α Μνησιέργος | ἐπέστειλε¹ τοῖς οἴκοι | χαίρεν καὶ ὕγιαίνεν· | καὶ αὐτὸς
5 οὕτως ἔφασκε | ἐ[χεν] | στέγασμα², εἴ τι βόλεσθε³, | ἀποτέμψαι ἢ ὡς

Totius generis exempla offert Witkowski Epistulae privatae graecae quae in papyris aetatis Lagidarum servantur² 1911. 1 Croenert attulit Aristoph. Nub. 608 sq., ἡ Σελήνη ξυντυχοῦς' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις· εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· ubi eadem formula initii epistulae Atticae extat. 2 Mnesiergus iure a suis petit, ut sibi tegimenta mittant aut pelles ovium aut caprarum quam vilissimas neque iam a vestitore in usum vestium accommodatos et soleas. 3 De forma

ἡ διφθέρας | ὡς εὐτελεστά(τα)ς καὶ μὴ σισυρωτάς⁴ | καὶ κατόματα:
τοχὸν ἀποδώσω⁵.

b 10 φέρεν ἰς⁶ τὸν κέραμ|ον τὸ γ χυτρικόν⁷, | ἀποδῶναι δὲ Ναυσίαι | ἡ
Θρασυκλῆι ἡ θυίῳι.

cf. Wilhelm I.a. 103. 4 Cf. σισυροποιός SGDI 4957 Eleuthernae et συρο-
ποιός Kalinka Griech. Inschr. aus Bulgarien 79. Croenert vertit 'ohne
rockartige Verarbeitung'. 5 Occasione data reddam. 6 Idem ἰς
pro eis redit IG III 3, 103 (c. 323/2 a. Chr.) cf. Wilhelm I.I. 102. 7 Locum
quo feratur epistula indicatum in parte exteriori laminae, Wilh. putat
forum figulorum Atheniensium esse, alioquin γύτραι (Poll. VII 47 Aristoph.
Lysistr. 557) nominatum. At cum Nausias et Thrasycles a Kirchnero
PA 10562 ad notam familiam Thriasiam referantur et Mnesiergus (PA 10275?)
scribat τοῖς οἴκοι, Cr. melius de officina figulorum Thriae sita cogitavit.

Δ 1260. Epistula Olbiae nunc Petropoli Mus. Lamina plumbea
saec. IV. Edd. Latyschew Bull. Comm. Imp. archéol. X 10; Wilhelm Jahresh.
XII 1909, 118; Croenert Rh. Mus. LXV 158; cf. A. J. Reinach Rev. ét. gr.
XXIII 1910, 212. [Zie]

Ἄρτικῶν: τοῖς ἐν οἴκῳι | χαίρειν¹: ἦν ἐγβάλλει²: ἐκ τῆς | οἰκίτης ὁμᾶς
5 Μολλίῳν: | παρὰ Ἀτάκους εἰς τὸ οἶκῆμα. | ἦν γὰρ διδῶν· εἰ δὲ μή³, |
παρὰ Ἀγάθαρχον: εἰς τὰ | παρὰ Κέρδωνος⁴ ἐρίων | τὸ μέρος κομισάσθω.

1 De hac formula epistularum egit Gerhard Philol. NF XVIII 54. 2 De
duabus rebus Articon suis scribit: si Myllio vos domo pellet, in aedificium
Atacis eati, si vobis id concesserit, si minus, in aedificium Agatharchi.
Quod ad lanam partem suam accipiat (sc. servus qui epistulam perfert
aut lanificus?) pro mandato Cerdonis. Croe. aliter Wilh. verba coniunxit,
qui putat lanam domum Atacis aut Agatarchi perferendam esse, quod
refutavit Croe. 3 De talibus ellipticis enuntiatis exempla sermonis
Ionom attulit Croe. 4 Non εἰς τὰ παρὰ Κέρδωνος παραχωρητέα οἰκήματα
sed εἰς τὰ π. Κ. ἐπεσταλμένα vel κελευσθέντα Croe.

Δ 1261. Devotio adversariorum in iudicio. Athenis in Museo.
Tabella plumbea. Litt. saec. IV exeuntis. Edd. Ziebarth Neue att. Fluchtaf. 10
(Audollent Defix. Tab. n. 49; cf. Wuensch Rhein. Mus. LV 63). [Zie]

καταδῶ Θεαγέννην | γλ[ῶ]τταγ καὶ ψυχὴν καὶ λόγον δμ|μελετᾷ· καταδ[ῶ]
δὲ καὶ Πυρρίου¹ μαγείρου χειρας | [κ]αὶ πόδας, [γλ]ῶτταγ καὶ ψυχὴν
5 καὶ λόγον δμ μελετᾷ: καταδῶ δὲ καὶ [Πυ]ρρίου γυναῖκα: γλῶτταν |

1 Eudem Lucianus Necyom. 15 inducit: φτνι διακρίναιμι ... Πυρρίαν
τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος; sine dubio personae comoediae novae
memorantur. W.

- καὶ ψυχὴν : καταδῶ δὲ καὶ Κερκίωνα τὸ μ[ά]γει|ρον καὶ Δόκιμον
 μάγειρον γλῶτταγ καὶ ψυχὴν καὶ λόγον δμ μελετῶσιν· καταδῶ δὲ
 10 καὶ | Κινέαν γλῶτταγ καὶ ψυχὴν καὶ λόγον δμ συ|μμελετᾷ Θεο[γ]ένει·
 κα|ταδῶ δὲ καὶ Φερεκλέους | [γ]λῶτταγ καὶ ψυχὴν [καὶ μ]αρτυρίαν 2
 ἡ(ν) Θεαγέν[ει] | μαρτυρεῖ : καταδῶ δὲ [καὶ Σ]εῦθου 3 γλῶτταγ καὶ
 ψυχὴν καὶ λόγον δμ μελετᾷ καὶ πόδας καὶ χεῖρας, | ὄφ[θ]αλμοὺς
 15 [καὶ στόμ]α : καταδῶ [δὲ] καὶ Λαμπρίου | [γλῶττ]αγ καὶ ψυχὴν καὶ
 λόγον δ(μ) μελ[ε]τᾷ, χεῖρας | πόδας, ὄφθαλμοὺς καὶ στόμα : τούτους
 ἅπαντας | καταδῶ ἀφα[ν]ίζω κατ[ο]ρύττω καταπαττα|λεύω· καὶ ἐπ[ι]
 20 δ[ι]καστ[ρ]ου 4 καὶ παρὰ | διαιτητεῖ 5 ἐάν ἀντιποιῶσ[ι] μ[η]θα|μοῦ
 φαίνεσθαι 6 μ[η]τ[ε] ἐ[ν] | [λό]γωι μ[η]τ[ε] ἐν | [ἐ]ργ[ω]ι.

2 Cf. Wuensch D.T.A. 94, 2sq. καταδ(η)νύ(ω) Διοκλῆ (ὡς τὸ(ν) ἐμὸν ἀντί-
 δικον καὶ τοὺς Διοκλ(έου)ς βοη(θ)οὺς πάντας κα(ὶ) τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τὰς μαρ-
 τυρίας (i.e. testimonia scripta) καὶ τὰ δικαιώματα ἅπαντα ἀ παρασκευάζεται
 (cf. Dikaïomata . . herausgeg. von der Graeca Halensis 1913, 26 sq. ubi
 hoc unum exemplum δικαιωμάτων e iure Attico petitum deest) ἐπ' ἐμὲ
 καὶ κάτεχε αὐτοῦ ἅπαντα τὰ δικαιώματα Διοκλῆν τὰ ἐπ' ἐμὲ παρασκευάζεται μὴ
 ἀνύσαι τοὺς βοηθοὺς τοὺς Δ. καὶ ἡττᾶσθαι Δ. ἀπ' ἐμοῦ ἐν παντὶ δικαστηρίῳ
 καὶ μ[η]θ' ἐν αὐτῇ Διοκλεῖ δίκαιον. 3 Et Seuthes (cf. Athen. IX 377^b
 = Poseidippi fr. 27 K.) et Lamprias (cf. Athen. IX 379^e = Euphron fr. 1 K.)
 coqui noti ex comoedia nova. 4 Ut in aliis tabellis saec. IV ἀντίδικοι
 (Wuensch Def. A.T. 94, 2) vel σύνδικοι (Audoilent 62, 4. 63, 4 emendatus a
 Wilhelm Oesterr. Jahresh. VII 120; Wuensch Def. A.T. 103 quem emendatum
 edidit et commentario instruxit Wilhelm l.a. 122 sq.) vel κατήγοροι (Au-
 dollent 60, 10) iudiciarii devoventur, vel συνήγοροι (Wuensch Def. A.T. 38
 emendatus a Wilhelmo l.a.), e quorum numero etiam demotae Halaeenses
 sunt in tabellis Wuensch 24. 47—50. 57 a Wilhelmo felici acumine detecti
 (l.a. 118), devoventur, ita hic omnes hi coqui, qui Theageni testes ad-
 fuerunt in causa et in iudicio et ante arbitrum acta. 5 Idem fortasse
 supplendum Wuensch Def. T.A. 105^b 3 καὶ ἐν δικαστ[η]ρίῳ καὶ παρὰ διαιτητεῖ.

6 I.e. pro nihilo haberi cf. Plat. Gorg. 456 c; Phaed. 72 c. Wuensch.

1262. Smyrnaeorum portoria saec. fere I p. Chr. Smyrnae,
 nunc Londini. Edd. Bailie Inscr. Gr. II 115, CXL; Le Bas-Wadd. III 4
 (Syll.² 871); Marshall I. Brit. Mus. IV 2, 1021 (minus integrum). [Hi]

... τησι ιιι .. δια - c. 101 - | τοὺς πολλοὺς κωλύουσι 1 κοι|ωνεῖν τῆς πορ-
 5 θμείας, πρὸς | δὲ τούτοις ἀντὶ δύο ἑβδολῶν 2 | δύο ἀσσάρια 3 πεπονήχασι

1 Etsi subiectum periit, tamen nulla ex parte dubium est quin de
 societate quadam hominum opulentissimorum dicatur, qui variis machi-
 nationibus efficiebant, ne quisquam praeter ipsos navibus homines et
 onera ab oppido Smyrna in oppositam sinus oram qua Hermus influit
 traicerent et vice versa. 2 Cistophorus, quae tum fuit per Asiam

τὸν | ναῦλον⁴, δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ συν|εστηχότες καὶ κωλύοντες | τὸν
 10 βουλόμενον πορθιμέειν, | ὅπως ἐπ'ἀναγκᾶς αὐτοῖς οἱ δ[εῶ]μενοι τῆς
 πορθιμείας χρῶν|ται, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς ἄλ|λας πορθιμείας κα-
 κουργοῦσι κα|τὰ ταῦτά· ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ | τῷ δήμῳ⁵, καθά
 15 εἰσηγήσαντο | --, --

minorem moneta legitima, pro tetradrachmo habebatur, ut duo oboli sint cistophori pars duodecima, denarii Romani quarta. Cf. Hultsch Metrol.² 580. Dttb. Luc. De electro οἷε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν ἂν ᾗ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ ut solitum, sicut hic, portorium Ma.

3 Haec est octava denarii pars. Dimidia igitur parte pristini pretii (not. 2) vehebant, scilicet ne quis alius cum lucro in eodem negotio versari posset. 4 De portoriis cf. Plat. Gorg. p. 511 de: Aegina Athenas δὲ ὀβολούς, ἐξ Αἰγῶν τῇ ἐκ Πόντου -- καὶ αὐτὸν καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας -- δύο δραχμάς, et IG I 4 A: ἐκ Χαλκίδος ἐς ἡστίαιαν -- τέτταρας ὀβολούς.

5 Quid decreverint non constat. Similis argumenti est decretum Myrensiū (Or. 572 Le Bas-Wadd.), sed diversi tamen consilii. Nam hic ne quaestu navigationis ab una ditissimorum hominum societate arceantur reliqui cavetur, illic vice versa, ne parum lucri ex navigatione locanda capiat respublica ('städtisches Fahrmonopol' U. Wilcken), interdicitur ne quis praeter conductores huic rei operam det. Cf. v. 5 sqq.: ἐπεὶ διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Αἰμυρα πορθιμικὴν ὥνῃ τὴν ἀξίαν συμβαίνει ἐ[λ]αττοῦσθαι τὰς προσόδους, μὴ ἐξεῖναι ἕτερον παραπορθιμέειν μηδὲν -- ᾗ ὀφείληται τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἐκάστου πλοῦς *, ατ'. Cf. P. M. Meyer Gr. Texte a. Aegypten 1916, 127. [Cibyrae singuli oboli $1\frac{2}{3}$ ἀσσάριων erant (Le Bas-Wadd. III 1213) τοῦ Πωμαικοῦ δηναρίου ἰσχύοντος ἀσσάρια δεκάξ, ἡ Ῥοδία δραχμὴ τοῦτου τοῦ δηναρίου ἰσχύει ἐν Κιβύρᾳ ἀσσάρια δέκα, i.e. 6 s. 8 s. 10, cf. I. Priene 174 not. ὀβ. = 10 ἀσσάρια, 1 ὀβ. = $1\frac{2}{3}$ (s. $1\frac{1}{4}$ s. 1) ἀσσ. Contra Chii Antoninorum aevo in nummo aeneo inscripta habes et ὀβολός et ἀσσάρια δύο Coins Br. Mus. Ionia 340. Cf. Realenc.² II 1739. Ma. Vides quam dubia haec sint omnia.]

1263. Smyrnae. Post Gronovium ed. Boeckh CIG 3154; Syll.² 873. [H²]

ἀγαθῇ τύχῃ· ἡ συνεργασία¹ τῶν ἀργυροκόπων καὶ | χρυσοχόων Ἀθηναίων
 ἐπισκευάσασα ἀποκατέστησε | τῇ πατρίδι, στρατηγούντος τῶν ὅπλων
 Α. Οὐνικίου.

1 Cf. Altert. Hierapolis 87, 425: ἡ σεμνοτάτη ἐργα|σία τῶν πορφυροβάφων. Ibid. 142, 227 b κατέλειψα δὲ καὶ τῷ συνεδρίῳ τῆς προεδρίας τῶν πορφυροβάφων * τρισχίλια. v. 7 τῆς ἐργασίας τῆς θρεμματικῆς. 92, 50: τοῦτο τὸ ἡρώων στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφῶν.

1264. Itaniorum heliotropium saec. IV. Stela rudis. Itani Cretae. (Erimopolis). Edd. Halbherr Mus. It. III 585, 4 (Michel 1181; Syll.² 870). [H²]

5 Πάτρων Διτ | 'Επ[ο]ψ[ί]ωι | ἀνέ[θ]ηκε. | τροπα[ί] χει|μεριναί. | εἴ τι
 10 τού|των: ἐπιμε|λές: κατὰ | τήν: χοι|ράδα: τήν | μικράν | καί τήν στῆ|λῃν¹:
 ὁ ἥλιος | τρέπεται.

1 Stelae altitudo et positura ea erat, ut ipso brumae die linea per eius et saxi exigui ex sinu maris prominentis summum locum ducta solem tangeret. Similiter institutum fuisse heliotropium Metonis, nisi quod rupis illius Itaniae locum hic altera stela tenuisset, collegit Ha. ex locis scholiastae in Aristoph. Av. 997 φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθημά τι εἶναι αὐτοῦ (Metonis) ἀστρολογικόν et Aeliani Var. hist. X 7 ἔτι Μέτων ὁ Λευκονοεὺς ἀστρολόγος ἀνέστησε στῆλας καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς κατεγράψατο. Eodem referri possunt (Ha., Wilamowitz IG XII 5 p. XXXI 1499) Odysseae vss. o 403/4: νῆσός τις Συρίῃ κυκλήσκειται, εἴπου ἀκούεις, Ὀρτυγίης καθόπερθεν, ἔθι τροπαὶ ἡλίου, coll. schol. QV: ἐνθα φασὶν εἶναι ἡλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς. Diog. L. I 119 de Pherecyde Syrio: σφίζεται δὲ καὶ ἡλιοτροπ(ε)ῖον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, quod iam ad carminis illius HomERICI sane recens aevum refert Wilamowitz. De horologiis, quorum permulta aetatem tulerunt, cf. Rehm Realenc. VIII 2416; nota imprimis lapidem Alexandrinum ibid. p. 2425 (Breccia Inscr. gr. et lat. Mus. Alex. 185; v. Wilamowitz SBak. Berl. 1902, 1096): διὰ περιφερειῶν τῶν ἐφε[ξ]ῆς τῶν διατεινουσῶν ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δύοσις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεθίσταται τὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς ἐν ἡμέραις τριάκοντα· ἀπὸ χειμερινῶν δὲ τροπῶν (ἐ)πὶ θερινὰς τροπὰς μεθιστάμενοι τὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς, δι' οὗ ἂμ φέρηται τῶμ περὶ μεσημβρίας ζωιδίων, ἐν τούτοις τῷ ζωιδίῳ σημαίνει τὸν ἥλιον εἶναι ... Diels Ant. Technik² 155 sqq.

Δ1265. Puerorum ludibria. Prienae in ianua gymnasii inferioris; saeculi II a. Chr. Ed. I. Pr. 316. [Hi]

5 τῶν ἐφόρων· | Κλεομένους, | Αὐγέου Κυρίου, | Τυρταίου, | Θηριχύνους |
 10 Λυσάνδρου, | Γυλίππου, | Βρασίδα, | Ἀγιδος, | Δωριέως, | Ὀθρυάδα, | Ζευξι-
 15 δάμου, | Ζμινδάρου, | Λεωτρεφίδου, | Λεωνίδου.

In latere sinistro adolescentulorum nomina sunt: ὁ τόπος Παρασίου, ὁ τόπος Μενίππου, ὁ τόπος Βασιλείδου, qualia permulta in illo loco saeculis (II et) I a. Chr. iucidebantur. Ephorus vero ex iis qui hic recensentur nemo nisi Brasidas (a. 431/0, Xen. Hell. II 3, 10, Poralla Prosop. Lak. 178) fuisse videtur. Immo notissima fere Spartanorum, nec solum Spartanorum nomina quae memoria tenebat puer nescio qua de causa nec sine antiquitatis affectatione (Θ!) lapidi incidit. Reges sive regiae stirpis Cleomenes Agis Leonidas Leot[ych]ides (v. infra) — Zeuxidamus Dorieus; adduntur Tyrtaeus poeta, Thericyo Philippi III Macedonum regis amicus (Poralla 369; eius filius fuisse potest [...]ππος Θηριχύνους a. 346 sqq. n. 237 II B₃₀), alius Cleomenis socius (Plut. Cleom. saepe); Gylippus qui cum Syracusanis Athenienses vicit, Mindarus nauarchus a. 410 ad Cyzicum victus et mortuus (ad scriptionem Ζμ = Σμ cf. Σμινδουρίδης Σουβαρίτης

Hdt. VI 127 al., μικρός — μικρός); Othryades (qui unus de trecentis superstes Thyreatidem Spartanis peperisse traditur Hdt. I 82). Incertum est quem Augeam indicaverit. Κυρίου ad Κυρείους Xenophontis revocavit Wilamowitz. — Nomen Λεωτροφίδης s. Λεωτροφίδης Atticum est; hoc ex Aristophanis Avibus 1406 notum. PA 9158/60.

1266. In arce Athenarum. Lapis exiguus cunei figura. Edd. Lechat Bull. Hell. XII 1888, 336; Δελτίον ἀρχ. 1888, 45. Wolters Ath. Mitt. XIII 1888, 110 (IGI s. p. 191 n. 561; Syll.² 876). [Ht]

5 Λυσί[θ]οις: Μικί[λ]ωνα φιλ[ε]ν¹ φεσι μά[λ]ιστα | τῶν² ἐν | τῇ πόλ[ε]ι.
10 ἀν[δ]ρῶντος | γάρ ἐστ[ι].

Saec. V. Puerorum amoris et nobilioris et vulgaris testimonia in rupibus et lapidibus exstant et inter ea antiquissima Therae (IG XII 3, 536 = SGDI 4787 alia). 1 ΦΙΛΙΝ. 2 ΤΟΝ Lech., cum W. ΤΩΝ potius esse videri dicat.

Δ**1267.** Isidis aretalogia, saec. III p. Chr. In insula Io. Edd. Weil Ath. Mitt. II 1877, 79, 189 (Kaibel Epigr. p. XXI); Hiller et Schiff IG XII 5, 14 et p. 217; Graindor Bull. hell. XXVIII 330, 16; IG XII 5, p. 305 (Deissmann Licht v. Osten 191). [Hi]

Isidis deae erga homines merita, inventa, leges et carmine perpetuo, velut Andri (IG XII 5, 739, saec. I a. Chr.), et prosa oratione celebrata esse constat; utrumque modum Sarapidis in honorem simul adhibitum lapis ostendit Delius n. 663 (c. a. 200 a. Chr.). Andrium carmen eundem persequitur ordinem quem Ieticus lapis, poetico colore illustratum. Hinc aretalogorum artem ingeniumque perspicimus (cf. n. 1172^s). Simillimum titulum ex antiquiore scriptore repetit Diodorus I 27: οὐκ ἀγνώθ' δὲ διότι τινὲς τῶν συγγραφέων ἀποφαίνονται τοὺς τάφους τῶν θεῶν τούτων ὑπάρχειν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀραβίας, ἀφ' ἧς καὶ Νυσαίων τὸν Διόνυσον ὀνομάσθαι. εἶναι δὲ καὶ στήλην ἑκατέρου τῶν θεῶν ἐπιγεγραμμένην τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. ἐπὶ μὲν οὖν τῆς Ἰσίδος ἐπιγεγράφθαι· ἔγὼ Ἰσίς εἰμι ἡ βασιλίσσα πάσης γῆρας, ἡ παιδευθεῖσα ὑπὸ Ἑρμοῦ (cf. supra § I), καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα, οὐδεὶς αὐτὰ δύναται λῦσαι (§ II). ἐγὼ εἰμι ἡ τοῦ νεωτάτου Κρόνου θεοῦ θυγάτηρ πρεσβυτάτη (§ III). ἐγὼ εἰμι γυνὴ καὶ ἀδελφὴ Ὀσίριδος βασιλέως (§ IV). ἐγὼ εἰμι ἡ πρώτη καρπὸν ἀνθρώποις εὐροῦσα (hic deest). ἐγὼ εἰμι μήτηρ Ὀρου τοῦ βασιλέως (item). ἐγὼ εἰμι ἡ ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ ἐν τῷ κοινῷ ἐπιτέλλουσα (§ V). ἐμοὶ Βούβαστις ἡ πόλις ἡκοδομήθη (§ VII). χαῖρε χαῖρε Ἀἴγυπτος ἡ θρέψασά με. Maiorem igitur partem transscribere noluit auctor. Addidit textum Osiridis tabulae inscriptum. Cuius frustulum num contineat novum Graindorii fragmentum Ieticum (cf. lemma) non liquet; pauca quae in eo dispiuntur huc non recipimus. Omnia haec e communi fonte fluxisse patet, eius fere aetatis, qua Ptolemaeo Sotere regnante Sarapidis sacra Alexandreae instituta sunt (testimonia: Myth. Lex. IV 341/2). Sed neque Hecataeus Abderita, qui ante Ptolemaei primi excessum scripsisse videtur, Diodori in hoc capite auctor fuerit

(Schwartz Realenc. V 671⁴⁹, cf. Jacoby ibid. VII 2751/2), nec de Euemero, cuius *ἱερὰν ἀναγραφὴν* circa a. 280 editam esse sumit Jacoby ibid. VI 953, probari potest; immo rerum gestarum pars (§ V. VIII. IX) verae est deae, non reginae humanae leges ferentis. Ipsi igitur sacerdotum Aegyptiorum libelli stirps fuerint atque origo (ein fester Bestandteil der liturgischen Texte des Isiskultus⁴. Deissmann); sed irrepsit illa theologia quam ab Euemero quidem appellare consuevimus, sed cuius ansas iam apud Hecataeum philosophos Euripidem alios detegimus. Sermo sollemnis, imprimis illud repetitum ἐγὼ εἰμι, usum LXX interpretum, quem Ioannis maxime evangelium sequitur, redolet (Deissmann l.l., Norden Agnostos Theos 186); quot locis Isidis facta et leges ad Veteris testamenti res et versionis graecae verba proxime accedant, Deissmanni indicat commentarius; neque ea docto Philadelphi aevo et Alexandrinorum eruditione indigna putares. Adde quod Isidis cum fratre rege initum matrimonium (IV), quamquam mori Aegyptiorum respondet, ad Philadelphi et Arsinoës sororis nuptias (ante a. 274/3 factas) fontem relegat. Singula persequitur Drexler Myth. Lex. II s.v., velut coelestia (§ IV. IX. X) p. 433/4; tyrannos deletos (XXI) p. 460; sacra condita (XVIII. XIX) 461; maris dominium (XI) 474 sqq. alia. — De pactionibus nuptialibus (XXV) cf. Mitteis Papyrusk. II 1, 213. 2, 317, 283₂ (συγγραφὴ συνουσίας a. 311/0).

[ὁ δεῖνα ἀνέθιχεν Eἰ]σιδὶ Σεράπιδι Ἀνούβιδι | Κα[ρποκρά]τῃ¹.

- 5 Εἴσις ἐγὼ εἰμι | ἡ τ[ύρανν]ος πάσης χάρας καὶ | ἐπαίδε[ύ]θην ὑπὸ Ἑρμοῦ I
καὶ | γράμματα εὖρον μετὰ Ἑρμοῦ | τὰ δημόσια, ἵνα μὴ τοῖς αὐτοῖς |
10 πάντα γράφῃται. ἐγὼ νόμους | ἀνθρώποις ἐθέμην καὶ ἐνομο[θέ]τησα, α II
οὐδεὶς δύναται μετα[θε]ῖναι. ἐγὼ εἰμι Κρόνου θυγάτηρ | πρεσβυτάτη. III
ἐγὼ εἰμι γυνὴ καὶ | ἀδελφὴ Ὅσειρος βασιλέως. ἐγὼ | εἰμι θεοῦ Κυνὸς IV. V
15 ἄστρω ἐπιτέλ(λ)ουσα 2. | ἐγὼ εἰμι ἡ παρὰ γυναῖξί θεὸς καλου[μέν]η. VI
ἐμοὶ Βούβαστις πόλις οἰκοδο[μή]θη. ἐγὼ ἐχώρισα γῆν ἀπ' οὐ- VII. VIII
ρανοῦ. | ἐγὼ ἄστ[ρ]ων ὁδοὺς ἔδειξα. ἐγὼ ἡλίου καὶ | σελήνης IX. X
20 πορείαν συνέταξα. ἐγὼ θαλάσσια ἔργα εὔρα. ἐγὼ τὸ δίκαιον XI. XII
ἰσχυρὸν ἐποίησα. ἐγὼ γυναῖκα καὶ ἄνδρα συνήγαγα. | ἐγὼ γυ- XIII. XIV
ναῖξί δεκάμηνον βρέφος ἐνέταξα. | ἐγὼ ὑπὸ τέκνων γονεῖς φιλοστορ- XV
25 γεῖσθαι ἐνο[μο]θέτησα. ἐγὼ τοῖς ἀστόργοις γονεῖσι δια[κ]ριμένους XVI
τειμωρίαν ἐπέθηκα. ἐγὼ μετὰ | τοῦ ἀδελφοῦ Ὅσειρος τὰς ἀνθρω- XVII
ποφαγίας ἔπαυσα. | ἐγὼ μύσεις ἀνθρώποις ἀνέδειξα. ἐγὼ ἀγάλ- XVIII. XIX
ματα | θεῶν τιμᾶν ἐδίδαξα. ἐγὼ τεμένη θεῶν εἰδρυσά[μ]ην. ἐγὼ XX. XXI
30 τυράννω[ν] ἀρχὰς κατέλυσα. ἐγὼ στέργε[σθαι] γυναῖκας ὑπ' ἀνδρῶν XXII
ἡνάνκασα. ἐγὼ τὸ δίκαιον εἰσχυρότερον χρυσίου καὶ ἀργυρίου XXIII

1 Ita, non ἀρποκράτει Is. Levy Rev. ét. gr. XXVI 1913, 262; cf. Sittig Z. vergl. Sprachf. XLV 1913. 2 ἐπιτέλουσα. Emendatur e Diodoro (not. init.).

ἐποίησα. ἐγὼ τὸ ἀληθὲς καλὸν ἐνομοθέτησα | νομίζεσθαι. ἐγὼ XXIV. XX
 συνγραφὰς γαμικὰς εὔρα. | ἐγὼ διαλέκτους Ἑλλησι καὶ βαρβάροις XXVI
 35 διεταξάμην. ἐγὼ τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν διαγεινώσκεσθαι [ὁ]πρὸ XXVII
 τῆς φύσεως ἐποίησα. ἐγὼ δροκου φόβον³ | [ἐπέβαλον]⁴ ἐπ[ὶ τῶν XXVIII
 -σι-ω]ν ἀδίκως εἰς Γ⁵ --

3 Ita potius quam φόρον; P dispicitur in superficie diruta; α. ω[φόρ]ον
 δροκω in Andrio hymno (v. 116) legeramus, ubi φόβον restituas. 4 Suppl.
 Wilamowitz. 5 Aut ἐγ- aut ἐσ-.

1268. Delphicorum praeceptorum titulus Miletopolitanus.

Inventus Miletopoli (prope Kermasti), nunc in museo Prusae. Edd. F. W. Hasluck Journ. Hell. Stud. XXVII 1901, 62, 3 (cum facs.), tum accuratius G. Mendel BCH XXXIII 1909, 402. Sosiadis exemplum contulit H. Diels SBakBerl. 1907, 457; tum paulo post auctore Buechelero O. Hense Berl. ph. W. 1907, 765, quo usus est M. [Diels]

In templi Apollinis Delphici pronao antiquitas columnae vel uni vel pluribus inscripta fuisse notissima illa praecepta Γῶθι σεαυτὸν, Μηδὲν ἄγαν, ἐγρύα πάρα δ' ἄτα et alia constat. plerique a septem illis sapientibus ea deo dedicata esse referunt, quamquam Aristoteles iam ante eos templo inscripta fuisse auctor erat (fr. 3). hinc Apollinis vel Pythiae auctoritas pro VII sapientium apud nonnullos posteriores praevalebat. quot praecepta et quo loco quove ordine conscripta fuerint, dubium. nec minus incertum, num ad praeceptorum illorum numerum, quae inde a quinto saeculo VII sapientibus tribui solent, etiam ἄγραφοι νόμοι pertineant, quorum sanctissimi tres perhibentur: 1. deorum cultus, 2. legum observatio, 3. parentum reverentia. nam hunc quidem ordinem antiquissimus testis tecte significat Aeschylus Suppl. 707 τὸ γὰρ τεκόντων σέβας τρίτον τόδ' ἐν θεοῖσι Δίκης γέγραπται μεγιστοτίμου, quod adsentior novissimo editori ita explicandum esse, ut parentalia intellegantur heroibus Argivis ὡς θεοῖς; quotannis ferenda. proavorum igitur cultus Δίκης μεγιστοτίμου est i.e. iuris naturalis, sempiternae, cui opposita sunt iura privata. etiam Xenophon Hippiam ἀγράφους νόμους velut θεοῦ σέβειν vel γονέας τιμᾶν explicantem facit (Mem. IV 4, 19 sqq.), ut quos non mortales sed ipsi dei hominibus dedissent. similem ordinem sequitur Euripides in Heraclidarum parte, quae periit (fr. 853), ubi post deorum parentumque cultum tertio loco Graeciae leges communes afferuntur. neque aliter Theophrastus ap. Stob. III 3, 42 (p. 297, 16 H.) deorum honores cum parentum totiusque familiae cura iungit, quemadmodum eiusdem peripateticae scholae alumnus Aristoxenus in Pythagoreorum dictis triada illam sanctitatis a Pythagoreis praecipi refert (Diels Vorsokr.³ 45 D. 3. 4 p. 363, 15. 24 sqq.). eodem pertinent, quae Orphici quidam attici, opinor, ante Xenocratem Platonicum Triptolemo Eleusinio vel Draconti pia fraude attribuebant (Porphyr. de abst. IV 22 ex Hermippo). quodsi iam in He-

siodi q.f. Chironis praeceptis incipitur a deis colendis, veri simile est iam sexto vel septimo saeculo haec primaria pietatis praecepta certo quodam ordine et loco sanctitate conspicuo inscripta fuisse. ergo haec quoque sacra praecepta cum Delphico templo coniungi ut coniectu promptum ita antiquitatis testimonio confirmatum est.

Extant tabulae quaedam Δελφικῶν παραγγελημάτων vario modo memoriae traditae, quarum exempla gravissima haec sunt:

1. S = Σωσιδάδου τῶν ἐπτὰ σοφῶν ὑποθήκαι Stob. III 1, 173 (125, 3 H.). Inc. Ἐπου θεῶι. Νόμωι πειθού. Θεοῦς σέβου. Γονεῖς χιδοῦ. Ἦτις [ὑπὸ] δι-καίου. Γνωθι μαθὼν κτλ. sunt 147 praecepta binis fere verbis concepta, christianitatis nulla vestigia.

2. P = Gnomologium Parisiense (Par. gr. 1630) in Boissonadei Anecd. I 141 sqq. titulus deest. inc. Μελέτη τὸ πᾶν. Ἐπου θεῶι. Θεὸν σέβου. Ὅρα τὸ μέλλον. Πάντας φυλάττου κτλ. sunt 112 praecepta similiter concepta, sed aucta, minuta, variata. apparent vestigia christianae rationis.

3. L = Gnomologium Laurentianum (Laur. 60, 4). ed. Ferd. Schultz in Philol. XXIV (1866) 193 sqq. inc. Τῶν ἐπτὰ σοφῶν παραγγέλματα ἅτινα εὐρέθησαν κεκολλημένα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς κίονος. inc. Ἐπου θεῶι. Θεὸν σέβου. Ὅρα τὸ μέλλον. Πάντα φυλάττου κτλ. sunt 93 praecepta prope accedentia illa ad P et pleraque congrua etiam cum S.

4. St = Hermeneumata graecolatina Stephani. Corp. Gloss. III 286^b 18 sqq. Latina sola sunt genuina, fortasse ante III p. Chr. saec. ex graeco versa; sed quae nunc exstant graeca sunt secundaria et ridiculis latini exempli vitiis fideliter obsequentia (velut 386^b 20 *morere propter ea* vertitur *θανοῦ δι' αὐτά*, ubi ex S 132 P 84 L 75 verum restituitur *pro patria*). titulus: *Praecepta in Delphis in columna scripta sunt: Secus deum* [l. *Sequere*, graecus stupide *πληρόν* vertebat; de *secus* cf. Archiv f. l. Lexicogr. IX 98]. *Deum cole. Parentes revere.* Sunt 33 praecepta.

5. C = Catonis distichorum I Praefatio (Bährens Poet. l. min. III 215 sq.). inc. *Deo supplica. Parentes ama. Cognatos cole.* sunt 58 sententiae.

6. Ph = Phaedri App. Perott. 111 (p. 126 sq. Hav.). post prooemium, quo Apollinis adventum describit, Pythiam numine ictam facit loquentem (v. 7 sqq.): *Audite gentes Delii monitus dei* (i.e. Ἐπου θεῶι), *pietatem colite, vota superis reddite* etc. desinit v. 15 *malos cavete, nulli nimium credite.* tum epimythium.

7. A = Amenotis praecepta servata in ostraco III s. ante chr. ed. Wilcken in Aegyptiacis (Festschr. f. G. Ebers L. 1897 p. 143 sqq.). Sapienti aegyptiaco Amenhotep, qui fuit sub Amenophi III, Delphica illa attribuuntur, sed rhetorice partim amplificata, quemadmodum Pseudisocrates auctor Demoniceae praeivit (cf. Wendland, Anaximenes B. 1905, p. 82 sqq.). inc. Φρόνησιν ἄσχει μετὰ δικαιοσύνης. Ὁμοίως θεοῦς σέβου [καὶ] γονέας. Βουλεύου μὲν χρόνῳ, συντέλει δ' ὅτι ἂν πράττης ταχέως. extant decem fere sententiae, pleraque lacerata. similis est ratio in fragmento

papyraceo non minus mutilato, quod ed. Vitelli Pap. gr. et lat. II p. 14 n. 120 (Publ. d. Soc. It. p. la ric. d. Pap. Fir. 1913).

8. M = titulus Miletopolitanus.

Haec exempla, quae ad Sosiadem auctorem sive collectorem referuntur, nulla sapientum singulorum distinctione omnia Delphica deo attribuunt (praeter n. 7) atque primo praecepto Ἐπὺν θεῶν deum unum agnoscunt auctorem. sed circumferebatur aliud per antiquitatem corpus Delphicorum, ubi sua cuique auctori VII sapientum vindicabatur sententia. haec igitur studia quasi historica, postquam poetae ac fabulatores ionici vitam ac sapientiam horum sapientum quinto saeculo in publico conspectu ponere coeperunt, exculta sunt a sophistis (Critias fr. 7 Vors.³ II 315, 28), propagata deinde a Platone, cuius auctoritas septenarium numerum definivit Pittacique dictum a grege separavit secundum Simonidem (Protag. 343 A). tum Ephorus his usus de Chilone ceterisque disputavit (Diod. IX 9 *). Aristoteles popularis sapientiae amantissimus non solum ipse haec studia promovit (Rhet. II 12 et fr. 3), sed etiam discipulos ad colligenda ista adhortatus esse videtur. hinc igitur originem duxere Demetrii Phalerei commentaria, unde plurimae eclogae usque ad antiquitatis fines propagabantur. Gravissimum exemplum sub titulo τῶν ἐπὶ σοφῶν ἀποφθέγματα servavit Stob. III 1, 172 (p. III Hense). Demetrii autem commentaria, ut conici licet, multo uberiora speciosaque eruditione exposita num pars fuerint libri Χρῆστων valde dubito (cf. Brunco Acta sem. Erl. III 310). innumera exempla Demetrianae sylloges viritim dispositae tam graeca quam latina non persequor, nec posteriorum grammaticorum inde enata studia ut Symposia Didymi vel Plutarchi vel si dis placet Ciceronis (ed. Traube Mus. Rhen. 47, 1892, p. 566) neque Senecae denique Monita (ed. postr. Brunco Bayreuth 1885).

Tantum constat in hoc Demetriano genere eandem fere materiam inveniri quae in Sosiadeo, at coniunctam hic, separatim singulisque sapientibus divisam illic. quaeritur igitur num in Sosiadea promiscua sententiarum collectione certa quaedam dispositio argumentorum dispici possit. at talis ordo praeter initium raro apparet. sed consulto saepius binae inter se contrariae sententiae opponuntur. velut S 9 γαμῆν μέλλε et 10 καιρὸν γνῶθι. etenim nisi laconica illa brevitās, quam Plato in Delphicis admiratus est, vetaret, dicendum erat μέλλε μὲν γαμῆν, τὸν δὲ καιρὸν γνῶθι. vel S 103 βουλευόμενος χρόνῳ coniungendum cum 104 πρᾶττε συντόμως, quod nunc Amenotis 3 βούλευε μὲν χρόνῳ, συντέλει δ' ὅτι ἂν πράττης ταχέως confirmavit scrupulosque qui de lectione M II 12 fuere, dissipavit. inconditionam materiam Sosiadis qui olim perpendebant, prout fuerunt ad aetatem eius quam proximo intervallo a Stobaeo definientiam. nunc lapide M invento patet fere supparem eum esse Demetrii.

*) Quarto saeculo Therae in lapide, qui epheborum gymnasii fuisse videtur, sententiae inscriptae sunt (IG XII 3, 1020): Ἐγγύα· παρά δ' ἄτα]. | Σ[ουδαῖα μελέτα?]. | Μηδὲν ἄγαν. | Γνῶθι σεαυτόν. [Hi]

neque sententiarum ordo in exemplo Miletopolitano III a. Chr. saeculi multo melior est quam in Stobaeano ceterisque. tamen hic quoque servantur alicubi istae bigae oppositarum sententiarum II 11. 12 et I 6. 7 et 19. 20. iam igitur quaestio illa altius repetenda est. nonne in archetypo harum syllogarum i.e. in ipsa Delphica columna iam fortuita ista ordinis ratio fuit? Plato quidem quod per se intellegi potest, confirmat (in Charm. p. 165 A οἱ τὰ ὕστερον γράμματα ἀναθέντες) sapientes illos post sanctissimum illud Γνωθὶ σεαυτὸν deinceps alia velut τὸ τε Μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύη, πᾶρα δ' ἄτη addidisse. ac licet suspicari multos alios post VII illos fabulares senes operi hoc gloriae et ostentationis pleno operam dedisse. si quis sententiam breviter ac scite expressam excogitaverat quanto gaudio putas eum elatum esse, si Delphorum magistratus concesserat litteras sive aureas (Plin. N. H. VIII 119) sive aeneas quasi in conspectu totius Graeciae dedicare. sic ipsi sapientes ἀπαρχήν, inquit Plato, τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῶι Ἀπόλλωνι. nimirum ut antiquis temporibus cavebant sacerdotes, ne illicitae vel ignobilium litterae sacris locis illinerentur (cf. Herod. I 51), ita mox labente oraculi auctoritate et ingruentibus bellis laxiorem invasisse morem credibile. unde miram praeceptorum seriem ex antiquis posterioribus, gravissimis futilissimis varie mixtam facile explices. at aliquid certe culpae Sosiadi collectoritribuendum. nam ut mire variant exempla tam antiqua quam iuniora et Demetrianæ et Sosiadaeae originis, ita ne Sosiades quidem ipse Delphica religiose servasse putandus est, ut qui nonnulla vel in verbis novare ausus sit. vetustate enim tritas sententias (δεδημοσιευμένας Arist. Rhet. I.c.) velut Γνωθὶ σεαυτὸν, Ἐγγύη πᾶρα δ' ἄτη nova gratia induere sibi videbatur ineptus ille homo, dum γνῶθι μαθὼν (S 6)* et ἐγγύην φεῦγε novat. ab hac igitur levitate Graecorum, quae leges formulasque sacras numquam ea religione colebant qua Romani vel Iudaei (Cic. pro Flacc. 4, 9) ne Miletopolitani quidem exempli conditor abhorruit, ut ipsa scripturae futilitas testimonio est. proinde adolescentes qui gymnasium illud frequentabant, ubi positum fuit, sicut coniectum est, non nimiam praeceptis illis auctoritatem tribuisse credas. nihilo minus aliis alia eligentibus haec religio Delphica, si fas est ita dicere, per totam antiquitatem usque ad Cpolim captam valuit neque extincta est plane aut Iudaeorum decalogo aut Evangelii praeceptis.

* * *

* * *

I φ[ί]λοις βοήθει
θ]υμοῦ κράτει
ἄ]δικα φεῦγε
μαρτύρει θσια
5 ἡ[δονῆς κράτει
τ]ύχην νό[μ]ι[τ]ε

II πέρας ἐ[πιτέλει
πᾶσιν φιλοφρό[νει
γυναικὸς ἀρχ]ε
σεαυτὸν εἰς πα[ί]ει
5 εὐπροσήγορος γ[ί]νου
ἀποκρίνου ἐγ καίρω[ι

*) S 8 σεαυτὸν ἴσθι quod idem sonat fortasse depravatum est ex non intellecto ξένος ὦν ἔσθι, de quo F. Schultz I.c. p. 226 agit.

- π]ρόνοιαν τ[ί]μ[α
 ὀρκῶι μὴ χρῶ
 φι]λίαν ἀγάπα
 10 π]αιδείας ἔχου
 δ]όξαν δίδωκε
 ἀρετὴν ἐπαίνει
 πρᾶσσε δίκαια
 χάριν ἀπόδος
 15 φίλοις εὐνόμε
 ἐ]χθροὺς ἀμύνου
 συγγενεῖς ἄσχει
 κ]ακίας ἀπέχου
 κ]οινὸς γίνου
 20 τὰ ἴδια φύλασσε
 φίλῳ χαρίζου
 ὕβριμ μείσει
 ε]ὐφημος γίνου
 ἱκέτας ἐλέει
 25 υἱ]ο[ῦ]ς πα[ί]δευε

* * *

- πόνει μετ' εὐκλείας
 ἀ]μαρτῶν μετανόει
 ὀ[φ]θαλμοῦ κράττει
 10 φι]λίαν φύλασσε
 βουλεύου χρόνῳ[ι
 πρ[ᾶ]σσε συντόμῳ[ς
 τὸ [δ]ί]καιον νέμ[ε
 ὁμόνοι[αν] ἄσχει
 15 μηθενὸς καταφρόνε[ι
 ἀπόρρητα κρύπτει
 τὸ κρατοῦμ φοβοῦ
 χρόνῳ πιστευ[ε
 (μὴ) λά[λ]ε[ι] πρὸς ἡδονήν
 20 προσκύνει τὸ θεῖο[ν
 καιρὸμ προσδέχου
 ἔχθραν διαλύου
 ἐπὶ ῥώμῃ (μὴ) καυχῶ
 γῆρας προσδέχου
 25 χρῶ τῷ συμφέροντι
 εὐφημίαν ἄσκει
 ψεῦδος αἰσχύνου
 ἀπέχθειαν φεῦγε
 πιστεύων μὴ ἀ[. . .
 30 πλούτει ὀ]ικαίως
 ὁμολογ[ί]αις ἔμμενε

* * *

I 1. 2 S 15. 16. 4 Cf. St *testare iusta*. 5 L 26. 6 S 68 St 17
fortunam puta. 7 S 18 P 23 L 27. 8 S 19 P 24 L 28. 9 S 20 P 9
 L 10. 10 S 21 παιδείας ἀνέχου, cf. P 25 (L 29 εὐσεβείας ἔχου). 11 S 21
 L 11, at P 10 christianus add. μήτε πᾶσαν μήτε ἄγαν. 12 S 26 P 27 L 31
 ἐπαίνει ἀρετὴν. 13 P 12 πρᾶσσε, S 27 L 13 πράττει. 14 χάριν MM(endel)
 (sic P 28 L 32, cf. S 75 χάριν ἐκτέλει): . . MHN MH(asluck). 15 S 28 P 13 L 14.
 16 S 29 (om. P L christiani). 17 Cf. C 3 *cognatos cole*. *corruerunt*
 S 30 εὐγένειαν ἄσχει, P 14 L 15 εὐσέβειαν ἄσχει et hi quidem christiane.
 18 S 31 P 29 L 23. 19 S 32 L 16 (om. P). 20 S 33 L 34 (τὰ om.)
 C 13 *rem tuam custodi*. 21 S 37 P 15 (cf. L 14 P 13 φίλοις εὐνόμεν). 22 S 41
 P 16. 23 S 36 (St 16 *famam bonam habe*?). 24 L 35 ἱκέτας ἐλέει, P 31
 οἰκέτας ἐλέει, S 42 ἱκέτας αἰδοῦ. 25 υἱοὺς παίδευε Mendel ex S 44 P 32
 L 36 (28 *liberos erudi*): . . O. °Γ^ MM: . O. °. / MH(Facs. p. 62): . . OIC . .
 MH (text. p. 63).

II 1 S 92 πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν. 2 S 93 φιλοφρ. πᾶσιν (cf. P 17 πᾶσιν ἀρμόζου). 3 S 95 P 64. 4 S 96 L 56. 5 S 97 P 65 (cf. [Isocr.] Demon. 20 τῷ λόγῳ δ' εὐπροσέγγορος (γίγνου). 6 S 98 P 47 L 57. 7 S 99 P 66, cf. L 54 πόνει μὴδέν corrupte. 8 . ΜΑΡΤΩΝ MM: P 67 L 66 ἀμαρτῶν μετα(νόει), S 101 ἀμαρτάνων μετανόει. 9 S 102 (at P 49 L 59 ὀφθαλμῶν κράτει). 10 S 105 P 69 L 67 (hic. φ. φύλαττε). 11 S 103 P 68 L 67 (hic βούλευε om. χρόνῳ, cum 67 ut in P adhaeserit sent. 66). 12 τὸν νόμῳι MH(text.): ἔΥΝ. ΟΛΛΙ MH(Facs.): συν[τ]όμω[ς] dubitans Mendel ex S 104 προῖττε συντόμῳς cf. A 3 (v. supra) cf. P 50 προῖττε εὐτόλμῳς inepte corrigens. 13 S om., P 51 L 60 τὸ δίκαιον μιμοῦ falso corrigentes. 14 S 107 P 72 L 69 ὁμόνοιαν δέωκε. 15 P 93 S 108; hic corrupte ἄρρητον. 17 S 109 P 73. 18 P 74 πίστευε χρόνῳι. 19 ΛΑ. Γ. MH(Facs.): ναίε H (text.) λάβε falso tempore et sensu Mendel: correxi ex P 75 L 70 μὴ λάλει πρὸς ἡδονήν. In M negativa part. intercidit etiam II 23. 20 C 1 *deo supplica*: om. SPL, cf. Stechert Rh. Mus. 68, 156. 21 S 111 P 96 hic καιρὸν πρόβμενε. 22 S 112 ἔχθρας διαλύει cf. Demetr. Stob. III 1, 172 (p. 113, 1 H.) ἔχθρας διαλύειν. 23 μὴ add. ex S 114. 24 S 113 St 30 *senectulem specta*. 25 S 110 τὸ συμφέρον θηρῶ. 26 S 115 (cf. P 14 L 15 εὐσέβειαν ἄσκει). 27 om. SPL. 28 S 116. 29 post πιστεύων habent ΠΗΛ... MH(Facs.): μὴ ἄ... MH, M(text.): suppleo ἀ[πατῶ]. Hense μὴ ἀ[ποκἀμνε] spatio vel μὴ ἀ[πίσπηρις] etiam tempore exclusa. diffidere non confidere iubent fere sapientes cf. Demetr. Thal. 19 μὴ πᾶσι πίστευε; [Isocr.] Dem. 22. 31 supplevi ex S 117 P 76 L 71: ἀ[δόλως] Fuhr. vestigia lapidis vel A vel Δ intellegi posse dicit MM.

Comparatio numerorum.

Syll. I³ = n. 1—534; Syll. II³ = n. 535—910; Syll. III³ = n. 911—1268;

Syll. IV³ = Indices. Corrigenda.

Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³		
1	6	33	75	65	126	97	166	129	206
2	22	34	85	66	128	98	171	130	213
3	29	35	61	67	130	99	179	131	214
4	26	36	89	68	131	100	175	132	215
5	27	37	94	69	129	101	173	133	216
6	39	38	96	70	132	102	174	134	217
7	31	39	97	71	133	103	188	135	263
8	41	40	98	72	—	104	180	136	264
9	43	41	99	73	136	105	181	137	226
10	45	42	100	74	137	106	183	138	228
11	46	43	101	75	142	107	163	139	284
12	44	44	102	76	138	108	184	140	241
13	—	45	103	77	135	109	190	141	231
14	50	46	92	78	157	110	191	142	232
15	51	47	105	79	146	111	192	143	233
16	62	48	106	80	147	112	193	144	235 A
17	64	49	107	81	148	113	194	145	255
18	65	50	108	82	149	114	196	146	256
19	67	51	109	83	150	115	197	147	259
20	83	52	111	84	151	116	199	148	262
21	91	53	112	85	152	117	186	149 + 159	260
22	53	54	114	86	153	118	185	150	283
23	54	55	52	87	154	119	198	151	288
24	70	56	116	88	158	120	201	152	304
25	71	57	117	89	159	121	143	153	305
26	72	58	118	90	163	122	229	154	279
27	104	59	119	91	164	123	} 258	155	302
28	74	60	119a	92	165	124		156	303
29	76	61	122	93	295	125	205	157	307
30	73	62	123	94	292	126	209	158	277
31	80	63	124	95	167	127	210	159 + 149	260
32	77	64	125	96	169	128	211	160	311

Comparatio numerorum.

Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³	
161	310	205	408	249	498	293	636	336	749
162	312	206	402	250	412	294	639	337	751
163	317	207	401	251	413	295	629	338	752
164	318	208	394	252	551	296	628	339	753
165	319	209	391	253	552	297	642	340	754
166	320	210	410	254	576	298	666	341	755
167	321	211	285	255	521	299	641	342	762
168	326	212	433	256	557	300	646	343	750
169	330	213	409	257	558	301	649	344	757
170	349	214	444/5	258	559	302	650	345	758
171	350	215	444 B	259	560	303	656	346	759
172	351	216	426	260	561	304	665	347	760
173	342	217	427	261	562	305	652	348	763
174	331	218	428	262	575	306	670	349	764
175	352	219	429	263	572		672	350	768
176	337	220	454	264	582	307	674	351	769
177	344	221	502	265	583	308	675	352	776
178	332	222	462	266	329	309	(cf. 626 ²)	353	777
179	343	223	420	267	580	310	676	354	778
180	327	224	455	268	585	311	677	355	785
181	334	225	442	269	586	312	680	356	780
182	336	226	495	270	570	313	681	357	782
183	333	227	464	271	594	314	683	358	792
184	328	228	465	272	595	315	688	359	786
185	348	229	490	273		316	684	360	787
186	353	230	504	274	600	317	686	361	788
187	346	231	469	275	592	318	700	362	789
188	362	232	491	276	591	319	693	363	790
189	368	233	497	277	323	320	713	364	797
190	372	234	472	278	593	321	726	365	798
191	373	235	—	279	601	322	727	366	799
192	485	236	519	280	563	323	715	367	803
193	367	237	417	281	604	324	730	368	804
194	370	238	543	282	605	325	708	369	805
195	371	239		283		326	709	370	806
196	380	240	500	284	—	327	732	371	807
197	374	241	535	285	584	328	741	372	813 A
198	386	242	536	286	606	329	742	373	810
199	387	243	537	287	618	330	748	374	811
200	365	244	520	288	627	331	743	375	812
201	476	245	493	289	624	332	745	376	814
202	390	246	547	290	626	333	744	377	815
203	392	247	522	291	653 A	334	747	378	818
204	393	248	494	292	634	335	746	379	829 A

Comparatio numerorum.

Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³	
380	844 A	424	906 A	467	496	511	—	555	977
381	844 B	425	546 B	468	531	512	953	556	375
382	845	426	647	469	—	513	530	557	635
383	835 A	427	524	470	—	514	712	558	756
384	831	428	261	471	939	515	954	559	977
385	832	429	911	472	—	516	544	560	338
386	833	430	912	473	162	517	955	561	978
387	837	431	913	474	219	518	956	562	979
388	838	432	914	475	187	519	957	563	980
389	839	433	915	476	501	520	385	564	—
390	840	434	916	477	940	521	717	565	981
391	842	435	918	478	121	522	958	566	982
392	841	436	919	479	355	523	578	567	983
393	(854 ³)	437	920	480	941	524	959	568	984
394	853	438	—	481	475	525	960	569	—
395	854	439	921	482	669	526	356	570	986
396	855	440	922	483	942	527	220	571	987
397	856	441	923	484	548	528	961	572	988
398	857	442	924	485	480	529	731	573	—
399	858	443	925	486	357	530	962	574	989
400	862	444	926	487	359	531	963	575	990
401	863	445	927	488	404	532	964	576	991
402	864	446	928	489	335	533	884	577	992
403	865	447	929	490	943	534	965	578	993
404	849	448	930	491	—	535	966	579	994
405	850	449	339	492	382	536	967	580	281
406	851	450	931	493	722	537	969	581	(cf. 995)
407	870	451	932	494	492	538	970	582	894
408	873	452	471	495	227	539	971	583	996
409	869	453	638	496	944	540	972	584	997
410	871	454	933	497	719	541	86	585	1001
411	872	455	934	498	468	542	973	586	—
412	878	456	935	499	716	543	799	587	—
413	879	457	[936	500	313	544	784	588	—
414	876	not. in.]		501	945	545	707	589	1004
415	881	458	936	502	946	546	218	590	1005
416	883	459	937	503	596	547	—	591	1006
417	887	460	938	504	899	548	354	592	1007
418	888	461	360	505	947	549	974	593	1008
419	895	462	526	506	948	550	93	594	1009
420	900	463	527	507	950	551	280	595	1010
421	902	464	4	508	—	552	695	596	1011
422	904	465	533	509	951	553	589	597	(cf. 1000)
423	905	466	437	510	364	554	—	598	1012

Comparatio numerorum.

Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³	Syll. ² =Syll. ³
599 1013	643 —	687 1074	730 1102	774 1141
600 1014	644 1046	688 1075	731 1103	775 1142
601 1015	645 1047	689 1076	732 1104	776 1143
602 1016	646 42	690 1077	733 1105	777 1144
603 1017	647 1048	691 (cf. 424 D)	734 1106	778 1145
604 1018	648 1049	692 389	735 1107	779 1146
605 1019	649 384	693 457	736 1108	780 1147
606 289	650 540	694 } 1078	737 1109	781 1148
607 898	651 1050	695 }	738 1110	782 1149
608 1020	652 885	696 —	739 1111	783 1150
609 724	653 736	697 —	740 1112	784 1151
610 723	654 1051	698 —	741 1113	785 1152
611 711D ¹	655 820	699 1079	742 1114	786 1153
612 1021	656 867	700 1080	743 1115	787 1154
613 1022	657 1052	701 1081	744 1116	788 1155
614 1023	658 1053	702 1082	745 1117	789 204
615 1024	659 1054	703 1083	746 1118	790 1157
616 1025	660 —	704 1084	747 1119	791 1158
617 1026	661 —	705 1085	748 1120	792 1159
618 1027	662 450	706 1086	749 3 d	793 cf. 638 ⁴
619 1028	663 703	707 1087	750 1121	794 1160
620 1029	664 718	708 1088	751 1122	795 1161
621 (cf. 1000)	665 728 I	709 1089	752 —	796 1162
622 1030	666 —	710 1090	753 1123	797 1163
623 1031	667 907	711 —	754 —	798 1164
624 1033	668 1055	712 1091	755 —	799 1165
625 1034	669 1056	713 —	756 1124	800 1166
626 1035	670 1058	714 —	757 1125	801 1167
627 1037	671 1059	715 1092	758 1126	802 1168
628 1038	672 1060	716 1093	759 1127	803 1169
629 1039	673 1061	717 { 648 B 795 A	760 1128	804 1170
630 1032	674 1062		761 1129	805 1171
631 1040	675 1063	718 697 L	762 1130	806 1172
632 1041	676 1064	719 772	763 1131	807 1173
633 1042	677 1065	720 1094	764 1132	808 1174
634 271	678 1066	721 662	765 1133	809 1175
635 466	679 1067	722 721	766 1134	810 1176
636 388	680 —	723 —	767 1135	811 1177
637 1043	681 1068	724 1095	768 cf. 997 ¹	812 1178
638 287	682 1069	725 1096	769 1136	813 1179
639 298	683 1070	726 1098	770 1137	814 1199
640 661	684 1071	727 1099	771 1138	815 1180
641 1044	685 1072	728 1100	772 1139	816 1181
642 1045	686 1073	729 1101	773 1140	817 1215

Comparatio numerorum.

Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³		Syll. ² =Syll. ³	
818	1187	843	—	868	—	893	1243	918	381
819	1188	844	—	869	—	894	1230	919	369
820	1186	845	—	870	1264	895	1245	920	423
821	1192	846	—	871	1262	896	1246	921	—
822	1195	847	—	872	1229	897	1247	922	438
823	1194	848	—	873	1263	898	1224	923	554
824	1196	849	—	874	1202	899	1249	924	545
825	1191	850	—	875	1203	900	1250	925	556
826	—	851	—	876	1266	901	1251	926	625
827	1189	852	—	877	} 1218	902	1252	927	598
828	1198	853	—	878		903	1253	928	679
829	1190	854	—	879	1219	904	1254	929	685
830	—	855	—	880	1220	905	1255	930	705
831	1200	856	—	881	1228	906	1256	931	710
832	—	857	—	882	1244	907	1257	932	880
833	—	858	—	883	1227	908	505	933	141
834	1216	859	—	884	1222	909	1258	934	172
835	—	860	—	885	(cf. 1120 ¹)	910	34	935	714
836	—	861	—	886	1236	911	63	936	952
837	1212	862	—	887	1237	912	113	937	1097
838	—	863	—	888	1238	913	195	938	998
839	1206	864	1210	889	1241	914	212	939	999
840	1209	865	—	890	1239	915	275	940 (cf. 1000)	
841	—	866	1211	891	1240	916	266		
842	—	867	—	892	1242	917	269 I		

CN Dittenberger, Wilhelm
360 Sylloge Inscriptionum
D5 Graecarum. 3. ed.
1915
v.3

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

